GIÁ OÁN CHÚC

Tuyết Mị Nương

Tuyết Mị Nương - Giá Oản Chúc

Giá Oản Chúc

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Khác
TUYẾT MỊ NƯƠNG

Tác giả: Giá Oản Chúc

Thể loại: hiện đại, nửa học đường nửa trưởng thành, chữa lành

Số chương: 124

Giới thiệu

Mạnh Trạch vốn tưởng mình đã bắt nạt Lý Minh Lan, nhưng cuối cùng lại phát hiện mình bị cô chơi đùa.

Lý Minh Lan từng nói: "Rồi có một ngày Mạnh Trạch sẽ phát điên vì tôi." Đây chỉ là sự tự tin mù quáng thời niên thiếu của cô.

Cô nào biết rằng anh bị điên thật.

Cô tưởng anh không thích cô, nhưng anh lại bị mắc kẹt trong ao tù ký ức của hai người không thể thoát ra được.

Mục lục

- Chương 1: Cậu ngồi trên "ngai vàng", vừa khéo xóa bỏ mê tín phong kiến
- Chương 2: Thiếu niên đã thực hiện lời hứa của mình, nhưng cô thì không
- Chương 3: Cậu ấy đẹp trai không thể kiểm soát
- Chương 4: Là tiếng chuông gió vang lên chứ không phải lời nói của Lý Minh Lan
- Chương 5: Sau này cô nhất định phải lấy một thiên tài toán học
- Chương 6: Cô giống như ánh nắng thiêu đốt chiếu thẳng vào Mạnh Trạch
- Chương 7: Chúng ta cũng gọi là cùng hội cùng thuyền đấy
- Chương 8: Tuyết Mị Nương
- Chương 9: Trẻ vị thành niên không được vào
- Chương 10: Sự lạnh của Mạnh Trạch là thờ ơ, là coi thường, là không quan tâm đến bất cứ ai
- Chương 11: Sonnet 116
- Chương 12: Không phải vị ngọt nào cũng hoàn hảo như Tuyết Mị Nương hôm ấy
- Chương 13-1: Bất ngờ to lớn
- Chương 13-2: Bất ngờ to lớn
- Chương 14-1: Có phải Tuyết Mị Nương của tôi đặc biệt ngọt không?
- Chương 14-2: Có phải Tuyết Mị Nương của tôi đặc biệt ngọt không?
- Chương 14-3: Có phải Tuyết Mị Nương của tôi đặc biệt ngọt không?
- Chương 15: Mạnh thiếu hiệp, xin nhận của ta một lạy
- Chương 16: Học sinh này có sự nổi loạn từ trong cốt
- Chương 17: Tạp chí tự động nằm ngay trang áo sơ mi trắng
- Chương 18: Sau vẻ bình tĩnh ấy là gì ai mà biết được
- Chương 19: Tôi phát hiện ra một bí mật
- Chương 20: Mạnh Trạch cởi chiếc quần đã dính bẩn
- Chương 21: Chỗ dựa họ Tôn chẳng ra làm sao

- Chương 22: Tôi muốn nắm thóp của cậu
- Chương 23: Tôn Cảnh đã phản bội Lý Minh Lan
- Chương 24: Uống với nước ấm, một viên
- Chương 25: Đến nay cô vẫn chưa ngửa bài với cậu, cô đã nắm được cái đuôi nhỏ của cậu rồi
- Chương 26: Lên xuống thất thường, điềm báo không lành
- Chương 27: Đó là câu nói ấm áp nhất của cậu từ trước đến nay
- Chương 28: Cậu thích ôm oan ức như vậy, chi bằng đổi tên thành Đậu Nga đi
- Chương 29: Nhà họ Mạnh hoang đường, không có gì là thật
- Chương 30: Cô ấy thật xinh đẹp
- Chương 31: Ôi chao
- Chương 32: Học tốt mười năm, học xấu ba ngày
- Chương 33: Không biết Mạnh Trạch sập bẫy hay không
- Chương 34: Trong năm phút vừa rồi, cậu đã nhìn trộm tôi 24 lần
- Chương 35: Kích thích, nhưng hại sức khỏe
- Chương 36: Đây hẳn là nụ hôn đầu của cậu nhỉ?
- Chương 37: Mọi chuyện giống như sự cố, nhưng cũng giống như được ủ mưu
- Chương 38: Lý Minh Lan, vừa thuần khiết vừa quyến rũ, tự do tự tại
- Chương 39: Thư cầu hòa
- Chương 40: That looks on tempests and is never shaken
- Chương 41: Mạnh Trạch, cậu bị thất sủng rồi à?
- Chương 42: Thưởng cho cậu một bữa thịnh soạn vậy
- Chương 43: Đánh nhau, thật sảng khoái
- Chương 44: Lần đầu tiên hẹn hò: Chia tay tại chỗ
- Chương 45: Bạn gái của tôi, Lý Minh Lan, là xinh đẹp nhất
- Chương 46: Yêu đương bí mật, hành động riêng lẻ
- Chương 47: Xem ra cậu ở đó không gây chuyện gì
- Chương 48: Là núi nhưng mềm mại, mịn màng như cát
- Chương 49: Lý Minh Lan, tạm biệt
- Chương 50: Ai nói, tương tư có thể gieo hạt tương tư
- Chương 51: Kỳ thi đại học kết thúc
- Chương 52: Lý Minh Lan, cậu là đồ lừa đảo

- Chương 53: Cậu mới giống Trư Bát Giới
- Chương 54: Nỗi nhớ khô khan
- Chương 55: Rồi có một ngày Mạnh Trạch sẽ cuồng si mình
- Chương 56: Tôi ôm cậu, cậu còn lạnh không?
- Chương 57
- Chương 58
- Chương 59
- Chương 60
- Chương 61
- Chương 62
- Chương 63
- Chương 64
- Chương 65
- Chương 66
- Chương 67
- Chương 68
- Chương 69
- Chương 70
- Chương 71
- Chương 72
- Chương 73
- Chương 74
- Chương 75
- Chương 76
- Chương 77
- Chương 78
- Chương 79
- Chương 80
- Chương 81
- Chương 82
- Chương 83
- Chương 84
- Chương 85
- Chương 86
- Chương 87
- Chương 88

- Chương 89
- Chương 90
- Chương 91
- Chương 92
- Chương 93
- Chương 94
- Chương 95
- Chương 96
- Chương 97
- Chương 98
- Chương 99
- Chương 100
- Chương 101
- Chương 102
- Chương 103
- Chương 104
- Chương 105
- Chương 106
- Chương 107
- Chương 108
- Chương 109
- Chương 110
- Chương 111
- Chương 112
- Chương 113
- Chương 114
- Chương 115
- Chương 116
- Chương 117
- Chương 118
- Chương 119
- Chương 120
- Chương 121
- Chương 122
- Chương 123
- Chương 124: Hoàn

Chương 1: Cậu ngồi trên “ngai vàng”, vừa khéo xóa bỏ mê tín phong kiến

Mấy ngày cậu từ miền bắc trở vào nam đều thấy sắc trời tan thành mây đen u ám.

Tấm biển màu đỏ trắng trước cửa hàng thức ăn nhanh chiếu rọi lên người cậu đang diện một cây toàn đen, áo khoác, quần, giày, thậm chí cả chiếc ô lớn của cậu đều là màu đen.

Một thiếu niên mặc áo khoác nâu ngồi trong cửa hàng nhìn thấy cậu, mắt sáng rỡ, vẫy tay chào cậu qua tấm kính.

Đợi thiếu niên áo đen đẩy cửa bước vào.

Thiếu niên áo nâu hét lớn: "Mạnh Trạch."

"Vương Huy, đã lâu không gặp."

Thiếu niên tên Mạnh Trạch học cấp hai ở thành phố này, sau kỳ thi tuyển sinh cấp ba, cậu chuyển ra bắc.

Vương Huy là người bạn cùng lớp khá thân của cậu, cũng không phải ba năm họ mới gặp lại mà đã từng gặp nhau một lần vào kỳ nghỉ hè năm ngoái.

Vương Huy nhìn Mạnh Trạch từ trên xuống dưới: “Có phải do thời tiết hay không mà tôi thấy cậu so với năm ngoái càng…”

Càng gì cơ?

Vương Huy suy nghĩ giây lát: "Càng trầm tĩnh hơn."

Có thể là nói đùa, có thể là nói thật, vậy mà Mạnh Trạch lại gật đầu: “Đúng là do thời tiết.”

"Hôm nay như đã hứa, tôi mời cậu." Vương Huy mua hai suất hamburger, lấy ba gói tương cà, vừa ngồi xuống liền xé ra, hai tay thoăn thoắt bóp đầy tương cà lên khoai tây chiên, "Cậu chuyển trường đột ngột như vậy, có phải là có chuyện gì không?"

"Bố mẹ chuyển công tác."

"Ồ, chỉ còn nửa học kỳ thôi." Việc đăng ký thi đại học đã diễn ra vào cuối năm ngoái, Vương Huy nói: "Học bạ của cậu vẫn chưa được chuyển đến phải không?"

“Không chuyển được, tháng Sáu phải quay lại trường cũ để thi đại học.”

"Chuyển trường vào thời điểm này đúng là khá rắc rối, nhưng sau này chúng ta có thể gặp nhau thường xuyên hơn." Vương Huy cười hỏi: "Cậu chuyển đến trường nào?"

"Trung học phổ thông Nham Nguy."

"Hả?" Vương Huy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, "Thật trùng hợp, tôi học trường Nham Nguy này, cậu học lớp nào?"

“Vẫn đang đợi sắp xếp.” Mạnh Trạch cuối cùng cũng lấy được một miếng khoai tây chiên không dính tương cà, cho vào miệng nhai giòn tan.

"Tôi học lớp 5, học sinh đứng đầu khối 12 là ở lớp tôi. Nếu cậu có thể vào lớp 5 thì tốt quá, tốt nhất là đừng vào lớp 7. Mặc dù Nham Nguy không chia lớp Nhanh và lớp Chậm, nhưng mà lớp 7 có rất nhiều yêu ma quỷ quái." Vương Huy giơ ngón tay út mũm mĩm lên,

"Rất nhiều học sinh đội sổ đều học lớp 7."

“Tôi không quan tâm.” Cậu không đến mức sẽ vào lớp 7 đâu.

Ông trời thích trêu ngươi, không phải sao?

Ngày đầu tiên đến trường, Mạnh Trạch đến trước cửa lớp.

“Em học sinh.” Cô chủ nhiệm mỉm cười, “Vào đi em.”

Dòng chữ “Lớp 7 khối 12” được ánh bình minh chiếu rõ từng chữ.

Cô chủ nhiệm đứng trên bục giảng: “Các em.”

Khoảng mười giây sau, lớp học trở nên yên tĩnh.

“Hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới.” Cô chủ nhiệm quay đầu nói, “Mời em hãy tự giới thiệu về mình.”

“Tôi tên Mạnh Trạch.” Giọng cậu lạnh lùng giống như nhiệt độ hôm nay vậy.

Cô chủ nhiệm đợi khoảng mười giây vẫn không thấy cậu nói tiếp, cô lại nói với cả lớp những lời như hãy giúp đỡ lẫn nhau và cùng nhau tiến bộ, khi ánh mắt dời đến bên cửa sổ thì nụ cười của cô chợt tắt: “Lý Minh Lan đâu?"

Không ai trả lời.

Ba chữ Lý Minh Lan giống như một cây kim đâm vào thần kinh của Mạnh Trạch, tuy nhiên, cách phát âm của "Li Ming Lan" không có gì đặc biệt, có rất nhiều người trùng tên.

Lớp học lúc này còn ba chỗ trống.

Cô chủ nhiệm lại hỏi: “Hồ Hàn Nhiên đâu?”

Lại không ai trả lời.

Kỳ nghỉ đông đã kết thúc, những người đến muộn vẫn đến muộn.

Cô chủ nhiệm thầm thở dài: “Mạnh Trạch, tạm thời em ngồi hàng cuối cùng cạnh cửa sổ.”

Đột nhiên, một nam sinh thì thầm: "Ngai vàng.”

Cô chủ nhiệm bất giác ho hai tiếng.

Đến nay, nhà trường đã đuổi học bốn học sinh ngồi hàng cuối cạnh cửa sổ.

Cả lớp gọi đùa chỗ đó là "ngai vàng".

Thật ra đều có thể là do con người tạo ra, ví dụ như trong lớp này, những học sinh thường hay trốn học bằng cửa sau đều ngồi ở ba hàng cuối lớp, tất nhiên sẽ có nhiều vấn đề hơn và có khả năng bị đuổi học cao.

Cô chủ nhiệm đã xem hồ sơ của Mạnh Trạch, đây là một học sinh vô cùng ưu tú.

Cậu ngồi trên “ngai vàng”, vừa khéo xóa bỏ mê tín phong kiến.

*

Tiếng chuông vào tiết một vang lên, Lý Minh Lan vừa chạy đến dưới lầu.

Cô leo cầu thang từng hai bậc một, lên đến tầng ba thì khom lưng từ từ chậm rãi đi dọc theo bức tường dưới cửa sổ lớp học đến cửa sau lớp 12/7.

Hóa ra tiết đầu tiên là tiết Toán.

Trong lớp chỉ còn trống chỗ của cô, ngay cả "vua đi muộn" Hồ Hàn Nhiên cũng đến sớm hơn cô?

Hơn nữa, cô còn phát hiện ra một nam sinh đang ngồi trên "ngai vàng" phía sau mình.

Thầy Quách vừa viết xong công thức lên bảng, quay lại thì thấy cái đầu ló ra từ cửa sau, thầy Quách phụ trách môn Toán của bốn lớp nhưng đến lớp 7 thầy không cần danh sách cũng có thể gọi tên chính xác tên người đó: "Lý Minh Lan."

Lý Minh Lan đứng thẳng người: “Có.”

Thầy Quách chỉ vào đồng hồ trên tường: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Lý Minh Lan mặt không biến sắc: "Thưa thầy, sáng nay em đi giúp người làm niềm vui."

Cả lớp cười ồ.

Thầy Quách hất râu trừng mắt: "Có phải em muốn lên báo không?"

Lí Minh Lan: “Báo cáo thầy, làm việc tốt mà không để lại tên, lên báo thì chẳng có gì vui.”

Người hỏi người đáp, rất là trôi chảy.

Bỏ đi, thầy Quách không muốn lãng phí thời gian lên lớp: “Vào chỗ ngồi đi.”

Càng đến gần “ngai vàng”, Lý Minh Lan càng cảm thấy nam sinh này rất quen, cô đi vòng qua cậu, quay đầu nhìn lại.

Đối phương ngước mắt lên.

Chính xác là đã từng gặp.

*

Năm ngoái, bài thi cuối kỳ lớp 11 được phát cho cả lớp.

Bài thi Toán của Lý Minh Lan vô cùng bắt mắt, khắp nơi đều là dấu "×", chỉ có dòng cuối cùng mới lộ ra hai dấu chấm hỏi “??" bé tí.

Cô lập tức gấp bài thi lại: “Toán là môn học khiến người ta tuyệt vọng.”

Hồ Hàn Nhiên hưng phấn xông tới hỏi: "Ngày mai nghỉ hè rồi, Lý Minh Lan, cậu có kế hoạch gì không?"

“Còn sống.” Lý Minh Lan trả lời.

Tính ngày thì hôm nay anh trai cô sẽ về.

Anh trai hơn cô mười tuổi, đã lập gia đình và chuyển ra ngoài sống, nhưng cuối tuần sẽ về ăn cơm.

Quả nhiên, vừa về đến nhà, cô đã thấy anh trai đang ngồi trên sofa đọc báo.

“Anh.” Lý Minh Lan nhìn quanh, “Chị dâu đâu?”

Lý Húc Bân cất tờ báo đi: “Cô ấy phải đi công tác mấy ngày, bố mẹ đi du lịch, em ở nhà một mình, anh không yên tâm.”

"Em đã trưởng thành rồi, anh làm việc của mình đi, không cần lo cho em đâu."

“Em thi cuối kỳ thế nào?” Cách nói chuyện của Lý Húc Bân nghe như giọng điệu của phụ huynh.

Lý Minh Lan: "..."

Từ cách ậm ừ của em gái, Lý Húc Bân đoán ra được: "Thi không tốt à?"

Tốt để làm gì? Cô nở một nụ cười trong trẻo, vừa hồn nhiên vừa ngây thơ.

Sắc mặt Lý Húc Bân tối sầm.

Lý Minh Lan khuyên nhủ: “Anh à, anh chưa đến ba mươi, ngày nào cũng bày ra bộ mặt từng trải, coi chừng có nếp nhăn đó.”

"Đừng đánh trống lãng, kể anh nghe về kỳ thi cuối kỳ."

Không thoát được, Lý Minh Lan đành phải mang bài thi từng môn ra.

Lý Húc Bân bị em gái chọc giận từ bé đến lớn, lúc này đối mặt với bài thi của em gái, phải mất rất lâu anh mới bình tĩnh lại: “Ngày nào em cũng đi học, học được gì thế hả?”

Từ khoảng cách ba bốn mét, Lý Minh Lan nhìn thấy trên trán anh trai nổi gân xanh, cô ngoan ngoãn nghe giáo huấn, không dám phản bác.

Anh cô tính tình chững chạc kiên định, cô từng nghi ngờ một trong hai người được nhặt từ thùng rác về, nhưng hai anh em nét mặt giống nhau nên cô chỉ có thể giải thích là mình bị đột biến gen.

Cô lại nói: "Anh ơi, anh đừng giận, có bài báo viết thanh niên bị huyết áp cao rất đáng sợ."

“Sớm muộn gì cũng bị em chọc cho tức chết.” Lý Húc Bân tuy rất bực mình nhưng anh vẫn phải lo lắng cho việc học của em gái.

Khi em gái được phân vào lớp Văn Lý, Lý Húc Bân phân tích, điểm số hai môn Văn và Lý của em gái rất đồng đều, nguyện vọng thi đại học khối tự nhiên tương đối rộng, anh bàn với bố mẹ để em gái đăng ký vào lớp Vật lý.

Lý Húc Bân nhớ lại quá khứ của em gái.

Nhà họ Lý mấy đời đều có một họa sĩ nổi tiếng, tuy nhiên ông nội, bố và Lý Húc Bân đều không có năng khiếu nghệ thuật, chỉ có Lý Minh Lan từ nhỏ đã yêu thích hội họa và thường vẽ thế giới đầy màu sắc bằng bút màu nước.

Lúc nhỏ, cô từng đoạt giải thưởng.

Lớn lên, cô rất lười biếng.

Cô sắp lên lớp 12, nếu tiếp tục quậy phá như thế này thì đừng nói là đại học mà ngay cả cao đẳng cũng chưa chắc đã đậu.

Lý Húc Bân quen một giáo viên mỹ thuật có mở lớp học hè toàn tuyển học sinh có ý định học mỹ thuật.

Anh liên hệ rồi ngày hôm sau cùng em gái đến thăm giáo viên mỹ thuật.

Trên đường đi, Lý Húc Bân nói: "Một người bạn cấp ba của em từng học lớp của giáo viên này. Theo lời kể của cậu ấy, giáo viên này thường hướng dẫn những người đang lạc lối trên con đường nghệ thuật."

Nhưng Lý Minh Lan không hề lạc lối trong nghệ thuật, cô đang ở trong mê cung của kỳ thi đại học.

Lý Húc Bân động viên em gái: "Hồi bé em rất thích vẽ tranh và vẽ rất đẹp."

“Chuyện từ đời nào, em quên hết rồi.” Lý Minh Lan mỉm cười nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

"Chỉ khi lên cấp hai em mới ngày càng lười biếng, anh nhớ hồi bé em còn từng đoạt giải nữa."

“Ồ.” Cô vẫn cười.

Chính vì Lý Húc Bân không giỏi hội họa nên anh càng hiểu rằng một số môn học đòi hỏi phải có năng khiếu: “Em có năng khiếu nghệ thuật, nhưng bản chất lại lười biếng nên tự liên lụy chính bản thân mình. Trước đó, bố mẹ cân nhắc để em phát triển theo lĩnh vực nghệ thuật, anh thấy rất khả thi. Giáo viên mỹ thuật này từng làm giám khảo cho kỳ thi mỹ thuật toàn quốc và có quy trình thi riêng. Bây giờ thời gian eo hẹp quá, chúng ta chỉ có thể nước tới chân mới nhảy thôi, em hãy cố gắng vượt qua kỳ thi mỹ thuật toàn quốc.”

Thế là Lý Minh Lan đã đăng ký lớp học hè.

*

Hôm khai giảng lớp học hè, Lý Húc Bân vội đến công ty họp, anh đưa em gái đến phòng trưng bày và dặn dò: “Trong khi học lớp mỹ thuật, em đừng quên bài vở cấp ba.”

“Em biết rồi.” Lý Minh Lan đeo balo lên: “Anh, em vào lớp đây.”

Phòng trưng bày được xây kiểu góc cạnh, mái nghiêng dựng đứng, bay thẳng lên trời, mang ý nghĩa đẹp đẽ.

Lý Minh Lan thích màu sắc sặc sỡ, nhưng đã rất lâu rồi cô không vẽ, không biết liệu mình còn cầm cọ vẽ được hay không.

Cô đến sớm quá, giáo viên vẫn chưa đến.

Lý Minh Lan đi vào lớp, treo túi đựng bút lên giá vẽ, xem như chiếm

được vị trí nghe giảng ở hàng ghế đầu, cô đeo tai nghe, vừa nghe nhạc vừa đi ra ngoài.

Vừa nghe xong một bài hát.

Cô gái mặc váy hoa trước mặt đi tới: "Này, có trai đẹp."

Lý Minh Lan thích ngoại hình xinh đẹp, nghe thấy lời này, cô lập tức tháo một bên tai nghe, lúc này bên tai nghe còn lại vang lên tiếng chuông gió giòn tan - đây là bài hát "Hộp sắt bán đảo" trong album mới của Châu Kiệt Luân.

Cúng với tiếng chuông gió, cô nhìn thấy một thiếu niên đang cúi đầu nghịch điện thoại.

Điện thoại của cô cùng loại với cậu, cô thường hay giống cậu, ấn ngón tay rất nhanh, cô đoán cậu đang chơi trò rắn săn mồi.

Tư thế của cậu rất đẹp, nghiêng đầu tựa vào lan can, hệt như một bức tranh có tỷ lệ phù hợp.

Có người đi ngang qua bên cạnh thiếu niên.

Thiếu niên không ngẩng đầu lên mà chỉ bước đi.

Cô gái mặc váy hoa đứng bên cạnh cậu nhưng không dám lên tiếng nữa.

Chỉ có Lý Minh Lan bước tới.

Thiếu niên chơi xong một ván game, ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt chẳng kiêng dè của cô.

Cô thản nhiên mỉm cười.

Mặt cậu lạnh đi.

Lý Minh Lan huýt sáo trêu chọc.

Tiếng huýt sáo inh ỏi, truyền đến tai thiếu niên, cậu quay người bỏ đi.

Là một anh chàng đẹp trai, mang vẻ lạnh lùng khác hẳn với mùa hè năm nay.

*

Bụng Lý Minh Lan trống rỗng, cô xuống dưới lầu mua đồ ăn sáng.

Dưới tầng một phòng trưng bày có một quán cà phê nằm ở phía bắc, vừa mới khai trương tháng trước, lúc ấy Lý Minh Lan đã xếp hàng và giành được một phiếu giảm giá phiên bản giới hạn.

Trên phiếu giảm giá có vẽ hai ly cà phê, một ly đang bốc hơi, một ly đá lạnh, giảm giá rất mạnh, giá của hai ly cộng lại còn rẻ hơn một ly bình thường, trên phiếu ghi rõ điều kiện sử dụng, phải mua hai ly một lạnh một nóng, hạn sử dụng của phiếu giảm giá này là hôm nay.

Lý Minh Lan chỉ có một mình.

Có điều, thiếu niên vừa rồi cũng đang ở quán cà phê.

Giữa mùa hè nóng nực, chiếc áo phông trắng tinh của cậu thấm đẫm mồ hôi, để lộ nước da trắng sáng.

Cậu nói với nhân viên quán: "Cà phê Ireland."

Cà phê Ireland à, phải uống nóng rồi, Lý Minh Lan mỉm cười chào hỏi: "Hi."

Thiếu niên khẽ liếc nhìn sang, như thể không dừng lại dù chỉ nửa

giây.

Cô chỉ vào mình: “Chúng ta gặp nhau rồi, lúc nãy ở ngoài lớp học.”

Thiếu niên xem lướt qua các loại cà phê trên quầy phục vụ.

Lý Minh Lan kẹp phiếu giảm giá vào tiền mặt đưa cho nhân viên quán: “Thêm một ly mocha đá.”

Nhân viên mỉm cười nhận lấy phiếu giảm giá: “Hai người đi chung à?”

Thiếu niên lắc đầu.

Lý Minh Lan cười với cậu: “Tôi mời cậu.” Sở dĩ cô mời là chỉ để dùng phiếu giảm giá này.

Thiếu niên lại muốn nói gì đó.

Lý Minh Lan cướp lời: “Không cần cảm ơn.”

Thiếu niên không trả lời.

Cô cười: “Đúng rồi, tôi cũng là học sinh lớp mỹ thuật, tôi tên Lý Minh Lan.”

Thiếu niên nói với nhân viên phục vụ: "Cà phê Ireland, tính tiền."

Giọng điệu rất lạnh lùng, là âm thanh phát ra từ những viên đá chuyển động trong ly.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 2: Thiếu niên đã thực hiện lời hứa của mình, nhưng cô thì không

Lý Minh Lan đã học hai tiết lý thuyết trong lớp mỹ thuật.

Đến tiết thứ ba, giáo viên mỹ thuật cười nói: “Hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu cầm cọ vẽ các khối hình học cơ bản.”

Ánh sáng trong phòng học vừa phải, Lý Minh Lan đặt giá vẽ bên cửa sổ.

Bàn vẽ vuông vức, giấy vẽ tinh tế.

Dụng cụ vẽ tranh cô mua được nhận định là cao cấp nhất trong ngành, nhưng sau khi chuốt bút chì xong và cầm cọ lên thì trong lòng cô lại cảm thấy bực bội và không thể bình tĩnh được.

Trước kia cô tưởng mình không thích vẽ tranh nhưng bây giờ cô mới nhận ra là mình chán ghét.

Hôm đó nghe anh trai nhắc đến tài năng của mình, cô cảm thấy mình thật may mắn, có lẽ cô thật sự có tài năng đáng kinh ngạc.

Tuy nhiên, chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Không vẽ được thì không vẽ được thôi, cô thuận theo tự nhiên vậy.

Nhờ mối quan hệ của Lý Húc Bân, giáo viên mỹ thuật đặc biệt chiếu cố đến cô, qua khoảng mười phút, thấy tranh của cô trống rỗng, thầy giáo liền hỏi: "Lý Minh Lan, có phải em gặp vấn đề gì không?"

Lý Minh Lan cười: “Thưa thầy, em xin lỗi, mấy ngày nay cổ tay em bị đau, tạm thời không thể vẽ được.”

Thầy mỹ thuật ân cần nói: “Không sao, sức khỏe mới là vốn liếng, cứ thư thả vài ngày đi, mấy buổi đầu là để đặt nền tảng. Đúng rồi, anh em nói em có nền tảng mỹ thuật rất tốt đấy, cố lên."

"Em cảm ơn thầy."

Nói dối được nhất thời, nhưng không nói dối được cả kỳ nghỉ hè.

Đầu tháng Tám, ông nội Lý đột ngột lên cơn đau tim và được đưa vào bệnh viện.

Lý Minh Lan vội vàng chạy tới.

Ông cụ được cắm ống oxy vào mũi, hơi thở yếu ớt: “Cháu đang học lớp của một giáo viên mỹ thuật phải không?”

“Vâng ạ.” Lý Minh Lan nắm lấy bàn tay gầy guộc của ông, “Ông nội, ông đừng lo cho cháu, hãy nghỉ ngơi cho khỏe.”

"Từ lâu ông đã nói… Minh Lan nhà chúng ta..." Giọng Ông nội Lý đứt quãng, "Cháu còn bé tí, mà tự biết vẽ không cần ai dạy, đây... là một lối thoát."

Cô gật đầu liên tục.

"Cháu kể ông nghe... cháu học lớp mỹ thuật... đã học... được những gì? Ông nghe..." Ông nội Lý càng nói càng chậm, cuối cùng chỉ mấp máy môi mà thôi.

Lý Minh Lan đến rất gần mới nghe rõ lời ông nói: “Vẽ tranh là phải luyện tập, đã rất lâu rồi cháu không luyện… Vẽ một bức, đưa cho ông nội xem, ông xem rồi, lên bàn mổ cũng yên tâm hơn." Giọng điệu như đang nói những lời cuối cùng.

“Cháu…” Lý Minh Lan vốn muốn nói thật rằng mình không có năng lực về hội họa, nhưng cổ họng bị nghẹn cứng, lúc mở miệng lại đã chuyển sang một từ kiên định, “Dạ.”

Sau khi ông nội Lý ngủ say, cô quay đầu nhìn lại, ngón tay tê rần.

Cô muốn ông nội yên tâm chữa bệnh.

Càng lo lắng càng bất lực, cô ép mình phải cầm cọ lên, tay cô run rẩy, đầu cọ rung rung, khi chạm vào giấy vẽ phát ra tiếng “xoẹt xoẹt”.

Trên tờ giấy vẽ là một mớ hỗn độn.

Đã rất lâu rồi không vẽ, cho dù không phải cô có phản kháng đối với hội họa thì cũng không thể bỗng nhiên nổi tiếng trong thời gian ngắn.

*

Hôm ấy tan học, Lý Minh Lan lại chán nản lên xe buýt.

Xe dừng đèn đỏ, cô nhìn ra ngoài.

Có một thiếu niên đang ngồi dưới gốc cây đa bên đường, đầu gối khuỵu xuống, chiếc ghế không cao, lưng cậu cong cong.

Khi gặp lại, cô thừa nhận đây là một khuôn mặt trời phú, vô cùng đẹp trai.

Cậu lại cúi đầu nghịch điện thoại.

Lý Minh Lan xuống xe ở trạm phía trước, chạy ngược trở lại dừng ngay trước mặt thiếu niên.

Giao diện trò chơi của cậu quả nhiên là “rắn săn mồi”.

Trước mặt cậu là một tấm bảng vẽ cao nửa mét, trên bảng có kẹp mấy tờ giấy trắng, tờ trên cùng vẽ chân dung một người.

Đây không phải là phong cách vẽ tranh hiện thực, kiểm tra khả năng quan sát của người họa sĩ một cách cực kỳ cao, nhưng nếu nắm được đặc điểm các đường nét trên khuôn mặt thì dù là những đường nét cường điệu cũng có thể vô cùng chân thực.

Có thể thấy người vẽ có tay nghề rất tốt.

Trong đầu Lý Minh Lan nảy ra một ý tưởng, cô nói với cậu: “Hi.”

Hiển nhiên, thiếu niên nhận ra cô, ánh mắt cậu lạnh lùng như lúc ở quán cà phê.

Cô hỏi: “Cà phê ngon không?”

Câu hỏi bất ngờ nhưng thiếu niên nghe xong hiểu ngay: "Cũng được."

Cô cười toe toét: “Không cần cảm ơn.”

Ai cảm ơn cô chứ? Cậu cất điện thoại, thu lại bảng vẽ, định bỏ đi.

Thời gian cấp bách, Lý Minh Lan nói: “Tôi có thể bàn với cậu một vụ làm ăn được không?”

Thiếu niên đứng dậy, đóng ghế xếp lại.

"Tôi sẽ mua một bức tranh của cậu với giá năm trăm tệ.” Cô nói, “Tôi là học sinh lớp mỹ thuật nhưng tôi không có nền tảng về mỹ thuật nên học rất vất vả.”

Cô vất vả thì liên quan gì đến cậu? Cậu toan bỏ đi.

Cô chặn đường cậu, chắp hai tay lại: “Làm ơn, xin cậu đấy, ông nội tôi đang ốm, ông muốn xem tranh của tôi, tôi không thể mang tác phẩm bỏ đi đến khiến ông cụ kích động, xin hãy vẽ giúp tôi một bức với giá năm trăm tệ, không phải đùa đâu."

Thiếu niên hơi cụp mắt, lông mi dài rũ xuống như cánh quạt: “Nếu ông cụ biết cậu gian lận, chẳng phải sẽ càng kích động hơn sao?”

Nhưng cô nói: “Đây không phải là gian lận, đây gọi là nói dối thiện ý.”

Thiếu niên bước thẳng về phía trước.

Chợt có tiếng huýt sáo vang lên khắp các con phố, hòa cùng tiếng chim hót trên những cành cây.

Dưới trụ đèn giao thông có mấy người đang đứng, đều còn trẻ, ai cũng lấc ca lấc cấc, tiếng huýt sáo vừa rồi là hợp thanh của hai ba người trong số đó.

Người dẫn đầu mặc một chiếc áo sơ mi hoa phong cách Hawaii cùng một chiếc quần dài đến đầu gối, tuy trông giống học sinh cấp ba nhưng lại đang phì phèo thuốc lá: “Lý Minh Lan, cậu đang làm gì ở đây thế?”

"Thật trùng hợp, tôi đang đi dạo thôi." Lý Minh Lan cười.

Xe buýt đến trạm, dừng lại, mở cửa.

Nhân lúc Lý Minh Lan nói chuyện với áo sơ mi hoa, thiếu niên thân thủ nhanh nhẹn lên xe buýt...

*

Ngày hôm sau, Lý Minh Lan lại đến chỗ gốc cây đa.

Trời rất nóng, cô chỉ đứng thôi mà mồ hôi nhễ nhại.

Phòng lạnh đối diện vừa mở cửa, cô liền bước vào, mua một ly nước đá lạnh, uống rột rột một ngụm lớn.

Quầy vẽ tranh có thể được dựng ở bất cứ ngóc ngách nào trong thành phố này, cô tự hỏi liệu thiếu niên đó có đến nữa không?

Trên cửa kính phòng lạnh có dán một quảng cáo đồ uống được vẽ bằng bút màu, cô nhìn sang, chỉ thấy từng dòng chữ đảo ngược, cơn buồn ngủ dần ập đến, cô dán mặt vào chai thủy tinh đựng đồ uống lạnh để cảm thấy dễ chịu hơn.

Cô không nhịn được ngáp một cái rồi lại mở mắt ra.

Qua tấm kính trong suốt, cô nhìn thấy bóng người dưới gốc cây đa đối diện.

Cô lao ra ngay lập tức.

Người vác giá vẽ không phải là thiếu niên.

Mà là một ông lão, ông đặt ghế xếp xuống, động tác ngồi xuống khá chậm chạp, vừa ngồi xuống, ông lập tức duỗi thẳng chân phải, lắc lắc mấy cái rồi mới từ từ đặt bảng vẽ xuống.

“Cháu chào ông.” Nụ cười của Lý Minh Lan còn rực rỡ hơn cả ánh nắng ban mai.

Tóc ông lão gần như bạc trắng, hói nửa đầu, dáng người sáng sủa, ánh ban mai chiếu vào từ bên trái khiến mặt ông đỏ bừng: "Chào buổi sáng cô gái nhỏ."

"Ông ơi, ngày nào ông cũng đến đây vẽ tranh ạ?"

"Không hẳn. Có chuyện gì không cô gái nhỏ?"

Lý Minh Lan lại kể qua tình huống của mình: “Cháu nghĩ nếu ông cháu có thể vui vẻ thì bệnh tình sẽ cải thiện nhanh hơn.”

"Thì ra là vậy, thế thì phải giúp." Ông lão ôm đầu gối phải muốn đứng dậy, nhưng nhất thời không đủ sức nên đành ngồi xuống, “Cháu ngoại ông lo việc mua bán, một lát nó đến, ông sẽ nói với nó, việc này nhất định phải giúp.”

Lý Minh Lan vui mừng khôn xiết: “Cháu cảm ơn ông.”

Ông lão lại hỏi: “Cháu muốn vẽ tranh gì? Hoặc là chụp ảnh, hoặc là mô tả sơ qua.”

Chụp ảnh thì không cần, chỉ là bài mỹ thuật cơ bản, cô lấy giấy và cọ trong cặp ra, vẽ đại mấy nét: “Chỉ là mấy hình khối như hình trụ, hình vuông đơn giản thôi.”

Ông lão nhận lấy bức tranh từ tay cô, nheo mắt cười nói: "Không thành vấn đề, đợi cháu trai ông đến..."

Không phải người đã đến rồi sao?

Thiếu niên lại mặc áo phông trắng.

Lúc này Lý Minh Lan mới chú ý tới chiếc áo phông của cậu và áo của ông lão trước mặt, chắc là trang phục gia đình.

Cậu sắp đi đến gốc cây đa.

Cô dùng hai tay ôm lấy đôi má phúng phính của mình, may mà mồ hôi đã khô nên cũng không gọi là nhếch nhác: “Hi, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.”

Trước mặt ông lão, cậu không ăn nói lạnh lùng nữa.

Cô thừa thắng xông lên: “Hôm qua tôi tính rồi, tôi còn một nghìn tệ tiền lì xì, tôi sẽ đưa hết cho cậu, thế nào?”

Thiếu niên ngẩng đầu lên nhìn.

Cô đi theo đến đó.

Bầu trời trong xanh, không một gợn mây.

Mấy người qua đường cũng ngẩng đầu lên nhìn, không ai biết rốt cuộc bọn họ đang nhìn cái gì.

Ông lão gọi: "Nói gì đi chứ."

Thiếu niên hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Lý Minh Lan giơ một ngón tay lên: “Một nghìn.”

“Chốt.”

Ông lão nháy mắt, đôi mắt to tròn biến thành một bên to một bên nhỏ, như thể không hài lòng với hành vi ra giá tại chỗ của cháu trai.

Nghìn vàng khó mua được nụ cười của ông nội, Lý Minh Lan cảm thấy rất đáng, "Quyết định vậy đi, tôi tên Lý Minh Lan."

Thiếu niên đã nghe câu này trong quán cà phê rồi.

Lý Minh Lan: “Còn cậu?”

Cậu im lặng hồi lâu không nói gì.

Ông lão lên tiếng: “Nó à…”

Thiếu niên ngắt lời ông lão: “Bao giờ lấy?”

“Khoảng năm giờ chiều tôi sẽ tới, chỉ vẽ một hình trụ và một hình vuông, đặt ở bất cứ đâu cậu thích.” Lý Minh Lan cởi cặp sách xuống, “Có cần tôi đặt cọc trước không? Có điều, bây giờ trên người tôi chỉ có hai trăm tệ thôi.”

“Không sao.” Ông lão cuối cùng cũng đứng dậy được, “Một tay đưa tiền, một tay giao hàng.”

“Cảm ơn.” Lý Minh Lan cúi người thật sâu.

Ông lão cười to: “Cô gái nhỏ thật lễ phép.”

Thiếu niên chỉ nhìn lên, nhìn lá xanh, nhìn trời xanh, không nói gì.

Lý Minh Lan tung tăng rời đi.

Ông lão khen cô tính tình hoạt bát, rồi quay sang đứa cháu trai lạnh lùng: "Dù sao người ta cũng có tấm lòng hiếu thảo, cháu bày ra bộ mặt khó coi như vậy làm gì?"

Mạnh Trạch liếc nhìn bóng lưng Lý Minh Lan: “Đừng bị vẻ ngoài của cô ấy đánh lừa, cô ấy là thành viên của một nhóm bạn xấu đấy.”

Ông ngoại bịt tai lại không nghe, xoay tới xoay lui mấy nét vẽ của cô, nhìn trái nhìn phải: “Bút pháp của cô bé này cũng ra gì lắm đấy.”

*

Tính toán của Lý Minh Lan vô cùng như ý, nhưng phía bệnh viện báo tin ông nội Lý phải phẫu thuật gấp.

Bố mẹ, vợ chồng Lý Húc Bân, ngay cả bà nội không tiện di chuyển, cũng đều chạy tới.

Lý Minh Lan dìu bà nội, cả nhà đợi bên ngoài phòng phẫu thuật.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mãi vẫn không có thông báo ca phẫu thuật đã kết thúc.

Buổi trưa, cả nhà chẳng muốn ăn gì, gọi mấy phần đồ ăn rồi cũng vứt sang một bên để nguội lạnh.

Mãi đến gần năm giờ chiều, ca phẫu thuật mới kết thúc.

Bác sĩ nói: "Tối nay sẽ chuyển đến phòng ICU để theo dõi."

Bà nội nắm tay Lý Minh Lan, suýt thì không đứng vững.

Bố Lý đỡ bà nội: "Mẹ, để con đưa mẹ về trước, mẹ cần phải nghỉ ngơi sớm."

Vì không phải giờ thăm bệnh, phải đợi ở bên ngoài, bà nội mỏi chân không chịu nổi nên đã ngồi xe của bố Lý về.

Lý Minh Lan đi theo anh trai.

Mãi đến khi rời bệnh viện, cô cũng không nhớ đến giờ hẹn, ngồi xe anh trai đến nửa đường, cô mới sực nhớ ra.

Lúc này đã hơn bảy giờ rồi.

Cô sốt ruột nói: "Anh ơi, em muốn xuống ở ngã tư phía trước."

"Đi đâu?" Lý Húc Bân hỏi: "Bây giờ là giờ nào rồi?"

"Hôm nay em có hẹn với một người ở đó, không biết cậu ấy có còn đợi không."

Lý Húc Bân tấp vào lề đỗ xe.

Lý Minh Lan vội vàng xuống xe.

Trên cành đa treo một ngọn đèn, dưới gốc đa là một nhóm các dì đang ca hát nhảy múa rất vui vẻ, làm gì có bóng dáng của ông lão và thiếu niên.

Cũng phải, không ai ngốc nghếch ở đây đợi như vậy.

Lý Minh Lan quay lại xe: “Anh, đi thôi.”

Xe đi vụt qua trạm xe buýt, rồi lại dừng đèn đỏ phía trước.

Có thứ gì đó vụt qua mắt cô, chỉ một giây thôi nhưng đã bị cô tóm được.

Cô đột nhiên nói: "Anh ơi, em xuống ở đây."

"Lại có chuyện gì nữa?"

Song, em gái đã mở cửa xe rồi.

Cô quay lại, chạy đến trạm xe buýt, đưa mắt tìm kiếm, quả nhiên nhìn thấy một mảnh giấy phác họa bốn góc được dán băng keo trong suốt.

Một hình trụ, một hình vuông, không hơn không kém, tỷ lệ sáng tối, vô cùng chân thực.

Thiếu niên đã thực hiện lời hứa của mình nhưng cô thì không.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 3: Cậu ấy đẹp trai không thể kiểm soát

Không phải Lý Minh Lan chưa từng thấy trai đẹp, bố mẹ nhan sắc vượt trội nên sinh ra cả hai anh em đều là trai xinh gái đẹp.

Nhưng thiếu niên này không chỉ đẹp trai mà còn là ân nhân của cô, ông nội Lý phẫu thuật xong tâm trạng rất tốt, phối hợp với bác sĩ nên hồi phục rất nhanh.

Sau giữa hè, Lý Minh Lan tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại thiếu niên đó nữa, không ngờ cậu lại trở thành bạn cùng lớp của cô.

Chuông báo hết tiết vang lên, thầy Quách còn chưa đi ra ngoài, Lý Minh Lan đã quay đầu lại: “Hi.”

Học sinh mới biểu hiện rất lạnh lùng.

Bạn cùng bàn rất nhiệt tình: “Hi.” Giọng cao quãng tám, âm cuối hơi rung.

Cô cười: “Tôi tên Lý Minh Lan.”

Bạn cùng bàn của cậu nói tiếp: "Tôi tên Phùng Thiên Lãng."

Bạn cùng bàn của cô cũng quay lại: “Tôi tên Chu Phác Ngọc.”

Học sinh mới vẫn im lặng.

Lý Minh Lan trực tiếp hỏi: “Bạn cùng lớp, còn cậu thì sao?”

Cậu giống như người câm.

Phùng Thiên Lãng tọc mạch: "Cậu ấy tên Mạnh Trạch."

"Ồ, Mạnh Trạch." Lý Minh Lan lẩm nhẩm đọc cái tên này, "Lần trước cảm ơn cậu nhé." Câu này lẽ ra phải nói từ lâu rồi, chỉ là mùa hè năm ngoái không có cơ hội.

Phùng Thiên Lãng vẻ mặt tò mò: "Hai người quen nhau trước rồi sao?"

"Không quen." Mạnh Trạch đóng sách lại, đi ra khỏi lớp học.

Từng gặp không có nghĩa là quen.

*

Kỳ nghỉ hè năm ngoái, Mạnh Trạch bay từ bắc vào nam, ở lại nhà ông ngoại.

Ông ngoại dậy khá muộn, lại không thể ngồi yên mà thích đi khắp nơi.

Mạnh Trạch đi theo ông ngoại mở gian hàng tranh ở khắp thành phố, cậu chỉ có thể tranh thủ buổi sáng để đi tham quan triển lãm.

Cậu đi rất sớm.

Cửa phòng triển lãm được khóa bởi một chiếc khóa bằng đồng, bên trong không bật đèn, chỉ có bóng dáng cậu phản chiếu trên tấm kính đen.

Không gian bên ngoài đại sảnh không lớn, lại dựng một tấm biển quảng cáo, Mạnh Trạch đứng một chỗ cảm thấy quá gò bó, bèn đi thẳng lên tầng ba.

Tầng ba náo nhiệt hơn, dưới lầu có giới thiệu, ở đây mở một lớp bồi

dưỡng mỹ thuật, người qua kẻ lại, Mạnh Trạch tìm một chỗ trống cạnh cây cột nghịch máy ảnh, nghiêng đầu qua chợt nhìn thấy dưới mái dốc của tòa nhà có một người đang chạy tới.

Mái tóc người đó tung bay, cũng có thể nói rằng chính cô ấy đang bay.

Ngón tay Mạnh Trạch vô thức ấn vào nút chụp, khi cậu ngước mắt lên thì người đó đã đi mất.

Cậu không biết đối phương trẻ hay già, nhưng khung cảnh vừa rồi quả thật rất đẹp.

Không có nhiếp ảnh gia nào là không đam mê cái đẹp, so với cảnh vừa rồi thì những cảnh khác đều rất tầm thường.

Mạnh Trạch cất máy ảnh, bắt đầu chơi trò chơi Rắn săn mồi trên điện thoại.

Khi cậu chơi xong một ván thì nghe thấy một tiếng huýt sáo.

Cô gái huýt sáo cũng trạc tuổi cậu, dung mạo kiều diễm, khuôn mặt có chút non nớt, lớn lên chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân yêu kiều quyến rũ.

Nhưng cô lại có tính ngả ngớn mà Mạnh Trạch không thích.

Chỉ là khách qua đường, không thích thì thôi, nhưng không ngờ cậu lại gặp cô ở quán cà phê.

Sau đó, hết lần này đến lần khác, cậu lại gặp cô.

Quả nhiên cô thích giở trò, rõ ràng là lừa gạt người già nhưng lại rất hùng hồn tự tin, hơn nữa cô lại còn có thể huýt sáo hát đối với đám lưu manh lấc cấc.

Ông ngoại dán bức tranh đó lên khung quảng cáo ở trạm xe buýt.

Sau đó, Mạnh Trạch không gặp lại cô nữa.

Hôm đó cậu gửi phim đến studio chụp ảnh, rửa ảnh xong, cậu chọn ra một tấm.

Trong ảnh là một bóng người dưới mái dốc, có động thái mơ hồ.

Ông ngoại bước tới nói: "Ủa, đây không phải là cô bé đó sao?"

Phải không? Ai mà nhìn rõ chứ? Nhưng Mạnh Trạch không nghi ngờ sự nhạy bén của ông ngoại.

*

Mạnh Trạch rời khỏi lớp học, ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau.

Lý Minh Lan hỏi: “Cô có giới thiệu lai lịch của cậu ấy không?”

Chu Phác Ngọc lắc đầu: “Cô không nói, nhưng tớ quan sát tác phong hành sự của cậu ấy, là một người rất thanh cao."

Lý Minh Lan cong khóe môi: “Kỳ nghỉ hè năm ngoái tớ đã gặp cậu ấy.”

Chu Phác Ngọc lập tức hiểu ra đây là ai, kể từ kỳ nghỉ hè năm ngoái, Lý Minh Lan chỉ nói đến một người.

Lý Minh Lan không giỏi văn nên miêu tả thiếu niên cực kỳ nghèo nào, lúc đó cô nói thế này: “Đó là một nhân vật tuyệt thế.”

Chu Phác Ngọc hỏi: “Trông như thế nào?”

Lý Minh Lan không có câu trả lời.

Đến bây giờ, Chu Phác Ngọc thật sự nhìn thấy Mạnh Trạch, gật đầu nói: “Hai chữ tuyệt thế cậu nói rất vừa vặn.”

“Đúng chứ.” Lý Minh Lan đang suy nghĩ nên miêu tả ngoại hình của Mạnh Trạch như thế nào.

Người cậu rất nhẹ, những vật không có trọng lượng có thể là lông vũ, cũng có thể là lá cây, còn có thể là một lưỡi dao lam. Cậu sắc bén nhưng không hung hãn mà rất nhẹ nhàng, thoạt nhìn thì sức tấn công là rất thấp.

Lý Minh Lan đột nhiên có một suy nghĩ mới, có lẽ Mạnh Trạch không muốn dung mạo xinh đẹp như vậy.

Cô nói: “Cậu ấy đẹp trai không thể kiểm soát.”

*

Mạnh Trạch từ nhà vệ sinh đi ra, tình cờ gặp Vương Huy.

Lan can hành lang của lớp 12 dán đầy băng rôn cổ vũ khích lệ.

Vương Huy đứng trước hai chữ “nỗ lực”.

Mạnh Trạch đi ngang qua, chặn ngay khẩu hiệu "nghị lực".

Vẻ mặt Vương Huy có chút kinh ngạc, lại mang theo vẻ mờ ám: “Sáng sớm tôi đã nghe các bạn nữ trong lớp nói khối 12 có một mỹ thiếu nam mới đến, tôi lập tức đoán ra là hôm nay cậu chuyển đến, cậu được phân vào lớp mấy?”

Mạnh Trạch: "Lớp 7."

Vương Huy suýt nữa tự vả vào mặt mình, nếu biết sớm thì kỳ nghỉ đông vừa rồi cậu ta đã không nói với Mạnh Trạch rằng lớp 7 toàn là yêu ma quỷ quái. Vương Huy vỗ tay một cái, lựa ra ưu điểm của lớp

7 rồi nói: “Cô chủ nhiệm lớp 7 rất có trách nhiệm, đúng rồi, lớp 7 có một bạn nữ tên Lý Minh Lan, bạn ấy rất xinh đẹp.”

Mạnh Trạch lại nghe thấy cái tên này: “Cậu biết cậu ấy?”

"Đương nhiên." Vương Huy mỉm cười tự tin, "Mỹ nữ Nham Nguy có ai mà tôi không biết. Chúng ta học nhiếp ảnh chẳng phải để theo đuổi cái đẹp sao?"

Sở dĩ Mạnh Trạch và Vương Huy hợp nhau là vì ngoài việc học chung lớp ba năm cấp hai, còn có một nguyên nhân nữa đó là cả hai đều thích chụp ảnh.

“Nhiếp ảnh không chỉ là theo đuổi cái đẹp.” Lời nói của Mạnh Trạch đầy ẩn ý.

Vương Huy: “Còn gì nữa?”

Mạnh Trạch: "Nội hàm."

Vương Huy nhất thời không nghĩ ra lời gì để phản bác, những lời đồn khó nghe về Lý Minh Lan bao giờ cũng nhiều hơn những lời đồn tốt.

Lúc này, một bạn nữ từ phòng giáo viên đi ra, tình cờ tạo cơ hội cho Vương Huy chuyển chủ đề: “Lần trước tôi đã nói với cậu rằng lớp tôi có một nữ học bá, chính là người đó, tên Lý Nghi Gia.”

Cô ấy ôn tồn nhã nhặn, đeo một cặp kính không gọng, mặt mày sạch sẽ, nước da khỏe khoắn.

Vương Huy có chút tự hào: "Lý Nghi Gia cũng xinh đúng không, hơn nữa người có đầu óc đúng là khí chất khác biệt, mấy kỳ thi gần đây cậu ấy đều đứng nhất khối."

Mạnh Trạch nhìn bảng vinh danh ở giữa bồn hoa bên ngoài tòa nhà:

“Hạng nhất toàn khối lần sau chưa chắc đã đến lượt cậu ta.”

Vương Huy ngẩng đầu nhìn trời: “Cậu đúng là không có ga lăng gì hết, mới ngày đầu tiên mà đã ra chiến thư với tiểu mỹ nhân rồi.”

*

Đúng như Vương Huy nói, mới sáng sớm các bạn nữ lớp 5 đã thảo luận về học sinh mới chuyển đến, Lý Nghi Gia nghe thấy và bây giờ cô nàng còn được nhìn thấy nữa.

Cô nàng và Vương Huy tình cờ gặp nhau trước cửa phòng học lớp 5.

Vương Huy lập tức lùi lại một bước: “Xin lỗi.”

Lý Nghi Gia hờ hững hỏi: “Người bạn vừa nói chuyện với cậu là học sinh của trường chúng ta à?”

"Đúng thế, cậu ấy mới chuyển đến, tên là Mạnh Trạch, là bạn cấp hai của tôi." Vương Huy nói, "Cậu ấy giống cậu, thành tích học tập rất xuất sắc."

“Ồ?” Lý Nghi Gia dừng bước, “Trường cũ của cậu ấy chịu để cậu ấy đi sao?”

"Không còn cách nào khác, bố mẹ cậu ấy chuyển công tác đến đây."

Lý Nghi Gia cười khẽ: “Vậy tôi đã có một đối thủ mạnh rồi.”

Vương Huy gãi đầu, cảm thấy mình đang tâng bốc Mạnh Trạch quá đà, giống như đang dìm Lý Nghi Gia, lại nói tiếp: “Hai người ngang tài ngang sức, không phân cao thấp.”

*

Khi Mạnh Trạch trở lại lớp học, nghênh đón cậu là nụ cười rạng rỡ

của Lý Minh Lan.

“Mạnh Trạch.” Giọng cô rất vang.

Cậu ngồi xuống.

“Cậu chưa có thời khóa biểu đúng không, để tôi chép cho cậu một bản.” Cô cực kỳ nhiệt tình đưa qua một tấm thiệp nhỏ.

Mạnh Trạch không nhận, quay đầu hỏi Phùng Thiên Lãng: "Tiết tiếp theo là gì?"

Phùng Thiên Lãng sửng sốt, nhìn Lý Minh Lan, chợt hiểu ra, lắc đầu: "Tôi không biết."

“Ngữ văn.” Lý Minh Lan đặt tấm thiệp nhỏ lên bàn, “Không cần cảm ơn.”

“Các bạn lớp mình rất nhiệt tình.” Phùng Thiên Lãng ở bên cạnh thuyết minh.

Mạnh Trạch không nói với Lý Minh Lan câu nào.

Không, nửa câu cũng không nói.

Tấm thiệp nhỏ được đặt ở giữa, bên trên có vết cắt, có thể thấy cô đã dùng thước kẻ từng ô vuông, nét chữ cũng khá ngay ngắn.

Mạnh Trạch đọc lướt qua, ghi nhớ thứ tự từng môn, sau đó ném tấm thiệp cho Phùng Thiên Lãng.

Phùng Thiên Lãng lại sửng sốt.

“Nếu cậu đã không biết thời khóa biểu thì cứ giữ lấy đi.” Mạnh Trạch hạ thấp giọng, nếu không Lý Minh Lan nghe thấy sẽ lại đến quấy rầy cậu.

Phùng Thiên Lãng liếc nhìn bóng lưng Lý Minh Lan, gật đầu, rồi dán tấm thiệp nhỏ vào trang tựa của sách Ngữ văn.

Bộ nhớ của Mạnh Trạch không chỉ tiếp nhận văn bản mà còn ghi lại hình ảnh giống như chụp ảnh.

Lúc này cậu rất ghét trí nhớ siêu phàm của mình, bởi vì bông hoa lớn màu đỏ trên góc tấm thiệp nhỏ không thể không in sâu vào tâm trí cậu, muốn quên cũng không quên được.

*

Mạnh Trạch ăn trưa một mình xong rồi đi dạo quanh khuôn viên trường.

Một phiến đá cao hai mét được dựng trước cửa tòa thí nghiệm, trên phiến đá khắc chi chít chữ, là danh sách các nhà tài trợ của trường.

Có một người tình cờ giống cậu, cũng lạc vào góc yên tĩnh này.

Một cơn gió mạnh vụt qua, mái tóc dài rối bù của người đó che khuất khuôn mặt, từng sợi tóc tung bay.

Ngọn núi xa xa, ánh nắng ấm áp, cùng với nửa bóng người bố cục như tỷ lệ vàng này là phong cảnh đẹp nhất mà Mạnh Trạch nhìn thấy vào buổi trưa nay.

Đột nhiên, người đó hất tóc, đi về phía trước.

Thế giới yên tĩnh chợt trở nên ồn ào - bởi vì cô là Lý Minh Lan.

Dường như chứng minh từ một khía cạnh khác rằng người dưới mái dốc ngày hôm đó có thể chính là cô.

*

Hôm nay Lý Minh Lan lén mang điện thoại đến trường, cô nhờ một người bạn đi Ma Cao chơi mua hộ đồ.

Người bạn đến trung tâm thương mại nhưng không thể quyết định được nên gọi điện hỏi cô.

Lý Minh Lan đang trong lớp học không tiện nghe điện thoại, cô nghĩ tới nghĩ lui, thấy tòa thí nghiệm khá hẻo lánh nên chạy tới đây.

Nói chuyện với bạn xong, cô cất điện thoại rời đi.

Đột nhiên vấp phải một tảng đá, cô quay đầu lại, cảm thấy có một cái bóng vụt qua.

Lý Minh Lan bỗng nhiên xông ra: "Ai đó?"

Không có ai…

Mạnh Trạch chợt nghĩ, tại sao cậu phải tránh mặt cô? Nhưng cũng chỉ nghĩ thôi, cậu dán chặt người vào phiến đá, ngẩng đầu nhìn thấy một đàn chim bay ngang bầu trời.

Cậu nghe thấy Lý Minh Lan cười lớn: "Haha, nói không chừng là người chim."

Mạnh Trạch: "..."

*

Thứ Bảy, bố mẹ Mạnh Trạch hẹn bạn bè đến nhà hàng uống trà.

Mưa bụi lất phất.

Hai vợ chồng nhà họ Mạnh dùng chung một chiếc ô đi về phía trước, họ cảm thấy học sinh thì nên đọc sách, ngoài ra không còn gì đáng

để phân tâm, hai người bàn chuyện sửa sang một ngôi nhà khác, chưa bao giờ hỏi ý kiến Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch cầm một chiếc ô lớn màu đen, im lặng đi theo.

Phía trước có một nhóm người trông giống học sinh đang tụ tập bên ngoài nhà hàng, trong đó có một cô gái mặc áo khoác đỏ cười tươi như hoa, cô không cầm ô.

Một chàng trai đứng bên cạnh đưa tay cầm ô cho cô, còn mình thì ướt hết nửa vai.

Mạnh Trạch hạ ô xuống, giây tiếp theo lại nghĩ, tại sao mình phải sợ Lý Minh Lan? Cậu lại giơ ô lên.

Nhóm người đó đã vào rồi.

Bà Mạnh thấy con trai tụt lại phía sau thì gọi: "Mạnh Trạch, sao con lề mề thế?"

Mạnh Trạch: "Bị trượt chân."

Gia đình ba người vừa đến phòng bao thì ông Mạnh nhận được cuộc gọi của bạn.

Đầu bên kia nói mấy câu.

Ông Mạnh cười đáp: "Không sao, không sao. Anh cứ thong thả, đừng vội."

Nghe điện thoại xong, ông Mạnh cởi áo khoác ra: “Bị tắc đường, họ sẽ đến muộn khoảng hai mươi phút.”

Bà Mạnh đón lấy áo khoác của chồng treo lên móc, còn mình thì cài nút áo chặt hơn, nói: “Chúng ta gọi món trước đi, trời lạnh quá.”

Ông Mạnh để ý thấy con trai ăn mặc phong phanh: “Con có lạnh không?”

“Không sao.” Cho nên, Mạnh Trạch không chỉ lạnh nhạt với bạn học mà bản chất cậu là như vậy.

Phục vụ gõ cửa, bưng lên một ấm trà nóng: "Mời quý khách dùng."

Bà Mạnh nghịch chiếc gương trang điểm bé tí, dùng khăn giấy lau đi vết son trên môi.

Ông Mạnh lại nghe hai cuộc điện thoại, ông hớp ngụm trà cảm thấy nhạt quá, bèn châm một điếu thuốc, tiếp tục nói chuyện với bạn, giữa cuộc gọi, ông nói với bà Mạnh: “Bảo phục vụ mang món phụ lên trước đi.”

Về phần Mạnh Trạch, cậu vô cùng buồn chán, cúi đầu chơi game trên điện thoại.

Trong căn phòng riêng rộng lớn như vậy, một nhà ba người ai làm việc nấy.

Bà Mạnh đặt gương trang điểm xuống, hỏi: “Mạnh Trạch, con đi học trường mới thế nào rồi?”

“Cũng được.” Câu trả lời của Mạnh Trạch có vẻ chuẩn mực.

Bà Mạnh: “Thi chưa?”

Mạnh Trạch: “Mới khai giảng thôi, chưa thi nhanh vậy đâu.”

Bà Mạnh khẽ thở dài: “Trường cấp ba Nham Nguy danh tiếng không tốt lắm, nhưng nửa sau học kỳ lớp 12 chuyển trường rất phiền phức nên chỉ có thể sắp xếp cho con đến đó.”

“Mẹ, có thể thi đỗ đại học hay không hoàn toàn phụ thuộc vào bản

thân.” Mạnh Trạch vừa chơi xong một ván game.

Phục vụ bưng khay thức ăn lên, lần lượt bày các món phụ khác nhau lên bàn, vô tình đụng phải vết dầu tràn ra từ mép đĩa nên trượt tay, chiếc đĩa nghiêng ra ngoài, nước sốt cay đỏ bắn lên vai Mạnh Trạch.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Nhân viên phục vụ liên tục xin lỗi.

"Không sao." Mạnh Trạch lấy khăn giấy lau, càng lau nước sốt càng dính, cậu đứng dậy, "Mẹ, con vào nhà vệ sinh."

Ông trời thường hay trêu ngươi, chẳng hạn như khi cậu mở cửa ra, một giọng nói từ bên ngoài truyền đến: "Làm gì vậy? Ở đây lạnh lắm."

Chiếc gương trang trí đối diện phản chiếu một góc áo khoác màu đỏ.

Lại là Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch đang muốn đóng cửa lại thì nghe có người hỏi: "Lý Minh Lan, sắp đến lễ tình nhân rồi, cậu có dự định gì không?"

Cánh cửa bị đóng lại một nửa.

Tay Mạnh Trạch đặt lên nắm cửa, nhưng không nhúc nhích.

Cậu lặng thinh đứng bên cạnh cửa.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 4: Là tiếng chuông gió vang lên chứ không phải lời nói của Lý Minh Lan

Năm phút trước.

Lý Minh Lan uể oải ngã người ra sô pha, đầu ngón tay lướt qua lướt lại trên bàn phím điện thoại.

Cô ngồi giữa một nam một nữ, hai người nói chuyện thông qua cô.

Hết tai trái rồi đến tai phải của Lý Minh Lan vang lên tiếng "ù ù ù" không ngừng nghỉ.

Đây là tiệc sinh nhật của một bạn cùng lớp nhưng nhân vật chính mãi vẫn chưa đến.

Một nam sinh cầm lon bia đi đến cạnh sô pha: “Lý Minh Lan.”

Cô duỗi người: "A, Trịnh Khắc Siêu."

Trịnh Khắc Siêu ngẩng đầu về phía cửa: "Ra ngoài nói, ở đây ồn quá."

Cô nhét điện thoại vào túi sau quần jean.

Những người có mặt đều là bạn lớp 10, chỉ có Trịnh Khắc Siêu là học cùng lớp với Lý Minh Lan từ năm lớp 10 đến lớp 12, có thể gọi là bạn học cũ.

Xuyên qua hành lang dài, hai người đi đến tận đầu bên kia.

Cửa sổ lớn mở một nửa, một luồng gió lạnh kèm mưa bụi ùa vào.

Lý Minh Lan bị gió thổi đặc biệt sảng khoái.

Nhưng Trịnh Khắc Siêu thì không, cậu ta ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi, càng cầm lon bia chặt hơn, khiến nó bị móp méo biến dạng.

Lý Minh Lan chắp tay dựa vào cửa: "Gì thế? Ở đây lạnh quá."

Trịnh Khắc Siêu lại nhấp một ngụm bia: "Lý Minh Lan, lễ tình nhân đến rồi, cậu có kế hoạch gì chưa?"

"Lễ tình nhân à." Lý Minh Lan nói với giọng điệu vui tươi, "Người theo đuổi tôi xếp hàng từ cổng đông đến cổng tây của trường, tôi dứt khoát đón lễ một mình, coi trọng chúng sinh bình đẳng."

"Lý Minh Lan, cậu biết tôi có ý gì mà." Mặt Trịnh Khắc Siêu đỏ bừng, khó khăn lắm mới lấy hết can đảm mượn rượu tỏ tình nhưng lại nhận được câu trả lời như một trò đùa.

Lý Minh Lan đút hai tay vào túi áo khoác: "Tôi thích con trai có chỉ số IQ cao, tốt nhất…"

Mưa đột nhiên nặng hạt hơn, tạt mạnh vào kính cửa sổ.

Tiếng cười của cô bị tiếng mưa dội đi: "Là một thiên tài."

*

Bà Mạnh thấy Mạnh Trạch dựa vào cửa không nhúc nhích, liền hỏi: "Mạnh Trạch, con sao vậy?"

Mạnh Trạch đóng cửa lại, không nghe thấy cuộc đối thoại ở bên ngoài, chỉ còn lại tiếng mưa tầm tã, cậu quay về chỗ ngồi: "Mưa lớn hơn rồi."

Bà Mạnh đang định hỏi con trai: Không phải con muốn đi vệ sinh sao?

Điện thoại của ông Mạnh đổ chuông, ông lập tức đứng dậy: "Chắc là họ đến rồi."

Câu hỏi của bà Mạnh bị bỏ ngõ.

Gia đình ba người của người bạn đến phòng bao đúng lúc trời đang mưa như trút.

Mạnh Trạch nhìn bố mở cửa.

Chiếc áo khoác màu đỏ ấy đã biến mất, Lý Minh Lan đã nói gì sau đó không còn quan trọng nữa.

Ông Mạnh đón bạn vào: "Ây da, thật sự không biết hôm nay trời lại mưa to như vậy."

Người bạn bị mắc mưa nhưng vẫn mỉm cười vỗ vai ông Mạnh: “Có gió có mưa, đây là điềm lành.”

Ông Mạnh dẫn bạn vào chỗ ngồi: “Con của anh chị lớn nhanh thật đấy.”

Vợ chồng người bạn và vợ chồng họ Mạnh trạc tuổi nhau, nhưng vì kết hôn muộn nên con của họ kém Mạnh Trạch vài tuổi.

Người bạn so chiều cao với Mạnh Trạch, cười lớn: "Con nhà anh chị cũng cao từng này rồi đấy thôi, lần cuối cùng gặp cháu nó còn đang học cấp hai, đồ ăn của bọn trẻ bây giờ tốt hơn thời của chúng ta.” Người bạn nói xong rồi tự ngồi xuống.

Chỗ ngồi của vợ bạn sát cửa sổ, bà quay đầu nhìn thấy lỗ thông hơi phía trên cửa sổ bèn nói với chồng: “Nào, chúng ta đổi chỗ cho nhau đi.”

Người bạn đang ngồi cạnh ông Mạnh, nghe vợ nói muốn đổi chỗ liền nhanh miệng: “Bà nhiều chuyện quá.”

Vợ bạn: “Tôi sợ lạnh.”

Ông Mạnh liền nói: "Nào, đổi chỗ với tôi đi. Chỗ của tôi ấm lắm, để tôi ngồi chỗ nghênh đón điềm lành."

Vợ bạn chọt chọt vai chồng: “Ông nhìn đi, lão Mạnh mới gọi là chu đáo.”

Bạn: “Mau ngồi xuống đi.”

Vợ bạn ngồi cạnh bà Mạnh, xấu hổ nói: "Khiến chị chê cười rồi, tôi và ông ấy ngày nào cũng cãi nhau.”

Bà Mạnh khẽ mỉm cười: “Vợ chồng mà, cãi nhau là chuyện bình thường.”

Vợ bạn: “Từ lâu tôi đã nghe ông nhà tôi nói chị và lão Mạnh là một đôi vợ chồng kiểu mẫu.”

“Đâu có, cũng có lúc cãi nhau.” Bà Mạnh gọi, “Mạnh Trạch.”

Mạnh Trạch để điện thoại xuống, đứng dậy rót trà cho mấy người.

Bạn: “Cháu nó đã học năm cuối cấp rồi, sao lại cho nó chuyển trường vậy?”

Bà Mạnh nhìn ông Mạnh.

Ông Mạnh giải thích: “Chúng tôi đều đã chuyển đến đây, để nó ở đó một mình, chúng tôi không yên tâm. Đây là nửa năm quan trọng nhất.”

Mạnh Trạch tình cờ đứng cạnh mẹ, rót trà cho vợ của người bạn, cậu phát hiện vẻ mặt của mẹ lúc này đầy ẩn ý.

Khóe miệng bà Mạnh hơi xệ xuống, rồi lại nhanh chóng cong lên, phụ họa theo: "Đúng thế."

Người bạn hỏi: “Bây giờ cháu nó chuyển đến trường nào rồi?”

Ông Mạnh: "Trường cấp ba Nham Nguy."

Người bạn: "Ồ, được đấy."

Bà Mạnh từ tốn: “Trường cũ của Mạnh Trạch có lớp chuyên, hàng tháng đều phải thi, nếu ai xếp hạng ngoài top 50 sẽ bị loại, sau khi phân vào lớp thường sẽ thi lại, thứ hạng quay về top 50 mới đủ điều kiện vào lại lớp chuyên. Tuy Mạnh Trạch nằm trong top đầu nhưng với tư cách là phụ huynh, chúng tôi thường xuyên nơm nớp lo sợ con mình sẽ phải chịu quá nhiều áp lực. Bây giờ chỉ còn vài tháng nữa là đến kỳ thi đại học, trường cấp ba Nham Nguy không có lớp chuyên và lớp thường, vừa khéo để cho thằng bé thư giãn thần kinh.”

Ông Mạnh hỏi: "Con anh thì sao?"

“Mới học lớp 8.” Người bạn nói với con trai, “Chào anh Mạnh Trạch đi con.”

Con trai của người bạn gọi to: “Anh Mạnh Trạch.”

Mạnh Trạch lạnh lùng "ừ" một tiếng.

Người bạn lại nói: "Con phải học theo anh Mạnh Trạch, anh Mạnh Trạch là một thiên tài đấy."

Đột nhiên, dây thần kinh thính giác của Mạnh Trạch lại nhảy lên.

Hai chữ "thiên tài" va chạm với chữ "thiên tài" Lý Minh Lan nói lúc nãy, tựa hồ như vang lên bên tai cậu.

Mạnh Trạch quay đầu, thì ra là một chiếc chuông gió bằng thủy tinh treo trên ban công đối diện nhà hàng.

Mưa gió làm nó lắc lư phát ra tiếng leng keng.

Là tiếng chuông gió vang lên chứ không phải lời nói của Lý Minh Lan.

*

Lý Minh Lan và Trịnh Khắc Siêu quay trở lại phòng bao.

Điền Tân rất thân với Trịnh Khắc Siêu nên đương nhiên biết mục đích bạn mình đến đây hôm nay, cậu ta nở nụ cười mờ ám.

Trịnh Khắc Siêu trừng mắt nhìn qua.

Điền Tân sửng sốt rồi nhanh chóng hiểu ra – Vẻ mặt Trịnh Khắc Siêu khó coi như vậy, chắc là... chuyện không thành rồi.

Điền Tân khoác vai Trịnh Khắc Siêu: "Nào nào nào, công chúa hôm nay của chúng ta đến rồi, chúc mừng cậu ấy đi nào."

Người đón sinh nhật là một bạn nữ lớp 6. Ở đây không có máy sưởi, cô ấy mặc váy công chúa trắng tinh và một chiếc áo khoác dài màu trắng, đứng trước một chiếc bánh ngọt ba tầng màu trắng, trông thật giống một nàng công chúa.

Trịnh Khắc Siêu nặn ra một nụ cười: "Tiền Phi, chúc mừng sinh nhật."

Tiền Phi nở nụ cười ngọt ngào: "Cảm ơn các bạn đã ủng hộ."

Trịnh Khắc Siêu thở ra: "Có phải được ăn rồi không?"

Tiền Phi: "Chờ một chút, còn một người nữa chưa đến."

Trịnh Khắc Siêu: "Ai vậy?"

Tiền Phi: “Tôn Cảnh.”

Nghe thấy cái tên này, sắc mặt mọi người đều thay đổi một cách tinh tế.

Tôn Cảnh không phải là bạn cùng lớp 10 của họ, mà thật ra khi những người này học lớp 10 thì Tôn Cảnh đã lên 12 rồi.

Bây giờ, họ đã lên 12 nhưng Tôn Cảnh vẫn đang học lớp 12 và trở thành bạn cùng lớp của Tiền Phi.

Lớp 7 nhiều yêu ma quỷ quái, nhưng xét về chất lượng thì kém xa lớp 6.

Một Tôn Cảnh của lớp 6 đủ để tiêu diệt tất cả đám lâu la của lớp 7.

Khoảng mười phút sau Tôn Cảnh mới đến, vì đi giữa trời mưa nên đến nơi thì đầu tóc ướt đẫm, tay áo ướt sũng, ống quần càng không cần phải nói, nước chảy tong tỏng.

Sự xuất hiện của Tôn Cảnh khiến cho cả phòng im lặng trong giây lát.

"Chúc mừng sinh nhật." Tôn Cảnh nói với Tiền Phi.

Tiền Phi cười tươi: "Được rồi, đông đủ cả rồi, mọi người ngồi xuống ăn đi."

Có hai người có giao hảo với Tôn Cảnh, cung kính nói: “Anh Tôn.”

Một người kéo ghế cho Tôn Cảnh: “Anh Tôn, trước đó không nghe nói anh sẽ đến.”

“Mới quyết định thôi.” Tôn Cảnh sờ túi quần lấy ra một hộp thuốc lá bị dính nước mưa.

Một nam sinh khác đưa điếu thuốc: “Anh Tôn, hút của em đi.”

Tôn Cảnh lại lấy ra một chiếc bật lửa kim loại châm thuốc, nhìn sang bàn bên kia, ánh mắt chạm vào bóng lưng của Lý Minh Lan.

Bữa tiệc ngoài ăn uống thì chỉ có vui chơi.

Ăn xong, Điền Tân buông đũa xuống: “Chúng ta chơi trò Đại mạo hiểm nói thật đi.”

Bữa ăn hôm nay đối với Trịnh Khắc Siêu rất nhàm chán, chơi gì cũng không có hứng thú: “Chơi rất nhiều lần rồi, trò này không có gì mới cả.”

Điền Tân: "Vậy thêm một viên xúc xắc nữa? Miệng chai rượu quay đến ai thì người đó phải tung xúc xắc, số lẻ thì nói thật, số chẵn thì đại mạo hiểm."

Đây chính là cản trở sự lựa chọn cá nhân, Yes Or No, tất cả đều phụ thuộc vào may mắn.

Trịnh Khắc Siêu: "Vậy thì còn được."

Điền Tân gọi tên từng người một, các học sinh đều đồng ý.

Vòng thứ năm, đến lượt Trịnh Khắc Siêu, cậu ta chọn nói thật và trả lời một chủ đề riêng tư một cách rất thản nhiên.

Vòng thứ sáu, Trịnh Khắc Siêu quay chai rượu, cậu ta dùng hai ngón tay giữ miệng chai, chỉ vào Lý Minh Lan với ánh mắt sâu thẳm.

Chai rượu trơn nhẵn, một vòng, hai vòng, ba vòng, xoay đến sáu vòng mới dừng lại, miệng chai hướng về Lý Minh Lan.

Điền Tân: “Nào nào nào, Lý Minh Lan, tung xúc xắc đi.”

Lý Minh Lan cầm lấy tung lên, kết quả là "sáu".

Điền Tân: "Ồ, đại mạo hiểm rồi.”

Nếu Trịnh Khắc Siêu ra câu hỏi quá khó thì mọi người sẽ cho là cố ý, thế nên cậu ta nhường quyền cho Điền Tân.

Điền Tân và Trịnh Khắc Siêu về cơ bản là cùng phe, cậu ta nói: "Mời bạn Lý Minh Lan tỏ tình với người lớn tuổi nhất trong phòng."

Người lớn tuổi nhất trong phòng tất nhiên là Tôn Cảnh - người học lại hai năm.

Trịnh Khắc Siêu cũng nhân cơ hội thêm dầu vào lửa: “Nếu không tỏ tình thì bị phạt rượu, làm theo luật chơi.”

Tôn Cảnh chẳng ăn gì mấy, hút hai điếu thuốc, lúc này miệng đang ngậm điếu thứ ba, trước mắt anh ta lượn lờ khói thuốc.

Một người thì thầm: “Anh Tôn, những người ở bàn đó xem anh là tiền đặt cược đấy.”

“Ồ?” Tôn Cảnh nhìn sang.

Lý Minh Lan cũng quay đầu lại, cong khóe môi.

Trịnh Khắc Siêu nhìn cảnh này, khẽ gõ ngón tay lên đùi mình dưới gầm bàn.

Mọi người đều biết Tôn Cảnh học lại hai năm cũng không thi đỗ đại

học, đây là "học tra" danh xứng với thực.

Nếu Lý Minh Lan thật sự thích thiên tài thì sẽ không bao giờ chọn Tôn Cảnh.

Lý Minh Lan không suy nghĩ quá lâu, nhún vai: "Tôi bỏ cuộc."

Điền Tân vui vẻ cầm một chai bia lên: "Nào nào nào, Lý Minh Lan, tôi biết cậu đã đủ mười tám tuổi rồi nên phải phạt rượu. Vốn dĩ là phạt năm ly, nhưng vì cậu là con gái nên giảm hai ly, nể mặt cậu lắm rồi đấy." Điền Tân đặt ba ly rượu đầy trước mặt Lý Minh Lan.

Hầu như tất cả học sinh đều nhìn chằm chằm Lý Minh Lan.

Cùng một bữa tiệc, nhưng không phải ai cũng đứng trên một chiến tuyến, một số ít người thì ôm thái độ xem kịch hay.

Tôn Cảnh liên tục đóng mở nắp bật lửa.

Tiếng kim loại vang lên thu hút sự chú ý của mọi người.

Tôn Cảnh gõ bàn: "Chuyện uống rượu vậy mà lại không tính phần tôi?"

Không ai lên tiếng.

Tôn Cảnh cầm bật lửa lên, đi tới vài bước, dùng bật lửa chạm vào chai thủy tinh đựng một cốc bia rồi cúi xuống đến gần bên tai Lý Minh Lan: "Tôi uống hết ba ly thay em, em nợ tôi một ân tình, vụ giao dịch này có lợi chứ?"

"Tôi không làm mấy chuyện phóng hỏa giết người." Lý Minh Lan cũng thấp giọng nói.

"Lúc phóng hỏa giết người, tôi đâu dùng em được?"

Lý Minh Lan và Tôn Cảnh chưa học cùng lớp bao giờ, nhưng cũng đã quen biết hơn hai năm, cô cân nhắc rồi cười tươi như hoa: “Anh cứ tự nhiên.”

Tôn Cảnh uống một hơi hết một ly, sảng khoái cạn hết ba ly rượu rồi úp ngược ly xuống tỏ ý đã hết: “Rượu của Lý Minh Lan tính hết cho tôi.”

Trịnh Khắc Siêu và Điền Tân đưa mắt nhìn nhau.

Bầu không khí lặng ngắt như tờ, Lý Minh Lan bỗng hắt hơi một cái rõ to: "Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh."

Cô đi ra ngoài đóng cửa lại, mọi thứ trong phòng đều không liên quan gì đến cô nữa.

Nhưng có người đã theo cô ra ngoài.

Suốt đường đi Tiền Phi luôn im lặng, vào đến nhà vệ sinh mới nói: “Mối quan hệ của cậu và Tôn Cảnh rất tốt nhỉ.” Mùi giấm chua không thể che giấu.

Lý Minh Lan hỏi ngược lại: “Ai nói vậy?”

"Có người đồn vậy." Tiền Phi mặc áo khoác quá dài, không muốn vào nhà vệ sinh, nhưng giờ đã vào rồi, đứng không cũng thấy ngại, bèn mở vòi nước, giả vờ rửa tay.

Lý Minh Lan: “Lời đồn vô căn cứ thôi.”

Tiền Phi: “Tôn Cảnh rất đẹp trai.”

Lý Minh Lan lắc đầu, đồng thời lắc lắc ngón trỏ: “Thành tích của anh ta tệ.”

Chỉ dựa vào điểm này, Tôn Cảnh bị loại.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 5: Sau này cô nhất định phải lấy một thiên tài toán học

Tiệc sinh nhật thật ra đã kết thúc, Lý Minh Lan tạm biệt Tiền Phi rồi bỏ về trước.

Chiếc ô bé tí của Lý Minh Lan vô cùng mỏng manh trong cơn mưa hung hãn, cô chạy vội đến trạm tàu điện ngầm trước khi chiếc ô bị gió thổi bay.

Khi cô rời khỏi trạm, mưa đã tạnh dần, nhưng ô của cô thì đã xụi lơ.

Cô dùng lòng bàn tay giữ ô lên cao, cảm thán rằng cũng không phải nhất thiết phải đến dự bữa tiệc sinh nhật này, tự dưng lại nợ Tôn Cảnh một ân tình.

"Minh Lan."

Lý Minh Lan quay đầu lại.

Một chiếc ô tô chậm rãi dừng lại, cửa xe hạ xuống, một cô gái đang vẫy tay: “Minh Lan.”

Hai mắt Lý Minh Lan sáng lên: “Chị dâu.”

Đây là Vu Ly, vợ của Lý Húc Bân. Chị nói: "Nào, mau lên xe đi."

Lý Minh Lan cất chiếc ô sắp gãy cán, lên xe, chào người ngồi ở ghế lái: “Anh.”

Câu đầu tiên Lý Húc Bân nói là: "Mưa gió như vậy mà em đi đâu?"

“Sinh nhật bạn cùng lớp.” Lý Minh Lan dùng khăn giấy lau quần áo ướt.

"Sinh nhật thì năm nào cũng đón được, năm sau đỗ đại học rồi tổ chức tiệc mừng luôn chẳng phải sẽ vui hơn sao." Ngay cả giọng nói của Lý Húc Bân cũng cứng nhắc.

“Vâng.” Lý Minh Lan đành phải nghe giáo huấn.

Vừa về đến nhà, cô đã bị anh trai hối đi làm bài tập.

Ngọn đèn bàn chiếu sáng khuôn mặt lơ đãng của cô.

Môn Toán thật sự quá khó, cô chỉ đọc hiểu các từ một, hai, ba, bốn trong câu hỏi, còn các dãy số, hình học và hàm số khác thì tạo nên những từ khó hiểu.

Cô bĩu môi, đặt bút chì dưới mũi, ngửi mùi hương gỗ của lớp vỏ bên ngoài.

Cô không có tâm trạng học bài, cầm đồ gọt bút chì gọt từ từ xong xé lớp vỏ ra cuộn lại ghép thành hình cánh hoa, sau đó cô lại mở cuốn truyện tranh nhỏ ra.

Mấy chữ “Con gái sợ lấy nhầm chồng” đập vào mắt cô.

Lý Minh Lan lật qua mấy trang, rồi lật ngược lại, lẩm bẩm: “Lấy đúng người là được chứ gì.”

Cô ngả lưng ra sau.

Hai chân trước của chiếc ghế bị hẫng lên, hai chân sau lắc lư trái phải, nếu không cẩn thận sẽ bị ngã chổng vó.

Cô vắt chéo hai chân gác lên mép bàn, dùng gót chân cọ cọ bài thi

toán.

Đúng rồi, sau này cô nhất định phải lấy một thiên tài toán học.

Đến độ tuổi của Lý Minh Lan mà nói thiếu nữ không tơ tưởng yêu đương thì là nói dối.

Cô là một mỹ nhân tiêu chuẩn, ngũ quan xuất sắc, hai má phúng phính như em bé, đôi mắt sáng ngời như nước mùa thu, sống mũi cao vút, môi đỏ căng mọng.

Xinh đẹp tuyệt trần từ trong ra ngoài.

Trong nhà có một người anh trai tài mạo song toàn nên tiêu chuẩn của cô rất cao, thiếu nữ hoài xuân chỉ đi với nam chính truyện tranh.

Trong trang truyện hôm nay mới xuất hiện một nhân vật nam lạnh lùng, cô cảm thấy có chút thần thái của Mạnh Trạch...

Cô gấp cuốn truyện lại, rồi cất bài kiểm tra từng môn vào cặp sách.

Bỏ đi, thứ Hai đến trường chép đáp án vậy.

*

Để chép bài tập về nhà, hôm nay Lý Minh Lan đến trường rất sớm.

Mạnh Trạch cũng đến trường đúng giờ với thời gian biểu của mình.

Một người đi chậm hơn, một người đi nhanh hơn, hai người tình cờ gặp nhau.

"Hi." Vẻ rạng rỡ của Lý Minh Lan gần như có thể xuyên thủng mây đen.

Mạnh Trạch thì vẫn lạnh lùng như vậy, quay người đi về phía cửa

sau.

Lý Minh Lan không có thời gian quan tâm đến cậu, cô đang vội đi xin các cán sự bộ môn chép bài tập cuối tuần.

Khi cô quay lại chỗ ngồi.

Thật trùng hợp, Mạnh Trạch đang viết rất chăm chỉ.

Lý Minh Lan ngó vở bài tập của cậu hồi lâu.

Cuối cùng Mạnh Trạch cũng không chịu nổi cái bóng đậu trên bàn, ngẩng đầu lên.

Cô đứng trên cao, hơi cúi đầu xuống.

Cậu nhìn thấy chiếc cằm vừa trong trẻo vừa mềm mại của cô.

Cô đặt cuốn vở bài tập đã mượn lên bàn cậu: “Đây, cho cậu mượn chép đấy.”

Mạnh Trạch: "..." Cậu vì muốn chống lại hai chữ "thiên tài" nên mới không làm bài tập, nhưng nhìn cô bây giờ, cậu hiểu ra sự phản kháng này vô cùng nhỏ bé, hơn nữa còn rất ấu trĩ.

"Cậu chép bài tiếng Anh trước, đợi tôi chép xong những môn khác sẽ cho cậu mượn." Lý Minh Lan hào phóng rộng lượng.

Mạnh Trạch: “…” Nhưng cô hiểu lầm như vậy cũng không có gì là không tốt.

Lý Minh Lan kinh nghiệm phong phú, điền đáp án "xoẹt xoẹt xoẹt" với tốc độ đáng kinh ngạc, trong lúc bận rộn, cô không quên ném vở bài tập của từng môn ra hàng ghế sau.

Mạnh Trạch đang định giải đề thì tay cậu lại bị cuốn vở bài tập cô

ném qua đập trúng.

Cậu dứt khoát phớt lờ cô, dời cuốn vở bài tập đến trước mặt, chỉ chiếm một góc nhỏ trên bàn để viết đáp án.

Môn đọc buổi sáng kết thúc, lớp phó đến thu bài tập thì thấy Lý Minh Lan đang lấy lại mấy cuốn vở bài tập ở hàng sau.

Lớp phó nghi hoặc, tuần trước cậu ta đến phòng giáo viên, tình cờ nghe được các thầy cô đang nói về Mạnh Trạch rằng cậu ấy từ lớp chuyên chuyển đến.

Nhưng... sao lớp chuyên lại đi chép bài tập của Lý Minh Lan?

Lý Minh Lan nghiêng người thành tư thế như muốn ngăn cản Mạnh Trạch chép bài, cô mỉm cười với lớp phó: "Đừng tiết lộ nhé."

Lớp phó gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Mạnh Trạch cũng không muốn ánh mắt của mình sắc bén như vậy, nhưng chỉ trong chớp mắt cậu đã tóm được khuôn mặt đỏ bừng của lớp phó.

Vì ai mà đỏ?

Rõ như ban ngày.

Nhìn chùm tóc đuôi gà của Lý Minh Lan đung đưa phía trước sinh động biết bao.

Mạnh Trạch đặt bút xuống.

Lúc này Phùng Thiên Lãng mới nói: "Lúc nãy thấy cậu luống cuống chép bài tập về nhà nên không dám quấy rầy."

Cậu chép bài tập về nhà? Cậu luống cuống? Mạnh Trạch quay đầu

lại.

Phùng Thiên Lãng vừa như an ủi vừa như khích lệ: "Lý Minh Lan rất thân với các cán sự bộ môn, cậu chép của cậu ấy là chuẩn không sai."

Mạnh Trạch lười mở miệng, đi ra khỏi lớp học.

Cậu đi ngang qua một người, nghe thấy người đó nói: "Lễ tình nhân chết tiệt!"

Mạnh Trạch nhận ra giọng nói này - đây chính là người đã hỏi Lý Minh Lan ở nhà hàng hôm cuối tuần.

Buổi chiều, Mạnh Trạch mới biết được tên người này.

Chính là Lý Minh Lan hét lên: "Trịnh Khắc Siêu, cậu thật nhỏ nhen."

Mạnh Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ, ngày mai phải bắt đầu đeo tai nghe đến trường.

Lớp 7 ồn quá.

*

Ngày 14 tháng 2.

Chính là ngày lễ tình nhân chết tiệt.

Vẫn chưa đến giờ tan học, một nam sinh đi ngang qua lớp 12/7, nháy mắt với Lý Minh Lan.

Không biết là Lý Minh Lan không nhìn thấy thật hay giả vờ không nhìn thấy, ánh mắt cô hướng về phía bảng đen.

Nam sinh ngang nhiên giơ chân đá vào chân ghế của một bạn ngồi

ở cửa sau, đồng thời trao cho một tờ giấy.

Người bạn hiểu ý, nhận lấy.

Các học sinh ở hàng cuối tranh thủ lúc giáo viên đang viết lên bảng, chuyền tay nhau đưa tờ giấy thẳng đến tay Phùng Thiên Lãng ngồi cạnh cửa sổ.

Mạnh Trạch đã nhìn thấy tất cả những động tĩnh này.

Nếu Phùng Thiên Lãng đưa tờ giấy cho Mạnh Trạch thì cậu nhất định sẽ ném thẳng nó ra ngoài cửa sổ.

May mắn thay, Phùng Thiên Lãng đã bỏ qua Mạnh Trạch và chuyền tờ giấy về phía trước.

Chu Phác Ngọc không quay đầu lại, dùng hai ngón tay kẹp tờ giấy đưa cho Lý Minh Lan.

Chuỗi tiếp sức này, vô cùng ăn ý.

Mạnh Trạch nhìn thấy và đoán rằng đây không phải là lần đầu tiên.

Lý Minh Lan mở tờ giấy ra, vậy mà vẫn tranh thủ gấp tờ giấy dài thành một chiếc máy bay nho nhỏ.

Cô vẫy tay từ bên hông, phóng chiếc máy bay về phía Mạnh Trạch.

Sức của cô rất nhỏ, chiếc máy bay giấy dừng lại giữa chừng, đáp xuống cuốn sách giáo khoa đang mở của Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch đóng sách lại, rồi lại mở ra, vứt chiếc máy bay giấy đã bẹp dí lên bàn của Phùng Thiên Lãng như vứt rác.

Phùng Thiên Lãng ngơ ngác.

*

Lý Minh Lan chưa bao giờ tham gia lớp tự học buổi tối, cô luôn tan học rất đúng giờ.

Hôm nay Mạnh Trạch còn nhanh hơn cô, chuông vừa reo, cậu lập tức đeo cặp lên vai.

Cô đi theo sau cậu, nhìn ánh hoàng hôn nghiêng nghiêng đưa bóng cậu xuống dưới chân mình.

Hai cái bóng có ảo giác như đang sánh vai nhau.

Đột nhiên, bóng của một người chồng lên bóng của Mạnh Trạch.

Một nữ sinh tóc cột cao chắn trước mặt Lý Minh Lan.

Người này là Liễu Linh Vận, giống như Tôn Cảnh, là học sinh lưu ban của lớp 6, giọng nói rất từ tính: "Tối nay Tôn lão đại chiêu đãi, chắc cô biết thời gian rồi đúng không?"

Thật là tiếc quá, tối nay cả nhà tôi tổ chức liên hoan, tấm lòng của Tôn lão đại tôi xin nhận." Lý Minh Lan cười ngọt ngào.

"Hay là cô tự đi nói với anh ấy đi." Liễu Linh Vận ôm chặt cánh tay.

"Tất nhiên, hôm khác tôi sẽ nói với anh ấy." Lý Minh Lan nói xong định vòng đi.

Liễu Linh Vận ngăn cô lại.

Lý Minh Lan xoay người đi về lớp học.

Liễu Linh Vận lại chặn lần nữa: "Lý Minh Lan, tôi phát hiện cô rất hống hách.”

Lý Minh Lan vô tội nói: “Tôi chỉ là một học sinh, đến trường nghe lời thầy cô, về nhà nghe lời bố mẹ, sao mà hống hách được?”

"Đừng có giả ngu trước mặt tôi nữa. Cô miệng đầy dối trá, rõ ràng là không nể mặt Tôn lão đại."

"Mở mồm ra là Tôn lão đại, ai quen thì biết chị là học sinh cấp ba, ai không quen mà nghe giọng điệu này còn tưởng chị là dân anh chị bỏ học đấy." Lý Minh Lan rất có bản lĩnh nói những lời cay nghiệt bằng nụ cười thân thiện nhất.

"Cô..." Liễu Linh Vận giơ tay lên, giây tiếp theo, đồng tử co lại, bàn tay mãi không hạ xuống.

Bên cạnh bóng của Lý Minh Lan có thêm một cái bóng đen nhỏ dài khác.

Tay của Liễu Linh Vận dừng lại trên không trung ba giây, cô ta nhìn người đứng sau lưng Lý Minh Lan, cuối cùng thu tay lại: “Lý Minh Lan, tôi sẽ thuật lại thái độ của cô cho Tôn lão đại biết.”

Lý Minh Lan gật đầu: “Vậy thì tốt quá, nếu không phải lần sau gặp lại tôi mới có thể nói cho anh ấy biết rằng hôm nay đã phụ ý tốt của anh ấy.”

Liễu Linh Vận hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Lý Minh Lan quay người lại, suýt chút nữa đụng phải ai đó, lúc này mới phát hiện Mạnh Trạch đã quay lại từ bao giờ.

Cô cười rạng rỡ: “Mạnh Trạch.”

Cậu giả vờ như không biết cô.

Cô hỏi: "Cậu định quay lại lớp à? Có phải để quên đồ gì không?"

"Đừng đi theo tôi."

“Chúng ta là bạn cùng lớp, hơn nữa kỳ nghỉ hè năm ngoái——”

“Lý Minh Lan.” Mạnh Trạch dừng lại.

Đây là lần đầu tiên cô nghe cậu đọc tên cô, bằng nhiệt độ vào mùa đông.

Mạnh Trạch: “Chuyện nghỉ hè năm ngoái đều là ý của ông cụ, không liên quan gì đến tôi.”

Lý Minh Lan vẫn cứ nhiệt tình: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, cậu quay lại lớp học tự học buổi tối hả?"

Cậu cho cô câu trả lời ngược lại, xuyên qua bãi cỏ đi về phía thư viện.

Vào thư viện, tự nhiên có người quản lý ngăn cản không cho Lý Minh Lan líu lo nữa.

Mạnh Trạch đã được yên tĩnh.

Nhưng cô lại không đi.

Cậu nhìn thấy bóng người theo sau mình trên kính, sắc mặt lại lạnh đi mấy phần.

Cậu lên tầng hai, tầng ba, tầng bốn, cậu và cô, một người đông, một người tây, đi qua lại giữa các dãy giá sách giống như đang chơi trốn tìm.

Một người mặt lạnh như băng.

Một người nụ cười nở rộ.

Cậu nghĩ có phải Lý Minh Lan rất tận hưởng cuộc rượt đuổi như thế này? Cậu không tránh được cô rồi.

Rẽ vào dãy giá sách bên trong, cậu dừng lại.

Một nữ sinh đang kiễng chân lấy cuốn sách ở trên cao, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại.

Đây là bạn cùng lớp của Vương Huy, người đứng nhất khối học kỳ trước.

Lý Nghi Gia do dự một chút, hỏi: "Cậu là bạn của Vương Huy đúng không?"

Ánh mắt Mạnh Trạch đang đánh giá đối thủ: "Ừm."

"Tôi nghe Vương Huy nói trước đây cậu học lớp ch--"

Mạnh Trạch nhanh chóng rút một cuốn sách trên kệ nhét qua cho cô nàng.

Cô nàng sững người.

Động tác hơi nhanh, đầu ngón tay vô tình chạm vào đối phương, cậu lập tức rụt lại.

Lòng bàn tay Lý Nghi Gia nóng bừng, cô nàng nắm chặt cuốn sách, cúi đầu nhìn bìa, lại sửng sốt: "Sao cậu biết tôi đang tìm cuốn sách này?"

Mạnh Trạch đương nhiên không biết, cậu chỉ lấy bừa thôi.

Từ khi nghe Lý Minh Lan nói thích "thiên tài", cậu vô thức tránh bàn luận về chủ đề điểm số, chỉ mong sao cô nghĩ cậu là học sinh kém mà tránh xa.

Nhưng, Lý Minh Lan có mặt ở khắp nơi.

Mạnh Trạch hỏi: "Tôi đoán đúng rồi, phải không?" Cậu đã nói chậm và nhẹ hơn.

Lý Nghi Gia nhìn khuôn mặt đẹp trai của cậu, có chút dò hỏi: "Nghe nói cậu là người kiệm lời, nhưng trông không giống lắm."

Quả thật không giống, kiểu nói chuyện này quá sáo rỗng, Lý Minh Lan từ giá sách đối diện thò đầu ra, nhìn thấy bóng lưng Mạnh Trạch cùng đôi má ửng đỏ của Lý Nghi Gia.

"Mỗi người một khác." Mạnh Trạch lại rút một cuốn sách khác từ giá sách bên cạnh.

Cùng lúc đó, cuốn sách ở phía đối diện cũng bị lấy đi.

Giá sách xuyên suốt, để lộ nửa khuôn mặt của Lý Minh Lan, lông mày cong cong, đôi môi cong cong.

Mạnh Trạch: "…" Âm hồn bất tán, giống như chuyện ma, cậu đặt sách lên lại.

Lý Nghi Gia cầm cuốn sách: "Đúng rồi, kỳ thi tiếp theo-"

Mạnh Trạch lại nói: "Dây giày của cậu bị lỏng rồi."

Cậu liên tục ngắt lời cô nàng, tuy rất thô lỗ nhưng Lý Nghi Gia nhìn thấy dây giày của mình sắp tuột nên tha thứ cho cậu, đang định ngồi xuống thì Mạnh Trạch đã nhanh hơn một bước, nửa ngồi xổm, hai tay khéo léo cột dây giày thành một nơ bướm.

Lý Minh Lan lại thò đầu qua.

Mạnh Trạch cột dây giày cho con gái, đúng là rất nghệ thuật.

Chỉ là…

Cô lập tức quay người rời đi.

Mạnh Trạch nghe thấy tiếng bước chân nặng nề do cô cố tình phát ra liền đứng dậy.

"Cảm ơn." Lý Nghi Gia nói khẽ.

“Đi đây.” Thái độ của cậu đột nhiên thay đổi.

Lý Nghi Gia không biết tại sao, khẽ mỉm cười: "Tạm biệt."

*

Nhìn thấy Lý Minh Lan ở ngã ba đường từ thư viện đi ra, Chu Phác Ngọc vô cùng sửng sốt.

Ba năm học cấp ba, thẻ thư viện của Lý Minh Lan vẫn như mới.

Chu Phác Ngọc hỏi: “Cậu định nước đến chân mới nhảy thật sao?”

Lý Minh Lan cười như không cười: “Không, tớ đi xem kịch.”

Nhưng không có học sinh nào từ thư viện đi có vẻ kịch tính cả, Chu Phác Ngọc không bỏ cuộc, đi được một đoạn lại quay đầu, nhìn thấy học sinh mới chuyển trường cũng đang từ thư viện đi ra.

Mạnh Trạch... cũng đâu có kịch, chỉ lạnh lùng thôi.

Lý Minh Lan nghiêng đầu liếc nhìn.

Mạnh Trạch thú vị hơn những chàng trai khác, nhưng vậy thì sao? Cũng không phải cô chưa từng gặp trai đẹp.

Cậu phớt lờ người ta.

Cô cũng phớt lờ cậu.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 6: Cô giống như ánh nắng thiêu đốt chiếu thẳng vào Mạnh Trạch

Kỳ nghỉ hè năm ngoái, bức phác họa mà Lý Minh Lan mua không được gửi đến kịp trước khi ông nội phẫu thuật.

Sau đó, cô đến phòng ICU thăm ông nội, mới mở bức tranh ra.

Đôi mắt khép hờ của ông nội rưng rưng, ông vui vẻ gật đầu.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Minh Lan cảm thấy hai ba nghìn tệ cũng đáng chứ đừng nói là một nghìn tệ.

Lý Húc Bân không biết vẽ nhưng biết chút ít về bút pháp của người mới bắt đầu, anh không mờ mắt như ông nội, gọi em gái ra: "Rốt cuộc em có học mỹ thuật nữa không?"

Đã bị vạch trần rồi thì Lý Minh Lan dứt khoát thú nhận luôn: "Anh, sau khi học mấy buổi, em cảm thấy mình không thích hợp để vẽ tranh. Em đọc báo thấy có những thần đồng lớn lên lại trở nên tầm thường, sở thích lúc nhỏ và hiện thực chung quy là hai chuyện khác nhau."

"Em nghĩ xem tương lai em có thể làm gì?"

"Hay là bắt đầu từ nghề dịch vụ, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên, giống như em đây, trời sinh đã thích cười." Lý Minh Lan cười duyên dáng, "Không phải những người làm trong ngành dịch vụ đều phải luôn tươi cười sao?"

Lý Húc Bân đau đầu: "Em thích hợp đi ra đường nói nhảm."

Ông nội đã xuất viện, Lý Minh Lan lại đến thăm ông.

Ông nội khen ngợi cô rất nhiều, khẳng định cô sẽ trở thành một họa sĩ lớn trong tương lai.

Cô xấu hổ phải nói dối lần nữa để qua ải và hoàn thành toàn bộ khóa học hè.

Tháng 12 năm ngoái, Lý Minh Lan máu huyết sục sôi đi đăng ký tham gia kỳ thi mỹ thuật toàn quốc. Cô đã áp dụng phương pháp làm bài thi do một bậc thầy mỹ thuật truyền thụ và suýt vượt qua điểm đậu.

Lý Húc Bân nuôi hy vọng em gái không phải hoàn toàn không có cơ hội mà sẽ có trường mỹ thuật không chú trọng đến kết quả thi toàn quốc vẫn sắp xếp cho cô thi trường.

Nhưng Lý Minh Lan nói: "Tiêu chuẩn của thi trường nghiêm ngặt hơn so với thi toàn quốc, trình độ của em mà đi thi thì sẽ rất bẽ mặt. Anh à, chúng ta tìm lối thoát khác đi."

Lời này của cô khiến Lý Húc Bân cảm thấy có chút muốn từ bỏ.

Hôm nay Lý Minh Lan nói với Liễu Linh Vận rằng nhà mình có tiệc là không hề nói dối.

Buổi tối, Lý Húc Bân đưa ông bà nội qua, cả nhà hòa thuận vui vẻ.

Trong bữa ăn, ông nội lại hỏi: “Minh Lan học mỹ thuật đến đâu rồi?”

Lý Minh Lan nháy mắt với anh trai.

Lý Húc Bân không muốn làm ông cụ thất vọng, nói: “Ông nội yên tâm, Minh Lan vẫn rất để tâm đến mỹ thuật.” Đồng thời ném cho em gái một cái nhìn cảnh cáo.

Ông nội cười sảng khoái: "Bố ông ngày xưa vẽ cái gì cũng đều giống như in, tiếc là thế hệ của ông không ai kế thừa được tài vẽ tranh của ông ấy. May mà có Minh Lan, xem như chưa hoàn toàn mất đi gen nghệ thuật của nhà họ Lý."

Lý Minh Lan xoay xoay cổ tay.

Đều là chép bài tập, tại sao năng khiếu hội họa của Mạnh Trạch lại mạnh đến thế?

Nhưng, cho dù năng khiếu hội họa của cậu giỏi đến mấy, chẳng phải cũng chép bài tập về nhà như cô sao? Mới chuyển đến có mấy ngày mà cậu đã tán tỉnh được nữ học bá của lớp 5 rồi.

*

Lý Minh Lan nói xem kịch là xem kịch, không cho Mạnh Trạch mượn bài tập chép, thậm chí cô còn coi cậu là người tàng hình, thỉnh thoảng đụng nhau cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Tai nghe của Mạnh Trạch không phát huy được tác dụng, cậu chỉ đeo một ngày rồi cất đi.

Đã lâu không gặp Lý Minh Lan, Phùng Thiên Lãng quay đầu, thấp giọng hỏi Mạnh Trạch: "Có phải mấy hôm nay cậu ấy có chuyện gì không?"

"Không biết." Mạnh Trạch tỏ rõ vẻ lạnh lùng.

Phùng Thiên Lãng: "Lý Minh Lan vẫn luôn giống như một chùm lửa."

Bây giờ cô vẫn là một chùm lửa, chỉ là không xông đến đốt cháy Mạnh Trạch mà thôi.

Tan học, Mạnh Trạch không đi chơi, thay vào đó là Lý Minh Lan và

Chu Phác Ngọc đi ra khỏi lớp.

Lớp 7 nằm ở một góc rất yên tĩnh, Phùng Thiên Lãng có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn để quan sát ngoài cửa sổ.

Cậu ta phát hiện, lúc Lý Nghi Gia đi ngang qua lớp 7, thi thoảng sẽ nhìn về phía này.

Phùng Thiên Lãng lẩm bẩm: "Chẳng phải nữ học bá lớp 5 coi thường lớp 7 mình sao?"

Mạnh Trạch làm ngơ trước những chuyện ngoài cửa sổ, nhưng khi gặp lại Vương Huy, cậu nói: "Cậu đừng tiết lộ thành tích trước đây của tôi với người khác."

Vương Huy thắc mắc: "Tại sao?" Trong lớp cậu ta có một nữ học bá đứng nhất khối, hơn nữa còn có quan hệ rất tốt với cậu ta, Vương Huy rất tự hào.

Bạn của mình cũng là học bá, Vương Huy càng tự hào hơn.

Mạnh Trạch: "Sợ phiền phức."

Vương Huy vẫn chưa hiểu: "Đến lúc thi cậu vẫn sẽ để lộ thành tích của mình thôi."

Mạnh Trạch: "Chuyện đó nói sau."

"Có phải cậu bị danh tiếng của Nham Nguy làm cho sợ không? Thật ra không tệ đến thế đâu, yêu ma quỷ quái của lớp 7 đều thật giả lẫn lộn cả." Vương Huy liếc nhìn về một hướng, hạ giọng: "Lão đại thật sự của Nham Nguy học lớp 6, tên Tôn Cảnh."

"Tôi không có hứng thú với bảng xếp hạng phong vân học bá của trường."

Vương Huy đính chính cho trường: "Danh tiếng của trường cấp ba Nham Nguy chúng ta gọi là trên mức trung bình, không có quá nhiều chuyện ẩu đả đánh nhau."

Ý cậu ta là: Không có quá nhiều, không phải hoàn toàn không có.

*

Hôm nay lại đến giờ tan học.

Một người đứng ở cửa sau phòng học lớp 7, không có ai chuyền giấy nữa, người này trực tiếp gọi: "Lý Minh Lan."

Lý Minh Lan nghiêng đầu, chậm rãi quay người lại.

Mạnh Trạch nghe thấy tiếng chuông tan học, vội vàng thu dọn cặp sách.

Người đứng ở cửa sau lớp học giạng chân chặn cả cánh cửa.

Những học sinh khác phải đi vòng ra cửa trước.

Nhưng Mạnh Trạch không phải là học sinh khác, cậu đứng trước mặt người này: "Cho qua."

Ánh mắt người này bình tĩnh: "Có phải tôi đã gặp cậu ở đâu rồi không?" Từ "Ở đâu" này chắc chắn không phải ở trường.

Mạnh Trạch nhận ra rồi, đó là người mặc áo sơ mi hoa trong kỳ nghỉ hè năm ngoái.

Mạnh Trạch vẫn chỉ nói hai chữ: "Cho qua."

Người này thu chân lại, nghiêng người dựa vào khung cửa, dáng vẻ không đứng đắn: "Lý Minh Lan, tôi đi trước đây. Hẹn gặp chỗ cũ."

Mạnh Trạch chậm rãi đi xuống lầu.

Người đó cũng không nhanh.

Phía trước có một học sinh đi tới gọi: "Anh Tôn."

Người đó mỉm cười: “Tôi đã nói với Lý Minh Lan rồi, tối nay cô ấy sẽ đến tụ tập với chúng ta.”

Họ Tôn? Mạnh Trạch lập tức nghĩ tới "Tôn Cảnh" mà Vương Huy từng nói.

*

Khi Lý Minh Lan đi ra, đã không thấy bóng dáng Tôn Cảnh đâu.

Tuy nhiên, một nam sinh mặc áo gió màu đen đang đợi ở dưới tòa nhà giảng dạy: “Anh Tôn đói bụng nên đi ăn trước rồi.”

Lý Minh Lan cười khanh khách: “Mã Mẫn Triết, mấy người còn chưa tốt nghiệp cấp ba đã diễn trò xã hội đen rồi à?”

Mã Mẫn Triết: "Đi thôi, anh Tôn bảo tôi đưa cậu tới đó."

Chỗ cũ mà Tôn Cảnh nói là một quán hải sản ở cổng phụ trường cấp ba Nham Nguy.

Tôn Cảnh cùng mấy người đã ăn xong một lượt, trước mặt mỗi người đều chất đầy vỏ sò, trên bàn đã có cơm thừa canh cặn.

Từ khi Tôn Cảnh uống ba ly rượu thay Lý Minh Lan, hai người vẫn chưa nói chuyện.

Lý Minh Lan mỉm cười, kéo ghế ngồi cạnh hắn: “Hôm nay lại là Tôn lão đại chiêu đãi à?”

Tôn Cảnh tựa lưng vào ghế: “Cứ ăn tự nhiên.”

“Vậy thì tôi không khách sáo nữa.” Lý Minh Lan gọi bốn đĩa hải sản lớn.

Tôn Cảnh mặt không biến sắc, nghiêng người về phía cô, như muốn cắn vào tai cô.

Lý Minh Lan cau mày, dịch ghế ra, thể hiện rõ sự từ chối.

Mọi người đều chú ý đến khuôn mặt của Tôn Cảnh.

Tôn Cảnh không hề tức giận mà lại sấn đến gần hơn: “Lý Minh Lan, chẳng phải em còn nợ tôi một ân tình sao?”

"Anh muốn thế nào?"

“Giả làm bạn gái của tôi.” Giọng hắn cực thấp.

Cô tưởng hắn nói đùa.

Nhưng đôi mắt hắn rất sáng, hắn nghiêm túc.

Tôn Cảnh và Mạnh Trạch đều có tính cách lạnh lùng, nhưng chắc chắn là khác nhau.

Tôn Cảnh u ám, mắt nhỏ dài, tàn nhẫn như thú dữ. Giữa mùa đông, hắn chỉ mặc một chiếc áo đen và áo khoác đen, không kéo khóa để gió lùa vào, dường như hắn không biết lạnh.

Hắn là người bò lên từ nơi lạnh giá.

Cũng may, hắn nói là "đóng giả".

Lý Minh Lan hỏi: “Anh đang giở trò gì? Tôi nói trước nhé, tôi không có hứng thú với anh.”

"Như nhau cả thôi."

"Đổi cái khác đi."

Tôn Cảnh gõ lên bàn: “Tôi đã uống hết ba ly rượu rồi, em mới trả giá? Muộn rồi.”

Lý Minh Lan nhìn Liễu Linh Vận: "Không phải Tôn lão đại dùng tôi làm bia đỡ đạn chứ?"

Tôn Cảnh chỉ cười không nói gì.

*

Quán hải sản đông đúc không chỉ nhờ nguyên liệu tươi ngon mà còn nhờ những loại nước chấm tự làm của chủ quán nổi tiếng đặc trưng.

Lý Minh Lan múc một thìa nước chấm vào đĩa nhỏ.

Người vừa đến huých vào cùi chỏ cô.

Chiếc đĩa bị lật đổ.

Lý Minh Lan quay đầu.

Người tới là Liễu Linh Vận, vẻ mặt đầy ác ý: “Xin lỗi.” Giọng điệu rất không thành khẩn.

Nước chấm dính vào đồng phục của Lý Minh Lan, để lại vết ố. Cô phủi áo, đầu ngón tay dính nước chấm, cô lại vò vò, rồi vỗ vai Liễu Linh Vận: "Không sao."

Thế là áo khoác của Liễu Linh Vận cũng chịu chung số phận, lưu lại mấy dấu tay bẩn.

Địa điểm của hai người dời vào nhà vệ sinh.

Liễu Linh Vận đứng cạnh bồn rửa tay: “Lát nữa tôi sẽ mách Tôn lão đại.”

“Ồ.” Lý Minh Lan dùng khăn giấy thấm nước lau đồng phục.

"Tôi vô tình, còn cô cố ý, Tôn lão đại từng nói, lòng dạ hẹp hòi không làm nên chuyện." Giọng Liễu Linh Vận lúc cao lúc thấp, giống như cảm xúc thất thường của cô ta.

Lý Minh Lan: “Không cần một lát đâu, chị có thể nói ngay lúc nãy mà, chị nói xem Tôn Cảnh sẽ tin chị hay tin tôi?”

Liễu Linh Vận: “Tôi quen Tôn lão đại được bốn năm rồi.”

Lý Minh Lan: "Nhiều hơn một năm là do chị học lại. Tôn Cảnh không biết phải học lại bao nhiêu năm nữa mới có thể thi đỗ đại học, chị đã đánh mất toàn bộ tương lai của mình vào anh ta rồi."

Liễu Linh Vận: “Không đến lượt cô xen vào chuyện của tôi và anh ấy.”

Lý Minh Lan cong mày: “Thật đáng tiếc, hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình.”

Lời này đã khích Liễu Linh Vận lập tức giơ tay lên.

Dường như lại quay trở về ngày 14 tháng 2.

Lý Minh Lan nghiêng đầu: “Chị không dám đúng không?”

“Sao tôi không dám?” Nói xong, Liễu Linh Vận liền vung mạnh tay qua.

Lý Minh Lan lập tức né tránh.

Liễu Linh Vận nắm chặt nắm đấm, cười thành tiếng: “Lần trước tôi không đánh cô là vì không biết cô dụ ở đâu ra một người đàn ông mới lạnh lùng nhìn tôi, nên tôi mới tha cho cô, chứ không phải vì tôi sợ cô.”

Lý Minh Lan vốn tưởng hôm đó là Mạnh Trạch tình cờ đi đến phía sau cô, cô nào biết rằng cậu còn dùng ánh mắt uy hiếp Liễu Linh Vận.

Liễu Linh Vận lại muốn sấn tới đánh cô.

Lý Minh Lan không kịp nghĩ nhiều, cầm ống nước treo trên tường lên. Ống nước này chắc là dùng để rửa sàn, đặt ở vị trí khá thấp, cô dùng chân đá mở vòi nước, xịt về phía Liễu Linh Vận.

Liễu Linh Vận hét lên, đành phải lùi về sau, nhưng cũng vẫn bị nước bắn đến nửa ống quần, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhưng lại không thể đến gần Lý Minh Lan nên dậm từng bước nặng nề đi ra ngoài.

Khi Lý Minh Lan quay lại bàn ăn, chỉ thấy Liễu Linh Vận ấm ức như một chú thỏ con bị cắn.

Tôn Cảnh cười đầy ẩn ý: “Nghe nói em rất hung dữ?”

“Đúng thế.” Lý Minh Lan bắt chéo chân, “Vì vậy, anh còn muốn tiếp tục kế hoạch của mình không?”

Hắn hỏi: “Nghĩ kỹ rồi?”

“Đúng vậy.” Lý Minh Lan chỉ muốn chọc tức Liễu Linh Vận mà thôi.

Tôn Cảnh cầm ly rượu lên, cụng vào lon coca của Lý Minh Lan, tiếng va chạm rất nhỏ nhưng lời nói lại rất rõ ràng: "Chốt kèo."

Quán hải sản dùng đèn sợi đốt, mặt của mọi người đều bị bóng tối

che phủ một nửa, nước da của Liễu Linh Vận trông càng đen hơn.

Lý Minh Lan cười sảng khoái, thấp giọng hỏi: "Chỉ đóng giả thôi, ai phim giả tình thật coi như phạm luật."

Hai năm tiếp xúc với Tôn Cảnh, cô đã phần nào hiểu được con người hắn, trong mối quan hệ nam nữ người này phân biệt rất rõ ràng, có lẽ chỉ là "cần" một người bạn gái.

Cô xinh đẹp, cũng sẽ có lúc bị thanh niên ở ngoài trường đến bắt chuyện, kéo một người đàn ông hung hãn đến chặn vận đào hoa sẽ rất thuận tiện.

Gió đêm thổi mạnh, cô kéo khóa áo đồng phục lên hết cỡ.

Tôn Cảnh hất cằm với Mã Mẫn Triết.

Mã Mẫn Triết lập tức đứng dậy: "Ở đây ấm này." Cậu ta đổi chỗ cho Lý Minh Lan.

Chỉ là ấm hơn một chút thôi, Lý Minh Lan không thể không co người lại khi đối mặt với nhiệt độ thấp ở ngoài trời.

Nhân viên phục vụ bưng ra một đĩa nghêu nướng còn bốc khói, xung quanh rất ồn ào.

Ăn xong, có người đề nghị chơi trò Đại mạo hiểm nói thật, Lý Minh Lan tuyệt đối không bao giờ tham gia nữa.

Tôn Cảnh rít một hơi thuốc: "Đừng sợ, có tôi ở đây."

Cô vẫn lắc đầu, hắn không phải là kỵ sĩ của cô.

Trong lúc suy nghĩ, Lý Minh Lan tò mò không biết biểu cảm của Mạnh Trạch lúc chặn cái tát của Liễu Linh Vận như thế nào.

Dù sao đi nữa, Mạnh Trạch vẫn gọi là có chút lương tâm.

*

Thế là Lý Minh Lan lại gặp Mạnh Trạch, lại cười tươi rói.

Rõ ràng Mạnh Trạch đã đá cô, nhưng chỉ sau một đêm, sợi dây bị đứt giữa hai người đã được nối lại.

Cô gọi "Mạnh Trạch", "Mạnh Trạch" giống như trù ẻo.

Vừa hết tiết là cậu liền đi ra ngoài.

Trong giờ giải lao, cậu đi dạo ngoài hành lang.

Buổi trưa, cậu đang lang thang quanh khuôn viên trường thì tình cờ phát hiện ra một khu rừng nhỏ, đây là khu vực chưa được phát triển với hàng rào đơn sơ do nhà trường dựng lên.

Khu rừng trong lành, cậu đã có được giây phút thoải mái.

Trong tiết Toán hôm nay, thầy Quách nói: "Sau này chúng ta sẽ tăng thời gian thực hành trên lớp, thông qua việc giải đề thực tế, học sinh sẽ tìm ra những điểm yếu và khó khăn của mình, từ đó giải quyết một cách có mục tiêu."

Giọng thầy Quách khàn khàn, thường xuyên nhìn đồng hồ, phát đề kiểm tra xong, thầy đi ra khỏi lớp ho mấy tiếng. Bệnh viêm họng của thầy hễ chuyển mùa là tái phát.

Tiết Toán trở thành tiết tự học.

Mái tóc dài của Lý Minh Lan quét qua bàn học, Mạnh Trạch liền biết cô sắp quay đầu lại.

Quả nhiên, cô cười ngọt ngào: "Mạnh Trạch, có phải cậu kém môn

Toán lắm không?”

“Phải.” Cậu trả lời dứt khoát.

“Tôi đi mượn đáp án, tôi chép trước rồi đến cậu chép.” Nghe giống như “Anh cày ruộng, tôi dệt vải” vậy.

Mạnh Trạch phớt lờ cô.

Phùng Thiên Lãng thấp giọng nói: “Lý Minh Lan đúng là mặt trời nhỏ.”

Đâu chỉ là mặt trời nhỏ, cô còn như ánh nắng thiêu đốt chiếu thẳng vào Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch từ chối ánh nắng gay gắt như vậy, đây là tiết học cuối và lại là tự học nên cậu dứt khoát cúp học về sớm.

Chu Phác Ngọc quay đầu lại nói: "Tên học sinh mới chuyển trường này cũng rất táo bạo nhỉ."

“Cũng”, nghĩa là trong lớp không thiếu học sinh về sớm.

Lý Minh Lan “cũng” đang thu dọn cặp sách.

Chu Phác Ngọc: "..."

*

Lý Minh Lan không đuổi theo Mạnh Trạch, ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu.

Người đi ra cùng cô là Trịnh Khắc Siêu.

Hôm ấy Trịnh Khắc Siêu mượn rượu tỏ tình bị từ chối, sau đó cậu ta không ngừng quan sát Lý Minh Lan và đã phát hiện ra cô rất nhiệt

tình với học sinh mới chuyển trường đến.

Học sinh chuyển trường không hề để lộ dấu hiệu "thiên tài", trong tiết đọc buổi sáng, cậu cùng Lý Minh Lan chăm chỉ chép bài tập về nhà của các môn học.

Trịnh Khắc Siêu ganh tị trong lòng nên khi nhìn thấy Lý Minh Lan bị bỏ rơi, cậu ta cảm thấy sảng khoái vì đã trả được mối thù lớn.

Cậu ta thua ván này, sớm muộn gì cô cũng sẽ trả lại.

*

Mạnh Trạch hiếm khi cúp học.

Không phải cậu rất thích đi học mà chỉ là vì lười biếng. Một khi cúp học, giáo viên sẽ quan tâm hơn, phụ huynh thì lo lắng, phiền lắm.

Chính Lý Minh Lan đã khiến cậu bằng lòng ứng phó với cả những mối quan hệ phức tạp.

Mạnh Trạch nhanh chóng ra khỏi cổng trường, lên tàu điện ngầm, về đến nhà thì người đã ướt đẫm mồ hôi, cậu cởi áo khoác ở ngay phòng khách.

Trong thang máy, một thai phụ mặc áo khoác bông dày chậm rãi bước ra.

Đều là hàng xóm, thai phụ buột miệng hỏi: "Tan học rồi à?"

"Vâng." Mạnh Trạch nhường đường cho thai phụ.

Thai phụ cũng không tò mò vì sao học sinh lại tan học khi chưa đến năm giờ.

Mạnh Trạch về tới nhà, khẽ khàng mở cửa.

Thứ đầu tiên cậu nhìn thấy là hai đôi giày ở chỗ huyền quan.

Để rất lộn xộn, giày cao gót nữ ngã đổ, gót giày thể thao nam bị giẫm bẹp dí. Số lần ông Mạnh đi giày thể thao trong một năm có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trong phòng ngủ vang lên một giọng nói cao vút đến từ bà chủ Mạnh gia.

Mạnh Trạch lập tức cảnh giác, rón rén đi tới.

Cửa khép hờ, từ khe cửa phát ra tiếng "bạch bạch", xen lẫn tiếng thở hổn hển của đàn ông, là âm thanh mà Mạnh Trạch chưa từng nghe thấy trước đây.

Chưa đi tới trước cửa, Mạnh Trạch đã không thể đi được nữa. Cậu có cảm giác như mình đã đứng đó rất lâu, ngẩng đầu nhìn đồng hồ thì lại chưa đến một phút.

Cậu nhắm mắt lại. Thật đáng tiếc, cậu không nghe thấy lời từ chối của mẹ mình.

Mạnh Trạch lại đi ra, nhìn trái nhìn phải như ăn trộm, không thấy hàng xóm nào khác.

Cậu nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mạnh gia không có gì khác biệt, như thể cậu chưa bao giờ trở về.

Mãi đến khi ra khỏi tiểu khu, Mạnh Trạch mới thở hắt ra. Cậu hơi khó thở, đủ loại người qua đường đi qua trước mặt nhưng không ai lọt vào mắt cậu.

Cách đây không lâu, cậu nghe người ta nói bố mẹ cậu là một cặp vợ chồng mẫu mực.

Gia đình tan vỡ, chỉ cần một buổi chiều ngắn ngủi.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 7: Chúng ta cũng gọi là cùng hội cùng thuyền đấy

Trên tấm kính của quán cà phê đối diện là những vệt nắng vàng. Cửa chính hướng tây, những người đang run rẩy vì lạnh đều được ánh sáng bao bọc sưởi ấm.

Mạnh Trạch ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, hướng mặt về phía hoàng hôn chói mắt, lại nóng toát mồ hôi.

Cậu ngồi yên ở đây, không đi đâu cả.

Nếu không phải trốn tiết thì cậu đã không đào được quả bom giấu trong nhà ra. Tuy nhiên, trong những ngày cậu không trốn học, quả bom này đã phát nổ vô số lần?

Việc này bắt đầu từ khi nào? Những manh mối mà Mạnh Trạch có thể nói ra bây giờ được gọi là "nhận thức muộn màng". Cậu thừa nhận mình không hiểu bố mẹ, là cậu đã tin nhầm lời đồn và nghe theo những lời khách sáo gọi là "vợ chồng mẫu mực".

Cậu cụp mắt, nhìn thấy cái bóng loang lổ của nhân viên phục vụ trên sàn gỗ.

"Xin chào, đây là cà phê của bạn."

“Ừm.” Mạnh Trạch không ngẩng đầu, nhìn bóng người dần dần rời đi. Khi xung quanh chỉ còn bóng của tĩnh vật, dường như mới là không gian của cậu.

Cậu bình tĩnh lại, cực kỳ bình tĩnh.

Bom đã nổ rồi, tiếp theo hoặc là thu dọn tàn cuộc, hoặc là để mặc khắp nơi bừa bộn.

Cậu rất thích những câu hỏi trắc nghiệm khi giải đề. Một số câu hỏi không cần tính toán, chỉ dùng phép loại trừ là có thể có được đáp án chính xác. Và lúc này, cậu đã đưa ra quyết định giữa hai lựa chọn.

Cậu ngẩng đầu lên, không ngừng nhìn lối vào tiểu khu.

Cuối cùng, cậu đã nhìn thấy mẹ mình đi ra. Người đi trước bà một mét có lẽ là người đàn ông thở dốc.

Dù sao cũng ở cùng tiểu khu nên đôi nam nữ này vẫn giữ một khoảng cách lịch sự. Dần dần, người đàn ông phía trước giảm tốc độ, người phụ nữ phía sau đi nhanh hơn, hai người sánh vai nhau.

Lại còn nói cười vui vẻ.

Họ bước đi dưới những hàng cây đâm chồi xanh nhạt, đi trên con đường ngập tràn nắng xuân này.

Mạnh Trạch nhìn mãi cho đến khi không nhìn thấy họ nữa.

Cậu uống một ngụm cà phê lạnh vào bụng, chẳng nếm được mùi vị gì, chỉ cảm thấy sao cà phê lại có vị đắng.

Mạnh Trạch đợi đến giờ tan trường mới rời quán cà phê. Cậu nán lại một lúc để chắc chắn rằng mẹ mình không quay lại, rồi chậm rãi về nhà.

Cậu đã trở thành đồng phạm của mẹ, vì muốn giải quyết hậu quả cho bà.

Đôi nam nữ đó không để lại gì đáng kể, chỉ có một mùi hương thoang thoảng vương vấn trong phòng ngủ chính.

Hôm nay bố sẽ không về. Nhưng Mạnh Trạch vẫn mang một cái quạt điện vào phòng bật kêu vù vù.

Mẹ rất cẩn thận, gấp chăn gối rất gọn gàng. Ngược lại, sức gió của chiếc quạt điện đã thổi bay những chiếc áo gối nhiều màu sắc.

Gió mạnh quét qua, cuối cùng không còn dấu vết.

Mạnh Trạch dựa vào khung cửa, ánh mắt dừng lại ở ảnh cưới của bố mẹ chưa đến một giây.

Đây là ảnh cưới được bố mẹ chụp bù cách đây vài năm. Mẹ tiếc vì chưa từng được mặc váy cưới nên bố đã sắp xếp chụp bù. Hai người vẫn còn trẻ, lại trang điểm nên trông như một đôi vợ chồng tình cảm mặn nồng.

Làm chuyện đó ngay dưới ảnh cưới, Mạnh Trạch thật khâm phục tâm lý cứng rắn của mẹ.

Bây giờ mới là tháng Hai, có sóng to gió lớn gì thì hãy đợi thi đại học xong rồi nói.

*

Trên lớp, Mạnh Trạch thỉnh thoảng nói với Phùng Thiên Lãng vài câu, thời gian còn lại đều im lặng.

Cậu bị các bạn cùng lớp đánh giá là "lầm lì", người khác biết cậu không thích giao tiếp nên cũng không nói chuyện với cậu.

Cậu vui vì được thanh tịnh.

Chỉ có Lý Minh Lan, không biết lấy đâu ra tinh thần vượt khó, hễ nhìn thấy cậu là cười.

Cười rất ngọt ngào, giọng nói cũng ngọt: "Mạnh Trạch ơi, Mạnh Trạch à."

Mạnh Trạch từ đầu đến cuối đều lạnh lùng thờ ơ.

Chu Phác Ngọc tỏ thái độ bất bình: "Ra vẻ gì chứ?"

Lý Minh Lan cười: "Nói không chừng là xấu hổ đó."

Mạnh Trạch tình cờ nghe thấy, cậu nghi ngờ Lý Minh Lan cố ý nói lớn như vậy. Lẽ ra cậu không nên lo chuyện bao đồng của cô làm gì.

Khi Mạnh Trạch lại đụng phải Vương Huy trong nhà vệ sinh.

Vương Huy ngạc nhiên hỏi: "Tôi mới biết cậu ngồi phía sau Lý Minh Lan, đối mặt với một mỹ nữ mỗi ngày, chẳng phải rất bổ mắt sao?"

Bổ mắt?

Không, chán chết được.

*

Lý Minh Lan không phải là người nhiệt tình duy nhất của lớp 7, thật ra Phùng Thiên Lãng cũng vậy, thỉnh thoảng cậu ta lại khuấy động chủ đề.

Nhân lúc chưa vào tiết học, Phùng Thiên Lãng nắm bắt cơ hội nói: "Đúng rồi, hiện tại chưa có môn học mới, suốt ngày chỉ có thi với cử."

Vừa nói xong, thầy Quách cầm một xấp bài kiểm tra bước vào, ho mấy cái, đứng trên bục giảng: "Hôm nay làm bài kiểm tra môn Toán trên lớp."

Phùng Thiên Lãng lấy tay che miệng: "Tôi đã nói rồi, học xong kiến

thức cơ bản, trong mấy tháng còn lại, chúng ta sẽ bị nhấn chìm trong các bài thi như kiểm tra trên lớp, thi thử, giải đề thi.”

Thầy Quách liếc mắt sang.

Phùng Thiên Lãng ngồi thẳng dậy.

Thầy Quách phát bài kiểm tra, học sinh chuyền theo từng hàng từ trên xuống dưới.

Lý Minh Lan lắc bút, hất nhẹ đuôi tóc, quay đầu lại: “Mạnh Trạch, cậu đừng sợ.”

"..." Sợ cái gì?

Cô lại nói: "Kiểm tra môn Toán trên lớp, tiết một kiểm tra, tiết hai giải đề, thầy Quách hoàn toàn không thu bài kiểm tra. Ngay cả khi chúng ta nộp giấy trắng, thầy cũng không biết."

Nghe giọng điệu của cô, Mạnh Trạch đoán trước đây cô đã từng làm như vậy và còn không có sai sót gì, cậu vẫn im lặng.

Cô động viên cậu: “Đừng sợ.”

"..." Cậu nên cầm cái loa để nói với cả thế giới rằng cậu không sợ.

Cô quay người lại.

Trên mái tóc đen dài của cô, Mạnh Trạch nhìn thấy hôm nay cô kẹp một chiếc kẹp tóc mới màu đỏ rất đẹp. Những thứ lòe loẹt mà người bình thường không dám đụng tới lại hợp với cô một cách lạ lùng.

Cô có một nụ cười rực rỡ hơn cả ngũ sắc sặc sỡ.

Lý Minh Lan chuyền bài kiểm tra xuống, trịnh trọng nói: “Cố lên.”

Cầm bài kiểm tra trong tay, Mạnh Trạch không có ý định làm bài.

Cậu che giấu giúp mẹ, không phải vì niệm tình mẹ con mà vì muốn phản kích.

Mẹ cậu quan tâm đến thành tích của cậu thì cậu sẽ không cho bà thành tích.

Cậu đặt bút xuống, chỉ nhìn lướt qua bài kiểm tra. Nộp giấy trắng là điều đương nhiên.

Ngược lại, Lý Minh Lan miễn cưỡng làm xong các câu hỏi trắc nghiệm, còn những câu hỏi tự luận thì đầu óc cô trống rỗng, bài kiểm tra cũng trống trơn.

Thật ra cô không hề nói dối. Học kỳ một lớp 12, thầy Quách chưa bao giờ xem tình hình làm bài của học sinh như thế nào, kiểm tra xong là phân tích giải đề luôn.

Tuy nhiên, hôm nay thì khác.

Hết tiết, thầy Quách nói: "Được rồi, cả lớp thu bài kiểm tra lại và hãy suy nghĩ kỹ về đề kiểm tra hôm nay, tiết học buổi chiều, thầy sẽ phân tích tỷ lệ làm sai của các em."

Thu bài kiểm tra? Lý Minh Lan lập tức quay đầu lại.

Mạnh Trạch tình cờ đụng phải mắt cô, trước đây cậu thường thấy mắt cô cong như hình trăng lưỡi liềm, nhưng giây phút này lại thấy trăng lưỡi liềm đã nối lại thành một hình tròn.

Cô liếc nhìn bài kiểm tra trắng trơn của cậu: “Mạnh Trạch, cậu tin tôi đến vậy ư?” Dường như… cô đã phụ lòng tin của cậu rồi.

Phùng Thiên Lãng sửng sốt: "Mạnh Trạch, ngay cả họ tên và lớp cậu cũng không viết luôn."

Lớp phó đã đến để thu bài kiểm tra.

Đã không còn kịp làm gì nữa, Mạnh Trạch chỉ điền họ tên và lớp.

Lớp phó không hề ngạc nhiên trước bài kiểm tra để trống của Lý Minh Lan, nhưng khi liếc nhìn Mạnh Trạch, cậu ta lại cảm thấy kỳ lạ.

Rốt cuộc người bạn mới này là trình độ gì?

Lớp phó thu đủ bài kiểm tra và nộp cho thầy Quách.

Thầy Quách lại ho hai tiếng rồi đi ra ngoài.

"Mạnh Trạch! Ngay cả câu hỏi trắc nghiệm cậu cũng không biết làm?" Lý Minh Lan bất giác ngả người ra sau.

Cậu trả lời: "Không biết."

Không ngờ còn có người quá đáng hơn cô, đây không phải là người tài quý mến người tài sao? "Tôi cũng không biết làm, tôi điền đại thôi. Chúng ta cũng gọi là cùng hội cùng thuyền đấy." Lý Minh Lan đưa tay về phía cậu.

Ai cùng hội cùng thuyền với cô chứ?

Nhưng tay cô dừng ở giữa không trung, hồi lâu không thả xuống. Hơn nữa, cô lại để lộ một đôi mắt sáng như sao trời.

Ma xui quỷ khiến kiểu gì, Mạnh Trạch lại đập vào tay cô.

Lòng bàn tay cô hơi lạnh, khiến cậu giật mình.

Cậu lập tức rút tay lại để dưới gầm bàn.

*

Trong tiết Toán buổi chiều, rất dễ nhìn thấy thầy Quách không vui chút nào.

Thầy đặt bài kiểm tra lên bàn.

Thầy hơi mạnh tay khiến bụi phấn trên bàn bay lên không trung, lại làm thầy bị sặc ho liên tục.

Lý Minh Lan ngồi dưới không khỏi cúi đầu, ho thầm một tiếng, rồi lại nghiêm mặt, vẻ mặt nghiêm túc.

Thầy Quách dùng tay quạt cho bay bớt bụi phấn, lấy ra hai bài kiểm tra ở trên cùng giơ lên cao.

Cả lớp vừa nhìn là có thể thấy cột trả lời câu tự luận không có chữ nào.

Nhắc mới nhớ, lớp 7 có mấy học sinh đứng bét toàn khối, trong đó có một em nộp giấy trắng phạm lỗi vào học kỳ trước đã bị đuổi học. Lúc ấy, nhà trường đã chấn chỉnh tác phong của lớp 7. Sau đó, học sinh gặp câu hỏi không biết trả lời, điền bậy công thức cũng được coi là giải đề. Đến giờ mà vẫn còn người kiêu ngạo như vậy...

Thầy Quách nghiêm túc nói: “Thầy phát hiện có học sinh không làm bài kiểm tra trên lớp một cách nghiêm túc, công khai nộp giấy trắng.

Cả lớp ồ lên, nhưng lại cực kỳ đồng tình, tất cả đều quay đầu nhìn về phía hàng sau.

Học sinh nộp giấy trắng học kỳ trước ngồi chỗ "ngai vàng".

Thầy Quách cực kỳ nghiêm túc, tuy đã mở miệng nhưng cuối cùng vẫn không phê bình tại chỗ mà nói: “Tiếp theo, thầy sẽ cho các em biết những câu hỏi có tỷ lệ sai cao, câu đầu tiên có hơn mười bạn làm sai."

Thầy Quách giảng giải từng câu hỏi một.

Lý Minh Lan thật sự nghe không hiểu, cúi đầu viết một tờ giấy chuyền ra sau: [Thầy Quách đã áp dụng phương pháp giảng dạy mới.]

Mạnh Trạch cầm tờ giấy, không thèm nhìn mà vo tròn định ném đi.

Động tác của cậu tuy không lớn nhưng đã bị thầy Quách phát hiện.

Thầy Quách tức giận không đánh mà khai: "Mạnh Trạch!" Thầy chỉ nghe nói Mạnh Trạch ở trường cũ ưu tú xuất chúng ra sao mà chưa bao giờ thấy cậu có thái độ nghiêm túc chăm chỉ.

"Có." Tay Mạnh Trạch vẫn đang cầm tờ giấy của Lý Minh Lan.

Thầy Quách gõ vào câu hỏi trên bảng: "Em giải câu này."

Mạnh Trạch nói ra ý tưởng giải đề một cách trôi chảy mà không cần suy nghĩ.

Sắc mặt thầy Quách dịu đi một chút: "Ngồi xuống, nghiêm túc nghe giảng."

"Vâng." Khi thầy Quách quay người lại viết lên bảng, Mạnh Trạch liền ném cục giấy về phía trước.

Cục giấy đập trúng kẹp tóc của Lý Minh Lan, bật ngược trở lại, cuối cùng vẫn rơi xuống bàn của Mạnh Trạch, thậm chí có thể cô hoàn toàn không cảm nhận được cú ném của cậu.

Mạnh Trạch nhét cục giấy vào sách Toán.

Lúc tan học, thầy Quách nhìn về phía hàng ghế cuối cạnh cửa sổ: "Mạnh Trạch, Lý Minh Lan, tan học hai em đến phòng làm việc của

thầy.”

Lý Minh Lan hắng giọng: “Vâng, thưa thầy.”

Thầy Quách đảo mắt: “Tan học.”

Thầy vừa đi, Lý Minh Lan cúi đầu nằm trên bàn, giây tiếp theo lại ngẩng lên, cô nói với Mạnh Trạch: “Thông thường thì sau giờ học đến phòng giáo viên không phải là chuyện tốt.”

Đâu cần cô nói, đương nhiên là Mạnh Trạch biết.

"Mạnh Trạch, là tôi có lỗi với cậu, nếu thầy hỏi thì cứ đẩy hết trách nhiệm cho tôi." Cô vỗ ngực, rất có khí thế vì huynh đệ rút đao tương trợ, "Có điều, tôi thề là trước giờ thầy Quách không bao giờ thu bài kiểm tra trên lớp. Chu Phác Ngọc, Phùng Thiên Lãng, các cậu nói có đúng không?”

Chu Phác Ngọc và Phủng Thiên Lãng gật đầu.

Tuy là nói vậy, nhưng không có ai sẽ nghe lời Lý Minh Lan đi nộp giấy trắng. Chỉ có Mạnh Trạch.

Phùng Thiên Lãng cân nhắc dùng từ: "Không ngờ... cậu đối với Lý Minh Lan..."

Mạnh Trạch: "Hả?"

"Bảo gì nghe nấy..."

“…” Ánh mắt như thế nào mới có thể nhìn ra bốn chữ “bảo gì nghe nấy”?

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 8: Tuyết Mị Nương

Thầy Quách ngồi bên cửa sổ, trong góc có một cột bê tông, bên trên còn có một cây Trúc hóa long thẳng tắp.

Đây là không gian ít rộng rãi nhất trong phòng.

Hai người đứng trước mặt thầy Quách là đã chen chúc rồi.

Mạnh Trạch thà đứng sát cây Trúc hóa long còn hơn là đứng gần Lý Minh Lan, nhưng khi tay cậu chạm vào những chiếc lá mảnh mai của Trúc hóa long.

Thầy Quách nhìn qua.

Mạnh Trạch hiểu được cái cau mày của thầy nên tránh xa cây Trúc hóa long, nhưng vì đột nhiên đến quá gần Lý Minh Lan nên đụng phải cô... Cậu không biết đã va vào đâu nên lại dựa vào cây Trúc hóa long.

Thầy Quách lại nói: "Cẩn thận lá trúc."

Mạnh Trạch dứt khoát lùi lại một bước, giữ khoảng cách theo chiều dọc với Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan xoa xoa bả vai, liếc mắt nhìn, Mạnh Trạch đang làm theo ý cô, đẩy cô lên làm bia đỡ đạn?

Khi Mạnh Trạch và Lý Minh Lan đứng cùng nhau, cuối cùng thầy Quách cũng tìm ra điểm chung của hai học sinh này.

Ngoại hình cực kỳ xuất sắc, hành vi vô cùng ngạo mạn, Mạnh Trạch khuôn mặt điềm tĩnh, Lý Minh Lan thì đanh mặt giả vờ nghiêm túc, thật ra cả hai đều không có bao nhiêu thái độ nhận lỗi.

Ngay sau đó, một học sinh khác lại đi vào phòng, đang nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm lớp khác.

Lý Minh Lan một dạ hai lòng, nghe đối phương nói chuyện, dường như đang nói về đại hội gì đó?

"Lý Minh Lan."

Tiếng gọi của thầy Quách kéo lại sự chú ý của Lý Minh Lan, cô đứng nghiêm, giống như tư thế trong quân sự: “Có.”

"Mạnh Trạch."

“Có.” So với lời đáp vang vọng vừa rồi của Lý Minh Lan, khí thế của Mạnh Trạch yếu hơn hẳn.

Thầy Quách đẩy kính xuống, giơ hai bài kiểm tra lên: “Tại sao hai em lại nộp giấy trắng?”

Nếu Mạnh Trạch không có mặt, Lý Minh Lan sẽ giải thích rằng cô không nộp giấy trắng, chỉ là cô không biết làm phần tự luận, nhưng đã liên lụy đến Mạnh Trạch nên cô chủ động nhận lỗi: “Thầy Quách, đó là trách nhiệm của em."

Lý Minh Lan đã làm phần trắc nghiệm, thoạt nhìn có vẻ tốt hơn bài kiểm tra toàn màu trắng của Mạnh Trạch một chút, nhưng thầy Quách căn cứ vào đáp án trên bài kiểm tra thì Lý Minh Lan chỉ điền bừa.

Thầy Quách cau mày: “Là chủ ý của Lý Minh Lan?”

Lý Minh Lan lập tức thừa nhận: “Vâng ạ.”

Mạnh Trạch nói: “Không phải.” Lúc này cậu mặc kệ lá trúc, tiến lên một bước.

Cô không quay đầu lại, nhưng ánh mắt lại liếc sang bên cạnh, không ngờ con người Mạnh Trạch vẫn rất nghĩa khí.

Thầy Quách không quan tâm đó là chủ ý của ai, thầy chỉ vào tờ lịch trên tường: “Đây là năm đầu tiên điều chỉnh thời gian thi đại học, tháng Sáu so với tháng Bảy năm ngoái thì ít hơn cả một tháng, rất cấp bách rồi, đến lúc này mà các em vẫn có thái độ tùy ý, chẳng khác nào từ bỏ chính mình, từ bỏ tương lai của mình." Nói xong, thầy Quách ho khan hai tiếng, nhanh chóng cầm cốc giữ nhiệt lên uống hai ngụm để xoa dịu cổ họng.

"Thầy ơi, em biết lỗi rồi, em không dám tái phạm nữa." Lý Minh Lan không biết gì về Toán, cô không nghi ngờ trình độ giảng dạy của thầy Quách, học sinh trường Nham Nguy tư chất bình thường, không theo kịp tiến độ của thầy, thấy mấy tiết học gần đây thầy đều ho nên trong lòng có chút áy náy.

Thầy Quách quay sang Mạnh Trạch: "Em có gì muốn nói?"

“Em sai rồi.” Mạnh Trạch qua loa lấy lệ.

Lý Nghi Gia báo cáo tình hình với giáo viên chủ nhiệm lớp 5 xong, tình cờ nghe được lời Mạnh Trạch nói, cô nàng thầm kinh ngạc, bước chân ngoài chậm lại, quay đầu lại nhìn.

Ngày đầu tiên học sinh chuyển trường này đến, tất cả những gì Lý Nghi Gia nghe được đều là về ngoại hình của cậu.

Mạnh Trạch ngoài đẹp trai ra, còn "kiêu" nữa, lông mày xếch lên, cong cong mạnh mẽ, ánh mắt bình tĩnh không vội vã, Lý Nghi Gia cảm thấy trong đó có một tia lạnh lùng dứt khoát.

Lý Minh Lan chợt quay đầu lại.

Lý Nghi Gia giật mình, lập tức rời khỏi văn phòng.

Thầy Quách chỉ vào bài kiểm tra trắng trơn của Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan đúng là tư chất tầm thường, thầy gần như đã bỏ cuộc, nhưng còn Mạnh Trạch, sau khi cậu đến trường cấp ba Nham Nguy thì mãi vẫn chưa cho thấy mình là học sinh lớp chuyên, thầy Quách rất thất vọng.

Thầy Quách trả lại bài kiểm tra cho hai người: "Lần này là kiểm tra trên lớp, tôi thấy hai em có ý muốn sửa đổi nên thôi bỏ qua, nếu còn có lần sau, tôi nhất định sẽ báo cho phụ huynh các em."

*

Ánh nắng chiều ngả tây chiếu xuống hành lang, mạ vàng lên những bóng người trên cửa kính lớp học.

Mạnh Trạch đi phía trước.

Lý Minh Lan đút hai tay vào túi đồng phục, đi theo cậu từng bước một.

Có thể nói việc học mỹ thuật của cô đã kết thúc trong thất bại, bản thân cô cũng đã bỏ cuộc, cô thật sự không biết vẽ.

Nhưng vào lúc này, ngón tay cô lại đang lén lút phác họa bóng lưng Mạnh Trạch.

Bóng lưng gầy nhưng mạnh mẽ mang tính trưởng thành của người lớn, cùng sự tinh tế của thiếu niên.

Cậu đi nhanh hơn rồi.

Cô đuổi theo, giống như đuổi theo ánh sáng bên ngoài hình dáng của cậu: "Mạnh Trạch."

Nắng chiều đẩy ánh sáng ra xa, ánh sáng không ngừng tiến về phía trước.

"Mạnh Trạch." Lý Minh Lan chạy tới: "Lần này là trách nhiệm của tôi, nếu không phải tôi nói với cậu có thể nộp giấy trắng thì cậu cũng sẽ không chỉ điền lớp và họ tên."

Cậu không quan trọng đến thế, lời nói vừa ra khỏi miệng, Mạnh Trạch lại nuốt xuống.

"Tôi xin lỗi cậu." Lý Minh Lan cúi đầu thật thấp.

Lưng cô khom chín mươi độ, mái tóc dài buông xõa, bị ánh hoàng hôn chiếu vào như thể được điểm thêm vài sợi vàng rực rỡ.

Lý Minh Lan có những khoảnh khắc cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng không liên quan đến cậu, cậu đi vòng qua cô.

Cô đứng thẳng lên: "Mạnh Trạch, tôi sẽ không bao giờ khiến cậu lầm đường lạc lối nữa."

Cậu đều không tin cô, cậu quay trở lại chỗ ngồi thu dọn cặp sách.

"Mạnh Trạch." Lý Minh Lan đột nhiên đưa tay qua, đặt vào lòng bàn tay cậu một chiếc hộp trong suốt không biết lấy ở đâu ra.

Bên trong đựng một món đồ nhỏ hình tròn.

Bánh kem? Viên kẹo? Cậu biết rất ít về đồ ngọt.

Cô giải thích trước: "Đây là Tuyết Mị Nương, tôi mua lúc trưa đấy, ngọt lắm."

Mạnh Trạch kéo khóa cặp sách.

“Học sinh nào lần đầu tiên vào căn phòng đó cũng đều giống cậu, quen dần là được.” Lý Minh Lan khẽ thở dài, “Tôi biết cậu đang cảm thấy đắng.”

Mạnh Trạch: “…” Cô biết khỉ khô.

Lý Minh Lan nhét chiếc hộp vào túi bên hông cặp của cậu, vỗ nhẹ: “Cậu ăn Tuyết Mị Nương này xong thì sẽ không thấy đắng nữa.”

Lẽ ra cậu nên ném cái cục Tuyết Mị Nương quần què gì đó ra ngoài cửa sổ, nhưng… Thôi, đến chỗ cô không nhìn thấy rồi ném, cậu xách cặp bỏ đi.

“Mạnh Trạch.” Lý Minh Lan vừa ra khỏi lớp liền bị lớp phó gọi lại.

"Lý Minh Lan, tôi nói cậu biết về lịch trực nhật." Lớp phó vẫy tay.

Đợi lớp phó nói xong, trên hành lang đã không còn thấy bóng dáng Mạnh Trạch đâu.

Lý Minh Lan nhún vai, đang định đi.

Lại nghe thấy có người gọi mình: “Lý Minh Lan.” Người gọi lần này là Trịnh Khắc Siêu.

Lý Minh Lan lắc lắc quai cặp: “Sao thế?”

Trịnh Khắc Siêu nhìn Mạnh Trạch và Lý Minh Lan cùng nhau đến phòng giáo viên rồi cùng nhau trở về, cuối cùng Mạnh Trạch rời đi một mình.

Nhưng dù Mạnh Trạch có lạnh lùng đến đâu, Trịnh Khắc Siêu cũng không bao giờ nhìn thấy vẻ chán nản trên khuôn mặt Lý Minh Lan.

Cô thích cười, lông mày giãn ra, có tác động rất lớn đến người khác giới.

Nụ cười rạng rỡ của cô với Mạnh Trạch khiến trong lòng Trịnh Khắc Siêu cảm thấy chua chát.

Trên lớp vẫn chưa thi, xếp hạng thành tích của Mạnh Trạch cũng chưa biết, nhưng một người nộp giấy trắng thì thái độ học tập có thể tốt đến đâu.

“Có phải Mạnh Trạch chuyển trường nhờ mối quan hệ không?” Trịnh Khắc Siêu mỉa mai.

“Ai biết.” Lý Minh Lan không hề quan tâm.

“Tôi nhớ cậu nói cậu thích thiên tài, đừng làm tôi thất vọng.” Trịnh Khắc Siêu cười, “Tôi chưa từng gặp thiên tài nào khác ngoài Lý Nghi Gia.”

Lý Minh Lan liếc sang, thấy Trịnh Khắc Siêu cười toe toét nhưng bụng dạ lại hẹp hòi, cô cười tươi: "Cậu kiến thức hạn hẹp quá nhỉ? Hơn nữa, tình bạn quan trọng là nhân phẩm. Chu Phác Ngọc không phải là thiên tài nhưng vẫn rất thân thiết với tôi đấy thôi."

Chu Phác Ngọc vừa đi ra liền bị gọi tên: "Hai cậu chặn trước cửa làm gì?"

“Tan học về nhà thôi.” Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc cùng nhau đi xuống lầu.

Chu Phác Ngọc hỏi: “Cậu và Mạnh Trạch là sao thế?”

“Mạnh Trạch rất thú vị.” Lý Minh Lan cong môi, “Đặc biệt thú vị.”

"Thú vị? Cậu ta cũng đâu phải là hộp đồ chơi."

"Nói không chừng cậu ấy chính là hộp đồ chơi mới toanh của tớ."

"Biết ngay là cậu ham chơi mà."

*

Lý Minh Lan đong đưa cặp sách, cùng Chu Phác Ngọc đi ra cổng trường.

Vào giờ này thường có xe ba bánh dựng sạp bán đồ ăn cho học sinh.

Chu Phác Ngọc nhìn thấy một sạp bán đậu hũ chiên thì cơn thèm ập đến.

Chủ sạp tuy đã có tuổi, tóc bạc trắng nhưng tay chân vẫn rất nhanh nhẹn, bà dùng xẻng đảo đậu, thêm dầu rồi chiên cho đến khi chín vàng.

Bên cạnh xe ba bánh, một cậu bé chừng ba bốn tuổi đang ngồi trên chiếc ghế gỗ nhỏ nhìn ngó xung quanh không chịu ngồi yên, cu cậu trèo xuống ghế muốn đi ra ngoài.

Mới đi được hai bước, cu cậu bị vấp hòn đá dưới chân ngã xuống đất, gào khóc "oa oa".

Chủ sạp bỏ cả việc trong tay, cúi xuống bế cậu bé: "Đừng khóc, có bà nội đây."

Đậu hũ kêu "xèo xèo", khi thấy sắp cháy, Chu Phác Ngọc từ khách biến thành chủ, cầm xẻng lên, múc đậu hũ vào bát.

Lý Minh Lan lấy từ trong cặp ra một viên Tuyết Mị Nương, nói với cậu bé: "Không khóc thì sẽ có kẹo ăn."

Cậu bé vừa khóc vừa chìa tay ra, rồi lại nhìn chủ sạp.

Chủ sạp: “Ngại quá…”

Lý Minh Lan cười nói: “Nào, ăn một cái đi. Giờ này mọi người chúng ta đều đói, huống hồ là một đứa trẻ.”

“Cháu phải nói cảm ơn chị.” Chủ sạp lau nước mắt cho cậu bé.

“Cảm ơn chị.” Giọng cậu bé rất nhỏ, một lúc sau, cu cậu cảm nhận được vị ngọt trong miệng nên thu lại nước mắt, không khóc nữa, mở to đôi mắt to tròn.

Chủ sạp xin lỗi khách đang đợi rồi lại bận rộn.

Chu Phác Ngọc và Lý Minh Lan mỗi người bưng một bát đậu hũ chiên.

Chu Phác Ngọc hỏi: "Thầy Quách thả cho các cậu về sớm vậy? Tớ còn tưởng rằng phải giáo huấn nửa giờ cơ."

Lý Minh Lan dùng tăm tre xiên một miếng đậu hũ chiên cho vào miệng, “ưm” một tiếng thật dài rồi mới nói: “Có lẽ thầy Quách cảm thấy bùn nhão không đỡ nổi tường nên lười lãng phí nước bọt, tóm lại không gọi phụ huynh là được."

"Không có hình phạt?"

Lý Minh Lan lắc đầu, ăn xong một miếng đậu hũ chiên, cô cắn cây tăm: “Chỉ là liên lụy đến Mạnh Trạch nên cảm thấy rất ngại.”

"Cậu ta? Cậu ta xa cách khó gần, chắc sẽ không nghe lời bạn đâu?” Chu Phác Ngọc hỏi, "Sao cậu ta lại tin lời cậu mà nộp giấy trắng?"

Lý Minh Lan làm bộ vắt óc suy nghĩ: “Chắc là cảm thấy tớ chân thành.”

Chu Phác Ngọc: "Không phải đâu..."

*

Mạnh Trạch đến cổng tiểu khu, tháo một bên quai cặp, đang định lấy chìa khóa ra thì vô tình chạm vào thứ gì đó ở túi bên hông.

Cậu bóp thử, chiếc hộp nửa mềm không cứng giống như sắp bị lõm xuống.

Thùng rác màu xanh cách đó không xa.

Cậu đi vài bước tới, lấy chiếc hộp ra, giơ lên ngay miệng trên thùng rác.

Ba giây sau, một con mèo con màu trắng từ bên dưới nhảy ra, móng vuốt của nó bám chắc vào mép thùng rác.

Có lẽ là một con mèo hoang, nhưng giữa đống lộn xộn dơ bẩn lại trông rất trắng trẻo, đôi mắt như thủy tinh trong suốt của nó nhìn thẳng vào Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch quay người rời đi.

Từ khi bắt gặp chuyện của mẹ, cậu luôn nhớ đến vị đắng của ly cà phê hôm đó, cậu đi vào thang máy, bóc chiếc hộp ra, bỏ viên Tuyết Mị Nương kia vào trong miệng.

Vị ngọt mềm dẻo làm loãng đi vị đắng trên đầu lưỡi.

Cho đến nay, đây là khoảnh khắc duy nhất Mạnh Trạch biết ơn Lý Minh Lan.

*

Mạnh Trạch vừa mở cửa, liền nghe thấy âm thanh êm dịu phát ra từ máy hút mùi trong bếp.

Bóng lưng của bố trong khoảnh khắc này trở nên cao lớn.

Nói thật, dùng cách nộp giấy trắng để phản kháng mẹ tổn thương kẻ địch một nghìn thì cũng tự tổn thương mình tám trăm, lợi bất cập hại.

Không chỉ mẹ cậu mong con thành tài mà cả bố cậu cũng vậy.

“Bố.” Mạnh Trạch bình tĩnh, vẫn lạnh lùng như trước, thật ra là có chút cố ý.

Ông Mạnh quay đầu mỉm cười: “Bố vừa về, đồ ăn trên máy bay không ngon, vừa hạ cánh là đã thấy đói bụng nên bố vội về nhà xào phở ăn. Con đói chưa? Mẹ con nói hôm nay tăng ca nên tối nay chỉ có hai bố con mình ăn cơm thôi.”

"Ồ." Tăng ca, trong lòng Mạnh Trạch lại có ý nghĩa khác, có trời mới biết có phải mẹ đang "tăng ca" thật hay không, "Bố, con cũng đói rồi."

"Đợi thêm chút nữa, sắp xong rồi." Ông Mạnh đeo tạp dề hoa hồng, cổ tay xoay rất nhẹ nhàng, xào phở từ nhiều hướng, "Ngửi thấy chưa? Thơm phưng phức, đây là món gia truyền của bố đấy."

Ông đặt hai đĩa phở xào bò lên bàn.

Thịt bò tươi thơm, hành khô giòn rụm, sắc hương vị đủ cả.

Ông Mạnh lại rắc thêm củ cải thái sợi lên trên phở, hỏi: “Mạnh Trạch, con học ở Nham Nguy có gì không quen không?”

Mạnh Trạch: "Không có, tất cả đều ổn."

Một số bạn bè của ông Mạnh vì con cái mà gà bay chó chạy, thế nên khen ngợi con trai nhà họ Mạnh hiểu chuyện có quy củ.

Nhà người ta ghen tị với con cái Mạnh gia vì không khiến cha mẹ phải lo lắng, nhưng ông Mạnh thì lại ghen tị với con nhà người ta vì gần gũi với cha mẹ, Mạnh Trạch quá im lặng, chưa bao giờ bộc lộ tiếng lòng.

Là một đứa con ngoan, nhưng ông Mạnh cảm thấy thiếu một cái gì đó.

Ăn tối xong, Mạnh Trạch thu dọn bát đĩa, vào bếp rửa bát, sau đó trở về phòng làm bài tập.

Một cánh cửa lại ngăn cách cuộc sống của hai cha con.

Mạnh Trạch ngồi xuống, mở bài kiểm tra Toán ra.

Lúc này, điện thoại kêu "bíp bíp".

Vương Huy gửi một tin nhắn: [Tôi nhận được một quyển tạp chí nhiếp ảnh, 'hot' lắm.]

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 9: Trẻ vị thành niên không được vào

Cuối tuần, bố mẹ Vương Huy đi chơi.

Tuân thủ nguyên tắc "đồ tốt phải chia sẻ với anh em tốt", Vương Huy chân thành mời Mạnh Trạch đến nhà mình cùng nhau thưởng thức tạp chí nhiếp ảnh.

Trước đây, trí tưởng tượng về con gái của Vương Huy chỉ dừng lại ở mặt chữ, đây là lần đầu tiên cậu ta xem tạp chí "hot", trái tim thiếu niên của cậu ta đập thình thịch mấy ngày.

Cậu ta chỉ vào sô pha: "Mạnh Trạch, ngồi đi."

Mạnh Trạch ngồi xuống.

Sau đó, Vương Huy cũng ngồi cạnh Mạnh Trạch, hai chân khép sát vào nhau, hai tay đặt trên đầu gối.

Đây là nhà của cậu ta, vậy mà cậu ta lại tỏ ra rất mất tự nhiên.

Mạnh Trạch không quen gần gũi với người khác như vậy, cậu đứng dậy đi đến sô pha đơn: "Có chuyện gì thì nói đi."

Mặt Vương Huy đỏ bừng, không hiểu sao lại có thái độ của một cô con dâu nhỏ: "Mạnh Trạch, chính là cái này." Động tác đưa tạp chí của cậu ta có chút lén lút.

Cô gái trên trang bìa tạp chí mặc bikini màu trắng, nhảy múa trên bãi cát vàng, tràn đầy sức sống.

Mạnh Trạch cho rằng đây không phải là "hot" mà là tự tin và khỏe mạnh, cậu nói: "Nét đẹp thể thao".

Vương Huy xem mà đỏ mặt, nhưng lại không nhìn thấy vẻ tò mò hay ngượng ngùng đáng lẽ phải có trên mặt bạn mình, cậu ta lấy lại cuốn tạp chí lật xem, từng trang đều là những bức ảnh tươi ngon.

Mạnh Trạch không nhìn rõ cái gì, lại cầm lấy cuốn sách: "Cậu mua ở đâu vậy?"

"Tôi phát hiện một cửa hàng bán đồ Hồng Kông cũ, trong đó có rất nhiều báu vật." Vương Huy nghiêng người qua, "Thế nào, sau khi nhìn thấy những thứ này, có phải cậu cảm thấy người ngoài đời thật nhàm chán không?"

Mạnh Trạch lật cuốn tạp chí một cách tùy ý, cho đến khi dừng lại ở một trang.

Đây có lẽ là cô người mẫu bảo thủ nhất trong cả cuốn tạp chí, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, không cài hai khuy áo cuối cùng mà cột hai vạt áo lại, để lộ vòng eo thon gọn trắng ngần như ngọc, quần jean ngắn ống tua rua, màu sắc tươi sáng, là màu xanh dương, mang lại cảm giác mới mẻ.

Góc nghiêng của người mẫu hướng về phía ống kính, chóp mũi cao nhưng không dốc, góc nghiêng này trông hơi giống một người...

Thấy Mạnh Trạch đột nhiên dừng lại, Vương Huy giục: "Mau lên, trang tiếp theo."

Mạnh Trạch lật qua trang này.

Vẫn là cô người mẫu đó, nhưng đã cởi áo, đường cong rất thanh tú.

“Tấm này tuyệt nhất!” Vương Huy giơ ngón tay cái lên, khen ngợi liên tục: “Tuy gầy nhưng rất có ‘nội dung’.”

Nữ người mẫu chính diện không còn giống người kia nữa, Mạnh Trạch có chút lạnh lùng: "Vóc dáng cũng được."

Vương Huy vỗ vai cậu: "Cậu sao vậy? Không quan tâm mấy thứ này à? Không phải chỉ một lòng nghĩ đến việc học đấy chứ."

Mạnh Trạch tiếp tục lật thêm vài trang: “Kỹ xảo chụp ảnh rất đáng học hỏi.”

Vương Huy một tay che trán: "Có kỹ xảo gì đâu, chỉ là nắm được chỗ nào nào đẹp và ra sức chụp là được."

Mạnh Trạch đóng tạp chí lại: “Cửa hàng nào?”

Vương Huy cười he he: “Đi, tôi dẫn cậu đi mở mang kiến thức.”

*

Một cửa hàng bán đồ Hong Kong không hề ẩn mình trong một con hẻm vắng, ngược lại, cửa hàng này nằm trên một con phố sầm uất, tuy nhiên mặt tiền được trang trí tương đối giản dị, ngoài cửa treo một tấm rèm dài nhiều màu sắc.

Ở đây không chỉ bán tạp chí nhiếp ảnh mà còn bán cả những bộ phim phổ cập nhiếp ảnh nổi tiếng.

Lần trước tới đây thì Vương Huy nhìn đông ngó tây, trốn chỗ này nấp chỗ kia, còn bây giờ có Mạnh Trạch làm bạn đồng hành cậu ta liền thẳng lưng ngẩng cao đầu, nhưng khi nói chuyện thì giọng vẫn khá thấp: "Ông chủ, cho mấy đĩa hướng dẫn nhập môn.”

Mạnh Trạch đang lật xem tạp chí nhiếp ảnh, nhìn sang bên kia thì thấy trong tay Vương Huy có thêm mấy cái đĩa VCD.

Người phụ nữ trên bìa VCD lại mặc bikini.

Vương Huy lôi kéo làm quen với ông chủ: "Ông chủ, ông có giới thiệu gì không? Phải đẹp, kiểu kinh diễm ấy."

Ông chủ vẻ mặt "nhìn thấu nhưng không nói thẳng", cong ngón tay cái thô ráp: "Loạt phim này rất nổi tiếng trong giới thiếu niên."

Vương Huy nói một cách sảng khoái: “Tôi lấy.”

Thanh toán xong, Vương Huy nóng lòng muốn về nhà tiếp nhận hướng dẫn, đang định vén chiếc rèm hoa lên thì đột nhiên, tay cậu ta nắm chặt túi đựng VCD, thu lại nửa bước chân vừa bước ra ngoài: “Khoan đã."

“Gì thế?” Mạnh Trạch suýt chút nữa đâm vào lưng Vương Huy.

“Có người.” Vương Huy nhanh chóng thả rèm xuống, như thể đã làm chuyện gì mờ ám: “Là mỹ nữ của lớp cậu.”

Mạnh Trạch đoán được cậu ta đang nói đến ai, nhưng lại nói: "Lớp tôi làm gì có mỹ nữ."

“Không chỉ có mỹ nữ, bên cạnh mỹ nữ còn có một soái ca.” Vương Huy dùng ngón út vén một góc rèm lên.

Qua khe hở, Mạnh Trạch tình cờ nhìn thấy bên ngoài.

Bên kia dòng xe cộ tấp nập, thứ cậu nhìn thấy là một bên mặt của cô.

Mũi của Lý Minh Lan cao nhưng lại có độ cong nhẹ nhàng, không thanh tú cũng không cứng rắn mà rất vừa phải.

Người đứng đối diện chính là Lý Minh Lan, còn soái ca mà Vương Huy nhắc tới chính là tên họ Tôn đó.

Cô nói gì đấy với tên họ Tôn rồi đi vào quán net.

“Ồ, là Lý Minh Lan.” Mạnh Trạch vén rèm đi ra ngoài.

“Đúng vậy.” Vương Huy đi theo Mạnh Trạch, “Tiếng tăm lẫy lừng.”

Không biết Tôn Cảnh có phát hiện ra gì không mà đột nhiên quay đầu lại.

Vương Huy còn chưa kịp thu hồi ánh mắt đang đánh giá đối phương, vẻ mặt có chút vặn vẹo.

Vài giây sau, Vương Huy lại nhìn sang thì đã không thấy Tôn Cảnh đâu nữa.

Vương Huy hỏi: “Có phải Lý Minh Lan và Tôn Cảnh có chuyện gì không?”

“Ai biết.” Mạnh Trạch rất bình tĩnh, lời nói như gió nhẹ mây bay.

"Cậu ngồi gần Lý Minh Lan như vậy mà không nắm bắt được manh mối gì sao?"

"Không để ý."

Vương Huy sốt ruột thay cho Mạnh Trạch, nhưng sau đó nghĩ lại, hồi học cấp hai Mạnh Trạch đã có bộ dạng như vậy, ngũ hành thiếu hỏa, tên lại có thủy, có thể khiến không khí bị đông lạnh.

Vương Huy nói: “Tôn Cảnh là người nổi tiếng trong trường đấy.”

"Trường cậu có nhiều người nổi tiếng thật."

"Trường tôi là có ý gì? Cậu đã chuyển đến đây rồi, chúng ta là bạn cùng trường. Cậu mới đến chưa lâu, lại còn kín tiếng, sau này thành tích của cậu được xếp vào bảng vinh danh rồi, chắc chắn cậu cũng

sẽ trở thành người nổi tiếng."

“Tôi chưa bao giờ thấy người có tên Tôn Cảnh này trong bảng vinh danh.” Lý Minh Lan nói cô thích người có chỉ số IQ cao, chắc là nói bậy.

"Sự nổi tiếng của anh ta không phải ở danh sách vinh danh. Tôn Cảnh là học sinh lưu ban, đã học lại hai năm rồi." Vương Huy tặc lưỡi, "Theo tôi thấy, những người có thành tích như anh ta nên tốt nghiệp đi làm sớm, còn hơn là ở lại trường lãng phí thời gian.”

“Thì ra là thành tích quá kém mới được lên bảng vinh danh.” Cùng hạng với Lý Minh Lan.

Vương Huy: “Thành tích kém là một chuyện, nguyên nhân chính là Tôn Cảnh đẹp trai, hung dữ ít nói, anh ta là nhân vật đứng đầu trường cấp ba Nham Nguy. Tóm lại, mối quan hệ xã hội của anh ta rất phức tạp. Dù thế nào đi nữa, chúng ta gặp anh ta thì cứ đi đường vòng là được."

Mạnh Trạch: “Vậy những người đi cùng anh ta đều là bạn xấu.”

Vương Huy chợt lóe lên một ý nghĩ, cân nhắc nói: “Có phải cậu đang ám chỉ Lý Minh Lan?”

Mạnh Trạch không trả lời.

Vương Huy: "Không có gì ngạc nhiên khi Lý Minh Lan và Tôn Cảnh có thể chơi với nhau. Lý Minh Lan rất kiêu ngạo, vì có mối quan hệ với Tôn Cảnh nên cô ấy có thể được gọi là xưng bá giang hồ ở Nham Nguy."

Dốt nát kém cỏi, hầm hố dọa người, Mạnh Trạch không bất ngờ khi Lý Minh Lan là học sinh xấu, đến giờ cậu vẫn còn nhớ tiếng huýt sáo như du côn đó của cô, rất ranh mãnh.

"Đi thôi, về nhà tôi, bố tôi không có nhà." Vương Huy vừa nói xong thì bố cậu ta gọi điện.

Vương Huy nghe điện thoại xong thì niềm vui thầm kín đã tan thành mây khói, cậu ta thất vọng: “Bố tôi về rồi, cứ phải lôi tôi đến nhà ông nội cơ.”

Cho dù Vương Huy có nói mình đang ở cùng Mạnh Trạch thì ông Vương cũng sẽ không vui, trên đời có một loại học sinh không cần nỗ lực cũng có thể đạt điểm cao, nhưng đó lại là con nhà người ta, ông Vương sao có thể không tức giận cơ chứ.

“Tôi phải về nhà rồi.” Vương Huy hỏi, “Cậu thì sao?”

"Tôi còn chút chuyện, chưa về được."

“Vậy tôi đi đây.” Vương Huy đi được hai bước, lại lùi lại, giơ đồ trong tay lên: “Cái này…”

Mạnh Trạch đút hai tay vào túi áo khoác: “Để chỗ cậu đi.”

“Không thành vấn đề.” Vương Huy cột túi lại, “Lát nữa tôi sẽ đi mua hai tờ báo về gói lại là có thể giấu được.”

*

Giấy trắng trên kính quán net đã bị ánh nắng làm cho hoen ố, thời gian mở cửa sáng tối trên đó chỉ để cho có, bởi vì nơi này mở cửa 24/24, quán net chiếm năm sáu mặt tiền cửa hàng, trước cửa dựng rất nhiều xe đạp, vỉa hè rộng lớn chỉ còn đúng một làn đường nhỏ.

Chủ quán ngồi cạnh tấm rèm màu hồng nhạt, quanh năm không thấy mặt trời nên nước da hơi nhợt nhạt, bộ dạng uể oải, thấy có một người dáng vẻ giống học sinh đi vào, chủ quán ngáp một cái rồi ngồi thẳng dậy: "Nhóc con, đủ tuổi chưa?" Y chỉ vào một tờ giấy trắng khác ở phía sau.

[Trẻ vị thành niên không được vào.]

Mạnh Trạch gật đầu, đứng trước mặt chủ quán.

Chậc, người này cao thật, chủ quán ngẩng đầu, thẳng lưng, suýt thì làm ngã chiếc ghế dưới mông, đứng dậy hỏi: "Có CMND không?"

Không còn cách nào khác, cảnh sát điều tra rất nghiêm, khoảng thời gian trước vừa khéo là kỳ nghỉ đông, thường xuyên có học sinh cấp ba tới chơi, trong đó có một cô gái chỉ còn vài ngày nữa là bước sang tuổi 18, nhưng đúng ngày hôm đó lại có cảnh sát đến tuần tra, may mà chủ quán có ý thức rủi ro cao nên đã chặn cô gái lại ở ngoài cửa, nếu không thì không biết sẽ bị phạt bao nhiêu tiền.

Đúng rồi, hôm nay cô gái đó lại đến nữa.

Chủ quán vô cùng ấn tượng với cô, không chỉ vì tuổi tác mà còn vì ngoại hình, nhan sắc chia thành mấy hạng, cô thuộc hạng đầu.

Mạnh Trạch lấy chứng minh thư ra.

Chủ quán nhìn thấy ngày sinh của cậu thì buồn cười: “Cậu và cô gái đó có cùng ngày sinh đấy.” Y buột miệng nói, nhưng không nói rõ đó là cô gái nào.

*

Quán nằm khá sâu bên trong, không đủ ánh sáng, về cơ bản phải nhờ vào đèn huỳnh quang, từng hàng lộ ra những khuôn mặt trước màn hình máy tính.

Mạnh Trạch cố tình phớt lờ ai đó.

Nhưng chiếc áo khoác sọc đỏ trắng của cô vô cùng nổi bật giữa đám người mặc đồ gam màu xám.

Mạnh Trạch mặc một cây đen.

Rất ít người nghiện máy tính để ý đến vẻ ngoài của cậu, nhưng cậu vẫn kéo mũ trùm đầu lên, cài cúc vành mũ, che đi nửa trên khuôn mặt.

Cậu luôn nhìn thẳng nhưng lại có đôi tai rất thính, khi đi qua một chỗ ngồi, cậu nghe thấy âm thanh vui vẻ.

Lý Minh Lan nói: "Đánh cái này, đánh cái này đi." Cô không ngồi trước máy tính của mình mà trượt ghế đến bên cạnh Tôn Cảnh, chỉ vào màn hình game của hắn.

"Ừm." Tôn Cảnh trả lời ngắn gọn.

Mạnh Trạch cố tình đi vào vị trí chỗ góc tường.

Ông Mạnh hứa sẽ mua cho Mạnh Trạch một chiếc máy tính khi cậu tốt nghiệp cấp ba. Thỉnh thoảng, ông sẽ cho phép con trai sử dụng máy tính làm việc của mình để xử lý chuyện liên quan đến việc học.

Mạnh Trạch không bị nghiện, không có hứng thú với game, chỉ lướt web.

Giọng của Lý Minh Lan không lớn, không biết có phải bình thường Mạnh Trạch đã quen nghe âm thanh này rồi không mà tiếng reo hò của cô vang bên tai cậu bị phóng đại lên: "Oa, thắng rồi."

Mạnh Trạch đeo tai nghe treo ở bên cạnh vào.

Giọng nói ấy có lực xuyên thấu cực mạnh: "Tôn Cảnh, anh thật lợi hại!"

Mạnh Trạch điềm tĩnh thản nhiên, lên mạng tìm các số tạp chí mà Vương Huy đã mua.

Cậu nhìn thấy góc dưới bên phải của máy tính hiện ra một quảng cáo nhạc cụ, cậu mở phần mềm ra, chặn tiếng cười kia lại bằng một bản nhạc rock sôi động.

*

Tôn Cảnh chơi xong một ván game, miệng lưỡi khô khốc, liền sờ hộp thuốc lá.

Rất không đúng lúc, Lý Minh Lan hắt hơi một cái thật khoa trương.

Tôn Cảnh băn khoăn không biết nước bọt của cô có bắn lên áo khoác của hắn không, khi bắt gặp ánh mắt gian xảo của cô, hắn biết là cô cố ý, cầm hộp thuốc lên: "Tôi ra ngoài điếu hút thuốc."

Lý Minh Lan không biết chơi game online, cô đến quán net thuần túy chỉ để góp vui, vừa rồi chỉ lo xem Tôn Cảnh đánh quái mà không chú ý đến biểu tượng QQ của mình liên tục nhấp nháy.

Cô mở từng tin nhắn một, toàn là những lời bắt chuyện nhạt nhẽo.

Lý Minh Lan mở một lon Coca, dùng một ngón tay gõ bàn phím: [Người anh em, tôi là con trai, treo ảnh đại diện con gái để lừa bạn thôi.]

Những người đó đều nhanh chóng im lặng.

Cô cười hai tiếng, cắn ống hút một cái thật mạnh.

Thùng rác ở trong góc.

Cô đứng dậy, đang định đi vứt ống hút thì chợt nhìn thấy người ngồi trong góc.

Nhiều năm sau, Lý Minh Lan tự hỏi tại sao lúc đó cô lại nhận ra cậu

được? Cậu mặc áo khoác đen, đội mũ trùm kín mặt, đeo tai nghe giữ mũ, đầu cậu phồng lên, chiếc mũ rất to, chỉ để lộ một chút đường cong trên khuôn mặt.

Nhận ra được mới lạ.

Nhưng cô biết đó là Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan muốn hù cậu.

Cô rón rén từ từ đi tới, nhìn thấy một trang web lướt qua trên màn hình máy tính của cậu.

Hình ảnh hơi mờ, cô nghĩ đó là một người phụ nữ lơ lửng giữa ánh sáng và bóng tối, có thể là một tấm áp phích hay gì đó.

Các ký tự lớn ở cột phía trên thì lại rất rõ.

Lý Minh Lan dừng lại, dùng ngón tay xoay chiếc ống hút dài, vê rồi gấp lại, sau đó lại kéo thẳng ra, lùi lại vài bước, ngồi xuống, vừa mở trang tìm kiếm ra thì Tôn Cảnh quay lại: "Lý Minh Lan."

Cô ngẩng đầu lên, con chuột trong tay dừng ngay ô tìm kiếm.

Tôn Cảnh dọn đống lộn xộn trên bàn: "Hết giờ rồi, đi, em phải đi làm nhiệm vụ rồi."

Đi làm nhiệm vụ nghĩa là hắn muốn cô đóng giả làm người yêu của hắn.

Lý Minh Lan muốn tìm kiếm bức ảnh mà Mạnh Trạch đã xem trước khi đi nhưng nhất thời bị kẹt quên mất từ khóa, khi cô quay đầu hướng về phía góc thì Mạnh Trạch đã đi từ khi nào.

*

Tấm rèm hoa của cửa hàng đồ cũ được cắt thành bốn miếng vải, khi gió thổi qua, cảnh xuân tươi đẹp trong những khe hở thoắt ẩn thoắt hiện.

Ông chủ nhìn thấy một bóng đen dừng lại trước cửa qua khe hở, tưởng đâu có mối làm ăn.

Ba giây sau, bóng đen biến mất.

Ông chủ tưởng là người qua đường.

Mười giây sau, bóng đen lại xuất hiện, vén rèm đi vào.

Ông chủ có ấn tượng, đây chính là thiếu niên vừa mới đến đây.

Trước đó thiếu niên quang minh chính đại, nhưng giờ thì lại đội một chiếc mũ trùm đầu màu đen.

Ông chủ mở cửa sổ trên mái nhà, thẳng thắn nói: "Ở đây chỉ có hai chúng ta, không cần phải tinh tế như vậy."

Thiếu niên không nói gì, kéo vành mũ lên.

Lúc trước cậu đến cùng đồng bọn, ông chủ không để ý, lúc này mới phát hiện thiếu niên này đẹp trai đến mức có thể lên bìa tạp chí.

Nhưng một đôi mắt lạnh lùng như vậy không tương thích với những thứ trần tục bày ra xung quanh.

Ông chủ thắc mắc: "Cậu cần hướng dẫn nhập môn hả?"

"Không, tôi đến mua tạp chí nhiếp ảnh."

Ông chủ chỉ về phía bên trái: "Đều ở đó cả."

Mạnh Trạch không thấy cuốn Vương Huy mua nên hỏi ông chủ.

“Đó là số năm ngoái.” Ông chủ khoe hàng trong tay, “Tôi có mấy số mới ở đây, cậu xem chưa? Đây là phỏng vấn một bậc thầy nhiếp ảnh, đồ tốt nghìn vàng cũng không mua được.”

Mạnh Trạch từ chối lời đề nghị của ông chủ, hỏi: “Cuốn đó còn nhập hàng không?”

Đó chỉ là số báo thường kỳ, không phải ấn phẩm kỷ niệm, lẽ nào còn có giá trị sưu tầm gì sao? Ông chủ nói: “Số lượng nhập không nhiều, chỉ vài ngày là bán hết rồi, có hàng tôi sẽ báo cậu.”

“Cảm ơn ông chủ.” Mạnh Trạch để lại số điện thoại rồi đi ra ngoài.

Cậu đang định bỏ mũ ra thì lại nhìn thấy Lý Minh Lan từ quán net đi ra, cậu kéo vành mũ xuống thấp, quay người đi vài bước, cảm thấy bất an quay đầu nhìn về phía đối diện.

Chỉ thấy Lý Minh Lan và Tôn Cảnh lên một chiếc taxi.

Sau khi xe phóng đi, Mạnh Trạch mới kéo mũ lên.

Ngày đông lạnh giá mà vẫn có cửa hàng tiện lợi đẩy một cái tủ đông ra ngoài.

Mạnh Trạch mua một chai Coca lạnh, uống một ngụm lớn.

Vị giác gần đây ăn gì cũng thấy đắng, nước ngọt cũng không còn ngọt nữa.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 10: Sự lạnh của Mạnh Trạch là thờ ơ, là coi thường, là không quan tâm đến bất cứ ai

Con người Tôn Cảnh nếu nói đóng giả thì thật sự chỉ là đóng giả mà thôi.

Hắn và Lý Minh Lan chưa bao giờ tiếp xúc thân thể, đi đường hoặc là người trước người sau hoặc sánh vai nhau, khoảng cách giữa họ là nửa mét.

Cảnh tượng sượng sùng như thế mà cũng có thể lừa được người khác.

Ví dụ, Mã Mẫn Triết và Liễu Linh Vận ở bên cạnh Tôn Cảnh đều tin vào mối quan hệ của hai người.

Những nơi Tôn Cảnh ra vào không phải quán ăn thì là tiệm net, rất hiếm khi đến quán cà phê, thậm chí còn vứt đầu thuốc lá trước.

Hắn ngồi cạnh cửa kính, quay đầu ngắm đường phố.

Tương tự, người qua đường bên ngoài cũng có thể dễ dàng nhận ra hắn.

Lý Minh Lan cầm chiếc thìa nhỏ, thêm hai gói đường vào cà phê, nếm thử vẫn không thấy ngọt.

Ly cà phê đá đặt trước mặt Tôn Cảnh, hắn không uống ngụm nào, một lúc sau ánh mắt hắn định thần lại, lấy ra một thứ gì đó đẩy tới trước mặt Lý Minh Lan.

Đó là một chiếc hộp hình vuông làm bằng da nâu, viền mạ bạc.

Lý Minh Lan hỏi: "Đây là cái gì?"

Tôn Cảnh: "Đồng hồ đôi."

Lúc này cô mới để ý thấy trên cổ tay hắn đeo một chiếc đồng hồ nam, mặt màu trắng bạc, kim màu đen mảnh, đơn giản đến mức gần như không có trang trí gì.

Cô mở hộp ra, mặt đồng hồ nữ bên trong cũng màu trắng bạc, nhưng có thêm vài hạt châu sáng lấp lánh: "Không ngờ anh lại rườm rà lễ nghi như vậy."

"Lưu chút kỷ niệm." Giọng điệu hắn có vẻ nghĩ một đằng nói một nẻo.

Lý Minh Lan cười phụt một tiếng: "Tôi và anh cũng đâu phải cặp đôi thật."

"Nên tôi đã mua đồ giả." Cánh tay dài của Tôn Cảnh duỗi thẳng ra sau lưng ghế.

"Bên cạnh anh có anh em, đương nhiên cũng có chị em phải không? Sao không chọn một người trong số họ làm bạn gái mà cứ phải làm khó tôi."

"Họ không đẹp bằng em." Tôn Cảnh nói thật.

"Tôi nhận lời khen này của anh." Lý Minh Lan cầm dây đồng hồ, xoay trái phải, ánh mắt tinh tường, lúc nãy nhìn ra đồng hồ nam của Tôn Cảnh là hàng cao cấp, bây giờ cũng phát hiện chất liệu của chiếc đồng hồ nữ này rất bình thường, giống như một món đồ chơi, có thể đeo chưa bao lâu thì lớp sơn đã bị bong tróc, còn những hạt châu lấp lánh kia thì có thể là thủy tinh, "Nói trước nhé, tôi với anh chỉ diễn bốn tháng thôi, sau kỳ thi đại học, anh đừng cản trở tương

lai của tôi."

Tôn Cảnh: “Đương nhiên.”

Vừa dứt lời, hắn nhận được một cuộc điện thoại, sau đó mặt đen như mực.

Hắn gập điện thoại lại: “Nhiệm vụ hôm nay đến đây là kết thúc, tôi có việc phải đi trước.” Ly cà phê hắn gọi vẫn còn đầy.

Lý Minh Lan nhìn bóng hắn bay đi như gió, nhấp một ngụm cà phê, cười nói: “Hôm nay thời tiết thật đẹp.”

Cô chợt nhớ ra mình có việc phải làm, thứ Mạnh Trạch tìm rốt cuộc là poster phim? Hay là…

Cô dùng ngón tay chọt vào đầu mình, lúc đó rõ ràng nhìn thấy mấy chữ in hoa, chỉ là không thể nào nhớ ra.

*

Tôn Cảnh và Lý Minh Lan ra vào có cặp, bị người ta để ý, trở thành chủ đề trà dư tửu hậu.

Tin đồn lan truyền nhanh hơn bất cứ thứ gì.

Trịnh Khắc Siêu ngưỡng mộ Lý Minh Lan đã lâu nên khó tránh khỏi được kể về tình hình của cô.

"Lý Minh Lan với Tôn Cảnh?" Trịnh Khắc Siêu không hề ngạc nhiên.

Người kinh ngạc là Điền Tân, cậu ta vỗ đùi cái đét: “Tôi nói mà, lần trước Tôn Cảnh gánh ba ly rượu cho Lý Minh Lan, thì ra chuyện là như vậy.”

Trên mặt Trịnh Khắc Siêu chỉ có một nụ cười lạnh: "Có chút nhan sắc

liền tưởng mình là công chúa nhỏ được bao quanh bởi các vì sao."

Điền Tân: "Cậu nên cảm thấy may mắn vì không bị kéo vào vũng nước bẩn của cậu ta."

"Lý Minh Lan còn bám riết lấy học sinh mới chuyển trường của chúng ta nữa kìa, không biết cậu ta đã một chân đạp bao nhiêu chiếc thuyền rồi nữa." Nhưng cô đạp mấy chiếc thuyền cũng không đạp đến chỗ Trịnh Khắc Siêu, điều này lại khiến Trịnh Khắc Siêu mất mặt.

"Ồ, cái tên Mạnh Trạch đó cũng khó gần, bình thường đều không thèm nhìn người khác." Điền Tân nhếch môi, "Không biết Lý Minh Lan chấm cậu ta ở điểm nào."

"Nghe nói." Nụ cười lạnh của Trịnh Khắc Siêu biến thành một nụ cười nham hiểm, "Cậu ta nhất nhất nghe theo Lý Minh Lan, Lý Minh Lan bảo cậu ta nộp giấy trắng và cậu ta nộp giấy trắng thật."

*

Tuần này, Mạnh Trạch đến trường không sớm cũng không muộn.

Lý Minh Lan thường xuyên đi muộn, cô sợ lạnh, mặc đồ dày cộm, có khi quấn mình như một quả bóng lông, đồ dày làm người cũng tròn theo khiến cho chỗ ngồi bé tí trông càng chật chội hơn.

Cô thương lượng với Mạnh Trạch, có sẵn lòng nhường chỗ cho cô không.

Mạnh Trạch đương nhiên sẵn lòng, nếu không cô nhất định sẽ làm phiền cậu.

Hàng ghế cuối cùng cách bức tường vẫn còn không gian rất lớn, giữa cậu và Lý Minh Lan nhét thêm một hàng ghế nữa vẫn còn dư.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Lý Minh Lan chắp hai tay lại, “Mạnh Trạch, cậu đúng là người tốt.”

Để phủ nhận lời cô nói, cậu không hề tỏ ra mình là người tốt, chỉ di chuyển bàn rồi lại di chuyển ghế.

Cô lại hỏi: “Mạnh Trạch, chỉ còn bốn tháng nữa là thi đại học rồi, sao cậu lại chuyển trường?”

Mạnh Trạch chỉ lo đọc sách.

Lý Minh Lan: “Có phải cậu phạm lỗi gì ở trường cũ không?”

Phùng Thiên Lãng không muốn bị cô đơn, xen vào một câu: "Đúng rồi, Mạnh Trạch, bạn ngồi chỗ cậu lần trước đã bị đuổi học vào tháng 12 năm ngoái, còn chưa học xong học kỳ một."

“Đừng nói những lời xui xẻo.” Lý Minh Lan làm động tác “dừng lại”, “Lỡ như Mạnh Trạch không đỗ đại học thì cậu sẽ trở thành miệng quạ đấy.”

Rõ ràng cô là người bắt đầu chủ đề này.

Cô xắc tay áo lên, rõ ràng là sợ lạnh nhưng lại không kéo tay áo xuống để giữ ấm.

Một cổ tay thon dài trắng ngần đung đưa trước mắt Mạnh Trạch, cậu cầm cuốn sách chặn lại: “Bạn học này, xin hãy tôn trọng thời gian học tập của những học sinh khác.”

Khẩu hiệu “Mỗi giây đều quý” được treo phía trên bảng đen.

Kỳ thi tuyển sinh đại học năm ngoái được tổ chức vào tháng Bảy nhưng năm nay điều chỉnh thành tháng Sáu. Giáo viên nào cũng nói thời gian cấp bách, một số học sinh coi tiết thể dục như tiết tự học, thật sự coi trọng từng phút giây.

Lý Minh Lan ngồi ở chỗ của mình.

Thấy cô không có ý định ra ngoài, Mạnh Trạch đi đến sân chơi.

Điền Tân là cán sự môn thể dục, ngoại hình cao gầy, khuôn mặt góc cạnh, tóc ngắn lỉa chỉa, thành lập hai đội cùng lớp chơi bóng rổ.

Phùng Thiên Lãng hỏi: “Mạnh Trạch, cậu có muốn tranh tài không?”

Tiết thể dục là khoảng thời gian vẻ vang nhất của Điền Tân, nhưng hôm nay thì khác.

Dù Mạnh Trạch có đứng yên bất động thì vẻ ngoài điển trai của cậu vẫn là tâm điểm chú ý của mọi người.

Điền Tân khinh thường loại thư sinh này nhất: "Trận đấu này đủ người rồi."

Mạnh Trạch cũng không nói nữa.

Điền Tân lại nói: “Mà này, Mạnh Trạch, hôm nay lớp không có nữ, lúc nãy tôi còn cố tình mang thảm tập của nữ và bóng chuyền tới đây, phiền cậu mang đồ về lại phòng thể dục nhé. Đằng kia có xe kéo đấy.”

Điền Tân có thói quen vỗ vai và cánh tay các bạn nam, trong lòng cậu ta khinh thường Mạnh Trạch, nhưng bề ngoài vẫn muốn thể hiện tình cảm với bạn cùng lớp nên cũng vỗ vai cậu.

Mạnh Trạch né tránh: “Biết rồi.”

Điền Tân vỗ hụt, lấy chìa khóa đưa cho Mạnh Trạch.

*

Cạnh trường học có một cửa hàng tiện lợi, học sinh học tiết thể dục thường xuyên đến đây mua đồ ăn, nước uống.

Lý Minh Lan cũng học tiết thể dục, cô đang ngồi nhàn nhã dưới tán ô, lúc đầu cô không muốn đến đâu, "nhiệm vụ" của Tôn Cảnh rất nhàm chán, nhưng bây giờ cô đã biết được một điều gì đó.

Tôn Cảnh mặc đồng phục học sinh, xanh trắng xen kẽ, giống như bầu trời trong lành, trước mặt hắn là sương khói lượn lờ, lại bị bao phủ bởi một tầng bóng cây.

Khói trắng bay ra, bao phủ cả khuôn mặt hắn.

Một cô gái từ cửa hàng tiện lợi bước ra, trắng trẻo sạch sẽ, dáng người nhỏ nhắn, đang khom lung bê một thùng nước nhưng lực bất tòng tâm.

Chai nước bằng thủy tinh và thùng đựng bằng nhựa va vào nhau phát ra tiếng lạch cạch.

Tôn Cảnh từ trong bóng cây đi ra: "Phương Thanh Nhiễm."

Cô gái tên Phương Thanh Nhiễm đang bê cái thùng chuẩn bị bước vào cửa hàng tiện lợi.

Tôn Cảnh ngậm điếu thuốc trong miệng chặn đường cô gái, hắn định đón lấy thùng nước.

Phương Thanh Nhiễm nghiêng người: "Anh phải về lớp học rồi, anh vẫn là một học sinh."

Tôn Cảnh giành lấy cái thùng từ trong tay cô gái: "Lý Minh Lan muốn hóng mát ở đây, tôi đến với cô ấy."

Thật là oan uổng, trời lạnh như vậy, Lý Minh Lan chỉ mong sao được trở về lớp học để tránh rét, làm gì có chuyện đến đây hóng mát?

Tay Phương Thanh Nhiễm trống không, nhưng lại không giành được với Tôn Cảnh, sau khi nghe hắn nói, cô quay đầu nhìn Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan nở nụ cười rạng rỡ, nụ cười hình trăng lưỡi liềm, lông mày cong cong, đôi mắt cong cong, vầng trăng lưỡi liềm này có thể so được với cả mặt trời trên bầu trời.

Phương Thanh Nhiễm muốn nói nhưng lại thôi, rồi lại không còn gì để nói.

Tôn Cảnh bê cái thùng ra ngoài, để trở lại gốc cây, im lặng hút thuốc.

Bình thường hắn luôn có bộ dạng như thể người ta mắc nợ mình tiền triệu, chỉ có ở cửa hàng tiện lợi này, phản ứng của hắn trông hơi hiền lành.

Cảnh tượng này thật sự rất thú vị, khó trách Lý Minh Lan bắt chéo chân, trên mặt tràn đầy hứng thú xem kịch hay.

Một người kéo xe moóc đi dọc phía bên kia đường như muốn tránh điều gì đó.

Lý Minh Lan quay đầu lại.

Tấm lưng gầy, mái tóc đen, đây không phải là bạn học mới Mạnh Trạch sao?

*

Phòng thể dục đang được tu sửa, nhà trường đã sử dụng một phòng học trong tòa nhà thí nghiệm làm phòng thể dục tạm thời.

Thật không may, từ sân chơi đến đó chỉ có một con đường duy nhất.

Mạnh Trạch đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, đi chưa bao lâu thì nghe thấy một giọng nói từ phía sau: "Mạnh Trạch."

Lý Minh Lan gọi tên cậu, giọng luôn cao vút, như đang bẻ cong một cái móc, sẵn sàng câu thứ gì bất cứ lúc nào.

Mạnh Trạch chỉ xem mình là người điếc, tiếp tục bước đi.

Cô đuổi theo, chộp lấy chiếc xe kéo: “Có phải Điền Tân bảo cậu đến không?”

Nếu Mạnh Trạch kiên quyết muốn đi, sức của Lý Minh Lan cũng không ngăn cản được, nhưng dù cậu có đi thì cô cũng sẽ đuổi theo nên cậu dứt khoát dừng lại.

Cô hừ một tiếng: "Điền Tân là cán sự môn thể dục, phụ trách những việc vặt này, nhưng cậu ấy thường xuyên bảo bạn mới làm, cậu bị lừa rồi."

“Tôi rảnh.” Mạnh Trạch đoán được Điền Tân cố ý không cho cậu chơi bóng rổ, vừa khéo cậu lại muốn yên tĩnh, nhân tiện đi dạo luôn, không sao.

Tuy nhiên, giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim.

Có mặt cô, nơi nào cũng không yên tĩnh nổi.

Lý Minh Lan: “Chắc chắn là Điền Tân muốn ra oai trong giờ thể dục, lần sau cậu ta bảo cậu làm gì thì cậu cứ báo tên tôi.”

Đây thật sự là khẳng định danh hiệu chị đại của trường cấp ba Nham Nguy sao? Mạnh Trạch chẳng nói gì, cậu phát hiện trên cổ tay cô có thêm một chiếc đồng hồ.

“Lý Minh Lan!” Người đứng hút thuốc trong cửa hàng tiện lợi gọi.

Mạnh Trạch cũng không muốn thị lực của mình quá khác người, nhưng cậu cứ phải nhìn thấy một chiếc đồng hồ nam trên cổ tay người đàn ông tay xắn cao tay áo.

Là mẫu cặp đôi.

Thấy tay Lý Minh Lan vẫn còn đặt trên tay cầm xe kéo, Mạnh Trạch đột nhiên kéo về phía trước.

Cô đành phải buông tay.

Cậu cau mày lạnh lùng, quay người đi về phía phòng thể dục.

Lý Minh Lan làm mặt quỷ sau lưng Mạnh Trạch.

Sự hung của Tôn Cảnh tàn nhẫn.

Sự lạnh của Mạnh Trạch là thờ ơ, là coi thường, là không quan tâm đến bất cứ ai.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 11: Sonnet 116

Trên cửa một phòng học trong tòa nhà thí nghiệm có một tờ giấy trắng rất bắt mắt, đây là phòng thể dục tạm thời.

Đồ đạc bên trong khá bừa bộn.

Mạnh Trạch mở cửa.

Quả bóng phía sau khung thành bị đá vào tường rồi bật ngược trở lại.

Cậu gấp tấm thảm lại, đặt quả bóng chuyền vào góc.

Tiết thể dục mới trôi qua một nửa, cậu đang tính quay lại lớp học cho rồi, vừa định đóng cửa lại thì nhìn thấy từ xa có người đang chạy về phía mình.

Người đến là Điền Tân, tốc độ rất nhanh, thở hổn hển: "Mạnh Trạch, cậu xong việc chưa?"

Mạnh Trạch đưa tay phải ra, cầm chổi lên, giả vờ quét sàn: “Phòng thể dục khá bừa bộn, tôi nên dọn dẹp một chút.”

Điền Tân cười: "Mạnh Trạch, cậu mới chuyển trường không lâu, nói thật, sân chơi thể dục là nơi dễ nhất để xây dựng tình bạn, cậu quay lại sân chơi đi." Điền Tân không nhịn được lại muốn vỗ vai Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch lại né tránh.

“Để tôi làm cho.” Điền Tân bỗng trở nên ân cần, cầm lấy cây chổi.

Sự thay đổi diễn ra quá đột ngột, chắc chắn có điều kỳ lạ, Mạnh Trạch cũng không hỏi gì, dứt khoát ném cây chổi qua: "Làm phiền cậu rồi."

Khi cậu trở ra thì cửa hàng tiện lợi đã vắng người, không thấy bóng dáng có đôi có cặp của Lý Minh Lan và họ Tôn nữa.

*

Trận bóng rổ của lớp đã kết thúc.

Phùng Thiên Lãng khoác áo khoác, đứng dưới bóng cây uống nước khoáng, không giấu được tâm sự mà hiện rõ ở trên mặt.

Mạnh Trạch nhìn thấy khuôn mặt xám xịt chán nản của Phùng Thiên Lãng, hỏi: “Thua rồi?”

"Sao cậu biết?" Phùng Thiên Lãng thở dài, "Đội tôi dẫn trước hơn mười điểm, nhưng Điền Tân lại ra sân giữa chừng, chúng tôi nhất thời không tìm được người thay thế, đội thiếu mất một người, đánh đá gì nữa chứ, đành thua ngược lại mấy điểm thôi.”

Mạnh Trạch hỏi: “Điền Tân tổ chức thi đấu mà sao lại bỏ đi?”

“Không biết.” Phùng Thiên Lãng lại nhấp một ngụm nước, “Lý Minh Lan tới, gọi cậu ấy đi, sau đó cậu ấy không quay lại nữa.”

Mạnh Trạch có thể tiện thể hỏi xem Lý Minh Lan có phải là chị đại trong trường không, nhưng cậu lại cố tình phớt lờ chủ đề liên quan đến cô.

Có một quả bóng rổ đậu dưới gốc cây.

Mạnh Trạch cúi xuống nhặt lên, nghịch quả bóng trong tay: “Các cậu

không để đối thủ nới rộng cách biệt điểm số khi thiếu mất một người là đã chứng minh được thực lực rồi.”

Nghe vậy, mắt Phùng Thiên Lãng lấp lánh như sao: “Mạnh Trạch à, trước đây nghe Lý Minh Lan nói cậu là người tốt, tôi quên vỗ tay, bây giờ tôi cảm thấy cậu thật sự là người tốt.”

"..." Mạnh Trạch nhanh chóng dẫn bóng, đi về phía sân bóng rổ, cậu tránh khi Phùng Thiên Lãng nhắc tới Lý Minh Lan, nhưng không né những người khác.

Một bạn nam tên Đinh Chương hỏi: "Này, Điền Tân có chuyện gì à? Lại bỏ trận đấu mà đi?"

Trịnh Khắc Siêu có chút không kiên nhẫn: “Bị Lý Minh Lan gọi đi.”

Đinh Chương: “Điền Tân nghe lời vậy sao?”

Trịnh Khắc Siêu: "Cậu không thấy người đứng sau lưng Lý Minh Lan là ai à?"

Đinh Chương: “Ồ, Tôn Cảnh.”

Trịnh Khắc Siêu hướng ánh mắt về phía Mạnh Trạch, cao giọng: “Nghe nói trước đây có người không có mắt đi ngăn cản Lý Minh Lan, bị Tôn Cảnh dạy cho một bài học. Bây giờ Lý Minh Lan đã trở thành chị đại của Nham Nguy rồi.”

Mạnh Trạch bật nhảy như báo lấy đà, đẩy quả bóng về phía bảng rổ.

Quả bóng đập vào bảng rổ, sau đó lọt lưới.

Những người này bất cứ lúc nào cũng có thể nhắc đến Lý Minh Lan, đâu cần phải vậy.

*

Truyền thuyết về chị đại Lý Minh Lan được người khác kể lại một cách sinh động.

Thật ra cô chỉ nói một câu đơn giản, lúc nãy cô đến sân chơi nhắc nhở Điền Tân: "Đừng ức hiếp bạn học mới."

Tôn Cảnh đứng bên cạnh cô, nhìn chằm chằm Điền Tân không nói một lời.

Điền Tân cảm thấy mình bị sói đói coi như con mồi, liền tỏ ra hèn nhát, vội vàng đi đến phòng thể dục, cậu ta chạy thật nhanh, thể hiện năng lực thật sự của cán sự môn thể dục, nghe thấy tiếng cười xấc xược của Lý Minh Lan, cậu ta cắn răng chạy nhanh hơn.

Lý Minh Lan nói đùa: "Loại người như cậu ta có phải gọi là mềm nắn rắn buông không?"

Tôn Cảnh cười: "Năm ngoái tôi đã gặp người đó."

Một câu nói không đầu không đuôi, Lý Minh Lan dừng lại ba giây mới hiểu ra: "Cậu ấy là học sinh mới chuyển đến lớp tôi."

"Ngồi sau em à?" Tôn Cảnh cố ý hỏi, hắn đã sớm biết rồi.

"Đúng thế."

"Cậu ta và em cùng nộp giấy trắng, cùng bị thầy Quách giáo huấn một trận."

"Đó là trách nhiệm của tôi. Tôi nói với cậu ấy rằng bài kiểm tra trên lớp cứ làm đại là được, bản thân cậu ấy rất thích làm bài tập về nhà." Lý Minh Lan che giấu việc Mạnh Trạch chép bài tập về nhà mỗi ngày.

Lúc này Tôn Cảnh cực kỳ nhạy bén với chuyện nam nữ, hắn gõ vào

chiếc đồng hồ đôi trên cổ tay: “Lý Minh Lan, tôi quen em đã lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy em để ý đến ai. Tôi tưởng em coi thường nam sinh trường Nham Nguy chứ, không ngờ em lại quan tâm đến một người nộp giấy trắng, tôi hơi lo đấy. Tôi không chỉ nộp giấy trắng mà còn không làm bài tập về nhà." Nói đến sau này, Tôn Cảnh đã nói đùa.

Lý Minh Lan trợn mắt.

“Tôi nghe nói em thích người có IQ cao, còn vạch mặt chỉ tên nói tôi thành tích kém.”

Là Tiền Phi đã mách lẻo sao? "Tôn lão đại nắm tin nhanh thật."

"Cũng có những chuyện tôi không biết. Ví dụ như chỉ số IQ của học sinh nộp giấy trắng là bao nhiêu?"

"Bình thường." Mạnh Trạch không phải cao nhân, không phù hợp với những quy định cứng nhắc của Lý Minh Lan, nhưng đột nhiên cô lại có suy nghĩ, thiên tài không chỉ giới hạn ở thành tích các môn Toán – Văn - Anh, chẳng phải Mạnh Trạch rất có năng khiếu hội họa sao? Cô mỉm cười: “Mỗi người đều là thiên tài tiềm ẩn ở mọi ngành nghề.”

Mạnh Trạch có thể nói là thiên tài, còn cô thì sao?

Hôm đó về đến nhà, cô lấy dụng cụ vẽ tranh dưới đáy thùng ra.

Lý Minh Lan gọt bút chì, trải giấy trắng ra, cảm giác đầy nghi thức.

Cô xoay cổ tay, đặt bút vẽ một cái đầu tròn, mình và tứ chi giống như cây gậy.

Cô biết mình đang vẽ ai.

Mạnh Trạch.

Chẳng mấy chốc, trên tờ giấy xuất hiện một người diêm.

Đừng nói là máu thịt, thậm chí đến bộ xương cũng không phải.

Ông nội và anh trai nói cho quá khứ của cô trở nên huy hoàng, làm cô ảo tưởng rằng mình là thần đồng, kết quả thì sao, hội họa chưa bao giờ dựa vào việc nói khoác, chỉ một bức tranh thôi, cô đã bị đánh cho hiện nguyên hình.

Cô tự cười nhạo mình: "Mình cũng gọi là thần đồng bị mọi người lãng quên."

*

Buổi tối, Lý Minh Lan nằm mơ.

Bốn phía đều là tường trắng, nhưng lại phủ đầy những lời dạy và danh ngôn của thầy Quách, lớn có nhỏ có, ngang dọc đan xen, chi chít dày đặc, làm mờ những bức tường trắng thành màu xám đen.

Có lẽ trong giấc mơ còn có một người khác.

Lý Minh Lan đi đẩy tường, lúc không tìm được người, đột nhiên phát hiện một nửa thân ảnh đang trầm mặc trong góc.

Vậy là đúng rồi, cô và Mạnh Trạch cùng nhau nghe giáo huấn, giấc mơ mới gọi là hoàn chỉnh.

Nhưng đây là mơ chứ không phải thật.

Mạnh Trạch nói rằng cậu sẽ đỗ đại học, hơn nữa còn là một ngôi trường danh giá hạng nhất.

Lý Minh Lan ngạc nhiên: "Sao cậu có thể thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng?"

“Vì tôi là một thiên tài.”

Lời nói mạnh mẽ, giống như một tia sét đánh thức Lý Minh Lan khỏi giấc mộng.

Nắng sớm còn chưa xuyên qua bầu trời, ngoài cửa sổ trời tờ mờ sáng.

Cô mở mắt rồi lại nhắm lại, không ngủ được nữa, khẽ khàng đi rửa mặt.

Không đánh thức bố mẹ, Lý Minh Lan thay đồng phục học sinh, ra khỏi nhà từ sáng sớm.

Các hiệu sách trước cổng trường lần lượt mở cửa, trong đó có một hiệu sách dựng bảng hiệu tuần báo English Weekly.

Trên con đường này có tận mấy hiệu sách, hiệu sách này tuy nhỏ nhất nhưng bà chủ lại viết thư pháp rất đẹp, nói được hai thứ tiếng Trung và Anh, tự nhiên phóng khoáng, buôn bán rất tốt.

“Lấy một tờ English Weekly.” Lý Minh Lan vừa ăn xong chiếc bánh bao trong miệng.

"Hôm nay sớm vậy." Tuy học sinh ghé tiệm rất nhiều nhưng bà chủ không bao giờ quên những người có dung mạo nổi bật, bà thường xuyên nhìn thấy cô gái xinh đẹp này bước vào cổng trường cùng với tiếng chuông trường.

“Chim dậy sớm mới có sâu ăn.” Lý Minh Lan nói lời giả dối.

Những cơn gió lạnh làm cho lá cây ven đường kêu xào xạc.

Lần này Lý Minh Lan cắt tóc mái khá lam mam, tóc bay tán loạn dán trên trán, cô khều mấy cọng xuống, rồi lại bị thổi rối tung lên, cô tự nhủ: “Mai Siêu Phong chẳng qua cũng thế thôi.”

Cô đang cầm một tờ English Weekly, suýt thì đâm phải người ở phía trước.

Thật trùng hợp, đây chính là người cô đã mơ thấy hôm qua.

Hiện thực không giống trong mơ, Mạnh Trạch chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Lý Minh Lan cúi đầu nhìn bài thơ tiếng Anh trên báo, ngước mắt nhìn cậu.

Phần tóc sau gáy Mạnh Trạch được cạo rất sạch sẽ, cậu mặc khá ít, cổ áo cũng không cao, để lộ chiếc cổ thon dài, càng lên trên tóc cậu càng nhiều dần.

Ngược lại, Lý Minh Lan lập tức vuốt thẳng mái tóc rối bù: “Chào buổi sáng, bạn Mạnh Trạch.”

Cậu không nói gì.

"Kế hoạch cuộc sống tương lai của cậu có phải làm một người câm không?"

"..." Sự im lặng của cậu dường như là ngầm thừa nhận.

Cô không nói nữa.

Bên tai Mạnh Trạch yên tĩnh trở lại, tưởng cô đã đi xa rồi.

Song, một bạn nữ cùng lớp lại hét về phía này: "Lý Minh Lan."

Mạnh Trạch giật mạnh quai cặp, đúng là ba từ như ác mộng.

Lý Minh Lan cao giọng nói: “Chào buổi sáng.”

*

Trong tiết đọc buổi sáng, Lý Minh Lan đọc tờ báo English Weekly xong thì đọc lại bài thơ trong đó mấy lần.

Cô ngẩng đầu lên, rồi lại cúi xuống, lặp lại mấy lần, cuối cùng cũng thuộc lòng bài thơ.

Tiết đầu tiên là môn tiếng Anh.

Thầy Dương giảng giải bài đọc hiểu thể loại khoa học viễn tưởng trong bài thi thử hôm qua.

Lý Minh Lan lơ đãng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Những chiếc lá non bé nhỏ mềm mại, ngay cả lá cây cũng đều trong suốt, phát ra ánh sáng màu xanh lục.

Lý Minh Lan thích màu xanh của mùa xuân, tràn đầy sức sống, cô cảm thấy màu xanh thẫm của mùa hè giống như bằng chứng của sự trưởng thành, trải qua sương gió.

Mùa xuân, mùa của tình yêu trong sáng.

"Em Lý Minh Lan." Thầy Dương trực tiếp gọi tên cô, "Mời em đọc thuộc bài trong sách giáo khoa ngày hôm qua."

Khoa học viễn tưởng, còn là một bài văn khô khan liên quan đến toán học, Lý Minh Lan chắc chắn không thể đọc thuộc, nhưng khi được gọi tên, cô lại đứng dậy, nên đọc cái gì đây? Cô dứt khoát đọc bài thơ trong tờ báo English Weekly.

Khi cô đọc đến một câu nọ, khuôn mặt của Mạnh Trạch chợt hiện lên trong đầu, vừa đọc vừa nhớ, cuối cùng cô cũng đọc xong bài thơ này.

Thầy Dương cau mày, rồi nhìn người ngồi sau Lý Minh Lan.

Cậu cũng có vẻ lơ đãng.

“Em ngồi xuống trước đi.” Ánh mắt Thầy Dương sắc bén, “Mạnh Trạch, em có thể tóm tắt ngắn gọn nội dung chính mà Lý Minh Lan vừa đọc được không?”

Lý Minh Lan nghiêng đầu, liếc nhìn Mạnh Trạch.

Cậu nói thẳng: “Em không hiểu.”

Phía trước có người bật cười, không chỉ có một hai người đang chờ xem kịch hay của Mạnh Trạch.

Thầy Dương nghiêm nghị: “Trong lớp phải chăm chú nghe giảng.”

Mạnh Trạch: "Vâng."

Lý Minh Lan chớp mắt với cậu.

Cậu không muốn đoán ý cô là gì, sợ mình và cô có giao hẹn ngầm.

Cô lại dùng chiêu chuyền giấy.

Khi nhìn thấy tờ giấy trắng được gấp ngay ngắn, cậu cảm thấy chướng mắt, một lúc sau mới mở ra.

Trên tờ giấy là một câu được cô viết bằng bút chì: [Tiếng Anh của cậu tệ lắm phải không?]

Vô vị, cậu vo tròn tờ giấy.

“Mạnh Trạch.” Thầy Dương gõ phấn lên bảng: “Trong lớp phải chú ý nghe giảng, không được làm việc riêng.”

Mạnh Trạch: "…" Lần nào cũng đều là Lý Minh Lan chuyền giấy, lần nào cũng là cậu bị giáo viên gọi tên, cô đúng là tai họa.

Tiết học tiếng Anh kết thúc, Lý Minh Lan không có được câu trả lời quay đầu lại: "Mạnh Trạch, tiếng Anh của cậu tệ lắm phải không?"

"Phải." Mạnh Trạch trả lời một cách khẳng định.

Cô đặt tay lên bàn cậu, ngó cậu một lúc rồi quay người lại.

Cũng là cô đã đánh giá cao cậu, trường cấp ba Nham Nguy không nổi tiếng, cũng không có học sinh giỏi nào chuyển đến, trình độ của Mạnh Trạch gần như ngang bằng cô, cậu nghe không hiểu tiếng Anh cô đọc là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng cô vẫn tiếc vì cậu nghe không hiểu bài thơ đó.

Cô cảm thấy trong đó——

Bão tố phong ba khó chuyển dời. (That looks on tempests and is never shaken)

Cũng tương tự nhau, câu này cũng có thể dùng để miêu tả dáng vẻ vô cảm của Mạnh Trạch.

*

Tiết tiếp theo là môn toán, những gì thầy Quách nói chẳng khác gì mã Morse.

Lý Minh Lan đang suy nghĩ lung tung, lúc thì nghĩ không biết hôm nay trong căng tin có cánh gà om xì dầu không, lúc lại nghĩ cánh gà om xì dầu ở căng tin vẫn không ngon bằng cánh gà rán.

Tiết toán nhàm chán cuối cùng cũng kết thúc.

Lý Minh Lan khoanh vài vòng tròn trên bài tập rồi hỏi: “Mạnh Trạch, cậu biết giải bày này không?”

"Không biết." Mạnh Trạch trả lời trong vòng chưa đầy nửa giây.

Lý Minh Lan gật đầu, cậu giống như cô, ngay cả đề bài cũng không hiểu chứ đừng nói đến việc giải đề.

Quả nhiên, trai đẹp xuất hiện bên cạnh cô toàn là học dốt, nhưng so với cô cậu còn có thêm thuộc tính lầm lì.

Cô khuyên nhủ cậu: "Mạnh Trạch, cậu đừng sợ."

“…” Cuối cùng Mạnh Trạch cũng nói với cô, “Tôi không sợ.”

“Tuy tôi và cậu không thể nổi bật về mặt điểm số, nhưng trời không tuyệt đường con người.” Cô nói cứ như thật, “Cậu có nền tảng hội họa, đừng nản lòng, mỗi người chúng ta đều có một điểm sáng."

“Thật sao?” Cậu nói lấy lệ, “Điểm sáng của cậu là gì?”

Cô coi bàn của cậu như của mình, quay người lại, chống cằm, cười nói: "Lạc quan? Vươn lên?"

Vươn lên thì đã đành, còn lạc quan? Mạnh Trạch dùng bút chọc bàn tay đặt ngang của cô.

Cô không phải lạc quan, mà là lạc quan quá đáng.

Phùng Thiên Lãng ở bên cạnh lắng nghe, đột nhiên hỏi: “Lý Minh Lan, sao cậu biết Mạnh Trạch có tài hội họa?”

Nghĩ đến Mạnh Trạch có vẻ không muốn bị lộ chuyện cậu bày sạp hàng, Lý Minh Lan cúi người nói: “Cậu ấy thác mộng cho tôi.”

Phùng Thiên Lãng không nói nên lời, một lát sau lại hỏi: “Mà này,

cậu đọc cái gì trong tiết tiếng Anh vậy?”

Lý Minh Lan đưa tờ English Weekly qua, cô khoanh tròn đoạn mình đọc: “Đây, cái này.”

Phùng Thiên Lãng suýt thì vỗ tay: "Vậy mà cậu lại học thuộc luôn!"

Mạnh Trạch đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Lý Minh Lan phát âm chính xác, nói tiếng Anh rõ rất lưu loát.

Cậu đã nghe ra cô đọc một bài thơ tình, từ bài "Sonnet 116" của Shakespeare. Còn về việc cô đọc cho ai nghe...

Không biết họ Tôn kia có nghe hiểu tiếng Anh không.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 12: Không phải vị ngọt nào cũng hoàn hảo như Tuyết Mị Nương hôm ấy

Sắp tan trường, Tôn Cảnh đến trước cửa lớp 7, hất cằm với Lý Minh Lan rồi bỏ đi.

Cái quái gì vậy? Lý Minh Lan không nghĩ rằng mình và Tôn Cảnh có ám hiệu liên lạc, cô cũng không hiểu hắn có ý gì.

Tan học, cô và Chu Phác Ngọc cùng nhau xuống lầu.

Tôn Cảnh tựa người vào bồn hoa, đồng phục của hắn chỉ có một chiếc áo đen, vạt áo bị thổi bay, toàn thân bị gió cuốn.

Lý Minh Lan đang đi đến căng tin thì bị hắn gọi lại: "Lý Minh Lan."

"Cái gì?" Cô lười biếng nói.

Tôn Cảnh nhìn Chu Phác Ngọc.

Khả năng quan sát lời nói và cảm xúc của Chu Phác Ngọc rất mạnh, cô nàng bắt chước con cua, bước ngang hai bước: "Hai người nói chuyện đi, tôi đi ăn đây."

Tôn Cảnh đón gió, nhếch môi với Lý Minh Lan: "Đi thôi, bữa trưa này tính cho tôi."

Tôn Cảnh và Lý Minh Lan đều là những nhân vật nổi tiếng ở Nham Nguy, hai người cùng nhau rời đi, trông rất nghênh ngang.

Một nam sinh không biết học lớp nào hỏi: "Tôn Cảnh và Lý Minh

Lan…”

Một người khác lập tức tiếp lời: "Không nghe thấy gì về họ à?"

“Cậu nắm bắt tin tức không được nhạy nhỉ?”

“Họ bắt đầu từ khi nào?”

Mạnh Trạch không nghe được câu trả lời vì cuộc thảo luận giữa hai người đã bị gián đoạn bởi tiếng ồn của các học sinh khác.

Cậu cố tình đi về hướng hoàn toàn trái ngược với Lý Minh Lan.

Giống như một biểu tượng của sự đối lập.

*

Tôn Cảnh và Lý Minh Lan đi lối cổng phụ, lại đến nhà hàng hải sản.

Hắn chỉ mời một mình cô, để ý lần trước cô bị gió thổi lạnh nên lần này hắn chọn chỗ ngồi trong nhà, hắn tựa lưng vào ghế, ngón trỏ tay phải gõ nhẹ vào hộp thuốc lá, nhìn về phía Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan quay đầu lại, cô cũng không phải hố sâu không đáy, không chịu nổi ánh mắt sâu xa như vậy của Tôn lão đại.

Tôn Cảnh muốn nói lại thôi, thiếu đi phong cách nhanh nhẹn trước giờ.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng lên món, bưng ra một đĩa tôm luộc.

Lý Minh Lan lập tức cầm đũa lên: “Tôn lão đại, tôi ăn được chưa?”

“Ừm.” Tôn Cảnh không giống như đến để ăn trưa, lấy từ trong hộp thuốc ra một điếu thuốc.

Lý Minh Lan cố ý ho hai tiếng.

Hắn lại đặt điếu thuốc xuống: "Lý Minh Lan, tôi có việc gấp." Hắn mò tìm bật lửa, ấn xuống, ngọn lửa xuất hiện, hắn lại buông ra, đóng chặt nắp bật lửa, không châm thuốc.

Lý Minh Lan gắp một con tôm vào bát mình: "Chuyện gì?"

"Tôi cần một bức thư tình."

Còn tưởng là chuyện đại sự gì: "Đi hỏi đi."

"Không ai biết viết."

Cô nghi ngờ: "Không có ai đuổi theo anh à? Một người cũng không có?"

"Không ai có gan cả." Hắn cười như không cười.

Không hẳn là người khác không có gan, có lẽ là vì biết mình không thể chinh phục được hắn, Lý Minh Lan chậm rãi bóc tôm: "Anh cần thư tình để làm gì?"

"Tôi có cách dùng của riêng mình." Tôn Cảnh nghịch chiếc bật lửa kim loại màu bạc, xoay thật khéo léo.

Tốc độ nhanh đến mức trong mắt Lý Minh Lan chiếc bật lửa dường như mọc một cái đuôi mềm mại, cô mỉm cười: "Cũng không phải anh không biết tôi viết văn thường xuyên lạc đề."

Tôn Cảnh suy nghĩ: "Có thể sao chép mấy đoạn trong sách được không?"

"A, hôm nay anh thật may mắn." Lý Minh Lan tám trăm năm cũng sẽ không sao chép thư tình, nhưng hôm nay lại rất trùng hợp, lông mày cô cong cong, "Tôi tình cờ biết một bài thơ tình."

Tôn Cảnh nhướng một bên lông mày.

Lý Minh Lan: "Shakespeare, chiều nay anh đến, tôi sẽ đưa tờ báo English Weekly cho anh."

"Tiếng Anh? Không hiểu." Tôn Cảnh nhìn thấy tiếng Anh là đau đầu, chữ trên báo lại còn nhỏ, dày đặc chi chít, giống như xem trò giải ô chữ vậy.

“Thì tra từ điển.” Cô không thèm đọc cho Tôn Cảnh nghe đâu, hắn cũng không phải Mạnh Trạch.

Ăn xong, phục vụ mang trái cây và kẹo cao su ra, Lý Minh Lan bốc một miếng, cho vào miệng nhai mấy cái: “Tôn lão đại, tôi đi trước đây.”

Cô bắt chước dáng đi của Tôn Cảnh, bộ dạng nghênh ngang, vừa đi vừa thổi kẹo cao su, thầm nghĩ phim xã hội đen Hồng Kông cũng chỉ thế là cùng.

Cô bắt gặp một bóng người từ xa, nhìn cậu rời khỏi đám đông và đi về hướng hẻo lánh.

Lý Minh Lan chưa bao giờ sợ những lời nói lạnh lùng của Mạnh Trạch, cô thích trêu chọc cho cậu cau mày, nhưng cậu vẫn im lặng, tựa hồ không có năng lực phản kháng.

*

Mạnh Trạch ăn cơm một mình, rồi lại một mình dạo quanh khuôn viên trường, cậu đi vào khu rừng nhỏ.

Trong rừng không có đường đi, lại yên tĩnh vì xung quanh có rất ít người.

Đứng trước thiên nhiên, con người đặc biệt thẳng thắn, trên mặt Mạnh Trạch là vẻ thư thái hiếm có, đây là khoảng thời gian buổi chiều cậu rất hưởng thụ.

Nhưng cậu đã bị làm phiền bởi một tiếng "bụp".

Giọng nói khẽ, khoảng cách gần, nhà trường vẫn chưa có kế hoạch khai phá nơi này, đối phương cũng là lẻn vào đây.

Thế giới cô độc của Mạnh Trạch bị phá hủy, cậu còn có cảm giác không vui vì bị xâm chiếm lãnh thổ, đang định rời đi.

Sau đó lại thêm một tiếng “bụp” nữa.

Có người gọi tên cậu: “Mạnh Trạch.” Âm cuối ẩn chứa tiếng cười.

Ngoài Lý Minh Lan còn có thể là ai?

Cô đang nhai kẹo cao su, hai âm thanh vừa rồi là tiếng bong bóng kẹo cao su vỡ, cô hỏi: "Cậu đang làm gì ở đây thế?"

Cô không biết mình theo đến đây từ khi nào, Mạnh Trạch cũng không muốn có sự giao lưu không cần thiết với cô.

Cô chu môi, lại thổi một quả bong bóng thật to.

Cậu đợi bong bóng vỡ, đập vào mặt cô.

Song, không có.

Cô hút bong bóng trở lại, cong môi cười với cậu.

Ánh sáng loang lổ, lúc này nếu Mạnh Trạch có máy ảnh trong tay, có thể cậu sẽ bấm chụp, đây là xuất phát từ sở thích chụp ảnh.

Đường nét trên khuôn mặt của Lý Minh Lan không phải kiểu diễm lệ

mà trái lại vui tươi ngọt ngào, khi cười có thể giả làm thiên thần, nhưng khi đối diện với cậu, dường như cô luôn có vài phần lả lơi.

Ánh nắng chiếu sáng bộ đồng phục màu xanh trắng, trông cô giống như một nàng tiên giáng trần.

Chỉ là giống thôi.

Không phải Mạnh Trạch không biết Lý Minh Lan thật sự phiền đến nhường nào.

Cậu rời khỏi khu rừng nhỏ.

Cậu xem Lý Minh Lan như không khí, không khí nhẹ nhàng cũng có thể khuấy động cơn gió bên tai cậu, tựa như gió táp mưa sa.

Mạnh Trạch đi vào lớp, đeo tai nghe vào.

Nhạc rock sôi động chói tai, thế giới ngược lại rất yên tĩnh.

Tiết học cuối cùng hôm nay, giáo viên chủ nhiệm yêu cầu cả lớp tự học viết.

Lý Minh Lan giống như người nhàn rỗi, nhìn ngó xung quanh, sau đó quay đầu xem bài văn của Mạnh Trạch.

Cậu không viết chữ nào.

Cô thở dài: "Ồ! Chúng ta đều giống nhau."

Điểm khác biệt là cậu không muốn viết, còn cô thì không biết viết.

Tiếng thở dài của Lý Minh Lan dường như phát ra từ đan điền, cực dễ lây lan.

Phùng Thiên Lãng thở dài theo cô: “Khi nào chúng ta mới có một

người bạn cùng lớp suy nghĩ nhạy bén ngồi ở hàng sau chỉ điểm cho tôi không lầm đường lạc lối đây.”

Chu Phác Ngọc thay ngòi bút, ném ngòi bút cũ ra bàn sau: “Cậu cố gắng thi đạt thứ hạng tốt rồi nói cô dời chỗ ngồi của mình lên phía trước.”

Phùng Thiên Lãng sờ đầu: "Tôi cao quá, ngồi phía trước sẽ che khuất tầm nhìn của người phía sau, xem ra cao tới một mét tám sớm cũng không phải chuyện tốt."

Mạnh Trạch nghiêng người về phía bạn cùng bàn: “Thi tốt thì có thể xin đổi chỗ?”

"Cậu vẫn chưa biết quy củ của lớp 7 chúng ta phải không? Tất cả những hộ quan hệ của lớp mình đều được sắp xếp ở đây." Ngón tay Phùng Thiên Lãng gõ ba cái, ám chỉ đang nói đến ba hàng cuối, cậu ta lại chỉ về phía trước, "Lớp trưởng, lớp phó, cán sự bộ môn chẳng phải đều ngồi mấy hàng đầu sao?"

Lý Minh Lan lại quay đầu: “Mạnh Trạch, cậu muốn đổi chỗ sao?”

Mạnh Trạch có thể sảng khoái cho cô một câu trả lời: Đúng.

Nhưng cậu lười nói, đã là tiết cuối rồi nên cậu thu dọn cặp sách đi về sớm.

Chu Phác Ngọc kinh ngạc, nói với Lý Minh Lan: “Học sinh mới chuyển trường này còn kiêu ngạo hơn cậu.”

“Đến tiết của cô chủ nhiệm mà cũng dám về sớm, sớm muộn gì cũng sẽ lại đến phòng giáo viên.” Lý Minh Lan cầm bút viết câu đầu tiên của bài văn.

[Chúng ta không muốn bị thời gian nô dịch...]

Sau đó, một người trốn tiết khác lại đến, Tôn Cảnh đứng ngoài cửa sổ lớp 7, hất cằm theo thói quen.

Lý Minh Lan cầm tờ báo đi ra ngoài: “Đây, cái này.”

Trong mắt Tôn Cảnh chỉ nhìn thấy chữ tiếng Anh: "Quả nhiên đau đầu."

Cô cười: “Thơ tình tiếng Anh lãng mạn lắm.”

Hắn nhận lấy.

*

Lần trước trốn tiết Mạnh Trạch đã có một trải nghiệm rất tệ, hôm nay cậu không trực tiếp về nhà mà đi đến quán nước trước cổng trường ngồi rất lâu.

Cậu gọi một ly trà sữa nóng ngọt nhiều.

Vị giác của cậu đánh giá ly nước này không ngon.

Không phải vị ngọt nào cũng hoàn hảo như Tuyết Mị Nương hôm ấy.

Quá ngọt thì vừa chạm răng là ngấy.

Quá nhạt thì lại không làm mất đi vị đắng trên đầu lưỡi của cậu.

Mạnh Trạch ngồi thêm mười phút sau khi tan học, đoán rằng lúc này mọi thứ đã hoàn hảo rồi mới về nhà.

Vừa về đến nhà, cậu nhận được tin nhắn từ ông chủ cửa hàng đồ cũ: [Cuốn tạp chí đó có hàng rồi, chỉ còn hai cuốn.]

Hàm ý là hối Mạnh Trạch mua càng sớm càng tốt.

Đây có thể là nghệ thuật bán hàng, nhưng tạp chí được phát hành vào mùa hè năm ngoái, việc thu hồi không hề dễ dàng.

Mạnh Trạch không cất cả cặp lại đi ra ngoài.

Cái bóng ông chủ cửa hàng đồ cũ nhìn thấy hôm nay vừa đến trước tấm rèm là đi vào ngay.

Ông chủ đã từng gặp rất nhiều thiếu niên như thế này, trước lạ sau quen, tốc độ trưởng thành đáng kinh ngạc.

Ông chủ lấy từ trong chồng ra một cuốn tạp chí, tùy ý lật giở: "Có phải cuốn này không?" Trang ông lật đến tình cờ là người mẫu mặc áo sơ mi trắng.

Vì cuốn này mới hơn cuốn của Vương Huy một chút nên chiếc áo sơ mi trông trắng hơn.

Ông chủ nói: "Cậu đến sớm đấy, nếu không hai ngày nữa sẽ lại hết hàng. Không biết tại sao, nhưng tạp chí kỳ này rất đắt hàng."

Mạnh Trạch nhận lấy: "Cảm ơn ông chủ."

*

Trời đã tối hẳn.

Bố mẹ công việc bận rộn, tăng ca đến tám chín giờ là chuyện bình thường.

Mạnh Trạch ghé một quán ăn nhanh ở ngoài tiểu khu ăn cơm rồi mới lên nhà.

Ông Mạnh đã về, lại đang đeo tạp dề bận rộn trong bếp, nghe thấy tiếng mở cửa thì bước ra hỏi: "Hôm nay tan học muộn thế à?"

Ông Mạnh cảm thấy tự học buổi tối cũng là cơ hội tốt để ganh đua, nhưng con trai ông chưa bao giờ tham gia tiết tự học buổi tối.

Nhưng lúc này lại nghe con trai nói: “Giáo viên phân tích đề trong tiết tự học buổi tối nên con ở lại thêm một lát”.

Chỉ cần liên quan đến việc học, ông Mạnh đều tán thành.

Mạnh Trạch trở về phòng, đóng cửa lại, mở cặp ra liền nhìn thấy cuốn tạp chí.

Nó có kích thước tương đương tờ giấy thi, nhưng nhờ có bìa da cứng nên đứng thẳng thớm.

Đối với nhiếp ảnh, Mạnh Trạch không có quá nhiều lý thuyết cứng nhắc, cậu thích cảm nhận "vẻ đẹp" trong trạng thái thoải mái, nửa người dựa vào giường, bật đèn bàn lên.

Trong tạp chí, thứ thu hút sự chú ý đều là người đẹp mặc bikini, cô người mẫu kia dù ở trang này mặc áo sơ mi cột hai vạt áo thì đến trang sau vẫn xuất hiện trong trang phục bikini.

Sau khi xem hết cuốn tạp chí, Mạnh Trạch vẫn quay lại trang người mẫu mặc áo sơ mi.

Từ “đẹp” cũng rất đa dạng, có xinh tươi duyên dáng một cách trực quan, cũng có đẹp kiểu khi có khi không một cách khó nói.

Ánh mắt cậu dừng lại ở chiếc áo sơ mi trắng.

Chỉ nhìn khuôn mặt này thì giống Lý Minh Lan đến bảy mươi phần trăm.

Cậu nhớ đến cảnh hôm nay Lý Minh Lan đi vào rừng cây, thiên nhiên có thể khiến một người ồn ào trông khác hẳn, tất cả đều là do ánh sáng.

Ánh sáng từ chiếc đèn bàn chiếu xuống, tạo nên từng tia phản quang trên cuốn tạp chí.

Cậu lật trang này sang trái sang phải.

Ánh sáng từ đèn bàn chiếu xuống gáy cô người mẫu, hướng nghiêng về phía cằm.

Ánh sáng tách biệt khuôn mặt và cơ thể của người mẫu, cậu tùy ý uốn cong các góc trang, do góc độ mà hai trang hợp nhất thành một, mặt bên của người mẫu vừa vặn kết hợp với thân hình tuyệt đẹp đã cởi áo sơ mi của trang sau.

Tay Mạnh Trạch cứng đờ.

Thoạt nhìn giống như Lý Minh Lan đang mặc bikini.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Ông Mạnh gọi: “Mạnh Trạch, bố rửa trái cây rồi, ra ăn đi con.”

Mạnh Trạch đóng cuốn tạp chí lại, nhanh chóng nhét vào trong chăn, lấy bài thi trong cặp ra, trải lên bàn rồi mới đi mở cửa: “Bố.”

Lông mày bên trái của ông Mạnh nhướng lên: "Đang làm bài tập về nhà?"

“Vâng ạ.” Mạnh Trạch dựa vào cửa.

Ông Mạnh đi vào, đặt đĩa trái cây vào góc bàn để nước từ đĩa trái cây không bắn lên bài thi: “Đây là dâu tây đồng nghiệp tặng, tươi lắm.”

Mạnh Trạch gật đầu.

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa…” Ông Mạnh mở miệng muốn nói, nhưng lại thôi: “Tạm thời bây giờ bố sẽ không nói cho con biết.”

Ông Mạnh không thấy trên mặt con trai mình có chút tò mò nào, liền sờ mũi: “Mấy hôm nay mẹ con về rất muộn, bố cũng tạm thời giấu bà ấy, đợi bà ấy hết bận rồi cho bà ấy một bất ngờ lớn luôn."

Nếu đã nhắc đến mẹ thì Mạnh Trạch cũng đã giấu một chuyện rất bất ngờ đối với bố.

“Con rảnh thì ăn thử dâu tây đi, còn nữa, chú ý kết hợp giữa học hành và nghỉ ngơi.” Ông Mạnh đóng cửa lại.

Mạnh Trạch vén chăn lên, đang định cất tạp chí vào ngăn tủ thì nhìn thấy tập đề thi đại học các năm trước lớn hơn cả khổ A4 ở trên bàn.

Cậu để cuốn tạp chí ở dưới tập đề thi.

Đề thi thật ở trên, nên thi đại học quan trọng hơn.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 13-1: Bất ngờ to lớn

Ngày hôm sau, Mạnh Trạch mở tủ giày trước khi ra ngoài.

Đôi dép của bà Mạnh vẫn còn đó, cả đêm bà không về.

Khóe miệng ông Mạnh dính đầy bọt kem đánh răng, từ phòng tắm đi ra nhắc nhở: “Chắc hôm nay trường sẽ cho con một bất ngờ đấy.”

“Bố, con đi học đây.” Mạnh Trạch đóng cửa tủ giày lại.

Trong tiết đọc buổi sáng, tất cả vẫn như thường lệ, Mạnh Trạch làm bài tập, Lý Minh Lan chép bài tập.

Khi cô chủ nhiệm tươi cười bước vào, Lý Minh Lan lập tức dùng sách giáo khoa che đống vở bài tập các môn mình đã mượn lại.

Cô chủ nhiệm nhìn về góc này: "Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch nhìn thấy động tác thận trọng của Lý Minh Lan, cậu đi ra hành lang, giúp cô che khuất tầm mắt của cô chủ nhiệm.

Như không có chuyện gì xảy ra, Lý Minh Lan lấy sách tiếng Anh ra, nói bô bô một tràng tiếng Anh.

Mạnh Trạch lại đến phòng giáo viên.

Bầu không khí lúc này khác một trời một vực với ngày cậu nộp giấy trắng.

Cô chủ nhiệm không nói nữa, khóe môi nhếch lên cũng không hạ

xuống.

Thầy Quách cũng rất vui vẻ hòa nhã.

Khắp nơi đều ấm áp.

Cô chủ nhiệm cầm một phong thư trên bàn lên: "Mạnh Trạch, cuối năm ngoái em tham gia một cuộc thi toán và đạt giải nhất, phần thưởng của em vốn định gửi đến trường cấp ba cũ, nhưng bố em gọi điện đến nói rằng đã liên lạc với trường cũ để chuyển phần thưởng đến Nham Nguy chúng ta."

Phần thưởng không thể chuyển nhượng, nhưng vinh dự thì có thể đứng tên trường cấp ba Nham Nguy.

Mạnh Trạch lễ phép đáp: "Em cảm ơn cô."

Thầy Quách không nhịn được nói: "Mạnh Trạch, tuy em đã nắm vững kiến thức toán cấp ba nhưng vẫn phải dốc hết sức trong các bài kiểm tra trên lớp của từng môn."

"Em hiểu rồi, cảm ơn thầy." Mạnh Trạch đang muốn rời đi.

Cô chủ nhiệm bổ sung thêm: "Đúng rồi, Mạnh Trạch, trường sẽ tổ chức lễ tuyên thệ cho kỳ thi tuyển sinh đại học. Trong số học sinh lớp 7, cô định cử em lên sân khấu phát biểu, em chuẩn bị đi nhé.

"Vâng, thưa cô."

Thầy Quách phát hiện biểu cảm trên mặt Mạnh Trạch giống hệt như khi bị giáo huấn ngày hôm đó, không buồn cũng không vui, bèn thở dài: "Tuổi còn nhỏ mà tâm sâu quá."

*

Lý Minh Lan chép bài tập được một nửa thì chợt nghĩ có gì đó không

ổn, cô đặt bút xuống: "Mạnh Trạch lại bị gọi lên phòng giáo viên rồi."

Chu Phác Ngọc không bất ngờ: "Hôm qua cậu ấy trốn tiết mà."

"Cậu ấy mới bị mắng vì nộp giấy trắng, tớ sợ cậu ấy không chịu nổi." Lý Minh Lan đứng ở lan can ngoài phòng học đợi một lát, liền nhìn thấy Mạnh Trạch.

Thần sắc cậu vẫn bình thường.

Lý Minh Lan bước tới: "Mạnh Trạch, có phải cô lại giáo huấn cậu nữa không?"

Ngày cậu nộp giấy trắng, hương vị của Tuyết Mị Nương đã cứu lấy vị giác của cậu, thế nên cậu trả lời cô: "Không phải."

Cậu vô tình nhìn xuống.

Tôn Cảnh xách chiếc cặp ọp ẹp, giờ mới đến trường.

Ánh mắt Mạnh Trạch trở nên lạnh lùng.

Lại thấy nụ cười ngọt ngào trước mặt chướng mắt.

Lý Minh Lan hỏi: "Vậy thì tại sao?"

Cuối năm ngoái, người bạn ngồi chỗ "ngai vàng" cũng đến phòng giáo viên trong một tình huống bất ngờ, sau khi quay lại thì bị đuổi học.

Danh tiếng lớp 7 khá tệ, học sinh đến rồi đi cũng không phải chuyện hiếm.

Nếu vẫn là vì chuyện nộp giấy trắng, Mạnh Trạch hoàn toàn có thể đổ lỗi cho cô, nhưng chuyện khác thì sao? Cô không biết Mạnh Trạch còn có vấn đề gì khác ngoài chép bài tập và nộp giấy trắng.

Mạnh Trạch trông rất quy củ, thật vô lý khi cô chưa bị đuổi khỏi Nham Nguy mà cậu lại đi trước.

Mạnh Trạch không muốn nói với cô dù chỉ một từ, quay về chỗ ngồi, lấy bài thi ra, nhanh chóng điền đáp án.

Lý Minh Lan lóe lên một suy nghĩ.

Đúng rồi, Mạnh Trạch muốn chuyển chỗ ngồi, cậu phải thi đạt điểm cao mới có thể thoát khỏi bùa chú của "ngai vàng", nếu cậu bị chuyển đi...

Cậu vẫn đang học lớp 7 mà, cô vẫn có thể nhìn thấy cậu, cô lại cười.

Mạnh Trạch không biết cô cười cái gì, cả ngày lấy đâu ra nhiều chuyện vui như vậy?

Giờ học buổi sáng kết thúc, Mạnh Trạch không nói một lời đi ra khỏi lớp.

Lý Nghi Gia tình cờ đi ngang qua lớp 7.

Sáng nay cô giáo cho biết năm nay lớp 7 cũng sẽ cử một học sinh lên phát biểu.

Lý Nghi Gia cho rằng học sinh lớp 7 đến để tự kiểm điểm.

Giáo viên còn nói, lớp 7 cử học sinh tên là Mạnh Trạch, là người đoạt giải nhất trong cuộc thi toán.

Vào lúc này, cuối cùng Mạnh Trạch cũng ngang bằng với cụm từ “học sinh lớp chuyên” mà Vương Huy nói.

Lý Nghi Gia nhìn Mạnh Trạch từ lớp 7 đi ra, cô nàng vẫn chưa gọi thì đã có người gọi cậu: “Mạnh Trạch.” Giọng nói trong trẻo.

Lý Nghi Gia quay đầu lại, chỉ thấy một nữ sinh xinh đẹp đang dựa vào cửa sau của lớp 7. Cô nàng suy nghĩ, hình như nữ sinh xinh đẹp này cũng họ... Lý.

Lý Nghi Gia mỉm cười, gọi: "Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch đi về phía Lý Nghi Gia.

“Giáo viên bảo với tôi là cậu cũng sẽ lên sân khấu phát biểu, những học sinh phát biểu trong lễ tuyên thệ mấy năm qua đều phải phối hợp với nhau như khớp chủ đề, phân bổ thời gian, chia sẻ thông tin, tránh trùng lặp quan điểm." Lý Nghi Gia cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, "Hay là trưa nay mình đi ăn cùng nhau rồi bàn bạc nội dung bản thảo nhé?"

Tuy Mạnh Trạch vẫn lạnh lùng nhưng cậu gật đầu: "Được."

*

Sự kết hợp giữa Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia đã thu hút sự chú ý của rất nhiều học sinh.

Trên đường đi có nam sinh thảo luận.

"Lý Nghi Gia thích kiểu như vậy? Cậu ấy nổi tiếng thanh cao, ba năm qua có rất nhiều người ái mộ, nhưng cậu ấy không hề động lòng." Một người bắt chước giọng điệu của Lý Nghi Gia, "Học sinh phải lấy việc thi đại học làm đầu."

“Vậy mà cậu cũng tin à?” Một người khác cười nhạo: "Cái gọi là lý do đều là dùng để chống lại những người mình không thích, một khi có người trong lòng rồi, những khuôn sáo kia sẽ sụp đổ như lâu đài giấy.”

Người này: "Ý của cậu là, Lý Nghi Gia có hứng thú với học sinh mới

chuyển đến?"

Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc ngồi cách Mạnh Trạch không xa.

Lý Minh Lan nghe không rõ cậu nói gì, nhưng sau khi quan sát thì cô biết Mạnh Trạch và Lý Nhất Giai đã nói chuyện rất lâu.

Nam sinh vừa mới thảo luận lại tình cờ ngồi sau lưng Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan vểnh tai lên nghe được cuộc đối thoại của họ.

Người này: "Nói thật thì, trai xinh gái đẹp, rất xứng đôi."

Người kia: "Cho nên, Lý Nghi Gia nói việc học quan trọng nhưng thật ra đều để ý ngoại hình."

Lý Minh Lan bịt tai lại.

Chu Phác Ngọc nhịn không được tham gia vào cuộc trò chuyện: "Bạn cùng lớp mới thanh cao của chúng ta và nữ học bá thanh cao quen nhau khi nào vậy?"

"Không biết." Lý Minh Lan dùng đũa gắp một miếng ớt xanh đưa vào miệng, không ngờ ớt xanh lại cay xé họng, khiến cô bị sặc.

"Nhưng hai người họ nói cười vui vẻ lắm." Chu Phác Ngọc cảm thấy cộng tất cả những lời Mạnh Trạch đã nói với Lý Minh Lan lại cũng không nhiều bằng những gì cậu nói với Lý Nghi Gia.

Lý Minh Lan ăn một miếng cơm lớn, miệng phồng lên: "Cậu ấy không để ý người khác, chúng ta cũng không để ý cậu ấy làm gì."

*

Lý Minh Lan nói được làm được, khi gặp lại Mạnh Trạch, khóe miệng cô cong lên.

Đẹp thì vẫn đẹp, chỉ là không còn ngọt ngào nữa.

Đến lượt cô coi cậu như không khí, lúc nói chuyện với Phùng Thiên Lãng, đuôi mắt cô còn không liếc nhìn Mạnh Trạch.

Góc này cuối cùng cũng bình yên.

Nhưng lại không yên tĩnh lắm.

Lý Minh Lan không nói chuyện với Mạnh Trạch, nhưng lại nói chuyện trên trời dưới đất với người khác, cô gọi: "Lớp phó, làm ơn đi, môn toán thật sự khó quá."

Mạnh Trạch biết rồi, cô không chỉ nâng cao tông giọng ở âm cuối khi gọi "Mạnh Trạch", mà đó là cách nói chuyện bình thường của cô.

Cô lại gọi: “Hồ Hán Nhiên, tôi trả đồ cho cậu.”

Tên của các bạn trong tai Mạnh Trạch đều là tạp âm.

*

Tan học, Lý Minh Lan đi bộ nhanh hơn Mạnh Trạch, như một làn khói.

Lớp phó kịp thời gọi cô lại: “Lý Minh Lan, ngày mai cậu trực nhật, nhất định phải đến sớm đấy.”

“Biết rồi.” Giọng nói từ ngoài lớp học truyền đến, bóng dáng cô đã biến mất từ lâu.

Mạnh Trạch không vội rời đi, tận hưởng sự im lặng hiếm có, hoàn thành nốt bài tập.

Về đến nhà, cậu không có việc gì để làm.

Thật ra học sinh lớp 12 không có lúc nào là không có việc để làm, nhưng cậu lười mở sách giáo khoa, xem mấy trang tạp chí nhiếp ảnh xong thì đi ngủ sớm.

Sáng sớm hôm sau, cậu nghe thấy tiếng mở khóa cửa, sau đó cửa được đóng lại.

Mạnh Trạch không phải là người duy nhất bị đánh thức, ông Mạnh cũng đã dậy.

Mạnh Trạch nghe thấy bố mẹ thì thầm to nhỏ.

Mẹ than thở: "Dự án công ty gấp quá, không thể không làm việc thâu đêm".

Bố an ủi: "Trước đây khi em còn trẻ, công việc bận rộn cũng không sao, nhưng giờ đã có tuổi rồi, đừng thức đêm nữa, cơ thể không chịu nổi đâu."

Mạnh Trạch thức dậy, mở cửa phòng.

Bà Mạnh cởi cúc áo khoác: "Mạnh Trạch, mẹ đánh thức con à?"

"Không có." Mạnh Trạch giống như một khán giả đang xem mẹ mình biểu diễn trên sân khấu.

Bà Mạnh cười: "Quán ăn sáng dưới lầu mở cửa rồi, mẹ có mua món xíu mại mà hai bố con thích nhất đấy."

"Em ăn trước đi, ăn xong nghỉ ngơi cho khỏe, đừng để mệt quá." Ông Mạnh đang định cầm hộp đồ ăn lên.

Bà Mạnh giữ tay ông lại: "Cẩn thận, vừa mới ra lò, còn nóng đấy." Trong lời nói ẩn giấu vẻ nũng nịu.

Mạnh Trạch biết mẹ ở bên ngoài là một nữ cường nhân, về đến nhà là một người vợ ân cần.

Bà Mạnh nắm lấy tay ông Mạnh: “Anh bị sao vậy?”

Ông Mạnh: “Bị dầu bắn trúng, không sao.”

Bà Mạnh: “Năm xưa đôi tay này của anh còn có thể chơi piano nữa.”

Ông Mạnh: “Anh già rồi, anh già rồi.”

Mạnh Trạch xem xong vở kịch này, thể hiện sự tán thưởng về kỹ năng diễn xuất của các diễn viên.

Bà Mạnh quay đầu lại: “Mạnh Trạch, lát nữa mẹ sẽ quay lại công ty, con đi xe của mẹ không?”

"Không, con đi học ngay đây, hôm nay phải đến trường sớm." Bản thân Mạnh Trạch cũng là một diễn viên có năng lực, cậu ăn xong mấy viên xíu mại, "Bố, mẹ, con đi học đây.”

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 13-2: Bất ngờ to lớn

Hôm nay Lý Minh Lan và Đinh Chương trực nhật cùng nhau.

Đinh Chương dời ghế đến cạnh cửa sổ, đứng trên cao lau kính, không ngừng vẽ những vòng tròn trên cửa kính, chăm chỉ cẩn thận.

Ngược lại Lý Minh Lan khá nhàn nhã, lau bảng xong thì không có việc gì làm.

Cho đến khi nhìn thấy Mạnh Trạch ở dưới lầu, cô mới đột nhiên cầm chổi lên, lật ghế lại trên bàn, quét từng dãy ghế một.

Mạnh Trạch tưởng rằng Lý Minh Lan sẽ xem hai chữ "trực nhật" như gió thoảng bên tai, không ngờ cô lại đến từ rất sớm.

Cậu bước vào lớp, đặt ghế xuống, lau bụi trên đó rồi ngồi xuống.

Không còn lời chào hỏi "Chào buổi sáng Mạnh Trạch", lớp học vắng tanh.

Đinh Chương nhìn thấy Mạnh Trạch cũng không nói gì, xuống dời ghế sang vị trí khác, lau mặt kính bên kia.

Giả làm học sinh kém chỉ là tạm thời, Mạnh Trạch không thể không phát huy trước khi thi đại học.

Bài tập về nhà cậu đã hoàn thành vào ngày hôm qua.

Hôm nay cậu đi học sớm là một tai nạn, nếu không phải mẹ cậu muốn đưa cậu đến trường thì cũng không đến mức mới sáng sớm

cậu đã lên ngồi trong lớp học bụi bặm này.

Lý Minh Lan đeo khẩu trang vào.

Bụi trong lớp dường như chỉ bay vào người Mạnh Trạch nên cậu đi mở cửa sổ.

Không có gió, không khí ngưng trệ.

Lý Minh Lan cúi đầu quét đi quét lại, đến chỗ Mạnh Trạch.

Cậu đang xem lại bài kiểm tra hôm qua, cậu biết mình đã giải đúng bài toán, nhưng không có gì để làm nên đành phải mang ra kiểm tra đáp án.

Lý Minh Lan cũng không nói "tránh giùm" mà chỉ đặt cây chổi dưới gầm ghế cậu ngồi, dùng chổi quét chân cậu.

Mạnh Trạch ngẩng đầu lên.

Cô đang tập trung, trong mắt chỉ có cây chổi.

Cậu nhấc chân lên, nhưng không cao lắm.

Lý Minh Lan đẩy chổi qua, vẫn va vào chân cậu, cô nhìn thấy bụi trên chổi rơi xuống giày cậu.

Mắt cô cong lên một giây rồi trở lại bình thường, cô xoay ngang rồi xoay dọc cây chổi, mấy lần đánh trúng chân Mạnh Trạch.

Cậu lạnh lùng nhìn cô.

Cô không thèm nhìn, thu chổi lại, nói với Đinh Chương: "Tôi quét xong rồi."

Hết thảy đều đúng như Mạnh Trạch hy vọng, hai người không liên

quan đến nhau, không trò chuyện, không ánh mắt.

Mạnh Trạch lau bụi trên giày, phát hiện ngay cả dây giày cũng bị chổi làm bẩn.

Một cọng tóc rơi khỏi chổi bị mắc vào khe hở của dây giày, dựng thẳng lên như một cái gai.

Nếu biết sớm, cậu thà đi dạo vài vòng khuôn viên trường còn hơn đến lớp sớm để ăn bụi thế này.

*

Tiết đọc buổi sáng là thời gian Lý Minh Lan làm bài tập, lưng cô rất thẳng, đầu cổ thẳng đứng, không hề xiêu vẹo về phía sau một chút nào.

Dù có bao nhiêu bài tập, cô luôn có thể nộp kịp trước khi kết thúc tiết đọc buổi sáng, đây cũng là một kiểu làm bài tập đúng giờ.

Trong tiết tiếng Anh thứ nhất, cô Dương giảng giải bài tập tuần trước.

Gặp câu hỏi đọc hiểu, cô Dương nói: "Lý Minh Lan, em hãy đọc to ba đoạn văn này lên."

Trong cổ áo đồng phục của Lý Minh Lan là một chiếc áo len cổ rộng màu trắng như tuyết, rộng thùng thình nhưng mới toanh trắng sáng, bụi bặm không hề lưu lại trên người vừa mới quét lớp là cô.

Mạnh Trạch dù có ghét Lý Minh Lan đến thế nào cũng phải thừa nhận tiếng Anh của cô rất lưu loát, ngay cả những từ sâu sắc khó hiểu đó cô cũng không hề bị vấp.

Có lẽ đây mới là nguyên nhân khiến cô Dương thích gọi Lý Minh Lan lên đọc bài.

Giọng của Lý Minh Lan rất "Mỹ", Mạnh Trạch không muốn nghe nhưng lại cứ nghe hiểu được.

Cậu để bản thân đi vào cõi hư ảo, đờ đẫn, xuất thần, đi thưởng thức những đám mây trên bầu trời.

Mây đen kéo đến, trời sắp mưa.

Tay phải Mạnh Trạch cầm bút, gõ xuống sách giáo khoa.

Sự lơ đãng lộ liễu ấy bị cô Dương phát hiện, cô gọi: "Mạnh Trạch, dựa theo lời đọc của Lý Minh Lan, mời em phân tích đáp án của câu hỏi này cho cả lớp nghe."

Mạnh Trạch chẳng tập trung, bỏ lỡ phần lớn tiết học, cậu tính toán một chút rồi đưa ra câu trả lời dựa trên bài đọc của Lý Minh Lan.

Cô Dương hơi nhíu mày rồi thả lỏng, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng: "Mạnh Trạch, trong lớp phải chú ý nghe giảng."

Cô Dương lại gọi lớp phó lên trả lời.

Mạnh Trạch sai ở chỗ cậu tưởng phải trả lời câu hỏi trên bảng, nhưng cô Dương lại hỏi câu trong bài đọc hiểu, vì mất tập trung không để ý đến câu hỏi của cô nên cậu trả lời sai.

Cô Dương khen lớp phó: "Trả lời rất trôi chảy. Câu hỏi này dễ gây nhầm lẫn, đáp án B và C trông thì cùng một nghĩa nhưng kết hợp với nội dung câu hỏi thì B chính xác hơn C."

Cô Dương vừa rời khỏi lớp học, Lý Minh Lan liền nói với Chu Phác Ngọc: "Tiếng Anh của lớp phó rất trôi chảy."

Chu Phác Ngọc: "Cậu ấy đạt điểm tuyệt đối môn tiếng Anh trong kỳ thi cuối học kỳ trước."

Lý Minh Lan: “Lớp phó cũng rất giỏi toán, quả là một học sinh ba tốt toàn diện.” Câu nào cũng lớp phó lớp phó.

Mạnh Trạch ra khỏi lớp.

Trời đã mưa lất phất, nhẹ như một tầng sương mù, không khí hít vào cứ ươn ướt, không hề sảng khoái chút nào.

*

Trời mưa liên tiếp mấy ngày, cuối cùng cũng nắng đẹp.

Học sinh dường như đã ngột ngạt đến phát điên, ùa đi học tiết thể dục như bầy ong vỡ tổ.

Một nhóm nam sinh đang chơi bóng trên sân cỏ xanh mướt, những học sinh còn lại ra ngoài tìm chút không khí trong lành để thoát khỏi cảnh học hành bận rộn của năm cuối cấp ba.

Học sinh đứng dưới gốc cây theo tốp hai tốp ba, trong đó có Mạnh Trạch và Phùng Thiên Lãng.

Hôm nay còn có một lớp khác học tiết thể dục.

Phùng Thiên Lãng đoán đó là lớp 11: "Tuy chỉ cách nhau một năm nhưng diện mạo tinh thần hoàn toàn khác nhau, học sinh lớp 12 người thì điên người thì đơ, trên đầu ai nấy đều có một đám mây đen dày đặc."

Phùng Thiên Lãng nói như vậy là có nguyên nhân, thời gian thi thử lần thứ nhất đã được công bố, chỉ còn mấy ngày nữa.

Phùng Thiên Lãng: "Mạnh Trạch, thời gian này cậu cực kỳ nghiêm túc, có phải muốn đổi chỗ ngồi không?"

Mạnh Trạch hờ hững "ừm" một tiếng.

Phùng Thiên Lãng: "Đổi chỗ ngồi là một đổi một, cậu không thể đổi với lớp trưởng, lớp phó, lớp phó học tập, cán sự bộ môn ở hàng trước đâu. Tôi nghĩ cậu đổi qua đổi lại cũng chỉ ở ba hàng cuối thôi."

"Sao cũng được." Từ khi Lý Minh Lan không còn làm phiền nữa, Mạnh Trạch cảm thấy đổi chỗ hay không cũng không sao cả.

Góc của cậu hơi bị cô lập.

Tiếng ồn ào trên sân chơi xanh mướt trở nên to hơn.

Điền Tân đang kêu gào muốn tổ chức một trận bóng đá năm đấu năm, trận bóng rổ lần trước cậu ta đã bỏ đi theo Lý Minh Lan trước mặt mọi người khiến đội mình thua, hôm nay cậu ta muốn giành lại oai phong đã mất.

Điền Tân gọi: "Phùng Thiên Lãng, lại đây đá bóng đi."

"Tôi không đá đâu, chạy không nổi, đá không nổi." Phùng Thiên Lãng quay đầu nói, "Mạnh Trạch, cậu có muốn chơi đá bóng không?"

Trước đây Điền Tân cảm thấy Lý Minh Lan rất xinh đẹp, bây giờ cậu ta và Trịnh Khắc Siêu đứng cùng một chiến tuyến nên coi thường Lý Minh Lan, những nam sinh mà cô vướng vào dĩ nhiên cũng đều chẳng ra gì.

Điền Tân không có gan phản kháng Tôn Cảnh, về phần Mạnh Trạch, cậu ta không bắt nạt một cách lộ liễu mà cố tình cô lập cậu ở trong lớp.

Điền Tân giả vờ như không nghe thấy lời Phùng Thiên Lãng nói, lại gọi: "Đinh Chương, tới chơi đi."

Đinh Chương giơ tay: "Tới liền."

Lý Minh Lan nhìn đám Điền Tân, âm thầm chế giễu.

Chẳng trách Điền Tân và Trịnh Khắc Siêu lại thân nhau như vậy, tại vì đều nhát gan như nhau.

Cô không theo dõi sân bóng, hai tay bám vào hai bên xà đôi, chống người đu lên xà.

Chu Phác Ngọc dựa vào một xà đơn khác, ngửa mặt lên trời thở dài: "Sắp thi thử rồi, bây giờ tớ ôm chân Phật thì có thể được Phật Tổ thương xót không?"

Lý Minh Lan dội gáo nước lạnh: “Phật Tổ sẽ ghét bỏ cậu.”

“Cậu thật sự không có ý định học đại học à?”

“Nếu học được thì nhất định tớ sẽ học. Là đại học ruồng bỏ tớ chứ không phải là tớ không học đại học”.

Chu Phác Ngọc giữ một bên xà, nắm chặt thành nắm đấm, chống cằm: "Nói thật, tớ thật ngưỡng mộ tâm thế của cậu, đặc biệt phóng khoáng."

"Tớ phóng khoáng hay không thì cũng không phải sinh ra để học, đương nhiên là tớ chọn phóng khoáng." Lý Minh Lan khép hai chân lại, đưa về phía sau, giống như một cái đuôi khéo léo, càng đưa càng cao.

Đúng lúc này có người la lên cái gì đấy.

Lý Minh Lan nghe không rõ, chỉ thấy mặt Chu Phác Ngọc biến sắc: “Lý Minh Lan, mau xuống đi.”

Lý Minh Lan bị kẹt ở giữa xà đôi, bảo xuống là xuống được sao?

Cô quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một quả bóng bay thẳng về phía mình, theo hình parabol này thì nó sắp đập vào người cô.

Cô tiến thoái lưỡng nan, phản ứng đầu tiên là nhắm mắt lại, đợi bị đập.

"A!" Chu Phác Ngọc lại hét lên.

Lý Minh Lan mở mắt ra, phát hiện một bàn tay đưa ngang hông cô.

Lòng bàn tay dài rộng, mu bàn tay nổi gân xanh, mạnh mẽ vững chãi, quả bóng lăn trong lòng bàn tay rồi bị đập ra ngoài.

Cơ thể của Lý Minh Lan vẫn lắc lư theo quán tính, nhưng đôi mắt cô lại dán chặt vào người cậu.

Mạnh Trạch đẹp trai không có nhưng.

Bản thân cô là một mỹ nhân, anh trai cô tài mạo song toàn.

Đối với cô mà nói, trai đẹp không quá hiếm.

Mạnh Trạch, nếu nói cậu thân thiện thì ánh mắt cậu có thể khiến người khác rét run, nếu nói cậu máu lạnh thì khi cô thất vọng về cậu, cậu có thể cho cô một bất ngờ to lớn.

Cậu rất mâu thuẫn.

Tựa vực sâu, cũng tựa như một thác nước chảy trên vực sâu.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 14-1: Có phải Tuyết Mị Nương của tôi đặc biệt ngọt không?

“Mạnh Trạch.” Lý Minh Lan có tính thù vặt, mỗi lần Mạnh Trạch chọc giận cô thì cô đều sẽ lơ cậu, nhưng cậu tỏ ra thiện ý lại khiến cô cảm thấy một nụ cười làm tan biến hận thù, “Cảm ơn cậu.”

Sắc mặt Mạnh Trạch lạnh lùng, như thể người vừa lao tới trước mặt cô chặn quả bóng là người khác.

"Mạnh Trạch, lúc nãy đúng là nghìn cân treo sợi tóc." Phùng Thiên Lãng toát mồ hôi lạnh, khi quả bóng bị đá qua, mọi người đều nín thở, chỉ có Mạnh Trạch lao ra như mũi tên, "Cậu phản ứng nhanh thật."

Lý Minh Lan gật đầu: “Đó gọi là sét đánh không kịp bưng tai.”

Mạnh Trạch chỉ cảm thấy hai người trước mặt mình một người tên "Chít Chít" một người tên "Líu Lo".

Kẻ chủ mưu vụ việc Điền Tân chạy tới nhặt bóng, vẻ mặt ngại ngùng: “Lý Minh Lan, cậu không sao chứ?”

Lý Minh Lan nghiêng đầu, nở nụ cười mỉa mai.

Điền Tân không đoán được hàm ý trong nụ cười này, lập tức cúi người liên tục xin lỗi: "Xin lỗi, sút bóng bị lệch." Lúc này cậu ta toát mồ hôi lạnh, cho dù khinh thường Lý Minh Lan đến mấy cũng không nên chọc tức cô, chỗ dựa của cô là Tôn Cảnh, nếu Tôn Cảnh biết chuyện này... Điền Tân cảm thấy lưng mình không thẳng lên nổi được nữa rồi, “Lý Minh Lan, xin lỗi, tôi không cố ý. "

Quen biết Tôn Cảnh lâu như vậy, Lý Minh Lan rất giỏi bắt chước, cô học theo dáng vẻ của hắn, không nói tiếng nào nhìn chằm chằm Điền Tân.

Điền Tân không dám đứng thẳng dậy.

Lý Minh Lan đã ngắm đủ vẻ hèn nhát của Điền Tân, xua tay như đuổi ruồi: "Lần sau không có ngoại lệ."

Nói mới nhớ, từ khi Tôn Cảnh cầm tờ báo tiếng Anh thì không giao nhiệm vụ cho cô nữa, không biết có phải vì vụ ở cửa hàng tiện lợi mà hắn cũng nản lòng theo hay không.

Lý Minh Lan cười với Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch ơi Mạnh Trạch à."

Lời nguyền bên tai Mạnh Trạch lại trở về rồi.

Hết tiết trở về lớp học, cậu nhét tai nghe vào tai ngay trước mặt Lý Minh Lan.

Sự thờ ơ của cậu không thể trấn giữ được cô, cô nghiêng người về phía cậu.

Cậu chỉ nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của cô mở ra khép lại, mặc dù bên tai đang vang lên tiếng nhạc rock nhưng cậu vẫn nghe rõ cô nói: "Tốn công vô ích."

Còn không phải là tốn công vô ích sao? Âm thanh trong tai nghe rất lớn nhưng không thể át được giọng nói trong trẻo của cô.

Mạnh Trạch trở lòng bàn tay, cứ phải lo chuyện bao đồng của Lý Minh Lan làm gì để bây giờ lại bị cô quấy rầy.

Lý Minh Lan cũng không ồn ào, nghĩ đến cảnh tượng Mạnh Trạch đứng trước mặt cô dường như khó có thể quên được.

Mạnh Trạch có vầng trán cao, mặt mày sáng sủa, sống mũi cao thẳng, quai hàm góc cạnh, cậu chính là một người mẫu nghệ thuật chất lượng cao.

Cô không khỏi muốn phác họa đường nét của cậu, cầm bút lên, xé một tờ giấy bài tập, vẽ vài nét lên đó.

Bức tranh này vẽ mắt, mũi, miệng và tai, nhưng lại không tính là vẽ người, thậm chí cô còn không phác họa khuôn mặt.

Tuy nhiên, Chu Phác Ngọc sấn tới: "Ủa, có phải Mạnh Trạch không?"

Lý Minh Lan cũng "ủa": "Sao cậu nhìn ra đây là Mạnh Trạch?" Ngũ quan chắp vá này đã hủy hoại vẻ đẹp trai của Mạnh Trạch.

Chu Phác Ngọc cẩn thận quan sát: "Đúng là hơi xấu thật, nhưng tớ cảm thấy mắt mũi hợp lại chính là cậu ta." Cô nàng còn dựng tờ giấy lên, xoay trái xoay phải.

Mạnh Trạch tháo chiếc tai nghe tốn công vô ích của mình ra, nhìn thấy bức tranh đó.

Khi sống ở nhà ông ngoại, Mạnh Trạch đã đọc qua tất cả các sách hội họa nên rất thông thạo kiến thức lý thuyết.

Có lẽ Lý Minh Lan chỉ vẽ một cách ngẫu hứng, đường nét hơi xiêu vẹo.

Chu Phác Ngọc nói không sai, bản thân Mạnh Trạch cũng cảm thấy đó là mình, tuy chiếc mũi bị vẹo nhưng tỷ lệ ngũ quan và thần thái vẫn rất sống động.

Có một thời gian ông ngoại cũng thích phong cách vẽ đơn giản này.

Lúc này, Phùng Thiên Lãng vừa đặt mông xuống: "Sắp thi thử rồi, áp

lực quá, tôi còn kém xa ngôi trường lý tưởng của mình."

Chu Phác Ngọc đặt bức tranh xuống: "Ngôi trường lý tưởng của cậu ở đâu?"

"Chỉ là một trường cao đẳng thôi." Phùng Thiên Lãng xấu hổ nói: "Còn cậu?"

Điểm số của Chu Phác Ngọc ngang bằng với Phùng Thiên Lãng, hỏi cũng vô ích.

Lý Minh Lan giơ ngón tay cái lên: "Ước mơ của các cậu đều rất cao xa."

Chu Phác Ngọc hỏi: "Không phải cậu tham gia kỳ thi mỹ thuật thống nhất sao? Cách tính điểm của trường mỹ thuật khác trường của bọn tớ, nói không chừng cậu cao điểm hơn bọn tớ đấy."

"Không giấu gì cậu." Lông mày Lý Minh Lan rũ xuống, "Tớ chỉ đủ điểm đậu kỳ thi thống nhất thôi."

Đang là giờ giải lao, không phải học sinh nào cũng ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, một số rất thích đi loanh quanh, đi từ hàng trước ra hàng sau, rồi từ hàng sau lên hàng trước, trong đó có Điền Tân.

Trong tiết thể dục, cậu ta còn cúi đầu khom lưng với Lý Minh Lan, nhưng lúc này nghe thấy lời cô nói, cậu ta không kiềm được cười lanh lảnh, lộ rõ sự cay nghiệt.

Lý Minh Lan không để ý tới Điền Tân, cô gõ gõ bàn phía sau lưng: "Mạnh Trạch, sao cậu không đăng ký thi mỹ thuật?"

Mạnh Trạch chợt nhớ tới một câu nói của ông ngoại: "Nét vẽ của cô bé cũng ra gì lắm."

Tài năng được ông ngoại công nhận đối với Mạnh Trạch là chân lý.

Mạnh Trạch khá bao dung với thí sinh ngành mỹ thuật, chỉ là Lý Minh Lan thường xuyên khiến cậu không vui, cậu dịu giọng nói: "Thi thống nhất xong còn có thi trường, bây giờ nói bỏ cuộc vẫn còn quá sớm, cậu cứ từ từ luyện tập." Có điều, không biết cô có đăng ký thi trường không.

Lý Minh Lan nhìn qua, ánh mắt sáng ngời, cười khì khì: “Mạnh Trạch, cảm ơn cậu.”

Từ lâu cô đã biết cậu mặt lạnh nhưng tâm nóng.

Cô gấp bức tranh bằng tờ giấy bài tập lại, phải tập luyện thêm, rồi một ngày cô sẽ tỉ mỉ điêu khắc được một Mạnh Trạch hoàn hảo.

*

Gần đây Lý Húc Bân rất bận rộn, nhưng vì kỳ thi tuyển sinh đại học đang đến gần nên cứ nửa tháng là anh dành thời gian về Lý gia một lần.

Anh cảm thấy như đang quay lại năm lớp 12, em gái hờ hững dửng dưng, anh ở bên cạnh thì sốt ruột: “Trường em vẫn chưa bắt đầu thi thử sao?”

“Tuần sau.” Lý Minh Lan biết giấu không được nên thành thật trả lời.

Ông bà Lý có một cậu con trai xuất sắc, ước muốn mong con thành tài đã thành hiện thực, thấy con gái không thể phát huy thiên phú học tập, để tránh bệnh cao huyết áp tuổi trung niên, ông bà chỉ biết nhắm mắt làm ngơ.

Người làm anh trở thành động lực chính đốc thúc em gái: “Mấy tháng này em đừng chạy lung tung, cuối tuần hãy ở nhà đọc sách làm bài tập.”

“Em biết rồi.” Lý Minh Lan đứng nghiêm trước mặt anh trai.

Nhưng cuối tuần này cô chắc chắn sẽ phải ra ngoài, cô phải dốc đến hơi thở cuối cùng cho kỳ thi thử.

Sáng Chủ nhật, Lý Húc Bân trở về tổ ấm tân hôn của mình.

Anh vừa ra khỏi cửa thì Lý Minh Lan cũng đi ra ngoài ngay.

Cô đi chùa.

Trước khi vào chùa, cô ngân nga ca khúc trong phim “Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương”: “Ba kiếp thật sự vô tội, đặc biệt đi lễ bái thần.”

Hòa thượng ở cửa dẫn cô đến chỗ Phật Tổ.

Lý Minh Lan quỳ trên chiếu cói, nhắm mắt lại, lắc ống đựng xăm mấy cái, cuối cùng mới lắc ra một que xăm.

Que xăm chạm đất, chữ liền xuất hiện.

Hòa thượng giải xăm nói: “Đây là xăm hạ hạ”.

Lý Minh Lan vẫn chưa lộ ra vẻ chán nản.

Hòa thượng lại nói: “Nhưng xăm này không phải là không có cách hóa giải”.

Lý Minh Lan hỏi: “Hóa giải bằng cách nào?”

Hòa thượng đáp: “Nhờ người cầu phúc.”

Lý Minh Lan lại hỏi: “Nhờ ai?”

Hòa thượng sâu xa khó hiểu: "Cao nhân."

Lý Minh Lan biết hòa thượng đang nói đến trụ trì của ngôi chùa này.

Việc kinh doanh của chùa chiền xưa nay đều có cầu duyên, cầu tài, cầu học, không gì là không thể cầu.

Lâm nạn mới ôm chân Phật mà, tin thì có, không tin thì không có, Lý Minh Lan xin bùa cầu phúc cho tất cả các môn học.

Lúc sắp ra về, cô bước một chân ra khỏi cửa chùa rồi lại quay đầu lại.

Việc học của Mạnh Trạch tương đương với cô nên cô dứt khoát xin một que xăm thay cậu.

Không ngờ, hai tay hòa thượng kẹp tờ xăm, mặt mày giãn ra: "Vị thí chủ này, đây là xăm thượng thượng đấy."

Lý Minh Lan thở dài: “Vậy thì không chuẩn rồi.”

*

Kỳ thi thử đầu tiên diễn ra như dự kiến.

Lý Minh Lan mặc một chiếc áo màu đỏ tươi, chọn một sợi dây buộc tóc giống như pháo hoa Hồng Hà, buộc tóc đuôi ngựa thật cao, cô soi gương kiểm tra màu sắc trên người mình, đỏ tươi, đỏ nhạt, đỏ đậm, thậm chí cả quần cũng là sọc đỏ nâu.

Cô nhéo tai một cái.

Tiếc là không có lỗ tai, nếu không sẽ đeo thêm một đôi khuyên tai thật đẹp nữa, đỏ rực sáng chói, cát tường như ý.

Lý Minh Lan tính thời gian đi đến trường, cô mua một hộp bánh bao ở cổng trường, khi vào lớp miệng vẫn đang ngậm một cái.

Phùng Thiên Lãng tranh thủ thời gian ngắn ngủi để ôn bài, trong miệng đang lẩm bẩm gì đó, lại nhắm mắt lặp lại lần nữa.

Mạnh Trạch đến từ sớm, đã dọn bàn gọn gàng sạch sẽ, đặt một tay lên mép bàn, ngón tay thon dài cầm bút ký tên, ngón trỏ cậu giữ ngòi bút, ngón giữa hất đầu bút lên.

Chiếc bút xoay một vòng trên ngón tay cậu, sau đó lại một thêm một vòng.

Trước khi thi Lý Minh Lan cũng thường làm như vậy, không đọc sách gì cả, chỉ đợi vận mệnh phán xét, cô ngồi xuống, nhìn cậu.

Cậu quay đầu về phía cửa sổ.

"Trên đường đi tớ mới nhớ ra, tớ quên mất mấy câu hỏi mấu chốt thầy cô đã cho tuần trước." Chu Phác Ngọc lo lắng lật sách ra, nhìn thấy một đoạn văn dài, khóc không thành tiếng, “Không kịp học thuộc rồi."

“Không sao, tớ cũng không thuộc.” Lý Minh Lan ăn xong chiếc bánh bao cuối cùng, phủi dầu dính trên lòng bàn tay, “Tớ đã đi cầu Phật đấy.”

Đến lượt Chu Phác Ngọc tạt gáo nước lạnh: “Đêm qua Phật Tổ đã thác mộng cho tớ.”

Lý Minh Lan: "Nói gì thế?”

Chu Phác Ngọc: “Tâm cậu không thành.”

“Tâm tớ thành.” Lý Minh Lan lấy từ trong cặp ra một cái túi nhỏ.

Giấy gói màu vàng đồng, buộc bằng dây đay màu nâu.

Cô kéo một đầu sợi dây, sợi dây lỏng ra, bên trong rơi ra mấy tờ

giấy, cô nhặt một tờ đặt lên bàn Mạnh Trạch.

Đó là một tờ giấy nhỏ hình chữ nhật, cùng màu vàng đồng với chiếc túi, trên có vẽ những ký hiệu nguệch ngoạc bằng mực đỏ, như để trừ tà.

Nhưng, trong lớp học mà trừ tà cái gì?

Mạnh Trạch lạnh lùng: "Mang nó đi."

"Đây là "Bùa thi đậu"." Cô giải thích, "Đảm bảo cậu sẽ đậu."

"Cậu giữ cho mình đi." Ai thèm loại tà môn ngoại đạo này?

“Tôi có rồi.” Trong tay cô vẫn còn vài tờ nữa, “Một môn một tờ.”

Mạnh Trạch: "..."

Phùng Thiên Lãng tới gần nhìn xem: "Vẽ cái gì thế?"

Lý Minh Lan: “Thi đậu.”

Phùng Thiên Lãng kinh ngạc: “Trong chùa còn kinh doanh mảng cầu học nữa sao?”

"Dục vọng của con người là vô tận, mấy nghìn năm nay chắc Phật Tổ cũng quen rồi", cô nói cứ như thật.

Môn đầu tiên là Ngữ văn, Lý Minh Lan miễn cưỡng làm bài cho đến khi hết giờ.

Đến môn Toán, cô làm phần trắc nghiệm, sau đó viết rồi lại dừng, thi thoảng đờ người ra.

Thi Toán được nửa thời gian, đuôi mắt Mạnh Trạch liếc nhìn "bùa thi đậu" ở góc bàn.

Hai chữ “thi đậu” như nhe nanh múa vuốt, hoàn toàn chính là bà con với ma quỷ chứ không phải Phật Tổ.

Lý Minh Lan cúi đầu, di chuyển khuỷu tay và cổ tay theo vòng tròn, thật ra không phải đang viết mà liên tục ấn chiếc bút chì cơ, âm thanh rất nhỏ, nếu không lắng nghe sẽ không phát hiện ra.

Tuy nhiên, âm thanh “tách tách tách” giống như tiếng kim đồng hồ đều đã lọt vào tai Mạnh Trạch, làm gián đoạn mạch suy nghĩ giải đề của cậu.

Bóng lưng trước mặt, một chiếc cổ áo màu đỏ tươi lộ ra từ bộ đồng phục màu xanh trắng, màu sắc vô cùng tươi sáng.

Cậu lại nhìn dây buộc tóc màu đỏ rực trên đầu cô, biết cô đang mê tín kiểu phong kiến.

Khi buồn chán, cậu khẽ vén mái tóc đuôi ngựa dài của cô lên.

Một vài sợi tóc giống như con rắn, lướt qua khiến kẽ tay cậu ngứa ngáy.

Cậu kẹp lá "bùa thi đậu" dưới cổ áo của Lý Minh Lan.

Cô có thi đậu hay không hoàn toàn phụ thuộc vào ý trời.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 14-2: Có phải Tuyết Mị Nương của tôi đặc biệt ngọt không?

Học sinh lớp 12 đã quen với việc giải đề vô tận, hết kỳ thi này đến kỳ thi khác.

Việc chấn chỉnh nề nếp lớp học vào cuối học kỳ trước của lớp 7 không phải không có hiệu quả, ít nhất trong lần thi thử này, lớp học rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của giấy bút.

Lý Minh Lan gặp phải câu khó, cô quay đầu nhìn thấy một bóng cây dưới cửa kính, thân cây cao to đỡ nha bào màu xanh hồng, một vòng ánh sáng như một chiếc đĩa bạc lơ lửng cạnh thân cây.

Vô cùng dễ chịu.

Cấp bách là người đang làm bài thi trong lớp.

Cuối cùng cũng thi xong môn cuối cùng.

“Giải phóng rồi.” Lý Minh Lan một tay che sau gáy, ngẩng đầu lên: “Thi được không?” Cô không nói tên mà hỏi mấy người xung quanh.

Chu Phác Ngọc thở dài: "Khó quá."

Phùng Thiên Lãng lắc đầu liên tục: “Nếu lần này là thi đại học thì tôi chắc chắn hết hi vọng.”

Lý Minh Lan dời ánh mắt sang Mạnh Trạch.

Đã lâu lắm rồi cậu không nói gì.

Cô nhìn chăm chú.

Mạnh Trạch đành phải nói một câu: "Cũng tạm."

“Đảm bảo tất cả mọi người đều thi đậu.” Lý Minh Lan rải bùa thi đậu từng môn lên bàn phía sau.

Phùng Thiên Lãng cầm một lá bùa lên, chắp hai tay lại: “Phật Tổ phù hộ.”

Mạnh Trạch nhìn từng lá bùa ma quái rơi xuống.

Ngoài cậu ra, không có ai là người bình thường.

*

Thời gian giải phóng ngắn ngủi giống như bình minh trước cơn bão.

Sau vài ngày trời quang đãng, thời tiết lại trở nên u ám, ngày nào cũng mưa lất phất.

Không khí lớp 7 từ hàng đầu xuống hàng sau, từ sẵn sàng nghênh chiến đến mặc cho số phận, giống như một đường gấp khúc đột ngột dựng đứng.

Ba ngày sau, giáo viên đã chấm thi xong.

Vì Lý Minh Lan thân thiết với các cán sự bộ môn nên khi cán sự bộ môn phát đến bài thi của cô đều bày tỏ cảm xúc, đặc biệt là lớp phó kiêm cán sự môn toán, vẻ mặt đầy thông cảm.

Mạnh Trạch không biết rốt cuộc Lý Minh Lan thi toán được bao nhiêu điểm, khi bài thi được phát đến bàn cô, cậu đã đứng dậy.

Nhưng cô lại mở lòng bàn tay che cột điểm số: “Toán học, thật khiến

người ta tuyệt vọng.”

Mạnh Trạch nhìn thấy vô số dấu X màu đỏ, nhiều đếm không xuể.

Lớp phó đem bài thi toán cuối cùng phát cho Phùng Thiên Lãng rồi giải thích: "Mạnh Trạch, bài thi của cậu vẫn còn ở chỗ thầy Quách."

Mạnh Trạch gật đầu.

Lý Minh Lan rất tò mò: “Không phải cậu lại nộp giấy trắng nữa chứ?”

"Đi một ngày đàng học một sàng khôn."

"Không lẽ điểm của cậu còn thấp hơn tôi?"

Mạnh Trạch nhìn bài thi của cô: “Cũng có thể.”

Cô phồng mang trợn má, vỗ hai cái: “Tôi cố tình mặc nguyên cây đỏ để đi thi, không ngờ lại không gặp may mắn. Bùa thi đậu đều là dối trá.”

Mạnh Trạch: “…” Giờ cô mới biết sao?

Điều buồn cười là bản thân cậu cũng có sự mê tín không thiết thực đối với lá bùa ma quỷ đó.

*

Lớp học không tránh khỏi một trận huyên náo.

Mấy người vây quanh chỗ ngồi của Trịnh Khắc Siêu, trong đó Điền Tân là người lớn tiếng nhất: "Trịnh Khắc Siêu, cậu giỏi thật đấy."

Trịnh Khắc Siêu không giấu được nụ cười trên môi, khóe mắt liếc nhìn phía sau.

Trên mặt Lý Minh Lan và Mạnh Trạch đều không có vẻ vui mừng, tất nhiên rồi, thành tích của Lý Minh Lan trước giờ luôn ở mức thấp nhất.

Trịnh Khắc Siêu ra khỏi lớp học bằng cửa trước, dừng lại một lúc rồi lại đi vào bằng cửa sau.

Lý Minh Lan dường như không nhìn thấy cậu ta, ngoái đầu nhìn Mạnh Trạch.

"Lý Minh Lan." Trịnh Khắc Siêu tươi cười hớn hở, "Lần này cậu thi thế nào? Có tiến bộ nhiều không?"

"Không biết." Cô trả lời lấy lệ.

Trịnh Khắc Siêu âm thầm hừ lạnh mấy tiếng, nhìn Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch và Trịnh Khắc Siêu chưa bao giờ nói chuyện với nhau, nhưng Mạnh Trạch cảm nhận được thái độ thù địch của cậu ta.

Trịnh Khắc Siêu đứng đó suốt một phút, Lý Minh Lan không hỏi cậu ta kết quả thi lần này, nếu cậu ta tự nói ra thì mục đích khoe khoang sẽ quá rõ ràng.

Bỏ đi, sớm muộn gì cô cũng sẽ biết cậu ta đã khác trước rồi.

Về phần Mạnh Trạch, Trịnh Khắc Siêu bị "giấy trắng" khắc sâu vào ấn tượng một cách cứng nhắc nên tận đáy lòng cậu ta khinh thường Mạnh Trạch.

Tiết học đầu tiên sau khi phát bài thi là tiết Toán.

Trịnh Khắc Siêu đã có những tiến bộ vượt bậc, được biểu dương là điều hợp lý.

Thầy Quách cười, khóe mắt có vài nếp nhăn: "Còn hơn ba tháng

nữa là đến kỳ thi đại học, việc học là một quá trình dần dần, chỉ cần các em không dễ dàng bỏ cuộc, nhất định các em sẽ có thể phát huy tiềm năng lớn nhất của mình trong kỳ thi đại học, ví dụ như trong lần thi thử này, em Trịnh Khắc Siêu đã phát huy rất xuất sắc."

Trước đây, thành tích của Trịnh Khắc Siêu chỉ nằm giữa bảng xếp hạng nhưng lần này kết quả của cậu ta giống như "bay thẳng lên trời".

Bởi vì đang ở trong lớp nên Trịnh Khắc Siêu không thể kịp thời quay đầu quan sát Lý Minh Lan, nhưng cậu ta có thể tưởng tượng ra dáng vẻ ngạc nhiên của cô, cậu ta cảm thấy mình đã thắng lại được một ván.

Trên bàn của thầy Quách còn có một bài thi Toán.

Lần trước, thầy chỉ đích danh phê bình Mạnh Trạch ở trên lớp, thưởng phạt rõ ràng, hôm nay thầy Quách cảm thấy mình nhất định phải biểu dương cậu thật nhiều.

"Ngoài ra, bạn Mạnh Trạch của lớp mình…" Thầy Quách vô tình hít phải bụi phấn bay trên bục giảng, ho hai tiếng.

Lúc này, Trịnh Khắc Siêu đã cau mày.

Thầy Quách lại nói: "Bạn Mạnh Trạch của lớp mình có các bước giải đề rõ ràng mạch lạc, bạn ấy có điểm cao nhất lớp."

Cả lớp xôn xao.

"Hy vọng các em sẽ noi gương hai bạn này, trong giai đoạn nước rút cuối cùng, củng cố niềm tin, không lười biếng, không bỏ cuộc." Thầy Quách thu lại nụ cười, "Tiếp theo, thầy sẽ phân tích cho các em những điểm khó của kỳ thi lần này chủ yếu nằm ở đâu."

Lý Minh Lan sửng sốt.

Nếu Mạnh Trạch điểm cao nhất lớp thì người chép bài tập vào giờ đọc buổi sáng là ai? Người nộp giấy trắng trong bài kiểm tra trên lớp lại là ai?

Lúc này đầu óc Lý Minh Lan xoay chuyển rất nhanh, cô lập tức hiểu ra.

Cô quay đầu lại mặc dù đang trong giờ học.

Thứ mà Mạnh Trạch thường xuyên nhìn thấy nhất chính là đôi mắt biết cười của Lý Minh Lan, ngay cả khi phớt lờ cậu, mắt cô vẫn luôn cong lên.

Đây là lần đầu tiên cô oán trách như vậy, khẩu hình miệng của cô nói ra ba chữ: "Đồ dối trá." Mắt cô sáng rực như bị lửa thiêu đốt.

"Lý Minh Lan." Thầy Quách thấy cô hồi lâu không quay đầu lại, không khỏi gọi tên.

Lý Minh Lan quay đầu lại, bím tóc dài như một cọng roi quất mạnh vào bài thi toán Mạnh Trạch đặt ở góc sách.

Mạnh Trạch để bài thi lại chỗ cũ.

Có lẽ là vì cậu và Lý Minh Lan mấy ngày nay đều bị nhốt ở góc nhỏ này, hai người bước vào giai đoạn hòa bình nên cậu dự đoán được khi công bố kết quả Lý Minh Lan sẽ như thế nào.

Suy đoán của cậu không hoàn toàn đúng.

Cô nhanh chóng thu lại nụ cười.

Vừa hết tiết, người quay đầu lại không phải Lý Minh Lan mà là Chu Phác Ngọc.

Chu Phác Ngọc nhìn Mạnh Trạch từ trên xuống dưới.

Phùng Thiên Lãng cũng quay đầu lại, sau khi thầy Quách tuyên bố Mạnh Trạch thi toán đạt điểm cao nhất lớp, cậu ta nhìn Mạnh Trạch như nhìn thấy ma.

Lý Minh Lan nằm dài trên bàn.

Đúng lúc Mạnh Trạch đứng dậy.

Cô nghiêng đầu, nhìn lên trên.

Bắt gặp ánh mắt của cậu, cô lập tức quay đi.

Mạnh Trạch đi ra ngoài, mối quan hệ giữa cậu và Lý Minh Lan hòa bình rất ngắn ngủi, tồi tệ thì tồi tệ vậy.

Chu Phác Ngọc và Phùng Thiên Lãng nhìn thấy được sự kinh ngạc trong mắt nhau.

Chu Phác Ngọc: "Cậu ta lợi hại như vậy, sao lại đi sao chép bài tập?"

"Đấy gọi là giấu nghề." Phùng Thiên Lãng nghiêm túc nói: "Hòa thượng quét rác trong phim võ hiệp đều là người mạnh nhất."

Lớp 7 như bị bùng nổ.

Chỉ có Lý Minh Lan là đặc biệt yên tĩnh, dáng vẻ lười biếng.

*

Gần đây đang là mùa mưa, dù mặt trời có ló dạng thì cũng lặn rất nhanh.

Đến chiều, sắc trờ tối mịt, mây đen ùn ùn kéo đến, khiến bầu trời trông như đã vào đêm.

“Trời sắp mưa lớn rồi.” Phùng Thiên Lãng hét lớn.

Lý Minh Lan nhìn thấy lá cây đong đưa, vội đóng cửa sổ lại: “Hay là hôm nay mình cũng ở lại tự học buổi tối nhỉ?” Tiện thể trốn anh trai luôn.

Nếu cô muốn ở lại thì Mạnh Trạch muốn về, dù trời sắp mưa to.

Đèn trong lớp học là đèn sợi đốt, cậu bước ra ngoài giống như bước vào bóng tối.

Cậu vội lên một chiếc taxi trước khi trời đổ mưa lớn, xe vừa nổ máy thì trời bắt đầu mưa như trút nước.

Mưa dữ dội, đập mạnh vào nóc xe, khắp nơi đều là một mảng trắng xóa.

Xe chạy thẳng xuống dưới lầu, Mạnh Trạch đi vài bước là vào trong đại sảnh.

Gương trong thang máy phản chiếu mái tóc nửa ướt nửa khô của cậu, cậu thả một bên dây cặp, nghĩ đến việc về tới nhà liền thấy thoải mái.

Tuy nhiên, vừa mở cửa ra, cậu nhìn thấy một đôi giày thể thao được xếp ngay ngắn cùng với đôi giày cao gót màu đỏ.

“Mạnh Trạch.” Bà Mạnh vội vàng đi ra.

Thì ra mẹ cậu đã về từ sớm.

"Con tan học rồi à, bên ngoài mưa to quá, có bị ướt không?" Bà Mạnh vừa nói vừa đưa cho cậu một chiếc khăn mặt màu trắng.

Mạnh Trạch nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế sô pha.

Không quen, chưa gặp bao giờ.

“Không có, con bắt taxi về.” Giọng của Mạnh Trạch cũng gọi là tự nhiên.

Người không tự nhiên ngược lại chính là mẹ cậu, bà có chút dông dài: “Đây là chú Hoàng, đồng nghiệp công ty mẹ, mẹ để quên giấy tờ của công ty ở chỗ chú ấy, chú ấy đặc biệt mang đến đây. Ai ngờ trời lại mưa to nên mẹ mới mời chú ấy lên nhà ngồi. Ây da, không biết khi nào mưa mới tạnh."

Người đang chột dạ thường nói khá nhanh, nói thừa cũng nhiều hơn, Mạnh Trạch giấu mặt dưới chiếc khăn, khẽ nhếch khóe môi.

Người đàn ông họ Hoàng đứng dậy: “Đây là Mạnh Trạch à, cao thật đấy, mẹ cháu có nhắc đến cháu với đồng nghiệp ở công ty, rằng môn nào cháu cũng đứng nhất lớp. Trước đây chú nghĩ cô ấy như bà Vương bán dưa, tự bán tự khen, không ngờ hôm nay gặp cháu, khí chất khác hẳn những học sinh bình thường." Người đàn ông họ Hoàng cũng nói một đống những lời thừa thãi..

Mạnh Trạch lấy khăn mặt xuống, không hề nhúc nhích.

"Mẹ vừa gọi cho bố con nhưng không có ai nghe máy, không biết tối nay ông ấy có về ăn cơm không." Bà Mạnh mở cửa tủ lạnh nhìn từ trên xuống dưới vài giây, "Lão Hoàng, hay là anh ở lại đây ăn tối đi, tôi đặt vài món bảo nhà hàng mang đến.”

Người đàn ông họ Hoàng: “Vậy thì phiền quá, trời sẽ không mưa lâu đâu, một lát mưa tạnh tôi về liền.”

Sấm chớp đùng đùng, ánh sáng chiếu lên mặt họ Hoàng biến thành một vùng trắng bạc, đồng thời, mái tóc búi của bà Mạnh cũng phát sáng.

Sấm chớp liên hồi, đánh ầm ầm vào cuộc thảo luận về bữa tối của đôi nam nữ này.

Mạnh Trạch vứt khăn xuống sàn và bước ra ngoài.

Bà Mạnh gọi: "Mạnh Trạch, con đi đâu thế? Ngoài trời đang mưa to gió lớn mà."

Mạnh Trạch bình tĩnh: “Con để quên đồ ở trường.”

Bà Mạnh lo lắng: “Con mang theo ô nhé.”

Bà chưa kịp đưa ô thì Mạnh Trạch đã đóng cửa lại.

Ngoài trời mưa gió, át cả tiếng đóng sầm cửa của cậu.

Cậu thấy hành động của mình thật buồn cười, rõ ràng mẹ cậu mới là người giấu đầu lòi đuôi, nhưng cậu vẫn muốn giấu cho bà.

Tất cả là để duy trì sự yên ổn của gia đình trước kỳ thi đại học.

“Mạnh Trạch, mẹ biết việc học rất quan trọng, nhưng cũng không thể để bị ướt như chuột lột vậy.” Bà Mạnh mở cửa, treo chiếc ô cán dài lên cổ tay Mạnh Trạch, “Hay là đợi lát nữa hãy đi.”

Mạnh Trạch giữ chặt cán ô: “Con bắt taxi.”

Cậu lại bước vào thang máy, lại nhìn thấy mình trong gương, tóc đã khô hơn lúc lên nhà, nhưng bây giờ mới gọi là nhếch nhác.

Cậu xuống dưới lầu bật ô lên, có mấy giọt nước bắn lên mặt.

Vị của mưa rất cay.

Cậu băng qua đường, đến quán cà phê đối diện, như thường lệ, gọi một ly cà phê, ngồi trước tấm kính mờ ảo.

Cậu thu lại định kiến lúc nãy.

Vị của nước mưa không phải cay, mà là đắng.

Cậu tưởng là do lần trước nhân viên pha chế cho ít kem nên vị mới đắng, cậu đâu biết rằng cà phê ở quán này vừa đắng vừa chát.

Ở nhà còn có một "chú Hoàng", Mạnh Trạch không muốn về nhà nên quay trở lại trường vào lúc chạng vạng nhưng tối như đêm.

Taxi dừng trước cổng trường, trời mưa to, đường tối đen, ánh đèn trong căng tin giống như ngọn hải đăng.

Lý Minh Lan nói rằng Tuyết Mị Nương được mua ở trường.

Mạnh Trạch đi tới khu đồ ngọt ở lầu một căng tin nhưng không thấy.

Bác gái bán đồ ngọt thò đầu sang: “Hả?”

Mạnh Trạch chậm rãi lặp lại: "Tuyết Mị Nương."

Bác gái lắc đầu: “Chưa nghe bao giờ, bác làm ở căng tin nhiều năm như vậy nhưng chưa từng nghe nói ở đây có cái này.”

Vậy... Lý Minh Lan mua ở đâu?

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 14-3: Có phải Tuyết Mị Nương của tôi đặc biệt ngọt không?

Lý Minh Lan chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa đập vào cửa sổ, cảnh đêm biến thành ảo ảnh.

Cô cảm thấy buồn chán, dứt khoát lấy một cây bút chì khoanh nhang muỗi trên giấy.

Chu Phác Ngọc cúi đầu viết bài tập, khóe mắt nhìn thấy cổ tay Lý Minh Lan không ngừng xoay vòng thì hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

"Luyện kiểm soát bút."

"Tớ tưởng hôm nay cậu ở lại để làm bài tập."

"Tớ cũng muốn lắm, nhưng ngay cả câu hỏi tớ cũng không hiểu. Bố mẹ tớ truyền hết gen giỏi cho anh trai tớ rồi, không chia cho tớ chút nào cả." Lý Minh Lan đột nhiên nhìn thấy Mạnh Trạch ở ngoài cửa lớp, cô dừng bút, chớp mắt mấy cái, “Ủa, sao cậu ấy lại quay lại?”

Cô thu hồi ánh mắt, ngồi thẳng người lại.

Tên đại lừa đảo này đã lừa cô thê thảm, cô nói cậu giống như một vực sâu, thâm tàng bất lộ, sâu không thể dò.

Học sinh đứng đầu môn Toán chép bài tập của cô, lòng dạ hiểm ác.

Uổng công cô còn nghĩ cậu là một người có quy củ.

Trước đây Mạnh Trạch vào lớp từ cửa sau rồi trực tiếp ngồi xuống, không cần đi ngang qua chỗ ngồi của Lý Minh Lan, nhưng hôm nay cô quay đầu lại liền phát hiện cậu đang đứng bên cạnh mình.

Không có nhiều khoảng trống giữa cô và cửa sổ.

Cậu đứng đây vô cùng chật chội.

Lý Minh Lan dựa sát vào Chu Phác Ngọc, ngẩng đầu lên: "Làm gì thế? Ở đây cản trở tôi thưởng thức cảnh đêm đấy."

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch bị mưa gió bao phủ, cả người lạnh buốt, chỉ có hơi thở là ấm áp.

Cô nhướng mày, có lẽ là ảo giác, lúc này Mạnh Trạch có chút khép nép, nói ra thì cậu mới chuyển trường đến đây được một tháng nhưng chẳng có khi nào "khép" hay "nép" cả.

Cậu hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Gặp ma thật rồi, đây đâu phải là cách hỏi của Mạnh Trạch, đầu cô càng lúc càng ngẩng cao.

Khuôn mặt cậu bình thường khá hờ hững, nhưng lúc này lại lạnh lùng một cách thâm trầm.

Cô hỏi: "Sao thế? Muốn mời tôi ăn cơm?"

"Ừ." Mạnh Trạch gật đầu.

Đừng nói Lý Minh Lan, ngay cả Chu Phác Ngọc cũng kinh ngạc nhìn cậu.

Lý Minh Lan cười: "Đây không phải là hạng nhất môn Toán lớp chúng ta sao? Học nói tiếng người từ khi nào vậy?"

“Nếu như cậu chưa ăn tối thì tối nay tôi mời cậu đi ăn.”

Có ý đồ gì đây? Lý Minh Lan không trả lời ngay, cô đứng dậy.

Dáng cô cao gầy, bình thường đứng giữa các học sinh nữ luôn rất cao và nổi bật.

Mạnh Trạch cao hơn.

Cô vẫn phải ngẩng đầu lên: “Thật hiếm khi, bạn Mạnh Trạch của chúng ta còn biết ân cần niềm nở nữa.”

“Bạn Lý Minh Lan của chúng ta có chấp nhận sự niềm nở ân cần này không?” Giọng điệu của Mạnh Trạch dù có dịu đến mấy cũng vẫn cứ lạnh lùng.

Nhiều học sinh trong lớp đều nhìn sang đây.

Điền Tân huých cùi chỏ Trịnh Khắc Siêu: "Chết tiệt! Hai người đó có chuyện gì vậy?"

Sắc mặt của Trịnh Khắc Siêu tối sầm như đêm mưa bão, cậu ta cắn răng không nói gì.

Lý Minh Lan vươn tay tới chóp mũi Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch chỉ nhìn thấy những ngón tay thon dài của cô, móng tay được cắt tỉa sạch sẽ, ngón trỏ và ngón cái chụm lại.

Cô búng ngón tay: “Tôi thích ăn cánh gà rán ở căng tin. Nếu tối nay căng tin vẫn còn cánh gà rán thì coi như cậu may mắn, tôi sẽ miễn cưỡng ăn bữa cơm cậu mời.”

Mạnh Trạch gật đầu: “Tôi tới căng tin hỏi thử.”

Cậu phải hỏi bằng cách nào, chỉ có thể đi một chuyến.

Cậu đã đi ra ngoài.

Lý Minh Lan vỗ trán: "Chu Phác Ngọc, tớ đang nằm mơ sao?"

Chu Phác Ngọc không thể tin được: "Tớ cũng nghi là mình đang mơ. Không lẽ Mạnh Trạch bị ma nhập rồi ư? Bùa thi đậu của cậu bây giờ mới phát huy uy lực."

Lý Minh Lan đi theo ra khỏi lớp học.

Mưa gió quá mạnh, sàn hành lang đều bị ướt sũng, mưa đập vào lan can khiến những hạt mưa bắn tung tóe, đập thẳng vào mặt cô.

Cô phải bật ô lên, từ trên lan can nhìn xuống.

Một bóng đen xuống lầu, đi về phía căng tin.

Cô quay lại nói với Chu Phác Ngọc: "Mạnh Trạch bị ma nhập thật rồi!"

*

Lúc Mạnh Trạch quay lại, vừa bỏ ô vào thùng liền nhìn thấy Lý Minh Lan thò đầu ra ngoài.

“Thật không ngờ đấy, Mạnh Trạch khao bạn còn rất thành khẩn.” Cô nhìn trái nhìn phải, “Cậu có bị ướt không?”

Tất nhiên là có, cậu đi trong mưa mà, tuy có ô nhưng không ngăn được gió tạt mưa vào người, tóc cậu ướt dính vào thái dương, nặng nề đứng dưới bóng hành lang: “Căng tin vẫn còn sót lại một cánh gà rán, tôi nhờ đầu bếp giữ lại cho cậu rồi.”

Lý Minh Lan cười, đảo mắt một vòng, leo lên cột: “Cậu có mặt mũi đấy, mấy ngày rồi tôi không ăn được cánh gà rán.” Thật ra cô đã ăn

tối rồi, nhưng Mạnh Trạch lại mời cơm, chuyện hiếm như vậy, không ăn thì uổng quá, "Cậu đợi tôi một chút nhé."

Cô quay lại chỗ ngồi, nhanh chóng thu dọn cặp sách.

Chu Phác Ngọc vẫn cảm thấy không thể tin được: “Mạnh Trạch thật sự muốn mời cậu ăn cơm phải không?”

“May là đi căng tin.” Lý Minh Lan kéo khóa cặp, “Nếu không tớ nghi ngờ cậu ấy muốn đầu độc tớ.”

“Vậy mà cậu vẫn đi?”

“Tớ đói bụng rồi.” Lý Minh Lan đeo cặp lên, lại quay đầu: “Chu Phác Ngọc, nếu mai tớ không tới lớp, cậu nhất định phải báo cảnh sát cho tớ, hung thủ là Mạnh Trạch.”

Chu Phác Ngọc cạn lời.

Mưa to gió lớn đã ngăn cản nhiều người, một số học sinh chưa từng tham gia lớp tự học buổi tối cũng nán lại lớp vì trận mưa này.

Chẳng hạn như Liễu Linh Vận của lớp 6, cô nàng không thể ngồi yên, đi ra hành lang chửi rủa đêm mưa.

Khi Mạnh Trạch và Lý Minh Lan đi ngang qua, chính là lúc Liễu Linh Vận đang bực bội nhất.

Bên ngoài cuồng phong giông bão, Liễu Linh Vận không biết đôi nam nữ này định đi đâu, liền gọi: “Này!”

Có lẽ vì trời mưa to nên họ không nghe thấy, hoặc có thể Lý Minh Lan nghe nhưng làm lơ, tóm lại Mạnh Trạch và Lý Minh Lan không thèm liếc nhìn Liễu Linh Vận lấy một cái mà đi thẳng xuống lầu.

Liễu Linh Vận tức giận lại chửi rủa thêm một trận.

*

Cả hai lội nước mưa đến căng tin.

Đèn đường tối mù, Lý Minh Lan không nhìn rõ dưới chân, bất cẩn giẫm phải vũng nước, cô nói: “Mạnh Trạch, cậu còn hại giày tôi bị bẩn nữa này.”

“Đền cho cậu một đôi.” Cậu rất sảng khoái.

Cô có một phát hiện mới: "Mạnh Trạch, cặp của cậu đâu? Không phải cậu về nhà rồi quay lại mời tôi đi ăn đấy chứ?"

Đúng là như vậy.

Mạnh Trạch chỉ coi bữa cơm này như để trả nợ, đến căng tin, cậu thu ô lại, đẩy cửa cho cô vào trước.

Cô dừng lại trước mặt cậu, nghiêng đầu: “Cậu thật sự muốn mời tôi ăn cơm?”

"Rốt cuộc cậu có muốn ăn không?"

Ánh sáng trước cửa chiếu lên mặt cô, đôi mắt cô như sao trong đêm mưa: “Muốn chứ, ăn chứ.”

Đã quá giờ ăn từ lâu, các cô chú đầu bếp đang dọn dẹp khay ăn.

Mạnh Trạch gọi phần cánh gà rán cuối cùng, bưng đĩa cơm tới.

Đèn hai bên căng tin đều đã tắt, Lý Minh Lan ngồi chễm chệ trên chiếc ghế đẩu ở giữa.

Cô là người duy nhất trong khu ăn uống trống trải, xinh đẹp sáng ngời, biến phòng ăn đơn giản thành sân khấu, cô là tiêu điểm.

Mạnh Trạch đặt đĩa cơm xuống, trên đĩa chỉ có một chiếc cánh gà chiên vàng.

Cô hỏi: “Chỉ có một cái?”

Cậu nói: “Chỉ có một cái.”

"Tiếc quá, đây là món đặc trưng của trường Nham Nguy chúng ta. Cánh gà rán bên ngoài giòn, bên trong thơm ngon đậm đà, thịt gà béo ngậy." Lý Minh Lan vừa nói vừa quan sát Mạnh Trạch.

“Tôi ăn rồi.” Cà phê coi như đã giải quyết bữa tối cho cậu.

“Vậy tôi không khách sáo nữa.” Lý Minh Lan đeo găng tay vào, cầm cánh gà lên cắn một miếng lớn, cô liếm đầu lưỡi không chút dè dặt: “Cánh gà rán ở căng tin đúng ngon.”

Mạnh Trạch: “…” Vị đắng lần trước kéo dài trong miệng suốt mấy ngày, Mạch Trạch chẳng chút quan tâm, hôm nay chỉ trong một giờ đồng hồ ngắn ngủi, cậu mong có thể ăn cái gì đó ngọt một chút, “Lý Minh Lan, Tuyết Mị Nương mua ở đâu vậy?”

Lý Minh Lan ngậm cánh gà rán trong miệng, chỉ một giây thôi đã hiểu ngay, thì ra điểm yếu của Mạnh Trạch là Tuyết Mị Nương? "Cậu đang nhờ vả tôi đấy à?"

Nhưng mắt cậu lạnh lùng, thái độ không thành khẩn.

Cô dùng khăn giấy lau khóe miệng dính đầy dầu: “Mạnh Trạch, có phải trong lòng cậu rất đắng không?”

Chỉ toàn nói nhảm: “Tuyết Mị Nương mua ở đâu?” Nhưng cậu nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của cô, biết cô sẽ không trả lời thẳng.

Quả nhiên, cô mặc cả với cậu: “Cậu phụ đạo cho tôi, tôi sẽ nói cho

cậu biết.” Cô nghiêng người qua, đôi môi bóng loáng dầu mỡ cong lên có chút xảo quyệt.

Cậu lùi lại, cố ý giữ khoảng cách với cô: “Cậu muốn phụ đạo gì? Tôi nói rõ trước là tôi không có năng lực thay đổi vận mệnh đâu.”

Lý Minh Lan vốn muốn nói môn toán, nhưng điều này cũng gần như thay đổi vận mệnh: “Để tôi nghĩ đã.” Cô vừa ăn vừa suy nghĩ: “Mạnh Trạch, cậu phụ đạo mỹ thuật cho tôi đi, giống như bức vẽ năm ngoái ấy. Tôi sắp thi sơ tuyển vào trường mỹ thuật rồi.”

Không ngờ là chuyện này, Mạnh Trạch nói: “Tôi chỉ có thể cho cậu một số gợi ý về kỹ xảo mỹ thuật thôi.”

Lý Minh Lan miệng ngậm cánh gà: “Một lời chắc chắn.”

“Vua không nói chơi.”

Lý Minh Lan liếc cậu: “Vớ vẩn, tôi còn chưa quên đâu, cậu là đại lừa đảo.”

Mạnh Trạch: “Đó chỉ là sự cố thôi, lần này có thể viết giấy cho cậu.”

Cô ngậm cánh gà, lần mò cặp sách lấy ra một chiếc hộp, hất cằm với Mạnh Trạch: “Ngày mai bắt đầu phụ đạo.”

Cậu lại gật đầu.

Cô đặt chiếc hộp nhỏ trước mặt cậu: “Không ngờ tôi lại có Tuyết Mị Nương đúng không, cậu mời tôi, tôi mời cậu, có qua có lại.”

Tối nay Mạnh Trạch vội quay lại trường học, nếu có thời gian, cậu hoàn toàn có thể đến nhà hàng gọi một ấm trà và một phần Tuyết Mị Nương, trước đây cậu thích cà phê, nhưng dạo gần đây vị giác không vâng lời, cậu dần dần ưa thích vị ngọt ngào này.

Kem tan trong miệng cậu.

Nhưng người cười rạng rỡ là cô: “Có phải Tuyết Mị Nương của tôi đặc biệt ngọt không?”

Mạnh Trạch hời hợt thể hiện sự lịch sự: “Cảm ơn.”

Cô nhìn cậu từ trên xuống dưới: “Hôm nay cậu lạ lắm, có tâm sự gì à?”

Cô tuy tùy tiện cẩu thả nhưng cũng có lúc nhạy bén như vậy, Mạnh Trạch nói: “Gặm xương gà của cậu đi.”

Đợi cô gặm xong xương gà cũng là lúc hai người đường ai nấy đi.

Nhưng điều khó tránh khỏi là nếu muốn về nhà, họ vẫn phải cùng nhau đi bộ đến cổng trường.

Mạnh Trạch chân dài, sải bước đi ra ngoài, chỉ một lát là có thể cắt đuôi Lý Minh Lan.

Nhưng khi đến ngã ba đường trường, cô gọi: “Mạnh Trạch, cậu đi theo tôi.”

Thời tiết xấu thế này, cậu hỏi: “Đi đâu?”

Cách làn mưa mù, cô mỉm cười nói: "Tuyết Mị Nương."

Cậu hiểu rồi, đi theo cô.

Mưa nhỏ dần, ngoại trừ thỉnh thoảng có giọt nước từ trên cây rơi xuống, còn lại chỉ là mưa rả rích.

Lý Minh Lan ăn no nên giọng nói cũng vang hơn: “Mạnh Trạch, cậu có thích ăn đồ ngọt không?”

“Ừm.” Cậu rất qua loa.

Trên đường đi chẳng có mấy học sinh, đèn đường chiếu sáng lá xanh, lá xanh che phủ hai người đi ngang qua gốc cây.

Càng đi về phía trước, càng hướng tới tòa nhà thí nghiệm.

Mạnh Trạch lập tức đoán được Tuyết Mị Nương được mua ở đâu, trong trường không chỉ có căng tin mà còn có một cửa hàng tiện lợi.

Phía xa xa, cánh cửa của cửa hàng tiện lợi chìm trong màn đêm đen kịt, hình như đã đóng rồi, chỉ còn lại tấm biển màu trắng nhạt.

Lúc này Mạnh Trạch đã điều chỉnh lại khẩu vị, cũng không nhất thiết phải đi nữa: “Về thôi, cửa hàng đóng cửa rồi.”

“Không đóng cửa sớm thế đâu.” Lý Minh Lan không chịu bỏ cuộc.

Lúc này, đèn trong cửa kính cửa hàng tiện lợi được bật sáng.

“Vẫn còn người.” Cô đi về phía trước.

Ánh đèn như bị chập điện, chớp tắt chớp tắt.

Mạnh Trạch không yên tâm, đi theo đến đó.

Đến trước cửa kính, Lý Minh Lan thò đầu vào, nhìn thấy gì đấy, cô sửng sốt, kiễng chân quên cả đặt xuống.

Mạnh Trạch thấy vậy, cũng không màng giẫm vũng nước mưa to dưới chân: "Lý——"

Tay trái Lý Minh Lan nhanh chóng đưa qua bịt miệng cậu lại.

Mạnh Trạch hứng gió lạnh cả đêm, toàn thân lạnh ngắt, tay cô đưa qua che khiến cậu cảm thấy nóng bừng.

Giây tiếp theo, Lý Minh Lan ý thức được phản ứng của mình quá đột ngột, cô thu tay lại, đưa ngón trỏ lên môi, nói thầm: "Suỵt, đừng nói chuyện."

Nước mưa che phủ hết thảy, ngoại trừ cậu, không ai nghe thấy lời cô nói.

Mạnh Trạch từ cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy bên trong có hai bóng người mơ hồ, không nhìn rõ mặt, nhưng tư thế rất mờ ám, là đang... hôn nhau?

Đột nhiên, đèn trong cửa hàng tiện lợi lại tối đi.

Lý Minh Lan và Mạnh Trạch bốn mắt nhìn nhau.

Đêm tối, mưa phùn, cũng không biết mình trông như thế nào trong mắt người kia.

Mạnh Trạch quay người, dùng ngón tay lau môi.

Gió thổi qua, môi cậu vẫn lạnh lẽo, không để lại chút hơi ấm nào.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 15: Mạnh thiếu hiệp, xin nhận của ta một lạy

Đại danh "Mạnh Trạch lớp 7" lan truyền khắp khối 12, có người nói thẳng rằng Mạnh Trạch là người đứng hạng nhất trong trong kỳ thi thử.

Vương Huy ngẩng cao đầu, gặp ai cũng nói: "Mạnh Trạch, bạn học cũ của tôi, cậu ấy không đứng nhất thì ai đứng nhất."

Giọng cậu ta cũng lớn hơn, vừa quay đầu liền nhìn thấy Lý Nghi Gia đang đứng ở quầy bán đồ ăn bên cạnh.

Sợ cô nàng đã nghe thấy lời mình nói.

Vương Huy lập tức thu lại vẻ đắc ý: "Thắng bại là chuyện thường tình, bạn Lý Nghi Gia, kết quả thi thử không đại diện cho toàn bộ thực lực của cậu."

Lý Nghi Gia mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ: "Giờ thì tôi tin lời của cậu rồi, Mạnh Trạch không phải hạng tầm thường, tôi rất vinh dự được gặp một đối thủ như vậy ở trường cấp ba Nham Nguy."

Đối mặt với cạnh tranh, không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo, Vương Huy khen ngợi: "Bạn Lý Nghi Gia là một nhân tài hiếm có". Giống như nịnh bợ đã thành tinh.

"Lần trước tôi nói muốn thảo luận với Mạnh Trạch về bài phát biểu trong lễ tuyên thệ, cậu ấy chỉ nói một nửa rồi ngưng, thì ra là đang dốc sức chuẩn bị cho kỳ thi thử."

"Cập sắp lên sân khấu phát biểu sao? Cố lên!” Vương Huy có chút khó hiểu, bài phát biểu còn cần phải so kịch bản?" Mạnh Trạch từng có vài lần phát biểu ngẫu hứng hồi cấp hai, không cần phải nghiêm túc như vậy chứ?

Nhưng... Lý Nghi Gia nói gì cũng đúng.

“Nếu Mạnh Trạch là bạn học của cậu thì khi gặp cậu ấy cậu hãy nhắc đến chuyện này.” Lý Nghi Gia đẩy mắt kính, “Tốt nhất nên sắp xếp thời gian để tôi nói chuyện với cậu ấy.”

Vương Huy nhanh nhảu đồng ý: "Không thành vấn đề."

Lý Nghi Gia gặp được một bạn nữ cùng lớp, hai người trò chuyện về chiếc kẹp tóc mới của cô bạn.

Vương Huy không thể xen vào, lại bước rất nhanh, dần dần chỉ còn lại một mình.

Thật trùng hợp, cậu ta gặp Mạnh Trạch ở dưới tòa nhà giảng dạy.

“Chào.” Mạnh Trạch chẳng có biểu cảm gì với bạn học cũ.

“Chào.” Vương Huy quay đầu lại nhưng không thấy Lý Nghi Gia đâu, “Vừa rồi có người nhờ tôi chuyển lời cho cậu.”

"Hả?" Ngoài lớp 7 ra, Mạnh Trạch hầu như không trò chuyện với ai ngoại trừ Vương Huy, đếm tới đếm lui cũng không có mấy người để chuyển lời.

"Lý Nghi Gia muốn trao đổi với cậu về bài phát biểu, cậu có rảnh không?"

“Tôi vẫn chưa viết.”

"Tôi biết mà." Vương Huy khuyên: "Tôi nói cậu nghe, Lý Nghi Gia rất

nghiêm túc, mỗi lần trước khi lên sân khấu phát biểu cậu ấy đều phải sửa đi sửa lại bản thảo mấy lần."

"Tôi là tôi, cậu ta là cậu ta, cậu ta thì liên quan gì đến tôi?"

"Vậy là cậu không đúng rồi." Vương Huy kiên trì nói tốt cho Lý Nghi Gia, "Cậu cướp hạng nhất của cậu ấy, nhưng Lý Nghi Gia lại có tinh thần cạnh tranh, thay vì tức giận, cậu ấy lại sục sôi ý chí chiến đấu. Lần này cậu ấy lỡ mất hạng nhất, có một số bạn chỉ trỏ cậu ấy nhưng người ta rất vô tư, đấy gọi là cởi mở."

"Tôi còn không biết cậu ta được bao nhiêu điểm mà gọi là cướp mất hạng nhất của cậu ta sao?"

"Đừng giả ngốc nữa, người đứng nhất khối lần này chắc chắn là cậu." Vương Huy nhéo cổ mình, "Tôi lấy cái đầu trên cổ để bảo đảm."

"Thắng bại là chuyện thường tình."

Vương Huy vỗ tay: "Tôi đã nói với Lý Nghi Gia y chang vậy đấy."

*

Hôm nay Lý Minh Lan đến rất sớm.

Chu Phác Ngọc dù đang học từ vựng cũng không ngăn được cơn nhiều chuyện: "Tối qua cậu không sao chứ?"

"Mọi thứ đều ổn."

Nhìn thấy khóe mắt và lông mày của Lý Minh Lan đều mang ý cười, Chu Phác Ngọc đặt thẻ từ vựng xuống: "Mạnh Trạch có chuyện gì thế?"

"Để tớ đoán thử." Lý Minh Lan đoán thật, "Sau khi chuyển trường

đến Nham Nguy, cậu ấy không quen mà tính cách hướng nội nên giữ mọi chuyện trong lòng, ngột ngạt quá bèn đến tìm tớ để được khơi thông. "

Chu Phác Ngọc nghi hoặc: "Người có thành tích nổi trội như vậy vẫn có thể khiến bản thân ngột ngạt?"

"IQ cao không nhất thiết EQ cũng cao. Chẳng phải ông bà ta có từ mọt sách sao."

Rất có lý, Chu Phác Ngọc tiếp tục học từ vựng.

Lý Minh Lan không thể ngồi yên, thường xuyên nhìn ra sau, cho đến khi Mạnh Trạch xuất hiện.

Người khác mặc đồng phục, cậu cũng mặc đồng phục, nhưng cậu là người siêu phàm.

Mạnh Trạch còn chưa ngồi xuống đã nhìn thấy cô chớp chớp mắt, lắc đầu, cộng với đôi má phúng phính của cô, giống hệt một con sóc nhỏ.

Cô cười với cậu: "Chào buổi sáng, bạn Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch gật đầu, coi như là chào hỏi.

"Cậu nhớ giao hẹn tối qua của chúng ta chứ?"

"Không quên."

Cô cười khì khì: "Tôi chép bài tập trước hay là bái sư học nghệ từ cậu trước?"

"Không phải cậu phải nộp bài tập đúng giờ sao?"

"Tôi trực tiếp chép của cậu là được mà."

Cậu từ chối: "Việc này không nằm trong phạm vi thỏa thuận của chúng ta."

"Cậu thật vô tình, quá tàn nhẫn."

Nhưng không sao, Lý Minh Lan đi lên hàng ghế đầu dạo một vòng rồi quay về, lấy được một đống bài thi, cô chưa bao giờ lo không có bài tập để chép.

Hôm nay cô chép hơi sơ sài rồi nộp sớm, nóng lòng muốn bắt đầu giờ học mỹ thuật: “Mạnh Trạch, cậu vẽ cho tôi một vài nét cơ bản là được.” Nếu vẽ thật quá, đem so với một thí sinh ngành mỹ thuật như cô thì xấu hổ lắm.

Cô mong rằng cậu vẽ vài nét là có thể vẽ ra được tinh túy.

Mạnh Trạch cũng nói: “Vẽ tranh rất đơn giản.”

Cô gật gù: “Mạnh Trạch, điều gì mới là khó đối với cậu vậy?”

Có lẽ không có, cậu thật sự là một người hoàn hảo.

Chỉ nghĩ như vậy thôi là mắt cô đã sáng ngời, chiếu thẳng vào cậu.

Mạnh Trạch cúi đầu tránh ánh sáng ấy, cầm bút lên, vẽ vài nét xong rồi đưa tờ giấy qua.

Lý Minh Lan sửng sốt.

Đây không phải người diêm sao? Bút pháp còn không mượt mà bằng cô, những đường khập khiễng được nối với nhau bằng hai đoạn, hoàn toàn là người ngoại đạo vẽ nguệch ngoạc.

Sóc nhỏ phồng má: "Mạnh Trạch, cậu đùa tôi à?"

Mạnh Trạch: “Tôi vẽ xong rồi.”

Sóc nhỏ từ chối: “Tôi muốn cậu vẽ một bức phác họa giống năm ngoái.”

Lớp học khá ồn.

Tuy nhiên, nếu có... Mạnh Trạch vẫn không muốn bị người khác nghe thấy.

Phùng Thiên Lãng bị sốc bởi kỳ thi thử, cưỡng ép bản thân tập trung tinh thần, vùi đầu làm bài thi.

Chu Phác Ngọc lật thẻ từ vựng, chép chép viết viết.

Người rảnh rỗi trong góc chỉ có Mạnh Trạch và Lý Minh Lan. Cậu xoay bút, chọt về phía cô.

Cô nghiêng người qua.

Cậu đang định cắn vào tai cô, chợt nhận ra hai người ở quá gần nhau nên lại không động đậy nữa.

Không ngờ Lý Minh Lan lại là người lên tiếng trước, cô hạ giọng nói: “Năm ngoái, sau kỳ nghỉ hè, tôi lại gặp được ông cụ, theo thỏa thuận của chúng ta, tôi đã trả cho ông ấy một nghìn tệ.”

Mạnh Trạch không biết chuyện này, cậu nói: “Bức tranh năm ngoái không phải tôi vẽ.”

Lý Minh Lan mở to mắt.

Đen láy, phát sáng, Mạnh Trạch nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của chính mình trong đó: “Là ông ngoại tôi vẽ.”

Không ai là hoàn hảo, hội họa là điểm mù của Mạnh Trạch.

Ông ngoại muốn bồi dưỡng cậu thành người thừa kế, sau khi Mạnh Trạch làm quen với lý thuyết mỹ thuật, phát hiện não thì hiểu nhưng tay thì không.

Lý Minh Lan sấn tới: “Không phải ông cụ nói cậu lo việc mua bán sao?”

Làn da thiếu nữ tựa ngọc, trắng ngần trong suốt.

Mạnh Trạch đành phải dịch ghế, để mình cách xa cô ra: “Tôi lo liệu, nhưng người vẽ không phải là tôi.”

“Tôi bị lừa rồi, đồ dối trá.” Lần này Lý Minh Lan không hề tức giận, cô chắp tay làm động tác cầu xin: “Mạnh Trạch, cậu phụ đạo toán cho tôi đi.”

Lúc này, cô giống như một con sóc nhỏ bị rơi từ trên cây xuống, đáng thương vô cùng.

Mạnh Trạch đem sách toán đặt trước mặt cô: “Toán học, tuyệt vọng.”

"Mạnh Trạch... Mạnh Trạch..." Cô mếu máo.

"Tôi có thể chỉ cậu một số mẹo nhanh để làm bài thi mỹ thuật."

Cái miệng vừa mếu máo lại cong lên: "Chốt!"

*

Trong giờ ra chơi, Mạnh Trạch ra ngoài lớp học ngắm cảnh.

Cậu nói với Lý Minh Lan những kỹ xảo do ông ngoại dạy, không biết cô lĩnh hội được bao nhiêu, lúc này cô nhảy đến bên cạnh cậu.

Mạnh Trạch rất cao, phải khom lưng mới có thể tựa khuỷu tay vào lan can, lưng cậu hơi gù.

Ngược lại, cô cảm thấy cậu có cảm giác thư giãn hiếm có: "Mạnh Trạch, nghe nói trường sắp cập nhật bảng vinh danh."

"Ừm."

Cô chỉ muốn chọc thủng vẻ lạnh lùng của cậu, lặp lại câu nói cũ: "Đồ dối trá này, cậu còn chưa trả bùa thi đậu lại cho tôi."

"Vứt rồi." Mạnh Trạch kẹp lá bùa ma quỷ vào cổ áo cô, cô không hay biết, sau đó lá bùa ấy cũng không biết biến đi đâu mất.

"Cậu dùng thủ đoạn tiểu nhân lừa lấy bùa thi đậu của tôi."

Mạnh Trạch không nói gì, quay trở lại lớp học.

Cậu mở một trang giấy trắng trong sổ nhật ký, viết hai chữ thật lớn: "Thi đậu".

Đây là lần đầu tiên Lý Minh Lan được thưởng thức chữ viết của cậu ——

Mạnh mẽ, ngang ngược, thể hiện sức mạnh của một người đàn ông trưởng thành.

Mạnh Trạch xé tờ giấy đưa cho cô: "Huề rồi nhé."

"Tâm cậu không thành, cái này không linh."

"Linh hơn của cậu."

Nghĩ bụng, đây là bùa thi đậu của học bá, có lẽ còn hữu dụng hơn của Phật Tổ, Lý Minh Lan nhận lấy tờ giấy: "Mạnh Trạch, hay là cậu phụ đạo toán cho tôi đi."

“Cậu đừng có được voi đòi tiên.”

"Mạnh Trạch ơi, Mạnh Trạch à."

Mạnh Trạch lại đeo tai nghe vào.

Bên ngoài cửa sổ là tiếng chim hót líu lo, Lý Minh Lan nhìn thấy bầu trời trong xanh được mưa gột rửa, một màu trong veo.

Mạnh Trạch và cô, khoảng cách như trời với đất.

Tuy nhiên, cô uốn cong ngón cái và ngón trỏ, thu nhỏ trời và đất lại giữa hai ngón tay mình.

Cũng được, chẳng phải ngồi rất gần nhau sao.

*

Vẫn chưa đến cuối tuần, Lý Húc Bân lại về Lý gia, anh đi gõ cửa phòng em gái.

Lý Minh Lan lê bước nặng nề ra mở cửa: “Anh.”

“Tính thời gian thì chắc sắp thi thử rồi phải không?”

Lý Minh Lan thành thật khai báo kết quả từng môn học với anh trai.

Báo cáo xong, bầu không khí im lặng như tờ.

Lý Minh Lan sẵn sàng tư thế, chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ sấm sét của anh trai.

“Về điểm số của em.” Lý Húc Bân vẫn gọi là bình tĩnh, “Thầy cô của em có nói gì không?”

“Thầy cô đã cố gắng hết sức.” Nham Nguy không phải là trường cấp ba hạng nhất, đứng bét ở Nham Nguy đến trường thi đại học cũng sẽ đứng bét, không trách giáo viên được.”

"Em đừng nói cho ông bà biết thành tích." May mà Lý Húc Bân luôn bình tĩnh, nếu không lúc này anh đã gầm lên như sư tử với em gái mình.

"Đương nhiên em sẽ không khiến ông bà bị kích động."

"Minh Lan." Lý Húc Bân không tin vào số phận, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận. "Dựa vào tính tình của em, có lẽ sẽ thích hợp với ngành dịch vụ, cho dù gặp phải khách hàng khó tính đến đâu em cũng vẫn có thể mỉm cười."

“Anh.” Lý Minh Lan tựa người vào cửa, đột nhiên nói: “Em muốn nghiêm túc học mỹ thuật.”

Lý Húc Bân tưởng cô đang nói nhảm: "Anh không phải ông nội, sẽ không dễ dàng bị em lừa đâu."

"Lần này là em nói thật.”

“Có phải trong lớp có bạn nào xì xào về điểm số của em không?” Em gái tuy khó chịu nhưng dù sao cũng là em gái, Lý Húc Bân đặc biệt bênh vực.

“Em muốn tìm lối thoát cho kỳ thi đại học.” Cô thu lại nụ cười, “Em muốn quyết chí vươn lên.”

Lý Húc Bân nhất thời không thể tiếp lời, chỉ nhìn cô chằm chằm.

Lý Minh Lan kêu lên: “Anh, sao anh trông như nhìn thấy ma vậy?”

"Ngươi không phải Lý Minh Lan, ngươi là ai?"

“Lẽ nào anh coi thường Lý Minh Lan sao?"

“Không phải em bị sốt chứ?”

Lý Minh Lan vỗ vai anh trai: “Em không đùa với anh đâu, thật ra trước đó em cũng đã có một số ý tưởng, lúc ấy còn do dự, nhưng ngay khi công bố kết quả kỳ thi thử đầu tiên, em đã không còn sự lựa chọn nào khác.”

“Em muốn quyết chí vươn lên, anh rất mừng.” Lý Húc Bân xoa đầu em gái, “Nếu em bị bắt nạt thì nhất định phải nói cho anh biết.”

Cô để mặc anh trai vò tóc mình ngày càng bù xù: “Anh yên tâm đi.”

"Lần này em phải giữ lời đấy, đừng giả vờ nghiêm túc chỉ để tránh bị khiển trách."

Lý Minh Lan gật đầu: “Anh, phòng khảo thí của Học viện Mỹ thuật rất xa, anh lái xe chở em tới đó được không?”

"Được, ai bảo anh là anh trai của em chứ.”

*

Bảng vinh danh lớp 12 đã cập nhật phần giới thiệu mới, và “chú tiểu quét rác” đứng đầu bảng đã trở thành bom tấn.

Lớp 7 có học sinh đứng hạng nhất quả thực là một kỳ tích to lớn.

Ngoài lớp học, thường có người thì thầm to nhỏ về Mạnh Trạch.

Trong phòng học, ba đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cậu.

"Oa, Mạnh Trạch, cậu đứng nhất khối đấy." Lý Minh Lan cười tươi như thể mình đứng nhất vậy.

Phùng Thiên Lãng giơ ngón tay cái lên, kích động dâng trào: “Mạnh Trạch, lớp 7 chúng ta chưa từng có nhân vật lợi hại như vậy.”

“Ồ.” Mạnh Trạch không muốn nói thêm gì nữa.

Phùng Thiên Lãng chắp tay, cung kính nói: “Mạnh thiếu hiệp, xin nhận của ta một lạy.”

Mạnh Trạch chỉ xem như giấc mơ võ hiệp của bạn cùng bàn đang trỗi dậy.

Không ngờ Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc cũng làm động tác tương tự, đồng thanh nói: “Mạnh thiếu hiệp, xin nhận của ta một lạy.”

Mạnh Trạch: “…” Một đám thần kinh.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 16: Học sinh này có sự nổi loạn từ trong cốt

Trịnh Khắc Siêu chỉ được tâng bốc một thời gian ngắn trước khi Mạnh Trạch chiếm spotlight.

Lúc cô chủ nhiệm đề cập đến việc học sinh lớp 7 đã giành được hạng nhất toàn khối, Trịnh Khắc Siêu đã "phì" một tiếng, rất nhẹ, rất khẽ.

Chỉ có Điền Tân nghe thấy, Điền Tân thấp giọng nói: "Trước đó Mạnh Trạch còn nộp giấy trắng, cậu ta đang làm cái quái gì vậy? Không lẽ là cố ý?"

"Chắc là có sở thích biến thái nào đó." Trịnh Khắc Siêu nhún vai, giả vờ bình tĩnh.

Mạnh Trạch cư xử gọi là khiêm tốn, nhưng ngoại hình cùng với thành tích là lợi khí, cậu đã trở thành đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu của các bạn cùng lớp, hơn nữa tính cách lạnh lùng kiêu ngạo của cậu cũng được nhắc đến rôm rả.

Vì cậu nộp giấy trắng trong một tiết kiểm tra trên lớp nên lại có thêm một tầng quan hệ khác gắn chặt với Lý Minh Lan.

Trịnh Khắc Siêu đi đến đâu cũng có thể nghe thấy mọi người bàn tán về hạng nhất của lớp 7.

Phiền quá.

Buổi trưa, Trịnh Khắc Siêu nhìn thấy Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc

ở trong căng tin, cậu ta nháy mắt với Điền Tân, bưng dĩa cơm đi qua ngồi xuống bên cạnh Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan liếc nhìn người này một cái, cố ý quay đầu sang hướng khác.

Điền Tân nhếch miệng cười, ngồi xuống: "Đúng rồi, Mạnh Trạch giả heo ăn thịt hổ, lừa gạt mọi người trong lớp chúng ta, hai cậu thân với cậu ta như vậy, chắc cũng sập bẫy của cậu ta nhỉ?"

Chu Phác Ngọc cười cười: "Chú tiểu quét rác mà, thâm tàng bất lộ."

Trịnh Khắc Siêu phát hiện, Lý Minh Lan thậm chí còn không thèm nhìn mình khiến cậu ta lại nổi cáu.

Điền Tân đá Trịnh Khắc Siêu một cái ở dưới bàn, ra hiệu cho cậu ta hãy kiên nhẫn. Điền Tân hỏi: “Lý Minh Lan, cậu thấy thế nào?”

Lý Minh Lan ngẩng đầu lên khỏi dĩa cơm, trên mặt không có vẻ tức giận, ngược lại sáng ngời: “Chẳng phải đã có thêm một gia sư sẵn có sao?”

Điền Tân cười: “Lý Minh Lan, thầy Quách biểu dương hai bạn ở trên lớp, người còn lại cũng có thể làm gia sư mà.”

Tại sao Trịnh Khắc Siêu ngày nào cũng tức giận như vậy? Chẳng phải là vì không lấy lòng được Lý Minh Lan hay sao? Điền Tân muốn làm mối tiếp cho bạn thân.

“Chỗ ngồi của tôi và Mạnh Trạch rất gần, tiện hơn.” Lý Minh Lan ăn nốt miếng cơm cuối cùng, “Tôi ăn xong rồi, đi đây.”

Chu Phác Ngọc thu dọn khay cơm và đũa: “Hai cậu từ từ ăn nhé.”

Điền Tân cao giọng: “Tôi nói nhé, nam sinh thanh cao thì phải đi đôi với nữ sinh thanh cao, chẳng hạn như nữ học bá của lớp 5 ấy.”

Không biết Lý Minh Lan có nghe thấy không, dù sao cô cũng không quay đầu lại.

Điền Tân lại đá Trịnh Khắc Siêu cái nữa, “Cậu đó, kể từ sau bữa tiệc sinh nhật lần trước, cậu đã thua khí thế ở trước mặt Lý Minh Lan rồi.”

Ánh mắt u ám của Trịnh Khắc Siêu nhìn chằm chằm bóng lưng Lý Minh Lan: "Cậu nói về Mạnh Trạch với cậu ấy làm gì?"

“Mạnh Trạch và cậu ấy.” Điền Tân giơ hai ngón cái, cử động lên xuống, “Có gì đó.”

“Cậu ấy và tên Mạnh Trạch đó cùng một điệu hạnh, không nhìn thẳng vào người khác.” Hễ nhắc đến Mạnh Trạch là Trịnh Khắc Siêu liền có thể nghe thấy tiếng nghiến răng “ken két” của mình.

"Lý Ming Lan và Tôn Cảnh… Lý Minh Lan và Mạnh Trạch... Tôn Cảnh và Mạnh Trạch..." Điền Tân cười khẩy, "Tôi thật sự mong đợi vở kịch này."

*

Đại hội tuyên thệ được sắp xếp vào tuần tới.

Đây là lần đầu tiên có học sinh lớp 7 lên sân khấu phát biểu nên cô chủ nhiệm rất coi trọng. Buổi chiều trước khi lên lớp, cô gọi Mạnh Trạch đến văn phòng.

"Em chào cô." Lý Nghi Gia nhìn thấy hai người, lễ phép chào hỏi.

Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia đi lướt qua nhau.

Lý Nghi Gia quay đầu lại.

Nhưng Mạnh Trạch thì không.

Cô chủ nhiệm ngồi xuống: "Mạnh Trạch, lần này kết quả thi thử của em rất xuất sắc, thành tích đại diện cho quá khứ huy hoàng, trong những ngày tới, em phải tránh kiêu ngạo và nóng vội, chạy nước rút đến cuối cùng với 100% trạng thái."

Mạnh Trạch: "Vâng."

"Ngoài ra, khi nào em viết xong bản thảo bài phát biểu thì đưa cô xem qua. Nhà trường đã mời lãnh đạo Sở Giáo dục, hơn nữa hôm đó cũng có phóng viên của đài tin tức đến phỏng vấn, lên sân khấu nhất định không được có sai sót." Mạnh Trạch từng nộp giấy trắng nên giáo viên chủ nhiệm không yên tâm lắm, cảm thấy học sinh này có sự nổi loạn từ trong cốt.

Mạnh Trạch: "Vâng."

Cô chủ nhiệm: "Em về lớp học trước đi."

Lý Nghi Gia vừa rồi còn chưa đi mà đang đợi ở ngoài cửa, nhìn thấy Mạnh Trạch liền mỉm cười: "Lần trước chúng ta đã thảo luận, cùng nhau phối hợp trong lúc phát biểu, không biết cậu còn nhớ không?"

Điền Tân đang đứng ở hành lang, ánh mắt đảo qua khuôn mặt của Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia.

Không ngờ Lý Nghi Gia cũng bị tên thư sinh Mạnh Trạch lừa gạt? Giả vờ thanh cao, Điền Tân bĩu môi, trong nháy mắt cậu ta lại nhìn thấy ——

Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc từ nhà vệ sinh quay lại.

Điền Tân như sợ thiên hạ không loạn, nói với âm lượng không cao không thấp: "Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia cười nói vui vẻ quá."

Chỉ thấy Mạnh Trạch gật đầu với Lý Nghi Gia mà không nói gì.

Lý Minh Lan đút hai tay vào túi áo khoác, đi vào lớp.

Cho đến khi Mạnh Trạch ngồi xuống.

Cô gọi: "Mạnh Trạch ơi, Mạnh Trạch à."

Cậu lấy tai nghe từ trong túi ra, một trái một phải bịt tai lại.

Mỹ thuật, lấy mỹ làm đầu, Mạnh Trạch chính là "mỹ".

Dây tai nghe dài buông xuống, Lý Minh Lan nhìn theo, thấy đường viền cổ mềm mại của cậu dừng ở xương quai xanh thẳng tắp.

Lúc giáo viên bước vào, Mạnh Trạch tháo tai nghe ra.

Lý Minh Lan lại nói: "Mạnh Trạch ơi, Mạnh Trạch à."

Tuy nói rất nhỏ nhưng âm cuối cao vút vẫn lọt vào tai cậu.

Giống như mưa xuân rả rích, không dữ dội cũng không mạnh mẽ mà dần dần thấm vào mọi chỗ trống.

*

Xếp hạng, có trước sẽ có sau.

Sau kỳ thi thử đầu tiên, học sinh chỉ thảo luận về những học sinh đứng đầu. Nằm ngoài tốp mười trong lớp thì sẽ chẳng được nhắc đến.

Hạng mười toàn khối ở Nham Nguy, nếu là ở trường cấp ba hàng đầu khác thì đã là tầm thường rồi.

Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia đã đá văng hạng ba một quãng đường

rất dài, trở thành sự tồn tại xa không thể với trong mắt các bạn cùng lớp.

Lý Minh Lan nửa nằm lên bàn, than ngắn thở dài: “Toán học, quá tuyệt vọng rồi.”

Cũng có một người luôn để ý đến điểm số của Lý Minh Lan.

Hồ Hàn Nhiên lén lút đi tới, hạ giọng nói: "Lý Minh Lan, lần thi thử này tổng điểm của cậcu là bao nhiêu?"

“Để làm gì?” Cô chẳng có chút sức sống.

Hồ Hàn Nhiên: “So sánh thứ hạng của chúng ta, trước đó chúng ta đều luôn ngang tài ngang sức mà.”

Lý Minh Lan: “Đứng trước hay đứng sau không có gì khác biệt đối với chúng ta.”

Mạnh Trạch chưa từng hỏi điểm của Lý Minh Lan, dù sao cậu biết rất tệ là được.

Lúc cậu đang rửa tay trong nhà vệ sinh, Hồ Hàn Nhiên tình cờ đi vào.

Lý Minh Lan muốn giấu điểm cũng không được, chắc chắn có người đã nhìn thấy bài thi của cô.

Khi gặp Đinh Chương, Hồ Hàn Nhiên đã tiến tới hỏi thăm: “Cậu có biết lần này Lý Minh Lan thi được bao nhiêu điểm không?”

Mạnh Trạch cố tình vặn vòi nước hết cỡ.

Tiếng nước chảy ào ào không át được câu trả lời của Đinh Chương: “Những môn khác tôi không biết, chỉ biết môn toán thôi.”

Hồ Hàn Nhiên: “Điểm toán của cậu ấy là bao nhiêu?”

Tiếng nước của trường quá nhỏ, Mạnh Trạch đóng vòi nước, đi thẳng ra ngoài, song lại càng nghe rõ lời của Đinh Chương hơn: “Mười hai điểm.”

Bao nhiêu? Mạnh Trạch suýt vấp phải bậc thềm...

Hồ Hàn Nhiên: “Cái gì?”

Đinh Chương: “Mười hai điểm!”

Tận năm giây sau, Mạnh Trạch mới bước ra ngoài.

Mã Mẫn Triết lớp 6 cũng có mặt, cậu ta nhìn ra ngoài: "Đó có phải là hạng nhất mới đến của lớp 7 các cậu không?"

“Đúng thế.” Hồ Hàn Nhiên và Mã Mẫn Triết từng học chung lớp 10 và 11, lại ngồi cùng bàn nên nói chuyện rất thân thuộc, “Mạnh Trạch ngồi sau Lý Minh Lan, đương nhiên chúng ta tưởng là học sinh kém, không ngờ lại là cao thủ, chẳng trách Trịnh Khắc Siêu nói lỗ mũi cậu ấy hướng lên trời, thì ra người ta có sự tự tin."

*

Mạnh Trạch nghĩ đến bài thi toán của Lý Minh Lan, trong số những dấu X màu đỏ đó, cậu không thấy một dấu tích nào.

Điểm số này của cô cũng không có gì kỳ lạ.

Điều lạ là dù đạt được số điểm này nhưng cô vẫn có thể cười được?

Mạnh Trạch trở lại lớp học, lại nghe thấy cô cười.

Hồ Hàn Nhiên đứng ở lối đi, vẻ mặt đầy kinh ngạc: “Lý Minh Lan, tôi biết điểm của cậu rồi.”

Lý Minh Lan ngẩng đầu, nhìn cậu ta chằm chằm.

Hồ Hàn Nhiên sờ sờ mũi, nói: “Tôi thề sẽ không nói cho ai biết.”

Lý Minh Lan vẫn im lặng.

Hồ Hàn Nhiên tựa hồ mới hiểu ra mình đã làm rơi thứ mà Lý Minh Lan che giấu bấy lâu nay, cúi đầu nói: "Lý Minh Lan, xin lỗi nhé, tôi thật sự rất tò mò." Cậu ta giơ ngón tay lên, “Tôi thề nhất định sẽ giữ bí mật cho cậu."

Mạnh Trạch nhìn tên họ Hồ này, trong nhà vệ sinh nam nói to như vậy thì thể giữ bí mật đến đâu? Coi việc thề thốt như trò đùa.

Đúng như dự đoán, Lý Minh Lan quay đầu về phía cửa sổ, phớt lờ Hồ Hàn Nhiên.

Mạnh Trạch đã quan sát lớp 7, đúng như lời Lý Minh Lan nói, người theo đuổi xếp hàng từ cổng đông đến cổng tây trường, trong đó có mấy người trong lớp.

Có lẽ, còn có tên Hồ Hàn Nhiên này.

Khi sắp vào học, Hồ Hàn Nhiên không nhận được câu trả lời từ Lý Minh Lan, bèn hậm hực quay về chỗ ngồi.

Lý Minh Lan nửa nằm nửa ngồi.

Lọn tóc đuôi ngựa dài xõa xuống lưng cô.

Mạnh Trạch không nhìn rõ mặt cô, nhưng đoán xem liệu có phải cô cảm thấy mất mặt với các bạn cùng lớp? Nụ cười đã biến mất?

Cô nhanh chóng ngẩng đầu lên, quay về phía cậu. Con sóc nhỏ tội nghiệp lại xuất hiện, hai má phồng lên thành một cái bánh bao to

tròn: “Mạnh Trạch, tôi nhất định phải luyện tốt mỹ thuật.” Nghe như cô đã từ bỏ môn toán rồi.

Cậu gật đầu: “Cố lên.”

Cô lại cười nữa.

*

Hôm nay khi Mạnh Trạch về đến nhà, bà Mạnh đã về rồi.

Bà bật đèn sàn, giảm bớt độ sáng, khiến ngôi nhà trở nên yên bình ấm cúng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, bà bước tới nói: "Mạnh Trạch, về rồi à."

Mạnh Trạch cúi đầu thay giày: “Vâng.”

Bà Mạnh dựa vào khung gỗ ở huyền quan: “Có điểm thi thử chưa? Các môn của con thế nào?”

“Cũng tạm.” Mạnh Trạch dửng dưng, báo cáo kết quả từng môn một.

Bà Mạnh càng nghe càng vui vẻ: “Tốt quá rồi.”

Mạnh Trạch gật đầu, không phải vì sợ so bì diễn xuất với mẹ mà là cảm thấy lãng phí thời gian.

Bà Mạnh nhìn đồng hồ trên tường: “Đúng rồi, bố con nói hôm nay sẽ về sớm, chắc là sắp về đến rồi đấy.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa vang lên tiếng vặn chìa khóa.

Ông Mạnh mở cửa, sửng sốt: “Ồ, về cả rồi à?” Ông thay chiếc áo khoác dày cộm, trên người còn lại áo len kẻ sọc sẫm màu, để lộ cổ áo sơ mi trắng.

Bà Mạnh lập tức đón lấy áo khoác của ông: "Em còn tưởng anh lại có tiệc tùng chứ."

Ông Mạnh cởi cà vạt: "Em nói đúng đấy, anh đã gặp lão Trương. Con trai ông ấy năm nay cũng thi đại học, thành tích không bằng trước đây, nói muốn học hỏi kinh nghiệm từ anh, vốn anh định đồng ý, nhưng tối nay đã có hẹn ăn cơm với em nên để hôm khác."

Bà Mạnh lại đón lấy cà vạt của chồng, kẹp giữa các ngón tay.

Ông Mạnh quay sang Mạnh Trạch: "Hôm nay bố gọi hỏi giáo viên mới biết đã có kết quả kỳ thi thử đầu tiên."

Bà Mạnh cười: "Giáo viên có nói cho anh biết lần này con trai đứng hạng mấy không?"

Ông Mạnh giơ ngón trỏ lên: "Hạng nhất." Nói xong, ông cười ha ha.

Lúc đi treo quần áo, bà Mạnh nhìn thấy một tấm bưu thiếp trên tủ huyền quan: "Ồ, hòm thư nhà mình hôm nay nhận được một tấm bưu thiếp, gửi cho Mạnh Trạch."

Ông Mạnh hỏi: "Ai gửi thế?"

Bà Mạnh cầm tấm bưu thiếp lên đưa cho Mạnh Trạch: "Nhìn dấu bưu điện là gửi từ miền bắc, chắc là bạn học cũ của nó."

Chữ viết ở mặt sau tấm bưu thiếp rất nắn nót và đẹp mắt, trên con tem là hình ảnh cảnh tuyết rơi, ngụ ý là miền bắc.

Mạnh Trạch: "Là bạn học cũ gửi."

Ông Mạnh cau mày: "Con có nói địa chỉ nhà cho bạn biết không?"

"Giáo viên có nhắc đến việc sẽ gửi phần thưởng nên con đã để lại

địa chỉ cho họ.” Mạnh Trạch lật lại lá thư trong tay, “Chắc là bạn con hỏi địa chỉ từ giáo viên.”

Ông Mạnh càng nhíu mày chặt hơn.

Tấm bưu thiếp không có bì thư, những câu thơ trên tấm thiệp hiện rõ.

Bà Mạnh: “Tiếp xúc nhiều với các bạn cùng lớp cũng không phải là chuyện xấu.”

Khi cả nhà ngồi vào bàn ăn, ông Mạnh lại nói: “Thi đại học như chiến trường, lựa chọn chiến hữu vô cùng quan trọng”.

Bà Mạnh múc cho ông Mạnh một bát súp: “Bạn học có thể gửi thư cho con trai cũng sẽ không tệ, lời chúc trên bưu thiếp rất có học vấn.”

Ông Mạnh: "Học vấn này cũng không phải là học vấn thi đại học. Tạm thời chưa nói người gửi thư có tâm tư gì, đối với Mạnh Trạch mà nói, giai đoạn này không thể phân tâm được. Đừng trả lời tấm bưu thiếp này."

Bà Mạnh: “Chỉ là một lá thư thôi mà.”

“Phòng họa khi chưa xảy ra.” Ông Mạnh đặt bát súp xuống, “Nói thật, chuyển đến trường cấp ba Nham Nguy, bố cũng rất lo lắng.”

Mạnh Trạch phát hiện biểu cảm của mẹ lúc này có chút thay đổi.

Cũng giống như lần trước ở nhà hàng, khóe miệng bà cong xuống rồi lại nhanh chóng nhếch lên.

"Nham Nguy danh tiếng tầm thường, hôm nay anh biết thành tích của con trai không bị tụt dốc, mới gọi là trút bỏ được tảng đá to trong lòng, con của lão Trương đã bị liên lụy đấy thôi." Ông Mạnh

muốn quay đầu, bị căng cơ, bèn “ây da” một tiếng, "Hôm nay lái xe suốt tám tiếng, đau vai quá."

“Anh cố quá rồi.” Bà Mạnh xoa bóp cho ông Mạnh.

"Không phải chỉ vì cái nhà này sao? Nghĩ đến vợ, nghĩ đến con trai, phấn đấu thôi!” Thấy con trai chần chừ không trả lời, ông Mạnh nói: "Mạnh Trạch, dù là trường cũ hay trường Nham Nguy, tóm lại, đã đến lúc phải đoạn tuyệt với những bạn không cùng chí hướng, không cùng mục tiêu rồi.”

Người gửi tấm bưu thiếp là một bạn nữ cùng lớp cũ của Mạnh Trạch. Trong thư không có nội dung gì bất thường, chỉ có điều trên tấm bưu thiếp có một trái tim màu hồng khiến ông Mạnh lo lắng.

Mạnh Trạch nhìn người cha bị vợ con lừa dối, không ngừng nói vì gia đình, dù vất vả mệt nhọc đến mấy cũng đáng.

Cuối cùng cậu cũng mở miệng: "Bố, con có chừng mực."

Người gửi thư là bạn nữ đứng nhất lớp, có cùng chí hướng với cậu.

Ngược lại là Lý Minh Lan, người mà hôm nay cậu mới biết thi toán mười hai điểm...

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 17: Tạp chí tự động nằm ngay trang áo sơ mi trắng

Bà Mạnh giữ vai ông Mạnh: "Con trai chúng ta cũng không phải không hiểu chuyện, anh đó, không kìm chế được mà cứ cằn nhằn."

Ông Mạnh cười: "Là anh cằn nhằn, ăn cơm, ăn cơm."

Ăn xong, Mạnh Trạch đưa tấm bưu thiếp cho bố.

Ông Mạnh ngây người, sau đó lập tức hiểu ra đây là một lời bảo đảm của con trai mình, nhưng sao ông có thể nhận được? Ông ho khan một tiếng: "Nến con đã nhận được rồi thì cứ giữ đi, đợi thi đại học xong rồi hãy bàn đến học vấn của bài thơ này."

"Bố con không phải nghi ngờ con, mà là bị lão Trương dọa sợ, tấm bưu thiếp đẹp như vậy, con cứ giữ đi." Lúc này bà Mạnh vẫn không quên giảng hòa cho chồng con.

Nếu không phải Mạnh Trạch tận mắt chứng kiến thì cậu cũng sẽ tin rằng đây là một gia đình ấm cúng.

"Bố, mẹ, con đi làm bài tập đây." Mạnh Trạch đóng cửa lại, cách ly không gian giống như sân khấu bên ngoài.

Cậu ngồi vào bàn, ngước lên chỉ thấy cuốn tạp chí còn bắt mắt hơn tập đề thi đại học phía trên.

Thói quen lật xem của cậu đã được ghi lại trên cuốn tạp chí. Cậu chỉ cần mở ra là cuốn tạp chí tự động nằm ngay trang áo sơ mi trắng.

Mạnh Trạch nhìn cô người mẫu hồi lâu, phát hiện đường nét của cô ấy sắc sảo và cứng rắn hơn.

Còn người nào đó thì nhanh nhẹn và nhẹ nhàng.

Ngoài cửa vang lên tiếng kêu đau của ông Mạnh: "Ôi, ngày mai anh phải đến bệnh viện mát xa thôi, đau khó chịu quá."

Nhớ đến lời dặn của bố, Mạnh Trạch đóng cuốn tạp chí lại.

*

Vương Huy gặp ai cũng nói Mạnh Trạch là bạn học cũ của mình, nhưng cả hai lại chưa bao giờ ăn trưa cùng nhau ở trường Nham Nguy.

Một người bạn cùng lớp nửa tin nửa ngờ: "Không phải Mạnh Trạch không qua lại với ai sao? Đúng là quái gở."

"Cậu ấy vừa mới chuyển trường nên chưa quen thân với mọi người." Nhưng trong lòng Vương Huy cũng cảm thấy đúng là mình phải xây dựng tình bạn học đường với Mạnh Trạch thôi.

Vẫn chưa đến giờ trưa, Vương Huy đến trước cửa lớp 7 nhìn ngó xung quanh rồi vẫy tay với Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch tưởng có chuyện lớn nên đi ra khỏi lớp.

Vương Huy nói: “Chúng ta cùng nhau ăn trưa đi.”

"Có chuyện gì à?" Lúc học cấp hai, hai người là bạn cùng lớp rồi trở thành bạn ăn, khi đến Nham Nguy, một người học lớp 5 còn một người học lớp 7, Mạnh Trạch không có thói quen chờ đợi nên dứt khoát chỉ ăn một mình và đi dạo một mình.

Thật ra cũng không có chuyện gì, nhưng Vương Huy chợt nhớ ra

mình và Mạnh Trạch còn chưa tiếp nhận được hướng dẫn nhập môn: “Lần trước giao hẹn đến nhà tôi nhưng đột nhiên có biến, sau đó chúng ta cũng không gặp lại nhau nữa.”

Hóa ra là vì chuyện đó, Mạnh Trạch gật đầu đồng ý.

Buổi trưa, chuông báo hết tiết vang lên, Vương Huy đang định rời đi thì bị bạn cùng lớp ngăn lại, nói chuyện phiếm vài câu.

Khi đi ra hành lang, cậu ta nhìn thấy Lý Nghi Gia đang cầm mấy trang giấy đứng đợi bên ngoài lớp 7.

Vương Huy tâng bốc Lý Nghi Gia, nhưng thật ra cũng đã tìm hiểu về cô nàng.

Lý Nghi Gia lạc lõng ở Nham Nguy, ban đầu với thành tích của mình, cô ấy sẽ không đến Nham Nguy đâu, nhưng lại bị ốm trong kỳ thi tuyển sinh cấp ba phải vào phòng thi khi đang sốt cao nên đã thi trượt.

Thái độ của cô ấy với các bạn học rất thân thiện, nhưng Vương Huy cũng biết cô ấy rất kiêu ngạo, trong lòng rất coi thường trường cấp ba Nham Nguy.

Tán gẫu và nói chuyện với cô ấy, với việc cô ấy chủ động tán gẫu, nói chuyện cũng như chủ động bắt chuyện với người khác là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lúc này lại đang đợi ở lớp 7...

Vương Huy có chút kinh ngạc: "Lý Nghi Gia."

"Vương Huy." Lý Nghi Gia mỉm cười, lúm đồng tiền lại hiện ra: “Cậu tới tìm Mạnh Trạch à?"

“Đúng vậy, chúng tôi có hẹn đi ăn trưa.” Vương Huy dừng lại, do dự

nói: “Cậu đến để…”

Lý Nghi Gia: “Vẫn là chuyện đó, bản thảo phát biểu.”

Vương Huy chợt nhận ra, cũng đúng, đương nhiên cô ấy đến đây là vì công việc: “Lần trước tôi đã nói với cậu ấy rồi, cậu ấy có tính trì hoãn, viết bản thảo rất chậm.”

Lý Nghi Gia: “Vậy đưa bản thảo đã hoàn thành của tôi cho cậu ấy, để cậu ấy cân nhắc rồi viết. Có điều như vậy là tôi được lợi hơn vì được ra chủ đề trước.”

Vương Huy cười: “Không sao, cậu ấy không để ý đâu.”

Hai người lớp 5 đang đứng ngoài cửa lớp 7 nói chuyện vui vẻ.

Lúc Mạnh Trạch bước ra, Vương Huy đã tự mình quyết định: "Mạnh Trạch, hay là ba người chúng ta đi ăn cùng nhau nhé? Vừa lúc, tôi muốn nghe triết lý học tập của học bá.”

Xem ra không đối chiếu bản thảo không được rồi: “Ừm.” Mạnh Trạch cũng không có ý kiến, thậm chí có Vương Huy đi cùng mới tốt.

Tuy là ba người đi cùng nhau nhưng trong mắt các học sinh chỉ nhìn thấy Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia.

Mới qua một buổi trưa, Điền Tân lại đi dạo đến bàn Lý Minh Lan: “Mọi người đều đang đồn Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia là một cặp trời sinh.”

Lý Minh Lan nhe ra hai hàng răng đều đặn, trong kẽ răng phát ra một tiếng "khì": "Điền Tân, cậu để ý tới Lý Nghi Gia như vậy, có phải là..."

Mặt Điền Tân hơi biến sắc, khiêu khích ly gián là một chuyện, bản thân bị cuốn vào vòng xoáy tin đồn lại là chuyện khác, cậu ta hất

vai: “Tôi chỉ là nghe nói mà thôi.”

*

Thật ra, lúc nãy ở căng tin náo nhiệt, Lý Minh Lan liếc mắt liền nhìn thấy Mạnh Trạch.

Đối diện cậu là Lý Nghi Gia, bên cạnh còn có một nam sinh, hẳn là học lớp năm.

Bầu không khí giữa ba người rất hòa hợp, Mạnh Trạch thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng lại nói vài câu, như thể trước mặt học sinh lớp 5 cậu không còn bị câm nữa.

Lý Minh Lan ăn xong, quay đầu lại thì đám Mạnh Trạch đã thu dọn khay cơm rời đi.

Không phải cô chưa từng nghe thấy ai bàn luận về Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia.

Suy cho cùng, ở trường Nham Nguy vẫn còn rất nhiều người ăn no rửng mỡ không có việc gì làm.

*

Lý Minh Lan không thèm tin những lời đồn thổi, cô dứt khoát hỏi đương sự: "Mạnh Trạch, có phải cậu và học sinh lớp 5 sẽ phát biểu trong lễ tuyên thệ không?"

Mạnh Trạch không trả lời, chuyện này không liên quan đến cô.

Bản lĩnh lớn nhất của Lý Minh Lan là có thể độc thoại với Mạnh Trạch: "Có phải cậu cũng đứng nhất khối ở trường cũ không?"

Mạnh Trạch im lặng, chuyện này cũng không liên quan đến cô.

Phùng Thiên Lãng thấy bầu không khí tẻ nhạt bèn tiếp lời: "Chắc chắn rồi, không có nhiều năm khổ luyện, làm sao có thể đạt đến đỉnh cao."

Tuy nhiên, chuyện Mạnh Trạch chép bài tập và nộp giấy trắng không phải chưa từng xảy ra, Phùng Thiên Lãng chỉ có thể giải thích những điều này là sự tùy hứng thi thoảng của một học bá.

Phùng Thiên Lãng: "Mạnh Trạch, cậu nói đúng không?"

Mạnh Trạch gật đầu.

Lý Minh Lan dí sát mặt vào cậu, phồng má: “Mạnh Trạch, có phải cậu coi thường những học sinh đạt điểm trung bình như chúng tôi không?”

Điểm của cô đâu gọi là "trung bình", cô vẫn còn kém "trung bình" một khoảng cách rất xa. Mạnh Trạch cất lời: "Không phải."

Cho chút ánh nắng là cô rực rỡ ngay: “Tôi biết cậu là nhân từ thương người mà”.

*

Lý Nghi Gia lớp 5 sau khi tan học lại đến ngoài cửa lớp 7.

Bầu trời trong xanh, ánh hoàng hôn chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng.

Mạnh Trạch đi ra ngoài đứng trước mặt cô, vừa vặn bị ánh nắng làm loãng đi khí chất lạnh lùng.

Hai người đứng dưới ánh sáng, xác minh lời đồn.

Lại có nam sinh đang nhiều chuyện về hai người này.

Không phải là Điền Tân nữa.

Một trong số đó là Điêu Khôn, bản tính ăn to nói lớn, khi đi ngang qua chỗ ngồi của Lý Minh Lan, cậu ta đã hét thật to: “Học bá cũng chơi trò kích thích trước kỳ thi đại học à.”

Một người khác như hình với bóng với cậu ta, tên là Tào Vận Thịnh: "Mong đợi kỳ thi thử tiếp theo quá, không biết hai người họ sẽ tiến bộ hay thụt lùi.”

Lý Minh Lan đặt cây bút chì ngang người, bĩu môi, ngửi mùi hương gỗ trên thân bút.

Mấy ngày nay Chu Phác Ngọc nghe không ít lời bàn tán, hỏi: “Có phải giữa Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia xảy ra chuyện gì không?”

“Không biết.” Lý Minh Lan vừa nói, chiếc bút chì liền rơi xuống.

Cô cầm lấy, ngòi bút chì đen đâm vào lòng bàn tay cô, rất nhẹ. Cô mở lòng bàn tay ra thì thấy trên đó có những chấm đen nhỏ.

Chu Phác Ngọc: "Bây giờ tớ cảm giác Mạnh Trạch không chỉ là một tảng băng, mà còn là một tảng đá bị phong ấn, vừa cứng vừa lạnh."

Ngoài cửa sổ, gió lạnh thổi qua mái tóc dài của Lý Nghi Giai, thổi bay một lọn tóc trước mặt Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan lại bĩu môi: “Cậu ấy là người tốt.”

Cô không hề nói bậy, một số manh mối đều do chính cậu tiết lộ, nhưng thường thì quả thực cậu vừa cứng vừa lạnh.

Cậu và Lý Nghi Gia dường như có vô số chuyện để nói.

Hai học sinh lớp 5 và các học sinh lớp 7 có gì khác nhau? Có thể học sinh lớp 7 khá trẻ con, Mạnh Trạch thích giao tiếp với những người

trưởng thành.

*

Đối với tin đồn giữa Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia, Điền Tân hận không thể nhiệt liệt vỗ tay: “Lý Minh Lan bị đá, chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Cậu ấy không còn Mạnh Trạch thì vẫn còn Tôn Cảnh.” Trịnh Khắc Siêu thua Tôn Cảnh thì còn nhẫn nhịn được, vì cậu ta không dám đụng đến Tôn Cảnh.

Nhưng đối với Mạnh Trạch, có thể nói rằng Trịnh Khắc Siêu vô cùng căm ghét.

“Tôn Cảnh có thể chịu được Lý Minh Lan đứng núi này trông núi nọ sao?” Điền Tân nhìn trái ngó phải, thấy học sinh xung quanh đều đang bận rộn thì mới nói: “Hơn nữa chẳng phải có tin đồn Tôn Cảnh và Lý Minh Lan đã lâu rồi không gặp nhau sao."

Trịnh Khắc Siêu: "Ồ?"

Điền Tân: "Yên tâm đi, chúng ta cứ đợi xem kịch hay là được."

Hôm nay, Trịnh Khắc Siêu đã mời vài bạn cùng lớp ra ngoài cổng trường ăn cơm, nói một cách hoa mỹ thì là để chúc mừng sự tiến bộ của cậu ta trong kỳ thi thử.

Không phải tất cả học sinh đến dự đều học lớp 7, Liễu Linh Vận và Mã Mẫn Triết học lớp 6.

Trịnh Khắc Siêu công khai muốn tạo quan hệ với Tôn Cảnh nên đã mời hắn đến.

Tôn Cảnh không đến.

Trịnh Khắc Siêu cũng không hỏi.

Thay vào đó, Liễu Linh Vận lên tiếng: “Tôn lão đại đâu?”

"Anh Tôn... tâm trạng không tốt." Mã Mẫn Triết chỉ có thể nói như vậy.

"Tại sao?" Liễu Linh Vận mấy ngày rồi không thấy Tôn Cảnh đến lớp nên đang lo lắng.

Mã Mẫn Triết: “Có lẽ là bận việc riêng.”

Điền Tân vẫn bình tĩnh, đột nhiên lái chủ đề sang Lý Minh Lan: “Sao dạo này không thấy Lý Minh Lan đi với mấy người nữa?”

“Cô ta không cùng bọn với chúng tôi.” Liễu Linh Vận nhếch môi, “Cô ta bám lấy Tôn lão đại thôi.”

“Không biết khi nào cậu ấy mới sửa được thói quen đeo bám người khác.” Điền Tân cầm lon Coca lên, “Cậu ấy cũng dính chặt tên Mạnh Trạch lớp tôi, cứ như mè xửng vậy.”

"Mạnh Trạch?" Liễu Linh Vận hỏi, "Nam? Có phải là cái người rất cao, trong mắt không có ai?"

Điền Tân: "Đúng vậy, cậu không biết sao? Học sinh chuyển trường của lớp tôi, rất nổi tiếng, đứng nhất khối đấy."

Những gì Liễu Linh Vận và Điền Tân nói rốt cuộc có thể khớp nhau hay không, tra một tí là biết ngay.

Muốn tra vị trí nhất khối rất đơn giản, Liễu Linh Vận vẫn chưa ăn xong đã nói phải quay lại tòa nhà giảng dạy.

Sau khi Liễu Linh Vận và Mã Mẫn Triết rời đi, Điền Tân mỉm cười.

Trịnh Khắc Siêu hỏi: "Có phải cậu có ý tưởng gì không?"

"Chúng ta chẳng qua chỉ nói vài câu đùa giỡn, nhưng Lý Minh Lan nghe mà cũng như không nghe, đương nhiên không phải tôi muốn làm việc xấu, chỉ là đổ thêm dầu vào lửa thôi." Điền Tân vừa nói tay vừa làm động tác đẩy ra, "Mọi người đều biết rõ chút tâm tư của Liễu Linh Vận đối với Tôn Cảnh, từ lâu cậu ta đã coi Lý Minh Lan như cái gai trong mắt, cậu đoán xem có phải Liễu Linh Vận sẽ làm gì không?"

Trịnh Khắc Siêu thảng thốt: "Lý Minh Lan..."

"Xem cậu khẩn trương kìa." Điền Tân vỗ vai Trịnh Khắc Siêu, "Liễu Linh Vận có thể làm chuyện gì chứ? Cùng lắm là tìm cách ngáng chân Lý Minh Lan, đây cũng là để cậu nguôi giận mà."

*

Liễu Linh Vận rời khỏi quán ăn, vội vàng đến trường, mặt đanh lại, môi mím chặt.

Mã Mẫn Triết nhìn thấy sắc mặt của cô nàng liền có dự cảm chẳng lành: "Cậu định làm gì?"

"Đi xem tên Mạnh Trạch đó có phải là người đứng cùng chiến tuyến với Lý Minh Lan lúc đầu không?" Liễu Linh Vận chạy luôn.

Mã Mẫn Triết không thể ngăn được tính khí nóng nảy của cô nàng, đành phải đi theo.

Vị trí đầu bảng vinh danh dán một tấm ảnh nhập học của học sinh mới.

Liễu Linh Vận nhận ra khuôn mặt góc cạnh này, cô nàng hỏi: "Mã Mẫn Triết, cậu có biết Lý Minh Lan và Mạnh Trạch có chuyện gì không?"

Mã Mẫn Triết lắc đầu.

Liễu Linh Vận: “Cậu có biết Lý Minh Lan và Tôn lão đại lại có chuyện gì không?”

Cách đây không lâu, Mã Mẫn Triết luôn tin rằng Tôn Cảnh và Lý Minh Lan là một đôi, nhưng đột nhiên, vào một ngày nọ cậu ta nảy ra một ý tưởng và lĩnh ngộ được ý tứ thật sự của Tôn Cảnh.

Mã Mẫn Triết không tiện nói cho Liễu Linh Vân biết những chuyện này, cậu ta chỉ có thể giả ngu: "Làm sao tôi biết được? Đó đều là chuyện riêng của anh Tôn, cậu cũng đừng dò hỏi nữa, nếu không anh Tôn sẽ không vui đâu."

Liễu Linh Vận cười lạnh, thì ra Lý Minh Lan cặp kè cả Tôn Cảnh và Mạnh Trạch?

*

Những ngày trước lễ tuyên thệ tuy có gió nhưng cũng không tạo thành sóng lớn.

Tin đồn truyền đi, Mạnh Trạch không giải thích, Lý Minh Lan tựa hồ cũng không bận tâm.

Mấy ngày nay cô qua đầu nhìn cậu, trên mặt không còn dáng vẻ của một con sóc nhỏ nữa mà rất nghiêm túc và đứng đắn.

Thỉnh thoảng Mạnh Trạch lại tưởng tượng Lý Minh Lan đột nhiên cười ha hả để hù mình.

Mấy ngày trôi qua, không có chuyện gì xảy ra.

Cô vẫn gọi các học sinh khác bằng giọng điệu như vậy, chỉ khi đến chỗ cậu, cô lại hạ giọng, giả vờ trầm giọng: “Mạnh Trạch, Mạnh Trạch.”

Mạnh Trạch: "…" Không biết cô lại bị sao nữa.

*

Đã đến lễ tuyên thệ.

Công trình tu sửa nhà thi đấu vẫn chưa hoàn thành, ban đầu nhà trường dự định bố trí hội trường ở sân chơi, tuy nhiên, thời tiết u ám, thỉnh thoảng có mưa nhẹ.

Nhà trường bố trí dọn dẹp và dời hội trường đến nhà thi đấu.

Buổi sáng, giáo viên chủ nhiệm vẫn chưa yên tâm, lại gọi Mạnh Trạch đến văn phòng: "Lát nữa em lên sân khấu cứ thả lỏng tâm trạng, đừng căng thẳng. Lý Nghi Gia lên trước, Mạnh Trạch, em là người áp chót."

"Vâng." Mạnh Trạch đang định rời đi.

Cô chủ nhiệm nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, chỗ ngồi hiện tại của em thế nào? Có muốn chuyển lên bàn trên không?"

Mạnh Trạch: "Cảm ơn cô, những bạn ngồi bàn trên chắc không ai muốn lùi về phía sau đâu. Hơn nữa em cũng cao nên chỉ ngồi ở đó thôi."

Lý Minh Lan không ồn ào cũng không quậy phá, tất nhiên cậu không có lý do gì phải đổi chỗ.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 18: Sau vẻ bình tĩnh ấy là gì ai mà biết được

Nhà thi đấu trống huơ, không có ghế, mỗi học sinh còn phải bê một chiếc ghế đẩu.

Ghế dành cho lớp 12/7 được xếp ở bên trái của mấy hàng cuối cùng.

Lý Minh Lan còn chưa đặt ghế xuống đã nhìn sang nói: "Ở đây nhìn không rõ người trên sân khấu."

"Vậy mới thoải mái." Chu Phác Ngọc ngồi xuống duỗi người, "Chúng ta không nhìn rõ trên sân khấu, trên sân khấu cũng không nhìn rõ chúng ta, có ngáp cũng không ai biết."

"Hôm nay có tiết mục áp chót của lớp 7 chúng ta, tớ đi đổi chỗ với người phía trước." chen đến hàng đầu tiên của lớp 7, "Điêu Khôn, cậu có thể đổi chỗ với tôi được không?"

Điêu Khôn chỉ mong sao được ngồi ở hàng cuối: "Đương nhiên."

Lý Minh Lan ngồi xuống, ngẩng cao đầu, thật ra vẫn không nhìn rõ trên sân khấu.

Cô ngồi cạnh lớp phó.

Lớp phó đẩy mắt kính: "Cuối cùng cũng có người đại diện lớp 7 lên phát biểu." Cậu ta hổ thẹn, là cán bộ lớp mà thua một học sinh chuyển trường.

Lớp trưởng thẳng thắn hơn lớp phó: "Đừng nói là khóa chúng ta,

mấy năm trước, lớp 7 cũng đều chưa bao giờ huy hoàng như vậy.”

Chịu thôi, hầu hết những học sinh có quan hệ ở trường cấp ba Nham Nguy đều tập trung ở lớp 7, lớp 12/7 là trại học dở nổi tiếng.

Lý Minh Lan: “Khó trách nhà trường đồng ý cho cậu ấy chuyển đến vào học kỳ này.”

Lớp trưởng: "Vinh dự của cậu ấy có lẽ không nằm ở Nham Nguy."

Lý Minh Lan: "Tại sao?"

Lớp trưởng: "Giờ đã là học kỳ hai lớp 12 rồi, học bạ của Mạnh Trạch vẫn chưa được chuyển đến phải không? Cậu ấy phải quay lại trường cấp ba ban đầu để thi đại học."

Lớp phó: “Sau này nếu cậu ấy trúng tuyển vào trường đại học hạng nhất thì cũng không tính phần cho Nham Nguy?”

“Không tính.” Lớp trưởng nói, “Nhưng trường mình vẫn có thể dùng cậu ấy để tuyên truyền.”

Lớp phó: “Trước đây Mạnh Trạch học trường cấp ba nào?”

Lớp trưởng quay sang Lý Minh Lan: “Lớp chúng ta chỉ có cậu là thân với Mạnh Trạch nhất, cậu có biết không?”

Hóa ra trong mắt các bạn khác, mối quan hệ của cô và Mạnh Trạch được gọi là thân thiết? Chân tướng sự thật chưa chắc là vậy, nhưng Lý Minh Lan cười: “Không biết, lần sau tôi sẽ hỏi.”

Chu Phác Ngọc cũng mang một chiếc ghế đẩu tới: “Điêu Khôn không thể ngồi yên trên ghế, lắc lư trái phải, đụng tớ mấy lần.”

“Ngồi đây.” Lý Minh Lan dịch qua nhường chỗ cho Chu Phác Ngọc, “Nào, cổ vũ cho lớp 7!”

*

Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia đang chuẩn bị sau cánh gà.

Cả hai đều là những học sinh có kinh nghiệm nên không hề hoang mang.

Trường cấp ba Nham Nguy chưa bao giờ rình rang thế này. Chỉ có năm nay là có sự tham gia của một số lãnh đạo ngồi ở hàng ghế đầu của hội trường, thầy hướng dẫn căn dặn lần thứ ba: "Hai em phải mang lại vinh quang cho trường trung học phổ thông Nham Nguy chúng ta.”

"Vâng."

Trên sân khấu, giọng hiệu trưởng vang lên, các học sinh ngồi dưới vỗ tay không ngớt.

Lý Nghi Gia yên lặng lắng nghe, sau đó đi soi gương, chỉnh trang lại diện mạo.

Cô nàng thấp hơn Mạnh Trạch một cái đầu, nhưng bóng của hai người chồng lên nhau trong một mặt phẳng, như thể cậu đứng ngay sau lưng cô.

Ánh mắt không tập trung của cậu rơi xuống tấm màn trước mặt.

Lý Nghi Gia nhìn vào mắt cậu trong gương: “Mạnh Trạch, màu chiếc kẹp tóc của tôi có hợp với màu đồng phục không?”

Hôm nay cô nàng chọn một chiếc kẹp tóc đính đầy hình ngôi sao màu xanh lam, đậm hơn màu xanh đồng phục, mấy ngôi sao nhấp nháy trên mái tóc đen nhánh.

Mạnh Trạch: "Cũng được.”

Nhưng cô nghe giọng điệu của cậu thật ra là "Chẳng ra làm sao”, đang định nói thì một giáo viên vội vàng bước vào: "Mạnh Trạch, Lý Nghi Gia, tạm thời có thay đổi, hôm nay lãnh đạo của Bộ Giáo dục sẽ lên sân khấu phát biểu, hai em hãy cắt ngắn bớt bản thảo lại, dành thời gian cho lãnh đạo."

Thời gian cấp bách, Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia nhanh chóng cầm bản thảo của mình lên, dùng bút xóa xóa gạch gạch.

Sau đó, hai người đối chiếu lại.

Thật trùng hợp, những phần cậu xóa thì cô giữ, còn những phần cô xóa thì cậu giữ, nói về cùng một chủ đề.

"Chúng ta nghĩ giống nhau rồi, tôi thích cùng với người thông minh..." Lý Nghi Gia hơi dừng lại, nửa câu sau nói rất khẽ, "Làm việc."

Không biết cậu có nghe thấy hai chữ cuối cùng không, cậu nhìn vào gương, bắt gặp ánh mắt của cô.

Cô mỉm cười.

Xung quanh Mạnh Trạch có rất nhiều cô gái tài hoa xuất chúng, chẳng hạn như Lý Nghi Gia, chẳng hạn như cô gái gửi bưu thiếp.

Con đường học vấn của cậu rất suôn sẻ, toàn nhìn thấy và nghe thấy những người bạn ưu tú.

Vương Huy được tính là một ngoại lệ.

Mấy năm nay, có một số bạn nữ tiếp cận cậu, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi.

Họ đủ thông minh và cũng đủ kiềm chế, tuyệt đối sẽ không lầm

đường lạc lối vào những thời điểm quan trọng.

Những lo lắng của bố cậu là không cần thiết.

*

Thầy giáo thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy bản thảo đã sửa của hai người: "Rất tốt. Các em còn có chủ đề trích dẫn đan xen, phối hợp rất hoàn hảo."

Trước khi lên sân khấu, Lý Nghi Gia hỏi: "Mạnh Trạch, trạng thái này của tôi có ổn không?"

Cậu gật đầu.

“Lần này tôi sẽ tin cậu.” Cô nàng vén rèm đi ra ngoài.

Lý Nghi Gia tự tin kiên định, bài phát biểu thành công mỹ mãn. Cô nàng quay lại cánh gà, nói: "Mạnh Trạch, cố lên."

Mạnh Trạch lên sân khấu.

Lý Minh Lan không có hứng thú với bài phát biểu của học sinh đứng đầu, bởi vì người trên sân khấu là Mạnh Trạch nên cô mới chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu nói với lớp phó: “Cậu ấy nói có lý đấy chứ.”

Lớp phó: "Đúng vậy, không hổ là hạng nhất."

Nhưng Lý Minh Lan chỉ nghe nói mà thôi, cô không biết gì về lối tắt giải đề của Mạnh Trạch.

Trần nhà thi đấu hôm qua vẫn đang được sửa chữa, đèn chùm phía trên vẫn còn thưa thớt.

Sân khấu được bổ sung thêm mấy bóng đèn, Mạnh Trạch đặc biệt

tỏa sáng.

Lý Minh Lan nhiệt liệt vỗ tay cho cậu.

Vào một thời điểm nào đó, trên trần có một cái bóng đong đưa.

Học sinh đều đang tập trung sự chú ý lên sân khấu nên không phát hiện ra.

Mạnh Trạch đứng trên sân khấu nhìn thấy trong ánh sáng lờ mờ, một cái chân đèn nghiêng ra ngoài, tấm nhôm đặt ngược nghiêng sang một bên, có khuynh hướng trượt xuống.

Người ngồi dưới chân đèn này là học sinh của lớp 7.

Lý Minh Lan đâu?

Mạnh Trạch liếc nhìn qua.

Cô đưa tay ngang trước mặt, vỗ tay thật mạnh. Dù không nhìn thấy mặt cô nhưng cậu cũng biết rằng chắc chắn cô đang cười rất tươi.

Không biết có phải là ảo ảnh hay không, giá treo dường như lại nghiêng xuống.

Bài phát biểu trên sân khấu bị gián đoạn, Mạnh Trạch im lặng năm giây rồi mới đọc tiếp.

Lớp phó sửng sốt: "Mạnh Trạch quên bài đúng không?"

"Hồi hộp là chuyện bình thường." Lý Minh Lan tiếp tục vỗ tay, "Đông đen học sinh nhìn chằm chằm cậu ấy, người ta ngại đó mà."

Vừa dứt lời, Mạnh Trạch lại dừng lại, sau đó nhanh chóng kết bài.

Đám học sinh thì thầm to nhỏ.

Lớp trưởng không dám lớn tiếng, xòe năm ngón tay ra rồi lần lượt cụp từng ngón lại: "Không phải lúc bắt đầu Mạnh Trạch nói là sẽ tóm tắt thành năm gạch đầu dòng sao? Sao chỉ nói bốn gạch đầu dòng rồi kết vậy?"

Lớp phó bắt chước cách nói của Lý Minh Lan: "Chắc là do hồi hộp."

Chu Phác Ngọc sờ cằm: "Tôi có một suy đoán."

Mọi người đều nhìn qua.

Chu Phác Ngọc: "Không phải có một lúc lâu cậu ấy không nói được chữ nào sao? Có lẽ là bởi vì... chỉ cần nói câu dài là cậu ấy sẽ bị khớp, bị khớp mấy lần rồi tắt văn luôn."

Đinh Chương: "Đúng, những người có tính cách hướng nội là như vậy, giỏi giải đề trên giấy nhưng nói miệng thì lại lắp bắp. Bình thường Mạnh Trạch ở trong lớp một ngày không nói được mấy câu."

Mọi người trái một câu, phải một câu, ai cũng đều cảm thấy mình nói có lý.

Bài phát biểu của Mạnh Trạch đột ngột kết thúc, ngay cả Lý Minh Lan cũng có thể nghe ra.

Cô biện minh là do cậu hồi hộp, nhưng cô biết rõ ràng cậu rất bình tĩnh, cậu đã kết thúc bài phát biểu một cách bình tĩnh.

Ánh nhìn của cậu trước khi bước xuống sân khấu dường như là nhìn về hướng này?

*

Vừa rồi Mạnh Trạch dừng lại giữa chừng làm thầy hướng dẫn muốn đứng tim.

Bất kỳ sai sót nào tại hội trường cũng đều sẽ khiến trường cấp ba Nham Nguy mất mặt.

Vừa nhìn thấy Mạnh Trạch, thầy liền muốn quở trách.

Nhưng Mạnh Trạch đã lên tiếng trước: "Thưa thầy, tấm nhôm phía trên nhà thi đấu hình như bị nghiêng, nếu nó rơi xuống thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

Thầy hướng dẫn mở rèm ra xem, xác nhận đúng vậy, lập tức bảo thầy cô sắp xếp sơ tán.

Một giáo viên khác gọi cho phía thi công.

Sau khi trao đổi, thầy nói: “Tấm nẹp nhôm có hàn ốc vít, có thể là vít ở mép bị lỏng, lát nữa cố định lại là được.”

Thầy hướng dẫn hiểu rõ tình hình, mặt tối sầm: "Mạnh Trạch, em quan sát rất kỹ, nhưng không phân biệt rõ chủ yếu và thứ yếu." Không phải tình huống nguy cấp, hoàn toàn có thể phát biểu xong rồi mới báo cáo.

Mạnh Trạch chỉ lắng nghe, tức là bây giờ không có chuyện gì ngoài ý muốn, thầy hướng dẫn mới ra vẻ ta đây.

Thầy hướng dẫn đang vội, lại đi ra ngoài tiếp đón lãnh đạo.

Lúc phát biểu, Lý Nghi Gia chỉ chú ý đến phản ứng của những lãnh đạo ở hàng ghế đầu mà không chú ý đến bất cứ điều gì khác. Cô nàng khâm phục khả năng quan sát đáng kinh ngạc của cậu: "Mạnh Trạch, bài phát biểu hôm nay của cậu rất xuất sắc."

Cô nàng không nhận được câu trả lời từ cậu, cậu chỉ gật đầu rồi đi ra cửa sau.

Lý Nghi Gia lại nhìn mình trong gương.

Không còn Mạnh Trạch nữa.

Nhưng cô nàng có trực giác rằng cậu và cô đều là cùng một loại người, điểm khác biệt chẳng qua là cậu dùng sự thờ ơ làm vẻ bề ngoài, còn cô thì dùng nụ cười.

Sau vẻ bình tĩnh ấy là gì ai mà biết được.

*

Học sinh lớp 7 là những người ra về đầu tiên nhưng lại không phải là lớp gần cửa nhất.

Các học sinh đang nhốn nháo, chân ghế va vào nhau khiến tốc độ di huyển của mọi người càng chậm hơn.

"Cậu có cảm thấy vừa rồi lúc thầy hướng dẫn giục chúng ta 'nhanh lên, nhanh lên', giống như đang lùa vịt không?" Chu Phác Ngọc chạy bước nhỏ ra ngoài, dây buộc tóc bị lỏng tuột xuống.

Lý Minh Lan cảm thấy đói bụng: "Chắc là để chúng ta tới căng tin trước tiên đấy."

Mọi người dời ghế, phải quay lại lớp học rồi mới có thể đến căng tin.

Sau khi ra lại tòa nhà giảng dạy, Lý Minh Lan rẽ vào một góc: "Tôi có việc, các cậu đi ăn cơm trước đi, nhớ lấy phần cho tôi."

Bài phát biểu của Mạnh Trạch không gọi là thành công, cô muốn động viên cậu một chút.

Cô đến cửa hàng tiện lợi, lại gặp Phương Thanh Nhiễm.

Phương Thanh Nhiễm không xa lạ gì với vị khách quen này, huống

hồ còn có mối quan hệ với Tôn Cảnh.

Hôm nay Lý Minh Lan không đi làm nhiệm vụ, cũng không đeo đồng hồ đôi, nhưng vì sợ lộ bí mật nên cô thả tay áo đồng phục xuống để che mu bàn tay, hỏi: “Hôm nay có Tuyết Mị Nương không?”

"Có." Phương Thanh Nhiễm lấy từ trong tủ lạnh ra một cái hộp trong suốt, đóng gói lại, "Thời tiết bây giờ vẫn còn lạnh, Tuyết Mị Nương có thể để đến tối, sau này trời nóng lên, chỉ có thể ăn trực tiếp."

Lý Minh Lan cười ngọt ngào: “Tay nghề của cậu thật tốt, ở lại đây làm nhân viên bán hàng thật là uổng.”

Phương Thanh Nhiễm chỉ coi Lý Minh Lan là khách hàng: “Cảm ơn.”

Lý Minh Lan xách túi giấy vuông nhỏ, đong đưa định đi ra ngoài.

Không ngờ, cửa kính bị đẩy ra, đứng ngoài cửa chính là Tôn Cảnh đã lâu không gặp.

“Ồ.” Hắn nói một cách vô cảm.

“Ồ.” Lý Minh Lan cọ vào vai hắn, thì thầm: “Có cần tôi ra ngoài đợi anh không?”

Tôn Cảnh đặt một cái túi lên quầy tính tiền: “Phương Thanh Nhiễm, đây là của em.” Giọng như đang ngậm đá trong miệng.

Đêm mưa hôm ấy, tuy Lý Minh Lan không nhìn rõ người đàn ông trong cửa sổ là ai, nhưng cô đoán là Tôn Cảnh, cô muốn đi quan sát vẻ mặt của Phương Thanh Nhiễm.

Phương Thanh Nhiễm đã quay lưng lại.

Tôn Cảnh: “Đi thôi, Lý Minh Lan.”

Cơn nhiều chuyện của Lý Minh Lan liền bị dập tắt, biết lúc này lão đại không vui, nhưng cô vẫn cười.

Thế là, thứ mà Liễu Linh Vận vừa đuổi theo Tôn Cảnh đến nhìn thấy là, Lý Minh Lan vui vẻ thoải mái, Tôn Cảnh u ám lạnh lùng.

Liễu Linh Vận kìm nén cơn tức giận: "Tôn lão đại, mấy ngày nay anh đi đâu vậy? Hôm nay không thấy anh ở buổi lễ tuyên thệ."

Tôn Cảnh: “Bận việc riêng.”

Liễu Linh Vận: "Việc riêng gì thế?"

Tôn Cảnh: “Đã là việc riêng thì không liên quan đến cô.”

Liễu Linh Vận: "Chuyện này..."

Lý Minh Lan cười thích thú.

Liễu Linh Vận mất hết thể diện: "Tôn lão đại, em không quấy rầy anh nữa, đi trước đây."

Lý Minh Lan: “Tôn lão đại, tôi muốn về lớp học, còn anh?”

Tôn Cảnh: “Tôi có việc.”

Hai người tách ra ở ngã tư.

Lý Minh Lan ngâm nga suốt đường về lớp 7. Thò đầu vào, Mạnh Trạch vẫn chưa quay lại.

Cô đặt chiếc túi giấy vuông nhỏ lên bàn cậu, viết thêm một tờ giấy nhỏ dán vào góc túi.

*

Mạnh Trạch ra khỏi nhà thi đấu, thật không trùng hợp, cậu đã nhìn thấy hai người đang nói lời tạm biệt ở ngã tư.

Mạnh Trạch cúi đầu giẫm lên một viên đá ướt bởi vũng nước trên đường.

Lý Nghi Gia cầm ô đi ra: “Mạnh Trạch, chắc trời sắp mưa rồi, tôi có ô, chúng ta cùng đi ăn nhé?”

Mạnh Trạch cũng không ngẩng đầu lên: “Tôi đang đợi người.”

Lý Nghi Gia mỉm cười rời đi.

Mạnh Trạch lại quay đầu lại, cho đến khi không nhìn thấy bóng lưng Lý Minh Lan nữa mới đi tới căng tin.

Cậu mang cơm đến một góc ngồi xuống.

Chỗ cây cột có một người nhìn thấy cậu ngồi xuống, cũng đi theo đến.

Cô gái lúc đầu muốn tát Lý Minh Lan này chất tóc khá cứng, tóc còn hơi dựng lên.

Mạnh Trạch lạnh lùng: "Bên cạnh có chỗ."

Liễu Linh Vận muốn ngồi xuống: "Mạnh Trạch? Tôi muốn nói chuyện với cậu."

"Chúng ta không quen."

“Giữa chúng ta vẫn có một nhân vật kết nối, chẳng hạn như Lý Minh Lan.” Liễu Linh Vận khoanh tay, “Tôi biết cậu thèm khát Lý Minh Lan, nhưng cô ta và Tôn lão đại vẫn còn đang vương vấn kìa.”

Ánh mắt của Mạnh Trạch lạnh lùng không kém Tôn Cảnh.

“Cậu mới chuyển đến, còn chưa biết tính cách của Lý Minh Lan, cô ta chỉ cần nhìn thấy một bạn nam đẹp trai là sẽ không nhịn được mà bám lấy, có cậu, có Tôn lão đại, còn có vài người mà cô ta muốn hoặc không muốn, chẳng hạn như Trịnh Khắc Siêu." Lời của Liễu Linh Vận có thể thật hoặc giả, "Đó là chỉ ở Nham Nguy thôi, nếu ở ngoài trường, cô ta càng xấc xược hơn nữa."

"Ồ."

Liễu Linh Vận âm thầm nghiến răng: “Tôi thấy cậu đang bị lừa nên mới đến nói cho cậu biết.”

Mạnh Trạch đứng dậy: "Cậu hiểu lầm rồi, tôi và Lý Minh Lan không có quan hệ gì cả, những lời cậu vừa nói đi mà nói với Tôn lão đại của cậu mới có thể thức tỉnh người trong cuộc."

*

Gặp lại Lý Minh Lan, sắc mặt Mạnh Trạch giống như thời tiết ngoài cửa sổ, âm u u ám, lâu không thấy nắng.

Cậu xé tờ giấy nhỏ viết chữ "phần thưởng" dán trên túi vuông làm hai.

Những mảnh giấy vụn bay lượn trước mắt Lý Minh Lan rồi rơi xuống bàn.

Cô vẫn nhớ phải thâm trầm: “Mạnh Trạch, có phải cậu không hài lòng với bài phát biểu hôm nay của mình không?” So với Lý Nghi Gia nói năng trôi chảy, Mạnh Trạch có thể nói là vấp tới vấp lui trước khi kết thúc.

Phùng Thiên Lãng: "Các bạn nữ lớp 5 đều có kinh nghiệm phát biểu, đây là lần đầu tiên cậu đến lên sân khấu phát biểu ở trường Nham Nguy, sợ sân khấu là điều dễ hiểu."

"Đúng thế." Lý Minh Lan nghiêng người, "Mạnh Trạch, cậu đứng nhất khối, cậu phụ đạo toán cho tôi đi, tôi ngưỡng mộ thiên tài nhất đấy."

Cô có thích thiên tài?

Ai cũng đều thích làm việc với người thông minh, cậu cũng vậy.

Những người xung quanh sau này nhất định cũng sẽ tài giỏi như cậu, hai người ăn ý như vậy, chỉ cần nói mở đầu là đối phương sẽ có thể đoán được kết cục.

Tóm lại là trái ngược với Lý Minh Lan.

"Lý Minh Lan, tôi và cậu không có quan hệ gì." Lời này là nói cho Liễu Linh Vận nghe, nói cho Lý Minh Lan nghe, và cũng là nói cho bản thân Mạnh Trạch nghe, "Đừng đến nói nhảm với tôi."

"Hung dữ quá." Lý Minh Lan chỉ mới phồng má liền lập tức lạnh lùng, nhìn cậu lần cuối, sau đó không nhìn nữa. Cô lấy lại túi giấy vuông nhỏ, cả những mảnh giấy vụn bị cậu xé cũng lấy lại nốt.

Cô bắt chước giọng điệu của cậu, lạnh lùng nói một câu: "Cậu hãy đau khổ trong lòng một mình đi."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 19: Tôi phát hiện ra một bí mật

Hai ngày nay Lý Minh Lan không thèm để ý tới Mạnh Trạch, giống như lớp 7 không có người này.

Ngoại trừ Phùng Thiên Lãng, không có học sinh lớp 7 nào nói chuyện với Mạnh Trạch cả. Dần dần, có tin đồn rằng không ai trong lớp 7 để ý đến Mạnh Trạch.

Sau đó, Lý Minh Lan thay đổi cách tiếp cận, cô khiêu khích Mạnh Trạch.

Vài ngày sau, trời chuyển nhiều mây, gió lại mạnh hơn.

Lý Minh Lan mặc một chiếc áo len màu tím nhạt cổ cao ôm lấy khuôn mặt bị gió thổi đỏ ửng của mình, vừa vào lớp học liền đi đóng cửa sổ lại: “Hôm nay trời lại lạnh, tháng ba mùa xuân mà sợ thật.”

Mạnh Trạch đã chừa lại một khoảng không gian đủ rộng cho cô.

Khi cô quay lại thấy trống không. Cô dịch ghế của mình ra sau, chiếc ghế đụng vào bàn của cậu.

Cậu ngước mắt lên.

Cô nhe răng, phát ra tiếng "hi" từ kẽ răng.

Cậu cúi đầu đọc sách. Đột nhiên, chiếc bàn bị cô kéo lên, cậu lập tức giữ lại.

Lý Minh Lan dứt khoát quay người lại đối mặt với cậu, hai tay dùng

sức kéo mạnh chân bàn cậu.

Mạnh Trạch lạnh lùng quát: "Lý Minh Lan."

Cô cười giả tạo.

Cậu ghì chặt bàn.

Cô không thể kéo được nữa bèn bỏ cuộc, hít một hơi thật sâu: "Phù, cuối cùng trời cũng hết lạnh rồi."

Hóa ra là dùng bàn của cậu để tập thể dục? Mạnh Trạch hỏi Phùng Thiên Lãng: “Tôi đứng đầu khối có thể xin đổi chỗ được đúng không?”

Phùng Thiên Lãng gật đầu: “Đúng vậy, nhưng mới khai giảng hơn một tháng, chưa đến thời gian điều chỉnh cả lớp, giáo viên chủ nhiệm có thể xếp cho cậu ngồi riêng.”

Đây là góc vắng vẻ nhất, nếu các bạn ở hàng ghế đầu bị dời xuống, chắc chắn sẽ có người oán thán, có lẽ chỉ có những người ở hàng ghế sau mới không quan tâm đến việc mình ngồi ở đâu.

Phùng Thiên Lãng vừa mới chứng kiến màn đọ sức của Mạnh Trạch và Lý Minh Lan, thì thầm: “Hai người tốt nhất nên tách ra.”

Lý Minh Lan không chỉ khiêu khích mà cô còn đang quan sát, vẻ lạnh lùng của Mạnh Trạch cũng phân ra nhiều tầng.

Mấy ngày nay, nói cậu lạnh lùng sẽ là nông cạn, cậu còn có thêm cảm xúc nữa.

Lý Minh Lan không đoán được, nhưng cô lại cảm thấy rất vui và thú vị.

Sớm muộn gì Mạnh Trạch cũng sẽ bị dồn vào chân tường, nhưng

nếu bị dồn vào chân tường thì sao? Cô quen cậu được hơn một tháng, ngoài sự lạnh lùng ra thì cậu không có vũ khí nào khác.

Nhưng cô không thể nhìn thấu cậu, làm sao có thể biết được cậu dám giận nhưng không dám nói?

Kỳ thi trường mỹ thuật sắp đến, Lý Minh Lan tranh thủ thời gian, sử dụng thời gian nhàn rỗi để luyện tập kiểm soát bút.

Trong tiết toán này, đầu óc cô quay cuồng, mở hộp bút chì hai tầng của mình ra.

Cô đẩy tầng trên lên, chỉ thấy bút chì mỹ thuật đã chất đầy, thậm chí còn nhiều hơn cả tầng dưới. Suy cho cùng, mỹ thuật mới là lối thoát của cô.

Cô chợt nghĩ, chẳng phải Mạnh Trạch cũng giống hệt hộp bút này sao?

Bề ngoài là một tầng nhưng bên trong có lẽ còn có một tầng nữa.

Cô vốn biết cậu là người mâu thuẫn, nhưng lúc bố và anh trai thảo luận tin tức đã từng nói rằng: "Dưới bề ngoài hay thay đổi của một người nhất định phải có bản chất bất biến."

Lời của bố và anh chắc chắn có lý.

*

Vương Huy có đôi tai nhạy bén nên nhanh chóng nghe tin, hạng nhất khối mới đến cao ngạo hơn Lý Nghi Gia.

Vương Huy cảm thấy rằng chính học sinh lớp 7 đã cô lập Mạnh Trạch.

Cậu ta rất nghĩa khí, với tư cách bạn học cũ thời cấp hai của Mạnh

Trạch, cậu ta quyết tâm ra mặt đứng về phe Mạnh Trạch.

Buổi trưa, Vương Huy còn chưa tới cửa lớp 7, đã nhìn thấy Lý Minh Lan.

Cô không mặc áo khoác đồng phục mà mặc một chiếc áo len màu xanh tươi, hai bên có một cái túi lớn vẽ hình mặt gấu. Cô đút hai tay vào túi khiến góc áo trì sang hai bên.

Cô đi hai bước rồi nhìn sang.

Đang nhìn về phía cậu ta sao… Cách đến năm sáu mét nên Vương Huy không chắc lắm, cậu ta cười ngây ngô.

Cô nghiêng đầu, không biểu cảm gì, quay người rời đi.

Lúc Mạnh Trạch đi ra, Vương Huy sửng sốt.

Sắc mặt của Mạnh Trạch hôm nay giống như mùa mưa, mang màu xám xịt của bầu trời cùng với màu nâu đất của mặt đất, tóm lại là một màu thiếu sức sống.

So với diện mạo tinh thần của Lý Minh Lan tràn đầy sức sống vừa rời đi, Mạnh Trạch đã thua.

Vương Huy nói đùa với giọng điệu của người quen cũ: "Mạnh Trạch, cậu đứng đầu bảng vinh dự, đến giờ còn chưa khao tôi nữa đấy."

Mạnh Trạch cũng không làm Vương Huy mất mặt: "Đi thôi."

Đang là mùa xuân, bầu trời trong xanh bị che khuất bởi những tán lá xanh mướt.

Vương Huy lại nhìn thấy cô gái mặc trang phục cùng gam màu với chồi non trên cây ở phía trước, vừa sáng sủa vừa nổi bật.

Lý Minh Lan đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm.

Vương Huy nói: "Đúng rồi, cậu có biết trường cấp ba Nham Nguy chúng ta có cuộc thi hoa khôi không?"

Hỏi cũng bằng thừa, Mạnh Trạch không thể biết được, vì cậu sống khép kín mà.

Cuộc thi hoa khôi không phải là toàn trường bình chọn mà là một nhóm nam sinh rảnh rỗi thi nhau truyền miệng xem ai đẹp hơn.

Tất nhiên, phái nữ cũng có cuộc thi hoa khôi, nhưng Vương Huy vẫn chưa nghe ngóng được thông tin về cuộc thi năm nay.

Những năm trước, Tôn Cảnh luôn đứng đầu danh sách.

Năm nay... dự đoán cuộc chiến sẽ rất khốc liệt.

"Cuộc thi hoa khôi có một cuộc thi mùa xuân và một cuộc thi mùa thu." Vương Huy cười ra vẻ thần bí, "Cậu có muốn biết ai là quán quân của cuộc thi mùa thu năm ngoái không?"

Không hiểu sao mí mắt phải của Mạnh Trạch giật giật vài cái, cậu nói: "Không muốn."

Vương Huy dường như không nghe thấy lời của Mạnh Trạch, tự nói: "Là Lý Minh Lan."

Quả nhiên, lại là cái tên ác mộng này, tấm lưng màu xanh tươi mà Mạnh Trạch nhìn thấy vui vẻ và thoải mái.

Cô đặc biệt thích màu đỏ tươi và xanh lá cây. Ngoài bộ đồng phục học sinh đơn giản, trang phục còn lại của cô có thể nói là màu sắc sặc sỡ.

Mạnh Trạch hờ hững nói: "Ồ." Như chẳng liên quan gì đến mình.

*

Buổi chiều có tiết tự học thật sự, mấy hàng ghế phía sau rất ồn ào.

Hồ Hàn Nhiên chán nản, vươn vai nhìn xung quanh thì thấy Lý Minh Lan.

Có những người khoác lên người màu đỏ màu xanh trông vừa lỗi thời vừa quê mùa, nhưng Lý Minh Lan...

Dù nhìn thế nào đi nữa, Hồ Hàn Nhiên cũng cảm thấy cô sinh ra đã giống như một con công, càng xòe đuôi càng rực rỡ.

Cậu ta xé giấy bài tập gấp thành một chiếc máy bay giấy, đứng dậy ném nó đi.

Máy bay giấy bay thẳng về phía Lý Minh Lan, đáp xuống bàn cô, cô đặt bút xuống: "Hồ Hàn Nhiên, cậu thật nhạt nhẽo." Cô cũng đứng dậy, hà một hơi với chiếc máy bay, rồi lại ném nó về cho cậu ta.

Mũi máy bay giấy đập vào trán Hồ Hàn Nhiên, cậu ta "ây da" một tiếng rồi ngồi xuống.

Mạnh Trạch liếc tên họ Hồ, ấu trĩ.

Lý Minh Lan ngồi xuống, lật giở bài tập.

Đuôi mắt Mạnh Trạch liếc nhìn mái tóc của cô.

Kính cửa sổ mở rộng, dù cô có ngồi yên thì tóc cũng bị gió thổi bay đung đưa trước mặt cậu như một chiếc roi.

Cậu dứt khoát đi đóng cửa sổ lại.

Cô chống cằm, nghiêng đầu: “Mạnh Trạch, sao cậu biết tôi lạnh?”

Cậu đâu có biết.

Lý Minh Lan cảm thấy vẻ lạnh lùng của Mạnh Trạch lúc này lại có sự thay đổi một cách vi diệu.

Cô không để ý đến sự lạnh lùng của cậu, gặp phải vấn đề liền quay lại hỏi: "Mạnh Trạch, bài này giải sao?"

Cậu không trả lời.

Cô vừa khéo có cơ hội quan sát cậu, ngoài lạnh lùng kiêu ngạo, có phải còn đang tức giận? Nhưng cậu vẫn dám giận nhưng không dám nói.

Phùng Thiên Lãng sấn đến, vừa khéo đã phân tích đáp án bài này, cậu ta rất sẵn lòng giúp đỡ: "Lý Minh Lan, tôi biết làm bài này."

Đuôi mắt Lý Minh Lan liếc nhìn Mạnh Trạch, giống như hôm cô trực nhật quét bụi vậy.

Mạnh Trạch âm thầm thở ra. Cô là hoa khôi của trường, nhưng trong mắt cậu lại là một trò đùa.

*

Vương Huy và Mạnh Trạch cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tan học. Cả khối 12 đều biết hai người là bạn tốt của nhau.

Vương Huy và Mạnh Trạch chuyện gì cũng nói với nhau, tất nhiên cũng nói về cuốn phim nhập môn: “Gần đây bố mẹ tôi rảnh rỗi nên quản tôi rất chặt, tôi vẫn chưa có cơ hội cùng cậu khám phá thế giới. May mà điểm thi thử của tôi khá tốt, nếu không sắc mặt bố mẹ tôi sẽ còn tệ hơn."

Mạnh Trạch đã nghe Vương Huy nhắc tới mấy lần: “Tôi còn tưởng

cậu đã xem xong rồi.”

"Đùa, tôi là loại người bỏ mặc anh em để hưởng phúc một mình sao? Bây giờ tôi cảm thấy tương lai mình có thể dựa vào kỹ năng chụp ảnh để kiếm sống. Nói thật nhé, Mạnh Trạch, tôi rất mừng vì đã học nhiếp ảnh từ cậu, bây giờ gọi là đã thành thạo rồi, không đến mức tương lai mờ mịt nữa." Nói đến sở thích chung của hai người, Vương Huy càng hào hứng hơn, "Đúng rồi, bố tôi mới mua một chiếc máy ảnh mới, nhập khẩu từ Nhật Bản, tôi đang định gửi bài dự thi đến một cuộc thi nhiếp ảnh. Cậu thấy thế nào?"

Mạnh Trạch không có lý do gì để phản đối: “Gửi bài dự thi cũng không tốn tiền, vậy sao không đi?”

"Lấy chủ đề gì đây?" Vương Huy đưa mắt nhìn quanh, thấy bóng lưng Lý Minh Lan đã đi xa, "Phải rồi, cuộc thi tranh bá hoa khôi của trường Nham Nguy chúng ta năm nay lại không có gì để hồi hộp, cô bạn gặp quỷ giết quỷ, thấy Phật giết Phật đó của lớp 7 các cậu.”

Mạnh Trạch không có hứng thú với cuộc thi hoa khôi, nhưng Vương Huy lại bị mê hoặc bởi khuôn mặt của Lý Minh Lan.

Tan học, Vương Huy đứng ở cổng trường nhìn thấy thiếu nữ phía trước, nheo mắt lại huýt sáo.

Mạnh Trạch nghe thấy cũng khinh thường như Lý Minh Lan.

Vương Huy: "Lý Minh Lan dậy thì rất thành công, trông cũng rất đẹp, chụp nhanh mấy tấm thấy rất ăn ảnh. Cậu ấy còn ngồi ở hàng ghế trước cậu, nếu là tôi thì đi học sẽ hăng hái hơn gấp bội."

Lý Minh Lan xách cặp vui vẻ chạy về phía một người đàn ông mặc vest đi giày da.

Mạnh Trạch lạnh lùng nhìn cô kéo góc áo của người đàn ông: “Bề ngoài đẹp đẽ, bên trong thối rữa.”

Vương Huy vỗ vai Mạnh Trạch: “Tôi biết xung quanh cậu có rất nhiều mỹ nữ.” Vương Huy không nhịn được giơ máy ảnh về phía Lý Minh Lan, ngay lúc này lại bị phát hiện, người đàn ông mặc vest cau mày.

Lý Minh Lan quay người, chu môi, đuôi mắt liếc nhìn Mạnh Trạch, màu đỏ trên mặt không biết là thiếu nữ đỏ mặt hay đỏ của ráng chiều.

Mạnh Trạch nhìn đi nơi khác.

*

“Có người đang chụp ảnh.” Người đàn ông ngồi trong xe cũng mặc vest đi giày da, tỉ mỉ cẩn thận, nhìn chiếc máy ảnh trong tay Vương Huy, “Là người đó.”

Lý Minh Lan mở cửa xe, cười nói: “Anh Nam Nhạc.”

Người này tên Vương Nam Nhạc, là bạn học cấp ba của Lý Húc Bân.

Hai người thân nhau từ hồi cấp ba, bây giờ lại làm chung công ty nên càng thân thiết hơn nữa. Vương Nam Nhạc phụ trách vấn đề pháp lý của công ty, rất nhạy cảm với hành vi quấy rối.

Lý Húc Bân xắn tay áo lên, có ý định đi tính sổ.

Lý Minh Lan ngăn lại, “Không sao đâu anh, đó là bạn học lớp 12 của em.”

Lý Húc Bân: "Em biết cậu ta?"

“Vâng.” Lý Minh Lan gật đầu.

Vương Nam Nhạc: “Cũng phải đề phòng ý đồ bất chính của các bạn

nam. Em gái Lý gia xinh đẹp thế này cơ mà.”

Lý Minh Lan cười ha hả: “Có anh trai em, còn có anh Nam Nhạc của em nữa, em chính là vô địch thiên hạ.”

"Đừng có nói leo." Lý Húc Bân một tay giữ cửa xe, không có ý định ngồi vào. "Có quen thật không? Nếu không anh sẽ báo án ngay bây giờ."

Lý Minh Lan hạ cửa xe xuống, đặt hai tay ra ngoài, phồng má: “Anh ơi, anh nghiêm túc quá rồi. Hồi lúc phân ban lớp 11, em đi khắp nơi chụp ảnh cùng các bạn, không biết có bao nhiêu bạn lưu hình của em trong máy ảnh. Hay là anh muốn đi cướp từng chiếc máy ảnh sao?

"Đây là hai việc khác nhau." Lý Húc Bân hơi bất lực.

Vương Nam Nhạc cười ha ha: “Em gái cậu có tài ăn nói đấy, hay là đi học luật với anh đi.”

Lý Minh Lan: “Không, em sợ nhất là học thuộc lòng.”

Vương Nam Nhạc: “Minh Lan, sau này em muốn thi chuyên ngành gì?”

“Mỹ thuật.” Lý Húc Bân nói: “Tuần này nó sẽ tham gia kỳ thi sơ khảo của Học viện Mỹ thuật. Lát nữa tôi sẽ chở nó đến phòng thi xem qua.”

Vương Nam Nhạc: “Tôi nhớ ra rồi, trước đây Minh Lan vẽ tranh rất đẹp.”

Lý Minh Lan cười nhưng không nói gì.

Lý Húc Bân: “Hội họa mà không luyện tập thì sẽ ngượng tay. Nó lười lắm, chỉ có thể nước đến chân mới nhảy, miễn cưỡng vượt qua kỳ thi

thống nhất.”

Vương Nam Nhạc: “Vậy có phương án dự phòng không? Minh Lan còn giỏi chuyên ngành nào khác nữa không?”

"Chắc là tiếng Anh." Lý Minh Lan đã rà trúng đài, "Anh Nam Nhạc, anh biết phim ‘Những Người Bạn’ không? Sau khi xem xong, tiếng Anh của em như được đả thông kinh mạch vậy."

Lý Húc Bân dội gáo nước lạnh: “Điểm thi thử của em đâu?”

Sự hưng phấn của Lý Minh Lan lập tức bị dập tắt: “Em xin đính chính lại, kinh mạch chỉ được đả thông một nửa, thi cử khác với phim Mỹ mà.”

Vương Nam Nhạc: “Thành thạo khẩu ngữ thì vẫn còn con đường đi du học.”

Lý Minh Lan lắc đầu: “Em không muốn đi du học, ở bên ngoài lạ nước lạ cái, sẽ bị bắt nạt.”

Cửa xe được đóng lại, chiếc xe lao đi.

Bên ngoài, Mạnh Trạch quay sang nói chuyện với bạn cùng lớp.

Cậu đối với ai cũng đều thờ ơ lạnh lùng, không chút nhân khí, đúng, thiếu thất tình lục dục.

Cô cũng có thể lạnh lùng, thế là làm mặt quỷ với cậu.

Đúng lúc này, một tấm bảng quảng cáo trên cao sáng đèn neon, trong chớp mắt, cô nhớ tới dòng chữ lớn trên tấm áp phích mà Mạnh Trạch tìm kiếm ở quán net.

Ánh hoàng hôn chiếu trên kính xe.

Mạnh Trạch chỉ thấy những khuôn mặt ở bên trong và ánh đèn neon cùng nhau lóe lên, tràn ngập ánh sáng.

*

Đã lâu rồi Tôn Cảnh không xuất hiện ở lớp 7, đừng nói lớp 7, ngay cả lớp 6 hắn cũng thường xuyên vắng mặt.

Hôm nay khi sắp tan học, hắn đi tới cửa sau lớp 7, hai tay kẹp một tờ giấy, ném đến chiếc bàn gần nhất.

Tờ giấy được truyền đi và đến tay Phùng Thiên Lãng.

Phùng Thiên Lãng nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Mạnh Trạch thì không dám đưa tờ giấy qua, thế là dùng bút chọt lưng Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan dùng hai ngón tay kẹp tờ giấy đi.

Cô tưởng Tôn Cảnh sắp giao nhiệm vụ mới, đang nghĩ cớ để từ chối thì lại nhìn thấy tên quán net viết trên tờ giấy.

Có cơ hội rồi, cô sẽ tra xem ngày hôm đó Mạnh Trạch đang tìm kiếm thứ gì.

*

Lý Minh Lan tan học đến quán net.

Mã Mẫn Triết luôn đi theo Tôn Cảnh, không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì mà lại ngồi một mình ở chỗ ghế cạnh cửa, cậu ta đang gõ chữ lạch cạch, không biết đang gõ phím hay đang chơi game.

Lý Minh Lan nhìn qua.

Hóa ra cậu ta đang chào hỏi mẹ của người khác.

Hôm nay Tôn Cảnh ngồi trong góc, rất trùng hợp chính là chỗ lần trước Mạnh Trạch ngồi.

Tôn Cảnh nhả khói, khuôn mặt dưới làn khói trắng lạnh như băng.

Chẳng trách Mã Mẫn Triết lại trốn rất xa.

“Tôn lão đại.” Lý Minh Lan kéo ghế ngồi xuống, “Có chỉ thị gì?”

Tôn Cảnh không trả lời, ngậm điếu thuốc, đánh quái trong game như đánh người thật. Hắn gõ phím còn to hơn Mã Mẫn Triết.

Xem ra hôm nay tâm trạng Tôn lão đại không vui.

Khi chữ "WINNER" hiện lên trên màn hình máy tính, sắc mặt Tôn Cảnh càng u ám hơn trước.

Lý Minh Lan đoán được nguyên nhân - cổ tay Tôn Cảnh trống trơn, không còn đồng hồ đôi nữa.

Có lẽ là bị Phương Thanh Nhiễm kích động.

Lý Minh Lan hỏi: “Tôn lão đại, có phải cần làm nhiệm vụ nữa không?”

“Lý Minh Lan, ngoài xinh đẹp ra, em còn rất thông minh.” Thành tích của Tôn Cảnh tệ đến mức hắn chưa bao giờ đánh giá dựa trên điểm số.

Lý Minh Lan không phải xinh đẹp bình thường, cô là một đại mỹ nhân hàng đầu, vẻ đẹp này có thể đối phó với đủ dạng người theo đuổi mà không bị tổn hại gì, nếu nói ngu dốt là chắc chắn không phải, cô có sự khôn ngoan của riêng mình.

Người ngoài nói cô là “người đẹp ngu ngốc”, cho rằng cô dễ bị lừa, nhưng đến nay vẫn chưa có ai lừa được cô.

Lúc chọn bạn gái, Tôn Cảnh đã cân nhắc kỹ lưỡng, nếu cô thật sự không có đầu óc thì hắn sẽ không thể "đi làm nhiệm vụ" cùng cô.

Lý Minh Lan mỉm cười, xoay cổ tay, cởi món đồ chơi bằng nhựa ra: "Coi như tôi trả hết ân tình cho anh rồi."

Cô đặt chiếc đồng hồ của mình cạnh cổ tay hắn.

Nếu Tôn Cảnh đeo đồng hồ nam, thật ra có thể so sánh được đồng hồ của cô và của hắn không phải là một cặp, chiếc của cô là hàng nhái, ngay từ đầu Tôn Cảnh đã không định đeo "đồng hồ đôi" lên tay cô.

Chính vì biết Tôn Cảnh không có hứng thú với mình nên cô mới chơi trò kiêu ngạo với hắn.

Lý Minh Lan ngồi chéo đối diện, bật điện thoại lên mở trang web tìm kiếm, cô mở từng trang một, kết quả tìm kiếm khiến cô vô cùng bất ngờ.

Cảm nhận được có người đến gần, cô lập tức đóng trang web lại.

Tôn Cảnh dập điếu thuốc: "Em cười gì thế?"

Cô cười tươi, đôi mắt lấp lánh: "Tôi phát hiện ra một bí mật."

Con cưng của trời cao cao tại thượng như Mạnh Trạch mà cũng có một mặt không muốn người khác biết.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 20: Mạnh Trạch cởi chiếc quần đã dính bẩn

Cuối tuần, rốt cuộc Vương Huy cũng có dịp ra ngoài một chuyến, hẹn Mạnh Trạch đến tiệm ảnh, bảo là để Mạnh Trạch góp ý cho những bức ảnh cậu ta chụp.

Chủ tiệm ảnh đựng những bức ảnh đã rửa trong một phong bì, cậu và Vương Huy là khách quen, nói: "Lần này cậu chụp đẹp đấy."

Nhận được lời khen, Vương Huy cười lớn, không hề khách khí: "Đúng vậy."

Cậu ta nóng lòng muốn xem tác phẩm của mình, chỉ vào cửa hàng McDonald"s ở ngã tư đường: "Mạnh Trạch, hôm nay tôi khao, đi thôi."

Cầm phong bì trong tay, Vương Huy mãi không mở ra, cậu ta mua hai phần combo, nhấp một ngụm coca lạnh, rồi mới nghiêm túc mở phong bì.

Giống như chơi bài poker, cậu ta trải từng bức ảnh thành hình chữ quạt.

Bức ảnh của Lý Minh Lan được chủ tiệm ảnh đặt ở trên cùng.

Khi mở ra, cô ở ngoài cùng bên phải, nhưng cũng là người nổi bật nhất.

Vương Huy chuyển bức ảnh này về vị trí ở giữa: "Mạnh Trạch, cậu có thấy bố cục và ánh sáng của tôi đã tiến bộ hơn một bậc rồi

không?"

Người xuất sắc là mẫu ảnh, nhưng Vương Huy lại khoe khoang kỹ thuật chụp ảnh của mình.

Lý Minh Lan hiện diện trên giấy ảnh, Mạnh Trạch cảm thấy mình mới thật sự nhìn rõ vóc dáng của cô.

Trong lớp học chỉ thấy cô lòe loẹt diêm dúa.

Vương Huy khen ngợi: "Vóc dáng thật nóng bỏng, chẳng trách Lý Minh Lan lại kiêu ngạo như vậy, con trai mà, luôn rất khoan dung đối với người đẹp, hơn nữa cậu ấy lại hay cười, người đẹp hay cười, tôi nhìn mà tim như muốn tan chảy."

Mạnh Trạch dùng hai ngón tay kẹp bức ảnh, đầu ngón trỏ dừng ngay vị trí nóng bỏng.

Cậu trả ảnh lại cho Vương Huy, sau đó nhìn ngón trỏ của mình.

Chắc hẳn là đã lót thêm miếng mút, nên núi đồi mới cao chót vót như vậy.

*

Cũng là cuối tuần, Lý Minh Lan đến Học viện Mỹ thuật tham gia kỳ thi sơ tuyển.

Suốt đường đi Lý Húc Bân không nói gì, đến điểm thi, anh bảo em gái yên tâm: "Anh đã nói chuyện với thầy giáo dạy mỹ thuật rồi, có thể ôm chân Phật thì ôm, không ôm được thì sau này vẫn còn trường khác để chọn."

Lý Minh Lan nắm chặt nắm tay: "Anh, em sẽ cố gắng."

Tháng mười hai năm ngoái, cô tham gia kỳ thi mỹ thuật thống nhất

với thái độ qua loa cho xong chuyện, có thể đạt điểm qua là nhờ trời phù hộ.

Để đối mặt với kỳ thi sơ tuyển, cô luyện tập hàng ngày, luyện nhiều hơn trước, nhưng kỹ năng vẽ lại không bằng trước.

Chẳng biết trước kia cô đã đoạt giải bằng cách nào.

Con người mà, đúng là không nên có lòng hiếu thắng, vì Lý Minh Lan muốn đạt thành tích tốt nên tốc độ vẽ của cô lại càng chậm.

Thời gian thi kết thúc, bản thân cô cũng cảm thấy độ hoàn chỉnh còn thiếu sót, đành phải miễn cưỡng nộp bài.

*

Lý Minh Lan vừa về đến nhà.

Bà Lý bước tới hỏi: "Thi cử thế nào?"

"Chắc cũng giống như kết quả thi thống nhất." Phật tổ chắc chắn sẽ không phù hộ cho cô nữa, “Mẹ, cứ nghe theo số mệnh đi.”

Bà Lý nghĩ thoáng: “Không sao, sau kỳ thi sơ tuyển vẫn còn thi vòng hai.”

Lý Minh Lan thầm nghĩ, có lẽ đến kỳ thi vòng hai, áp lực của cô sẽ càng lớn hơn.

Sáng chủ nhật, khi cô đang ở nhà vẽ tranh thì nhận được một cuộc điện thoại.

Nói chuyện xong, cô ra ngoài gọi: "Mẹ, con ra ngoài một lát."

"Con lại đi đâu nữa?" Bà Lý thò đầu ra khỏi phòng ngủ.

Ông bà Lý đối xử với con trai và con gái bằng phương pháp dạy dỗ như nhau - thuận theo tự nhiên, cho con cái quyền tự do rất lớn.

Chẳng trách, nuôi dạy ra hai anh em hoàn toàn khác nhau.

"Một người bạn đi du lịch về mời con đi ăn." Mưa vừa tạnh trời liền hửng nắng, nhiệt độ dần dần tăng lên, Lý Minh Lan thay một chiếc áo khoác mỏng đơn giản.

"Con là học sinh lớp mười hai mà sống thoải mái hơn cả sinh viên nhỉ."

“Ăn xong con về liền, con đi đây.”

"Đừng chơi lâu quá." Bà Lý đi ra khỏi phòng ngủ thì đã không còn thấy bóng dáng con gái đâu.

*

Người bạn này của Lý Minh Lan tên là Dư Minh Hi, tóc búi cao gọn gàng, cài một chiếc nơ màu xanh nhạt bồng bềnh.

Cô ấy mặc trang phục mỏng manh, áo sơ mi trắng mỏng, bên trong lộ ra nội y màu đen, rất thu hút ánh nhìn, bên dưới áo sơ mi là chiếc váy liền thân màu xanh nhạt, tùng xòe như cánh hoa, thêu hoa văn nhỏ màu xanh lá cây.

Cô ấy ngồi ở vị trí trung tâm của nhà hàng, giống như một bông hoa xinh đẹp nở rộ trên sân khấu.

Lý Minh Lan nhỏ hơn Dư Minh Hi mấy tuổi, tên của hai người đều có một chữ "Minh".

Lý Minh Lan thân thiết gọi: “Chị Hi.”

Dư Minh Hi dùng tay vuốt vuốt mái tóc buông xõa, móng tay cũng

được vẽ những bông hoa màu xanh nhạt: “Chị đã về được hai ngày rồi, nhớ ra em phải đi học nên hôm nay mới dám thông báo cho em.”

Lý Minh Lan ngồi xuống: “Bố mẹ em bây giờ quản nghiêm lắm, chưa đến cuối tuần thì không cho em chơi điện thoại.”

“Đây, chị mua quà cho em này.” Dư Minh Hi đẩy một chiếc túi giấy qua: “Xem thử có thích không?”

Lý Minh Lan chưa xem nhưng miệng đã nói: “Đương nhiên là thích.”

Trong túi giấy là một chiếc khăn quàng cổ, Dư Minh Hi chọn món quà này không phải vì đây là thương hiệu cao cấp, mà là vì màu sắc của khăn quàng cổ rất tươi sáng.

Lý Minh Lan bẩm sinh đã rực rỡ, nhất là khi cả người đầy đủ những màu sắc lại càng thêm nổi bật.

Áo khoác của Lý Minh Lan hôm nay cũng là màu vàng tươi: "Cảm ơn chị Hi."

“Không có gì, muốn ăn gì thì gọi.” Dư Minh Hi đưa thực đơn qua: “Học hành thế nào?”

Lý Minh Lan mếu máo: “Cũng không phải chị không biết tình hình của em, lần thi thử này, thảm bại.”

Dư Minh Hi trêu chọc: “Chị thấy em rạng rỡ như hoa, vô lo vô nghĩ.”

Vẻ mặt Lý Minh Lan chuyển từ u ám sang tươi sáng: “Hi vọng trời cao nể tình em hay cười, đến lúc thi đại học tát em một cái, đừng quá mạnh tay.”

“Minh Lan, chị thật sự ngưỡng mộ em, tự do tự tại.”

“Oa, chị Hi, chị tốt nghiệp đại học danh tiếng, em ngưỡng mộ chị còn chưa kịp nữa là.” Lý Minh Lan cố ý nhăn mặt: “Em muốn thi vào trường mỹ thuật, không thì anh em sẽ cho em đi du học, có lẽ anh ấy đã chấp nhận sự thật là bùn lầy không thể dựng nên tường, sau này không muốn gặp em nữa.”

"Suy nghĩ của bản thân em thì sao?"

"Hôm qua em đi tham gia kỳ thi sơ tuyển, còn kết quả thì em không đoán được."

“Em có từng nghĩ đến việc trở thành ngôi sao không?” Dư Minh Hi dám khẳng định, với vẻ đẹp của Lý Minh Lan, bước vào giới giải trí chắc chắn có sức cạnh tranh.

"Em cũng không biết hát, lại không biết nhảy, diễn xuất thì càng không thể bàn đến." Lý Minh Lan đánh giá bản thân và kỹ năng diễn xuất khi thực hiện nhiệm vụ với Tôn Cảnh, không đạt tiêu chuẩn.

"Bên cạnh Minh Lan của chúng ta sớm đã có người theo đuổi rồi đúng không?”

"Nợ hoa đào, không nhắc đến cũng được, em thích thiên tài có IQ cao." Nói đến thiên tài, không khỏi nghĩ đến người đó, “Chị Hi, lớp em có một học sinh chuyển trường, lần thi thử đầu tiên đã đạt hạng nhất toàn trường đấy.”

"Ồ, có hợp với tiêu chuẩn của em không?"

Câu hỏi vô tình của Dư Minh Hi khiến Lý Minh Lan sững sờ.

Mạnh Trạch có ngoại hình đẹp, IQ cao, không cần bàn cãi, cậu là người hợp tiêu chuẩn, nhưng tính khí lại tệ.

Lý Minh Lan để ý đến áo sơ mi của Dư Minh Hi: “Chị Hi, chị có rất nhiều người theo đuổi nhỉ, họ thích chị ở điểm nào hơn?”

“Đàn ông đều là động vật thị giác, họ đương nhiên thích gương mặt và vóc dáng của chị hơn.” Dư Minh Hi vừa thẳng thắn vừa có chút nghiền ngẫm, “Nhưng mà người thích vẻ ngoài của chị chưa chắc đã hiểu được tính cách của chị.”

Mạnh Trạch cũng là đàn ông...

Dư Minh Hi chú ý đến sự im lặng của Lý Minh Lan: “Vị thiên tài này có liên quan gì đến em không?”

"Có chứ, cậu ấy ngồi phía sau em.” Lý Minh Lan nhấn mạnh: “Tính tình cực kỳ xấu.”

“Xấu như thế nào?”

"Chị Hi, chờ em nghiên cứu kỹ người này, sau này sẽ nói cho chị biết.”

Dư Minh Hi cười: “Em phải nhớ rằng em là học sinh lớp mười hai, nghiên cứu đàn ông thì đừng quên nghiên cứu việc học.”

“Em tưởng chị sẽ nói việc học là quan trọng nhất.”

Trong chiếc bình hoa ở giữa bàn của Dư Minh Hi cắm một bông hồng đang nở rộ, đỏ rực yêu kiều: “Nếu chị có thể quay trở về quá khứ, chắc chắn chị sẽ không coi việc học là quan trọng nhất.”

Dư Minh Hi có lý lịch hoàn hảo, từ cấp hai, đến cấp ba, đến đại học, đến công việc, cô ấy đều khiến người ta phải ghen tỵ, nhưng Lý Minh Lan nghe ra cô ấy không hài lòng lắm với quá trình học tập của mình.

Lý Minh Lan không truy cứu đến cùng, nói đi cũng phải nói lại, cô đang trong thời kỳ lớp mười hai.

Nếu không phải vô tình phát hiện thì cô sẽ không tin một người có khuôn mặt mang chủ nghĩa cấm dục như Mạnh Trạch lại ra quán net tìm kiếm tạp chí 18+.

*

Lý Minh Lan đến sạp báo nhưng không tìm thấy quyển tạp chí đó.

Cô hỏi ông lão bán báo.

Ông lão bán báo nghiêng đầu, ghé tai lại gần: "Cháu nói gì?"

Bỏ đi, những thứ hạn chế độ tuổi không nên được phổ biến trong cộng đồng.

Lý Minh Lan đến quán net.

Có người tốt bụng chia sẻ nội dung trang bìa của tạp chí trên diễn đàn, cô lần lượt xem qua.

Dừng ở trang có hình ảnh một người mẫu mặc áo sơ mi trắng.

Lý Minh Lan xoay đầu, hơi nâng góc nghiêng mặt mình lên, rồi lại đưa về vị trí ban đầu.

Cô dùng điện thoại chụp vài bức ảnh, độ phân giải thấp, miễn cưỡng có thể nhìn ra đường nét.

Quán net không thông gió, gặp phải thời tiết ấm áp thì rất oi bức.

Lý Minh Lan nóng quá, mặt đầy mồ hôi, cô lau mặt, cảm thấy rít, vừa về đến nhà liền đi tắm.

Cô nhìn thấy người trong gương trong phòng tắm.

Đột nhiên sờ vào ngực mình bên ngoài áo thun, cô nhớ đến mấy

người đẹp mặc bikini trong tạp chí, lại nhớ đến Dư Minh Hi nói rằng đàn ông là động vật thị giác.

Cô đứng tại chỗ rung hai cái, thịt cũng rung theo.

Cô lại dùng ngón tay ấn ấn, mềm mại mịn màng.

Cô nghiêng đầu, rồi quay lại, rồi lại nghiêng đầu, có phải cô hơi giống với người mẫu áo sơ mi trắng kia không?

Mạnh Trạch thích áo sơ mi trắng trong tạp chí hay là bikini hơn?

Bản thân Lý Minh Lan cũng rất ngưỡng mộ người mẫu bikini, chắc chắn cậu thích người mặc ít vải hơn.

Thiên tài cũng không tránh khỏi thế tục.

Lý Minh Lan vốn thích màu sắc sặc sỡ, trong tủ quần áo của cô chỉ có vài bộ đồ màu trắng trơn, nhưng vào ngày này cô đã khám phá ra vẻ đẹp mộc mạc.

Đến thứ hai đi học, cô chọn một chiếc áo sơ mi trắng không có bất kỳ điểm nhấn nào, mặc áo khoác đồng phục vào.

Cô buộc mái tóc dài bằng dây cột màu trắng: “Mẹ, con đi học đây.”

"Nhớ học hành chăm chỉ." Ông Lý nói xong, chỉ nhìn thấy lọn tóc đuôi ngựa của con gái đung đưa.

*

Cổng trường toàn học sinh mặc đồng phục, vì thời tiết nóng nên rất nhiều bạn mở khóa kéo.

Lý Minh Lan kéo khóa lên trên cùng, nhớ đến chiếc áo sơ mi trắng lộ ra nội y đen của Dư Minh Hi, cô cảm thấy mình vẫn hơi bạo.

Mạnh Trạch đang mua báo ở sạp báo phía trước.

Lý Minh Lan từ từ đi tới, trốn phía sau cậu, chuẩn bị dành cho cậu một cái mặt thối to bự.

Không ngờ Chu Phác Ngọc lại gọi trước: "Lý Minh Lan."

Lý Minh Lan quay đầu: "Chào buổi sáng."

Bím tóc dài đập vào lưng Mạnh Trạch, cậu quay đầu lại, chỉ thấy bóng lưng mặc đồng phục màu xanh trắng.

Ngón tay của Mạnh Trạch cọ xát vào nhau.

Bức ảnh của Vương Huy không thay đổi được gì, Lý Minh Lan vẫn là một người đẹp ngốc nghếch.

Cậu đến lớp, cô nhìn về phía cậu, mặt không cảm xúc.

Trong cuộc đọ sức giữa hai người, Mạnh Trạch bị đánh úp không kịp trở tay. Lý Minh Lan lúc thì lạnh lùng lúc thì cười tươi, mỗi ngày đều khác nhau, cậu không đoán được hôm nay cô sẽ dùng chiêu nào.

"Mùa hè chắc sắp đến rồi nhỉ?" Lý Minh Lan cười ha ha, cởi áo khoác đồng phục ra.

Cách đây không lâu, cũng là cô run cầm cập, liên tục kêu lạnh, muốn đi đóng cửa sổ.

Trong tiết đọc buổi sáng, Lý Minh Lan không quay đầu lại.

Cô ngồi không yên, mái tóc dài đong đưa qua lại, mái tóc đen óng mượt buông xuống vai, giống như thác nước chảy xiết.

Ánh nắng ban mai chiếu vào từ cửa sổ, chiếu lên vải trắng.

Lần đầu tiên Mạnh Trạch nhìn thấy cô mặc đồ trắng.

Lý Minh Lan đưa tay vuốt vuốt bím tóc, vén ra phía trước.

Thác nước bị vén lên, áo sơ mi trở nên hơi trong suốt, mơ hồ lộ ra chiếc cúc cài ở lưng.

Thật lâu sau, bím tóc dài ấy không quay lại trên lưng cô nữa.

Mạnh Trạch chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc áo sơ mi trắng ấy.

Trong giờ học, xung quanh yên tĩnh, chiếc cúc cài dường như càng rõ ràng hơn.

Trời quang mây tạnh, nắng đẹp rực rỡ, chiếu sáng lên quần áo của tất cả học sinh, Lý Minh Lan da trắng nõn nà, lấp lánh ánh sáng.

Toàn bộ buổi học hôm nay, Mạnh Trạch đều không tập trung, càng thêm bực bội với Lý Minh Lan.

*

Tiếng chuông tan học vang lên, Mạnh Trạch lập tức về nhà.

Hôm nay cậu không chờ Vương Huy, dù sao danh hiệu lầm lì của cậu cũng đã vang danh trong khối mười hai.

Hôm nay bố mẹ Mạnh Trạch bận việc.

Mạnh Trạch chuyển trường là để thuận theo ý muốn của bố mẹ.

Bố mẹ không thực hiện lời hứa, cái gọi là "chăm sóc" chính là Mạnh Trạch tự chăm sóc bản thân mình đã nhiều năm.

Hôm nay cậu không có tâm trạng làm bài tập, dựa vào ban công

ngắm trăng sáng.

Chỉ lo chỉ dẫn kỹ thuật chụp ảnh cho Vương Huy, bản thân Mạnh Trạch đã lâu không cầm máy ảnh, hôm nay cậu đợi mây đen, đợi trăng sáng, đợi chúng gặp nhau, sau đó bấm nút chụp.

Muỗi kêu vo ve bên tai.

Mạnh Trạch trở về phòng, làm một động tác quen thuộc.

Cậu rút cuốn tạp chí ra, lắc nhẹ.

Tạp chí tự động mở ra trang áo sơ mi trắng.

Áo sơ mi trắng của Lý Minh Lan và áo sơ mi của người mẫu chỉ là kiểu dáng thông thường, nhưng người có vóc dáng mặc lên thì lại rất đầy đặn.

Một con muỗi bay đến, có lẽ là giống muỗi đột biến của miền Nam, thân hình to lớn, đen vô cùng, tiếng kêu rất dứt khoát, chân muỗi đậu lên áo sơ mi trắng trong tạp chí.

Mạnh Trạch lật nhẹ trang sách.

Con muỗi bay đi.

Cậu đóng sách lại, giấy dày cứng phát ra một tiếng "bịch" giòn tan.

Cậu cất tạp chí vào lại.

*

Mạnh Trạch chưa bao giờ mơ thấy áo sơ mi trắng.

Giấc mơ hôm nay có một chiếc áo sơ mi mềm mại, trắng muốt.

Người mặc áo cởi hai nút áo trên cùng, lộ ra làn da dưới xương quai xanh, cậu nhìn chằm chằm vào hai chiếc cúc áo, mãi không dời mắt lên trên.

Cho đến khi tỉnh giấc, cậu không biết người phụ nữ mặc áo sơ mi trắng ấy có phải là Lý Minh Lan hay không.

Người trong mơ có thân hình tuyệt vời, chắc có lẽ là người mẫu.

Mạnh Trạch cởi chiếc quần đã dính bẩn.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 21: Chỗ dựa họ Tôn chẳng ra làm sao

Lý Minh Lan chỉ có duy nhất một chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh.

Cô vọc vạch những chiếc móc áo trong tủ, đẩy từ trái sang phải, từ phải sang trái, rồi chọn một chiếc áo thun dài tay màu trắng ở giữa, ướm thử lên người.

Chất liệu áo thu dày dặn, hơi rộng, ở giữa áo vẽ một hình hoạt hình kỳ quặc.

Phong tình một khi va chạm với trẻ con thì sẽ tan biến thành mây khói.

Hôm qua cũng không phải cô bị Mạnh Trạch lợi dụng không không, chỉ là kích thích cậu một chút thôi.

Tiết đọc buổi sáng đã qua hơn nửa Lý Minh Lan mới đến lớp, khi ngồi xuống, cô đặc biệt chú ý đến Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch trải bài tập toán ra, mặt hướng ra ngoài cửa sổ.

Đôi mắt nhỏ dài, đuôi mắt hơi nhếch lên, trầm tĩnh nhưng ẩn chứa nét u ám.

"Lý Minh Lan." Lớp phó gọi.

"Có." Lý Minh Lan lập tức đi lên hàng đầu.

Lúc này Mạnh Trạch mới quay mặt lại.

Những gì cậu có thể nhìn thấy, người khác cũng có thể.

Cô sấn sổ chạy đến trước mặt lớp phó, khóa kéo áo mở toang... Mạnh Trạch đóng sách lại, lực rất mạnh, như thể ném mạnh lên bàn.

Phùng Thiên Lãng giật mình: "Mạnh... Trạch... chào buổi sáng."

"Ừm." Mạnh Trạch đứng dậy, đi lên hàng đầu.

Lý Minh Lan cúi nửa người, đứng bên cạnh chỗ ngồi của lớp phó: "Cho tôi mượn cái này nhé."

"Được, được." Lớp phó liên tục gật đầu.

Lớp trưởng thò đầu về phía cô: "Lý Minh Lan, cần đề thi tiếng Anh không?"

"Cũng cần luôn, cảm ơn lớp trưởng, cảm ơn lớp phó." Cô gọi hai người vô cùng ngọt ngào.

Mạnh Trạch đụng phải tay cô.

"Ây da." Lý Minh Lan quay đầu lại.

Hành lang rộng như vậy, cô đã cố gắng dựa sát vào lớp phó rồi.

Còn Mạnh Trạch, hai tay đút trong túi áo khoác, một người đi như hai người, đụng phải người mà không hề xin lỗi, chỉ lạnh lùng nhìn cô.

Lý Minh Lan không chịu thua kém, trừng mắt nhìn lại, lại nép sát người lớp phó hơn, vô tình khuỷu tay cô chạm khuỷu tay lớp phó.

Lớp phó lập tức đỏ mặt tía tai, chủ động dịch ghế về phía bên kia.

Tay Mạnh Trạch đột nhiên rút ra khỏi túi áo, cậu không tạo dáng

nữa, không gian đột nhiên trở nên rộng rãi.

Lý Minh Lan ôm đề thi mượn được trong lòng, xoay người đi, vạt áo đồng phục vung phải mu bàn tay cậu, bím tóc cũng gần như quất vào mặt cậu một cái.

Rất nhẹ, không đau.

Mạnh Trạch nhìn rõ rồi, hôm nay cô không mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh hôm qua, mà là một chiếc áo dày dặn kiểu thu đông, ở giữa có một con mèo mũm mĩm hai mắt mở to, che hết những gì cần che.

Cậu vuốt mu bàn tay, quay về chỗ ngồi.

Lý Minh Lan mở đề thi toán của lớp phó ra, chăm chú chép bài.

Đột nhiên, cô dừng bút, hỏi: "Đây là chữ gì? β hay B?"

Bản thân Chu Phác Ngọc cũng là một kẻ ngu toán, cô nàng lắc đầu: "Không biết."

Lý Minh Lan quay đầu, cười với Phùng Thiên Lãng: "Xin hỏi, đây là chữ cái gì?"

Phùng Thiên Lãng tiến lại gần, cẩn thận nhận biết: "Lớp phó viết đề hơi cẩu thả nha, chắc là β nhỉ?"

Cô lại hỏi: "Thật không?"

Phùng Thiên Lãng không chắc: "Mạnh Trạch, cậu nói thử xem?"

Ngốc hay sao? Cho người khác mượn bài chép mà không viết rõ β hay B, Mạnh Trạch đang định trả lời.

Lý Minh Lan thu đề thi lại: "Thôi, tôi chép theo, dù sao cũng để giáo

viên nhận biết β hay B vậy."

Phùng Thiên Lãng gật đầu: "Đúng rồi, cậu chép theo thôi, nhưng mà lúc giải đề sao tôi lại không có ấn tượng với câu này nhỉ."

Mạnh Trạch lạnh lùng: "Lớp phó dùng cách giải vòng vo."

Phùng Thiên Lãng: "Sao lại nói vậy?"

Nhưng Mạnh Trạch không nói.

Phùng Thiên Lãng sờ sờ mũi, nếu là cậu ta đạt hạng nhất khối thì ngày nào cũng sẽ cười không khép được mồm.

Chỉ có Mạnh Trạch, ngày càng u ám.

*

Thời tiết chuyển từ lạnh sang ấm, không khí ẩm ướt, đang là thời điểm giao mùa.

Đến tiết toán, Lý Minh Lan lại như vịt nghe sấm.

Cô sờ bàn tay bị Mạnh Trạch đụng vào sáng nay.

Cô còn tưởng ngoài việc làm mặt lạnh thì cậu chẳng biết làm gì khác, không ngờ cậu lại học được cách đụng người.

Nhưng hôm nay cô cũng chọc tức cậu.

Trưa nay ăn gì cho ngon nhỉ? Hay là ăn cánh gà rán vậy, cánh gà rán của căng tin là ngon nhất.

Giọng của thầy Quách khiến Lý Minh Lan hoàn hồn.

Bệnh viêm họng của thầy tái phát, vừa vào lớp đã ho sù sụ, thầy

phải cố gắng nói giọng khàn khàn, chưa nói được mấy câu thì lại khụ khụ hắng giọng.

Thầy Quách giải thích: "Đây là bệnh cũ của tôi thôi." Hôm nay thầy giảng bài toán lớn, vừa viết công thức trên bảng, vừa chậm rãi nói giọng khàn khàn.

Gặp phải bài toán phức tạp, thầy Quách bị sặc bụi phấn ho sù sụ: "Mạnh Trạch, em lên giải bài này đi."

"Vâng." Mạnh Trạch đứng dậy, đi lên bục giảng.

Lý Minh Lan chống cằm, khoảnh khắc này trông cậu cao gầy thẳng tắp, sao không đi đứng nghênh ngang giống sáng nay nữa?

Cô lại xoa xoa tay bị cậu đụng vào.

Mạnh Trạch đứng lên bục giảng, lần đầu tiên lịch sự cúi đầu chào thầy Quách.

Không còn vẻ kiêu ngạo thường thấy.

Cậu cầm phấn lên viết từng hàng công thức, không chút do dự, dường như đã thuộc lòng đáp án.

Thầy Quách không ngừng gật đầu, mặt đầy ý cười, thầy không thể nói to, giọng khàn khàn: "Mạnh Trạch, em giải thích cho mọi người về cách giải này đi."

Bài toán này có ba cách giải khác nhau, Mạnh Trạch chọn cách giải chậm nhất, nếu là bản thân cậu làm bài thì cậu sẽ nhảy trực tiếp đến công thức thứ tư, nhưng cái đầu ngốc của Lý Minh Lan chắc chắn sẽ không hiểu.

Mặt cô không hề tập trung, chắc chắn đang nghĩ đến cánh gà rán của căng tin trưa nay.

Vẻ lạnh lùng của Mạnh Trạch ăn sâu vào tận xương tủy, giọng điệu giảng bài cứng nhắc.

Thầy Quách nghe mà phấn khích: "Mạnh Trạch giảng rất tốt."

Lý Minh Lan, kẻ được mệnh danh là "thần kinh toán học" đột ngột ngồi thẳng dậy, cô nhận ra rằng sau khi được Mạnh Trạch giảng giải, dường như cô đã hiểu.

Không phải là cô không hỏi lớp phó cách giải, nhưng bản thân lớp phó biết giải nhưng không giỏi giảng giải.

Học sinh có thể giải đề chưa chắc có thể làm giáo viên giải đề.

Cô hỏi: "Chu Phác Ngọc, cậu hiểu chưa?"

"Hiểu rồi, bài này rõ ràng rất phức tạp, nhưng cách giải của cậu ấy từng bước một, rất trôi chảy, xứng danh là hạng nhất khối." Chu Phác Ngọc thì thầm: "Tớ cảm thấy Mạnh Trạch xem thường lớp bảy chúng ta đấy."

Lý Minh Lan suy nghĩ, cậu nóng tính, nhưng cậu là thiên tài toán học có đốt đèn đi tìm cũng không ra.

Chuông reo, thầy Quách dù muốn kéo dài thời gian nhưng cổ họng cũng không chịu nổi, cho tan tiết đúng giờ.

Lý Minh Lan chớp chớp đôi mắt to tròn, cô không đọ với Mạnh Trạch xem mặt ai thối hơn nữa: "Mạnh Trạch, lúc nãy cậu giảng bài rất hay, giảng cho tôi những bài khác nữa đi."

Chu Phác Ngọc cũng quay đầu lại: "Mạnh Trạch, cậu giảng bài cho bọn tôi đi, bài sáng nay phân biệt không rõ β và B ấy, giảng cho bọn tôi đi!"

Mạnh Trạch không thèm để ý, phân biệt không rõ β và B là lớp phó, không phải cậu.

Lý Minh Lan nắm chặt hai tay, trực tiếp kêu gào: "Sắp thi rồi, giúp đỡ những cô gái tội nghiệp bọn tôi đi mà!"

Son môi đỏ thắm, cánh môi hé mở, không biết xấu hổ, Mạnh Trạch trực tiếp đi ra ngoài.

*

Chiều có tiết thể dục, Điền Tân hò hét đám con trai ra sân bóng, nhưng một nửa số học sinh cặm cụi làm bài tập.

Lý Minh Lan lười biếng gõ bàn: "Tháng sau thi thử lần hai, phải ôn tập nghiêm túc nha."

Những người khác không biết có tin hay không, nhưng Mạnh Trạch chắc chắn nghi ngờ, nếu cô ở lại lớp thì cậu đi học thể dục.

Hôm nay chỉ có bốn nữ sinh đến học thể dục.

Một nữ sinh chạy bước nhỏ chạy qua sân bóng rổ.

Điền Tân nhặt bóng, thấy bóng lưng của nữ sinh, cậu ta cảm thán: "Mùa xuân thật đẹp."

Điêu Khôn nở ngực: "Mùa xuân đẹp quá, mùa xuân đến lòng ta ấm áp, ơ..." Cậu ta kéo dài giọng, kiểu như âm cao trước một bài sơn ca.

Cậu ta nhìn nữ sinh đến dưới gốc cây.

Dưới bóng cây chỉ có một nam sinh, chính là Mạnh Trạch.

Điền Tân lẩm bẩm: "Mạnh Trạch sợ đen hay sao?"

Đợi bốn nữ sinh đến hết, Mạnh Trạch mới đi ra ngoài.

Trên sân bóng rổ, Điêu Khôn vẫn thao thao bất tuyệt: "Mùa xuân ấy mà, đó là mùa đẹp trong bài tập làm văn của chúng ta, đúng rồi, qua một mùa đông, Lý Minh Lan khác hẳn, nhớ hồi mấy tháng mùa đông cậu ấy trùm kín như cái bánh chưng, mấy ngày nay thì..." Điêu Khôn hơi nhớ lại, "Thật quyến rũ."

Tào Vận Thịnh cười: "Cậu ấy trở nên giản dị rồi phải không, ngoài đồng phục, tôi chưa từng thấy cậu ấy mặc vải trắng thuần khiết như vậy."

Điêu Khôn: "Tôi thích vải trắng thuần khiết, nhưng Lý Minh Lan... thì không liên quan gì đến thuần khiết cả."

Chỗ này không có học sinh lớp 6 nên họ mới nói cô vài câu, họ cũng không muốn những lời này truyền đến tai Tôn Cảnh.

Trịnh Khắc Siêu đứng bên cạnh, cậu ta cố ý giữ khoảng cách với Lý Minh Lan, không tham gia vào chủ đề về cô, nhưng không nhịn được cười khẩy một tiếng.

Mạnh Trạch không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh sân bóng rổ, mặt không cảm xúc, nhìn chằm chằm khiến mấy người đều im lặng.

Điền Tân còn muốn bênh vực cho Trịnh Khắc Siêu, nháy mắt với Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, cậu ngồi sau Lý Minh Lan, cậu có để ý gì không?"

"Các cậu rất nhàm chán." Giọng nói của Mạnh Trạch cũng giống như từ bóng cây truyền ra, âm u.

Lúc này Mạnh Trạch có xu hướng dựa vào Tôn Cảnh, vai sau của Điền Tân cứng đờ, trong nháy mắt hít một hơi, nhưng lại tự thuyết phục mình nhịn lại.

Trịnh Khắc Siêu vỗ tay: "Nào nào nào, chúng ta đấu một trận bóng rổ đi."

"Được." Phùng Thiên Lãng đang định vẫy tay với Mạnh Trạch liền bị Điền Tân chắn lại, rồi bị Điêu Khôn kéo đi.

Điêu Khôn khoác vai Phùng Thiên Lãng thì thầm gì đó.

Điền Tân cười: "Xin lỗi nha, Mạnh Trạch, đội bọn tôi đã đủ người rồi."

Trận đấu bóng rổ vốn không có phần của Mạnh Trạch, cậu lại đến dưới gốc cây khác.

Trận đấu diễn ra được một nửa, hai đội thi đấu càng lúc càng hăng say, Điêu Khôn càng thêm sức, ném bóng mạnh bạo.

Không ai đón bóng.

Bóng rổ đập xuống đất phát ra âm thanh trầm đục, rồi nảy lên, nảy lên nảy lên, rồi bay ra ngoài sân.

Điêu Khôn hét lên: "Phùng Thiên Lãng, đi nhặt bóng."

Phùng Thiên Lãng định chạy đi, thấy Mạnh Trạch dưới gốc cây, gọi: "Mạnh Trạch, nhặt giúp quả bóng được không?"

Trịnh Khắc Siêu khoanh tay, cậu ta cảm thấy Mạnh Trạch sẽ không đi nhặt, có thể giả vờ không nghe thấy.

Điền Tân cũng nghĩ như vậy.

Nhưng Mạnh Trạch cúi người nhặt bóng.

Phùng Thiên Lãng vỗ tay: "Mạnh Trạch, đưa bóng cho tôi."

Mạnh Trạch nắm bóng trong lòng bàn tay, giơ cánh tay lên, ném mạnh.

Phùng Thiên Lãng định đón bóng.

Tuy nhiên, bóng lại bay về phía bên cạnh, đập mạnh vào người Điêu Khôn đang quay lưng về phía này.

Điêu Khôn không phòng bị, vai đau nhói, bị đẩy lảo đảo hai bước, cậu ta quay đầu lại: "Mẹ kiếp! Không có mắt à?"

Mạnh Trạch chìm trong bóng cây, không hề xin lỗi, ánh nắng yếu ớt, bóng của cậu rất đen, gương mặt cũng không thấy rõ.

Điêu Khôn không vui: "Hạng nhất khối không có nghĩa là đập vào người không cần xin lỗi nha." Cậu ta định lao vào.

Phùng Thiên Lãng nhanh tay lẹ mắt, cản cậu ta lại: "Tôi không đón được bóng, tôi cũng có trách nhiệm, là Mạnh Trạch ném sai hướng."

Điêu Khôn nhướn đôi lông mày rậm: "Có phải ném sai hướng không? Tôi không nhìn rõ, các cậu nhìn rõ không?"

Điền Tân không nói gì, cậu ta cảm giác Mạnh Trạch cố ý.

Trịnh Khắc Siêu hỏi: "Cậu ta bị sao vậy?"

Tào Vận Thịnh nhỏ giọng nói: "Có thể là học quá hóa rồ rồi, khả năng vận động teo tóp, đến bóng cũng không ném trúng."

Điêu Khôn chửi bới, một loạt những lời tục tĩu bay ra.

Giọng nói bẩm sinh rất to, giáo viên thể dục nghe thấy, lập tức chạy lại: "Em học sinh này, em phải tiết chế lại một chút, sân bóng rổ cạnh tranh về kỹ thuật bóng, những cảm xúc khác hãy thu hết lại

cho tôi."

Điêu Khôn im miệng, nhưng lại cảm thấy tức giận khó chịu: "Thầy ơi, là cậu ta..."

Điền Tân kịp thời ấn tay Điêu Khôn xuống, ra hiệu cậu ta đừng gây chuyện: "Thầy ơi, không có chuyện gì đâu, trên sân bóng mọi người đều hăng say, không sao đâu ạ."

Giáo viên thể dục gật đầu: "Điền Tân, em là cán sự môn thể dục, cũng điều chỉnh không khí trên sân một chút."

"Không thành vấn đề." Điền Tân vỗ vai Điêu Khôn.

Điêu Khôn im miệng, nhưng cậu ta không thể thoải mái thi đấu trên sân, vai đau nhức từng cơn, rút lui giữa chừng.

Cậu ta cũng đến dưới gốc cây: "Mạnh Trạch, cậu đừng ỷ thành tích cao mà tỏ vẻ khinh thường bạn bè."

"Ồ." Nói Mạnh Trạch không nghe thấy thì cũng không phải, nhưng cậu nghe thấy mà vẫn giữ vẻ kiêu ngạo như vậy.

Điêu Khôn nhìn giáo viên thể dục bên cạnh sân bóng rổ, cảnh cáo: "Mạnh Trạch, hôm nay tạm thời tha cho cậu."

Mạnh Trạch thậm chí còn lười nói "ồ", ai tha ai còn chưa biết nữa.

Thời tiết ngày càng nóng lên, Lý Minh Lan sẽ mặc những loại vải mỏng manh, nếu là xanh đỏ lòe loẹt thì còn đỡ, cô thực sự không hợp với màu trắng.

Nhưng cô không phải là không liên quan gì đến "thuần khiết".

Tuy nhiên, có lẽ cô chính là không liên quan gì đến "thuần khiết", vì phải thu hút sự ghen tị.

Mới nghĩ đến Lý Minh Lan, lại nghe thấy những nữ sinh kia cũng đang bàn tán về người này.

Một người tên Lâm Uyển nói: "Có phải Tôn Cảnh đã đá Lý Minh Lan thật rồi không?"

Một người khác tên Hàn Hiểu Yến nói: "Chắc là vậy, Tôn Cảnh và Lý Minh Lan chẳng bao giờ xuất hiện cùng nhau nữa."

Lâm Uyển: "Sao cứ phải là Tôn Cảnh đá Lý Minh Lan, không thể là Lý Minh Lan đá Tôn Cảnh sao?"

Hàn Hiểu Yến: "Lý Minh Lan là kiểu người thích nhiều người theo đuổi, cậu ta mong muốn có càng nhiều người theo đuổi càng tốt, làm sao mà cậu ta đá người ta được?"

"Cậu có thấy cậu ta mặc áo sơ mi trắng không?" Lâm Uyển "chậc" hai tiếng, đột nhiên ngừng lại.

Ánh mắt của học sinh chuyển trường trong lớp... đáng sợ...

Cô nàng vội vàng kéo Hàn Hiểu Yến chạy sang chỗ khác.

Mạnh Trạch lại một mình dưới bóng cây.

Bất kỳ nơi đâu cũng có thể nghe thấy tên Lý Minh Lan, cô có lão đại của trường trung học Nham Nguy bảo kê mà vẫn bị người ta nhận ra và nói xấu.

Chỗ dựa họ Tôn chẳng ra làm sao.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 22: Tôi muốn nắm thóp của cậu

Lý Minh Lan cầm bút, ghi chép lại vào vở các bước giải bài của Mạnh Trạch.

Khi cậu giảng giải, từng chữ từng câu đều logic hoàn mỹ.

Đến lượt mình đối diện với bài tập, cô vắt óc suy nghĩ nhưng vẫn không thể nào hiểu được mối liên hệ nhân quả từ bước hai đến bước ba. Cô gục xuống bàn, mí mắt hơi hé mở.

"Lý Minh Lan, ngủ gật à?" Chu Phác Ngọc hỏi.

Lý Minh Lan chống cằm: "Tớ lại quên mất cách giải bài vừa rồi."

"Tớ cũng đang muốn hỏi cậu đây."

"Nào nào nào." Lý Minh Lan ngồi thẳng dậy, "Chúng ta cùng hợp lực giải bài."

Sau một hồi vất vả, cuối cùng họ cũng chắp vá được dòng suy nghĩ giải bài của Mạnh Trạch.

Cả hai đập tay nhau.

Lý Minh Lan khoác tay Chu Phác Ngọc, cười híp mắt: "Chẳng trách có câu, ba người thợ da hơn hẳn Gia Cát Lượng."

Chu Phác Ngọc: "Nhưng nếu chúng ta tự làm bài thi thì tiêu đời."

"Tớ muốn Mạnh Trạch kèm Toán."

"Cậu ấy mềm rắn đều chê."

"Để tớ nghiên cứu." Lý Minh Lan xoay bút, tựa cằm nhìn những đám mây trắng trôi bồng bềnh ngoài cửa sổ, đếm từng cụm bông gòn bay lượn trên đó.

Giá mà Dư Minh Hi ở đây thì tốt rồi, chắc chắn sẽ có chiêu trò để nắm thóp con trai.

Để tránh phải xếp hàng, Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc tranh thủ giờ nghỉ giải lao đi vệ sinh.

Khi hai người quay lại, các bạn học tiết thể dục cũng lần lượt trở về lớp.

Điêu Khôn chống nạnh, dựa người vào bàn học của Phùng Thiên Lãng, bất chợt nói: "Sợ gì chứ, Lý Minh Lan với Chu Phác Ngọc có ở đây đâu."

Phùng Thiên Lãng lại nhìn thấy Lý Minh Lan, mặt mày ngượng ngùng, nháy mắt ra hiệu với Điêu Khôn.

Điêu Khôn hoàn toàn không hay biết: "Bộ truyện tranh này đỉnh lắm."

Lý Minh Lan nghe thấy chữ "truyện tranh", tò mò thò đầu ra: "Truyện tranh gì vậy?"

Điêu Khôn giật nảy mình.

Phùng Thiên Lãng dùng sách Vật Lý đè lên cuốn truyện tranh, ấn chặt đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch.

Điêu Khôn giả vờ thản nhiên: "Là truyện tranh con trai thích ấy mà."

Chu Phác Ngọc: "Truyện tranh đâu phải chỉ con trai mới thích."

Lý Minh Lan: "Tôi cũng rất thích truyện tranh."

Gương mặt Phùng Thiên Lãng đỏ bừng đến tận mang tai, dưới cuốn sách Vật Lý của cậu ta là một cuốn truyện tranh về gái xinh mặc bikini, nhưng cậu ta không thể nói ra được.

Trong tích tắc, đầu óc Lý Minh Lan xoay chuyển, nhớ đến cuốn tạp chí mà Mạnh Trạch đã tìm kiếm, ánh mắt cô hướng về phía đó.

Trùng hợp thay, Mạnh Trạch cũng đang nhìn cô, giây tiếp theo, cậu lạnh lùng quay đi.

Cô về chỗ ngồi, vểnh tai nghe ngóng phía sau.

Phùng Thiên Lãng hơi nới lỏng tay khỏi cuốn sách Vật Lý, nhớ đến việc Mạnh Trạch đã chứng kiến toàn bộ sự việc, cậu ta hỏi: "Mạnh Trạch, cậu có muốn xem không? Hơn nửa số bạn nam trong lớp đều đã đọc rồi, tác phẩm này được đánh giá cao lắm, nếu cậu muốn, tôi đọc xong sẽ lén cho cậu mượn."

"Không cần." Mạnh Trạch dứt khoát từ chối.

"À, đúng rồi, cậu là học sinh ngoan mà." Phùng Thiên Lãng đầy vẻ khâm phục, nhưng khi nhìn thấy bím tóc đuôi ngựa của Lý Minh Lan lắc lư, câu nói sau đó của cậu ta nghẹn lại trong cổ họng, chắc là cậu ấy không nghe thấy cuộc trò chuyện thầm thì của cậu ta với Mạnh Trạch đâu nhỉ...

May quá, cậu ấy không quay đầu lại.

Phùng Thiên Lãng cất cuốn truyện tranh đi.

Tan học, Điêu Khôn lại đến, nôn nóng hỏi: "Sao rồi? Sao rồi? Cậu thấy nhân vật nào ấn tượng nhất?"

Phùng Thiên Lãng không thể trả lời.

Lý Minh Lan nghiêng đầu sang.

Phùng Thiên Lãng càng xấu hổ hơn.

Cô không hỏi cậu ta mà nói: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, bình thường cậu có đọc sách ngoài giờ không?"

Mạnh Trạch tự động tắt hệ thống thần kinh kết nối với Lý Minh Lan, giả vờ như không nghe thấy, không nhìn thấy.

Ngược lại, Phùng Thiên Lãng lại ngại ngùng, đi đến trả cuốn truyện tranh cho Điêu Khôn, khi quay lại, cậu ta nói: "Giáo viên xếp Mạnh Trạch ngồi cùng bàn với tôi là để khích lệ tôi, sau này tôi phải noi gương Mạnh Trạch, làm học sinh ngoan."

Lý Minh Lan đánh giá Mạnh Trạch.

Anh trai cô cũng là một học sinh giỏi trầm tính, hồi anh trai học cấp ba, cô còn là một con nhóc, suốt ngày đến phòng anh trai quấy rối, chưa bao giờ phát hiện ra thứ gì mờ ám.

Anh trai cô tuyệt đối chính trực.

Còn Mạnh Trạch...

Cô cố ý hỏi: "Mạnh Trạch, cậu lúc nào cũng ngoan như vậy sao?"

Mạnh Trạch không trả lời.

"Hừ, cậu là đồ câm à?" Cô bất ngờ dùng tay ấn mạnh xuống cuốn sách của cậu.

Mạnh Trạch không hiểu cô đang làm gì.

Khi cô buông tay ra, trên bìa sách của cậu xuất hiện một vệt mực, cô giơ ngón tay lên, xoay 360 độ cho cậu xem vết mực dính trên đó.

Mạnh Trạch mặt không cảm xúc, ánh mắt lạnh lùng: "Lý Minh Lan, đây là lần cuối cùng, đừng có chọc giận tôi."

"Chọc giận cậu thì sao?"

Mạnh Trạch: "Cậu mà còn động vào, tôi sẽ đổ đầy mực lên con mèo Kitty của cậu."

Câu nói này dường như khiến cô rùng mình, cô ôm lấy con mèo nhỏ trên ngực áo, xoay người bỏ đi.

Phùng Thiên Lãng chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này.

Kết hợp với lịch sử mà nói, mối quan hệ giữa Mạnh Trạch và Lý Minh Lan đã từ chiến tranh lạnh chuyển sang bùng nổ rồi...

Chỉ trong một buổi chiều, Mạnh Trạch thay đổi chiến lược trước đó, không nhường chỗ cho cô nữa, đẩy bàn về phía trước.

Lý Minh Lan co người lại, hít sâu một hơi: "May mà mình gầy như một tia chớp."

Mạnh Trạch đặt bàn ngay ngắn: "Tốt nhất là cậu nên giống tia chớp."

Phùng Thiên Lãng giảng hòa: "Thật ra thì, Mạnh Trạch, chỗ chúng ta ngồi cuối lớp rất rộng rãi, nhường cho cậu ấy một chút đi."

Lý Minh Lan bị ép sát vào bàn Mạnh Trạch, đối đầu với cậu.

Mạnh Trạch lại dịch bàn xuống một chút, xem như nể mặt Phùng Thiên Lãng.

"Dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý." Phùng Thiên Lãng tự coi mình là cầu nối giữa Mạnh Trạch và Lý Minh Lan, nhưng cây cầu này không phải lúc nào cũng túc trực bên cạnh hai người.

Vẫn có những lúc Mạnh Trạch và Lý Minh Lan đối đầu gay gắt.

Học sinh top 10 của lớp không phải trực nhật, còn những người đứng cuối bảng chắc chắn phải làm.

Hôm nay lại là ngày Lý Minh Lan trực nhật.

Mạnh Trạch đến trường đặc biệt sớm, vừa nhìn thấy người trong lớp, cậu liền dừng bước.

Lực viết hàm số lượng giác lên bảng của thầy Quách đặc biệt mạnh.

Lý Minh Lan đang lau bảng, tay phải giơ cao, lau sạch sẽ, hai ngọn núi trên ngực cô cũng theo động tác mà rung rinh.

Có những nữ sinh ghét Lý Minh Lan, có lẽ là ghét những khoảnh khắc như thế này.

Nhưng...

Mạnh Trạch vô thức làm động tác bấm máy chụp ảnh, sau đó mới nhớ ra, lúc này cậu không có máy ảnh.

Có cũng vô dụng, cậu không chụp ảnh kẻ ngốc.

Mạnh Trạch bắt đầu chú ý đến vóc dáng của Lý Minh Lan sau khi Vương Huy chụp ảnh cô, và cô lại mặc chiếc áo sơ mi trắng đó.

Ngoại hình là ưu điểm duy nhất của Lý Minh Lan, cô "ỷ sắc hiếp người", trực nhật chỉ lau bảng là xong.

Lần quét lớp vừa rồi quả thực là hiếm thấy.

Đinh Chương trong lớp thường trực nhật cùng Lý Minh Lan, cậu ta làm chân chạy việc quanh năm, đảm nhận hết những việc khác của cô.

Tuy nhiên, người đang lau cửa sổ hôm nay không phải Đinh Chương, mà là Hồ Hàn Nhiên.

Mạnh Trạch đứng quá lâu, khuôn mặt khuất sau ánh sáng khiến người ta không nhìn rõ ánh mắt.

Lý Minh Lan lau bảng xong, phe phẩy bụi phấn xung quanh, tiện tay ném chiếc giẻ lau bảng lên bàn giáo viên.

Cô nhìn thấy người đứng trước cửa lớp, cứng đờ như khúc gỗ, mỉm cười chào hỏi: "Chào buổi sáng, Mạnh Trạch, hôm nay cậu lại đến sớm thế."

Mạnh Trạch quay về chỗ ngồi.

Cô đi theo cậu, gọi: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

"Những kẻ đứng top 3 từ dưới lên của lớp đừng có nói chuyện với tôi." Giọng cậu lạnh như băng.

Cô tủi thân: "Thiếu niên thiên tài gì mà chảnh chọe thế."

Cậu lấy sách giáo khoa ra.

"Mạnh Trạch." Lý Minh Lan ngồi xuống đối diện cậu, hai tay chống cằm, vẻ mặt ngây thơ, "Cậu thi lần nào cũng đứng nhất toàn khối, có thấy cuộc sống nhàm chán không?" Cho nên mới lén lút đến quán net, đội mũ che kín mặt, sợ bị người khác nhận ra, lên mạng tìm kiếm nội dung 18+.

Mạnh Trạch cười lạnh trong lòng, chẳng lẽ cô thi bét bảng thì cuộc sống lại có ý nghĩa?

"Giáo viên nhận xét về cậu toàn những lời khen ngợi, nhưng tôi lại cảm thấy con người không ai là hoàn hảo." Cô đột nhiên chồm người đến gần.

Hương thơm thiếu nữ phả vào mặt cậu, cậu ngửi thấy mùi kẹo cao su thơm mát.

Cô cười tinh quái: "Tôi muốn nắm thóp của cậu."

Cô đã có thóp của cậu rồi, cô muốn xé toạc lớp mặt nạ bình tĩnh của Mạnh Trạch, bằng mọi giá.

Cả buổi sáng, Mạnh Trạch không nói chuyện với Lý Minh Lan nữa.

Buổi trưa, cậu trốn đến khu rừng nhỏ.

Nơi đây đã bị bỏ hoang từ lâu, nhưng không phải là không ai lui tới.

Cậu vừa bước vào rừng, liền thấy một nam sinh và một nữ sinh đi dạo dọc theo bóng cây ven rừng.

Cả hai người này đều đã từng lên bảng vinh danh, nam sinh là người đứng hạng sáu toàn khối, nữ sinh là Lý Nghi Gia - người đứng hạng hai toàn khối.

Nam sinh ấp úng: "Lý Nghi Gia, những lời tôi muốn nói chỉ có thể đợi đến khi thi đại học xong mới nói được."

Trên mặt Lý Nghi Gia là nụ cười thường trực: "Cố gắng thi đại học nhé."

Nam sinh hơi do dự, dừng lại.

Lý Nghi Gia đi nhanh hơn một bước, quay đầu lại: "Sao không đi nữa?"

Sau một hồi do dự, nam sinh buột miệng: "Trong lớp có tin đồn về cậu và Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch không cố ý nghe trộm, chỉ là hai người kia đứng im bất động.

"Vậy à?" Lý Nghi Gia vẫn cười, "Sở dĩ tin đồn là tin đồn, là bởi vì nó chỉ vô căn cứ."

"Cậu... và cậu ấy..."

"Tôi và Mạnh Trạch là cùng một loại người, chúng tôi đều có mục tiêu kiên định, không đạt được mục tiêu, thề không bỏ cuộc, những người và việc khác đều là vật cản trên con đường học tập."

Nam sinh im lặng vài giây: "Tôi hiểu rồi, bạn Lý Nghi Gia, chúng ta nhất định có thể vào cùng một trường đại học."

"Cùng chờ xem." Hai người rời đi.

Mạnh Trạch bước ra khỏi rừng.

Lý Nghi Gia là người thông minh, cô ấy không thể nào không nghe ra ý tứ ẩn ý trong lời nói của nam sinh, nhưng câu trả lời của cô ấy không hề phủ nhận tin đồn giữa cô ấy và Mạnh Trạch, ngược lại còn ràng buộc mối quan hệ của hai người.

Nhưng lời Lý Nghi Gia nói cũng không sai.

Hiện tại, Mạnh Trạch là người tan học sớm nhất lớp 7, thậm chí còn sớm hơn cả Lý Minh Lan.

Cậu không vội về nhà ngay, nhỡ đâu "người họ Hoàng" kia lại đến

ăn cơm tối thì thật là ngượng ngùng.

Cậu đi lòng vòng một hồi lâu mới về nhà.

*

Dự án của ông Mạnh đã hoàn thành giai đoạn đầu tiên, ông tự thưởng cho mình một ngày nghỉ ngơi tại nhà.

Dù không ra ngoài nhưng công việc kinh doanh vẫn tiếp diễn.

Một vị khách hàng gọi điện đến, bàn về dự án hợp tác của hai bên.

Ông Mạnh tay trái lật sổ ghi chép, nghiêng đầu, nhấc vai kẹp điện thoại, tay phải cầm bút, định tính toán những con số khách hàng vừa đưa ra.

Bút di chuyển trên giấy vài đường nhưng không ra mực.

Ông Mạnh nhìn quanh, không thấy cây bút nào khác.

Dù biết con trai không có nhà, ông vẫn lịch sự gõ cửa phòng con, sau đó mới đẩy cửa bước vào.

Ngày thường, ông Mạnh luôn khen con trai ngăn nắp, gọn gàng.

Nhưng lúc này, mặt bàn quá sạch sẽ, ông tìm mãi không thấy cây bút đâu, phải đến khi mở ngăn kéo ra mới thấy một hộp bút trong suốt.

Tính toán xong, ông cất bút vào ngăn kéo.

Vừa nãy mải nghe điện thoại, ông không để ý đến đồ vật trước mặt, lúc này mới nhìn thấy trong ngăn kéo có một cuốn sổ giống như sổ phác thảo.

Ông ngoại của Mạnh Trạch thường ra đường vẽ chân dung cho mọi người, kiếm tiền là phụ, chủ yếu là để người già giết thời gian.

Mạnh Trạch khi còn ở bên ông ngoại cũng học lỏm được vài đường nét.

Ông Mạnh cứ nghĩ đây là tập tranh của con trai, cầm lên xem, sắc mặt liền biến đổi.

Sự điềm tĩnh của Mạnh Trạch là bẩm sinh, nhà họ Mạnh không có ai là thiên tài, bà nội Mạnh Trạch từng nói đùa rằng Mạnh Trạch là do đột biến gen, nếu không phải đôi mắt giống hệt ông Mạnh thì có lẽ người ta sẽ nghi ngờ cậu bé có phải con nhà họ Mạnh hay không.

Bố mẹ Mạnh Trạch thường không hiểu được suy nghĩ của con trai, hai thế hệ ít khi tâm sự với nhau.

Trước mặt thầy cô, Mạnh Trạch chỉ cần làm một học sinh giỏi là đủ, cậu đi trên con đường đời bằng phẳng, không ai quản thúc, bởi vì cũng không thể quản thúc được.

Chính vì không thể quản thúc được nên ông Mạnh cảm thấy càng phải nghiêm khắc dạy dỗ, vào những thời khắc quan trọng phải kéo con trai một tay.

*

Bà Mạnh thích đèn sàn ấm áp màu vàng nhạt.

Còn ông Mạnh thì thích ánh đèn sáng rực.

Mạnh Trạch vừa mở cửa, chỉ cần nhìn độ sáng của đèn là biết bố đã về nhà.

Ông Mạnh ngồi trên ghế sofa rất lâu, liên tục bấm điều khiển đổi kênh, cuối cùng cũng đợi được con trai về: "Mới tan học à?"

"Giọng giáo viên Toán bị khàn, nên bảo con ở lại giảng bài cho các bạn." Nửa thật nửa giả là dễ qua mặt nhất.

Ông Mạnh tin là thật: "Mạnh Trạch, lại đây."

Mạnh Trạch nhìn thấy cuốn sổ đặt trên bàn trà, đó là đồ trong ngăn kéo của cậu.

Ông Mạnh hỏi: "Đây là cái gì?"

"Sổ lưu niệm của bạn học." Cuối học kỳ trước, lớp trưởng biết Mạnh Trạch chuyển trường nên rất nhiệt tình thu thập lời chúc của cả lớp tặng anh, bức tranh graffiti trên bìa là do lớp trưởng vẽ.

Ông Mạnh cố tình hỏi như vậy, ông đã lật xem nội dung cuốn sổ lưu niệm rồi, điều khiến ông để tâm là một tấm thiệp được kẹp bên trong, vẽ những bông hoa nhỏ màu đỏ trắng, dây leo xanh mướt uốn lượn, tươi mát trang nhã.

Tấm thiệp này không giống với tấm Mạnh Trạch nhận được lần trước, nhưng nét chữ thanh tú là do cùng một người viết.

Ông Mạnh trực tiếp đặt tấm thiệp lên bàn trà: "Đây là cái gì?"

Mạnh Trạch liếc nhìn: "Bạn học tặng."

Ông Mạnh: "Viết lung tung cái gì thế này."

Mạnh Trạch cầm tấm thiệp lên.

Văn phong thiếu nữ bay bổng, tình cảm sâu lắng, Mạnh Trạch đột nhiên nhớ đến bài thơ tiếng Anh mà Lý Minh Lan đọc, cô nàng không có chút văn chương nào, chỉ có thể sao chép Shakespeare.

Ông Mạnh: "Cô bé này là ai?"

Mạnh Trạch: "Bạn học."

Ông Mạnh: "Bạn học nữ?"

Mạnh Trạch: "Bạn học nữ."

Ông Mạnh chỉ vào ghế sofa đối diện: "Ngồi xuống."

Thấy con trai nghe lời, ông Mạnh thở dài, nói lời sâu xa: "Mạnh Trạch, bố cũng từng trải qua tuổi trẻ, con cái đến tuổi dậy thì đều có những suy nghĩ này nọ, nhưng kỳ thi đại học sắp đến rồi, tự giác là điều quan trọng nhất."

"Bố, không phải bố phát hiện ra cái này thì đến lúc thi đại học xong con cũng chẳng biết đâu." Mạnh Trạch ở trường cũ cũng không có nhiều bạn bè thân thiết, có thể thu thập được lời chúc phúc của cả lớp chỉ vì lớp trưởng kêu gọi mà thôi.

Mạnh Trạch nhận cuốn sổ lưu niệm, lật xem qua loa vài trang rồi cất vào ngăn kéo.

Ông Mạnh chưa chắc đã tin con trai: "Mạnh Trạch, lúc trước bố sắp xếp cho con chuyển trường vào nửa học kỳ sau, con có thắc mắc gì không?"

Thắc mắc thì có, hơn nữa, mẹ cậu đã từng hai lần thay đổi sắc mặt vì bố cậu hai lần đề cập đến chuyện chuyển trường, Mạnh Trạch phỏng đoán, việc chuyển trường của cậu còn có ẩn tình gì đó mà cậu không biết.

Mạnh Trạch chỉ nói: "Bố làm việc ắt có lý do của bố."

"Bố nói thật với con nhé, cuối học kỳ trước bố đi họp phụ huynh, giáo viên chủ nhiệm của con nói với bố rằng có mấy bạn nữ viết thư cho con." Ông Mạnh chỉ vào tấm thiệp.

"Con không nhận."

"Nhưng nề nếp của trường đã bị phá hủy, trùng hợp là bố và mẹ con đều phải chuyển công tác đến đây, nên bố mới sắp xếp cho con chuyển trường. Mạnh Trạch, con phải toàn tâm toàn ý cho kỳ thi đại học, còn tấm thiệp..." Ông Mạnh sẽ không thừa nhận việc mình tự ý xem đồ riêng tư của con trai, "Bạn học nữ này không phân biệt được nặng nhẹ, viết những thứ này ra là muốn kéo con xuống, con hiểu không?"

"Con hiểu." Mạnh Trạch nói, "Bố, cuốn sổ lưu niệm này cứ để chỗ bố trước đã."

"Đây là đồ của con, con tự cất đi, bố tin tưởng con." Sau khi nói "tin tưởng", ông Mạnh lại nói thêm, "Đừng liên lạc với bạn học nữ này nữa."

"Bố, con thích những cô gái giống con, lý trí đặt lên hàng đầu, không dây dưa không phiền phức."

"Đúng rồi, sau này con lên đại học sẽ gặp được rất nhiều bạn học nữ giỏi giang, còn nữa, Nham Nguy... trong lớp con không có bạn học nữ nào có tâm tư phức tạp chứ?"

"Không có."

"Nam nữ kết hôn phải môn đăng hộ đối." Ông Mạnh cười, "Bố và mẹ con chính là môn đăng hộ đối."

Người bố đội mũ xanh lá càng thêm đáng thương, Mạnh Trạch bèn cho ông một liều thuốc an thần: "Bố, bố yên tâm, con sẽ không khiến bố thất vọng."

Cậu trở về phòng, cất cuốn sổ lưu niệm vào ngăn kéo.

Vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cuốn tạp chí.

Không biết bố có phát hiện ra cuốn tạp chí này không, có lẽ bố thấy ngại chỉ có thể lấy cuốn sổ lưu niệm ra nói chuyện.

Mạnh Trạch lại nhìn chiếc áo sơ mi trắng.

Trí nhớ của cậu rất tốt, nhưng đối với những hành động của Lý Minh Lan lại thường xuyên quên mất.

Nhưng bức ảnh mà Vương Huy chụp, Mạnh Trạch có thể miêu tả được cả những bông hoa ở góc ảnh, có lẽ là vì Lý Minh Lan khi động quá đỗi kiều mị, đến cả lớp trưởng và lớp phó cũng bị cô nàng sai khiến đến xoay như chong chóng.

Mạnh Trạch thích những cô gái thuần khiết, điều kiện tiên quyết là phải là học sinh giỏi, đúng như lời Lý Nghi Gia nói, cậu và cô ấy mới là cùng một loại người.

Mạnh Trạch ném cuốn tạp chí vào thùng rác.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 23: Tôn Cảnh đã phản bội Lý Minh Lan

Cuối tuần, tiết Thanh minh.

Ông bà nội của Mạnh Trạch mất sớm.

Bà Mạnh chưa từng gặp mặt bố mẹ chồng, sau khi bà về nhà họ Mạnh, cũng theo chồng đi tảo mộ vài lần.

Sau này, gia đình Mạnh Trạch chuyển ra Bắc, bà Mạnh lấy lý do công việc bận rộn nên không về nữa.

Dần dần, vợ chồng nhà họ Mạnh mỗi người một ngả trong ngày Thanh minh.

Buổi sáng, ông Mạnh, Mạnh Trạch cùng em trai của ông Mạnh đi viếng mộ.

Buổi trưa, ông Mạnh lái xe đưa con trai về: "Bố có việc, không đi cùng hai mẹ con được."

Mạnh Trạch xuống xe nhưng không về nhà mà tự mình bắt xe đến một nghĩa trang khác.

Ông ngoại mất vào những ngày giáp Tết, nhồi máu cơ tim cấp tính, khi đưa đến bệnh viện thì đã bỏ lỡ thời gian vàng để cấp cứu.

Mạnh Trạch đã không thể gặp mặt ông lần cuối.

Năm Mạnh Trạch ba tuổi, công việc của mẹ cậu phát triển, bà vô cùng bận rộn, sự nghiệp của bố cậu cũng đang trên đà thăng tiến,

hai người bàn bạc, gửi Mạnh Trạch về nhà ngoại.

Mạnh Trạch sống cùng ông ngoại mười năm, học vẽ mười năm, kết quả là ông ngoại từ bỏ, thừa nhận gen nghệ thuật của mình đã bị đứt đoạn.

Lên cấp hai, bố mẹ Mạnh Trạch cảm thấy con trai đã có thể tự chăm sóc bản thân nên đưa cậu về.

Thời gian sống cùng ông ngoại, Mạnh Trạch thường mặc quần áo màu trắng, bởi ông ngoại rất thích mặc đồ đôi.

Tình cảm gia đình theo sự ra đi của ông ngoại mà phai nhạt, Mạnh Trạch cho đến nay cũng không mặc áo phông trắng nữa.

Trời không có nắng, khắp nơi bao phủ bởi những đám mây đen u ám.

Nghĩa trang yên tĩnh.

Mạnh Trạch đặt bó hoa trắng trước mộ, chẳng mấy chốc, những cánh hoa đã ướt đẫm nước mưa.

Trong bức ảnh trên bia mộ, ông ngoại vẫn chưa già, tóc bạc trắng, gương mặt hiền từ.

Ông ngoại có một bức thư pháp với nét chữ mạnh mẽ, là câu ông thường xuyên nhắc nhở: "Gia hoà vạn sự hưng".

Mạnh Trạch ghi nhớ từng nét bút trong bức thư pháp: "Ông ngoại, cháu chuyển trường rồi, đây là cảnh trường học cháu chụp."

Cậu đặt một bức ảnh trước mộ.

Cổng trường trung học Nham Nguy là khung cảnh có khí thế nhất, cột đá uy nghiêm, bậc thang rộng lớn, bức ảnh được chụp vào giờ

tan học, những gương mặt trong ảnh tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

Mạnh Trạch: "Cháu luôn ghi nhớ lời dặn dò của ông, đóng góp một phần nhỏ bé cho sự hòa thuận của gia đình."

Bố cậu là "rể quý", mẹ cậu là con gái được ông ngoại yêu thương.

Có những chuyện, ông ngoại biết sẽ phiền lòng, chi bằng giấu nhẹm đi.

*

Mấy ngày nay, góc này của lớp 7 như biến thành hai thái cực nóng lạnh.

Phùng Thiên Lãng ngồi giữa, chỉ cảm thấy tia lửa bắn tung tóe, cậu ta khẽ hỏi Mạnh Trạch: "Lần thi thử trước cậu đạt điểm cao nhất khối, sao cô không chuyển cậu lên đầu?"

Cô có hỏi, nhưng chính Mạnh Trạch từ chối, cậu nói: "Dù sao thì kỳ thi thử lần hai cũng sắp đến rồi, đến lúc đó xin cô cũng được."

Nghe vậy, Phùng Thiên Lãng có chút ngại ngùng, sợ Mạnh Trạch nghĩ rằng mình không muốn làm bạn cùng bàn với cậu: "Mạnh Trạch, thật ra cậu ngồi đây hay ngồi trên kia cũng như nhau, cao thủ chân chính chưa bao giờ câu nệ về môi trường xung quanh."

Mạnh Trạch: "Tôi bị cận thị."

Tại sao không đeo kính? Phùng Thiên Lãng cũng không hỏi thêm nữa.

Hôm nay Lý Minh Lan lại diện một bộ đồ đỏ chói xanh lè.

Trên đầu cài một chiếc kẹp tóc đỏ rực như đèn lồng ngày Tết, phía dưới buông xuống một sợi dây đỏ to bằng ngón tay.

Dây đỏ dài, có trọng lượng, thi thoảng lại quật vào góc bàn của Mạnh Trạch.

Phùng Thiên Lãng cũng hiểu, Mạnh Trạch và Lý Minh Lan ai cũng không nhường ai, ai cũng không thể thuyết phục được ai.

Lý Minh Lan thực sự là người thích cười.

Mạnh Trạch thì thực sự không bao giờ cười.

Phùng Thiên Lãng, người đứng giữa giảng hòa, cũng sắp không giảng hòa nổi nữa rồi.

*

Mặt trời cuối cùng cũng lộ diện.

Lý Minh Lan nhất quyết phải ra ngoài phơi nắng, ngẩng đầu đón ánh mặt trời bên cạnh lan can, chẳng mấy chốc, khuôn mặt đã đỏ bừng.

Cô cười nói: "Phải ấm áp thế này mới là mùa xuân chứ."

Chủ đề Chu Phác Ngọc khơi mào lại lạnh lẽo như gió rét: "Sắp thi thử lần hai rồi, bố tớ đặt ra mục tiêu lớn là phải tiến bộ lên năm bậc."

Lý Minh Lan chống tay vào lan can, lắc lư: "Nhà tớ đã hết hy vọng vào tớ rồi, muốn tiến bộ vượt bậc thì chỉ có một con đường duy nhất." Cô giơ ngón trỏ lên, nhấn mạnh chữ "duy nhất".

Chu Phác Ngọc hỏi: "Xin xăm?"

Lý Minh Lan lắc đầu: "Tất nhiên là không, lần trước Phật tổ đã lừa tớ một vố đau rồi, tớ sẽ không bao giờ tin nữa, con đường chính là..."

Chu Phác Ngọc ghé tai lắng nghe, những gì cô nàng nghe được lại là.

"Gian lận!"

Chu Phác Ngọc phát hiện Mạnh Trạch đi ngang qua, còn liếc nhìn về phía hai người.

Chu Phác Ngọc kéo kéo tay áo Lý Minh Lan: "Nhỏ tiếng thôi, cậu muốn cho cả thế giới biết à?"

Lý Minh Lan hướng về phía bầu trời xanh, không biết Mạnh Trạch đang ở đó, thành khẩn đề nghị: "Điểm của tớ thấp hơn cậu, tớ có thể chép bài của cậu, nhưng cậu chỉ có thể chép bài của Mạnh Trạch thôi."

Mạnh Trạch: "..." Thôi vậy, coi như không nghe thấy gì.

*

Đối với kỳ thi, có thể nói Phùng Thiên Lãng đã chuẩn bị kỹ càng, thành tích của cậu ta không lên không xuống, ừm, chính xác là ở mức trung bình khá, nếu không cậu ta cũng sẽ không bị xếp ngồi ở góc khuất này.

Mạnh Trạch xuất hiện với vẻ mặt lạnh lùng như mọi khi.

Phùng Thiên Lãng không khỏi hỏi: "Mạnh Trạch, trước khi thi cậu có cách nào để thư giãn không? Dạy tôi vài chiêu với." Phùng Thiên Lãng nắm chặt tay, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

"Không có." Mạnh Trạch nói, "Giữ tâm lý bình thường là được."

Phùng Thiên Lãng: "Ồ."

Người thư giãn không chỉ có người đứng nhất khối, mà còn có kẻ

đứng ba từ dưới lên của lớp.

Cô cười tươi bước vào lớp: "Chào buổi sáng." Chào hỏi từng bạn học một cách nhiệt tình.

Đợi cô ngồi xuống, Phùng Thiên Lãng hỏi: "Lý Minh Lan, cậu có cách nào để thư giãn trước khi thi không? Dạy tôi vài chiêu với."

Lý Minh Lan thẳng thắn đưa ra câu trả lời: "Giữ tâm lý bình thường thôi."

Ngoại trừ yếu tố thành tích, Phùng Thiên Lãng cảm thấy tính cách của Mạnh Trạch và Lý Minh Lan có điểm tương đồng.

Làm theo ý mình, không coi ai ra gì, thật ra là cùng một kiểu người.

Nhưng Phùng Thiên Lãng cũng đã nói, đó là "ngoại trừ yếu tố thành tích".

Hai môn thi hôm nay, quá trình làm bài của Lý Minh Lan có thể nói là vô cùng gian khổ.

"Đề thi khó quá." Cô thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ, "Kiếp sau tớ muốn đầu thai làm cây cối, đến mùa xuân lại xanh tươi tràn đầy sức sống."

Chu Phác Ngọc: "Thôi đi, cây cối mọc cao quá, trường học lại phải cử người đến chặt bỏ đấy."

"Vậy thì tớ vẫn nên làm Lý Minh Lan thôi."

Kỳ thi khiến cô kiệt quệ cả về thể chất lẫn tinh thần, cô lười biếng đấu khẩu với Mạnh Trạch, đeo cặp sách ra về.

*

Buổi tối, Lý Húc Bân phải tăng ca, Vu Ly ở nhà một mình, bèn đến nhà họ Lý ăn cơm, khi đi ngang qua ga tàu điện ngầm, chị mua hai hộp lưỡi vịt.

Lý Minh Lan trải qua cú sốc trên trường thi, nên rất im lặng trên bàn ăn, chỉ lo chúi đầu ăn.

Ông Lý không ăn cay được, sau khi nếm thử vài miếng thì bỏ xuống, quay sang thấy con gái đã ăn hết nửa hộp, ông nói: "Trước đây có thấy con thích ăn cay thế này đâu."

Lý Minh Lan không thích ăn cay, nhưng cũng phải thừa nhận lưỡi vịt được tẩm ướp rất ngon, miệng cô cay xè, cô thè lưỡi: "Bố, hôm nay con thi hai môn, người con tê liệt hết cả rồi."

"Nói bậy nói bạ." Bà Lý mắng.

Ông Lý: "À phải rồi, hôm nay thi thử lần hai, thế nào rồi?"

Lý Minh Lan không nói gì.

Vu Ly múc một bát canh gà: "Nào, uống bát canh gà bồi bổ đi em."

Ông Lý lắc đầu nguầy nguậy: "Lên trường thi rồi, canh gì cũng vô dụng."

Không chỉ Phật tổ bỏ rơi cô, ngay cả bố cũng bỏ rơi cô, chỉ còn lại Lý Minh Lan tự mình vùng vẫy: "Con đã cố gắng hết sức rồi." Chỉ là sức lực có hạn.

Ăn cơm xong, rửa bát xong, Vu Ly định ra về.

Lý Minh Lan nhảy ra: "Chị dâu, em tiễn chị."

"Tiễn gì mà tiễn, chị biết đường mà." Ông Lý mắng, "Bố thấy rõ rồi, mỗi lần con tiễn chị dâu đều là thủ đoạn để trốn học."

Vu Ly kéo tay Lý Minh Lan: "Ngoan nào, mai còn phải thi nữa."

"Chị dâu đi thong thả." Lý Minh Lan ủ rũ quay về phòng.

Ngày mai thi tiếng Anh.

Cô gác chân lên ghế, nhắm mắt lại suy nghĩ, lẩm bẩm vài câu thoại trong "Friends", sau đó mở một đề thi tiếng Anh ra.

Vừa nhìn thấy phần đọc hiểu là một bài khoa học viễn tưởng, cô lật ngược tờ đề, rồi lại lật lại: "Đây là những câu hỏi gì thế này..."

Vẫn là lên giường ngủ thì hơn.

*

Gần đây ông Mạnh rảnh rỗi nên về nhà sớm, ông cũng nhớ ngày con trai thi thử lần hai, thấy con trai liền hỏi: "Thi cử sao rồi?"

"Cũng được ạ." Mạnh Trạch gật đầu.

Sau đó, hai bố con mỗi người trở về phòng.

Mạnh Trạch đã dọn dẹp cuốn tạp chí kia rồi, thực sự đã vứt vào thùng rác ở dưới lầu.

Nhưng do thói quen, trong lúc nhất thời vẫn chưa sửa được, cậu ngẩng đầu lên tìm kiếm vị trí quyển sách đề thi.

Nhưng đầu óc lại mách bảo cậu rằng không còn tạp chí nữa.

Sau đó, ông Mạnh nhận được điện thoại, ra ngoài tiếp khách.

Bà Mạnh về sớm hơn ông Mạnh, hôm nay bà cũng đi ăn tối, uống chút rượu vang nên hơi chếnh choáng, vừa bước vào cửa đã gọi một

tiếng "ông xã" ngọt ngào.

Không có ai trả lời.

Căn phòng tối om, đột nhiên xuất hiện một bóng người cao gầy trong phòng khách xanh lam, bà vội vàng bật đèn.

Mạnh Trạch vừa tắm xong, trùm khăn lên đầu, những giọt nước đọng lại trên chóp mũi, cằm nhỏ xuống xương quai xanh, mát lạnh.

Bà Mạnh thở phào nhẹ nhõm: "Sao không bật đèn lên? Mẹ còn tưởng mất điện."

"Mẹ." Mạnh Trạch lễ phép gọi một tiếng.

"Hôm nay chú Hoàng có nhắc đến con đấy." Bà Mạnh cúi người xuống, cởi giày cao gót ra, nhón chân lên, "Chú ấy khen con hết lời."

Mạnh Trạch kéo khăn tắm lên, che khuất nửa khuôn mặt.

"Con gái chú ấy hiện đang học năm ba đại học, suốt ngày la cà quán bar với đám thanh niên bất hảo, khiến chú Hoàng lo lắng đến phát ốm." Bà Mạnh càm ràm, "Một người đàn ông nuôi một cô con gái quả thực không dễ dàng."

Người họ Hoàng thì liên quan gì đến cậu? Mẹ cậu cứ lải nhải chuyện người họ Hoàng đó, cũng không hỏi han xem bố cậu đã đi đâu, hay là bà không biết chồng đã về rồi.

*

Ông Mạnh về đến nhà, tay phải khoác một chiếc áo vest đen, cà vạt không biết vứt đi đâu, áo sơ mi nhăn nhúm, ông cũng say rồi, say hơn cả bà Mạnh, vừa vào cửa đã lè nhè: "Người anh em kia, được thăng chức rồi."

Bà Mạnh nghiêng người, chỉ nghe thấy tiếng ông lầm bầm.

Ông Mạnh không nói rõ ràng, ném chiếc áo vest sang một bên.

Bà Mạnh cầm lấy giũ một cái, phát hiện ra nó hơi nhỏ: "Đây không phải áo của anh đúng không?"

Ông Mạnh chỉ cầm về mỗi chiếc áo này, chắc là tráo đổi với ai rồi.

"Anh cũng thật là, xem anh vui chưa kìa, cứ như bản thân được thăng chức ấy." Bà Mạnh chọt chọt trán ông Mạnh, vô tình bà nhìn thấy trên cổ áo sơ mi xộc xệch của ông có một vệt đỏ nhạt.

Một vệt mờ nhạt, không rõ hình dạng.

Dấu son môi?

Bà Mạnh túm lấy cổ áo ông Mạnh: "Rốt cuộc anh đã đi đâu?"

Ông Mạnh đầu óc choáng váng, nhắm mắt lại, ý thức mơ hồ, đột nhiên bị giật mạnh như vậy, ông mở mắt ra: "Làm gì thế?" Miệng ông phả ra toàn mùi rượu.

Bà Mạnh cau mày, không buông tay: "Đây là cái gì?"

Ông Mạnh cúi đầu xuống, chẳng cần nói lúc này ông đang say mèm, cho dù tầm nhìn của ông còn rõ ràng, thì với góc độ này, ông cũng không thể nào nhìn thấy cổ áo của mình: "Đi nhà hàng ăn cơm, uống hai chai rượu trắng, mọi người đều không say không về." Ông ợ lên một tiếng.

"Không say không về? Tôi thấy anh sắp không về thật rồi đấy." Bà Mạnh giật mạnh áo sơ mi của ông Mạnh, cởi cúc áo ra.

Ông Mạnh vốn đã chóng mặt, lúc này càng thêm choáng váng: "Em làm gì thế?"

"Tôi làm gì ư? Trên người anh không chỉ có dấu son môi, mà còn có cả mùi nước hoa phụ nữ."

"Em nói linh tinh!" Ông Mạnh hất tay bà Mạnh ra.

Bà Mạnh đương nhiên không ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ, bởi vì người ông Mạnh nồng nặc mùi rượu, bà chậm rãi nói: "Gần đây anh đi công tác nhiều nhỉ?"

"Em nói chuyện thật kỳ lạ." Ông Mạnh kéo áo sơ mi ra, vén cổ áo lên, lúc này mới nhìn thấy vệt đỏ kia, sắc mặt ông biến đổi.

Bà Mạnh cười lạnh: "Không nói được gì nữa chứ gì? Tối nay anh không trong sạch rồi."

Ông Mạnh đột nhiên đập mạnh tay xuống bàn: "Hôm nay lúc nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên vô tình va phải, dính chút nước sốt thôi mà, lần trước chúng ta đi uống trà sữa, không phải Mạnh Trạch cũng dính nước sốt sao?"

"Đây mà gọi là nước sốt, anh coi tôi là con ngốc mà lừa gạt sao?"

"Lười nói chuyện với em, anh đi tắm đây."

"Tôi nhất định phải nói chuyện với anh, hôm nay anh không nói rõ ràng thì đừng hòng tắm rửa gì hết."

Cách một cánh cửa, Mạnh Trạch nghe thấy tiếng bố mẹ cãi nhau ngày càng lớn.

Mạnh Trạch tin rằng bố cậu chỉ bị dính nước sốt, lần trước ở nhà hàng, cậu cũng bị dính một ít nước sốt màu đỏ sẫm.

Mẹ cậu càng tức giận, trong lòng Mạnh Trạch lại càng dâng lên cảm giác áy náy khi đứng về phía bố.

Sắp đến kỳ thi thử lần hai, tiếp theo là kỳ thi thử lần ba, sau đó là kỳ thi đại học, Mạnh Trạch đã vạch ra một mốc thời gian, lấy kỳ thi đại học làm điểm khởi đầu cho sự tan vỡ của gia đình.

Cậu bước ra ngoài.

Cánh cửa vừa mở ra, hai người đang cãi nhau lập tức im bặt.

Ông Mạnh chỉnh lại áo sơ mi, đi vào phòng tắm.

Bà Mạnh ngồi bắt chéo chân trên ghế sofa: "Mạnh Trạch, đi ngủ sớm đi con."

Mạnh Trạch gật đầu: "Con đi rót cốc nước."

Đêm đó, ba người trong gia đình không ai nói thêm lời nào, đây là sự im lặng trước cơn bão.

*

Buổi sáng, Mạnh Trạch cố ý tránh mặt bố mẹ.

Hình ảnh một gia đình không ai nói với nhau câu nào có lẽ đẹp đấy, nhưng thực sự chẳng có chút không khí nào.

Từ sau khi ăn thử tuyết mị nương, Mạnh Trạch hơi nghiện đồ ngọt.

Cậu đến tiệm bánh bao ở đầu đường, nói: "Cho cháu một lồng bánh bao sữa."

Chủ quán hơi áy náy: "Hôm nay hơi chậm, bánh bao sữa phải đợi thêm mấy phút nữa." Thấy cậu mặc đồng phục, biết là học sinh đang vội, tưởng cậu sẽ không đợi.

Hôm qua Mạnh Trạch không uống cà phê đen, nhưng hôm nay

miệng cậu hơi đắng ngắt, đợi thì đợi, cậu cũng không vội đi học, chỉ là không muốn xen vào cuộc chiến tranh lạnh của bố mẹ.

Đợi đến khi bánh bao sữa ra lò, bà chủ gọi: "Đến đây, đến đây, bánh bao sữa đến đây."

Một lồng ba chiếc, những chiếc bánh bao trắng muốt mềm mại được bọc trong túi nilon.

Mạnh Trạch cầm một chiếc lên, cắn một miếng.

Nhân sữa trứng thơm ngon trào ra, ngọt ngào tan trong miệng, thật ra cậu thích vị thanh mát thế này hơn.

Nhưng chính vì không ngọt ngấy như tuyết mị nương nên không át đi được vị đắng trong miệng.

Ăn bánh bao sữa xong, ngược lại giống như vừa ăn hoàng liên vậy.

Mạnh Trạch nghĩ đến việc mua một chiếc tuyết mị nương làm bữa sáng.

Cậu đến quá sớm, cửa hàng tiện lợi chỉ mới mở hé.

Có vài thùng carton được đặt bên ngoài, có lẽ nhân viên cửa hàng vẫn chưa kịp sắp xếp lên kệ.

Mạnh Trạch bước nhanh đến, sắp đến cửa thì cậu nghe thấy một giọng nữ: "Tôn Cảnh."

Họ Tôn cũng ở đây sao? Mạnh Trạch lập tức nấp sau bức tường.

"Ưm" một tiếng, cô gái như bị bịt miệng lại, sau vài giây, cô lại lên tiếng, giọng nói hạ thấp: "Anh nói bậy."

"Anh nói bậy cái gì?" Giọng điệu của Tôn Cảnh có phần thoải mái

giống Lý Minh Lan, "Là ai hôm qua nhìn trộm anh tắm?"

"Anh... là anh không đóng cửa." Cô gái luống cuống, lắp bắp.

Người nói năng hùng hồn chính là Tôn Cảnh: "Phương Thanh Nhiễm, mặt em đỏ như con thỏ rồi kìa."

Sau đó, không còn tiếng động nào nữa.

Mạnh Trạch xoay người.

Cặp đôi lén lút ở cửa hàng tiện lợi trong đêm mưa chắc chắn là hai người này.

Tôn Cảnh đã phản bội Lý Minh Lan.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 24: Uống với nước ấm, một viên

Lý Minh Lan thèm nhỏ dãi hộp lưỡi vịt kia, nhưng cô hoàn toàn không ngờ phản xạ của mình lại chậm đến thế.

Khi cô Dương bước vào lớp học với tập đề tiếng Anh trên tay, bụng của Lý Minh Lan kêu lên. Cô cố nhịn, rồi lại thấy bình thường.

Cô tự cười nhạo bản thân đã làm quá lên, thỉnh thoảng chỉ kêu "rột rột" mà thôi.

Cô Dương đứng trên bục giảng, nói: "Hôm nay là kỳ thi thử lần thứ hai, các em hãy giữ tâm lý thoải mái, nhưng khi làm bài phải thật cẩn thận như đang đối mặt với kỳ thi đại học vậy."

Lý Minh Lan biết mình học kém nhất lớp nên chẳng thấy căng thẳng. Căng thẳng chính là cái bụng của cô, nó cứ co thắt từng cơn, rồi chuyển thành một cơn đau quặn thấu trời.

Cô không thể đứng thẳng người, phải gập người xuống, giơ tay xin phép.

Cô Dương hỏi han mãi.

Lý Minh Lan không trả lời, gục đầu xuống bàn. Một là cô không tiện nói ra trước mặt mọi người, hai là cơn đau bụng quá dữ dội, như thể có hàng ngàn con dao nhỏ đang chém vào ruột gan. Toàn thân cô lạnh toát, nhưng mồ hôi lại túa ra như tắm.

Cô Dương bước xuống: "Lý Minh Lan, em sao vậy?"

Lý Minh Lan hít một hơi: "Cô ơi, em đau bụng..."

Cô Dương nhìn sắc mặt của Lý Minh Lan, quả thực là có vẻ không ổn, cô nói: "Em đi đi."

Lý Minh Lan cố gắng đứng dậy, chống tay lên hông.

Chu Phác Ngọc vội vàng nói: "Để tớ dìu cậu."

Ơn trời, nếu không có Chu Phác Ngọc, Lý Minh Lan cũng không biết mình có thể lê lết đến nhà vệ sinh hay không.

Một lúc sau, Chu Phác Ngọc quay lại phòng thi.

Còn Lý Minh Lan thì vẫn bặt vô âm tín.

Mạnh Trạch biết cô vẫn chưa quay lại, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy tờ đề tiếng Anh trống trơn trên bàn của Lý Minh Lan, rồi lại hướng mắt về phía hành lang vắng hoe.

Cậu làm bài được một lúc, tính toán thời gian, Lý Minh Lan đã đi gần mười lăm phút rồi.

Cô Dương không có ý định đi tìm, vẫn ngồi chễm chệ trên bục giảng.

Bên ngoài cửa sổ, Tôn Cảnh lướt qua.

Mạnh Trạch dừng bút, giơ tay xin phép.

Cô Dương lập tức hỏi: "Mạnh Trạch, có việc gì vậy?"

"Em đau bụng." Lý do đơn giản như thể chỉ là lấy lệ.

Cô Dương gật đầu: "Em đi đi."

Mạnh Trạch chạy như bay ra ngoài, nhìn thấy bóng lưng của Tôn Cảnh khuất sau cầu thang.

Xuống đến tầng dưới, chỉ còn mỗi Tôn Cảnh.

Lý Minh Lan không đi theo hắn.

Giờ này, người có thể ở trong nhà vệ sinh, ngoài giáo viên ra, thì chỉ có những học sinh trốn thi.

Mạnh Trạch đi vào nhà vệ sinh nam rửa tay. Vòi nước mở nhỏ, dòng nước chảy xuống tay cậu rồi rơi xuống đất gần như không một tiếng động.

Cho đến khi nghe thấy tiếng động bên ngoài, cậu lập tức tắt vòi nước và bước ra.

Lý Minh Lan vịn tay vào tường, nhận ra tay mình càng lạnh hơn. Cô không phải ở trong nhà vệ sinh suốt khoảng thời gian qua, lúc đỡ hơn, cô ra ngoài đứng ở lan can một lúc, bụng lại đau, cô lại quay vào.

Hai lần như vậy, người cô đã mệt lả.

Cô nhìn thấy Mạnh Trạch, đáng lẽ phải ngạc nhiên, nhưng cô chẳng còn chút sức lực nào, chỉ hơi he hé mắt nhìn cậu một cái, rồi lại lê bước ra ngoài.

Mạnh Trạch chắn trước mặt cô: "Lý Minh Lan, xin nghỉ đi."

Lý Minh Lan dựa cả người vào tường: "Đã muốn xin nghỉ thì đã xin từ lúc đầu rồi. Đi hai lần, giờ đỡ hơn rồi."

Trên trán cô lấm tấm mồ hôi, vài sợi tóc ướt đẫm mồ hôi dính vào nhau.

Hôm nay thi nên cô mặc chiếc áo sơ mi đỏ may mắn, càng khiến làn da cô trắng bệch, không phải trắng nõn như đậu phụ, mà là trắng bệch như vôi ve.

Mạnh Trạch hỏi: "Có đi nổi không?"

Cô khẽ gật đầu: "Tôi có chỗ dựa."

Hai chữ "chỗ dựa" này không khỏi khiến người ta liên tưởng đến Tôn Cảnh, một "chỗ dựa" chẳng thể dựa dẫm, đến cả thỏ trắng mặt đỏ hay mắt đỏ cũng chẳng phân biệt nổi.

Môi Lý Minh Lan nhợt nhạt, như một đóa hoa héo úa.

Thôi khỏi đả kích cô nữa, Mạnh Trạch không nói chuyện Tôn Cảnh: "Cậu đi chậm thôi."

Cô gật đầu, xoa xoa bụng, khom người, lê bước về phía trước. Đi được một đoạn, cô mới nhớ ra Mạnh Trạch đáng lẽ đang thi, sao lại ra ngoài?

Cô quay đầu lại.

Ơ, cậu ấy đâu rồi?

*

Lý Minh Lan đã bỏ lỡ phần thi nghe tiếng Anh.

Lúc nãy ở trong nhà vệ sinh, do quá rảnh rỗi, cảm hứng lại bất ngờ tuôn trào, cô đã tự nghĩ ra một câu chuyện nhỏ cho đề bài luận tiếng Anh.

Trở lại chỗ ngồi, đối diện với ánh mắt quan tâm của Chu Phác Ngọc, Lý Minh Lan khẽ mỉm cười, ra hiệu cho cô bạn là mình không sao.

Rồi cô nhìn thấy đề bài luận, không khỏi kinh ngạc.

Hôm nay đúng là được thần linh phù hộ, cô đã đoán trúng đề bài, xem ra hộp lưỡi vịt kia cũng không phải là vô dụng.

Suy nghĩ của cô trở nên mạch lạc, trôi chảy, viết xong bài luận một cách suôn sẻ. Thỉnh thoảng, cô lại liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mạnh Trạch không biết đã đi đâu, mãi không thấy quay lại.

Khi Lý Minh Lan quay lại làm bài tập trắc nghiệm, tiếng bước chân của Mạnh Trạch vang lên.

Cậu trở lại chỗ ngồi, chiếc ghế khẽ kêu lên một tiếng.

Cô hơi mất tập trung, học sinh giỏi đứng nhất khối đúng là ngầu thật, dám ngang nhiên ra vào phòng thi trước mặt cô Dương.

Ngay sau đó, lưng cô bị ai đó chọt một cái.

Khốn kiếp! Cô quay đầu lại, trừng mắt nhìn.

Khuỷu tay cô lại bị ai đó gõ hai cái.

Cô nhìn sang, mắt mở to hơn.

Mạnh Trạch đưa cho cô một hộp thuốc đau dạ dày. Dường như cậu vừa vận động xong, hơi thở có phần gấp gáp, nhưng đã cố gắng kìm nén.

Nhưng với vẻ mặt lạnh lùng này, không loại trừ khả năng hộp thuốc có độc...

"Lý Minh Lan!" Cô Dương phát hiện Lý Minh Lan quay đầu lại, đứng bật dậy, "Chú ý giữ trật tự phòng thi!"

Lý Minh Lan vội vàng giật lấy hộp thuốc, nắm chặt trong tay, các đốt ngón tay trắng bệch.

Cô lại bị chọt một cái, cô quay đầu lại.

Mạnh Trạch đưa cho cô một mảnh giấy được cuộn tròn.

Lý Minh Lan giữ một đầu, tay kia từ từ mở ra.

Cô đã chuyển cho cậu bao nhiêu là giấy nhắn, đây là lần đầu tiên cậu trả lời cô. Trên đó là nét chữ cứng cáp như cây tùng: [Uống với nước ấm, một viên.]

Cơn đau bụng của cô đã đỡ hơn, nhưng vẫn còn âm ỉ.

Lý Minh Lan lắc lắc chiếc cốc giữ nhiệt, vẫn còn nước ấm, cô mặc kệ đang trong giờ thi, nuốt một viên thuốc.

Mạnh Trạch đáng ghét, phá hỏng kế hoạch đến phòng y tế của cô rồi.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 25: Đến nay cô vẫn chưa ngửa bài với cậu, cô đã nắm được cái đuôi nhỏ của cậu rồi

Thuốc có lẽ chưa có tác dụng nhanh đến vậy, nhưng khi nước ấm trôi xuống dạ dày, Lý Minh Lan cảm thấy từ thượng vị đến hạ vị đều ấm áp hẳn lên.

Cô nghiêng đầu, cẩn thận đánh dấu từng đáp án của bài tập trắc nghiệm.

Bài đọc hiểu hôm nay không phải thể loại khoa học viễn tưởng, nhưng do bỏ lỡ khá nhiều thời gian, cô không có thời gian đọc kỹ, chỉ có thể phỏng đoán đáp án, cố gắng tô kín phần trả lời trước khi hết giờ.

Nhìn thấy hộp thuốc ở góc bàn, cô mới nhận ra cơn đau âm ỉ trong bụng cũng đã giảm đi nhiều.

Cô thở phào nhẹ nhõm, duỗi người ra sau: "Lại xong một môn rồi."

Cô quay đầu sang.

Mạnh Trạch vẫn đang cúi đầu chăm chú đọc sách tiếng Anh, dù đã làm bài xong.

Cùng là kiểu người lạnh lùng, nhưng Tôn Cảnh lại có thể nói chuyện phiếm, pha trò, rất gần gũi.

Còn Mạnh Trạch thì hoàn toàn không bao giờ cười, dường như không màng đến mọi thứ xung quanh, thậm chí còn có chút gì đó cao ngạo.

Lý Minh Lan cúi người xuống, ghé cằm lên góc bàn của Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, cậu đúng là người tốt."

Mạnh Trạch khép sách lại: "Trả nợ ân tình lần trước."

"Lần nào?" Cô không nhớ rõ.

Mạnh Trạch cũng không nói gì thêm.

Phùng Thiên Lãng lúc này mới có thời gian suy nghĩ về dụng ý đưa thuốc của Mạnh Trạch, có phải là không muốn đối thủ của mình chết quá nhanh? Dù là có hay không, Phùng Thiên Lãng cũng phải thừa nhận: "Mạnh Trạch, cậu đúng là người tốt."

Mạnh Trạch: "Tôi không phải."

Lý Minh Lan chen vào: "Cậu chỉ là xấu hổ thôi."

Mạnh Trạch: "..."

Phùng Thiên Lãng: "Hai cậu làm xong bài chưa?"

"Phần nghe thì chịu rồi, nhưng cũng cố viết xong bài luận." Lý Minh Lan cười, "Còn phần trắc nghiệm, bốn đáp án chọn cái dài nhất, phó mặc cho số phận."

Mạnh Trạch rời khỏi phòng thi lâu hơn Lý Minh Lan, lúc nộp bài, Phùng Thiên Lãng liếc nhìn bài thi của Mạnh Trạch, cậu quay lại quá muộn nên phần bài luận vẫn còn trống trơn.

Phùng Thiên Lãng thở dài: "Mạnh Trạch, tiếc cho cậu quá, nhưng mà, đau bụng cũng chẳng còn cách nào."

Lý Minh Lan: "Ơ, cậu cũng đau bụng à?"

Mạnh Trạch vẫn giữ vẻ mặt vô cảm.

Phùng Thiên Lãng gật đầu: "Ừ, nếu không phải tình huống khẩn cấp, Mạnh Trạch cũng đâu có rời khỏi phòng thi."

Lý Minh Lan đưa hộp thuốc lại cho Mạnh Trạch: "Này, cậu cũng uống một viên đi."

Cô thấy lạ, Mạnh Trạch lấy thuốc ở đâu ra? Học sinh muốn mua thuốc phải ra khỏi cổng trường, đi đến ngã tư mới có tiệm thuốc, không thể nào vì cô mà cậu chạy xa như vậy được, hóa ra là cậu cũng bị đau bụng.

Nhưng dù sao cậu cũng đã chia sẻ thuốc với cô, coi như cũng có chút tình bạn bè: "Mạnh Trạch, cảm ơn cậu nhé."

Chu Phác Ngọc lên tiếng: "Có phải do thời tiết không? Sao mọi người đều bị đau bụng thế?"

"Chắc vậy." Lý Minh Lan đứng dậy, xoa bụng theo chiều kim đồng hồ, "Mạnh Trạch, cậu học theo tôi nè, rất dễ chịu đó."

"Cảm ơn." Tuy nhiên, tay cậu vẫn không hề động đậy.

Chu Phác Ngọc than thở: "Đề tiếng Anh lần này khó hơn cả kỳ thi thử lần trước, giấc mơ tiến bộ năm bậc của tớ tan thành mây khói rồi."

Lý Minh Lan dừng động tác xoa bụng: "Khó hơn kỳ thi thử lần trước á? Sao tớ thấy cũng bình thường?"

Chu Phác Ngọc: "Bài đọc hiểu nói về cỗ máy thời gian, dịch sang tiếng Việt tớ còn chẳng hiểu, huống hồ là tiếng Anh."

"Chẳng phải là nói về việc phát minh cỗ máy thời gian của nhà khoa học đó đã thất bại sao?" Khả năng nói tiếng Anh của Lý Minh Lan

được rèn luyện qua phim Mỹ, ngữ pháp và kỹ năng đọc hiểu của cô tương đối kém, điểm tiếng Anh của kỳ thi thử lần trước cũng chỉ ở mức trung bình, không hiểu sao hôm nay lại thông suốt, đột nhiên hiểu được cách phân tích những câu phức tạp mà trước đây cô không hiểu.

"Thật á?" Chu Phác Ngọc kinh ngạc, "Cậu hiểu thật à?"

"Tớ đoán thôi." Lý Minh Lan bĩu môi, mím môi sang trái rồi sang phải, bổ sung thêm, "Chắc là sai rồi nhỉ?"

Đúng hay sai, cứ hỏi Mạnh Trạch là biết.

Nhưng cô vừa quay đầu lại, cậu đã nói trước: "Không biết."

Lý Minh Lan không biết từ đâu lấy ra một chiếc gương nhỏ, soi trái soi phải, rồi véo má: "Mạnh Trạch, cậu có thấy mặt tôi hồng hào không?"

Cậu không muốn nhìn, nhưng cô cứ dí sát vào mặt cậu. Làn da trắng nõn như đậu phụ đã trở lại, bị cô véo một cái, in hằn dấu đỏ nhạt.

Cô cười híp mắt: "Mình xinh quá đi."

Mạnh Trạch: "..." Đã có thể tự luyến như thế, xem ra bụng đã không còn vấn đề gì nữa.

"Mạnh Trạch, hay là kiếp sau chúng ta đổi thân phận cho nhau nhé?"

Mạnh Trạch: "..." Tại sao cậu phải có kiếp sau với cô?

"Tôi làm thiên tài, cậu làm đứa ngốc."

"Mơ."

Lý Minh Lan chớp chớp mắt nhìn cậu.

"Giữa." Mạnh Trạch đứng dậy.

Cô phồng má.

"Ban.” Cậu đứng thẳng người.

Cô đưa gương lên má: "Như nào?" Cô chọc chọc vào má mình.

Mạnh Trạch nhìn con sóc nhỏ này, ghé sát tai cô: "Ngày."

*

Chỉ một viên thuốc nhỏ đã xóa tan mọi ân oán giữa Lý Minh Lan và Mạnh Trạch.

Góc lớp 7 bỗng chốc tràn ngập ánh nắng.

Mạnh Trạch vẫn lạnh lùng như vậy.

Tuy nhiên, Phùng Thiên Lãng cảm thấy, chỉ cần Lý Minh Lan cười một cái, băng tuyết trên núi cao cũng sẽ tan chảy.

Bài thi thử lần hai được phát ra bắt đầu từ môn Toán, điều này đã dập tắt nụ cười rạng rỡ của Lý Minh Lan, cô gục đầu xuống bàn: "Thi thử lần hai lại tiêu đời rồi."

Điểm Toán của Mạnh Trạch vẫn là cao nhất lớp.

Lý Minh Lan quay đầu lại: "Phật tổ chưa bao giờ phù hộ con, con ngoan như vậy mà, hức."

Mạnh Trạch nghe cô niệm Phật tổ, hát bài về Phật tổ, ngày nào cũng mong chờ chiếc bánh từ trên trời rơi xuống: "Phật tổ không học

Toán."

"Mạnh Trạch, cậu học Toán giỏi, cứu tôi với."

"Nếu cứu được cậu, tôi đã thành Phật tổ rồi."

Tiết tiếng Anh là vào buổi chiều.

Cô Dương bước vào lớp, trên mặt rạng rỡ nụ cười.

Lý Minh Lan cảm thấy từ khi Mạnh Trạch chuyển đến, nếp nhăn trên mặt các giáo viên ngày càng sâu hơn, giáo viên nào mà chẳng thích học sinh giỏi cơ chứ.

Lớp trưởng phát bài thi.

Sau cú sốc Toán, Lý Minh Lan đã không còn phản ứng gì với các môn khác.

Bảng đếm ngược phía trên bảng đen, ngày qua ngày, con số cứ thế giảm dần, chẳng mấy chốc mà chỉ còn lại 54 ngày.

Lý Minh Lan thầm nghĩ, nếu mình luyện tập thêm hai tháng nữa, liệu có thể thi vào trường mỹ thuật không nhỉ?

Bố mẹ và anh trai đều nói, nếu không được thì vẫn còn con đường khác, nhưng cô không muốn ra nước ngoài. Từ nhỏ đến lớn, cô luôn ở bên cạnh bố mẹ, đến một đất nước xa lạ, lỡ có chuyện gì xảy ra, gọi trời trời không đáp, gọi đất đất không linh, đâu có sung sướng bằng ở nhà.

Bài kiểm tra tiếng Anh được phát đến tay, cô tròn mắt ngạc nhiên: "Hả?"

Chu Phác Ngọc cũng nhìn vào bài của mình: "Hả?" Nhưng sự ngạc nhiên của cô nàng nhanh chóng bị điểm số trên bài kiểm tra của

chính mình lấn át.

Thầy Dương lên tiếng: "Trong kỳ thi thử lần này, lớp 7 đã có sự tiến bộ vượt bậc ở môn tiếng Anh, chúng ta hãy cùng khen ngợi bạn có sự tiến bộ lớn nhất, bạn Lý Minh Lan."

Ngay cả Mạnh Trạch cũng không nhịn được phải thốt lên một tiếng "Hả?".

Thầy Dương nói tiếp: "Em Lý Minh Lan, tiếp tục cố gắng, phấn đấu đạt được kết quả tốt hơn nữa nhé."

Lý Minh Lan như bị sao băng rơi trúng đầu, đến tận lúc tan học vẫn còn choáng váng, không phân biệt được phương hướng. Cô lật ngược tờ giấy kiểm tra, rồi lại lật lại, đặt ngay ngắn trên bàn, dùng tay vuốt vuốt: "Phật tổ ơi, ngài thật từ bi."

Chiếc đuôi ngựa của cô lúc lắc, vài sợi tóc vô tình quệt qua sách của Mạnh Trạch.

Sợi tóc đen nhánh phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Đột nhiên, đuôi tóc của cô nàng bị hất ngược về phía sau.

Mạnh Trạch chưa kịp thu hồi ánh mắt, đã bị cô va phải.

Lý Minh Lan vẫn còn nhớ phải quan tâm đến người bạn cùng cảnh ngộ: "Mạnh Trạch, bài thi tiếng Anh lần này của cậu thế nào?"

"Cũng tạm."

Là tốt hay không tốt? Lý Minh Lan chú ý đến biểu cảm của Phùng Thiên Lãng.

Phùng Thiên Lãng đã dành toàn bộ thời gian để làm bài, vậy mà điểm tiếng Anh vẫn không bằng Mạnh Trạch.

Lần thi thử trước, Phùng Thiên Lãng đã bị Mạnh Trạch làm cho kinh ngạc.

Lần thi thử này, Phùng Thiên Lãng lại bị Lý Minh Lan làm cho kinh ngạc.

Xung quanh toàn là "tăng quét rác", chỉ có cậu ta là người bình thường duy nhất.

Phùng Thiên Lãng ho khan hai tiếng: "Lý Minh Lan, cậu ốm như vậy mà vẫn thi tốt thế, thật là không dễ dàng, chúc mừng cậu."

Lý Minh Lan cười toe toét, chẳng hề khiêm tốn chút nào: "Có lẽ là nhờ hộp thuốc của Mạnh Trạch, khiến tôi đột nhiên ngộ ra chân lý."

Ngộ cái đầu cậu ấy, Mạnh Trạch nói: "Không liên quan đến tôi."

Chu Phác Ngọc tò mò: "Lý Minh Lan, sao cậu làm được vậy?"

"Nhờ Phật tổ thương xót." Lý Minh Lan biết rõ sự đột phá của mình chỉ là do may mắn, nhưng cô không thể không đắc ý.

Lần này, đến lượt cô hỏi tổng điểm của Hồ Hàn Nhiên: "Hồ Hàn Nhiên."

Hồ Hàn Nhiên quay đầu lại.

Lý Minh Lan đã đứng ngay bên cạnh, khẽ cúi người xuống, cười ranh mãnh.

Hồ Hàn Nhiên vội vàng lấy sách che điểm số trên bài thi: "Cậu làm gì vậy?"

"Tổng điểm kỳ thi thử lần này của cậu là bao nhiêu?" Lý Minh Lan đưa tay ra, ngón trỏ tay phải gõ nhẹ lên móng tay ngón trỏ tay trái,

"Nói thế nào nhỉ? Chúng ta trình độ ngang nhau, phải tính toán xem ai cao điểm hơn chứ."

Hồ Hàn Nhiên nhất quyết không chịu nói: "Lý Minh Lan, cậu giậu đổ bìm leo!"

"Câu đấy không phải dùng như vậy." Cô liếc mắt sang Đinh Chương ngồi trước mặt Hồ Hàn Nhiên, "Đinh Chương, của Hồ Hàn Nhiên?"

Đinh Chương lắc đầu nguầy nguậy: "Tôi không biết."

Mạnh Trạch vừa bước vào lớp đã nghe thấy tiếng cười giòn tan của cô.

Cổ áo len màu hồng nhạt của cô uốn lượn như những cánh hoa, khuôn mặt cô như được nâng niu bởi bông hoa, càng thêm rạng rỡ như nụ hoa sắp nở.

Điểm của cô không cao, chỉ là do tiến bộ nhiều nên mới được khen ngợi, nhưng cô lại vui mừng như thể mình vừa thi được hạng nhất toàn khối vậy.

Lý Minh Lan đang định quay về chỗ ngồi thì nhìn thấy Mạnh Trạch.

Trong lớp không có "bảng xếp hạng từ dưới lên" của nhà trường, thực chất là do một số học sinh tự so sánh điểm số với nhau, xếp từ một hai ba bốn năm ngược lên, còn những người có điểm cao hơn, mọi người cũng lười tính toán thứ hạng.

Nhà trường chỉ có bảng vàng danh dự dành cho những người đứng đầu.

Mạnh Trạch vắng mặt hơn nửa tiếng, điểm tiếng Anh bị kéo xuống, e rằng "ngôi vương" toàn khối của cậu khó giữ được.

Lý Minh Lan nhảy hai bước đến bên Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, đừng

sợ, kỳ thi thử sau cậu sẽ lại là số một."

Mất đi vị trí số một, có thể bố mẹ sẽ không vui, nhưng đó là lựa chọn của Mạnh Trạch, cậu nói: "Tôi không sợ."

*

Lý Minh Lan về nhà với vẻ mặt không giấu nổi sự phấn khởi.

Ông Lý vừa nhìn thấy con gái đã hỏi: "Con làm sao vậy? Hôm nay dùng lỗ mũi nhìn người ta à?"

"Bố, bố có tin con gái bố đã tiến bộ vượt bậc không?"

Ông Lý trầm ngâm hồi lâu: "Không tin." Ông vừa nói vừa xoa đầu gối, chậm rãi ngồi xuống.

Lý Minh Lan chạy đến xoa bóp đầu gối cho bố: "Có điểm thi thử lần hai rồi, điểm tiếng Anh của con tiến bộ vượt bậc đấy." Ngay cả bản thân cô cũng phải nhấn mạnh bốn chữ "tiến bộ vượt bậc".

Ông Lý có chút hứng thú: "Bao nhiêu điểm?"

Lý Minh Lan đọc điểm số của mình.

Ông Lý bật cười: "Bố đã nói rồi mà, gen của nhà họ Lý chúng ta rất ưu tú. Minh Lan, trước đây con chưa khai phá hết tiềm năng thôi. Các môn khác thì sao?"

Đuôi mắt Lý Minh Lan cụp xuống: "Vẫn như trước ạ."

Ông Lý dùng mu bàn tay trái vỗ vào lòng bàn tay phải: "Chỉ một môn thì cũng chẳng kéo lên được bao nhiêu điểm, nhưng mà, con giỏi tiếng Anh, sau này ra nước ngoài bố cũng yên tâm hơn."

"Con không muốn ra nước ngoài."

"Nếu thi được vào trường trong nước thì không cần đi nữa." Con gái đạt điểm cao chưa từng có, bà Lý mỉm cười động viên, "Minh Lan, con phải cố gắng lên."

Lý Minh Lan ôm gối tựa trên ghế sofa, dựa người ra sau: "Mấy môn khác cũng không phải là không có cơ hội đâu."

"Nói sao?" Ông Lý và bà Lý đồng thanh hỏi.

"Lớp con có bạn mới chuyển đến học rất giỏi, cậu ấy giảng bài rất dễ hiểu, tự nhiên con nghe hiểu được." Lý Minh Lan vừa nói vừa chọn một miếng táo trong đĩa hoa quả, cắn một miếng.

À đúng rồi, còn phải bàn với Mạnh Trạch chuyện dạy kèm nữa.

Đến nay cô vẫn chưa ngửa bài với cậu, cô đã nắm được cái đuôi nhỏ của cậu rồi.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 26: Lên xuống thất thường, điềm báo không lành

Buổi tự học sáng ngày hôm sau, cô Dương đích thân đi xuống hàng ghế cuối: "Lý Minh Lan, em lên văn phòng một chút."

Ai cũng nghĩ Lý Minh Lan được gọi lên để biểu dương, Hồ Hàn Nhiên còn giơ ngón cái với cô.

Thế nhưng, Lý Minh Lan vừa nhìn thấy khóe miệng mím chặt thành một đường thẳng của cô Dương, cô đã linh cảm chuyện chẳng lành.

Vào văn phòng, cô Dương ngồi xuống: "Lý Minh Lan, gọi em lên đây là muốn nói chuyện với em về kỳ thi thử lần hai. Lần này em đạt điểm cao, đó là sự thật, nhưng mà..." Cô Dương dừng lại, quan sát biểu cảm của Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan thu lại nụ cười, im lặng.

Cô Dương lên tiếng: "Hôm thi môn Tiếng Anh trong đợt thi thử lần hai, em và Mạnh Trạch đều đã ra khỏi phòng thi, thậm chí còn trao đổi với nhau ở bên ngoài. Em có thể giải thích chuyện này được không?"

Lập tức đoán ra điều gì đó, Lý Minh Lan kìm chế khóe môi đang cong lên: "Thưa cô, hôm đó em bị đau bụng nên đã đi vệ sinh, lúc ra ngoài thì gặp Mạnh Trạch, cậu ấy cũng bị đau bụng."

Cô Dương gõ nhẹ cây bút lên bàn: "Trong giờ thi, học sinh không được phép trao đổi bài với nhau."

Lý Minh Lan đáp: "Bọn em chỉ vô tình gặp nhau ở cửa nhà vệ sinh, chào hỏi nhau một tiếng thôi ạ."

Cô Dương thở dài, vai trùng xuống: "Kỳ thi thử lần hai là để đánh giá năng lực trước kỳ thi đại học. Nếu em dùng cách thức sai trái để đạt được điểm số ảo, đến lúc vào phòng thi thật sẽ càng thêm hồi hộp, lo lắng."

"Ý cô là..." Lý Minh Lan nhìn thẳng vào cô Dương, "Em đã dùng cách thức sai trái để đạt được điểm số ảo?"

Ánh mắt cô sáng rực khiến cô Dương do dự một lúc rồi mới nói: "Đến giai đoạn này rồi, thầy cô chỉ là người hỗ trợ, điều quan trọng là các em phải tự giác và chăm chỉ. Lý Minh Lan, em hãy tự suy nghĩ cho kỹ."

"Em không hiểu ý cô.” Ngón cái và ngón trỏ tay phải của Lý Minh Lan xoa xoa vào nhau, "Thưa cô, đây là điểm số thật của em."

Trước đó, cô Dương đã bàn bạc với giáo viên chủ nhiệm, vì đây chỉ là kỳ thi thử nên không cần thiết phải làm lớn chuyện. Nhưng thấy Lý Minh Lan không có thái độ nhận sai, cô Dương nói thẳng: "Cô có thể khẳng định em và Mạnh Trạch đã gian lận trong kỳ thi, vì cô đã nắm được tình hình, có học sinh làm chứng."

Não Lý Minh Lan như bị sét đánh trúng. Vẻ mặt vênh váo, tự đắc biến mất, để lại trong lòng cô một mớ trống rỗng: "Bạn nào ạ? Hãy ra đây đối chất."

Thái độ ngang ngược của Lý Minh Lan khiến cô Dương sững sờ: "Em thật sự không biết hối cải. Em nhìn lại điểm số các môn khác của mình xem, tệ hại đến mức nào. Duy chỉ có môn tiếng Anh, em ra ngoài hai mươi mấy phút, trở vào lại có thể làm bài suôn sẻ. Kỳ thi thử lần đầu em được bao nhiêu điểm? Lần hai được bao nhiêu điểm? Chỉ cách nhau có một tháng, bản thân em có tin là mình đã tiến bộ?"

Lúc này, Lý Minh Lan đã bình tĩnh trở lại: "Em có tin hay không thì có ích gì? Quan trọng là cô không tin."

Cô Dương đứng bật dậy: "Thái độ của em là sao?"

Hôm nay, Lý Minh Lan lại mặc chiếc áo len màu xanh lá cây có túi áo rộng thùng thình. Cô rụt hai tay vào trong, tìm kiếm hơi ấm: "Thưa cô, nếu không còn việc gì nữa, em xin phép về lớp."

"Lý Minh Lan!"

Dù cô Dương có gọi thế nào, Lý Minh Lan cũng không quay đầu lại.

*

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Mạnh Trạch đã nhận ra Lý Minh Lan có gì đó khác lạ.

Cô cười với người bên trái, rồi lại cười với người bên phải, nụ cười nhạt nhòa, không còn thấy đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết ngày thường.

Sau khi điểm thi môn tiếng Anh được công bố, dáng đi của cô càng thêm uyển chuyển, hớn hở, tự tin.

Hôm nay, cô đút hai tay vào túi áo, lê bước về chỗ ngồi.

"Cô Dương gọi cậu lên làm gì vậy?", Chu Phác Ngọc trêu chọc, "Có phải lại được thưởng vì tiến bộ không?"

"Nói mấy chuyện nhạt nhẽo thôi." Lý Minh Lan giơ hai tay lên cao, duỗi người ra sau một cách khoa trương, "Buồn ngủ quá."

Giờ tự học buổi sáng kết thúc, cô gục xuống bàn ngủ cũng chẳng sao.

Chuông vào lớp vang lên, giáo viên dạy Vật lý bước vào.

Lý Minh Lan nằm nghiêng mặt, dựng đứng quyển sách Vật lý che khuất gương mặt, có vẻ như đã ngủ thiếp đi.

Mái tóc đuôi ngựa dài buông xõa sau lưng. Suốt nửa buổi học, mấy sợi tóc bám trên vai cô vẫn bất động.

Một quyển sách không thể che hết đầu cô.

Ban đầu, giáo viên Vật lý cau mày, sau đó coi như không thấy gì, nói: "Cả lớp lấy sách ra."

Tiết học diễn ra và kết thúc như bình thường.

Lý Minh Lan vẫn nằm úp mặt xuống bàn, cổ chỉ nghiêng sang một bên. Cảm thấy mỏi, cô nâng đỡ phần cổ tê cứng, chậm chầm quay sang phía bên kia.

Vai cô trĩu xuống như mất hết xương cốt: "Buồn ngủ quá."

Những chiếc lá non xanh mơn mởn bám trên cành cây, nhưng không vươn thẳng lên cao mà lại rũ xuống, khiến cả cái cây trông ủ rũ theo.

Tiết tiếp theo là tiếng Anh, cô Dương bước vào lớp, ánh mắt đầu tiên là hướng về phía góc lớp cạnh cửa sổ.

Lý Minh Lan vẫn nằm im, ngáp một cái. Ngay sau đó, cô bị Chu Phác Ngọc huých nhẹ.

Chu Phác Ngọc nói: "Lý Minh Lan, vào lớp rồi, cô Dương đến kìa."

Lý Minh Lan vẫn làm ngơ.

Chu Phác Ngọc lại nói: "Cô Dương đang nhìn cậu đấy."

Lý Minh Lan nhắm mắt lại.

"Cả lớp đứng!" Giọng cô Dương nghiêm khắc, "Thời gian tới, chúng ta sẽ nhắc lại nội quy phòng thi. Sau này, đối với những học sinh tự ý rời khỏi phòng thi, nhà trường sẽ sắp xếp cho các em thi lại."

Câu nói này rõ ràng nhắm vào ai đó, bởi vì trong kỳ thi thử lần hai, chỉ có Lý Minh Lan và Mạnh Trạch tự ý rời khỏi phòng thi.

Lý Minh Lan hơi ngẩng đầu, dựng đứng sách tiếng Anh lên, tiếp tục ngủ.

*

Vụ việc gian lận thi cử môn tiếng Anh trong kỳ thi thử lần hai có hai đương sự. Tiếp theo, đến lượt Mạnh Trạch bị gọi lên văn phòng.

"Trước đây đều là giáo viên chủ nhiệm lên gọi, tại sao hôm nay lại là cô Dương đích thân đến vậy nhỉ?", Chu Phác Ngọc có chút khó hiểu.

Nhà trường đối xử với Mạnh Trạch và Lý Minh Lan không giống nhau, tình hình ở văn phòng cũng hoàn toàn khác biệt.

Bên cạnh cô Dương là cô giáo chủ nhiệm.

Thầy Quách thò đầu vào, dò xét tình hình.

Tháng trước, Mạnh Trạch dễ dàng giành được vị trí nhất khối, nhưng cô chủ nhiệm vẫn luôn ghi nhớ chuyện cậu từng nộp giấy trắng và thất bại trong bài phát biểu.

Mạnh Trạch đến trường trung học Nham Nguy chưa lâu, thành tích lúc lên lúc xuống như đi tàu lượn siêu tốc vậy, đây không phải là một điềm báo tốt.

Cô chủ nhiệm mỉm cười: "Em có muốn ngồi không?"

"Em cảm ơn cô." Mạnh Trạch vẫn đứng im, "Cô gọi em có việc gì ạ?"

Cô Dương và cô chủ nhiệm trao đổi ánh mắt.

Cô Dương lên tiếng: "Mạnh Trạch, điểm thi môn tiếng Anh của em trong kỳ thi thử lần hai so với lần trước bị giảm sút. Đương nhiên, em bị ốm thì cũng là điều dễ hiểu."

Mạnh Trạch: "Em cảm ơn cô đã thông cảm."

Cô Dương cảm thấy lời cảm ơn của cậu gượng gạo, bèn nói: "Em đến lớp chưa lâu đã kết thân được với các bạn."

Thật sao? Bản thân Mạnh Trạch cũng không biết.

"Nhưng bạn bè với nhau cũng không nên cái gì cũng giúp đỡ, lúc nào cũng giúp đỡ. Em nên hiểu rõ, để một người bạn nhận thức rõ điểm số thực sự của mình sẽ có lợi hơn cho kỳ thi đại học của người đó."

Gần như ngay lập tức, Mạnh Trạch đã đoán ra được điều gì đó.

Lý Minh Lan ra khỏi phòng thi tiếng Anh, cậu cũng ra ngoài. Điểm tiếng Anh của cô đột nhiên tăng vọt, chuỗi nhân quả này có thể tạo thành một nghi vấn hợp lý.

Quả nhiên, cô Dương lại nói: "Em có cho rằng điểm số của Lý Minh Lan là thật không?"

"Tại sao lại không thật?" Tuy khó tin nhưng cứ xem như là Phật tổ phù hộ cho cô ấy đi.

Cô Dương: "Có bạn học nhìn thấy, trong quá trình làm bài thi môn

tiếng Anh, em và Lý Minh Lan đã trao đổi bài với nhau?"

Mạnh Trạch: "Bọn em tình cờ gặp nhau, em thấy sắc mặt cậu ấy nhợt nhạt nên mới hỏi han vài câu."

Cô Dương lại nói: "Bạn học làm chứng, hai em đã trao đổi thông tin về bài thi."

Mạnh Trạch hơi ngẩng cằm lên: "Bạn nào ạ? Hãy ra đây đối chất."

Một câu nói giống hệt Lý Minh Lan khiến cô Dương sững người: "Mạnh Trạch, chuyện này cô sẽ không báo cáo lên phòng giáo vụ. Dù có hay không, cô cũng muốn nhắc nhở em một câu."

Mạnh Trạch: "Thưa cô, không có là không có, không cần thiết phải giả định quá nhiều."

Cô Dương: "Chuyện này..." Thái độ gì đây? Chẳng phải giống hệt Lý Minh Lan sao?

Mạnh Trạch còn ngang ngược hơn cả Lý Minh Lan: "Sách vở đều dạy phải thực sự cầu thị. Điểm số của Lý Minh Lan là thật hay giả, cần phải có một sự thật rõ ràng, chứ không phải là bỏ qua mọi chuyện, để lại một dấu chấm hỏi."

Làm gì có chuyện mập mờ, vừa rồi giọng điệu của cô Dương rõ ràng là khẳng định Lý Minh Lan gian lận.

"Hay là thế này." Lúc này, giáo viên chủ nhiệm mới lên tiếng, "Chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng sự việc này. Mạnh Trạch, em về lớp trước đi."

Mạnh Trạch: "Vâng ạ."

Giáo viên chủ nhiệm: "Còn nữa, sau này đừng có chuyện nộp giấy trắng, tự ý ra vào phòng thi trong giờ thi nữa. Sắp đến kỳ thi đại học rồi, cần phải điều chỉnh tâm lý. Điểm các môn Toán, Lý, Hóa của em

lần này rất tốt, nhưng bài thi môn tiếng Anh lại không làm xong. Em hãy tự kiểm điểm lại bản thân, đừng để tái phạm."

Mạnh Trạch gật đầu.

Giáo viên chủ nhiệm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Mạnh Trạch, hay là em chuyển lên bàn đầu ngồi đi? Không khí học tập ở bàn đầu náo nhiệt hơn."

Nhưng Lý Minh Lan lại trở nên im lặng, Mạnh Trạch nói: "Thưa cô, em không đổi chỗ ạ. Cảm ơn cô."

"Thôi được." Giáo viên chủ nhiệm chỉ có thể nghĩ theo một hướng khác, chỗ đó ít người quấy rầy, là nơi yên tĩnh.

*

Vương Huy vừa nhìn thấy Mạnh Trạch đi vào văn phòng giáo viên là biết ngay có chuyện gì xảy ra.

Cậu ta chống hai tay lên lan can, đợi một lúc, thấy Mạnh Trạch đi ra, cậu ta nhướng mày, ra hiệu cho Mạnh Trạch đi lại.

Vương Huy hỏi: "Nghe nói điểm thi thử lần hai của cậu không được lý tưởng lắm?"

Mạnh Trạch: "Nghe nói thế nào?"

Vương Huy giơ ngón trỏ lên trời rồi làm động tác hạ xuống.

Mạnh Trạch: "Cậu nghe được gì?"

Vương Huy nghiêng đầu ghé sát vào, nói nhỏ: "Nghe nói cậu giúp Lý Minh Lan gian lận, điểm tiếng Anh lần này của cậu ấy cao đến đáng sợ."

Mạnh Trạch: "Ai nói vậy?"

"Không biết nữa, lúc truyền đến tai tôi thì đã rành rọt lắm rồi, bó tay." Vương Huy xoay người, đảo mắt nhìn dọc hành lang, lưng dựa vào lan can, "Lý Minh Lan cũng lợi hại thật, cậu đi hỏi thăm một chút sẽ rõ, học sinh khối 12 không ai là không biết tiếng cậu ấy, xinh đẹp, cá tính, rất dễ nổi bật."

"Tại sao tôi phải giúp cậu ấy gian lận?" Vẻ mặt Mạnh Trạch như thể chuyện này không liên quan đến mình, giống như đang nghe chuyện của một người nào đó trùng tên với mình vậy.

Vương Huy nghe ngóng được nhiều tin đồn như vậy, đương nhiên trong đó cũng có chuyện về mối quan hệ giữa Lý Minh Lan và Mạnh Trạch.

Suy nghĩ một hồi, cậu ta đột nhiên hỏi: "Mối quan hệ của cậu và Lý Minh Lan thế nào?"

"Cậu nghĩ sao?"

Nghe giọng điệu lạnh lùng này, chắc chắn là khó nói thành lời. Vương Huy cảm thấy những kẻ tung tin đồn kia đúng là bịa đặt trắng trợn. Cậu ta hiểu rõ người bạn học cũ của mình: "Người có thể khiến cậu say mê, chắc chắn phải là một cô gái tài giỏi như Lý Nghi Gia."

Mạnh Trạch im lặng.

Vương Huy đợi năm giây rồi lại nói: "Lần này, Lý Nghi Gia đứng nhất khối đấy."

Mạnh Trạch: "Chẳng phải như cậu mong muốn sao?"

"Ai trong hai người đứng nhất, tôi đều vui." Vương Huy không nhịn được khen ngợi Lý Nghi Gia, "Lần trước cậu ấy thua nhưng không hề

tỏ ra tự ti, lần này cậu ấy thắng mà cũng không hề kiêu ngạo. Tôi thật sự bội phục những người có tố chất như vậy."

Nhưng có những người, khi được khen ngợi thì giống như con công xòe đuôi, vênh váo tự đắc; còn khi bị nghi ngờ thì lại trở thành con gà trống bại trận.

Mạnh Trạch xoay người bỏ đi.

Vương Huy ngẩn người: "Này, Mạnh Trạch, tôi còn chưa nói xong..."

Mạnh Trạch đã bước vào lớp 7.

***

Tốc độ lan truyền tin đồn ở trường Nham Nguy nhanh đến mức đáng kinh ngạc, đến cả Vương Huy còn nghe được thì ở lớp 7 chắc chắn không còn là bí mật nữa.

Trong cơn mơ màng, Lý Minh Lan nghe thấy tiếng ai đó gọi: "Lý Minh Lan, Lý Minh Lan, dậy đi, đừng ngủ nữa."

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện Hồ Hàn Nhiên không biết từ lúc nào đã ngồi cạnh cô.

"Làm gì thế?" Lý Minh Lan bực bội nói, cô đang ngủ ngon lành, bị dựng dậy ai mà chẳng khó chịu.

"Lý Minh Lan." Hồ Hàn Nhiên suýt chút nữa đã buột miệng nói ra, nhưng nhớ lại bài học "bài thi 11 điểm" lần trước, cậu ta ghé sát vào, nhỏ giọng hỏi: "Cậu gian lận à?"

Tuy Hồ Hàn Nhiên đã thất bại thảm hại trong kỳ thi thử lần một nhưng cậu ta vẫn vui mừng cho Lý Minh Lan từ tận đáy lòng.

Biết được Lý Minh Lan gian lận, cậu ta không khỏi kinh ngạc, nhưng

nghĩ kỹ lại thì cũng thấy bình thường.

Nghe Điền Tân và Trịnh Khắc Siêu bàn tán, Hồ Hàn Nhiên cũng biết, trước đó Lý Minh Lan đã quá tự mãn, giờ thì sự kiêu ngạo của cô đã trở thành trò cười cho thiên hạ.

Nhân lúc Chu Phác Ngọc rời khỏi chỗ, Hồ Hàn Nhiên liền ngồi xuống đó.

Lý Minh Lan xoa xoa cái cổ mỏi nhừ: "Liên quan gì đến cậu?"

Hồ Hàn Nhiên: "Sao lại không liên quan? Lần này cậu bỏ xa tôi rồi, chúng ta là đồng chiến tuyến mà."

Khóe miệng Lý Minh Lan nhếch lên một nụ cười chế giễu, không biết là dành cho bản thân hay cho người khác: "Liên quan gì đến cậu?"

Hồ Hàn Nhiên vẫn hạ giọng: "Lý Minh Lan, chúng ta là bạn bè mà, thực ra gian lận cũng không phải chuyện gì to tát, ai cũng thế thôi, có cơ hội thì phải nắm bắt chứ."

Lý Minh Lan liếc xéo cậu ta một cái: "Thế thì cậu đến đây làm gì?"

"Bây giờ cậu gian lận, đến kỳ thi thử lần ba phải làm sao? Cho dù lần ba vẫn có thể gian lận, nhưng đến kỳ thi đại học, Mạnh Trạch không thể nào lại bỏ thi để ra ngoài đối chiếu đáp án với cậu được." Hóa ra là Hồ Hàn Nhiên đến để khuyên cô "quay đầu là bờ".

"Cậu ấy không gian lận."

Giọng nói bất ngờ vang lên khiến Hồ Hàn Nhiên giật bắn mình, nãy giờ cậu ta cứ rón rén, sợ bị các bạn khác nghe thấy, thế mà người này lại ngang nhiên nói ra trước mặt bao nhiêu người? Khóe miệng Hồ Hàn Nhiên giật giật.

Mạnh Trạch đứng bên cạnh bàn học của mình, cúi nhìn Hồ Hàn

Nhiên đang ngồi ở chỗ Chu Phác Ngọc: "Tôi nhắc lại lần nữa, cậu ấy không gian lận."

Không chỉ Hồ Hàn Nhiên, mà tất cả các bạn xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía Mạnh Trạch.

Chỉ có Lý Minh Lan là không quay đầu lại, thậm chí cô còn vùi đầu vào cánh tay, tiếp tục giấc ngủ dang dở.

"Mạnh Trạch, cậu nói vậy là có ý gì?" Hồ Hàn Nhiên bất mãn, "Cậu đừng có ra vẻ ta đây cao thượng, lần thi thử trước, cậu cũng bỏ thi đấy thôi, tôi thấy cậu và Lý Minh Lan..."

"Cậu ấy bị ốm."

"Ai mà chẳng biết là cậu ấy bị ốm, nhưng tôi thấy hai người..." Hồ Hàn Nhiên cố gắng tìm kiếm chứng cứ để kết tội, nhưng lại không thể nói ra việc Mạnh Trạch đưa thuốc cho Lý Minh Lan, nếu không, chẳng khác nào tự vạch trần bản thân cũng trốn khỏi phòng thi.

"Cậu ấy ốm đến mức không thể làm bài thi." Mạnh Trạch bình tĩnh nói, "Bài luận tiếng Anh là do cậu ấy tự nghĩ ra."

"Tự nghĩ ra? Sao có thể? Cậu ấy..." Hồ Hàn Nhiên nhớ lại chủ đề bài luận, "Đề bài khó như vậy..."

Mạnh Trạch không muốn đôi co với cậu ta nữa, quay sang nói với những bạn học đang hóng hớt: "Các cậu có tin những lời cậu ấy vừa nói không?"

Mọi người nhìn nhau, không ai lên tiếng.

"Không phải tôi muốn xen vào chuyện của người khác, mà tôi không thể nghe thấy những lời nói dối về bạn học của mình." Mạnh Trạch nói xong, trở về chỗ ngồi.

Hồ Hàn Nhiên vẫn ngồi đó, tức giận đến mức hai má đỏ bừng, nhưng lại không thể phản bác.

"Mạnh Trạch." Lý Minh Lan đột nhiên lên tiếng.

Cả lớp lại hướng về phía cô.

Lý Minh Lan ngẩng đầu lên, ngáp một cái thật to, dụi dụi mắt, hỏi: "Cậu tìm tôi có việc gì à?"

Mạnh Trạch mím môi: "Không có gì."

"À." Lý Minh Lan gật đầu, lại gục đầu xuống bàn.

***

Tiết tự học buổi sáng kết thúc, Lý Minh Lan được gọi lên văn phòng.

"Chắc chắn là bị giáo huấn rồi." Chu Phác Ngọc lo lắng nói.

"Sắc mặt của cô Dương lúc đó..." Ngay cả người lạc quan như Hồ Hàn Nhiên cũng không khỏi lo lắng thay cho Lý Minh Lan.

"Đi thì đi, sợ gì chứ." Lý Minh Lan xoa xoa hai má, cố gắng nở nụ cười, "Chắc là cô ấy muốn động viên tớ tiếp tục cố gắng."

"Cố gắng cái gì mà cố gắng, gian lận chính là gian lận." Hồ Hàn Nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Cậu im miệng cho tôi." Lý Minh Lan trừng mắt nhìn cậu ta một cái, rồi bước ra khỏi lớp học.

Mười phút sau, Lý Minh Lan quay lại, trên tay cầm một hộp sữa chua.

"Cô Dương gọi cậu lên làm gì vậy?" Chu Phác Ngọc tò mò hỏi.

"Nói chuyện phiếm thôi." Lý Minh Lan vừa nói vừa cắm ống hút vào hộp sữa chua, hút một ngụm lớn.

"Nói chuyện phiếm á?" Chu Phác Ngọc không tin.

"Ừm." Lý Minh Lan gật đầu, "Nói chuyện về ước mơ của tớ."

"Ước mơ?" Chu Phác Ngọc càng khó hiểu.

"Đúng rồi, cô Dương hỏi tớ có muốn thi vào trường Đại học Sư phạm không?"

"Phụt!" Hồ Hàn Nhiên vừa uống một ngụm nước, nghe thấy vậy liền phun hết ra ngoài.

"Hồ Hàn Nhiên!" Chu Phác Ngọc trừng mắt nhìn cậu ta.

Lý Minh Lan lau vết nước trên bàn, liếc Hồ Hàn Nhiên một cái: "Cậu có ý kiến gì à?"

"Không... không có..." Hồ Hàn Nhiên vội vàng xua tay, "Tôi chỉ là... hơi bất ngờ thôi..."

Lý Minh Lan cười khẩy một tiếng, tiếp tục thưởng thức hộp sữa chua của mình.

"Thế cô Dương có nói gì về chuyện gian lận không?" Chu Phác Ngọc vẫn không buông tha vấn đề này.

"Không có." Lý Minh Lan lắc đầu.

"Không thể nào." Chu Phác Ngọc không tin.

"Thật mà." Lý Minh Lan nghiêm túc nói, "Cô ấy còn khen tớ tiến bộ nhiều, động viên tớ tiếp tục cố gắng."

"Cố gắng cái gì mà cố gắng, gian lận chính là..." Hồ Hàn Nhiên lại muốn nói gì đó, nhưng bị ánh mắt sắc bén của Lý Minh Lan dập tắt.

"Được rồi, đừng nói nữa." Chu Phác Ngọc vỗ vai Hồ Hàn Nhiên, an ủi, "Chắc là cô Dương muốn cho Lý Minh Lan một cơ hội."

Lý Minh Lan không nói gì, chỉ mỉm cười bí hiểm.

Hồ Hàn Nhiên nhìn Lý Minh Lan, lại nhìn hộp sữa chua trên bàn, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Cậu ta thầm nghĩ, có khi nào... cô Dương thật sự tin là Lý Minh Lan không gian lận?

***

Sau khi tan học, Lý Minh Lan bị cô Dương gọi lên văn phòng một lần nữa.

Lần này, cô quay lại với vẻ mặt buồn bã.

"Sao rồi? Cô Dương mắng cậu à?" Chu Phác Ngọc lo lắng hỏi.

Lý Minh Lan lắc đầu, thở dài: "Không phải."

"Vậy thì sao cậu lại buồn như thế?" Chu Phác Ngọc khó hiểu.

"Cô Dương... muốn gặp bố mẹ tớ." Lý Minh Lan rầu rĩ nói.

"Gặp bố mẹ cậu?" Chu Phác Ngọc kinh ngạc, "Tại sao?"

"Cô ấy nói... muốn nói chuyện về chuyện học hành của tớ."

"Chuyện học hành? Chẳng lẽ..." Chu Phác Ngọc đột nhiên nghĩ đến một khả năng, "Chẳng lẽ cô ấy muốn khuyên bố mẹ cậu cho cậu

thôi học?"

"Tớ cũng nghĩ vậy." Lý Minh Lan rầu rĩ gật đầu.

"Đừng lo lắng quá, có khi chỉ là nói chuyện phiếm thôi." Chu Phác Ngọc vỗ vai Lý Minh Lan an ủi.

"Hy vọng là vậy." Lý Minh Lan thở dài.

"Đúng rồi, Mạnh Trạch đâu rồi?" Hồ Hàn Nhiên đột nhiên hỏi.

"Hình như cậu ấy đi vệ sinh rồi." Chu Phác Ngọc trả lời.

"Tôi đi tìm cậu ấy." Nói xong, Hồ Hàn Nhiên vội vàng chạy ra khỏi lớp.

Nhìn bóng lưng vội vàng của Hồ Hàn Nhiên, Lý Minh Lan không khỏi lo lắng.

Cô biết Hồ Hàn Nhiên thích Mạnh Trạch, nhưng Mạnh Trạch lại không hề có ý gì với cậu ta.

Cô thở dài, thầm nghĩ, tình yêu thật là phiền phức.

"Cậu đang nghĩ gì vậy?" Chu Phác Ngọc huých vai Lý Minh Lan.

"Không có gì." Lý Minh Lan lắc đầu, "Tớ về nhà đây."

"Cậu cẩn thận đấy." Chu Phác Ngọc dặn dò.

Lý Minh Lan gật đầu, đeo cặp sách lên vai, rời khỏi lớp học.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 27: Đó là câu nói ấm áp nhất của cậu từ trước đến nay

Lớp học yên tĩnh.

Một số học sinh chỉ mới nghe Mạnh Trạch diễn thuyết và giảng bài, ngoài ra, họ chưa từng nghe thấy cậu nói chuyện trong lớp 7.

Giọng nói này tuy xa lạ nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, dứt khoát.

Lý Minh Lan bỗng nghe thấy tiếng gió thổi vào lớp, lật tung cuốn vở đang mở của cô.

Vài trang vở bị lật lên, để lộ hình vẽ một chú mèo nhỏ cuộn tròn bên cạnh bài toán.

Vẽ mèo rất đơn giản, chỉ cần một nét bút là xong.

Cô đã học được cách vẽ một chú mèo con chỉ bằng một nét bút từ khi còn nhỏ.

Cô từng nói với anh trai rằng mình đã quên mất niềm vui vẽ vời thời thơ ấu, nhưng hóa ra đó chỉ là lời nói dối.

*

Lý Minh Lan thời thơ ấu là một cô bé khá nghịch ngợm, hồi tiểu học, cô đã nổi tiếng vì đánh nhau với các bạn nam trong lớp.

Hễ nghe đến ba chữ "Lý Minh Lan", các bạn học sinh lớp khác đều liên tưởng ngay đến Takeshi - gã béo hay bắt nạt bạn bè trong

truyện Doraemon. Nhưng thực ra, cô bé chẳng hề lực lưỡng chút nào, chỉ khi nào gặp phải những bạn nam quá đáng, cô mới ra tay mà thôi.

Cô rất nâng niu đôi bàn tay của mình, bởi vì cô thích vẽ vời.

Lý Minh Lan cũng từng tham gia các cuộc thi vẽ tranh, hồi đó, học sinh tiểu học chỉ cần dùng bút màu nước vẽ vời loằng ngoằng, vẽ được mặt trời, gia đình ba người là đã giỏi lắm rồi.

Trí tưởng tượng của cô rất phong phú, trong một cuộc thi, cô đã vẽ bốn cô bé vừa nhảy dây vừa hát, bên cạnh còn có khung thoại: "Hoa mã lan nở lúc hai mốt, hai năm sáu hai năm bảy, hai tám hai chín ba mốt tròn."

Cô bé Lý Minh Lan tự khen mình vẽ đẹp xuất sắc, không ai trong lớp sánh bằng.

Quả nhiên, bông hoa điểm mười to tướng đã được gắn lên ngực áo cô bé.

Những lúc rảnh rỗi, cô lại tự mình vẽ vời.

Thấy con gái có năng khiếu hội họa, bố cô liền đăng ký cho cô học lớp vẽ mỗi dịp hè.

Lý Minh Lan miệt mài vẽ vời cho đến năm lớp 7.

Một lần tình cờ, cô phát hiện phía tây bắc trường học, bên ngoài bức tường là một ao nước của nhà nông, trên mặt nước có vài chú vịt đang bơi lội, kêu quàng quạc.

Lúc đó, cô đã nghĩ gì nhỉ? Cô nghĩ đến câu thơ "Sông xuân nước ấm, vịt đùa trước tiên", nếu có thể vẽ được câu thơ này lên giấy thì thú vị biết bao.

Tất nhiên, cô thừa nhận trong đó cũng có chút hư vinh, cô thích nghe người lớn và bạn bè khen ngợi tài năng hội họa của mình.

Từ đó, cứ tan học là Lý Minh Lan lại chạy ra bờ ao quan sát đàn vịt, nhìn một lúc, ghi nhớ trong lòng, tối về nhà lại phác họa vài nét.

Hôm đó, khi đến lớp, cô nghe các bạn bàn tán về vụ cháy cỏ ở bãi cỏ cạnh bức tường phía tây bắc trường học.

Lý Minh Lan chẳng để tâm lắm.

Sau khi điều tra, nhà trường kết luận nguyên nhân là do một chiếc bật lửa bị bỏ quên trong bãi cỏ, khi đó không có người chứng kiến, cũng không có camera giám sát, nên không thể tìm ra thủ phạm. May mắn là không có thiệt hại về người, nhà trường đành cho qua chuyện.

Giáo viên chủ nhiệm của Lý Minh Lan tên là Lãnh Âm, chiếc xe máy của cô ấy thường được dựng ngay cạnh bức tường, ngọn lửa đã thiêu rụi chiếc xe, chỉ còn trơ lại bộ khung sắt.

Biết chuyện, Lý Minh Lan vẫn không mảy may bận tâm, cô tiếp tục vẽ đàn vịt của mình.

Vào ngày cuối cùng đến ao nước, khi đã phác họa được những gì quan sát được lên giấy, cô mới hiểu thế nào là "sống động như thật".

Lý Minh Lan hớn hở chạy về nhà, vừa hay cô Lãnh Âm đến nhà cô thăm hỏi.

"Em chào cô Lãnh." Lý Minh Lan ngạc nhiên, cũng không phải sắp thi cử, sao cô giáo lại đến nhà thăm hỏi nhỉ? Nhưng không hiểu sao, cô cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn.

"Minh Lan." Bố cô nghiêm giọng gọi.

"Bố." Cô ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Ông Lý hỏi: "Gần đây, con đi đâu sau giờ học?"

Lý Minh Lan đáp: "Con ra cái ao sau trường mình ấy, trong ao có vịt."

Lãnh Âm nói: "Cái ao đó ở ngay cạnh bãi cỏ bị cháy."

Ông Lý: "Minh Lan, con có biết bãi cỏ bị cháy ở trường không?"

Lý Minh Lan gật đầu: "Con biết, ao ở ngoài tường, bãi cỏ ở trong tường."

Ông Lý: "Con có nhìn thấy ai nghịch lửa không?"

Lý Minh Lan lắc đầu: "Con không thấy ai khác."

"Lý Minh Lan." Giọng Lãnh Âm lạnh lùng như chính cái tên của cô ta, "Cô đã hỏi các bạn khác, tất cả đều nói chỉ có em, ngày nào tan học cũng ra đó."

Lý Minh Lan chớp chớp mắt, ngẩn người một lúc: "Cô Lãnh, em ra đó là để ngắm vịt ạ."

Lãnh Âm không thèm nhìn Lý Minh Lan: "Anh Lý à, tôi nói thẳng luôn, các em học sinh đều chỉ đích danh Lý Minh Lan, còn chuyện nghịch lửa, không có người chứng kiến, không có bằng chứng, muốn chối tội, muốn nói dối, tôi cũng không làm gì được."

Cuối cùng, Lý Minh Lan cũng hiểu ra, cô vội vàng thanh minh: "Cô ơi, em không nghịch lửa đâu ạ."

"Minh Lan." Ông Lý kéo con gái ngồi xuống.

Lãnh Âm nhìn ông Lý: "Nhà tôi ở xa, chắt chiu lắm mới mua được chiếc xe máy mới, giờ bị đốt cháy rụi, chỉ vì không có camera giám sát, tôi biết kêu oan với ai đây?"

Lý Minh Lan ngồi bên cạnh, hai tay đặt trên đùi, không nhịn được lên tiếng: "Bố, vụ cháy này không liên quan đến con."

Ông Lý gật đầu: "Bố biết."

Lãnh Âm vẫn ngồi ì ra đó, có vẻ như không có ý định bỏ qua.

Ông Lý trầm ngâm một lúc: "Cô Lãnh, cô là giáo viên chủ nhiệm của Minh Lan, tôi biết cô rất quan tâm đến con bé, nhưng chuyện này không thể xem nhẹ, vẫn nên chờ bằng chứng rõ ràng đã."

Lãnh Âm gật đầu: "Được rồi, vậy tôi sẽ gọi tất cả học sinh đến đây, để chúng nó nói thẳng mặt con gái anh, nói cho anh biết chỉ có mỗi con gái anh ra đó."

Lý Minh Lan bỗng nhớ đến một câu thoại trong phim truyền hình: "Cô Lãnh, cô đừng có vu khống người khác."

Lãnh Âm sa sầm mặt mày: "Anh Lý, anh nghe con gái anh nói xem, đó là thái độ nói chuyện với giáo viên sao?"

Ông Lý xua tay: "Cô Lãnh, là phụ huynh, trước tiên, tôi cho rằng cần phải tìm kiếm bằng chứng, nếu chỉ dựa vào lời khai của học sinh mà không có bằng chứng xác thực, thì liệu Minh Lan có liên quan đến vụ cháy hay không vẫn là một ẩn số. Hơn nữa, dù là giáo viên hay phụ huynh, chúng ta đều không nên đổ oan cho một đứa trẻ ngoan, làm tổn thương con trẻ. Nếu chuyện này đã trở nên nghiêm trọng như vậy, chi bằng chúng ta nhờ đến pháp luật giải quyết."

Lãnh Âm đành phải bỏ về.

Cuối cùng, nhà trường vẫn không điều tra ra được thủ phạm.

Hội trưởng hội phụ huynh nói, cô Lãnh vất vả quá, hay là phụ huynh chúng ta góp tiền bồi thường cho cô ấy.

Hội trưởng hội phụ huynh còn nói, khả năng cao là do Lý Minh Lan gây ra, ông Lý phải đóng góp gấp đôi.

Ông Lý kiên quyết không thừa nhận: "Cô Lãnh vất vả, bồi thường cho cô ấy là chuyện nên làm, nhưng tôi phản đối việc vu khống người khác mà không có bằng chứng."

Quả thực là không có bằng chứng, hội trưởng hội phụ huynh cũng không thể ép buộc.

Ông Lý chỉ đồng ý đóng góp một phần.

Lý Minh Lan ấm ức: "Sao nhà mình phải bồi thường? Xe máy của cô Lãnh đâu phải con đốt."

Ông Lý nói: "Con còn nhỏ, chưa hiểu chuyện người lớn."

Lý Minh Lan đi hỏi anh trai.

Anh trai nói: "Bố muốn êm chuyện thôi, dù sao cô ấy cũng là giáo viên chủ nhiệm của em."

Lý Minh Lan càng thêm bất mãn, chẳng phải bố cô đang "ngậm bồ hòn làm ngọt" sao?

Vốn dĩ Lý Minh Lan đã thường xuyên mất tập trung trong giờ học, sau chuyện này, cô càng chểnh mảng hơn, cứ đến tiết của Lãnh Âm là cô lại ngang nhiên vẽ vời trên lớp.

Hôm đó, Lãnh Âm phát hiện ra, cô ta giận dữ quát: "Lý Minh Lan, đứng lên cho tôi."

Lý Minh Lan đặt bút xuống, đứng thẳng người, vẻ mặt đầy thách thức.

"Không muốn học thì ra ngoài, đừng ở đây lãng phí thời gian." Lãnh Âm sải bước đến trước mặt cô, hất tung sách vở của cô xuống đất, sau đó, cô ta nhìn thấy bức tranh dang dở của Lý Minh Lan, "Giờ học không lo nghe giảng, làm trò gì thế này?"

Lãnh Âm cười khẩy, xé nát bức tranh của Lý Minh Lan: "Vẽ cái gì thế này? Hình vuông? Hình trụ? Hình tam giác? Đây là kiệt tác mà em dày công sáng tạo sau giờ học ở bức tường kia sao?"

Lý Minh Lan nhìn những mảnh giấy vụn rơi lả tả, rồi lại nhìn Lãnh Âm.

Cô có một thói quen, trước khi vẽ, mắt cô sẽ tự động chuyển đổi mọi vật thể thành các hình khối đơn giản, giáo viên dạy vẽ từng khen cô nắm bắt tỷ lệ hình khối rất chuẩn xác.

Giờ phút này, gương mặt Lãnh Âm trong mắt cô đã biến thành những hình tam giác méo mó.

Lãnh Âm chỉ vào mũi Lý Minh Lan: "Không muốn học thì ra ngoài đứng cho tôi."

Lý Minh Lan đi ra ngoài, hai tay đút túi áo khoác, lưng dựa vào tường, ngẩng cao đầu, vẻ mặt bất cần đời.

Thấy Lý Minh Lan vẫn thản nhiên như không, Lãnh Âm càng thêm tức giận, cô ta bước ra khỏi lớp: "Lý Minh Lan, đứng thẳng lưng lên cho tôi."

Lý Minh Lan đứng nghiêm.

Tan học, Lý Minh Lan đi hỏi các bạn: "Có ai biết ai đã đến bức tường đó không?"

Tất cả đều nói không biết.

Một bạn học nói: "Lý Minh Lan, chỉ có cậu đến đó thôi."

Một bạn khác nói: "Lý Minh Lan, cậu đừng chối nữa, ai cũng biết chỉ có cậu ra đó, dù sao cô Lãnh cũng đã được bồi thường, cô ấy sẽ không truy cứu nữa đâu."

Bạn thứ ba nói: "Đúng vậy, với lại cậu cũng đâu phải là người không thể làm ra chuyện nghịch lửa."

Mọi người thi nhau kết tội cô, khẳng định cô chính là thủ phạm, không một ai muốn nghe cô giải thích, không một ai đứng ra minh oan cho cô.

Lý Minh Lan trở về chỗ ngồi, những mảnh giấy vụn vẫn còn vương vãi dưới chân, nhìn những hình khối nằm rải rác trên đó, cô cảm thấy tức giận và bất lực vô cùng.

Từ ngày Lãnh Âm xé nát bức tranh của cô, đôi mắt cô dường như đã mất đi khả năng quan sát.

Cô không muốn bôi nhọ hội họa, từ ngày hôm đó, cô càng ngày càng lười vẽ, dần dần không còn vẽ được nữa.

*

Điền Tân bỗng giơ tay: "Cái đó... Tôi có một câu hỏi, trước kỳ thi thử lần hai, có bạn nghe thấy Lý Minh Lan nói muốn gian lận, hơn nữa không chỉ một bạn nghe thấy." Lúc đó là ở hành lang, học sinh qua lại rất đông, có cả học sinh lớp 7 lẫn các lớp khác.

Mạnh Trạch: "Nếu các cậu thực sự muốn làm rõ sự thật thì nên yêu cầu công bố bài thi của Lý Minh Lan, đừng có mà chơi trò kết tội dựa trên lời khai."

Lâm Uyển cũng học theo Điền Tân giơ tay: "Chẳng phải là cậu giúp cậu ấy gian lận sao? Hai người là đồng phạm, đương nhiên cậu phải bao che cho cậu ấy rồi."

Mạnh Trạch: "Phùng Thiên Lãng."

Phùng Thiên Lãng ngẩn người: "Có chuyện gì vậy?"

Mạnh Trạch: "Mối quan hệ giữa tôi và Lý Minh Lan là gì?"

"Cái này..." Phùng Thiên Lãng ấp úng, "Nói chung là không đội trời chung."

Mạnh Trạch: "Cậu cho rằng tôi sẽ giúp cậu ấy gian lận sao?"

Phùng Thiên Lãng thực sự không hiểu nổi, chỉ có thể nói: "Chắc là không đâu, không phải vì mối quan hệ của hai người, mà là... tôi cảm thấy cậu sẽ không giúp ai gian lận, còn Lý Minh Lan... cũng sẽ không gian lận." Phùng Thiên Lãng gãi đầu, "Tất nhiên, đây chỉ là ý kiến cá nhân của tôi, sự thật như thế nào, phải để giáo viên điều tra."

Mạnh Trạch: "Vậy thì, trước khi sự thật được sáng tỏ, những lời vu khống Lý Minh Lan gian lận mà các cậu vừa thốt ra đều là bịa đặt."

Thầy Quách bước vào lớp, nhìn thấy học sinh đứng ngồi lộn xộn, đều hướng về phía góc lớp: "Chuông vào lớp đã reo rồi, các em còn đứng đó làm gì?"

Học sinh lúc này mới lục tục trở về chỗ ngồi.

Thầy Quách: "Vào học bài."

Cho đến khi tan học, Lý Minh Lan vẫn không hề quay đầu lại.

Mạnh Trạch đi đóng cửa sổ, đứng bên cạnh cô: "Không gian lận, sao cậu không phản bác?"

"Phản bác cũng vô ích." Giáo viên không tin, bạn bè không tin, ai bảo Lý Minh Lan không có tiếng tăm tốt đẹp chứ.

Nhưng ít ra, trong căn phòng học rộng lớn này, cô không còn đơn độc nữa.

Mạnh Trạch đã nói: "Cậu ấy không gian lận." Đó là câu nói ấm áp nhất của cậu từ trước đến nay!

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 28: Cậu thích ôm oan ức như vậy, chi bằng đổi tên thành Đậu Nga đi

Thế nhưng, Lý Minh Lan không hề quay đầu lại, đến lúc này, cô không muốn nói chuyện với Mạnh Trạch, thậm chí một lời cảm ơn cũng không có.

Lời cảm ơn đơn giản không đủ để diễn tả, cô thà giữ nó trong lòng.

Mạnh Trạch hỏi cô tại sao không phản bác?

Nhưng cô không phản bác, chẳng phải cậu cũng đã đứng về phía cô rồi sao?

Đôi khi, thanh minh chỉ khiến người khác nghĩ mình yếu đuối.

*

Buổi chiều có tiết thể dục, Điền Tân đứng trên bục giảng, vỗ tay nói: "Hôm nay có kiểm tra thể lực, mọi người cố gắng đi học đầy đủ nhé."

"Đi đi đi, nhất định phải đi." Trịnh Khắc Siêu là người hưởng ứng đầu tiên.

Lý Minh Lan vẫn cúi gằm mặt xuống bàn.

Chu Phác Ngọc cúi người xuống, buộc lại dây giày: "Hiếm khi được vận động một chút, cậu không đi học thể dục à?"

Sáng nay, khi từ nhà vệ sinh quay về, cô nàng nghe thấy Mạnh

Trạch nói mấy câu, nên cũng tò mò về điểm tiếng Anh của Lý Minh Lan.

"Không đi đâu." Lý Minh Lan ôm bụng, "Ôi, đau bụng quá."

Chu Phác Ngọc nào có không biết trò mèo của cô bạn cùng bàn, nhưng vẫn khuyên nhủ: "Nếu cậu thực sự không khỏe thì đến phòng y tế khám xem sao."

"Biết rồi." Lý Minh Lan phẩy tay chào tạm biệt Chu Phác Ngọc.

Mạnh Trạch dường như nhìn về phía này.

Nhưng khi cô nhìn sang, cậu đã quay đi mất.

Lý Minh Lan lắng nghe tiếng gió thổi vi vu ngoài cửa sổ, tiếng lá cây xào xạc, và cả tiếng còi xe vọng lại từ xa, dường như là từ ngoài cổng trường.

Bên ngoài cửa sổ, cô Dương đi ngang qua lớp 7, theo thói quen, cô quay đầu lại nhìn vào trong lớp.

Căn phòng học trống huơ trống hoác chỉ có mỗi Lý Minh Lan, hình như cô bé đang ngủ gật?

Cô Dương gõ cửa: "Lý Minh Lan."

"Có." Lý Minh Lan uể oải đứng dậy.

Trong giờ học, cô Dương rất thích gọi Lý Minh Lan đọc bài, cô cứ nghĩ mình có ấn tượng tốt trong mắt cô giáo.

Kết quả thì sao? Chẳng có gì chống lại được việc người khác đi mách lẻo sau lưng.

Giọng cô Dương ngày càng nghiêm khắc: "Hôm nay không phải có

kiểm tra thể lực sao?"

"Dạ... vâng... em hơi mệt, đau bụng ạ." Lý Minh Lan nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

Nghe ba chữ đó là cô Dương lại thấy đau đầu.

Có những học sinh, bị giáo viên mắng vài câu là nghe lời, lập tức sửa chữa, còn Lý Minh Lan thì không, lời nói cử chỉ đều toát lên vẻ ương bướng, khó bảo.

"Lý Minh Lan." Cô Dương chỉ vào tờ lịch đếm ngược, "Già mồm chỉ có hại cho bản thân em mà thôi." Nói xong, cô không quan tâm Lý Minh Lan nữa.

Lý Minh Lan khẽ cười chế giễu, cười chính mình, cười cả những người khác. Đối với cô, lớp học yên tĩnh này thực sự không phải là nơi thoải mái.

Cô duỗi người một cái, cảm thấy uể oải, trong miệng khô khốc, thèm thuồng hương vị trà sữa ở cổng trường.

Hành lang vắng tanh, Lý Minh Lan cúi thấp người, cô có kinh nghiệm rồi, cứ khom lưng đi là có thể tránh được ánh mắt của người khác, nhanh chóng lẻn xuống lầu.

Đi theo Tôn Cảnh lâu như vậy, cô cũng biết chỗ nào trèo tường dễ dàng mà không bị bảo vệ phát hiện.

Quán trà sữa ở cổng trường không chỉ bán trà sữa, mà còn kinh doanh cả truyện tranh và tiểu thuyết cho thuê.

Mấy năm gần đây, truyện ngôn tình rất thịnh hành, chủ quán bày biện những cuốn truyện tranh bìa trai xinh gái đẹp ở vị trí bắt mắt nhất, còn truyện tranh thì bị vứt xó trong góc.

Lý Minh Lan cũng núp mình trong một góc quán, thong thả uống trà sữa, say sưa đọc truyện tranh, mãi đến khi đọc xong mới chậm rãi bước ra.

Cô kịp quay về lớp trước khi hết giờ, nằm sấp xuống bàn như cũ, đầu hướng ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn những tán lá xanh mướt.

Cây cối sinh sôi nảy nở, còn con người thì sao, chẳng có chút sức sống nào.

*

Học sinh lần lượt quay trở lại lớp, tiếng ồn ào như một bản nhạc ru ngủ, Lý Minh Lan lại chìm vào giấc ngủ.

Giọng Lâm Uyển vang lên inh ỏi, gần như át cả tiếng ồn ào trong lớp.

Lâm Uyển hét: "Máy nghe nhạc CD của tôi đâu rồi?"

Trường học có quy định không được mang thiết bị giải trí vào lớp, nhưng học sinh đeo tai nghe sau giờ học cũng không phải là không có, tất cả đều ngụy trang thành đang luyện nghe tiếng Anh.

Phía trước ồn ào, có bạn học đang nói gì đó với Lâm Uyển.

Lý Minh Lan không nghe rõ, cũng không cho là chuyện của mình.

Thế nhưng, Lâm Uyển bất ngờ chạy đến chỗ cô: "Lý Minh Lan, cậu có nhìn thấy máy nghe nhạc CD của tôi không?"

Lý Minh Lan ngơ ngác: "Máy nghe nhạc CD của cậu liên quan gì đến tôi?"

Lâm Uyển: "Trước khi đi học thể dục, tôi đã cất trong cặp sách rồi, giờ quay lại thì không thấy đâu nữa. Cậu không đi học, chẳng lẽ

không biết ai đã động vào chỗ của tôi sao?"

Lý Minh Lan ngồi thẳng dậy, cô lại trở thành tâm điểm của cả lớp: "Không biết, tôi đâu có ở đây suốt, tôi còn phải đi vệ sinh nữa chứ."

Lâm Uyển hỏi: "Cậu không nhìn thấy ai khả nghi sao?"

"Không." Lý Minh Lan đáp lời với giọng điệu dửng dưng như thường lệ.

Lâm Uyển vốn đã không ưa gì thái độ hờ hững của Lý Minh Lan, cô nàng càng thêm tức giận: "Lý Minh Lan, tôi muốn kiểm tra cặp sách của cậu."

Lý Minh Lan sa sầm mặt mày: "Cậu có ý gì?"

"Ai mà biết được có phải cậu đã lấy trộm đồ của tôi hay không?" Lâm Uyển hùng hồn nói, "Cả lớp chỉ có mình cậu không đi học thể dục, cậu là người đáng nghi nhất. Hơn nữa, đồ của tôi để ngay trong lớp, vậy mà cậu lại không nhìn thấy ai khả nghi."

Lý Minh Lan đứng dậy, dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn: "Này bạn, muốn chơi trò thám tử thì phải có bằng chứng."

Lâm Uyển: "Cặp sách của cậu chính là bằng chứng, cậu không dám cho tôi kiểm tra là bởi vì chột dạ."

"Đúng vậy." Hàn Hiểu Yến đứng sau Lâm Uyển phụ họa.

Cùng lúc đó, vài học sinh khác cũng xì xào bàn tán: "Đúng vậy."

Lý Minh Lan mở tung nắp bàn.

Đồ đạc trong ngăn bàn được bày biện gọn gàng, rõ ràng.

Cô tiếp tục kéo khóa cặp sách: "Đó, không có là không có."

Lâm Uyển nhất thời cứng họng: "Chắc chắn là cậu đã đoán trước được tôi muốn kiểm tra nên đã giấu đi chỗ khác rồi."

Lý Minh Lan khoanh tay trước ngực: "Lâm Uyển, chúng ta học cùng lớp hơn nửa năm, tổng cộng nói chuyện với nhau chưa đến mười câu, vậy mà cậu có thể đoán được tôi muốn làm gì sao?"

Lâm Uyển không ngờ Lý Minh Lan lại phản ứng gay gắt như vậy, cô ta hậm hực nói: "Cậu là người như thế nào, mọi người đều biết rõ."

Lớp học lúc ồn ào, lúc im lặng.

Mạnh Trạch đột nhiên đập mạnh sách xuống bàn, phát ra tiếng động lớn, nhưng giọng nói của cậu lại rất nhỏ nhẹ: "Vào lớp rồi."

Lâm Uyển bị cậu dọa sợ, trừng mắt nhìn Lý Minh Lan: "Chuyện này tôi sẽ tính sổ với cậu sau."

Chuông vào lớp vẫn chưa reo, những tiếng xì xào bàn tán lại tập trung quanh Lâm Uyển.

Có bạn học hiến kế cho cô ta.

Mạnh Trạch đếm số người vây quanh Lâm Uyển, rồi quay sang nhìn Lý Minh Lan.

Cô như chú mèo lười đang phơi nắng, cuộn tròn người, phớt lờ mọi thứ xung quanh, ngay cả lời buộc tội của Lâm Uyển dường như cũng không liên quan đến cô.

*

Sao lại không liên quan chứ?

Lâm Uyển từ lúc vào lớp đã không ngừng gõ chân xuống đất, tiếng

chuông tan học vừa vang lên, cô ta liền chạy thẳng đến văn phòng giáo viên, báo cáo sự việc với giáo viên chủ nhiệm.

Giáo viên chủ nhiệm lập tức gọi Lý Minh Lan lên.

Thực ra, chuyện gian lận trong kỳ thi thử lần hai, giáo viên chủ nhiệm đã bàn bạc với cô Dương, không báo cáo lên ban giám hiệu, nhưng nếu liên quan đến trộm cắp... Gương mặt giáo viên chủ nhiệm trở nên nghiêm nghị: "Lý Minh Lan, trong giờ thể dục, chỉ có mình em ở lại lớp, em có nhìn thấy ai khác không?"

Lý Minh Lan đút hai tay vào túi áo khoác: "Không ạ."

"Thưa cô, chính là cậu ta đã làm." Lâm Uyển chen vào.

Giáo viên chủ nhiệm: "Lý Minh Lan, em hãy nói thật đi."

"Em nói không có là không có, cũng như em đã nói em không gian lận, em cũng không ăn trộm đồ của ai." Lý Minh Lan nhếch mép, "Giờ thể dục, em đã ra quán trà sữa ở cổng trường ngồi nửa tiếng."

Giáo viên chủ nhiệm nghiêm giọng quát: "Giờ học mà em tự ý ra khỏi trường?"

Lý Minh Lan gật đầu: "Em khát nước, ra ngoài mua ly trà sữa."

Lâm Uyển càng thêm kích động: "Cô xem, cậu ta coi thường nội quy nhà trường kìa."

"Trộm cắp là hành vi vi phạm pháp luật, nhà trường nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nếu xác định là học sinh trong lớp chúng ta làm, thầy cô sẽ xử lý nghiêm minh." Giáo viên chủ nhiệm nói, "Lý Minh Lan, em hãy suy nghĩ kỹ lại xem có bỏ sót chi tiết nào không? Còn nữa, việc em vi phạm nội quy, chúng tôi nhất định sẽ mời phụ huynh của em đến trường."

Đây đã là lời cảnh cáo cuối cùng, Lý Minh Lan nhắm mắt, không nói gì thêm.

*

Lâm Uyển vừa về lớp đã lớn tiếng loan tin Lý Minh Lan là kẻ trộm, chỉ là tạm thời chưa có bằng chứng.

Vài cô bạn thân thiết với cô ta cũng tỏ vẻ đồng tình, trong phút chốc, ánh mắt mọi người lại đổ dồn về phía góc lớp.

Lý Minh Lan dường như không nghe thấy gì.

Giọng Lâm Uyển ngày càng lớn.

Chu Phác Ngọc lên tiếng: "Lâm Uyển, cậu đừng có ăn nói hàm hồ."

Lớp phó lên tiếng: "Sự việc vẫn chưa được điều tra rõ ràng, chúng ta nên chờ thông báo của nhà trường, đừng vội kết tội bạn ấy."

Lớp trưởng cũng ra mặt hòa giải: "Tội danh trộm cắp rất nghiêm trọng, mọi người nên cẩn thận lời nói."

Lâm Uyển trừng mắt nhìn mọi người, ai mà chẳng biết Lý Minh Lan ỷ mình xinh đẹp nên được nhiều bạn nam quý mến. Cô ta cười khẩy: "Cứ chờ thông báo của nhà trường đi."

Chu Phác Ngọc khẽ hỏi: "Rốt cuộc trong giờ thể dục đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lý Minh Lan chỉ đáp: "Không có gì."

Sắp đến giờ tan học, giáo viên chủ nhiệm vội vàng bước vào lớp, thông báo mọi người ở lại thêm một lát.

Giáo viên lần lượt kiểm tra ngăn bàn và cặp sách của từng học sinh,

nhưng không tìm thấy gì.

Giáo viên chủ nhiệm đành phải cho học sinh tan học, đồng thời nhắc nhở nếu ai có manh mối thì báo cáo ngay lập tức.

Lý Minh Lan túm gọn mái tóc rối bời, buộc lại bằng một sợi dây chun màu đỏ: "Tôi về đây."

Phùng Thiên Lãng nhíu mày: "Tôi thấy chuyện này có gì đó mờ ám, Mạnh Trạch, cậu thông minh như vậy, hay là phân tích giúp mọi người đi."

"Tôi đâu phải cảnh sát." Nói xong, Mạnh Trạch cũng rời đi.

*

Lý Minh Lan vừa đi vừa đá viên đá nhặt được ở sân trường, cho đến khi đến cửa hàng tiện lợi.

Cô bước vào cửa hàng mua đồ, sau đó ra ngoài ngồi xuống.

Bên ngoài có một chiếc ô che nắng.

Từ xa, Mạnh Trạch nhìn thấy gương mặt cô khuất sau tán ô.

Bầu trời âm u, mãi đến lúc hoàng hôn mới le lói chút ánh sáng.

Cậu bước đến bên cạnh cô.

Trước mặt cô là một lon coca, cô cúi đầu, cắn ống hút, nhâm nhi từng ngụm nhỏ.

"Lý Minh Lan." Cậu cúi đầu nhìn cô.

"Làm gì thế?" Cô chỉ khẽ mở mắt, nhìn thấy bàn tay buông thõng bên cạnh bàn của cậu.

"Cậu thích ôm oan ức như vậy, chi bằng đổi tên thành Đậu Nga đi."

Lý Minh Lan nghiêng đầu, ngước nhìn cậu: "Mạnh Trạch, cậu có tin tôi không lấy đồ của Lâm Uyển không?"

"Tôi tin hay không quan trọng sao?"

"Tất nhiên là quan trọng." Lần trước, Mạnh Trạch đứng ra minh oan cho cô chuyện gian lận, có lẽ là vì trong tờ giấy nhắn, cô đã nói cậu giúp cô gian lận, làm bôi nhọ danh tiếng của cậu, nên cậu mới phải lên tiếng làm chứng.

Nhưng lần này, chuyện ăn trộm không liên quan gì đến cậu, nếu cậu vẫn tin tưởng cô...

"Lý Minh Lan, thế giới này là vậy đấy, người không phân biệt được trắng đen rất nhiều." Mạnh Trạch cúi đầu.

Cô cũng cúi đầu, nhìn bàn tay buông thõng bên cạnh bàn của cậu.

Ánh hoàng hôn xuyên qua kẽ lá, nhảy nhót trên đầu ngón tay cậu, lúc ẩn lúc hiện.

Ngay sau đó, cậu chống tay lên bàn, khom lưng xuống: "Thanh giả tự thanh, chiêu tự lừa dối bản thân này, cậu diễn kém lắm."

Mạnh Trạch cũng nhìn thấy, chiếc ô che nắng dựng thẳng đứng không thể che khuất ánh nắng chiều tà.

Ánh nắng chiếu lên gương mặt cô, lúc sáng lúc tối theo làn gió và tán lá cây đung đưa.

Từng có một lần, cũng tại cửa hàng tiện lợi này, hai người họ đã nhìn thấy ánh đèn lúc sáng lúc tối.

Dưới ánh đèn là một đôi nam nữ đang tình tứ.

Mạnh Trạch đứng thẳng dậy.

"Mạnh Trạch, tại sao cậu lại tin tôi? Tôi rất xấu xa đấy." Lý Minh Lan uống một ngụm coca, "Cậu mới là người ngốc nghếch."

"Cậu chỉ là ồn ào thôi." Chưa đến mức làm chuyện xấu xa, Mạnh Trạch nói tiếp, "Tôi làm vậy là để trả ơn cậu."

Tính ra, cậu đã trả ơn cho cô bao nhiêu lần rồi? "Mạnh Trạch, may mà cậu đã chuyển đến lớp tôi."

Cậu không nói gì nữa.

Cô quay đầu lại.

Cậu đã bước vào cửa hàng tiện lợi.

Lúc đi ra, trên tay Mạnh Trạch cầm một chiếc hộp nhỏ.

Thứ bên trong, cô đã quá quen thuộc.

Cậu đưa tuyết mị nương cho cô: "Tôi không thích nợ ân tình của người khác."

"Cậu chắc chắn tôi không gian lận và ăn trộm?" Với danh tiếng của cô, chắc chẳng mấy ai tin tưởng cô, nhỡ đâu lúc ở trong nhà vệ sinh, cô đã lén lút xem từ điển thì sao? Cậu cũng đâu biết được.

Mạnh Trạch: "Trả cậu."

Cô nhìn chiếc bánh nhỏ nhắn, tròn trịa, nghĩ đến hương vị ngọt ngào của nó: "Mạnh Trạch, có phải cậu tin không?"

Mạnh Trạch: "Cầm lấy."

Ánh hoàng hôn đỏ rực, vàng rực, như được dát một lớp vàng, hắt lên gương mặt lạnh lùng của Mạnh Trạch, khiến cậu trở nên ấm áp lạ thường.

Cô lại hỏi: "Có phải cậu tin tôi không gian lận?"

"Cậu có muốn hay không?" Thật là lắm lời.

Cậu không trả lời câu hỏi của cô, nhưng cô đã biết câu trả lời.

Lý Minh Lan nắm chặt chiếc hộp nhỏ trong lòng bàn tay, đầu nhọn của chiếc hộp nhựa hằn lên da thịt: "Mạnh Trạch, cảm ơn cậu."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 29: Nhà họ Mạnh hoang đường, không có gì là thật

Lý Minh Lan ngồi ở cửa hàng tiện lợi một lúc, rồi lại mua một chiếc bánh tuyết mị nương.

Cô sợ khi cơn thèm ngọt ập đến mà chưa kịp thưởng thức trọn vẹn hương vị ngọt ngào của chiếc bánh do Mạnh Trạch tặng, cô sẽ nuốt chửng nó mất.

Phương Thanh Nhiễm nói: "Thời tiết nóng rồi, tuyết mị nương không để được lâu đâu."

"Cảm ơn cậu đã nhắc nhở." Lý Minh Lan cất một chiếc bánh vào túi bên hông cặp sách, chiếc còn lại thì cho vào ngăn trong.

Vừa ra khỏi cổng trường, cô lại nhìn thấy quầy bán đậu hũ chiên hôm trước.

Người bán hàng khi đang chiên đậu hũ, không may để dầu nóng bắn vào chân một cậu bé.

Cậu bé đau đến khóc ré lên.

Người bán hàng lập tức bỏ xẻng xuống, cúi người bế cậu bé lên dỗ dành: "Ngoan nào, ngoan nào, không đau, không đau đâu con."

Một học sinh đang chờ mua đậu hũ lên tiếng: "Còn bán hàng không vậy? Cháu trả tiền rồi đấy."

"Xin lỗi, xin lỗi." Người bán hàng đặt đứa bé xuống, vội vàng làm

việc.

Tiếng khóc của cậu bé vẫn không ngừng.

Lý Minh Lan đôi lúc rất ngưỡng mộ những đứa trẻ hễ đau là khóc, cô không thích khóc, lúc càng muốn khóc, cô càng cố kìm nén.

Những vị khách đang chờ đợi ngày càng lớn tiếng phàn nàn.

Cậu bé dường như nhận ra điều gì đó, nín khóc, nghẹn ngào, mở đôi mắt sợ hãi nhìn những người đang xếp hàng.

Lý Minh Lan khom người, lấy từ trong túi bên hông ra một chiếc bánh tuyết mị nương: "Nào, cái này giống cái hôm trước, ngọt lắm đấy, ăn xong rồi thì đừng khóc nữa nhé."

Cậu bé cầm chiếc bánh tuyết mị nương, không ăn ngay, phản ứng hơi chậm chạp, lau nước mắt nói: "Cảm ơn chị."

Bóng dáng người chị gái đã đi xa.

Cậu bé nắm chiếc hộp, bỗng phát hiện trước mặt lại có một người, rất cao.

Cậu bé ngẩng đầu lên, cậu bé đã gặp rất nhiều anh chị như thế, mặc đồng phục giống nhau, màu xanh, màu trắng, có người ăn mặc đẹp, có người thì không.

Người anh trai trước mặt giống như một cái cây đại thụ.

Khóe mắt cậu bé vẫn còn vương nước mắt, ngước nhìn đến mỏi, cậu bé dùng sức mở hộp, nhét viên bánh nhỏ màu trắng sữa vào miệng, mỉm cười với người bán hàng: "Bà ơi, ngọt thật đấy ạ."

Mạnh Trạch thờ ơ.

*

Mạnh Trạch nhìn thấy xe của mẹ lái vào bãi đậu xe ở ngã tư, cậu bước chậm lại, thong thả vừa đi vừa ngắm hoa cỏ ven đường.

Mối quan hệ giữa cậu và mẹ trước đây không được coi là tâm đầu ý hợp, đến nay, cậu cũng chẳng còn giữ được chút lễ phép nào, chỉ còn lại sự cứng nhắc, khách sáo bề ngoài.

Sắp đến cửa nhà, cậu nghe thấy tiếng đồ sứ vỡ vụn bên trong, va đập xuống sàn nhà, như một tiếng nổ vang dội.

Phảng phất có tiếng bố vọng lại.

Bố mẹ cậu là cặp vợ chồng ân ái trong mắt người khác, như bố cậu đã nói, hai người môn đăng hộ đối, năng lực ngang nhau, ngày thường ai bận việc người nấy, ít khi cãi vã, "ầm ĩ, loảng xoảng" như hôm nay thật sự rất hiếm.

Tuy nhiên, Mạnh Trạch nhớ lại một hai năm nay, khoảnh khắc bố mẹ xuất hiện cùng nhau ngày càng ít, không phải người này tăng ca thì là người kia đi công tác.

Là con cháu trong nhà, Mạnh Trạch không thể can thiệp vào chuyện riêng của bố mẹ, có lẽ bố đã phát hiện ra dấu vết của mẹ, quả bom sắp sửa phát nổ?

Quả nhiên, Mạnh Trạch nghe thấy giọng bố đầy giận dữ: "Cô lén lút sau lưng tôi làm những gì? Những tin nhắn cô nhận được là có ý gì? Họ Hoàng kia nói những lời tục tĩu gì với cô?"

Mạnh Trạch không bước vào nhà.

Nhỡ có hàng xóm đi ngang qua, sẽ bị người ta xem thành trò cười, cậu dứt khoát đứng bên ngoài cửa, làm một tên canh gác.

Bên trong nam nữ cãi vã, người chửi thề, người gào thét.

Một giọng nói the thé xuyên qua cánh cửa, găm thẳng vào tai Mạnh Trạch: "Đừng tưởng tôi không biết anh đã làm gì, anh cặp kè với phụ huynh của bạn học Mạnh Trạch đúng không? Đối phương ép anh ly hôn, anh không dám hé răng nửa lời, không dám công khai chuyện ngoại tình của mình, dù Mạnh Trạch chỉ còn nửa năm nữa là thi đại học, anh cũng nhất quyết bắt nó chuyển trường, cả nhà vì anh mà phải nhục nhã dọn về đây."

Ánh mắt Mạnh Trạch co lại, cậu không nghe thấy bố phản bác.

Chuyện chuyển trường là do bố cậu đề xuất.

Lúc đó mẹ có chút do dự, nói là không cần thiết, thà rằng hai bên gia đình vất vả một chút, chạy đi chạy lại hai nơi, để con cái ổn định.

Bố cậu kiên quyết muốn bán nhà ở miền Bắc, dọn về miền Nam.

Đến lúc này, trong lòng Mạnh Trạch lại hiện lên một số điều có thể gọi là "muộn màng".

Hèn gì, khi biết có bạn học biết địa chỉ nhà mình, bố cậu như gặp phải đại địch.

Hèn gì, bố cậu yêu cầu cậu cắt đứt liên lạc với bạn học cũ... Bố cậu sợ đối phương tìm đến tận cửa.

Hai người bên trong vẫn đang lôi chuyện cũ ra cãi vã, lật lại từng chuyện, từ năm ngoái, năm kia, mẹ Mạnh Trạch thậm chí còn lôi cả những ân oán từ trước khi Mạnh Trạch chào đời ra nói.

Vở kịch cứ diễn mãi không ngừng.

Mẹ Mạnh Trạch hùng hồn nói: "Nói về việc cuộc hôn nhân này đổ

vỡ, anh mới chính là người có lỗi."

Giọng bố cậu hạ thấp xuống, chuyển thành tiếng gầm gừ như tiếng loa siêu trầm.

Dần dần, hai người im lặng.

Mạnh Trạch kéo quai cặp sách, bất chợt giật mạnh, siết chặt cánh tay mình.

Cậu đến quán ăn Tứ Xuyên đối diện, gọi một đĩa phổi bò.

Ăn được vài miếng, cổ họng cay xè, cậu uống một ngụm nước lọc lạnh, để cho đầu lưỡi tê dại được nghỉ ngơi trong giây lát.

Cậu ngồi thêm hai mươi phút nữa mới về nhà.

Nhà họ Mạnh đã im ắng, tối om.

Cậu mở cửa bước vào, cũng không bật đèn, mượn ánh trăng lờ mờ, thay dép, rồi đi tiếp về phía trước.

Đi được vài bước, đế dép mỏng giẫm phải thứ gì đó, cậu lại dậm chân một cái, sau đó gót chân truyền đến cơn đau.

Lúc này Mạnh Trạch mới quay lại bật đèn.

Mảnh vỡ sứ nằm rải rác trên sàn gạch, không ai dọn dẹp.

Cậu vừa bị mảnh vỡ cứa vào, để lại một vệt máu nhỏ, in hằn trên vân đá, không ai có thể phát hiện ra.

Mạnh Trạch mở hộp thuốc, tự dán băng cá nhân.

Nội thất trong nhà khá đơn giản, đen, xám, trắng, ba tông màu, màu trắng của tường thậm chí còn mang chút ánh sáng lạnh lẽo,

bốn bức tường chìm trong biển sâu, không thể chạm tới ranh giới.

Đồ cổ mà bố cậu sưu tầm lạnh lẽo, trang sức mà mẹ cậu yêu thích cũng không có chút hơi ấm, bộ đồng phục của Mạnh Trạch hơi bạc màu.

Không ngờ chỉ còn hai tháng nữa là đến kỳ thi đại học, ngôi nhà này lại vạch trần lớp ngụy trang tàn nhẫn của nó.

Mọi người đều giấu giếm rất kỹ, nhà họ Mạnh thật hoang đường, không có gì là thật.

*

Mạnh Trạch nghe thấy tiếng mở cửa, đầu tiên là nhìn đồng hồ.

Đã hơn chín giờ rồi, cậu mở cửa đi ra ngoài.

Người về trước là mẹ cậu, bà cởi áo khoác vest công sở ra: "Mạnh Trạch, hôm nay mẹ tăng ca ở công ty nên về muộn, con ăn cơm chưa?"

"Con ăn rồi." Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, từ chỗ cảm thấy phiền phức khi phải che giấu cho mẹ, đến lúc này cậu lại cảm thấy nhẹ nhõm và tự nhiên.

Bà Mạnh xách một túi nhỏ: "Làm xong hết bài tập chưa?"

"Làm xong rồi. À, có điểm thi thử lần hai rồi ạ."

"Thế nào?"

"Lúc thi tiếng Anh con bị đau bụng, chưa làm xong bài thi."

Bà Mạnh lo lắng hỏi: "Lần này con xếp hạng bao nhiêu?"

"Hạng hai."

"Mạnh Trạch, càng gần đến kỳ thi đại học, mẹ càng bất an, thi đại học một điểm chênh lệch ngàn người, ở trường Nham Nguy con từ hạng nhất tụt xuống hạng hai, nhưng đến trường thi đại học, con đã tụt hậu so với hàng vạn người rồi."

Mạnh Trạch gật đầu: "Lần sau con sẽ chú ý hơn."

Bà Mạnh mỉm cười: "Tối nay mẹ mua súp vi cá cho con, lại đây ăn thử xem, dạo này mẹ bận, không chăm sóc con được, nhưng đến tháng Sáu, mẹ sẽ xin nghỉ phép, đưa con về Bắc thi."

Mạnh Trạch ngồi vào bàn ăn, mở hộp cơm nhỏ ra.

Súp vi cá phải có mùi thơm của hải sản, nhưng Mạnh Trạch đã bị phổi bò làm cho cay xè, vị giác tê liệt, không ngửi thấy gì, cậu nếm thử một miếng, trả lời một cách máy móc: "Mùi vị cũng được."

Bà Mạnh xoa bóp vai, rồi xoay xoay cổ: "Bận rộn cả ngày, mệt chết đi được, con cứ từ từ ăn, mẹ đi tắm trước."

Cửa phòng tắm vừa đóng lại, Mạnh Trạch liền buông thìa xuống, dù ăn gì cũng chẳng còn ngon miệng.

Hai phút sau, lại có người mở cửa, bố cậu về, ông lắc đầu, cởi cà vạt: "Gần đây công ty lại bận rồi."

Mạnh Trạch không ngẩng đầu lên, tất cả đều đang diễn kịch, có những lúc quan sát quá kỹ càng, ngược lại dễ dàng phát hiện ra sơ hở của bố mẹ, chi bằng tự mình gọt giũa hành vi, làm một người con trai ngoan ngoãn.

Bố Mạnh Trạch: "Muộn thế này rồi, con đang ăn gì vậy? Chưa ăn tối à?"

"Mẹ vừa về, mua cho con súp vi cá." Mạnh Trạch múc một thìa, nếm thử, vẫn không cảm nhận được mùi vị.

Ông Mạnh: "Tối nay bố có hẹn tiếp khách, chỉ uống rượu mà không ăn gì, đói bụng quá, bố đi nấu bát mì đây."

Dường như có những sợi dây vô hình kéo dài từ trên khuôn mặt mỗi người, lơ lửng trên không trung, dữ tợn, méo mó, đôi mắt như hốc tối, trống rỗng vô hồn.

Lớp da người bên dưới lớp mặt nạ, sáng chói rực rỡ, lấp lánh lung linh.

Mạnh Trạch cũng là một người trong lớp da người đó.

Nếu không, tại sao chỉ trong một đêm ngắn ngủi, cậu có thể chấp nhận sự thật gia đình tan vỡ, mà vẫn có thể bình tĩnh như nước thế này?

Khi soi gương, Mạnh Trạch chợt nhớ ra trước đây từng có người nói cậu không giống con nhà họ Mạnh, lời này thật là sai lầm.

Kỹ năng ngụy trang tài tình này đâu có thua kém gì diễn xuất điêu luyện của bố mẹ cậu.

Gương mặt vẫn là gương mặt ấy, trong đôi mắt hẹp dài với đuôi mắt hơi xếch, ẩn chứa những cảm xúc không thể diễn tả thành lời bay ra, lạnh lùng hơn trước.

*

Khi vợ chồng Lý Húc Bân không về, nhà họ Lý thu hẹp bàn ăn lại, kê sát vào tường.

Ông bà Lý và con gái ngồi cùng nhau, ba người quây quần, dựa vào nhau rất gần.

Bà Lý gắp một miếng cá lớn vào bát con gái: "Minh Lan, học hành áp lực, phải bổ sung dinh dưỡng đầy đủ."

"Mẹ yên tâm, dinh dưỡng của con rất tốt, cường tráng lắm." Lý Minh Lan gắp miếng cá sang bát bố: "Bố gần đây công việc bận rộn, bố ăn nhiều một chút."

Ông Lý mỉm cười, cắn một miếng cá, sau đó gắp một cái đùi gà vào bát vợ: "Nào, mẹ vất vả rồi, mọi người trong nhà đều phải bổ sung dinh dưỡng."

Lý Minh Lan không kể chuyện xảy ra ở trường hôm nay cho bố mẹ nghe, cô có tính toán riêng của mình.

Ăn cơm xong, cô đặt bát đũa xuống: "Bố, mẹ, con ăn no rồi."

Bà Lý hỏi: "Có muốn uống thêm bát canh không con?"

"Con đã uống một bát canh đầy rồi ạ." Lý Minh Lan đứng dậy, "Con lên phòng làm bài tập đây."

Bà Lý vui mừng khôn xiết: "Mẹ đã nói rồi mà, người ta không đến lúc cuối cùng thì không thể dễ dàng bỏ cuộc, Minh Lan từ sau khi thi thử lần hai có tiến bộ, đã chăm chỉ hơn rồi."

Lý Minh Lan đóng cửa phòng, lấy từ trong cặp sách ra chiếc bánh tuyết mị nương mà Mạnh Trạch tặng, định ăn tráng miệng sau bữa ăn.

Tuyết mị nương đã tan chảy hết, viên bánh tròn vo mềm nhũn ra, vỏ bánh và kem hòa quyện vào nhau, trong hộp chỉ còn lại vài vệt ẩm ướt.

Ban đầu cô nghĩ, Mạnh Trạch hiếm khi tặng quà, không phải nên giữ gìn cẩn thận sao? Nhưng oái oăm thay, thứ cậu tặng lại là tuyết mị

nương có hạn sử dụng cực ngắn.

Lý Minh Lan nhón viên bánh mềm nhũn từ trong hộp, cắn một miếng.

Thời gian trôi qua quá lâu, hương vị không còn ngon như trước nữa.

May mắn thay, trong miệng vẫn còn lưu lại vị ngọt ngào kéo dài.

Vị giác lưu luyến trên đầu lưỡi, chẳng muốn tan đi, đến nỗi chỉ cần nghĩ đến Mạnh Trạch, vị giác của Lý Minh Lan cũng theo đó mà dâng lên vị ngọt ngào.

Cô nằm dài trên giường, gác chân lên, lật cuốn truyện tranh.

Nhân vật giống Mạnh Trạch kia chỉ là vai phụ, sau khi xuất hiện liền biến mất.

Thi thoảng cô lại lật xem những cảnh có cậu xuất hiện, dùng đầu ngón tay vuốt ve trên khuôn mặt cậu.

Mạnh Trạch ngoài đời còn lạnh lùng hơn cả nhân vật truyện tranh này, cũng đẹp trai hơn.

*

Sáng hôm sau, sau khi rửa mặt xong, lúc mặc đồng phục, Mạnh Trạch lại nhìn mình trong gương.

Dường như có sự lột xác.

Khóe mắt rủ xuống và đuôi mắt hơi xếch, sự đối lập càng thêm mạnh mẽ, vẻ trầm tĩnh càng thêm sâu sắc như núi non hay biển cả.

Cậu cảm thấy nhẹ nhõm.

Không cần phải gượng ép duy trì sự hòa thuận của gia đình này nữa.

Còn ông bà Mạnh, có lẽ cảm thấy kỳ thi đại học là trên hết, cho dù đã lật bài ngửa, vẫn phải làm vợ chồng hờ.

Ông bà Mạnh, người thì từ phòng ngủ chính đi ra, người thì từ phòng ngủ phụ mở cửa, lại vừa vặn gặp Mạnh Trạch từ phòng tắm đi ra.

Cả ba người đều có ngoại hình xinh đẹp, trong thời khắc ngượng ngùng này, đều giữ được phong thái tuyệt vời.

"Bố, mẹ, con đi học đây." Mạnh Trạch cúi đầu.

Bà Mạnh vuốt tóc: "Con có muốn ăn sáng rồi đi không?"

Mạnh Trạch vuốt tóc mái: "Không cần đâu ạ, con mua tạm mấy cái bánh bao trên đường ăn là được."

Ông Mạnh không vuốt tóc, mà dựa vào tường gật đầu: "Mạnh Trạch, cố lên con."

Phía trước còn một ngọn núi thi đại học, cần cả nhà đồng lòng vượt qua, cho dù đây là một gia đình mỗi người một giấc mơ.

Mạnh Trạch đứng trong sảnh chờ thang máy, hình ảnh cậu phản chiếu trên cửa thang máy trông cao gầy, méo mó.

Hình ảnh con người bị bóp méo, phản chiếu, có lẽ chính là sự giả dối ăn sâu vào máu của nhà họ Mạnh.

Cửa thang máy mở ra, bên trong là một cặp vợ chồng, người vợ mang thai đang vịn bụng, tựa vào người chồng.

Có lẽ người hàng xóm sắp sinh rồi, cô ấy ôm bụng, dựa vào lòng

chồng.

Người chồng vô cùng lo lắng: "Xe cấp cứu sắp đến rồi."

Mạnh Trạch nhìn đôi vợ chồng vội vã rời đi.

Không thể phủ nhận, bố mẹ cậu cũng từng có khoảng thời gian như vậy, đó là chuyện của mười tám năm về trước.

Cậu không có sự lưu luyến sâu sắc với bố mẹ, nhưng khi biết cả hai đều phản bội gia đình, cậu vẫn cảm thấy uất hận.

Nhưng đêm qua, nỗi uất hận ấy đã tan biến như tro bụi, vị giác bị tê dại bởi món phổi bò cay xè cũng trở nên nhạt nhòa.

*

Lý Minh Lan bước đi như những nét vẽ vui tươi thời thơ ấu, miệng ngân nga bài hát: "Hoa mã lan nở hai mươi mốt".

Ở cổng trường, một nam sinh không mặc đồng phục chỉnh tề mà khoác hờ áo khoác bên ngoài, chậm rãi bước đi.

Gió nổi lên, thổi bay tà áo hắn.

Hắn bước trên con đường đến trường như một vị thần bài xuất hiện, ngoài Tôn Cảnh ra thì không còn ai khác.

“Tôn lão đại." Lý Minh Lan nhảy đến bên cạnh hắn.

Tôn Cảnh quay đầu lại, không biết có phải do thức trắng đêm chơi game hay không mà hắn ngáp dài một cái: "Chào."

"Có chuyện này, tôi muốn nhờ anh giúp."

"Nói đi."

"Anh có nghe nói chuyện tôi gian lận trong kỳ thi thử lần hai chưa?"

Tôn Cảnh không chủ động tìm hiểu nhưng cũng nghe người khác nói: "Chuyện đó đang lan truyền ầm ĩ đấy." Hắn bước nhanh hơn.

Lý Minh Lan đuổi theo, như thể đang chạy theo hắn: "Anh có thể giúp tôi tìm hiểu xem ai là người đã nói xấu sau lưng tôi với giáo viên được không?"

Tôn Cảnh nhướn mày: "Tôi cứ tưởng em không quan tâm chứ." Những lời đồn đại thậm tệ hơn thế này không phải là không có, trước đây Lý Minh Lan hoàn toàn không để ý, Tôn Cảnh cứ ngỡ cô đã thấu hiểu lẽ đời rồi.

"Sao tôi có thể tự tại như Tôn lão đại được chứ." Lý Minh Lan cười khẽ, "Tôi không tin mình lại xui xẻo như vậy, chuyện xấu cứ liên tiếp ập đến, chắc chắn là có kẻ giở trò."

Tôn Cảnh gật đầu: "Để tôi đi hỏi thăm."

"À còn nữa, có một bạn nữ lớp 7 bị mất máy nghe nhạc CD, anh quen biết rộng, giúp tôi để ý xem, liệu tôi có bị người ta đổ oan hay không."

"Được." Tôn Cảnh đồng ý không chút do dự.

Mạnh Trạch vừa rẽ qua góc đường đã nhìn thấy, cơn gió không chỉ thổi bay tà áo Tôn Cảnh mà còn thổi tung cả những sợi tóc mai của Lý Minh Lan.

Có lẽ mối quan hệ giữa hai người này không phải là Lý Minh Lan bị Tôn Cảnh đùa giỡn, mà là họ đang chơi đùa với nhau.

Giống như bố mẹ cậu vậy.

Mạnh Trạch đưa tay lên chạm vào khóe môi.

Theo Đông y, miệng đắng có thể là do gan nóng, miệng nhạt có thể là do tỳ vị hư hàn.

Không biết chiếc bánh mì kẹp thịt gà ăn sáng nay là của Mexico hay của Bắc Kinh nữa, cậu nghĩ đến việc mua một chiếc bánh tuyết mị nương.

Từ xa, Chu Phác Ngọc đang đi phía trước.

Hàn Hiểu Yến bước tới, hai người vừa đi vừa trò chuyện, hình như cũng đến cửa hàng tiện lợi.

Cửa hàng tiện lợi mở toang, Mạnh Trạch định bước vào.

Bên trong vọng ra tiếng nói của Hàn Hiểu Yến: "Này, chuyện của Lý Minh Lan là thật hay giả vậy?"

Giọng nói vọng ra từ phía quầy hàng, người bên ngoài không thể nhìn thấy, cuộc trò chuyện không hề kiêng dè.

Chu Phác Ngọc hỏi: "Chuyện gì?"

"Phùng Thiên Lãng nói, mối quan hệ của Mạnh Trạch và Lý Minh Lan rất căng thẳng?"

"Họ ấy à, cãi nhau cũng có, im lặng cũng có."

"Mạnh Trạch lạnh lùng như vậy, chẳng phải là Lý Minh Lan đang tự mình tưởng bở sao?"

"Cậu nghe ai nói vậy?" Chu Phác Ngọc cố ý bênh vực Lý Minh Lan, "Chính miệng Lý Minh Lan nói với tớ, cậu ấy chỉ coi Mạnh Trạch như hộp đồ chơi thôi."

"Vậy Tôn Cảnh cũng là hộp đồ chơi của cậu ta sao?"

"Hàn Hiểu Yến, đừng lo chuyện bao đồng.”

Tấm thẻ quà tặng treo trên tay nắm cửa mà Mạnh Trạch vừa mới nắm lấy đã bị bóp nhàu nát.

Cậu quay người bỏ đi, tiện tay ném thẻ quà tặng vào thùng rác.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 30: Cô ấy thật xinh đẹp

Vừa lúc Vương Huy cho rằng bố mẹ sẽ quản thúc mình đến tận khi thi đại học xong thì bố mẹ cậu ta lại bận tối mắt tối mũi.

Vương Huy không đợi được đến thứ Bảy, hôm nay tan học, cậu ta liền rủ Mạnh Trạch cùng về nhà: "À đúng rồi, mấy hôm nay Lý Minh Lan liên tục có tin giật gân đấy."

Mạnh Trạch thuận miệng hỏi: "Cậu lại nghe được gì nữa?"

Vương Huy nghe được rất nhiều, tin mới, tin cũ, hình như có người muốn bới móc tất cả những chuyện xấu xa của Lý Minh Lan trong ba năm cấp ba.

Trong đó có một tin đồn, cô "bắt cá hai tay", chàng trai đứng đầu bảng xếp hạng hotboy trường Nham Nguy cũng bị cô "thu phục".

Vương Huy không dám kể chuyện này cho Mạnh Trạch, chỉ nói: "Nghe nói cậu ấy bị nghi ngờ ăn trộm, hơn nữa, bạn học Lâm Uyển lớp cậu còn định đi báo cảnh sát?"

Chuyện này đúng là có thật.

Ngày đầu tiên sau tiết Thể dục, Lâm Uyển nói trong lớp rằng máy nghe CD của cô ấy là hàng nhập khẩu từ Nhật Bản, một ngàn tệ không phải là số tiền nhỏ, nếu nhà trường không điều tra ra được, cô ấy sẽ báo cảnh sát.

Lý Minh Lan ủng hộ hết mình.

Nhưng Hàn Hiểu Yến lại nói: "Sắp thi đại học rồi, nếu cảnh sát đến trường điều tra, chẳng phải tất cả học sinh lớp chúng ta đều phải đi làm chứng sao?"

Điêu Khôn ngồi phía sau cũng nói: "Cảnh sát điều tra... ồn ào lắm, liệu có ảnh hưởng đến thời gian học tập của chúng ta không?"

Nói qua nói lại, các bạn học đều đồng ý để nhà trường điều tra, nhưng không muốn báo cảnh sát, luôn cảm thấy một khi ra khỏi trường học, mọi chuyện sẽ trở nên bất khả kháng.

Trong lòng Lâm Uyển cũng lo lắng, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng nhà trường.

Không có camera giám sát, không có chứng cứ, "nghi phạm" duy nhất là Lý Minh Lan lại vênh váo tự đắc hơn ai hết.

Giờ ra chơi hôm nay, cô còn nói với Lâm Uyển rằng cuối tuần này cô sẽ đến trung tâm thương mại mua máy nghe CD đời mới nhất, ngoài việc hỗ trợ phát nhạc MP3, còn hỗ trợ cả file nhạc định dạng MD.

Khiến Lâm Uyển tức đến nghiến răng nghiến lợi, suýt chút nữa thì đi báo cảnh sát thật.

Mạnh Trạch: "Chờ thông báo của nhà trường đi."

Nghe giọng điệu của Mạnh Trạch, đây là... không còn hứng thú nữa sao?

Vừa nói chuyện, hai người vừa bước vào quán ăn nhanh, mỗi người gọi một phần combo, sau đó cùng nhau đến nhà Vương Huy.

Gần đến nhà, Vương Huy chỉ vào một tòa nhà bên cạnh: "À đúng rồi, cậu có liên lạc với bạn học cấp hai không? Tên đầu gấu lớp mình hồi cấp hai đã chuyển đến đây rồi đấy."

"Không."

Vương Huy đột nhiên cảm thấy được ưu ái, chẳng lẽ trong vòng bạn bè của Mạnh Trạch chỉ có mình cậu ta thôi sao? "Lần trước tôi gặp cậu ta, có nhắc đến cậu, cậu ta rất ngưỡng mộ cậu, còn nói cậu đi chơi với tôi là tự hạ thấp bản thân."

Mạnh Trạch cảm thấy buồn cười: "Một kẻ suốt ngày chỉ biết đánh nhau như cậu ta mà ngưỡng mộ tôi cái gì?"

"Con người mà? Luôn khao khát những thứ mình không có được, cậu ta chưa bao giờ thi đạt điểm đâu, lý tưởng sống của cậu ta là trở thành học sinh giỏi đấy." Vương Huy dẫn Mạnh Trạch vào sảnh chờ thang máy.

Mạnh Trạch dựa vào thang máy, hình ảnh phản chiếu trên bề mặt kim loại của thang máy rất mờ nhạt, cậu cũng không nhìn rõ khuôn mặt của mình: "Học giỏi chưa chắc đã là học sinh giỏi."

Vương Huy cười, mãi đến khi hai người về đến nhà, cậu ta mới nói: "Chỉ xem phim thôi mà, đâu có tính là học sinh hư."

Mạnh Trạch đặt cặp sách xuống, ngả người ra sau ghế sofa: "Chỉ là, không cần phải khoác lên mình lớp vỏ bọc học sinh giỏi nữa."

Vương Huy sững người, không hiểu ý của Mạnh Trạch lắm: "Bây giờ bố mẹ cậu không quản cậu nữa sao? Cậu sắp bước chân vào trường đại học danh tiếng rồi mà."

Vương Huy đi vào phòng, kéo ngăn kéo ra, lấy một đĩa DVD, rồi nhanh chóng bước ra: "Mạnh Trạch, hay là xem cái này trước nhé?"

Người phụ nữ trên bìa đĩa có ánh mắt ngây thơ và vô tội, đôi mắt to tròn long lanh nhìn chằm chằm vào người xem.

Mạnh Trạch gật đầu: "Tùy cậu."

Vương Huy làm mọi việc rất long trọng, cậu ta lấy hai lon Coca ra, đặt lên bàn trà.

Cậu ta và Mạnh Trạch mỗi người ngồi một đầu ghế sofa dài, tuy là bạn tốt của nhau, nhưng nhỡ đâu trong lúc xem phim có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thì vẫn nên chừa cho nhau một chút không gian thì hơn.

"Bắt đầu nhé." Vương Huy hít sâu một hơi, ấn nút play.

Mở đầu bộ phim là một tia sáng vàng chói lóa.

"Chết tiệt, chói mắt quá!" Vương Huy quay đầu lại, lúc này mới nhận ra, hôm nay Mạnh Trạch có vẻ hơi lơ đãng.

Trước đây, Vương Huy luôn cho rằng Mạnh Trạch đẹp trai, nhưng hành động lại chính trực, nghiêm túc.

Vương Huy biết, Mạnh Trạch lớn lên bên ông ngoại, từ nhỏ đã được dạy dỗ về "nhân nghĩa lễ trí tín", sau này về sống với bố mẹ, gia giáo cũng rất nghiêm khắc, đặc biệt là trong việc ngăn chặn chuyện yêu sớm, bố Mạnh Trạch có thể nói là người có trái tim sắt đá.

Cũng chưa từng nghe nói Mạnh Trạch thích cô gái nào, cậu đối xử với ai cũng lạnh lùng, xa cách.

Hôm nay, tư thế ngồi của cậu cũng không còn ngay ngắn như trước, cậu nghiêng người sang một bên ghế sofa, một tay chống lên thành ghế, tay kia đỡ trán, ánh sáng từ màn hình nhấp nháy chiếu lên khuôn mặt cậu, khiến đường nét của cậu như hòa vào sự quyến rũ trong phim.

Vương Huy tự nhiên cảm thấy khô miệng, liền cầm lon Coca lên, giật nắp lon.

Khí ga bốc lên, cậu vội vàng uống hai ngụm, phát ra tiếng ừng ực khi nuốt.

Mạnh Trạch gần như không động đậy, như mặt nước tĩnh lặng.

Vương Huy lấy khăn giấy lau miệng: "Mạnh Trạch." Cậu gần như nghi ngờ Mạnh Trạch đã ngủ gật.

"Ừm."

May mà cậu vẫn còn tỉnh: "Mạnh Trạch, cậu thấy thế nào?" Vương Huy vừa nói xong, liền cảm thấy cổ họng ngứa ngáy.

"Hình ảnh mờ quá."

Đúng là học sinh giỏi có khác, Mạnh Trạch thật sự đang nghiên cứu kỹ thuật quay phim. Vương Huy vỗ đùi: "Tôi cũng thấy vậy, lần sau phải mua đĩa HD mới được."

Chỉ là hiệu ứng ánh sáng dịu nhẹ đã khiến Vương Huy đỏ mặt, cậu ta ngượng ngùng chạy vào phòng tắm.

Mạnh Trạch thở phào nhẹ nhõm, mở lon Coca, uống một ngụm.

Hôm nay bố mẹ nói sẽ về sớm, nhưng cậu ta lại không về nhà đúng giờ.

Bọt khí ga trong Coca chạm vào đầu lưỡi, có vị chua chua.

Từ khi gặp Chu Phác Ngọc ở cửa hàng tiện lợi, Mạnh Trạch đã không còn mua tuyết mị nương nữa, không có gì có thể xóa tan vị nhạt nhẽo trong miệng cậu.

Vương Huy từ phòng tắm bước ra, không chỉ rửa tay mà còn rửa mặt, cậu ta dùng tay ướt vuốt vuốt tóc, rồi ngồi phịch xuống ghế sofa: "Tôi đúng là giác ngộ quá muộn."

Tóc ướt dựng đứng lên, mãi không chịu che kín trán, khiến đôi mắt cậu ta trông ngốc nghếch: "Quá muộn rồi."

Vương Huy hiểu rõ như lòng bàn tay về những cô gái xinh đẹp của trường Nham Nguy, nhưng nói đến chuyện tình cảm của thiếu niên, cậu ta vẫn còn rất ngây thơ: "Mạnh Trạch, nếu tôi giác ngộ sớm hơn, chắc chắn tôi đã yêu sớm rồi."

"Không có nếu như." Ngón tay Mạnh Trạch móc vào miệng lon Coca, lắc nhẹ.

"À đúng rồi, Mạnh Trạch, hồi cấp hai cậu rất được hoan nghênh, lên cấp ba ở miền Bắc chắc cũng vậy nhỉ?"

"Không phải."

Vương Huy không tin, tự nói: "Tôi chỉ nói thật với cậu thôi, tôi thấy Lý Nghi Gia lớp mình rất được, nhưng cô ấy chỉ biết vùi đầu vào sách vở, nghe nói có người tỏ tình với cô ấy, bị cô ấy từ chối thẳng thừng bằng ba điều răn trong nội quy nhà trường, đúng là học sinh giỏi, lời nói hành động đều toát lên sự khẩn trương, tôi chỉ dám nhìn cô ấy từ xa, nhưng tôi lại cảm thấy nếu tôi không nói gì với cô ấy thì sau này sẽ hối hận."

Mạnh Trạch ngẩng đầu lên, dựa vào lưng ghế sofa, thuận miệng nói: "Cậu thử tìm một cô nàng hư hỏng xem sao."

"Hư hỏng? Lớp mình có một người rất hư hỏng, nhưng quá hung dữ, tôi thích kiểu dịu dàng hơn." Vương Huy suy nghĩ hồi lâu, bỗng nhiên lóe sáng, "À, đúng rồi, nói đến học sinh hư hỏng, lớp 7 của cậu có một người..."

Ánh mắt Mạnh Trạch nhìn chằm chằm vào bức tranh treo tường.

Bộ phim kết thúc, rồi tự động phát lại, ánh sáng vàng nhấp nháy,

đôi cánh của thiên thần trong bức tranh lúc ẩn lúc hiện, như sắp bay lên.

Vương Huy không nói ra tên người đó, cậu ta chỉ nói: "Cô ấy thật xinh đẹp."

Xinh đẹp.

Và hư hỏng.

Câu nói đó của Mạnh Trạch không phải là để nhắc nhở Vương Huy, mà là để nhắc nhở chính mình.

Cuộc hẹn cuối tuần của Lý Minh Lan là đã hẹn với Dư Minh Hi từ trước, không phải là để so đo với Lâm Uyển.

Đi dạo một vòng, cô không tìm thấy bộ quần áo nào đặc biệt ưng ý.

Ngược lại, Dư Minh Hi lại mua sắm rất nhiều, cả quần áo lẫn giày dép, trên tay xách đầy túi.

Buổi trưa, Dư Minh Hi khoác tay Lý Minh Lan: "Đi thôi, trên lầu có một nhà hàng Đông Nam Á mới khai trương, chúng ta lên đó ăn thử."

"Lại để chị Hi lãng phí rồi, cảm ơn chị Hi."

"Chị phải cảm ơn em đã dành thời gian đi mua sắm với chị, nói thật, Minh Lan, gu thẩm mỹ của em rất độc đáo."

"Đó là vì chị Hi xinh đẹp, cho dù có khoác bao tải lên người, chị cũng vẫn là mỹ nhân."

Trong lúc ăn cơm, Lý Minh Lan nhận được điện thoại của bố mình, cô quay người đi lấy điện thoại trong túi xách, vô tình chạm vào bát canh còn dang dở trên bàn: "A." Nước canh bắn lên quần jeans của

cô.

Dư Minh Hi lập tức đưa khăn giấy cho cô.

Lý Minh Lan lau bằng khăn giấy, nhưng không sạch.

Cô mặc một chiếc quần jeans xanh nhạt, nước canh đậm đặc để lại một vết màu nâu to bằng bàn tay.

Dư Minh Hi: "Ăn xong chúng ta đi mua một chiếc quần khác nhé, cả buổi sáng nay em chỉ lo đi mua sắm với chị, bản thân chẳng mua được gì."

Lý Minh Lan: "Mùa hè sắp đến rồi, đến lúc đó chỉ mặc áo và quần đồng phục thôi, không mặc được gì khác đâu." Cô cũng không thể giống như trước kia, khi ngồi trước mặt Mạnh Trạch thì cởi áo khoác đồng phục ra, đợi đến khi rời khỏi tầm mắt của cậu, cô lại mặc áo khoác vào.

Chỉ cho cậu nhìn thấy chiếc áo sơ mi trắng đó.

Trung tâm thương mại này chỉ có hai ba cửa hàng bán quần áo dành cho nữ sinh, sau khi ăn cơm xong, Dư Minh Hi cố tình kéo Lý Minh Lan đi dạo.

Khi đi xuống bằng thang cuốn, cô chỉ vào chiếc váy màu xanh lá cây tươi sáng trong tủ kính ở tầng dưới: "Minh Lan, chị thấy em mặc chiếc váy đó chắc chắn sẽ rất đẹp."

Không phải ai cũng có thể mặc đẹp những màu sắc có độ bão hòa cao như vậy, ít nhất là Dư Minh Hi cảm thấy mình chưa chắc đã mặc đẹp được.

Nhưng Lý Minh Lan lại có khí chất rực rỡ.

Nhìn từ xa chỉ thấy một màu xanh lá cây, khi đến gần mới phát hiện

ra đây là một chiếc váy dài bằng lụa mềm mại, trên nền xanh lá cây điểm xuyết những bông hoa nhỏ màu trắng tinh khiết.

Đôi mắt Dư Minh Hi sáng lên: "Minh Lan, chọn chiếc này nhé?"

"Lâu lắm rồi em không mặc váy." Lý Minh Lan toàn mua quần jeans, quần tây, quần thể thao, váy là chuyện của hồi tiểu học rồi.

Dư Minh Hi: "Em sắp thi đại học rồi, sau này lên đại học sẽ không còn mặc đồng phục nữa, sao còn luyến tiếc đồng phục thế."

Lý Minh Lan bước vào cửa hàng, mặc thử chiếc váy, soi gương.

Phần thân trên ôm sát, eo thon được thắt bằng một chiếc thắt lưng bằng mây, phần chân váy xòe rộng, rủ xuống đến bắp chân.

Cô nhấc tà váy lên, xoay một vòng.

Hì, cô cũng có thể giả vờ làm tiểu thư khuê các rồi.

Sáng sớm hôm nay, ông Mạnh ho khan mấy tiếng: "Lão Vương hẹn cả nhà chúng ta đi ăn cơm."

Nhà họ Mạnh đến nay vẫn sóng yên biển lặng, chỉ là bầu không khí có hơi ngột ngạt mà thôi.

Bà Mạnh búi tóc lên: "Ồ, mấy giờ? Hôm nay em phải ra ngoài làm tóc."

"Buổi trưa." Ông Mạnh suy nghĩ một chút, rồi nói thêm, "Lần trước, lão Vương có mượn anh một ít tiền."

Mãi đến lúc này, bà Mạnh mới nhìn thẳng vào ông Mạnh: "Lúc nào? Sao em không biết gì hết vậy?"

"Lúc đó em bận rộn công việc, nên anh không nói với em." Ông

Mạnh dựa vào tường, "Lần này ông ấy trả cả gốc lẫn lãi, nên mới mời cơm."

Bà Mạnh gật đầu: "Lão Vương là người rất giữ chữ tín."

Ông Mạnh: "Em sắp xếp được thời gian không?"

Bà Mạnh gật đầu: "Vừa khéo, ăn cơm xong em sẽ đi dạo trung tâm thương mại một chút."

"Cũng được, lâu rồi anh chưa tặng quà cho em, hôm nay anh sẽ đi dạo cùng em." Có thể thấy, ông Mạnh muốn làm lành với bà Mạnh.

Bà Mạnh mỉm cười: "Nếu lão Vương đã mời cả nhà chúng ta, vậy Mạnh Trạch cũng đi cùng nhé."

Mạnh Trạch rất hợp tác: "Dạ."

Lần này, người bạn lại đến muộn.

Ba người nhà họ Mạnh ngồi trong phòng riêng, một chiếc bàn tròn lớn, ba người ngồi thành hình tam giác cân.

Ông Mạnh vẫn như thường lệ, nói chuyện điện thoại với bạn bè.

Bà Mạnh thì nhắn tin với người khác.

Mạnh Trạch chơi xong một ván game, cảm thấy chán nản, liền đứng dậy: "Con đi vệ sinh." Cậu bước ra khỏi phòng riêng, rồi đi thẳng ra khỏi nhà hàng.

Nhà hàng nằm trên tầng bảy của trung tâm thương mại.

Mạnh Trạch đứng ở sảnh trung tâm, nhìn thấy cửa hàng đồ điện tử bên cạnh thang cuốn ở tầng sáu, cậu biết, Lý Minh Lan nói cuối tuần này sẽ đi mua máy nghe CD là để chọc tức Lâm Uyển.

Nhưng đột nhiên, một bóng hình màu xanh lá cây non nớt từ tầng năm đi thang cuốn lên.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Lý Minh Lan mặc váy.

Cô dựa vào thang cuốn, dáng người mảnh mai như cành liễu, chiếc váy như lớp voan mỏng manh buông xuống, điểm xuyết những chấm trắng tinh tế.

Tay kia của cô khẽ vuốt ve tà váy, như đang gạt sóng trên mặt hồ xanh biếc.

Cô bước ra khỏi thang cuốn, đi đến trước tủ kính của cửa hàng đồ điện tử, ngước nhìn poster.

Tấm phông nền trắng tinh khôi phản chiếu màu xanh lá cây trong veo, chỉ có Mạnh Trạch của nhiều năm sau mới có thể diễn tả được suy nghĩ trong lòng.

Đó là mùa xuân Lý Minh Lan giáng xuống trên nền tuyết trắng xóa của cậu.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 31: Ôi chao

Điện thoại trong túi rung lên, Mạnh Trạch chần chừ không nghe.

Cho đến khi chiếc váy xanh lá cây dưới lầu khuất sau góc đường, cậu mới cầm điện thoại lên.

Ông Mạnh: "Mạnh Trạch, con đang ở đâu vậy?"

Mạnh Trạch: "Con mới từ nhà vệ sinh ra."

Ông Mạnh: "Qua đây đi, sắp ăn cơm rồi."

Lúc Mạnh Trạch quay lại, phòng bao đang náo nhiệt.

Gia đình người bạn của ông Mạnh đã đến đông đủ, những lời khách sáo không thể thiếu, vừa gặp ông Mạnh đã nịnh nọt, nào là chỉ ước ao như uyên ương không ao ước thành tiên.

Trò cười này có thể cười từ đầu năm đến cuối năm.

Người bạn nắm tay ông Mạnh: "Lão Mạnh này, trong số bạn bè tôi, anh là người trọng nghĩa khí nhất, ân tình lần này, tôi sẽ không bao giờ quên."

"Nói hay lắm, nói hay lắm, là anh có bản lĩnh, trong thời gian ngắn như vậy đã giải quyết được vấn đề." Ông Mạnh dẫn bạn ngồi xuống.

Người bạn rút một điếu thuốc từ trong bao, thể hiện sự cung kính, hai tay đưa thuốc cho ông.

Ông Mạnh nhận lấy.

Người bạn bật lửa, cúi người châm thuốc cho ông: "Thật may mắn, số hàng tồn kho trước đó bán hết trong phút chốc.”

Ông Mạnh rít một hơi thuốc, nheo mắt: "Này, đây là thuốc hiệu gì vậy? Vị nồng quá."

Người bạn lật bao thuốc: "Thế nào? Cái này cũng là người ta tặng đấy."

Ông Mạnh không thích mùi thuốc lá nồng nặc như vậy, nhưng vì nể mặt bạn, ông nói: "Gần đây miệng hơi nhạt, loại thuốc này dùng để kích thích vị giác cũng rất được."

Hiện tại Mạnh Trạch ghét nhất là ăn cơm, vì ăn không biết ngon.

Cậu nhìn làn khói trắng lượn lờ trước mặt ông Mạnh, dựng điện thoại lên bàn, xoay một vòng, rồi lại xoay một vòng.

Cậu nhắn tin cho Vương Huy.

*

Mạnh Trạch lại đến nhà Vương Huy.

Vương Huy ra vẻ thần bí, lấy ra một đĩa VCD.

Trên bìa có mấy người phụ nữ khoác tấm voan đỏ, môi đỏ hé mở, ánh mắt mê ly, rất giống với những gì cậu đã thấy hôm qua, phim Hong Kong đang thịnh hành phong cách này, hiệu ứng ánh sáng mềm mại trắng muốt ẩn hiện, đủ khiến các chàng trai mê mẩn.

Vương Huy nói: "Mới ra lò đấy."

Mạnh Trạch hỏi: "Cậu xem rồi à?"

"Chưa, chờ cậu đấy." Vương Huy nói, "Là anh em thì phải sướng cùng nhau chứ, nhỉ!" Âm thanh cuối mạnh mẽ và gấp gáp.

Trên bàn trà bày la liệt ảnh, có người, có cảnh.

Mạnh Trạch vừa nhìn đã thấy Lý Minh Lan, ngón tay cậu như tự động, nhặt tấm ảnh đó lên, muốn ném lại nhưng lại thôi, cậu hỏi: "Cậu lấy những tấm ảnh này ra làm gì?"

"Ồ, tôi đang sắp xếp ảnh chụp đường phố dạo này." Vương Huy nói, "Tôi thấy tấm này chụp Lý Minh Lan rất đẹp, tiếc là hôm đó không chụp thêm cho cô ấy vài kiểu."

Ánh mắt Mạnh Trạch dừng lại trên khuôn mặt Lý Minh Lan: "Cậu ấy chỉ đẹp khi đứng im thôi, lúc cử động, phiền phức lắm."

Vương Huy hơi ngạc nhiên: "Ít thấy cậu thẳng thừng chê bai một cô gái như vậy."

"Tôi cực kỳ chán ghét cô cậu ta." Mạnh Trạch nói như vậy.

Vương Huy kéo ngăn kéo, lấy ra một bao thuốc lá, đặt mạnh lên bàn trà: "Loại này bố mình nói ngon lắm, cậu thử chưa?"

Mạnh Trạch: "Cậu học hút thuốc rồi à?"

"Thử vài hơi, đúng là rất ngon, hơi phê, lúc mới hút thì cổ họng hơi khó chịu, bây giờ thì không sao rồi, tục ngữ có câu, vạn sự khởi đầu nan mà."

Ông Vương làm ăn bên ngoài, thường xuyên phải tiếp khách, Vương Huy đã đủ 18 tuổi, bố cậu cho rằng con trai đã lớn, những chiêu trò tiếp khách như hút thuốc uống rượu, nên học thì vẫn phải học.

Vương Huy rút một điếu thuốc đưa cho Mạnh Trạch, ân cần nói:

"Thử xem?"

Mạnh Trạch nhận lấy: "Bật lửa."

Vương Huy cầm lấy bật lửa, châm thuốc cho Mạnh Trạch: "Thế nào?"

Vị thuốc lá không ngon như Vương Huy nói, đây là lần đầu tiên Mạnh Trạch hút thuốc, mùi vị rất gắt, khói thuốc nhả ra, lại bị mũi hít vào.

Trong làn khói thuốc lượn lờ, nụ cười trên ảnh của Lý Minh Lan trở nên mờ ảo.

"Đây là lần đầu tiên cậu hút à?" Vương Huy nhìn Mạnh Trạch đang phì phèo khói thuốc.

"Ừ." Mạnh Trạch gật đầu.

Vương Huy đột nhiên rít một hơi thuốc, thế mà lại bị sặc: "Mẹ kiếp, động tác của cậu còn thành thạo hơn cả tôi."

Mạnh Trạch gạt tàn thuốc: "Chưa thấy con heo nào chạy, thì ít nhất cũng đã ăn thịt heo rồi." Thuốc lá có phần phê, nhưng không kéo dài.

Vương Huy lấy thuốc, ném bao thuốc lên bàn trà, vắt chéo chân, nói: "Học tốt mười năm, học xấu một ngày, Mạnh Trạch, cậu học gì cũng nhanh, có phải cũng có mặt trái không? Không cần một ngày, chỉ cần vài giây là cậu đã thành thạo rồi."

"Tôi hút thuốc cũng không ảnh hưởng đến việc tôi thi đứng nhất khối." Mũi Mạnh Trạch vẫn còn mùi thuốc lá, "Hôm nay không chỉ học hút thuốc đâu nhỉ?"

"Còn nữa, tới rồi, tới rồi." Vương Huy ấn nút phát VCD.

Bộ phim này không khác mấy so với bộ phim lần trước, âm nhạc du dương, ánh sáng dịu nhẹ mờ ảo, và cả nữ diễn viên cũng giống nhau.

Mạnh Trạch không quen nam diễn viên, cậu dựa vào ghế sofa nhắm mắt, lúc nhìn thấy nữ diễn viên cởi cúc áo, vô tình lại nhớ đến Lý Minh Lan.

Cậu không còn để ý đến màn hình TV nữa, nhìn chằm chằm vào bức ảnh trên bàn trà.

Lý Minh Lan khi đứng yên mới đẹp, chứ không phải là cô gái lúc nào cũng cười như yêu tinh, lượn lờ trước mặt cậu.

Một lúc sau, Vương Huy "a a a" xông vào nhà vệ sinh.

Mạnh Trạch hoàn hồn, cầm lấy bức ảnh của Lý Minh Lan, lại rít một hơi thuốc.

Vị thuốc lá đã khác với ban nãy.

*

Lý Minh Lan và Dư Minh Hi đã đi chơi cả ngày.

Gần tối, Dư Minh Hi hỏi: "Minh Lan, hay là chúng ta cùng nhau ăn tối nhé?"

"Không được đâu chị Hi, em phải về nhà, em ra ngoài cả ngày rồi, bố mẹ em chắc chắn không vui đâu." Lý Minh Lan cười, "Em phải về dỗ dành họ sớm."

"Được rồi, chị đưa em về."

Hai người cùng nhau đi thang máy xuống.

Thang máy trung tâm thương mại lúc nào cũng đông nghịt người, người bên trong chưa ra hết, người bên ngoài đã chen chúc muốn vào.

Lý Minh Lan cảm thấy có thứ gì đó đang quăng về phía mình, cô nhanh tay lẹ mắt, bất ngờ vỗ vào, tay cô va phải một bàn tay to lớn lạnh lẽo.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy đối phương, lập tức hiểu ra, đối phương muốn nhân lúc hỗn loạn mà giở trò đồi bại.

Dư Minh Hi phản ứng cực nhanh, giẫm mạnh một cái vào giày da của người đàn ông.

Người đàn ông phát ra tiếng kêu như lợn rừng.

Dư Minh Hi lại ném hộp giày vào người hắn: "Yêu râu xanh!"

Đối phương đau đớn, ôm đầu bỏ chạy.

Dư Minh Hi quay đầu hỏi: "Minh Lan, em không sao chứ?"

"Em không sao." Lý Minh Lan lấy túi xách che chắn trước mặt, tự bảo vệ mình thật kỹ.

Dư Minh Hi lái xe đưa Lý Minh Lan về nhà, liên tục hỏi: "Thật sự là không bị thiệt thòi gì chứ?"

Lý Minh Lan cười: "Hắn ta chạm vào tay em, em đã đánh hắn ta một cái thật mạnh rồi."

Dư Minh Hi lúc này mới yên tâm.

Lý Minh Lan thậm chí còn không để tâm đến tình huống nhỏ này.

Cô đã có một ngày cuối tuần vui vẻ.

Cho dù giáo viên chủ nhiệm có gọi phụ huynh đến, cô cũng không lo lắng, bố mẹ cô nhất định sẽ đứng về phía cô.

Bản thân Lý Minh Lan cũng không ngờ rằng, Mạnh Trạch chỉ tặng cô một chiếc bánh .

Bình thường như bao chiếc bánh cô mua ở cửa hàng tiện lợi, hơn nữa, vì cô không nỡ ăn, suýt chút nữa đã quá hạn sử dụng, hương vị kém xa.

Tuy nhiên, cô bỗng nhiên như bừng tỉnh.

Năm đó, lúc cô lo lắng, lúc giáo viên tức giận, lúc các bạn học chế giễu, tại sao lại không có một ai thay cô né tránh ánh mắt mỉa mai của mọi người.

Bố, mẹ, anh trai cô có yêu thương cô đến đâu, cũng không thể lúc nào cũng ở trong lớp che mưa chắn gió cho cô.

Danh tiếng của Lý Minh Lan thực sự quá tệ, cô gần như nghĩ rằng mình lại sắp bị cô lập.

Nhưng còn có Mạnh Trạch.

*

Tối thứ Sáu Lý Húc Bân về nhà ăn cơm, đã để quên một tập tài liệu.

Sáng thứ Hai, anh đến từ rất sớm, thấy em gái đang đeo cặp sách, liền nói: "Minh Lan, anh tiện đường đưa em đi học."

"Anh, em cũng có chuyện muốn hỏi anh." Hai anh em cùng nhau xuống lầu, Lý Minh Lan ném cặp sách vào ghế sau, ngồi vào ghế phụ, "Anh, chuyên gia dạy vẽ hồi hè năm ngoái, bây giờ thầy ấy có

mở lớp học cuối tuần không?"

Lý Húc Bân lắc đầu: "Anh ấy chỉ mở lớp học hè thôi."

"Ồ." Lý Minh Lan hơi hối hận vì hè năm ngoái không chịu khó nghe giảng.

Lý Húc Bân hỏi: "Có phải gặp chuyện gì khó giải quyết không?"

"Cũng phải chuẩn bị cho kỳ thi năng khiếu rồi, em nghĩ nếu có giáo viên, có lẽ tiến độ sẽ nhanh hơn."

"Để anh liên hệ thử xem, anh và anh ấy có chút giao tình, nếu không được thì mời anh ấy dạy kèm riêng cho em?"

"Được ạ." Cô phải thúc ép bản thân trở lại trạng thái tự tin như năm đó.

Lý Húc Bân dừng xe ở ngã tư: "Minh Lan, em đi bộ từ đây qua đi, phía trước tắc đường quá, anh phải nhanh chóng đến công ty."

"Vâng, chuyện học vẽ nhờ anh nhé." Lý Minh Lan xuống xe, lấy cặp sách từ ghế sau, đóng cửa xe, cười híp mắt vẫy tay về phía xe.

Lý Minh Lan vừa quay đầu, liền nhìn thấy người kia ở ngã tư đèn đỏ.

Cậu hơi ngẩng đầu, như đang đếm ngược thời gian đèn xanh đèn đỏ.

Cô vội vàng chạy tới: "Mạnh Trạch, chào buổi sáng."

Cậu hơi nghiêng đầu, không nói gì với cô, chỉ cảm thấy phiền.

Phiền hơn nữa là, lại vang lên một giọng nói lớn, là Hồ Hàn Nhiên: "Lý Minh Lan, hôm nay trời đẹp thật đấy."

"Phải đó, thế này thì sắp được mặc đồ hè rồi." Cô và Hồ Hàn Nhiên bắt chuyện về thời tiết.

Thời tiết thì đẹp thật, nhưng đôi mắt Mạnh Trạch lại u ám.

Lý Minh Lan không phải là người xấu xa một cách lộ liễu, cô che giấu điều đó, nhưng có thể cảm nhận được sự tự do của cô từ lời nói và hành động, cô không bị ràng buộc, cũng không sợ hãi thế tục.

Nụ cười của cô như mặt trời, nhưng có thể khiến người ta phát hoảng.

Không chỉ có Hồ Hàn Nhiên, các cán sự bộ môn khác ai mà không chạy theo cô, lớp trưởng và lớp phó cũng nói tốt cho cô trước mặt Lâm Uyển.

Lý Minh Lan quả thật rất có thủ đoạn.

Hộp đồ chơi? Không biết ai coi ai là hộp đồ chơi.

Đèn xanh bật sáng.

Tiếng cười hi hi ha ha của Lý Minh Lan và Hồ Hàn Nhiên vang lên bên tai.

Mạnh Trạch bước về phía trước, bỏ lại hai người họ phía sau.

Nhưng đến cổng trường, giọng nói của Lý Minh Lan lại vang lên bên tai cậu: "Mạnh Trạch, cậu ăn sáng chưa? Chút nữa tôi đi mua bánh bao, có cần mình mua cho cậu một lồng không?"

Mạnh Trạch cuối cùng cũng dừng lại, cúi đầu: "Lý Minh Lan, đừng đi theo tôi nữa."

Trước đây cậu cũng đã cảnh cáo, nhưng cũng chỉ như hổ giấy, còn

lúc này, đôi mắt cậu đen kịt, có cảnh cáo, nhưng cũng có khiêu khích.

Khiêu khích? Chẳng phải đây là sở trường của Lý Minh Lan sao?

Cô vẫn đi theo cậu: "Mạnh Trạch, cậu dạy kèm cho tôi đi."

Mạnh Trạch gặn từng chữ: "Lý Minh Lan."

"Mạnh Trạch, cậu sao vậy? Có phải trong lòng cậu lại thấy khó chịu rồi phải không?"

"Tóm lại." Xung quanh ồn ào, cậu bất đắc dĩ phải ghé sát tai cô, "Đừng đi theo tôi, nếu không, tự chịu hậu quả."

Bốn chữ cuối cùng được nhấn mạnh, hơi thở của cậu phả vào tai cô.

Cô đột nhiên ngẩng đầu.

Cậu đã quay người bỏ đi.

*

Mạnh Trạch đã không làm bất cứ điều gì đứng đắn vào cuối tuần.

Lớp trưởng đến thu bài kiểm tra, Mạnh Trạch không có gì để nộp, chỉ nói rằng mình sẽ tự giải thích với giáo viên chủ nhiệm.

Tiết tự học buổi sáng kết thúc, cậu chủ động đến văn phòng giáo viên.

Chuyện Lý Minh Lan gian lận, giáo viên chủ nhiệm không có thời gian truy cứu.

Chuyện máy nghe nhạc CD, sau khi điều tra, đến nay vẫn chưa có manh mối, cô chủ nhiệm hiện đang đau đầu như ngồi trên đống lửa,

thấy Mạnh Trạch bước vào, bà linh cảm có chuyện chẳng lành.

Lúc trước, khi biết có học sinh này chuyển đến lớp 7, cô chủ nhiệm đã vui mừng khôn xiết, tuy tỷ lệ học sinh giỏi không nhất định được tính vào thành tích của bà, nhưng giáo viên luôn có sự ưu ái đối với học sinh giỏi.

Tuy nhiên, Mạnh Trạch có quá nhiều yếu tố bất ổn.

Đặc biệt là cậu thẳng thắn thừa nhận, cuối tuần có việc nhà, không quan tâm đến việc học, các môn đều bỏ trắng bài kiểm tra.

Mí mắt cô chủ nhiệm giật giật: "Mạnh Trạch, gần đây em hơi lơ là, trạng thái học tập trên lớp của em... hơi mất tập trung."

Mạnh Trạch: "Em sẽ tự điều chỉnh bản thân, không để cô phải lo lắng."

"Cố lên nhé, Mạnh Trạch." Cô chủ nhiệm động viên, "Lần thi thử thứ ba, cô mong chờ em sẽ có màn thể hiện tốt."

Mạnh Trạch bước ra ngoài, vừa lúc thầy Quách bước vào, cậu gật đầu: "Em chào thầy Quách."

Thầy Quách đẩy gọng kính, nói với giáo viên dạy Toán của lớp khác: "Đúng rồi, lần thi thử thứ nhất và thứ hai chúng ta đều chưa ra dạng bài này, không được, không được."

Mạnh Trạch vừa đi vừa nghĩ đến lời nói của thầy Quách, đến cửa lớp 7, cậu nghe thấy Lý Minh Lan hét lên: "Hồ Hàn Nhiên, cậu có tin tôi không?"

Hồ Hàn Nhiên như cầu xin: "Tin! Tôi nào dám không tin bà cô của mình chứ."

Mạnh Trạch thầm chế giễu.

Vậy tại sao khi Lý Minh Lan bị nghi ngờ, họ Hồ lại không lên tiếng? Những nam sinh này chẳng qua là tham lam nhan sắc của cô, ai là người thực sự tin tưởng cô chứ?

Cũng chỉ có đứa ngốc Lý Minh Lan này mới có thể chơi chung với bọn họ.

*

Cuối tuần trôi qua, Vương Huy đến nay vẫn còn bồi hồi, buổi trưa, cậu ta đứng trước cửa lớp 7, vẫy tay về phía Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch đi ra ngoài.

"Cùng nhau ăn cơm trưa nhé?" Vương Huy có cảm giác vui sướng khi hai người cùng nhau làm chuyện mờ ám, đang định hồi tưởng lại chuyện cuối tuần, thì bất ngờ va phải Lý Nghi Gia ở cầu thang.

"Thật trùng hợp, hôm nay bạn cùng bàn của tôi có việc nên không ăn trưa cùng tôi, không biết có thể ăn cùng hai bạn không?" Lý Nghi Gia vừa nói vừa nhìn Mạnh Trạch.

"Tất nhiên là được." Vương Huy đồng ý ngay lập tức.

Có Lý Nghi Gia ở đây, không thể nói đến chủ đề cuối tuần, Vương Huy nghiêm túc nói: "Lý Nghi Gia, cậu muốn thi vào trường đại học nào vậy?"

Lý Nghi Gia: "Mong muốn của tôi và của bố mẹ không giống nhau, đến lúc đó phải cân nhắc, tìm một điểm cân bằng giữa hai bên."

Vương Huy: "Đúng vậy, hai thế hệ nên giao tiếp nhiều hơn."

Lý Nghi Gia: "Mạnh Trạch, còn cậu thì sao?"

Vương Huy cảm thấy bị cho ra rìa, quay sang nhìn Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch: "Miền Bắc."

Vương Huy: "Cậu chuyển trường lần này thật là thừa thãi, cũng chỉ còn nửa năm nữa thôi, à không, tính ra còn chưa đến nửa năm, dù sao sau này cậu cũng phải ra miền Bắc học đại học, sao không ở lại miền Bắc luôn đi?"

Lý Nghi Gia lại nói: "Không hề thừa thãi đâu, Mạnh Trạch chuyển đến Nham Nguy rất tốt, nếu không, tầm nhìn của tôi ở đây sẽ bị hạn hẹp, chính cậu ấy đã cho tôi thấy một đối thủ đáng gờm như vậy."

"Tôi và Mạnh Trạch hồi cấp hai thường xuyên chơi với nhau, sau đó cậu ấy chuyển đi, tôi không quen lắm, bây giờ cậu ấy quay lại nửa năm rồi, tôi và cậu ấy ấy mà." Vương Huy vỗ vai Mạnh Trạch, "Tình cũ bùng cháy."

Ba người ngồi chung một bàn.

Lý Nghi Gia và Vương Huy trò chuyện rôm rả.

Mạnh Trạch không nói gì, bữa trưa hôm nay nhạt nhẽo, cậu đặc biệt gọi một chiếc đùi gà rán, lần trước thấy Lý Minh Lan ăn ngon lành, cậu tưởng là món ngon trên đời, kết quả cũng chỉ bình thường, cắn một miếng, không hề giòn tan, chỉ thấy nhạt nhẽo.

Cậu ăn vài miếng cơm trắng: "Tôi có việc phải đi trước."

Vương Huy ngẩng đầu lên: "Có chuyện gì vậy?"

Mạnh Trạch không nói gì, vỗ vai Vương Huy.

Cậu vừa đi, Lý Nghi Gia cũng không nói gì, nhưng Vương Huy nghĩ lại, cũng không đúng, vừa rồi rõ ràng chỉ có cậu và Lý Nghi Gia nói chuyện, sao bây giờ lại im lặng thế này?

Vương Huy bất đắc dĩ nói: "Tính tình Mạnh Trạch hơi kỳ quặc."

Lý Nghi Gia mỉm cười: "Cậu ấy có khí chất riêng của cậu ấy."

Mạnh Trạch không nghiện thuốc lá, nhưng một mình ở trong khu rừng nhỏ, rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn châm một điếu thuốc.

Niềm vui mà nicotine mang lại không khiến người ta mê mẩn như Vương Huy nói, đối với Mạnh Trạch mà nói, nó còn thiếu một thứ gì đó.

Hút được nửa điếu thuốc, buổi trưa yên tĩnh cũng bị phá vỡ.

"Cuối cùng cũng để tôi tóm được rồi nhé." Giọng nói vang lên là tiếng cười gian xảo của Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch ngậm điếu thuốc, quay đầu lại.

Hai tay cô chống nạnh: "Nếu tôi báo cáo với hiệu trưởng thì cho dù cậu là học sinh giỏi nhất khối cũng phải viết bản kiểm điểm." Cô dương dương tự đắc.

Mạnh Trạch lấy điếu thuốc ra: "Cậu lại đi theo tôi." Rõ ràng cậu đã cảnh cáo cô rồi.

Lý Minh Lan làm mặt quỷ: "Tôi biết mà, trưa nay cậu lén lút ra ngoài làm chuyện xấu, không ngờ cậu còn dám một mình đến khu rừng ma ám này." Cô thấy hôm nay Mạnh Trạch có vẻ kỳ lạ, lén lút đi theo, thì ra cậu đang hút thuốc.

"Rừng ma ám?"

"Nơi này từng có một nữ sinh chết, sau đó thì bị ma ám." Lý Minh Lan cười híp mắt, "Có sợ không?"

"Rốt cuộc cậu muốn thế nào?" Mạnh Trạch dụi tàn thuốc.

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Bắt thóp cậu, để cậu dạy kèm cho tôi."

Mạnh Trạch lạnh lùng nói: "Tôi không dạy kẻ ngốc."

Nụ cười của cô càng rạng rỡ: "Nói là bắt thóp, đương nhiên là dựa trên việc cậu không tình nguyện rồi."

Cậu nhìn cô chằm chằm.

Lý Minh Lan nhướng mày: "Không đồng ý à? Không đồng ý thì tôi đi mách lẻo đấy! Học bá Mạnh lén lút hút thuốc, tin sốt dẻo đây." Nói xong, cô quay người bỏ đi.

Mạnh Trạch không tin cô thực sự đi mách lẻo, nhưng cậu không thể nuốt trôi cục tức này, vừa nhìn thấy cô là cậu lại bực bội, cậu sải bước đuổi theo.

Nghe tiếng bước chân của cậu, cô thầm cười, đang định chạy thì bất ngờ vấp phải cành cây dưới chân, cô không kịp giữ thăng bằng, loạng choạng ngã xuống.

Cô ngã xuống bãi cỏ, một lúc lâu không động đậy.

Mạnh Trạch thấy cô gái ngạo mạn không còn chút khí thế nào, bèn bước tới: "Còn muốn đi mách lẻo nữa không?"

"Vẫn đi." Cô chống hai tay xuống đất, cổ tay phải bị trẹo, nhất thời không sao dùng sức được, chỉ có thể nằm úp nửa người trên bãi cỏ.

Cậu không tốn chút sức lực nào đã khống chế cô từ phía sau, nửa quỳ muốn nắm lấy hai tay cô.

Cô sợ cậu chạm vào vết thương của mình, lập tức co người lại, xoay

người bỏ đi.

Lúc này, lòng bàn tay cậu chạm vào thứ gì đó cực kỳ mềm mại, động tác của cậu khựng lại.

"Mạnh Trạch." Cô bị cậu đè nửa người trên bãi cỏ, phần thân trên đã nâng lên đến mức tối đa.

Tay trái Mạnh Trạch vẫn còn nửa điếu thuốc, cậu rít một hơi, nhìn khuôn mặt nghiêng sang một bên của cô, cậu lại rít thêm một hơi thuốc.

Trong làn khói thuốc, đôi mắt cậu đen kịt không thấy ánh sáng.

Lý Minh Lan: "Được rồi, mau buông tôi ra, tôi nói cho cậu biết, tôi ghét nhất loại người mách lẻo đấy."

Mạnh Trạch tự ý hút thuốc, một tay đột nhiên bò lên ngọn đồi, ban đầu cậu chỉ nhẹ nhàng bao phủ, lớn thật đấy, sau đó càng siết chặt hơn, đây không phải là miếng đệm độn, ngọn đồi này là phong cảnh tự nhiên, miệng cậu hút thuốc, tay cậu leo núi.

Thì ra thuốc lá phải kết hợp như vậy mới kích thích.

Mạnh Trạch nhìn cô: "Lý Minh Lan, đừng có chọc giận tôi, nếu không lần sau đừng trách tôi không khách sáo."

Nếu người xông vào là một cô gái ngoan ngoãn, nhìn thấy hành động của cậu, nghe thấy lời đe dọa của cậu, chắc chắn sẽ sợ đến vỡ mật.

Nhưng, Lý Minh Lan nổi tiếng là đứa con gái ương ngạnh, khoảnh khắc đầu tiên, cô hơi kinh ngạc trước con người thật của cậu, cậu thỏa mãn buông cô ra, cô bò dậy, co chân muốn đá vào chỗ đó của cậu.

Mạnh Trạch nhanh nhẹn né tránh.

Lý Minh Lan quay người bỏ chạy.

Thiếu nữ chạy ra khỏi khu rừng, thế giới của cậu trở lại yên tĩnh.

*

Cả buổi chiều, trái tim Lý Minh Lan đập thình thịch, không chỉ bên ngực trái, mà cả bên phải cũng nóng ran.

Mạnh Trạch thay đổi rồi sao? Cậu ấy đột nhiên thay đổi rồi sao? Cô cứ tưởng cậu chỉ xem tạp chí khiêu dâm, nào ngờ cậu dám...

Cô nên đi tố cáo cậu, để giáo viên phạt cậu thật nặng.

Thật là quá đáng.

Lý Minh Lan không tập trung tinh thần, tan học, cô đeo cặp sách, không quay đầu lại lần nào, trực tiếp chạy về nhà.

Cô xé một tờ giấy, dùng bút chì vẽ một cái đầu tròn lên đó.

Vẽ hết những cảm xúc chất chứa trong lòng lên đó, tức giận, phẫn nộ, sững sờ... Không đúng, cô không hề ngạc nhiên.

Cô đã sớm nắm thóp được Mạnh Trạch rồi.

Không bao lâu, trong đầu tròn xếp hàng mấy biểu cảm, cô gạch một dấu chéo lớn.

Cuối tuần đi dạo phố, cô đã thấy gã lưu manh đó thật ghê tởm.

Nhưng khi Mạnh Trạch cúi đầu xuống, cô cảm thấy nơi bị cậu nắm lấy như có luồng khí, sắp sửa bùng nổ...

Cô tự mình nắm lấy mình.

Dùng sức một chút.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 32: Học tốt mười năm, học xấu ba ngày

Ban đêm, Lý Minh Lan trốn trong chăn, vén chăn nhìn ngực mình.

Cô ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, cơ thể phát triển sớm hơn những cô gái cùng tuổi.

Lúc đặt may đồng phục trường, cô đã cố tình đặt lớn hơn một cỡ, quần áo rộng rãi, vóc dáng không quá nổi bật.

Nhưng có những thứ, có giấu cũng không giấu được.

Quần áo của cô đủ màu sắc sặc sỡ, không mỏng manh, không để ai có cơ hội sàm sỡ.

Lần trước, cô cố tình mặc áo trắng để khiêu khích Mạnh Trạch.

Lúc đó cậu vẫn làm mặt tỉnh bơ.

Vì không trêu chọc được cậu, cô dần dần quên chuyện này.

Cô muốn xé bỏ lớp ngụy trang của Mạnh Trạch, nhưng không ngờ, một khi đã tháo bỏ mặt nạ, con người ta sẽ như biến thành một người khác.

Cô không biết phải làm sao, trong đầu lóe lên ý nghĩ tìm Dư Minh Hi, nhưng ngay sau đó, cô đã tự phủ nhận.

Nếu Dư Minh Hi biết chuyện, chắc chắn sẽ tức giận, sẽ đi đòi lại công bằng cho cô.

Chuyện tính sổ Lý Minh Lan cô có thể tự làm, không cần phải làm phiền người khác.

Vậy nên, cô không thể nói với bất kỳ ai.

Nói cái gì chứ? Nói cô bị Mạnh Trạch sàm sỡ, không những không rút dao chém người tại chỗ, ngược lại còn trốn trong chăn suy nghĩ lung tung, đây không phải là chuyện Lý Minh Lan sẽ làm.

Cô đột nhiên xuống giường lấy điện thoại.

Trong album ảnh có mấy trang tạp chí cô chụp ở quán net, chất lượng ảnh thấp không thể che giấu được những đường cong bốc lửa của các cô gái mặc bikini.

Chẳng lẽ Mạnh Trạch đã tưởng tượng cô thành những nữ người mẫu đó?

Lý Minh Lan kéo chăn lên, trùm kín đầu.

Tức chết đi được, không thèm nghĩ đến cậu ta nữa.

*

Không chỉ có một người trằn trọc không ngủ được.

Chăn bị vo thành một đống, vứt chỏng chơ ở góc giường.

Đêm xuân, Mạnh Trạch ngồi tựa đầu giường, co gối.

Căn phòng của cậu không có gì trang trí, lúc chuyển nhà, bố cậu nhất quyết phải mang hết những giải thưởng năm xưa về, ngay cả bằng khen hồi tiểu học cũng không tha, nói là để trưng bày trong tủ sách.

Cuối cùng đều bị Mạnh Trạch nhét hết vào ngăn kéo.

Trong tủ sách bày vài cuốn sách mỹ thuật của ông ngoại, còn lại chủ yếu là sách bài tập của các môn học.

Cuộc sống thật nhạt nhẽo.

Buổi chiều Mạnh Trạch đã gọi điện cho tiệm sách cũ, hỏi về số tạp chí đó.

Ông chủ nói: "Hết rồi, cũ quá rồi, tôi cũng không thu mua tạp chí quá hạn, thật ra ở đây tôi còn có những thứ hấp dẫn hơn đấy."

"Cảm ơn ông chủ."

Thứ rẻ mạt nhất trên đời chính là hối hận.

Chỉ là nếu biết trước, Mạnh Trạch sẽ không vì cảm thấy có lỗi với sự nực cười của bố mà vứt bỏ cuốn tạp chí đó.

Mạnh Trạch đưa tay lấy bao thuốc, vừa nhìn đã thấy bức ảnh gia đình trên đầu giường.

Lúc đó trong nhà chỉ còn ông ngoại là người lớn tuổi nhất, ông ngồi ngay ngắn ở giữa, cười híp mắt, cái đầu hói nửa chừng nổi bật hơn ai hết.

Phông nền của bức ảnh gia đình là câu "Gia hoà vạn sự hưng" mà ông ngoại yêu thích nhất.

Mạnh Trạch sờ đến bao thuốc, nhưng lại buông ra.

Cậu nhìn bàn tay mình, nếu ông ngoại biết chuyện cậu làm hôm nay, chắc chắn sẽ đánh gãy chân cậu.

Làm cũng đã làm rồi, lúc đó chỉ muốn trút giận, cho đến khi chạm vào cô, mới nảy sinh ý nghĩ muốn dạy dỗ cô một trận.

Đầu ngón tay Mạnh Trạch gõ nhẹ lên bao thuốc, cầm bao thuốc, đi ra ban công.

Ngoài ban công không bật đèn, trong bóng tối chỉ có tia lửa đỏ rực trên đầu thuốc lá của Mạnh Trạch.

Không sưởi ấm được lòng người, chỉ thiêu đốt dục vọng xấu xa.

Đó là lần đầu tiên cậu chạm vào cơ thể con gái, cậu biết lúc đó mình rất mạnh bạo, không phải là không muốn dịu dàng, mà là nhìn thấy đôi mắt to tròn của cô trừng trừng nhìn mình, trong không gian tĩnh lặng của rừng cây nhỏ, chỉ còn lại một Mạnh Trạch hung ác và một Lý Minh Lan mềm yếu.

Mạnh Trạch khịt mũi.

Không kiềm chế được.

*

Lý Minh Lan vẫn tự tại như thường, nhưng sau đó, mỗi lần quay đầu lại quan sát Mạnh Trạch, cô không còn nở nụ cười quyến rũ như trước nữa, mà thay vào đó là sự dò xét.

Cô dường như không để tâm đến móng vuốt sói của cậu.

Mạnh Trạch thậm chí còn cảm thấy, so với việc cậu mất ngủ, cô ngủ rất ngon, hai má ửng hồng.

Ánh mắt cậu nhìn cô vẫn lạnh nhạt như trước.

Người duy nhất vẫn nhiệt tình như cũ là cậu bạn cùng bàn, Phùng Thiên Lãng.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Phùng Thiên Lãng và Chu Phác Ngọc đều

cho rằng, Lý Minh Lan không thể nào là kẻ trộm.

Cậu ta cảm thấy có lỗi với Lý Minh Lan.

Từ ngày dưới chung cư nhà cậu ta mở tiệm bánh ngọt, cậu ta rất ga lăng, thi thoảng lại mua bánh ngọt cho cô.

Bánh tart trứng, bánh kem, bánh bao sữa, bánh mì nướng phô mai, bánh su.

Mấy hôm sau, Phùng Thiên Lãng hỏi: "Lý Minh Lan, cậu thích ăn bánh ngọt gì nhất?"

Lý Minh Lan đáp: "Tuyết mị nương."

Khuôn mặt Phùng Thiên Lãng hơi cứng đờ, bởi vì tiệm bánh ngọt dưới chung cư nhà cậu ta không bán bánh tuyết mị nương.

Mạnh Trạch nhìn cậu bạn cùng bàn, chắc ngày mai cậu ta lại không biết đi đâu kiếm một hộp bánh tuyết mị nương mang đến đây.

Phùng Thiên Lãng không có, nhưng cậu ta nói trên con phố nhà mình có một nhà hàng trà, món điểm tâm đặc trưng là bánh tuyết mị nương.

Chiêu này mới mẻ hơn so với việc mua bánh tuyết mị nương mang đến trường, bởi vì như vậy còn có thể ngồi ăn cùng nhau.

Phùng Thiên Lãng nói xong, bắt gặp ánh mắt của Mạnh Trạch, lại cảm thấy không thể lạnh nhạt với cậu bạn cùng bàn: "Mạnh Trạch, hay là chúng ta cùng nhau đi ăn thử bánh tuyết mị nương đi."

"Không có hứng thú." Bây giờ Mạnh Trạch chỉ có thể dựa vào mùi thuốc lá để kích thích vị giác.

"Không ngờ Lý Minh Lan lại thích ăn bánh tuyết mị nương." Phùng

Thiên Lãng nói, "Nhưng mà, nụ cười của Lý Minh Lan ngọt ngào hệt như tuyết mị nương vậy."

Mạnh Trạch giả vờ như không nghe thấy.

*

Không biết từ bao giờ đã thành thói quen, mỗi lần muốn đứng dậy, Lý Minh Lan đều phải duỗi tay, cố ý kéo kéo tay áo hai bên, sau đó, chậm rãi dịch ghế về phía sau, chống vào chân bàn phía sau, rồi mới đứng dậy.

Tôn Cảnh đứng ngoài cửa lớp 7, hất cằm về phía cô.

Cô chậm chạp đứng dậy, nhưng không vội đi ngay mà mở khóa kéo cặp, giơ cao áo khoác đồng phục, sau đó mới rẽ ngoặt đi ra.

Tôn Cảnh nhìn thấy, vạt áo đồng phục của cô va vào người ngồi sau cô.

Cậu nam sinh đó, hình như họ Mạnh thì phải?

Bạn học Mạnh cúi đầu không ngẩng lên, dường như không để ý đến việc bị cô hất trúng, cũng có thể là đã quen rồi.

Lý Minh Lan ra khỏi lớp: "Tôn lão đại, tôi chờ anh lâu rồi đấy." Đã đồng ý giúp đỡ, chắc chắn Tôn Cảnh sẽ đi dò la tin tức, ngày qua ngày, Lý Minh Lan cũng không hỏi han gì thêm.

"Không sợ tôi nói với em một câu, lực bất tòng tâm sao?"

"Ở trường trung học Nham Nguy, nếu ngay cả Tôn lão đại cũng bất lực, thì tôi chỉ có thể cam chịu số phận."

Tôn Cảnh bật cười: "Lý Minh Lan, ngày thường thấy em được mọi người yêu mến, hoa gặp hoa nở, sao lại kết thù khắp nơi vậy?"

Lý Minh Lan hỏi ngược lại: "Tôn lão đại và tôi là bạn đúng không?"

"Tôi không có bạn bè, nhưng em và tôi cùng nhau làm nhiệm vụ, lời đồn truyền ra ngoài, coi như tôi nợ em một ân tình." Hắn tiến lại gần một bước, như muốn nói nhỏ.

Nhưng cô lại lùi lại phía sau.

Tôn Cảnh nhướn mày, hạ giọng: "Đã nợ ân tình của em, đương nhiên phải trả, tôi đã tìm được người tố cáo em gian lận rồi."

Lý Minh Lan ngẩng đầu lên.

Tôn Cảnh: "Cô ta vô tình nhìn thấy, em và cái tên họ Mạnh kia lén la lén lút ở cửa nhà vệ sinh, cô ta tưởng hai người gian lận."

"Vô tình nhìn thấy?" Nhưng lúc đó, trên hành lang chỉ có cô và Mạnh Trạch.

"Không khéo, tôi cũng nợ cô ta một ân tình, tôi chỉ có thể tiết lộ cho em biết đến vậy thôi." Tôn Cảnh nói, "Sau đó, cô ta đã bí mật tố cáo với giáo viên như thế nào, rồi cô ta lại bí mật nhận lỗi với giáo viên như thế nào."

Lý Minh Lan gật đầu: "Có Tôn lão đại đảm bảo, tôi yên tâm rồi."

"Em không hỏi người đó là ai sao?"

"Hỏi cũng vô ích, dù sao anh cũng không nói."

"Tôi còn tưởng em chán ghét việc người khác đi tố cáo, không ngờ, điểm số của em lại là gian lận." Ngay cả Tôn Cảnh cũng kinh ngạc.

Phải, chỉ có Mạnh Trạch tin cô không gian lận, cô lại hỏi: "Tôn lão đại, chuyện mất đồ của lớp tôi đã có manh mối gì chưa?"

Tôn Cảnh lắc đầu: "Chờ nhà trường điều tra đi."

Lý Minh Lan tựa eo vào lan can, nhìn thấy Mạnh Trạch đứng dậy khỏi chỗ ngồi, cô không hiểu nổi cậu, nhưng lại muốn tìm ra nguyên nhân.

Mạnh Trạch dường như không nhìn ai, nhưng trong một giây đã chạm mắt với cô.

Cô mượn lực từ lan can, thuận thế đẩy một cái, vì dùng lực quá mạnh, suýt chút nữa đụng trúng Tôn Cảnh.

Tôn Cảnh vội vàng nắm lấy cổ tay cô.

Cô liếc nhìn Mạnh Trạch, lại thấy cậu đang đi về phía nhà vệ sinh.

Thì ra, Mạnh Trạch căn bản không thèm để ý đến cô.

Tên khốn!

Lý Minh Lan trở về chỗ ngồi, lườm Mạnh Trạch một cái.

Mạnh Trạch cúi đầu, đương nhiên không biết gì.

Phùng Thiên Lãng chú ý đến Lý Minh Lan hơn, nhận ra cả buổi chiều nay cô không hề quay đầu lại, có lẽ là tâm trạng không tốt lắm.

Mà người khiến Lý Minh Lan tức giận, rất có thể là người đang ngồi bên cạnh cậu ta.

Phùng Thiên Lãng hỏi: "Mạnh Trạch, cậu có cảm thấy Lý Minh Lan có ý gì với cậu không?"

Mạnh Trạch hỏi ngược lại: "Ý gì?"

Phùng Thiên Lãng như có điều suy nghĩ: "Tôi cảm thấy, ánh mắt cậu ấy nhìn cậu khác với ánh mắt nhìn tôi."

Mạnh Trạch giải thích: "Sở trường của Lý Minh Lan chẳng phải là nói chuyện trước sau bất nhất, đối phó với người khác nhau bằng cách khác nhau sao?"

Phùng Thiên Lãng: "Cậu hiểu cậu ấy thật đấy."

Mạnh Trạch: "Người ngu ngốc, tâm tư đều viết hết lên mặt."

Phùng Thiên Lãng trợn tròn mắt, kéo kéo tay áo Mạnh Trạch, hạ giọng nói: "Mỗi người mỗi vẻ, chẳng phải tiếng Anh của Lý Minh Lan rất trôi chảy sao, cậu đừng làm tổn thương cậu ấy." Cậu ta liếc nhìn Lý Minh Lan, cũng không biết cô có nghe thấy hay không.

Tóm lại, cô không hề quay đầu lại.

Mạnh Trạch hất tay ra.

Phùng Thiên Lãng lúc này mới buông cậu ra.

Mạnh Trạch quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hộ hoa sứ giả của Lý Minh Lan quả nhiên rất nhiều.

Không chỉ trong lớp 7, ngay cả Vương Huy, từ sau lần chụp ảnh cho Lý Minh Lan, cậu ta như bị ma ám, nói với Mạnh Trạch: "Eo thon chân dài, Lý Minh Lan dù chụp ở góc độ nào cũng toát lên vẻ quyến rũ."

"Sắc đẹp chỉ là phù du." Mạnh Trạch khuyên nhủ bạn thân một câu.

Mạnh Trạch đã leo lên ngọn núi của Lý Minh Lan ở cái tuổi chớm nở, trong mơ, cậu nhớ lại ngọn núi đó, hoàn toàn khác với bông gòn, mềm mại, nhưng rất đầy đặn.

Sau đó rất lâu, Lý Minh Lan không còn đến khu rừng nhỏ nữa, ngoại trừ lần đầu tiên, những lần sau đều chỉ là giấc mơ.

*

Không phải là Lý Minh Lan không đến, cô đã lảng vảng bên ngoài khu rừng.

Không biết trong rừng có kho báu gì mà Mạnh Trạch ngày nào cũng chạy đến đó.

Cô đá đá hòn đá dưới chân, tính toán thời gian, sắp đến giờ rồi, cô thò đầu ra từ sau thân cây, lại thấy Điêu Khôn đang đi qua ngã ba đường phía trước.

Chuyện gì thế này? Sao đám con trai trong lớp đều thích đi lang thang khắp nơi vào buổi trưa vậy?

Lý Minh Lan đang định quay về lớp, đến ngã ba đường, vô tình quay đầu lại, lại thấy Điêu Khôn đi vào nhà thi đấu.

Kỳ lạ, công trình cải tạo vẫn chưa hoàn thành, cậu ta đến đó làm gì?

Không nhịn được tò mò, hay nói đúng hơn, Lý Minh Lan cảm thấy có một linh cảm kỳ lạ thôi thúc cô đi theo.

Công trình nhà thi đấu đã đi vào giai đoạn cuối, thường xuyên khóa cửa, vậy mà hôm nay lại mở cửa.

Cô thò đầu vào từ cửa.

Hình như công trình trong nhà thi đấu đã tạm dừng, lúc này không bật đèn, tối om, cô nhìn không rõ.

"Lý Minh Lan."

Cô giật mình, nheo mắt nhìn.

Điêu Khôn không biết từ đâu xuất hiện, hỏi: "Cậu làm gì ở đây?" Cậu ta đứng bên trong, hai tay đút túi quần.

Cô đột nhiên tinh mắt, nhìn thấy trong túi cậu ta có một vật hình tròn... Cô vội vàng đứng thẳng người: "Tôi đang muốn hỏi cậu đây, cậu đến đây làm gì? Nơi này đang sửa chữa, cẩn thận gạch đá rơi từ trên trần nhà xuống, đập cho cậu bị chấn động não đấy."

"Vậy cậu chạy đến đây làm gì?" Giọng điệu của Điêu Khôn hơi trầm xuống.

Lý Minh Lan bắt chước cậu ta, đút hai tay vào túi quần: "Đi dạo thôi." Nói xong, cô quay người bỏ đi.

"Lý Minh Lan." Điêu Khôn gọi cô.

Nhưng cô không dừng lại, ngược lại còn đi nhanh hơn.

Điêu Khôn đuổi theo, túm lấy vai cô.

"Cậu làm gì vậy?" Lý Minh Lan trừng mắt nhìn cậu ta.

Tay trái Điêu Khôn siết chặt thứ gì đó bên trong, gặng hỏi: "Lý Minh Lan, cậu nhìn thấy gì rồi?"

"Tôi không nhìn thấy gì cả, à, tôi nhìn thấy cậu đi vào trong, rồi lại đi ra."

"Chắc chắn là cậu đã nhìn thấy." Ngay cả Điêu Khôn cũng cảm thấy túi bên trái của mình hơi lộ liễu, "Cậu muốn đi mách với giáo viên sao? Lý Minh Lan, đừng tưởng có Tôn Cảnh làm chỗ dựa thì tôi sợ cậu."

"Tôi còn chẳng biết cậu đang nói cái gì."

"Giả ngu." Điêu Khôn định túm lấy tay cô.

"Cậu đừng làm bậy, tôi sẽ gọi người đấy."

Điêu Khôn định lôi cô vào nhà thi đấu.

Lý Minh Lan vừa mở miệng đã hét lên: "Có người—"

Điêu Khôn vội vàng bịt miệng cô lại, hạ giọng nói: "Lý Minh Lan, có gì từ từ nói."

Cô đá một cái về phía cậu ta, hét lớn: "Mạnh Trạch—" Mạnh Trạch đang ở khu rừng nhỏ, không biết có nghe thấy không?

Điêu Khôn cao to lực lưỡng.

Lý Minh Lan không thoát khỏi sức lực của cậu ta, bị cậu ta lôi vào nhà thi đấu.

Vật liệu xây dựng đã được dọn dẹp gần hết, tiếng đóng cửa vang vọng.

Điêu Khôn: "Nói mau, rốt cuộc cậu đã nhìn thấy gì?"

Lý Minh Lan: "Hừ, một câu hỏi cứ lặp đi lặp lại mãi."

Lúc này, Điêu Khôn cuối cùng cũng rút tay ra khỏi túi quần bên trái, vật bên trong mất đi bàn tay cậu ta nâng đỡ, rơi bộp xuống đất thành hình tròn.

Đó là hình dạng của chiếc máy nghe nhạc CD.

Cậu ta nhìn chằm chằm cô: "Lý Minh Lan, tôi biết cậu đã nhìn thấy rồi."

"Tôi nói là tôi không nhìn thấy, cậu có tin hay không?" Cô định tiến đến gõ cửa.

Điêu Khôn chặn lại: "Đừng có đánh trống lảng nữa, Lý Minh Lan, nếu cậu dám nói ra ngoài, tôi sẽ không tha cho cậu đâu." Bạn học cùng lớp lúc này trông thật hung dữ xa lạ.

Lý Minh Lan lại định hét lên: "Mạnh Trạch—"

"Rầm" một tiếng, cửa bị đạp tung.

Lý Minh Lan đứng sát cửa, chỉ cảm thấy một cơn gió ùa vào từ bên ngoài, thổi tung người cô.

Mạnh Trạch đứng trước cửa, lạnh lùng hỏi: "Hai người đang làm gì ở đây?"

Lý Minh Lan đẩy Điêu Khôn ra, lập tức trốn sau lưng Mạnh Trạch: "Cậu ta bắt nạt người khác."

Nắm tay Mạnh Trạch siết chặt: "Điêu Khôn."

Điêu Khôn giơ hai tay lên: "Tôi không đánh cậu ấy, tôi đang nói chuyện với cậu ấy."

"Nói chuyện gì?" Mạnh Trạch vừa nhìn đã thu hết vào tầm mắt thứ trong túi Điêu Khôn.

Thì ra kẻ trộm ở đây.

"Mạnh Trạch, Lý Minh Lan, chuyện cho qua được thì cho qua, được không?" Điêu Khôn cảm thấy sao mình lại xui xẻo như vậy chứ?

Hôm đó học Thể dục, thầy Điền tổ chức thi đấu bóng rổ.

Kính áp tròng của Điêu Khôn bị rơi mất một bên, nếu cậu ta nói cậu ta về lớp lấy kính, thầy Điền sẽ nghĩ cậu ta cố ý câu giờ, không cho cậu ta ra sân, Điêu Khôn bèn nói dối là đi vệ sinh, thực chất là chạy về lớp.

Cả lớp chỉ còn mỗi Lý Minh Lan không đi học thể dục, nhưng cô lại không biết đã đi đâu.

Điêu Khôn lấy kính xong, nhìn thấy dây tai nghe lộ ra từ khóa kéo cặp sách của Lâm Uyển ở bàn trước, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cậu ta đã lấy trộm chiếc máy nghe nhạc CD.

Cậu ta đã nghĩ kỹ rồi, đổ hết mọi chuyện lên đầu Lý Minh Lan.

Lâm Uyển và cậu ta là bạn cùng bàn, có quen biết, cậu ta xúi giục vài câu, chắc chắn Lâm Uyển cũng sẽ nghĩ là Lý Minh Lan làm.

Lý Minh Lan vừa mới xảy ra chuyện gian lận, đang là tâm điểm chú ý, là một kẻ chết thay rất tốt.

Điêu Khôn không dám để đồ ở trong lớp, sợ giáo viên kiểm tra tủ và cặp sách của cả lớp.

Cậu ta định mang đồ cất đi chỗ khác, tan học sẽ quay lại lấy.

Ban đầu cậu ta định đến phòng tập thể dục ở tòa nhà thí nghiệm, nhưng không ngờ lại có học sinh lớp 11 ở đó, cậu ta đành phải quay lại, lúc đi ngang qua nhà thi đấu, thấy cửa lớn đang mở, bên trong lại không có ai, cậu ta bèn lẻn vào, giấu đồ ở phòng sân khấu.

Đương nhiên, cậu ta quay lại muộn, không kịp tham gia thi đấu bóng rổ, nhưng không ai nghi ngờ cậu ta.

Tan học, cậu ta đến nhà thi đấu, phát hiện cửa lớn đã bị khóa, cậu ta lo lắng bất an, sợ công nhân xây dựng phát hiện ra thứ giấu bên trong.

Mấy hôm nay, cậu ta thường xuyên đi dạo loanh quanh đây, cuối cùng, hôm nay cửa mở, cậu ta vừa lấy đồ xong thì đụng phải Lý Minh Lan.

Điêu Khôn lại nói: "Chuyện cho qua, được không?"

Mạnh Trạch: "Cậu phải thể hiện thành ý."

Điêu Khôn gật đầu: "Tôi sẽ trả lại đồ, coi như chuyện này chưa từng xảy ra."

Mạnh Trạch: "Chưa từng xảy ra sao? Vậy chuyện đang ầm ĩ lên kia là cái gì?"

Điêu Khôn: "Chờ tôi trả đồ lại, Lâm Uyển sẽ không mất đồ nữa, cậu ấy sẽ không truy cứu nữa."

Lý Minh Lan vẫn trốn sau lưng Mạnh Trạch: "Còn tổn thất danh dự của tôi nữa."

Điêu Khôn: "Lý Minh Lan, tôi bồi thường cho cậu, bồi thường tổn thất danh dự cho cậu."

Lý Minh Lan: "Để tôi suy nghĩ đã."

Không nhận được câu trả lời chắc chắn, Điêu Khôn hơi sốt ruột: "Tôi nói cho hai người biết, không phải chỉ có Tôn Cảnh mới có quan hệ với người ngoài xã hội, muốn dạy dỗ hai người, tôi có rất nhiều cách, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, đừng có giả ngu."

Mạnh Trạch nghiêng đầu: "Giọng điệu lớn nhỉ."

"Mạnh Trạch, cậu cũng vậy." Điêu Khôn chỉ vào mũi Mạnh Trạch, "Đừng có được voi đòi tiên, ép tôi đến đường cùng, chuyện gì tôi cũng dám làm đấy, tốt nhất cậu nên suy nghĩ kỹ, bây giờ trường có

thể bảo vệ cậu, chờ cậu thi đại học xong, trường không bảo vệ cậu được đâu."

Mạnh Trạch gạt ngón tay Điêu Khôn ra: "Thái độ này của cậu không có chút thành ý nào cả."

"Chuyện cho qua, tôi có thành ý." Điêu Khôn làm động tác mời.

Mạnh Trạch và Lý Minh Lan ra khỏi nhà thi đấu, hai người đi rất chậm, ngược lại Điêu Khôn chạy rất nhanh.

Lúc Điêu Khôn lộ rõ vẻ hung ác, Lý Minh Lan còn đang nghĩ, nếu Mạnh Trạch không xuất hiện, cô sẽ không bao giờ để ý đến cậu nữa.

Nhưng cậu vẫn đến.

Trên vạt áo đồng phục của Mạnh Trạch dính một chiếc lá nhỏ.

Lý Minh Lan nhìn thấy, đưa tay muốn nhặt chiếc lá, nhưng cậu vừa cử động, tay cô lệch đi, túm lấy vạt áo cậu.

Mạnh Trạch bị kéo lại, quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Cô buông tay, thấy cậu định đi về phía khu rừng nhỏ, cô lại đi theo.

Mạnh Trạch không quay đầu lại, nói: "Đừng đi theo tôi."

Cô không để ý, đi còn nhanh hơn cả cậu, vượt lên trước mặt cậu: "Chuyện của Điêu Khôn, chúng ta nên làm gì đây?"

Bây giờ hai người là châu chấu trên cùng một sợi dây thừng, Mạnh Trạch hỏi: "Mối quan hệ bên ngoài của cậu ta rất phức tạp sao?"

"Tôi chỉ nghe nói, anh trai của Điêu Khôn trước đây đánh nhau ở trường, bị đuổi học, những chuyện khác thì không rõ. Tôi và Điêu Khôn không thân thiết lắm." Lý Minh Lan suy nghĩ một chút, "Nhưng

mà, có lẽ có thể hỏi Phùng Thiên Lãng."

Hai người cứ như vậy mà đi đến khu rừng nhỏ.

Lý Minh Lan nói: "Cho dù chúng ta không nói cho giáo viên, nhưng có thể giấu gia đình mãi được sao? Giấu bạn bè mãi được sao? Điêu Khôn dựa vào đâu mà tin tưởng chúng ta sẽ giữ bí mật? Chắc chắn cậu ta không tin, đối với cậu ta mà nói, chúng ta vẫn luôn là mối đe dọa."

Những đạo lý này, bản thân Mạnh Trạch cũng có thể nghĩ ra.

Cô đứng trong khu rừng nhỏ, cảnh tượng vừa rồi của hai người quá mãnh liệt, đến nỗi Mạnh Trạch gần như không nghe thấy cô đang nói gì.

Cảnh đẹp, người đẹp, cậu không có máy ảnh, chỉ có thể dùng mắt ghi nhớ.

Cuốn tạp chí cũ kia cậu đã vứt đi rồi, không tìm lại được nữa, tiệm sách cũ cũng không nhập hàng nữa.

Không có tạp chí, nhưng bản thân cậu là một nhiếp ảnh gia, cậu có thể tự mình chụp.

Lý Minh Lan còn đẹp hơn cả người mẫu áo sơ mi trắng trong tạp chí, nhưng lại ồn ào.

Có lẽ cậu nên bịt miệng cô lại, sau đó, cô sẽ dùng đôi mắt to tròn đó trừng trừng nhìn cậu, cho dù không có ý cười, đôi mắt cô vẫn sáng ngời như ánh mặt trời.

Lý Minh Lan lại nói: "Nếu chúng ta giả vờ như không biết chuyện này, chẳng khác nào Điêu Khôn đã thoát tội, chờ sau khi thi đại học xong, chúng ta không còn được nhà trường bảo vệ nữa, nói không chừng cậu ta sẽ trả thù chúng ta. Tóm lại, không thể tin lời Điêu

Khôn, Mạnh Trạch, chúng ta có nên ra tay trước để phòng ngừa tai họa hay không?"

Mạnh Trạch nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của cô.

Bịt lại thì thật đáng tiếc.

Cậu châm một điếu thuốc.

Làn khói bay ra từ điếu thuốc, bàn tay kẹp thuốc của cậu run lên hai cái, làn khói lắc lư, che mờ người và cây cối trước mắt.

Thảo nào ông ngoại nói, học tốt mười năm, học xấu ba ngày.

Nếu là trước đây, cậu sẽ không để cho dục vọng của mình như cân đẩu vân, bay xa đến mười vạn tám nghìn dặm.

Nói một cách nôm na, chính là tà niệm.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 33: Không biết Mạnh Trạch sập bẫy hay không

Điếu thuốc cháy đến tận đầu lọc, làn khói tan đi, chỉ còn lại những đốm lửa nhỏ li ti. Lý Minh Lan chờ đợi câu trả lời của Mạnh Trạch.

Cậu không có phản ứng gì.

Cô ngẩng đầu lên.

Thấy cậu vẫn luôn nghịch điếu thuốc, không phải đang hút, mà là dùng ngón tay kẹp lấy, lắc qua lắc lại không ngừng.

Khu rừng nhỏ này như có ma thuật, Mạnh Trạch đứng dưới tán cây, vẻ lạnh lùng như bị bóng cây xanh lay động, lộ ra chút trẻ con.

Cô gọi cậu: "Mạnh Trạch."

Ngón tay cậu kẹp lấy đầu thuốc, bẻ gãy: "Chuyện này cậu đừng lo, nếu Điêu Khôn còn đến đe dọa cậu, bảo cậu ta trực tiếp nói chuyện với tôi."

"Cậu muốn làm gì?" Mạnh Trạch thông minh hơn cô, chắc chắn sẽ có nhiều cách hơn cô.

"Tóm lại, cậu đừng lo."

Lý Minh Lan phồng má: "Nói cho tôi biết cậu có cách gì đi mà."

Mạnh Trạch muốn véo cho cái bản mặt như chú sóc con của cô một cái, nhưng cậu không làm vậy, chỉ dời mắt, gạt bỏ vẻ tham lam vừa

rồi, lạnh lùng nói: "Về lớp học đi."

*

Chiếc lá nhỏ trên áo Mạnh Trạch vẫn sắp rơi xuống.

Lý Minh Lan không nhịn được đưa tay ra muốn nhặt lấy, cuối cùng cô cũng nhặt được chiếc lá, nhưng lại vô tình kéo áo đồng phục của cậu một cái.

Cảnh tượng này vừa hay bị Lâm Uyển ở trên lầu nhìn thấy.

Cho đến khi hai người đến trước cửa lớp, Lâm Uyển bĩu môi, giọng điệu mỉa mai: "Chẳng lẽ đến kỳ thi thử lần ba, Lý Minh Lan lại có thể bùng nổ thành tích đáng kinh ngạc sao?"

"Mượn lời chúc tốt đẹp của cậu, tôi cũng mong có được thành tích đáng kinh ngạc." Lý Minh Lan đang định về lớp, lại quay đầu lại, thần bí nói, "À đúng rồi, Lâm Uyển, có lẽ cậu cũng sẽ có tin tức đáng kinh ngạc đấy."

Lâm Uyển nhíu mày: "Cái gì?"

Lý Minh Lan lại không nói nữa.

"Đồ trộm vặt." Lâm Uyển định đuổi theo, đột nhiên bị Mạnh Trạch chắn ngang, cô ta nhìn vào mắt cậu, sống lưng chợt lạnh toát.

Một người sống sờ sờ, suốt ngày trưng ra cái mặt như đưa đám, muốn dọa ai chứ?

Nhưng Lâm Uyển không dám đuổi theo Lý Minh Lan nữa.

Bước chân Mạnh Trạch hơi chậm lại, quay đầu thấy Điêu Khôn đang nhìn về phía này.

Lâm Uyển vừa rồi có thể nói ra hai chữ "trộm vặt", chứng tỏ Điêu Khôn vẫn chưa trả lại máy nghe nhạc.

Ngón tay phải Mạnh Trạch xoa xoa vài cái, chạm vào vết chai do cầm bút, cậu lại đi ra khỏi lớp.

Thầy Quách đã đứng ở cửa lớp: "Mạnh Trạch, em định đi đâu đấy? Đã vào lớp rồi."

Mạnh Trạch nói: "Em có việc muốn báo cáo với giáo viên chủ nhiệm."

Thầy Quách lắc đầu thở dài, thật sự là không quản được nữa rồi.

Điêu Khôn vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của Mạnh Trạch, thấy cậu đột nhiên rời đi, cậu ta ngồi không yên, cứ xoay tới xoay lui trên ghế.

Lý Minh Lan cũng đang quan sát Điêu Khôn, có lẽ cậu ta cũng đang nghĩ giống cô, rốt cuộc Mạnh Trạch đang giở trò quỷ gì.

Mạnh Trạch quay lại, ung dung thong thả.

Thậm chí, Lý Minh Lan còn cảm thấy Mạnh Trạch cố ý dừng lại trước cửa lớp một chút, ném ánh mắt khó lường về phía Điêu Khôn.

Cô có chút nghi ngờ, đợi Mạnh Trạch ngồi xuống, cô liền chuyền giấy cho cậu: "Cậu đánh đòn phủ đầu rồi à?"

Mạnh Trạch đáp lại cô bằng ba chữ rồng bay phượng múa: "Cậu đừng lo."

Lý Minh Lan chống cằm, trong giờ Toán mà cô nghe không hiểu gì, vừa nghĩ đến lời "trả thù" của Điêu Khôn, lại vừa nghĩ đến câu "đừng lo" của Mạnh Trạch.

Giáo viên trên bục giảng viết công thức lên bảng đen, miệng lẩm bẩm: "Bởi vì... cho nên..."

Lý Minh Lan không nhịn được nghĩ, "bởi vì cho nên" của cô là gì? Bởi vì Điêu Khôn có thể trả thù, cho nên Mạnh Trạch bảo cô đừng lo? Nhưng nếu không lo, cứ thế bỏ qua cho Điêu Khôn, trong lòng cô lại không cam tâm.

Lý Minh Lan nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lại quay về vấn đề ban đầu, rốt cuộc Mạnh Trạch có thật sự đến văn phòng giáo viên hay không?

Không cần phải đoán già đoán non nữa, vừa tan học, cô chủ nhiệm liền gọi Điêu Khôn ra ngoài, nét mặt cô vừa kinh ngạc vừa tức giận.

Điêu Khôn rõ ràng là hoảng sợ, ỉu xìu đi theo cô chủ nhiệm.

Lý Minh Lan đang định quay đầu hỏi Mạnh Trạch.

Thì cậu đã đứng dậy rời đi.

"Phùng Thiên Lãng." Lý Minh Lan gọi khi Phùng Thiên Lãng cũng định đứng dậy.

"Có." Sao Phùng Thiên Lãng có thể không trả lời cô chứ, cậu ta lập tức ngồi xuống, trong lòng đã sớm thắc mắc, Lý Minh Lan xinh đẹp, ngoan ngoãn, không biết sao lại chọc giận Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan: "Cậu có biết chuyện của anh trai Điêu Khôn không?"

Phùng Thiên Lãng: "Biết, anh ta trước kia cũng học ở trường Trung học Nham Nguy, cấu kết với mấy nam học sinh khác, bắt nạt một nam sinh, đánh người ta phải nhập viện, sau đó anh trai Điêu Khôn bị đuổi học."

"Anh ta vẫn luôn bắt nạt bạn học à?"

"Nghe nói là vậy." Mặc dù Điêu Khôn không có ở trong lớp, Phùng Thiên Lãng vẫn hạ thấp giọng, "Chuyện cũng khá lâu rồi, trước kia không bị phát hiện, lần đó người kia bị thương rất nặng, nằm viện rất lâu, nhà trường không giấu được nữa, mới xử lý anh trai Điêu Khôn. Ban đầu, Điêu Khôn vì chuyện này bị các bạn khác bàn tán sau lưng, nhưng anh trai cậu ta hung dữ như vậy, không biết tính cách của đứa em trai có vấn đề gì không, dần dần, mọi người cũng không dám nói nữa."

Lý Minh Lan nghiêng người về phía Phùng Thiên Lãng: "Vậy Điêu Khôn có biểu hiện gì giống với sự hung dữ của anh trai cậu ta không?"

"Cái này... tôi không để ý lắm." Phùng Thiên Lãng lại thấy kỳ lạ, "Sao cậu lại hỏi những thứ này?"

"Tám chuyện thôi."

Hai người vừa dứt lời, giáo viên chủ nhiệm lại bước vào, gọi cả Lâm Uyển ra ngoài.

Lý Minh Lan trầm tư suy nghĩ, chỉ cần chuyện này bị vạch trần, Điêu Khôn nhất định sẽ nghi ngờ đến cô và Mạnh Trạch, Mạnh Trạch cứ vênh mặt thế này, chẳng phải là càng khiến Điêu Khôn căm hận hơn sao?

Lý Minh Lan nhịn không được đi ra ngoài hành lang, không thấy Mạnh Trạch đâu, cô chỉ có thể quay về lớp đợi.

Cô rất hối hận, cô không biết chuyện của anh trai Điêu Khôn, lại còn cùng Mạnh Trạch phân tích lung tung.

Nhỡ đâu, Điêu Khôn thật sự là kẻ thù dai...

Khi Mạnh Trạch quay lại lớp học, Lý Minh Lan đã viết xong một mảnh giấy dài, kể lại chuyện của anh trai Điêu Khôn.

Mạnh Trạch vẫn chỉ đáp lại ba chữ: "Cậu đừng lo."

Đến lúc sắp tan học, cô chủ nhiệm vội vàng bước vào, phía sau là Điêu Khôn và Lâm Uyển.

Cô chủ nhiệm bình tĩnh bảo hai học sinh tự về chỗ ngồi.

Lâm Uyển ôm máy nghe nhạc, ngồi xuống, lưng thẳng tắp.

Điêu Khôn cũng cứng đờ.

Giáo viên chủ nhiệm đứng trên bục giảng: "Các em, máy nghe nhạc của Lâm Uyển đã được tìm thấy, chuyện này đến đây là kết thúc. Gần đây lớp ta xảy ra một số chuyện, khiến một số bạn bị phân tâm, tiếp theo đây mọi người nhất định phải tập trung tinh thần ôn tập cho kỳ thi đại học, thời gian không chờ đợi ai, ngày thi đang đến gần rồi."

Đối với giáo viên chủ nhiệm, mọi chuyện đã đến hồi kết thúc.

Máy nghe nhạc đã được trả lại cho chủ nhân, Điêu Khôn đã nhận lỗi, viết bản kiểm điểm ngay tại chỗ.

Giáo viên chủ nhiệm tuyên bố tan học.

*

Trong lớp vang lên tiếng Hàn Hiểu Yến, hỏi Lâm Uyển rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Hỏi đến vấn đề mấu chốt, các bạn học đều nhìn về phía Lâm Uyển.

Lâm Uyển chỉ nói đồ đã được tìm thấy, còn tìm thấy ở đâu? Cô ta lắc đầu, không nói gì thêm.

Điêu Khôn thu dọn cặp sách, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nói với Tào Vận Thịnh: "Tan học về nhà thôi."

Lý Minh Lan chỉ cảm thấy như có một tảng đá lớn lăn xuống, nhưng lại chìm nghỉm dưới lòng hồ, không một tiếng động.

Thật sự là không thể tin nổi, cô chớp chớp mắt với Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, chuyện này thật sự đã giải quyết ổn thỏa rồi sao?"

"Ừ." Mạnh Trạch thu dọn cặp sách còn nhanh hơn cả Điêu Khôn, nói xong liền bỏ đi.

Cậu đi vào nhà vệ sinh, bên trong chỉ có một mình cậu. Cậu đứng trước bồn rửa tay, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, giống như tiếng giày đinh cà xuống sàn nhà, chói tai.

Chói tai hơn nữa là giọng nói của người bước vào: "Mạnh Trạch."

Điêu Khôn khoác quai cặp sách lên vai, chậm rãi bước tới: "Tao biết là mày, chắc chắn là mày, không nhịn được phải đi báo công với giáo viên à? Bọn học sinh giỏi bọn mày đúng là lòng dạ hẹp hòi."

Mạnh Trạch cụp mắt, ngón tay trước tiên buông lỏng, sau đó chậm chậm siết chặt, sắp sửa nắm thành nắm đấm, rồi lại buông ra.

Điêu Khôn không chú ý đến động tác của Mạnh Trạch, cậu ta nhìn chằm chằm vào mặt cậu, vốn dĩ đã không ưa cái bản mặt thư sinh này, không ngờ lại còn xung khắc.

Bên ngoài lại vang lên tiếng cười đùa của các bạn học khác.

Điêu Khôn liếm môi: "Mạnh Trạch, tao nhớ kỹ mày rồi." Cậu ta vung cặp sách, sải bước đi ra ngoài.

Chuyện đến nước này, tất cả đều nằm trong dự liệu của Mạnh Trạch.

Quan sát cách giải quyết vấn đề của giáo viên chủ nhiệm là biết, cô luôn theo nguyên tắc chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Khi Lý Minh Lan bị nghi ngờ gian lận thi, cô chủ nhiệm chỉ nói riêng vài câu rồi thôi.

Máy nghe nhạc của Lâm Uyển bị mất, chuyện ồn ào hơn một chút, nhưng cô cũng chỉ điều tra nội bộ.

Bây giờ sự thật đã sáng tỏ, e rằng cô chủ nhiệm cảm thấy, một khi Điêu Khôn đã đồng ý trả lại máy nghe nhạc thì chuyện này coi như kết thúc, cô rất sẵn lòng làm cầu nối hòa giải cho Lâm Uyển và Điêu Khôn.

Kết thúc như vậy cũng được, ít nhất, từ đầu đến cuối Điêu Khôn không hề nhắc đến Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch khóa vòi nước.

Cái con ngốc Lý Minh Lan kia làm sao có thể chơi trò đánh đòn phủ đầu được chứ.

*

Mãi đến tối, Lý Minh Lan mới nghiền ngẫm lại chuyện này.

Cô vẽ vài hình đầu người lên giấy, theo trình tự thời gian, xâu chuỗi lại toàn bộ sự việc.

Cô chợt nhận ra, Mạnh Trạch là người ngoài vậy mà lại trở thành người trong cuộc.

Trước khi cô gặp Điêu Khôn ở trước cửa nhà thi đấu, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến Mạnh Trạch.

Đến cuối cùng, mũi tên của Điêu Khôn lại nhắm vào Mạnh Trạch.

Nghĩ vậy, Mạnh Trạch hơi nhiều chuyện rồi đấy.

Nếu Lý Minh Lan to gan hơn một chút, cô gần như cho rằng Mạnh Trạch cố ý giành trước kéo thù hận về phía mình.

Cô buông bút, ngả người ra sau ghế, mấy hình đầu người trên giấy cứ xoay tròn trong đầu cô, cuối cùng, chỉ còn lại Mạnh Trạch.

Không chỉ chuyện hôm nay, mà trước kia, còn có một số dấu hiệu bất thường ẩn giấu sau vẻ mặt lạnh lùng của Mạnh Trạch...

"Minh Lan." Ngoài cửa, bà Lý gọi, "Muộn rồi đấy, con còn chưa tắm à?"

"Mẹ, con ra ngay đây." Lý Minh Lan ôm bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Cởi áo khoác ngoài ra, cô nhìn thấy hình ảnh bản thân chỉ mặc áo lót trong gương, tùy ý tạo dáng vài cái.

Liệu có giống như đang mặc bikini không?

Cô nắn nắn bộ ngực đầy đặn của mình, sau đó, lòng bàn tay áp lên đó, cảm nhận nhịp tim đập thình thịch của chính mình.

Cô đã nhìn thấy vực sâu trong con người Mạnh Trạch.

Ngày hôm đó trong rừng cây nhỏ, cậu ngậm điếu thuốc, hơi cúi người xuống phía cô, vẻ mặt không biểu cảm, đuôi mắt hơi nhếch lên như rắn hổ mang đang rình mồi, lộ ra sức tấn công hung hãn.

Lý Minh Lan chọc chọc vào má mình, mềm mềm, mịn màng.

Cô nghiêng đầu, học theo tư thế của người mẫu áo sơ mi trắng trong tạp chí, mắt hơi cụp xuống, mút nhẹ môi, run rẩy chớp mắt

một cái, hàng mi dài khẽ rung.

Cô liếc mắt nhìn chính mình trong gương.

Quả nhiên là tư thế của người mẫu, thật quyến rũ.

Không biết Mạnh Trạch có sập bẫy hay không.

*

Trong môi trường học tập áp lực cao, Vương Huy lại có những suy nghĩ khác người.

Cậu ta quyết tâm muốn trở thành nhiếp ảnh gia, bất kể là cuộc thi nhiếp ảnh hay tạp chí nào cần gửi ảnh, cậu ta đều tham gia.

Hôm nay, cậu ta đang nói với Mạnh Trạch rằng mình muốn dùng trai xinh gái đẹp làm chiêu trò, chơi một vố lớn.

Vừa dứt lời, cậu ta gặp Lý Minh Lan ở cầu thang, trước kia không phải là chưa từng gặp, nhưng hôm nay không biết cô nàng bị làm sao, ánh mắt long lanh, lại có chút phong tình vượt quá tuổi.

Đây chẳng phải là mỹ nhân từ trên trời rơi xuống sao? Vương Huy kinh diễm vô cùng, vội vàng tiến lên, tự giới thiệu: "Chào cậu, tớ là bạn của Mạnh Trạch, học lớp 10/5."

Vương Huy đi nhanh, đã xuống mấy bậc thang so với Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch đứng từ trên cao nhìn xuống vẻ mặt nịnh nọt của Vương Huy, không muốn thừa nhận đây là bạn mình.

Lý Minh Lan ngẩng đầu, trước tiên nhìn Mạnh Trạch một cái, sau đó mới quay sang Vương Huy: "Chào cậu, tớ là bạn cùng lớp với Mạnh Trạch, Lý Minh Lan."

"Chào cậu, chào cậu." Vương Huy nói, "Tớ và Mạnh Trạch là bạn cùng sở thích nhiếp ảnh, cuối tuần này muốn chụp một bộ ảnh chủ đề thể thao, gửi cho tạp chí dự thi, tớ đang tổ chức một giải đấu cầu lông, muốn mời các bạn nam thanh nữ tú đến làm người mẫu, không biết bạn học Lý Minh Lan có hứng thú không?"

"Nam thanh nữ tú à." Lý Minh Lan chỉ vào Mạnh Trạch, "Vị soái ca này có đi không?"

Vương Huy quay đầu nhìn người bạn học: "Nếu không phải cậu ấy phải cầm máy ảnh, thì cậu ấy cũng có thể lên hình."

Mạnh Trạch thèm vào.

Lý Minh Lan cười tươi: "Cậu ấy đi, tớ mới đi."

Vương Huy cười lớn vỗ tay: "Vậy quyết định thế nhé."

Khuôn mặt Mạnh Trạch chìm trong bóng tối, Lý Minh Lan không nhìn thấy biểu cảm của cậu, không sao, cô mỉm cười.

Nếu Mạnh Trạch cho rằng Lý Minh Lan chỉ là Lý Minh Lan, cô sẽ tha thứ cho cậu.

Nhưng nếu Mạnh Trạch coi cô như vật thay thế cho người mẫu tạp chí, cô sẽ không bao giờ để ý đến cậu nữa.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 34: Trong năm phút vừa rồi, cậu đã nhìn trộm tôi 24 lần

Giải đấu cầu lông à.

Lý Minh Lan lập tức lục lại tủ quần áo của mình, nào là màu hồng cánh anh đào, nào là màu xanh da trời, rồi đến màu tím nho, đủ màu sắc sặc sỡ nhưng lại không hề có màu trắng tinh khôi nào.

Còn vài ngày nữa mới đến cuối tuần, cô phải đi sắm một bộ đồ thể thao màu trắng sữa mới được.

Tại sao lại là màu trắng sữa? Bởi vì trước mặt cô là một tiệm trà sữa, trước cửa treo một tấm bảng đen nhỏ, trên đó vẽ một ly trà sữa đang bốc khói nghi ngút, được tô đậm bốn chữ bằng phấn trắng: Hàng vừa mới về. Bên dưới là danh sách các sản phẩm mới, trong đó có cả bộ truyện tranh mà Lý Minh Lan đang theo dõi.

Không biết trong tập mới nhất, nhân vật nam có nét giống Mạnh Trạch có xuất hiện không nhỉ?

Lý Minh Lan gọi một ly trà sữa, cầm quyển truyện tranh lên, ngồi vào một góc.

Cuối cùng cô cũng đợi được đến cảnh nhân vật nam này xuất hiện, cô giơ cao quyển sách, lật đi lật lại hai trang đó để xem.

Bỗng nhiên, từ trong góc khuất vọng ra một câu nói: "Trời ơi, người mà cậu nói hôm đó là Mạnh Trạch á?" Là giọng của Hàn Hiểu Yến.

Tiệm trà sữa khá nhỏ, góc khuất tuy được gọi là phòng riêng, nhưng

lại là kiểu nửa kín nửa hở, các bạn học đang bàn tán về Mạnh Trạch, Lý Minh Lan tất nhiên phải dỏng tai lên nghe.

"Ừ." Giọng nói nhỏ nhẹ này là của Bành Oánh trong lớp.

Hàn Hiểu Yến líu lo không ngừng, chuyện bé xé ra to, cũng không biết hạ giọng xuống: "Nhìn Mạnh Trạch lạnh lùng là vậy, nhưng mà tớ biết có rất nhiều bạn nữ thầm thích cậu ấy đấy. Bành Oánh, cậu nhút nhát như vậy, làm sao mà tranh giành với người ta được? Hơn nữa Mạnh Trạch còn ngồi trước mặt Lý Minh Lan nữa chứ."

"Lý Minh Lan xinh đẹp như vậy, tớ nghĩ có lẽ Mạnh Trạch..." Bành Oánh ngập ngừng.

"Mạnh Trạch không phải là người hời hợt như vậy…" Giọng nói đột ngột dừng lại, có lẽ Hàn Hiểu Yến cảm thấy mình không nên bênh vực Mạnh Trạch, bèn nói tiếp, "Cậu đừng thấy các bạn nam trong lớp đối xử với Lý Minh Lan rất tốt, thật ra là nể mặt thôi, cậu ta có Tôn Cảnh làm chỗ dựa, ai dám tỏ thái độ khó coi với cậu ta chứ."

Bành Oánh: "Tôn Cảnh với cậu ấy… chia tay rồi à?"

"Chuyện hợp hợp tan tan, người ngoài cuộc làm sao biết rõ được." Hàn Hiểu Yến nói, "Bành Oánh, dù sao thì Mạnh Trạch cũng là một chàng trai tốt, cậu nhút nhát như vậy là không được đâu."

"Cậu đừng nói lớn tiếng như vậy." Bành Oánh nói, "Chưa nói đến chuyện của Lý Minh Lan, chúng ta đều là học sinh lớp 12, Mạnh Trạch lại là học sinh giỏi, những lời đó... tớ không dám nói với cậu ấy."

"Chính vì Mạnh Trạch là học sinh giỏi, cậu thử nghĩ xem, sau này chúng ta với cậu ấy nhất định sẽ không học cùng một trường đại học, thời gian cậu có thể nắm bắt chính là khoảng thời gian trước kỳ thi đại học này."

"Bàn số ba, trà sữa chân châu." Tiếng gọi của chủ quán như đóng sập cánh cửa phòng riêng, sau đó giọng nói của Hàn Hiểu Yến và Bành Oánh nhỏ dần, Lý Minh Lan không nghe thấy gì nữa.

Bành Oánh là một cô gái gần như không có cảm giác tồn tại trong lớp 7, cùng với Lâm Uyển và Hàn Hiểu Yến là một nhóm ba người, nhưng Bành Oánh ít nói, tính cách hướng nội, luôn là người lắng nghe Lâm Uyển và Hàn Hiểu Yến nói chuyện.

Lý Minh Lan cảm thấy mình phải nhìn Bành Oánh bằng con mắt khác rồi.

Không phải ai cũng dám thổ lộ tâm sự thiếu nữ của mình cho bạn bè nghe, nhất là nói cho người không biết giữ mồm giữ miệng như Hàn Hiểu Yến.

Mạnh Trạch ở đâu cũng là tâm điểm chú ý, dù cậu có tính cách xấu xa, lạnh lùng, cũng không thể ngăn cản được sự yêu thích của các bạn nữ.

Lý Minh Lan nhìn khuôn mặt lạnh lùng trong truyện tranh, chẳng phải bản thân cô cũng đang ngày đêm nhớ nhung nam nhân vật này sao?

Sau kỳ thi đại học, Mạnh Trạch chắc sẽ đến miền Bắc nhỉ? Cậu ấy chuyển trường từ miền Bắc đến, còn cô thì đăng ký dự thi các trường ở miền Nam, đừng nói là học cùng một trường đại học, mà có khi hai người còn chẳng ở cùng một thành phố.

Lý Minh Lan khép quyển truyện tranh lại.

Nếu sau khi thi đại học xong, mỗi người một ngả, quả thật là rất đáng tiếc.

*

Bố có buổi gặp mặt, mẹ phải tăng ca, Lý Minh Lan nhân tối nay đi mua một bộ đồ thể thao màu trắng, sau đó mua một phần cơm niêu mang về nhà.

Ở nhà một mình, cô tự do tự tại vô cùng.

Cô bật tivi lên, ăn cơm rất chậm, tâm trí đều dồn vào bộ phim truyền hình.

Miệng ngậm một cọng rau xanh, tay bấm điều khiển chuyển sang kênh Hồng Kông, vừa hay vang lên bài hát chủ đề kinh điển "Thiện Nữ U Hồn".

Nữ chính mặc áo trắng, lướt qua màn hình, đôi mắt như chứa đựng cả một hồ nước long lanh.

Vẻ đẹp mộng mơ như vậy, đừng nói là con trai, đến cả Lý Minh Lan là con gái cũng phải say mê.

Tư thế của người mẫu tạp chí quá mức cố tình, có chút phô trương quá lố.

Nhiếp Tiểu Thiện thì khác, xinh đẹp tuyệt trần nhưng không hề dung tục, phong tình vạn chủng, lại có chút đáng thương, khiến người ta yêu mến, khiến người ta xót xa.

Lý Minh Lan nuốt cọng rau xuống, lắc lắc đầu, học theo thần thái của Nhiếp Tiểu Thiện trong phim, ánh mắt dịu dàng, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, nhỏ giọng gọi: "Công tử."

Chưa đã cơn ghiền, Lý Minh Lan cởi dây cột tóc ra, hất hất mái tóc dài xõa tung.

Mái tóc đen nhánh như gợn sóng, sau đó lại trở nên mềm mại.

Cô đi bê quạt điện đến.

Thời tiết hơi se lạnh, cô không dám bật quạt mạnh, chỉ bật chế độ gió nhẹ nhất, sau đó áp mặt vào trước quạt, ngẩng cao đầu lên.

Cũng may là Lý Húc Bân đã quen với cô em gái 18 năm qua luôn làm những trò kỳ quặc, nên khi mở cửa nhìn thấy một cô gái đang lắc lư trước quạt điện, anh vẫn bình tĩnh hỏi: "Xin hỏi, em đang làm gì vậy?"

Lý Minh Lan quay đầu lại, mái tóc bị gió thổi tung lòa xòa trên mặt, cô khẽ hất tóc mái lên, để lộ đôi mắt sáng ngời: "Anh, anh có thấy em như thế này rất đẹp không?"

"Bài tập hôm nay làm xong chưa? Ai cho phép em xem tivi giờ này?"

Lý Minh Lan le lưỡi, lập tức tắt quạt điện: "Anh, em còn chưa ăn cơm xong."

"Em không lo ăn cơm đi, còn ở đó giả thần giả quỷ cái gì?" Lý Húc Bân liếc nhìn hộp cơm, "Cơm canh nguội hết rồi, em chỉ lo mải chơi." Nói xong, anh bưng hộp cơm vào bếp.

Lý Minh Lan lẽo đẽo theo sau: "Anh, sao anh lại đến đây? Hôm nay đâu phải là cuối tuần."

"Bố có con mắt nhìn xa trông rộng, gọi điện thoại cho anh bảo bố mẹ không có ở nhà, chắc chắn em sẽ quậy phá." Lý Húc Bân đổ cơm trong hộp vào bát sứ, quay đầu nhìn cô em gái đang đứng ngoài cửa bếp, mái tóc dài xõa tung, vài sợi dính vào áo len, vài sợi quấn quanh cổ, anh mắng, "Bù xù hết cả lên rồi kìa."

Lý Minh Lan vén tóc: "Anh, có phải con trai các anh đều thích Nhiếp Tiểu Thiện không?"

"Anh không thích Nhiếp Tiểu Thiện." Lý Húc Bân bật bếp lên, chuẩn bị hâm nóng cơm, nói, "Anh thích chị dâu của em."

Lý Minh Lan cười: "Chị dâu thật hạnh phúc."

*

Lý Minh Lan bắt đầu để ý đến các bạn nữ trong lớp, xem có ai, ai, ai có ý với Mạnh Trạch.

Trước kia, cô luôn quay đầu lại phía sau, chẳng mấy khi để ý đến phía trước.

Bây giờ mới biết, ngoài Bành Oánh ra, còn có những bạn nữ khác cũng thường xuyên đi qua chỗ Mạnh Trạch, dù cho họ không cần phải đi từ cửa sau vào.

Lý Minh Lan biết mình quá chậm chạp.

Nhưng mà, Mạnh Trạch thích dáng người "bốc lửa" như người mẫu tạp chí nhỉ?

Nắng xuân rực rỡ, khoảng thời gian chuyển giao sang mùa hè chỉ trong chớp mắt.

Một khi đến mùa hè nóng bức, kỳ thi đại học kết thúc, mối quan hệ giữa cô và Mạnh Trạch sẽ chấm dứt.

Lý Minh Lan nhìn vầng thái dương tròn trịa, nghiêng đầu, lúc xoay góc nhìn, cô nhìn thấy cành cây cong xuống nối liền với vầng thái dương, như thể dấu chấm biến thành dấu phẩy.

Cô muốn vẽ dấu phẩy với Mạnh Trạch.

Nghĩ vậy, cô liếc mắt nhìn về phía sau, cô nhớ kỹ thuật, phải dịu dàng, phải xinh đẹp, tập trung tinh thần, nhấc mí mắt lên, không ngờ lại vừa vặn chạm phải ánh mắt của Mạnh Trạch.

Cậu lạnh nhạt, cúi đầu xuống.

Lý Minh Lan mấy ngày nay như bị ma nhập, đôi mắt cười hình trăng khuyết biến thành hình trăng tròn.

Mờ ảo, tiêu cự mờ nhạt, giống như đang nhìn cậu, lại giống như đang nhìn vào không khí.

Thật kỳ lạ.

*

Vương Huy đã dốc toàn lực cho giải thưởng tạp chí lần này, cậu ta thuê một chiếc xe buýt, hẹn mọi người tập trung ở ngã tư cổng trường trung học Nham Nguy.

Vương Huy đi theo xe, sau đó đón Mạnh Trạch.

So với sự phấn khích của Vương Huy, Mạnh Trạch có chút lười biếng.

Vương Huy huých vai Mạnh Trạch: "Tỉnh táo lên đi, lát nữa toàn là mỹ nữ đến đấy."

Giấc ngủ của Mạnh Trạch gần đây không được tốt lắm, nửa đêm thường xuyên tỉnh giấc, cậu hỏi: "Chẳng phải là trai xinh gái đẹp sao?"

"Cậu là trai đẹp, những người khác mà tôi mời đều là mỹ nữ." Vương Huy ghé sát lại, "Tốn rất nhiều tiền đấy."

"Người mẫu chuyên nghiệp à?"

"Có hai người là người mẫu chuyên nghiệp." Vương Huy giơ hai ngón tay lên, "Tôi sợ có người không ăn ảnh, nên mời người chuyên nghiệp cho yên tâm."

"Ừ."

Nhóm con gái đứng dưới gốc cây, có lẽ chính là mỹ nữ mà Vương Huy nói.

Ánh mắt Mạnh Trạch tự động phớt lờ bọn họ, nhìn sang người đứng cạnh cột đèn.

Cô ngáp một cái, duỗi người, trước tiên đấm vào vai trái, sau đó vỗ vào eo phải, sáng sớm tinh mơ mà sức sống của cô còn không bằng người già tập thể dục buổi sáng trong công viên.

Chủ đề thể thao gì chứ? Ăn no ngủ kỹ mới có phần cô.

Vương Huy đứng dậy: "Đến rồi, đến rồi, tôi xuống chào đón các chị gái xinh đẹp đây, Mạnh Trạch, có muốn đi cùng không?"

Mạnh Trạch lắc đầu.

Vương Huyh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Này, cậu có biết nhiếp ảnh gia là gì không? Là theo đuổi cái đẹp."

"Tôi là sư phụ cậu."

"Được rồi được rồi, cậu là đẹp nhất." Vương Huy xuống xe.

Cậu ta đi về phía nhóm con gái, cúi đầu chào từng người, gọi "chị" ngọt xớt.

Trong số các nữ sinh ở trường, Vương Huy chỉ mời một mình Lý Minh Lan, cậu ta nghĩ, các cô gái xinh đẹp đều cao ráo, trang điểm tinh xảo, cậu ta lo lắng Lý Minh Lan sẽ tự ti, nhưng khi cậu ta xuống xe…

Hóa ra, Lý Minh Lan để mặt mộc mới là mỹ nhân trời sinh, lông mày như trăng non, mắt như nước mùa thu, mặc dù chỉ mặc một bộ đồ

đơn giản nhưng lại vô cùng nổi bật.

"Bạn học Lý Minh Lan."

"Hi, chào buổi sáng." Lý Minh Lan kéo quai cặp sách, "Vương Huy."

"Cảm ơn cậu đã nể mặt, không làm phiền thời gian học tập của cậu chứ?" Đây thật sự là lời khách sáo, Vương Huy đã sớm biết thành tích của cô bình thường.

Cô cười: "Kết hợp lao động và nghỉ ngơi mà."

Vương Huy: "Lý Minh Lan, lên xe đi, đến sân cầu lông rồi, cậu không cần phải cố ý tạo dáng, cứ tự nhiên là được."

Lý Minh Lan nghe Vương Huy nói là trai xinh gái đẹp, nhưng những người đứng đây đều là con gái, cô tò mò hỏi: "Trên xe có trai đẹp không?"

"Có." Vương Huy khẳng định gật đầu, "Mạnh Trạch nhà chúng ta, là trai đẹp."

Nhìn thấy Lý Minh Lan khẽ nhướng mày, Vương Huy nói: "Ngoài cậu ấy ra, còn có, còn có." Điều mà Vương Huy không nói là, những chàng trai đẹp trai mà cậu ta mời đến không thể nào so sánh được với nhan sắc của Mạnh Trạch.

Vương Huy nhường cho Lý Minh Lan lên xe trước.

Những cô gái xinh đẹp tranh nhau khoe sắc ngồi ở hàng ghế đầu.

Ánh mắt Lý Minh Lan nhìn về phía bên trong.

Mạnh Trạch ở hàng ghế cuối cùng.

Bên cạnh cậu có chỗ trống, ngày thường cậu được hoan nghênh

như vậy, lúc này lại không có ai ngồi cạnh, cậu đúng là tính cách quái gở, thích ở một mình.

Vừa hay Lý Minh Lan không chiều theo ý cậu, cô ngồi xuống bên cạnh cậu: "Chào cậu." Cô chào hỏi cậu.

Mạnh Trạch quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thời tiết dần dần nóng lên, màu xanh non nớt đã trưởng thành, lá cây ngày càng rậm rạp, một nửa chiếc xe buýt bị bao phủ trong bóng râm.

Lý Minh Lan nghiêng người về phía cậu, hỏi: "Bên ngoài có gì vậy?"

"Vàng." Một câu trả lời rất qua loa.

Cô nhấc chân lên: "Lạnh lùng quá đấy, tôi được mời đến mà."

"Không phải tôi mời."

Không biết Vương Huy nói câu chuyện cười gì mà chọc cười những cô gái xinh đẹp phía trước, tiếng cười như chuông bạc vang vọng trên xe buýt.

Ngoại trừ Mạnh Trạch lạnh lùng.

Trong tiếng cười, Lý Minh Lan nhẹ nhàng ghé sát tai Mạnh Trạch: "Tôi biết bí mật nhỏ của cậu đấy."

Ánh mắt Mạnh Trạch đảo qua, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy làn da trắng nõn mịn màng của cô.

Khuôn mặt hồng hào mũm mĩm, chỉ cần hơi chu môi là phồng lên như bánh bao.

"Cậu... muốn học hư." Lý Minh Lan xòe năm ngón tay ra, đưa đến

trước mặt cậu.

Cậu lại liếc mắt nhìn, những ngón tay của cô trắng như ngọc, móng tay được cắt tròn trịa.

Sau đó, cô đặt tay lên chỗ mà cậu đã từng nắm, nhìn chằm chằm vào mắt cậu, nói từng chữ một: "Hư hỏng."

Mặc dù cô nói như vậy, nhưng không hề trách móc sự xâm phạm của cậu.

Mạnh Trạch nghĩ đến Tôn Cảnh, nghĩ đến người đàn ông mặc vest âu phục thân mật với cô hôm đó, lớp trưởng, lớp phó, Hồ Hàn Nhiên, thậm chí cả Trịnh Khắc Siêu từng tỏ tình với cô nhưng bị từ chối.

Trong tính cách của Lý Minh Lan, không, trong ngoại hình của cô cũng không có hai chữ "an phận".

Nghĩ vậy, Mạnh Trạch càng không muốn nhìn thấy khuôn mặt này của cô.

*

Vì có Lý Minh Lan nên Mạnh Trạch rất lười, cậu không muốn chụp ảnh, cũng không muốn đánh cầu lông, ngồi ở bên ngoài sân cầu lông.

Biết mình sẽ lên hình nên các cô gái đều ăn mặc lộng lẫy.

Lý Minh Lan là người ăn mặc giản dị nhất, cô mặc bộ đồ thể thao màu trắng đơn giản, đội mũ lưỡi trai màu hồng nhạt, cột bím tóc dài, lúc đi đường, bím tóc lắc lư qua lại.

Từ cách ăn mặc của Lý Minh Lan, Mạnh Trạch phán đoán gia cảnh của cô chắc hẳn không tệ, có đủ vốn liếng để kiêu ngạo.

Lý Minh Lan đánh cầu lông rất kém, tuy ngoại hình nổi bật, nhưng Vương Huy cân nhắc đến việc đây là những bức ảnh gửi cho tạp chí, không thể tập trung ống kính vào khuôn mặt của người đẹp, nên đã đi chụp những người khác.

Không lâu sau, Lý Minh Lan đã mệt mỏi, cô không đến khu vực nghỉ ngơi mà dựa vào gốc cây bên cạnh.

Cô trốn trong bóng râm của cây, kéo thấp vành mũ xuống, vành mũ che khuất đôi mắt, không ai biết ánh mắt cô đang nhìn về đâu.

Mạnh Trạch ở ngoài sáng, cô ở trong tối.

Cô quay mặt về phía sân cầu lông, như đang xem thi đấu, cô đặc biệt chú ý đến thời gian, trước tiên là nhìn đồng hồ, gật đầu, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, lần cuối cùng nhìn đồng hồ, cô đã rời khỏi gốc cây.

Bộ đồ thể thao trắng tinh khôi dưới ánh nắng mặt trời, trắng sáng, tươi mới, cô đã nhấc vành mũ lên.

Mạnh Trạch nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô, biết rằng cô đến đây nhất định là để dây dưa với cậu.

Cậu nhìn một cô gái mặc áo xanh đang thi đấu trên sân, cô ấy mặc bộ đồ thể thao bó sát, hai "quả bóng" to tròn.

"Mạnh Trạch." Lý Minh Lan đi đến bên cạnh cậu.

Cậu vẫn nhìn cô gái mặc áo xanh, ngoài hai "quả bóng", còn có chiếc váy ngắn bay phấp phới, vô cùng bắt mắt.

Lý Minh Lan cúi người xuống, ghé sát tai cậu, nói: "Tôi lại phát hiện ra một bí mật của cậu."

Lúc này, Mạnh Trạch mới ngẩng đầu nhìn cô, chóp mũi cô lấm tấm mồ hôi, đôi mắt trở nên sâu thẳm hơn bởi vì bóng râm của vành mũ, ánh mắt trong đó rất tinh ranh.

Cô hạ giọng: "Vừa rồi có phải cậu đang nhìn trộm tôi không?"

Cậu hỏi ngược lại: "Lý Minh Lan, cậu lấy đâu ra tự tin vậy?"

"Đương nhiên là cậu cho tôi, tôi phát hiện ra cậu thường xuyên nhìn trộm tôi." Cô chỉ vào đồng hồ, nói: "Trong năm phút vừa qua, cậu đã nhìn trộm tôi hai mươi bốn lần."

Bàn tay cô lật qua lật lại, ra hiệu hai tay đều không đếm hết.

Mạnh Trạch ngả người ra sau, chỉ ngón tay cái vào cô gái mặc áo xanh trên sân: "Tôi đang nhìn cô ấy, hướng của cậu sai rồi."

Cô gái mặc áo xanh không hề che giấu dáng người kiêu hãnh của mình, dưới đường cong lung linh còn có một đôi chân dài trắng nõn.

Lý Minh Lan nhìn bộ quần áo dài kín mít của mình: "Lần trước là ai túm lấy tôi không buông?"

Mạnh Trạch: "So sánh thì cậu cũng như tấm ván thôi, hơn nữa, cơ bắp trên chân cô ấy rất đẹp, tỷ lệ cơ thể cân đối, quả thật là sinh ra để lên hình."

Vương Huy đang chụp ảnh khán đài, cậu ta xoay ống kính về phía này.

Mạnh Trạch ngồi trên ghế nghỉ ngơi, ngẩng đầu nhìn Lý Minh Lan.

Cô hơi cúi người xuống, nhìn cậu.

Gió thổi qua, tóc của chàng trai và cô gái bay lòa xòa.

Mắt Vương Huy sáng lên, vội vàng chụp lại khoảnh khắc này, may mắn là cậu ta chụp nhanh, bởi vì một giây sau, Lý Minh Lan đã bỏ đi.

Cậu ta đã tận mắt nhìn thấy, biết rõ kích cỡ thực sự.

Mạnh Trạch chết tiệt, nói dối không chớp mắt.

Cô không đánh cầu lông nữa, bê một chiếc ghế ra, một mình ngồi ở ngoài sân, lúc thì ngẩng đầu nhìn trời xanh, lúc thì nhìn xa xăm, cô không nhìn Mạnh Trạch nữa.

Lúc trở về, Lý Minh Lan lên xe đầu tiên, ngồi vào chỗ mà Mạnh Trạch vừa ngồi.

Vương Huy mơ hồ cảm thấy Lý Minh Lan như đang giận dỗi, cậu ta là người tổ chức, vẫn phải dỗ dành người ta vui vẻ mới được, vậy nên cậu ta ngồi cùng cô.

Mạnh Trạch chỉ có thể ngồi phía trước Lý Minh Lan.

Không biết có phải là vì trên sân cậu đã nhìn cô gái mặc áo xanh mấy lần hay không mà cô ấy đi đến đây: "Chỗ này có ai ngồi không?"

Cậu không trả lời.

Vương Huy nói: "Không có ai, cậu ngồi đi."

Cô gái mặc áo xanh ngồi xuống: "Hôm nay nóng quá."

"Đúng vậy." Vương Huy ân cần nói, "Nào nào nào, cả buổi sáng đổ mồ hôi nhiều như vậy, chắc hẳn mọi người đều khát nước rồi, tôi đã mua đồ uống, nước lê đường phèn, vừa giải khát, vừa bổ dưỡng."

Cô gái mặc áo xanh cười rạng rỡ: "Vương Huy, cảm ơn cậu, lần sau

có trận đấu nhớ gọi tôi nhé."

"Nhất định, nhất định." Vương Huy quay sang bên cạnh, "Bạn học Lý Minh Lan, chắc hẳn cậu cũng khát rồi? Nào, tôi đặc biệt chọn một chai không quá lạnh đấy."

"Cảm ơn."

"Không có gì, chuyện nhỏ thôi." Vương Huy cười ha hả.

"Chào anh." Cô gái mặc áo xanh dựa vào Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch dựa sát vào cửa kính.

Cô gái mặc áo xanh hỏi: "Anh cũng học trường trung học Nham Nguy à?"

"Ừ." Mạnh Trạch lạnh nhạt đáp.

Cô gái mặc áo xanh: "Em học trường Nhất Trung, thực ra trường chúng ta cách nhau không xa lắm, khi nào rảnh có thể rủ nhau đi chơi."

Mạnh Trạch: "Sắp thi đại học rồi, không có thời gian."

Cô gái mặc áo xanh: "Sau khi thi đại học đi, năm nay em học lớp 11, tháng 9 lên lớp 12, Vương Huy nói anh là học sinh giỏi, anh có thể dạy kèm cho em được không?"

Những người phía sau cũng nói chuyện về kỳ thi đại học.

"Cậu muốn thi ngành Mỹ thuật à, nói đến cũng là nghệ thuật, chúng ta cũng coi như là nửa đồng nghiệp." Vương Huy khoác lác không cần bản nháp, còn chưa ra khỏi trường, đã nói đến chuyện "đồng nghiệp".

Lý Minh Lan: "Còn cậu?"

Vương Huy: "Tôi muốn thi ngành Nhiếp ảnh, nói thật, lần trước tôi đạt giải ba, tự tin hơn hẳn."

Lý Minh Lan tỏ vẻ rất hứng thú: "Cậu tự học sao?"

"Gần như vậy." Thỉnh thoảng được Mạnh Trạch chỉ bảo.

"Sau này chắc chắn cậu sẽ rất thành công, tự học mà cũng đạt giải." Lý Minh Lan vỗ tay, "Vương Huy, cậu giỏi quá."

Vương Huy cười ha hả, gãi đầu: "Bạn học Lý Minh Lan, cậu khen tôi như vậy, tôi ngại quá."

Cậu ta cũng biết ngại à? Người thật sự tự học là Mạnh Trạch im lặng không nói gì, cậu hối hận vì đã ra ngoài hôm nay, ồn ào quá.

Cô gái mặc áo xanh cũng ríu rít nói: "Anh tên gì vậy? Vương Huy nói anh và anh ấy là bạn cũ, hơn nữa kỹ thuật chụp ảnh của anh cũng rất giỏi."

Mạnh Trạch nhắm mắt lại, dựa vào ghế, như thể đã ngủ thiếp đi, cậu không để ý đến cô gái mặc áo xanh, chỉ nghĩ đến hôm nay quên mang theo nút bịt tai.

Vương Huy đưa nhóm mỹ nữ đến ngã tư, vẫy tay chào tạm biệt: "Cảm ơn mọi người, chúc cuối tuần vui vẻ."

Cậu ta nói địa điểm đến với tài xế xe buýt, ngồi xuống chỗ: "Hôm nay mệt quá, sau này tôi không làm nhiếp ảnh gia nữa, có lẽ có thể làm môi giới, khả năng tổ chức của tôi không phải dạng vừa đâu."

Mạnh Trạch từ đầu đến cuối vẫn không mở mắt.

Vương Huy vỗ vào cậu: "Cậu ngủ thiếp đi thật à?"

Mạnh Trạch mở mắt ra: "Thế giới yên tĩnh rồi."

"Cậu làm sao vậy? Bọn họ đều là mỹ nữ đấy, đặc biệt là Lý Minh Lan."

"Trước mặt cô ấy cậu giống như một tên chó săn vậy."

"Không nhịn được mà." Vương Huy nói, "Đối diện với nụ cười của người đẹp, tôi mất hồn mất vía luôn, đừng nói, bình thường tôi và Lý Minh Lan đều giữ khoảng cách, hôm nay mới phát hiện, nhìn gần còn đẹp hơn."

Nhưng Mạnh Trạch ngày nào cũng ngồi sau lưng người ta mà lại vô cảm như vậy.

"Anh bạn, cậu cũng đến tuổi dậy thì rồi, thật sự không có chút phản ứng nào sao?" Hồi cấp hai, Mạnh Trạch không bao giờ nhìn thẳng vào con gái, lúc đó có thể nói là còn nhỏ, bây giờ đã lớp 12 rồi, qua mười tám tuổi đều là người trưởng thành, đối diện với đại mỹ nhân như Lý Minh Lan, Mạnh Trạch vẫn có thể làm ra vẻ mặt lạnh lùng, Vương Huy thật sự rất lo lắng, "Chẳng lẽ cậu tu luyện thần công đoạn tình tuyệt ái gì à?"

"Vớ vẩn." Mạnh Trạch cuối cùng cũng ngồi thẳng người, "Tôi không có hứng thú, chứ không phải là không có năng lực."

"Ồ, buổi sáng thức dậy, có cần thay quần lót không?" Trên xe chỉ còn lại hai người bọn họ, tài xế lại ngồi xa, nên Vương Huy nói chuyện rất tùy tiện.

"Liên quan gì đến cậu."

"Nếu cậu có thể thay, thì tôi còn tin cậu." Vương Huy nói, "Nếu không tôi thật sự lo lắng, với dáng vẻ tâm lặng như nước của cậu, nửa đời sau sẽ phải đi tu đấy."

Mạnh Trạch còn mong sao tâm mình lặng như nước.

Xe dừng ở đèn đỏ, cậu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn còn nhìn thấy Lý Minh Lan vừa xuống xe lúc nãy.

Tóc cô dài đến thắt lưng, bay phấp phới trong gió.

Buổi sáng, trên sân cầu lông bỗng nhiên nổi gió.

Gió rất mạnh, Lý Minh Lan đột nhiên cởi dây buộc tóc, nghênh đón gió, vuốt ve mái tóc, như đang tận hưởng thiên nhiên.

Đột nhiên, cô quay đầu lại.

Tóc bay phấp phới trong gió, phớt qua khuôn mặt cô.

Ánh mắt cô như con cá đang bơi trong nước mùa xuân, linh động, sáng ngời.

Cô chớp mắt một cái.

Con cá lặn xuống nước, cô lại quay đầu đi, không nhìn cậu nữa.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 35: Kích thích, nhưng hại sức khỏe

Thứ Hai, Lý Minh Lan đến trường từ sớm, gặp bạn học nào cô cũng nhiệt tình chào hỏi.

Cô đặt cặp sách xuống, đi ra hành lang, nhìn xuống lầu.

Cho đến khi nhìn thấy Mạnh Trạch, cô chỉnh trang lại quần áo.

Người đi phía trước là lớp phó, ban đầu đang cúi đầu, nhìn thấy nụ cười của Lý Minh Lan, lớp phó lập tức đứng thẳng người.

Cô nhiệt tình nói: "Chào buổi sáng, lớp phó.”

"Chào buổi sáng, Lý Minh Lan.”

Ánh mắt Lý Minh Lan lướt qua khuôn mặt Mạnh Trạch, dừng lại trên người lớp phó, cô vừa nói chuyện với lớp phó về việc cô đi đánh cầu lông vào cuối tuần, vừa đi theo lớp phó vào lớp học, thậm chí còn đi đến chỗ ngồi của lớp phó.

Không biết lớp trưởng nói chuyện cười gì mà ba người cùng cười ha hả.

Cô quay lại chỗ ngồi của mình, kìm nén nụ cười, bím tóc dài vung mạnh, đập vào sách của Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch dịch sách xuống.

Lại thấy Lý Minh Lan cứ lắc qua lắc lại.

Cậu dựng một cuốn sổ bìa cứng lên, che khuất bím tóc dài đung đưa như quả lắc đồng hồ.

*

Trong giờ đọc buổi sáng, Lý Minh Lan điền những từ tiếng Anh phức tạp vào thẻ từ vựng.

Cô thường xuyên xem phim Mỹ nên không gặp khó khăn gì về giao tiếp, trước đây khi gặp phải từ mới không biết, cô cứ đọc bừa một lượt, cũng có thể qua loa cho xong chuyện, nhưng mà, trong kỳ thi đại học, được điểm nào mừng điểm đó, cô bắt đầu học thuộc lòng từ vựng tiếng Anh.

Cô vừa mới xếp các thẻ từ vựng tiếng Anh lên bàn, cô Dương đã đi tới: "Lý Minh Lan, em ra ngoài một chút."

Vì Tôn Cảnh đã nói "người đó" sẽ bí mật nhận lỗi với giáo viên, vậy thì sự việc đã sáng tỏ, cô Dương còn tìm cô để nói gì nữa?

"Cô Dương." Tâm trạng Lý Minh Lan vẫn chưa nguôi ngoai, hai tay đút vào túi quần, khuỷu tay phải chống lên lan can, một chân giẫm lên bậc thềm dưới lan can, dáng vẻ lười biếng.

"Lý Minh Lan, có một bạn học đến làm chứng, nói rằng em không gian lận trong bài thi tiếng Anh kỳ thi thử lần hai, bạn học này đã giải thích chi tiết tình huống với cô." Cô Dương nói, "Là cô đã trách nhầm em rồi, Lý Minh Lan, cố lên, cô rất mong chờ sự thể hiện của em trong kỳ thi thử lần ba, hãy cố gắng tiến bộ hơn nữa."

Mắt Lý Minh Lan trước tiên trợn to, sau đó cụp xuống.

Trường học là một xã hội thu nhỏ, giáo viên có quyền uy tối cao.

Lý Minh Lan tưởng đâu trong lòng cô giáo biết rõ nên sẽ bỏ qua chuyện này.

Nói thật, học sinh kém không có quá nhiều ràng buộc về đạo đức đối với việc gian lận, hơn nữa, Lý Minh Lan đã nói chuyện gian lận với Chu Phác Ngọc, các bạn học đều nhất trí cho rằng, Lý Minh Lan gian lận là chuyện đương nhiên.

Là chính Lý Minh Lan không nuốt trôi cục tức này.

Lúc này, cô thả lỏng, đứng thẳng người: "Cô Dương, em sẽ tiếp tục cố gắng."

Lý Minh Lan rất muốn nói với Mạnh Trạch, người duy nhất tin tưởng cô: "Tôi không phải là Đậu Nga nữa rồi."

Cô nói với Chu Phác Ngọc: "Cô Dương đã tin tớ không gian lận rồi."

Chu Phác Ngọc giơ ngón tay cái lên: "Lý Minh Lan, cậu đạt điểm cao như vậy bằng thực lực, cậu thật sự rất giỏi."

Lý Minh Lan liếc mắt nhìn phía sau, chắc là Mạnh Trạch đã nghe thấy lời Chu Phác Ngọc nói rồi.

Hừ, cô vẫn không thèm nói chuyện với cậu.

*

Giờ đọc buổi sáng kết thúc, Lý Minh Lan đã học thuộc lòng xong từ vựng, cô vừa mới thu dọn thẻ từ, liền nhìn thấy Bành Oánh ôm một quyển đề thi thử cỡ A4 đi về phía này.

Bành Oánh đi ngang qua chỗ ngồi hàng thứ hai từ dưới lên.

Lý Minh Lan ngả người ra sau, cô tưởng Bành Oánh đến để hỏi bài Mạnh Trạch.

Nhưng người mà Bành Oánh hỏi lại là Phùng Thiên Lãng.

Phùng Thiên Lãng nằm mơ cũng không ngờ Bành Oánh lại đến hỏi cậu ta bài toán, điều này làm khó cậu ta rồi, cậu ta rất ngại ngùng.

Cô ấy đến đây với đáp án và lời giải chi tiết, nhưng cậu ta ngay cả đáp án cũng không hiểu.

Cậu ta gãi đầu: "Ây da, cái này thì mình cũng không biết."

Lý Minh Lan nghiêng đầu nhìn Bành Oánh.

Ánh mắt Bành Oánh thỉnh thoảng lại liếc về phía Mạnh Trạch.

Phùng Thiên Lãng vỗ tay: "Đúng rồi, Mạnh Trạch, cậu có biết làm bài này không? Đáp án trong sách có phải là sai không?"

Ở lớp 7, nam sinh có thể nói chuyện được với Mạnh Trạch chỉ có Phùng Thiên Lãng.

Mạnh Trạch đối xử với bạn cùng bàn khá thân thiện, quay đầu nhìn sang, chỉ nhìn mấy giây: "Đáp án không sai."

Phùng Thiên Lãng và Bành Oánh nhìn nhau.

Chóp tai Bành Oánh bắt đầu đỏ ửng, nhỏ giọng nói: "Bạn Mạnh Trạch, mình không hiểu đáp án này."

Phùng Thiên Lãng liên tục gật đầu: "Đúng vậy, mình cũng không hiểu."

Mạnh Trạch dùng bút chì viết thêm một công thức vào giữa công thức dòng đầu tiên và dòng thứ hai.

Phùng Thiên Lãng và Bành Oánh bừng tỉnh ngộ.

"Mạnh Trạch, cảm ơn cậu, hay là... trưa nay mình mời cậu ăn cơm

nhé." Bành Oánh sợ Mạnh Trạch không nghe thấy, liền cao giọng, không ngờ lúc này phòng học đột nhiên im lặng, cô ấy tự nghe thấy như thể mình đang nói rất to.

Không còn Phùng Thiên Lãng làm người trung gian, Mạnh Trạch rất lạnh nhạt: "Chuyện nhỏ thôi, không cần cảm ơn."

Bành Oánh cúi đầu, chạy về chỗ ngồi.

Lý Minh Lan giơ tay lên, đặt lên bàn, rồi lại đặt xuống.

Cô cân nhắc trong lòng một hồi.

Đến giờ giải lao sau tiết học đầu tiên, Mạnh Trạch đi ra ngoài, Lý Minh Lan đi theo ra.

Cậu đi vào nhà vệ sinh, lúc trở về sẽ phải đi ngang qua phòng học lớp 6.

Lý Minh Lan đứng ở cửa lớp 6, học theo Tôn Cảnh, hất cằm về phía hắn.

May mắn cho cô, hôm nay Tôn Cảnh đến lớp, hắn bước ra ngoài với những bước chân chậm rãi: "Sao thế?"

"Tôn lão đại làm việc rất gọn gàng."

Tôn Cảnh cười: "Người này quen biết tôi, nên tôi mới có thể nói giúp em, nếu là người khác, tôi không có bản lĩnh lớn như vậy."

"Cảm ơn anh."

Lúc này, Mạnh Trạch từ nhà vệ sinh đi ra.

Lý Minh Lan cố ý tiến lại gần Tôn Cảnh.

Tôn Cảnh định lùi lại một bước, nhưng nhìn thấy Liễu Linh Vận từ phòng học lớp 6 đi ra, hắn không hề nhúc nhích.

Bàn tay Lý Minh Lan men theo đường vai áo khoác đồng phục của hắn, thuận thế sờ lên.

Tôn Cảnh nhướng mày, nhìn nụ cười có chút tinh nghịch của cô: "Xem ra lời cảm ơn của em không đơn giản."

Cô nhặt một chiếc lá xanh trên vai hắn: "Nhìn xem, chiếc lá này, xanh mươn mướt."

Tôn Cảnh nhìn về phía thân cây ở cuối hành lang: "Cây mọc nhanh quá, chắc là trường sắp chặt cây rồi."

Hai người có chút ý tứ tìm chuyện để nói.

Mạnh Trạch đi ngang qua.

Lý Minh Lan xoay xoay chiếc lá xanh trong tay, nghiêng người dựa vào lan can, sự chú ý của cô đi theo Mạnh Trạch, không nghe rõ Tôn Cảnh lại nói gì.

Tính toán thời gian, Mạnh Trạch đã vào phòng học lớp 7, cô đưa chiếc lá xanh cho Tôn Cảnh: “Tôn lão đại, tặng anh, cảm ơn anh đã minh oan giúp tôi.”

Mặt Tôn Cảnh hơi đen lại, ai lại đi tặng lá cây chứ?

Nhưng mà Lý Minh Lan vỗ mông bỏ đi luôn.

Cô trở về lớp học, đứng trước cửa sổ, giơ hai tay lên, thoải mái duỗi người, thở dài một hơi: "Thời tiết thật dễ chịu."

Không phải sao, dự báo thời tiết nói rằng sắp có bão.

Gió hôm nay, cũng giống như gió núi cuối tuần, kéo theo không khí, tạo thành những cơn lốc xoáy.

Lý Minh Lan đẩy cửa sổ ra, tóc mai bay lòa xòa.

Cửa sổ mở to, ngay cả tóc của Mạnh Trạch cũng đung đưa qua lại.

Trong lúc hỗn loạn, Mạnh Trạch nhìn thấy một chiếc lá bay xuống từ trên cây, giống như chiếc lá mà Lý Minh Lan vừa nghịch lúc nãy.

Mạnh Trạch không biết, màu xanh của chiếc lá xanh kia là ám chỉ Tôn Cảnh, hay là ai khác?

Mạnh Trạch sờ hộp thuốc lá trong túi, tiếc là đang ở trong phòng học, nếu không cậu thật sự muốn hút một điếu.

*

Hai ngày sau, trời bão, mưa như trút nước.

Buổi trưa, học sinh đều ở lại trong lớp, than thở trận mưa này sao không đến sớm hơn hoặc muộn hơn, lại cứ đúng lúc ăn trưa thì mưa to.

Lý Minh Lan ra khỏi lớp học một lúc lâu, vẫn chưa đi.

Mạnh Trạch đi ra hành lang, vừa vặn nhìn thấy cô cầm một chiếc ô.

Cô quay đầu lại nhìn thấy cậu, nói gì đó với Chu Phác Ngọc.

Chu Phác Ngọc kinh ngạc nhìn Mạnh Trạch, sau đó mỉm cười.

"Lý Minh Lan." Lúc này, lớp phó đi ra, ân cần hỏi: "Có cần mình đi lấy cơm cho cậu không?"

Lý Minh Lan cười rạng rỡ: "Cảm ơn, mình ra ngoài ăn."

"Mưa to như vậy, chắc chắn là một đoạn đường ở cổng nhà ăn sẽ bị ngập nước, cậu cẩn thận đấy nhé." Có thể nghe ra, lớp phó thật lòng quan tâm cô.

Lý Minh Lan liên tục cảm ơn: "Mình biết rồi, cảm ơn cậu."

Lớp phó gãi đầu, đỏ mặt: "Không có gì."

Nước mưa bên ngoài như mạng nhện giăng kín, Mạnh Trạch đút hai tay vào túi quần, nhìn về phía nhà ăn.

Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc cùng nhau xuống lầu, cô cầm một chiếc ô lớn, đi ra khỏi tấm lưới nhện, cô mặc một chiếc áo màu đen, so với chiếc áo phông trắng trong suốt sau khi bị ướt của một bạn nữ khác, thì Lý Minh Lan kín đáo hơn nhiều.

Mạnh Trạch cũng biết, sau trận đấu cầu lông hôm đó, cô bắt đầu mặc đồ tối màu.

Nhìn thấy trận mưa này nhất thời sẽ không tạnh, Vương Huy đi tới hỏi: "Mạnh Trạch, đi ăn cơm không?"

Mạnh Trạch quay đầu lại: "Cậu lấy cho tôi một suất cơm mang về đi, mưa to quá, tôi không muốn đi."

"..." Vương Huy nói: "Cậu không muốn đi, tôi cũng không muốn đi."

Mạnh Trạch lại liếc nhìn hướng Lý Minh Lan rời đi.

Bành Oánh đang định đi theo Hàn Hiểu Yến ra ngoài, nghe thấy lời Mạnh Trạch nói, lại nhận được ánh mắt của Hàn Hiểu Yến, Bành Oánh lấy hết can đảm, đi tới hỏi: "Mạnh Trạch, có cần mình lấy cơm giúp cậu không?"

Mạnh Trạch gật đầu: "Giống như lần trước, tôi sẽ giảng bài cho cậu."

Bành Oánh vừa kinh ngạc vừa vui mừng: "Được, mình đi lấy cơm cho cậu, cậu muốn ăn gì?"

"Món cay đi." Vào một ngày mưa như bị mạng nhện bao phủ như thế này, Mạnh Trạch muốn "hành hạ" ai đó.

"Được, được, mình sẽ mua món có ớt cho cậu." Bành Oánh cầm ô, đuổi theo Hàn Hiểu Yến và Lâm Uyển.

Không biết ba người nói gì, truyền đến mấy tiếng cười.

Vương Huy vỗ trán, nói: "Mình thật là thảm, vậy mà lại không tìm được một người con gái nào bằng lòng lấy cơm giúp mình." Ngược lại, cậu ta đột nhiên nghĩ đến, có phải Lý Nghi Gia cũng cần một người chạy việc vặt không? Cậu ta vội vàng trở về lớp 5.

Bành Oánh quay lại rất nhanh.

Vì cô ấy đã chạy việc vặt một lần, nên Mạnh Trạch ngồi ăn cơm cùng cô ấy ở bàn học của cô ấy, nhân tiện giảng giải những bài toán khó mà cô ấy khoanh tròn.

Giảng bài được một nửa, ngay cả Hàn Hiểu Yến và Lâm Uyển cũng xúm lại.

Hàn Hiểu Yến nói: "Bài này mình cũng không hiểu."

"Đúng vậy." Lâm Uyển cầm một tờ đề thi, "Còn bài này nữa."

Lưỡi Mạnh Trạch bị cay đến nóng rát, cũng chỉ có thể nhịn, dù sao cũng là do cậu đồng ý giảng bài.

Cậu ngẩng đầu lên.

Cô liếc nhìn cậu, khóe môi khẽ cong lên, sau đó không nhìn cậu

nữa.

Từ khoảnh khắc này trở đi, vị cay của ớt đã nhạt bớt.

*

Tan học, Mạnh Trạch đến cửa phòng học lớp 5 đợi Vương Huy.

Vương Huy lấy lòng Lý Nghi Gia xong, đeo cặp sách đi ra.

Vương Huy đã hẹn Mạnh Trạch đi chụp ảnh vào ngày hôm nay từ trước, bất chấp mưa gió.

Ông chủ tiệm chụp ảnh nhìn thấy hai người, đưa cho cậu ta một phong bì dày: "Vương Huy, loạt ảnh lần này của cậu không đơn giản đâu."

Vương Huy: "Người đẹp cảnh đẹp, kỹ thuật cũng chỉ là phụ thôi."

"Cô gái mà cậu chụp lần trước, lần này còn xinh đẹp hơn." Ông chủ vậy mà vẫn còn nhớ, lần trước Vương Huy chụp ảnh Lý Minh Lan.

Mưa phùn lất phất, Vương Huy nói cậu ta mời, kéo Mạnh Trạch đến quán ăn nhanh.

Vương Huy không tiếc lời khen ngợi người đẹp trong ảnh.

Mạnh Trạch lại không mấy hứng thú.

Vương Huy: "Nói thật, nếu cậu chịu lên hình, tôi thật sự muốn chụp lại vẻ mặt cả thế giới nợ cậu tám triệu của cậu rồi đem đi dự thi."

"Chẳng phải cậu muốn đi thi hoa hậu sao?" Mạnh Trạch cắn một miếng khoai tây chiên, ớt cũng không thể điều chỉnh vị giác của cậu, lưỡi cậu lại nhạt nhẽo.

"Cậu đẹp mà." Vương Huy nói xong, tự bụm miệng lại, "Biết cậu không thích nghe từ 'đẹp', nhưng mà, bức ảnh cậu chụp chung với Lý Minh Lan rất có "thần thái"."

Vương Huy đổ ảnh trong phong bì ra, lần này chụp rất nhiều ảnh, cậu ta vốn tưởng rằng phải tìm trong đó một lúc lâu.

Tuy nhiên, Mạnh Trạch và Lý Minh Lan quá nổi bật, hai người lộ ra từ trong vô số bức ảnh, Vương Huy liếc mắt một cái là phát hiện ra, cậu ta đẩy bức ảnh đến trước mặt Mạnh Trạch: "Cậu xem có phải không?"

Mạnh Trạch ngồi, Lý Minh Lan đứng.

Hai người đứng rất gần nhau, biểu cảm trên mặt cậu u ám, còn cô lại tràn đầy sức sống, mỗi nụ cười, mỗi cái nhíu mày của cô đều thể hiện tâm tư của mình trên khuôn mặt.

Trời đẹp, người đẹp.

"Đương nhiên, chủ yếu vẫn là nhờ người mẫu xuất sắc, hai người rất ăn ảnh, không đi làm diễn viên thì tiếc quá." Vương Huy đưa bức ảnh qua, "Cậu có muốn giữ lại không?"

Mạnh Trạch không nhận: "Cậu là nhiếp ảnh gia, tác phẩm của cậu, cậu cứ giữ lại đi."

Mạnh Trạch cắn khoai tây chiên, nhìn những giọt nước mưa chảy trên kính.

Bức ảnh như in sâu vào trong mắt cậu, cho dù Vương Huy cất bức ảnh đi, cho dù bên ngoài cửa sổ trắng xóa, cậu vẫn có thể phác họa nụ cười trong bức ảnh.

Buổi tối về nhà, Mạnh Trạch làm xong một đề thi thử Toán kỳ thi đại học, cậu chỉ nghĩ đến công thức, như thể đã quên mất Lý Minh Lan.

Tuy nhiên, Lý Minh Lan trong mơ mặc áo bó sát và váy ngắn, đánh một trận cầu lông dở tệ, kêu: "Mệt quá, mệt quá."

Cô quay đầu lại cười: "Mạnh Trạch, lại đây xoa bóp lưng cho tớ."

Lần duy nhất Mạnh Trạch nhìn thấy Lý Minh Lan mặc váy là ngày hôm đó ở trung tâm thương mại.

Váy dài đến bắp chân của cô, tà váy như sóng biển, cô là yêu tinh đang nhảy múa trên mặt biển.

Nếu Lý Minh Lan mặc váy ngắn, chắc hẳn sẽ có một đôi chân dài miên man.

Chưa từng nhìn thấy, cậu chỉ có thể tưởng tượng.

Mạnh Trạch tỉnh giấc giữa đêm, mưa đã nhỏ dần, nhưng vẫn còn tiếng tí tách.

Cậu không kìm nén bản thân, tiếng thở dồn dập được phóng đại.

Cơ thể như vừa trải qua một trận vận động, toát mồ hôi, chăn lại đè lên người khiến cậu khó thở.

Cậu nhấc chân đá chăn ra, ngồi dậy, dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo.

Bồn chồn, lo lắng.

Vương Huy đã lo xa rồi, thứ gì nên có trong giai đoạn phát triển của tuổi dậy thì Mạnh Trạch đều không thiếu.

Mạnh Trạch sờ hộp thuốc lá ngay lập tức.

Trong bóng tối, cậu suýt chút nữa đụng phải khung ảnh.

Cậu đặt hộp thuốc lá phía sau khung ảnh, lúc hút thuốc cũng chỉ ra ban công, như thể làm như vậy sẽ không bị ông ngoại phát hiện.

Tuy nhiên, chuyện mà ông ngoại không biết đâu chỉ có chuyện này, chàng rể hiền của ông, đứa con gái bảo bối của ông, đều giấu ông.

Mạnh Trạch cảm thấy mình bị di truyền máu mủ của bố mẹ nên mới nhiễm thói quen xấu hút thuốc lá.

Cậu mở cửa ban công.

Cậu chỉ mặc một chiếc áo phông mỏng, cả người nóng bừng.

Gió thổi mưa tạt vào mặt.

Cậu rùng mình một cái, nhưng cũng không hạ nhiệt.

Mạnh Trạch bật lửa, châm thuốc, ngậm vào miệng, ngửi thấy mùi thuốc lá, liền rít một hơi thật sâu.

Hút vội vàng, tàn thuốc đỏ rực nhanh chóng bay lên.

Không bao lâu, đã hút hết nửa điếu thuốc.

Nhớ đến Lý Minh Lan, Mạnh Trạch muốn hút thuốc.

Hút thuốc, Mạnh Trạch lại nhớ đến Lý Minh Lan.

Nicotine và Lý Minh Lan dường như giống nhau.

Kích thích, nhưng có hại cho sức khỏe.

Nhưng mà, Mạnh Trạch bây giờ cũng không thể coi là học sinh ngoan nữa.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 36: Đây hẳn là nụ hôn đầu của cậu nhỉ?

Trời còn chưa sáng hẳn, Mạnh Trạch đã thức giấc.

Cậu hút thuốc vào buổi tối, hút thuốc vào nửa đêm, đến lúc bình minh cũng ra ban công hút thuốc, ngay cả trong ngày bão thế này cũng chẳng thấy mát mẻ chút nào.

Dù sao cũng không ngủ được, Mạnh Trạch đến trường từ sớm.

Phía trước, Điền Tân và Trịnh Khắc Siêu khoác vai bá cổ nhau.

Cổng trường ồn ào náo nhiệt, Mạnh Trạch không nghe rõ hai người họ đang nói gì, đến khi vào tòa nhà dạy học, cậu mới đi theo sau.

Như thể không có ai bên cạnh, Điền Tân nói: "Mạnh Trạch và Bành Oánh..."

Trịnh Khắc Siêu lại nói: "Bành Oánh đối với Mạnh Trạch..."

Đến chỗ rẽ cầu thang, hai người quay đầu lại, phát hiện nhân vật chính đang ở ngay phía sau, lập tức im bặt.

Giờ ra chơi, Bành Oánh lại ôm sách bài tập đến.

Phùng Thiên Lãng biết rõ khả năng của mình, còn chưa nhìn đề bài đã rất tự giác lắc đầu: "Bành Oánh, môn Toán của mình bình thường thôi, lớp phó ngồi trước cậu là cán bộ môn Toán, sao phải bỏ gần nhờ xa thế?”

Phùng Thiên Lãng ngốc thật hay giả ngốc vậy? Lý Minh Lan chống

cằm, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón trỏ không ngừng gõ nhẹ lên mặt.

Hôm nay Bành Oánh có thêm tự tin, giọng nói cũng cao hơn: "Nhưng mà bài tập khó như lần trước, mình cũng là hỏi cậu mới có đáp án."

"Cái đó đâu phải mình giải ra, mình có một cậu bạn cùng bàn đáng tin cậy mà." Phùng Thiên Lãng rốt cuộc cũng thông suốt, "Bành Oánh, hay là cậu hỏi thẳng Mạnh Trạch đi."

Phùng Thiên Lãng đứng dậy, nhường chỗ cho Bành Oánh, còn mình thì đi đến chỗ lối đi nhỏ giữa Mạnh Trạch và cửa sổ: "Câu hỏi của Bành Oánh rất điển hình, tôi cũng muốn nghe thử."

Bành Oánh hơi cụp mắt, liếc nhìn Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch lại nhìn thẳng về phía trước.

Lý Minh Lan không có động tĩnh gì.

Mạnh Trạch lạnh lùng lên tiếng: "Bài nào?"

Bành Oánh lập tức đưa sách bài tập qua, cô không dám ngồi vào chỗ của Phùng Thiên Lãng, vẫn đứng nguyên tại chỗ: "Lâm Uyển, Hàn Hiểu Yến cũng không hiểu bài này."

Phùng Thiên Lãng gật đầu: "Bài này tôi cũng không biết."

Lý Minh Lan lúc này mới hơi dựa ra sau, lưng tựa vào bàn học của Mạnh Trạch.

Bàn học của Mạnh Trạch rung lên một cái.

Cô đứng dậy, động tác rất mạnh.

Bàn học của cậu lại bị cô làm cho rung lên lần nữa.

"Phùng Thiên Lãng, tránh đường với nào." Lý Minh Lan mỉm cười.

"Ừ." Phùng Thiên Lãng lập tức nhường đường.

Ngón tay Lý Minh Lan gõ nhẹ lên mép bàn của Mạnh Trạch hai cái, giống như vô ý.

"Chính là chỗ chuyển đổi công thức từ dòng hai sang dòng ba, bọn mình không hiểu." Bành Oánh nhấn mạnh chữ "bọn mình", không phải chỉ là câu hỏi của riêng cô ấy.

Mạnh Trạch không nói gì, dùng bút liệt kê quá trình giải bài trên giấy nháp.

Phùng Thiên Lãng kích động không thôi: "Tôi biết ngay mà, Mạnh Trạch, cậu đúng là thần toán học."

Mạnh Trạch chống tay lên bàn học, ban nãy cậu còn muốn cho kẻ dốt toán kia nghe thử cách giải bài này, ai ngờ kẻ dốt toán kia lại nghênh ngang bỏ đi.

Tự làm tự chịu, thi được 12 điểm là đáng đời.

Trong lớp bắt đầu lan truyền tin đồn về Mạnh Trạch và Bành Oánh, mọi người không dám nói trước mặt Mạnh Trạch mà chỉ dám rỉ tai nhau sau lưng.

Bành Oánh ra mặt thanh minh: "Không phải, không phải đâu."

Mạnh Trạch không để ý tới.

Lý Minh Lan vẫn xoay quanh đám ong bướm vây quanh mình, còn cậu lại lẻ loi một mình, cậu cảm thấy bản thân chỉ thắng được một lần này mà thôi.

*

Tan học, Lý Minh Lan nhìn thấy xe của anh trai ở ngã tư, cô chạy vội tới.

Lý Húc Bân nhìn thấy cô qua kính chiếu hậu, hạ cửa kính xe xuống: "Lên xe đi, anh về nhà bố mẹ."

Lý Minh Lan lên xe: "Anh, dạo này anh về nhà thường xuyên thế, chị dâu đâu?"

"Cô ấy đi ăn với đồng nghiệp." Lý Húc Bân khởi động xe, "Lần trước em bảo anh liên hệ với chuyên gia hội họa kia, thật không khéo, anh ấy đã ra nước ngoài rồi, mấy ngày nay anh cũng khá sốt ruột, em có luyện tập vẽ chứ?"

Lý Minh Lan gật đầu: "Tất nhiên là có."

Lý Húc Bân thường xuyên mường tượng, có lẽ bia mộ của mình sau này sẽ được khắc dòng chữ: Bị em gái ruột làm cho tức chết.

Nhưng dù sao cũng là em gái ruột, em gái sắp thi đại học, cũng giống như cả nhà họ Lý đang trải qua một kỳ thi vậy, Lý Húc Bân biết, bố đã sắp xếp đường lui cho em gái rồi, cả nhà không nỡ để con bé phải chịu khổ.

Lý Húc Bân đưa tay xoa đầu em gái: "Minh Lan, cố gắng hết sức là được rồi."

Ăn cơm xong, Lý Minh Lan trở về phòng luyện vẽ.

Anh trai nói rất đúng.

Thấy ngày thi năng khiếu vòng hai càng ngày càng gần, bản thân cô cũng sốt ruột.

Hôm nay cô không trực tiếp cầm bút lên mà nhắm mắt lại, ngả người ra sau ghế, hay là hôm nay không luyện nét nữa, vẽ gì đó khác đi.

Trong tầm mắt, bắt đầu từ con gấu bông to tướng trên giá sách.

Từ kỳ nghỉ hè năm ngoái đến nay, Lý Minh Lan vẫn luôn dựa vào cái gọi là gen nghệ thuật của nhà họ Lý để chống đỡ, kỳ thi chung và kỳ thi năng khiếu vòng một của cô đều là suýt soát vượt qua, nếu không có gì bất ngờ, kỳ thi năng khiếu vòng hai cũng sẽ làng nhàng như vậy.

Cô nhìn chằm chằm vào hai con ngươi đen láy của con gấu bông, sau đó men theo khuôn mặt tròn trịa của nó, nhìn xuống chiếc yếm bò dài, bụng phình ra thành hình elip, hai chân mập mạp đứng thẳng.

Lý Minh Lan khi còn nhỏ, đôi mắt giống như một ống kính bố cục, cô nghiên cứu đối tượng vẽ, phân tích cấu trúc, đo lường tỷ lệ, đó là năng khiếu trời phú của cô.

Sau đó, Lãnh Âm xé nát bức tranh của cô, ném xuống chân cô.

Trong phòng học yên tĩnh, chỉ còn lại một mình cô. Đôi mắt cô bỗng trở nên mơ hồ.

Đặc biệt là khi anh trai nhắc đến việc cô từng đoạt giải khi còn nhỏ, sự phản kháng trong lòng cô càng trở nên mãnh liệt hơn.

Mà lúc này, cô theo bản năng dùng lòng bàn tay che mắt mình lại, sau đó từ từ thả lỏng các ngón tay, len lén nhìn thế giới qua kẽ tay.

Đôi mắt cô lại có thể nhìn thấy rồi.

Trước đó còn đang suy nghĩ miên man không biết nên đặt bút từ

đâu, thì khoảnh khắc này, con gấu bông như tự động biến thành các hình khối, lần lượt ghép lại trước mắt cô.

Mạnh Trạch không hoàn toàn là tên khốn, nhưng cậu đã nói cô không bằng cô gái mặc áo xanh trên sân cầu lông.

Cô gái mặc áo xanh nhiệt tình như vậy, chắc hẳn đã bị khuôn mặt điển trai của Mạnh Trạch lừa rồi, không biết đến tính tình xấu xa của cậu.

Thế nhưng, kẻ có tính tình xấu xa lại dùng giọng nói như sấm rền phản bác mọi người, xóa tan sự ấm ức mà cô từng phải chịu đựng.

Lý Minh Lan nở nụ cười rạng rỡ, gục mặt xuống bàn, cười một lúc, cô ngẩng đầu lên, dùng bút chọc chọc vào tờ giấy.

Chọc chọc chọc, cô muốn vạch trần lớp mặt nạ của tên khốn đó.

*

Điền Tân và Trịnh Khắc Siêu, hai kẻ lắm chuyện nổi tiếng của lớp 7, bất kỳ tin đồn nào cũng phải đi qua miệng của hai người bọn họ một lần.

Buổi trưa, Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc ăn cơm ở góc nhà ăn.

Hai kẻ lắm chuyện kia ngồi bàn chéo phía trước.

"Bình thường Bành Oánh ở trong lớp im re, ít nói, không ngờ lại..." Điền Tân tấm tắc khen.

Trịnh Khắc Siêu vừa xé bánh mì khô, vừa cho từng miếng nhỏ vào miệng: "Thật ra, nếu Mạnh Trạch không có thành tích nổi trội, thì cậu ta cũng chẳng có chút cảm giác tồn tại nào trong lớp, hai người cô đơn nương tựa lẫn nhau thôi."

Chu Phác Ngọc không hiểu, rõ ràng không thấy Mạnh Trạch và Bành Oánh qua lại gì với nhau, người trong lớp giao tiếp với Mạnh Trạch nhiều nhất là Lý Minh Lan, thế mà hai người này lại có quan hệ tệ nhất.

Lý Minh Lan cắn một miếng cánh gà rán.

Cô cũng từng ăn cơm chung với Mạnh Trạch một cách quang minh chính đại ở nhà ăn, ngồi ngay giữa, đáng tiếc lúc đó là buổi tối, ngoài các cô chú trong nhà ăn chứng kiến ra thì không có bạn học nào khác.

Lý Minh Lan cắn lớp da giòn tan kêu "rắc rắc rắc": "Chu Phác Ngọc."

"Hả?" Chu Phác Ngọc thu hồi sự chú ý từ phía Điền Tân và Trịnh Khắc Siêu.

Lý Minh Lan ăn xong cánh gà, phủi tay: "Một số bạn học lớp mình, trong thời khắc thi cử căng thẳng này lại mọc ra một đôi tai dài và một cái lưỡi dài."

Chu Phác Ngọc: "Họ rảnh rỗi quá, gió nổi lên là thấy mưa, nghe thấy sấm, lại còn muốn dấy lên sóng to gió lớn."

"Cậu có nghe thấy lời đồn nào về tớ không?" Nể mặt Tôn Cảnh, không có mấy ai dám đến trước mặt Lý Minh Lan mà giở trò, chuyện của cô với Tôn Cảnh là do Tôn Cảnh cố ý truyền ra ngoài, đợi đến lúc hắn muốn dẹp yên thì tự nhiên sẽ dẹp yên.

Chu Phác Ngọc cắn cắn đũa.

Trong số những tin đồn về Lý Minh Lan, có một chủ đề đặc biệt hot, đó chính là mối quan hệ của cô với các bạn nam.

Nam sinh thích Lý Minh Lan trong trường không đếm hết bằng hai bàn tay, có người giữ kín trong lòng, có người lại thể hiện ra mặt.

Tin đồn lan truyền rộng rãi nhất là về Lý Minh Lan và Tôn Cảnh.

Năm nay, có một anh chàng đẹp trai lạnh lùng chuyển đến, cậu và Lý Minh Lan đã giúp đỡ lẫn nhau trong học tập vài lần, thế là Mạnh Trạch được ghi danh vào danh sách dự phòng của Lý Minh Lan.

Chu Phác Ngọc không khỏi so sánh Tôn Cảnh với Mạnh Trạch.

Khí chất của Tôn Cảnh quá ngông cuồng.

Mạnh Trạch thì có vẻ thuần khiết hơn, đúng chuẩn một cậu học sinh.

Nếu ví Tôn Cảnh như một tên cướp, thì Mạnh Trạch hẳn là một vị trạng nguyên, Lý Minh Lan làm phu nhân trạng nguyên nghe có vẻ oai phong hơn là làm phu nhân của tên cướp.

Trong tích tắc cắn đũa, dòng suy nghĩ của Chu Phác Ngọc xoay chuyển không ngừng.

"Chu Phác Ngọc." Lý Minh Lan vẫn đang chờ câu trả lời.

Chu Phác Ngọc nói: "Tớ có nghe người ta bịa chuyện về cậu và Mạnh Trạch."

"Nói thế nào?" Bản thân Lý Minh Lan là nhân vật chính mà cũng không hề tức giận, ngược lại còn rất hứng thú.

"Mạnh Trạch bại trận dưới làn váy của cậu."

"Nói hươu nói vượn, tớ quanh năm suốt tháng đều mặc quần mà." Lý Minh Lan hỏi, "Tin đồn giữa tớ và cậu ấy, với tin đồn giữa cậu ấy và Bành Oánh, cái nào hot hơn?"

"Chắc chắn là cậu rồi, nhân vật tâm điểm của mọi sự chú ý mà."

Lý Minh Lan chống cằm, đầu ngón tay gõ nhẹ lên má.

Cô và Mạnh Trạch, đúng là trời sinh một cặp.

Cô lập tức đưa ra một quyết định mà có lẽ đã được đưa ra từ rất lâu rồi.

Ăn cơm xong, Lý Minh Lan nói mình muốn đi dạo cho tiêu cơm, mặt trời lên cao, cô cởi áo khoác đồng phục ra, đưa cho Chu Phác Ngọc mang về lớp.

Định bụng đi về phía khu rừng nhỏ, nhưng nhớ lại chuyện Mạnh Trạch đã làm với mình lần trước, Lý Minh Lan quay trở lại cửa hàng tiện lợi, mua một thanh kẹo cao su.

So xem cô và Mạnh Trạch, ai mới giống lưu manh hơn.

*

Trời quang mây tạnh, Mạnh Trạch trở lại với khoảng thời gian buổi trưa của mình, hít thở bầu không khí trong lành quen thuộc của khu rừng, đồng thời cũng có một người quen thuộc đến.

Lý Minh Lan vẫn là dáng vẻ nhai kẹo cao su, thổi bong bóng, nghiêng đầu cười khẩy, giống hệt một tên lưu manh: "Học bá Mạnh à, cậu định làm chuyện xấu đến cùng luôn sao, đến cả bạn gái cũng giao nốt rồi?"

Mạnh Trạch nhắc nhở cô: "Cậu quên lời cảnh cáo lần trước của tôi rồi à?"

Cô bật cười: "Lại muốn túm tôi à, nói thật, tôi từng gặp qua người bị một gã xấu xí túm rồi, tôi thấy, với ngoại hình của cậu á, tôi cũng khá hài lòng đấy, cũng không thiệt thòi đâu."

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch lạnh lùng nói, "Cậu thật sự rất đáng

ghét."

"Không phải đáng ghét, mà là khiến cậu thấy đáng ghét thôi, đúng không?" Lý Minh Lan rất tự giác.

Đúng vậy, khiến cậu thấy đáng ghét, ông trời quá mức thiên vị cô, trong rừng âm u nhưng lại có một tia nắng chiếu vào nơi cô đứng, rọi lên khuôn mặt ngông cuồng của cô. Cô mặc một chiếc áo phông đen rộng thùng thình, bên dưới là quần dài, chỉ với bộ đồ này, trông cô có vẻ hơi phẳng.

Mạnh Trạch bước tới.

Vạt áo phông đen của Lý Minh Lan có một chiếc túi to, hai tay cô đút trong túi, vẻ mặt khiêu khích.

Cậu tiến lại gần.

Cô cũng chẳng sợ hãi, nói: "Cậu ngày nào cũng giả vờ làm học sinh ngoan, không thấy mệt sao, chi bằng cứ tự do tự tại như tôi đây này." Cô nhai kẹo cao su, mấy chữ sau bị nhoè đi.

Mạnh Trạch dừng lại trước mặt cô: "Nhổ ra."

"Hả?"

"Kẹo cao su, nhổ ra."

"Làm gì?"

"Nhổ ra rồi hãy nói chuyện với tôi."

"Muốn làm gia sư cho tôi à? Tôi cũng mong thành tích của mình có thể tiến bộ lắm đấy." Nói xong, cô nhổ kẹo cao su vào bụi cây, vừa quay người lại đã bị Mạnh Trạch nắm cằm.

"Không phải gia sư, chỉ là thực hiện lời cảnh cáo lần trước thôi." Nói xong, Mạnh Trạch cúi đầu ngậm lấy môi cô, chặn đứng những lời sắp buông ra khỏi miệng cô.

Trong miệng cô có vị kẹo cao su, vị dâu tây, tất nhiên là ngon hơn cơm hộp ở nhà ăn, tay còn lại của cậu ôm lấy eo cô.

Hôn một lúc lâu, hơi tách ra, cậu lại hung hăng hôn lên, kiến thức lý thuyết của cậu đủ phong phú, đến lúc này lại không thầy tự hiểu.

Trong khu rừng cây xanh thẫm, một tia nắng rực rỡ chiếu rọi xung quanh đôi nam nữ đang hôn nhau, đây chính là sân khấu mà thiên nhiên ban tặng cho họ.

Mạnh Trạch không nhìn thấy sự hoảng sợ trên khuôn mặt Lý Minh Lan, lúc buông cô ra, cậu lại cắn mạnh lên môi dưới của cô một cái.

Cô khẽ nhấc mí mắt, hàng mi dài như cánh quạt, hé lộ đôi mắt long lanh như nước.

Thật ra, Lý Minh Lan có nét đẹp thanh tú, chỉ là thỉnh thoảng khi quan sát cậu, ánh mắt cô lại ẩn chứa vài phần lẳng lơ, điều này khiến Mạnh Trạch hiểu lầm, cậu cứ nghĩ cô là cô gái đa tình.

Vẻ đẹp của Lý Minh Lan biến mất ngay khi cô mở miệng nói chuyện, cô vừa lên tiếng, Mạnh Trạch liền lạnh mặt.

Cô hỏi: "Mạnh Trạch, chúng ta đây là đang hẹn hò sao?"

Hai người cách nhau mười phân, Mạnh Trạch có thể ngửi thấy mùi kẹo cao su trên người cô, vị dâu tây, rất ngọt ngào, vào lúc tình cảm đang nồng nàn thế này, cậu lại nói: "Vừa rồi chỉ là cảnh cáo thôi, sau này cậu còn dám xông vào đây nữa, tôi sẽ còn quá đáng hơn đấy."

Hai má Lý Minh Lan như treo hai quả đào mật, còn rực rỡ hơn cả

quả đào nhỏ chính là đôi môi cô, đỏ mọng ướt át: "Nhưng mà, tôi muốn cậu làm bạn trai tôi."

"Vậy thì cứ việc mơ tưởng đi." Mạnh Trạch đứng thẳng người, thu tay về.

Lý Minh Lan nhón chân lên, rướn người về phía cậu: "Tự dưng tôi phát hiện, cậu còn tệ hơn tôi tưởng tượng đấy."

Mạnh Trạch: "Tôi chưa bao giờ tỏ ra là người tốt trước mặt cậu."

Cô nhướng mày: "Cậu không sợ tôi đi mách giáo viên, mách phụ huynh, nói cậu quấy rối tôi sao?"

"Cậu sẽ không làm vậy."

"Tự tin thế, Mạnh Trạch, cậu lấy đâu ra tự tin vậy?" Cô hỏi ngược lại cậu bằng chính câu nói của cậu.

Mạnh Trạch đưa tay ra, làm một động tác rất thân mật, vén tóc mai của cô ra sau tai, sau đó, ngón tay dừng lại trên dái tai cô, cậu hạ giọng nói: "Bởi vì vừa rồi cậu đã bị tôi hôn đến mức thần hồn điên đảo."

Lý Minh Lan nhìn cậu: "Đây hẳn là nụ hôn đầu của cậu nhỉ?"

Sắc mặt cậu hơi khựng lại, ngón tay rời khỏi dái tai cô.

Cô nói: "Cắn vào răng tôi rồi."

Cậu đưa tay giữ lấy nửa đầu cô, trầm giọng nói: "Lý Minh Lan, cậu đúng là không thấy quan tài không rơi lệ."

Ngón trỏ cô chọc chọc vào má cậu: "Được rồi, tôi thích trai đẹp."

Tôn Cảnh là trai đẹp.

Người đàn ông mặc vest hôm đó ở cạnh cô, ngoại hình cũng rất được.

Mạnh Trạch nhớ đến cảnh cô nắm lấy vạt áo người đàn ông kia, trong lòng bực bội, thậm chí, hôm nay cậu đã hôn Lý Minh Lan, nhưng nhìn biểu hiện của cô, cậu lại có cảm giác nụ hôn đầu của mình đã bị cướp mất rồi.

Thế nhưng, lại rất thần kỳ, cũng có một loại cảm giác hoang đường, như thể bản thân đã tìm được mảnh ghép hoàn hảo còn lại của mình.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 37: Mọi chuyện giống như sự cố, nhưng cũng giống như được ủ mưu

Chiếc răng bị cắn sau khi rời khỏi môi Mạnh Trạch liền bắt đầu mềm nhũn, như thể được nếm thứ gì đó chua ngọt đậm đặc, từ đầu răng lan đến chân răng, rồi lan ra cả hàm răng.

Thế nhưng cô không hề động đậy, ngược lại còn tỏ ra rất bình tĩnh.

Lý Minh Lan ngồi trong lớp học, thứ cô nghe thấy là nhịp tim của chính mình, đùng, đùng, đùng, từ lúc bị Mạnh Trạch hôn, âm thanh chấn động như tiếng trống vẫn chưa dừng lại.

Giáo viên giảng bài, Lý Minh Lan không nghe lọt tai một chữ nào.

Tan học, cô đi trên đường, cố ý đi sát mép bóng cây.

Hàng cây rậm rạp, đến mùa hè lại phải cắt tỉa bớt một lượt.

Tán lá trong khu rừng nhỏ càng rậm rạp hơn, tầng tầng lớp lớp, Mạnh Trạch mới có thể nấp trong bóng tối làm chuyện xấu.

Về đến nhà, Lý Minh Lan đặt cặp sách xuống, ngã vật ra giường, vùi mặt vào gối, tự bịt kín mình đến mức gần như không thở nổi mới chịu ngẩng đầu lên.

Cô đưa tay mò lấy chiếc gương nhỏ trên tủ đầu giường, đưa gương lên soi mặt mình.

Tóc hơi rối, cô đưa tay vuốt lại.

Cô gái trong gương vẫn còn nét trẻ con, hai má ửng hồng, đôi mắt sáng như sao, khóe môi hơi nhếch lên, trông giống hệt một kẻ trộm hoa đã cướp mất nụ hôn đầu của Mạnh Trạch.

Giữa cậu và cô, ai là hoa?

Lý Minh Lan lại bò dậy, lấy quyển truyện tranh yêu thích ra, lật đến trang nhân vật nam có ngoại hình giống Mạnh Trạch lần đầu tiên xuất hiện.

Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng, hai cúc áo dưới được cởi ra, để lộ vòng eo thon gọn và cơ bụng ẩn hiện.

Hôm nay cô quên mất không ôm Mạnh Trạch, sờ xem cậu có cơ bụng hay không.

*

Mọi chuyện giống như bất ngờ, lại giống như đã được lên kế hoạch từ trước.

Mạnh Trạch ném cặp sách xuống, móc bao thuốc lá ra.

Cả buổi chiều, cậu cứ lơ đễnh, chỉ mong đến lúc nicotine xộc lên đầu.

Mùi thuốc lá không thể át đi được ký ức trên đầu lưỡi.

Lý Minh Lan có vị dâu tây, cô bình tĩnh quá mức, còn chê bai kỹ thuật hôn của cậu.

Thật phiền phức.

Mạnh Trạch cắn một cái vào điếu thuốc, trên đầu lọc để lại dấu răng rõ ràng, lúc đó đáng lẽ ra nên cắn mạnh cho cô một cái.

Hút xong một điếu thuốc, phía dưới lại dựng lều.

Mạnh Trạch dập tắt điếu thuốc trên lan can ban công, khẽ thở ra ngoài, hít thở vài hơi, nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên.

Là tin nhắn của Vương Huy gửi đến: "Mai gặp."

Cuối tuần, Vương Huy đã nâng cấp đầu đĩa VCD của mình.

Khi mời Mạnh Trạch đến, Vương Huy còn chuẩn bị sẵn cả thuốc lá.

Vương Huy kéo rèm cửa sổ lại, chỉnh đèn tối đi.

Hai cậu thiếu niên vừa hút thuốc vừa xem phim, mỗi người ngồi một bên ghế sô pha, trên bàn trà đặt hai cái gạt tàn.

Vương Huy tự nhận mình đang trong thời kỳ mới mẻ, đôi khi hút thuốc hơi nhiều.

Nhưng mà, gạt tàn trước mặt Mạnh Trạch chất đầy đầu lọc, điều này có hơi quá đáng rồi.

Vương Huy hỏi: "Mạnh Trạch, cậu nghiện rồi à?"

Mạnh Trạch nhả khói thuốc, đáp: "Không phải." Cậu không nghiện thuốc lá, cậu chỉ đang tận hưởng một số thứ kết hợp với thuốc lá mà thôi, cậu uể oải dựa vào ghế sô pha, nhìn người phụ nữ trong phim từ làn khói.

Khói thuốc lượn lờ trong không khí, như hòa vào vẻ yêu mị trong phim.

Vương Huy kéo rèm cửa sổ ra, mở cửa ban công để thông gió.

Ánh nắng bên ngoài ùa vào, Mạnh Trạch nheo mắt lại: "Lần nào cậu mua đĩa cũng là người phụ nữ này, lần sau đổi người khác mới mẻ

hơn được không?"

Vương Huy quay đầu lại nói: "Phim Hồng Kông mà, cứ lặp đi lặp lại mấy người đó, hoặc là đóng riêng, hoặc là đóng chung, cậu nhóc à, đừng có ham muốn quá, chú ý đến cốt truyện một chút đi."

"Nếu muốn xem cốt truyện, tôi đã chẳng đến đây." Hơn nữa, cái này có cốt truyện gì đâu, chẳng qua là nhìn trúng nhau, rồi đi thẳng vào vấn đề thôi.

Vương Huy: "Cậu muốn xem kiểu gì? Sau này tôi mua đĩa sẽ chọn giúp cậu."

Mạnh Trạch nhả khói thuốc lên trần nhà, nghĩ ngợi một lúc mới nói: "Ngoại hình trong sáng, nhưng phải có nét quyến rũ, ngực không quá to cũng không quá nhỏ, vừa tay tôi, à, còn nữa, mặt với ngực của người phụ nữ này là đồ giả, trông không tự nhiên."

Vương Huy đột ngột kéo rèm cửa sổ lại: "Cậu kén chọn như vậy, sao không tự mình đi đóng phim đi? Còn vừa tay cậu nữa? Lẽ nào cậu muốn đưa tay vào màn hình sờ mó à?"

Mạnh Trạch hít một hơi thuốc thật sâu, nếu cậu đi đóng phim, đúng là có một người thích hợp, nhưng lại là người cậu ghét.

Vương Huy lại gần nói: "Đúng rồi, hôm nào tôi đi kiếm mấy cái đĩa phim Nhật về, nghe nói phim của họ còn trực diện hơn cả phim Hồng Kông."

Mạnh Trạch liếc mắt nhìn: "Trực diện đến mức nào?"

Vương Huy làm động tác tay súng: "Đạn thật súng thật."

Mạnh Trạch ngồi thẳng người dậy: "Có che không?"

"Không che." Vương Huy lại liếc nhìn người phụ nữ đang khoác trên

mình tấm khăn choàng đỏ trong phim, "Mẹ kiếp, bây giờ nhìn cái kiểu quay che đậy này thấy nhạt nhẽo quá."

Mạnh Trạch hút một hơi thuốc: "Đúng vậy."

*

Đã sang đầu hè, Mạnh Trạch vẫn mặc bộ đồng phục mùa đông màu xanh trắng, bên trong là áo phông đen, cậu để mở khóa áo.

Lý Minh Lan đã mặc áo ngắn tay, bộ đồng phục của cô khá rộng, lúc đi lại, vạt áo và tà váy cứ bay bay.

Sợi dây thun màu xanh lam buộc chặt eo thon của cô, quần cũng rộng thùng thình.

Mạnh Trạch ngước mắt lên.

Lý Minh Lan nhìn sang, nở nụ cười đầy ẩn ý, đôi môi càng thêm đỏ mọng.

Cậu lạnh lùng, đi về chỗ ngồi.

Lưng cô tựa vào mép bàn cậu, vài sợi tóc đen nhánh cọ vào bàn cậu.

Tuần trước, Mạnh Trạch đã từng nắm lấy mái tóc dài này, mềm mượt như dòng nước chảy qua kẽ tay.

Vương Huy nói phim bây giờ nhạt nhẽo.

Đúng là vậy, Mạnh Trạch đã leo núi cao, nếm dâu tây, đối với những cảnh nam nữ mập mờ đó chẳng còn hứng thú nữa.

Lý Minh Lan chống trán bằng tay trái, tay phải vẽ vời gì đó trên giấy.

Các bạn nam trong lớp lần lượt mặc đồ hè, có người còn cảm thấy chưa đủ, xắn tay áo ngắn lên tận vai, để lộ cả cánh tay.

Cô đếm kỹ một lượt, trong số các bạn nam, chỉ có mình Mạnh Trạch mặc áo khoác.

Cậu sợ lạnh thật đấy.

Lý Minh Lan thỉnh thoảng lại quay đầu lại.

Mạnh Trạch cúi đầu đọc sách, dường như không để cô vào mắt.

Cô quan sát ngón tay cậu, thon dài mạnh mẽ, mu bàn tay nổi gân xanh, khớp xương rõ ràng, nhìn lên trên, cổ tay cậu giấu trong tay áo.

Có lẽ do cô nhìn quá lâu, cậu rụt tay về.

*

Càng gần đến kỳ thi đại học, giữa các bạn học đã xuất hiện từ "cuối cùng".

Đầu tiên là tiết thể dục "cuối cùng".

Thầy thể dục khoác trên mình chiếc áo khoác thể thao màu xanh đậm, một tay chống nạnh, một chân hơi khuỳnh ra, dáng vẻ vô cùng phong độ, nhưng giọng nói lại có chút bùi ngùi: "Còn hơn một tháng nữa là các em tốt nghiệp rồi."

Thầy thể dục cởi áo khoác ra: "Trước đây thầy đã nói rằng nhất định phải đấu một trận bóng rổ với lớp 12 (6), nhưng mà lớp mình với lớp họ luôn luôn bị trùng lịch, hôm nay rất trùng hợp, lớp họ đổi tiết, chắc các em cũng biết, thầy với thầy thể dục lớp họ từ lâu đã kết thù, không đánh một trận thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa, thế nào? Các em có muốn so tài với lớp 6 một trận không?"

Điền Tân xoa tay hằm hè, người đầu tiên hưởng ứng: "Muốn ạ!"

Trịnh Khắc Siêu cũng hô hào theo: "Muốn!"

Thầy thể dục vắt áo khoác lên vai, vừa đi vừa lắc lắc hai tay áo: "Đi, đi gửi thư khiêu chiến cho lớp 6."

Thầy thể dục nói mình và thầy thể dục lớp 6 như có thù oán, thật ra hai người họ là bạn đại học, không biết thân thiết đến mức nào, cứ gặp nhau là nói chuyện không ngừng.

Mạnh Trạch không hứng thú lắm với môn thể dục, nhất là Điền Tân lại là cán bộ môn này, trước đây mỗi khi lên lớp, Mạnh Trạch đều đứng ngoài sân bóng rổ, thờ ơ nhìn.

Hôm nay, lớp 7 thách đấu lớp 6.

Mà trong số những học sinh đứng bên phía lớp 6 có Tôn Cảnh.

Mạnh Trạch nhớ đến sự mờ ám của Tôn Cảnh với cô gái kia ở cửa hàng tiện lợi, nhưng mà sau đó thì sao? Tôn Cảnh cũng đâu có cắt đứt quan hệ với Lý Minh Lan.

Điền Tân vỗ tay, gọi mọi người tập hợp lại thành đội.

Mạnh Trạch nói: "Lần này tôi muốn vào sân."

Phùng Thiên Lãng thấy kỳ lạ: "Mạnh Trạch, đây là lần đầu tiên cậu muốn tham gia thi đấu cùng chúng tôi, cũng là lần duy nhất."

Điền Tân nghe thấy lời Mạnh Trạch nói, ngẩng đầu lên, cố tình nhìn cậu bằng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống: "Đội chúng tôi đã đủ người rồi."

Nhưng mà, nhìn thấy Tôn Cảnh đi tới, Điền Tân lại thay đổi suy

nghĩ, Mạnh Trạch và Tôn Cảnh, đây chẳng phải là một vở kịch hay sao?

Điền Tân lại nói: "Vì Mạnh Trạch đã chủ động xin ra sân, dù sao cũng phải để cậu ấy lưu lại chút kỷ niệm trong khoảng thời gian cuối cấp, như vậy mới không hối tiếc."

Phùng Thiên Lãng phụ họa: "Đúng vậy."

Điền Tân cười nói: "Phùng Thiên Lãng, cậu làm dự bị đi, nhường cho Mạnh Trạch ra sân."

Phùng Thiên Lãng chủ động rút lui: "Mạnh Trạch, cố lên."

*

Tôn Cảnh khoanh tay trước ngực, dáng người cao ráo, tuy đã thay đồ thể thao, nhưng hắn không giỏi bóng rổ, danh tiếng của hắn chủ yếu là do đánh nhau gây dựng nên.

Tôn Cảnh không ra sân, chỉ làm dự bị.

Mã Mẫn Triết khởi động bên cạnh, nhảy lên nhảy xuống vài cái: "Anh Cảnh, hãy xem em cho lớp 7 một trận ra trò."

"Tùy cậu." Tôn Cảnh xua tay.

Liễu Linh Vận cầm một chai nước khoáng đưa cho Mã Mẫn Triết, nhỏ giọng nói: "Cái tên Mạnh gì đó chính là người chống lưng cho Lý Minh Lan, tôi đã sớm không vừa mắt cậu ta rồi."

Mã Mẫn Triết biết Liễu Linh Vận muốn nhân cơ hội này để trả thù, nhưng cậu ta nhắc nhở cô nàng: "Hai thầy thể dục đang nhìn kìa, đừng có giở trò quỷ gì."

Liễu Linh Vận bực bội.

Mã Mẫn Triết ho khan một tiếng, thấp giọng nói: "Để tôi xem tình hình đã..."

Liễu Linh Vận gật đầu, lùi ra ngoài sân.

Người nhìn Mạnh Trạch không vừa mắt đâu chỉ có mình Liễu Linh Vận.

Người lớp 7 sắp ra sân là Điêu Khôn, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm Mạnh Trạch, nhưng cậu ta cũng kiêng dè thầy giáo, dù sao đang ở trường học, không thể làm càn được.

"Liễu Linh Vận." Không biết từ lúc nào, Lý Minh Lan đã đứng sau lưng Liễu Linh Vận.

Liễu Linh Vận chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, cô ta giật mình nhảy dựng lên: "Cậu làm gì vậy? Muốn dọa chết người à?"

"Có phải là cậu không?" Lý Minh Lan nhìn Liễu Linh Vận với ánh mắt nghi ngờ.

"Cái gì?" Liễu Linh Vận khó hiểu.

"Người tung tin đồn tôi gian lận trong thi cử, có phải là cậu không?"

Liễu Linh Vận trừng to mắt, hai bím tóc như dựng đứng lên: "Lý Minh Lan, cậu đừng có đổ oan cho người khác, cậu gian lận hay không thì liên quan gì đến tôi? Tôi không rảnh hơi mà đi lo chuyện bao đồng."

"Ồ?" Lý Minh Lan còn tưởng rằng người có thể khiến Tôn Cảnh nợ ân tình là Liễu Linh Vận chứ.

Liễu Linh Vận: "Cậu mới là người tung tin đồn thì có."

Lý Minh Lan thong dong bước về phía lớp 7.

Tiếng còi của thầy thể dục vang lên: "Trận đấu bắt đầu!"

Lý Minh Lan đảo mắt nhìn xung quanh, ngoại trừ Liễu Linh Vận, cô không nghĩ ra ai có khả năng là người kia.

Phùng Thiên Lãng lại hét lớn: "Trước đây trong tiết thể dục, Mạnh Trạch không chịu thể hiện gì cả, tôi còn tưởng cậu ấy là tên mọt sách chứ."

Lý Minh Lan ngẩng đầu nhìn.

Mạnh Trạch rê bóng uyển chuyển và nhanh nhẹn, úp rổ thành công, cậu tiếp đất, nhanh nhẹn chạy lên phía trước.

Đây lại là một Mạnh Trạch mà Lý Minh Lan chưa từng thấy, cô huýt sáo về phía bóng lưng cậu.

Cô mừng vì năng khiếu hội họa của mình đã quay trở lại, cô có thể nắm bắt được quỹ đạo di chuyển của Mạnh Trạch, vừa dữ dội như báo, vừa nhẹ nhàng như én.

Đột nhiên, Mã Mẫn Triết lao về phía Mạnh Trạch với khí thế hung hãn, hai người va vào nhau dưới rổ.

Động tác của Mã Mẫn Triết quá rõ ràng, đến cả Phùng Thiên Lãng cũng nhìn ra: "Phạm luật rồi!"

Hai thầy thể dục mải mê nói cười, không thổi còi.

Mạnh Trạch mặt không chút thay đổi, bóng lại về tay cậu, cậu chớp lấy sơ hở trong lúc Mã Mẫn Triết đang phòng thủ, nhảy lên, ném bóng vào rổ.

"Tuyệt!" Tiếng ho reo vang lên từ bên ngoài sân.

Ngay cả Tôn Cảnh cũng khẽ vỗ tay hai cái.

Lý Minh Lan dường như lại nghe thấy tiếng trống "đùng, đùng, đùng" trong lồng ngực, còn chấn động hơn cả tiếng vỗ tay xung quanh.

Nhìn Mạnh Trạch một cái, dường như bản thân cô cũng trở nên cuồng nhiệt hơn.

Cô vỗ tay cho Mạnh Trạch, còn vỗ tay mạnh hơn cả ở lễ tuyên thệ ngày hôm đó.

Mặt trời chói chang chiếu xuống, mấy chàng trai trên sân ướt đẫm mồ hôi.

Hồ Hàn Nhiên kéo cổ áo, sau đó lại vén vạt áo lên, dùng áo phông quạt cho mình, cậu ta thản nhiên khoe cơ bụng săn chắc trước mặt mọi người.

Hàn Hiểu Yến kinh ngạc: "Không ngờ đấy, Hồ Hàn Nhiên lại nam tính thế này?"

Ánh mắt Lý Minh Lan dõi theo Mạnh Trạch.

Cậu đã cởi áo khoác đồng phục, bên trong là áo phông đen dài tay, trên mặt cậu lấm tấm mồ hôi, nhưng cậu không xắn tay áo hay vén vạt áo lên giống những bạn nam khác.

Cậu chỉ lau mặt.

Lý Minh Lan liếc nhìn cơ bụng của Hồ Hàn Nhiên, sau đó lại nhìn Mạnh Trạch đang che chắn kín mít, cô lẩm bẩm: "Chẳng lẽ là bụng mỡ sao?"

Tiếp theo, sự chú ý của cô không còn đặt vào trận đấu nữa, mà dán

chặt vào vạt áo của Mạnh Trạch.

Cậu nhảy lên, vạt áo bay lên, không để lộ gì cả, vạt áo lại rủ xuống, che khuất eo cậu.

*

Tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, lớp 7 giành chiến thắng.

Phùng Thiên Lãng dang rộng vòng tay, định lao đến ôm Mạnh Trạch, nhưng ngay sau đó, cậu ta bị sự thờ ơ của Mạnh Trạch dội cho một gáo nước lạnh.

Phùng Thiên Lãng rụt tay về, sờ sờ mũi: "Mạnh Trạch, chúng ta thắng rồi!"

"Ừ." Mạnh Trạch không hề có niềm vui chiến thắng.

Ai bảo cậu không biết Tôn Cảnh chỉ là dự bị chứ, biết thế đã chẳng đánh trận này, lãng phí thời gian.

Cậu đi đến bóng râm hóng mát.

Lý Minh Lan chậm rãi đi tới, đưa cho cậu một chai nước khoáng.

Cậu đang khát, nhận lấy, vặn nắp chai, tu ừng ực một hơi.

Lý Minh Lan thấy xung quanh không có ai, bèn nhỏ giọng hỏi: "Mạnh Trạch, có phải cậu có bụng mỡ không?"

"Phụt!" Ngụm nước chưa kịp nuốt xuống liền phun thẳng ra ngoài.

May mà cô né nhanh, cô nói: "Hồ Hàn Nhiên có cơ bụng."

"Cho nên?" Mạnh Trạch sa sầm mặt.

"Nếu cậu mà có bụng mỡ, tôi nhất định sẽ cười nhạo cậu."

Họ Hồ kia không chịu đánh bóng đàng hoàng, chỉ lo khoe khoang cơ bụng? Hơn nữa, cô còn nhìn chằm chằm vào cơ bụng của họ Hồ? Mạnh Trạch lạnh lùng nói: "Nông cạn."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 38: Lý Minh Lan, vừa thuần khiết vừa quyến rũ, tự do tự tại

Không biết là ai nông cạn.

Ánh mắt Mạnh Trạch nhìn cô gái mặc áo xanh trên sân cầu lông là nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Thế nhưng, trên xe buýt về trường, cậu lại nghiêng đầu ngủ suốt dọc đường, phớt lờ cô gái mặc áo xanh.

Lý Minh Lan miễn cưỡng tha thứ cho cậu: "Lúc nãy Hàn Hiểu Yến nói cơ bụng của Hồ Hàn Nhiên rất nam tính."

Mạnh Trạch dùng ngón cái lau giọt nước bên khóe miệng, uống ực một ngụm nước, đè nén cơn tức dâng lên trong lồng ngực: "Cậu ta đang thi đấu hay đang catwalk vậy?"

"Lúc đó, điểm số của lớp mình đang dẫn trước rất xa, Hồ Hàn Nhiên khoe eo một chút, cũng coi như là mãn nhãn."

"Điểm số là ai giành được? Lúc cậu ta đang ve vãn, đã để lớp 6 cướp bóng bao nhiêu lần rồi, cơ bụng thì có tác dụng gì?"

"Hung dữ cái gì?" Lý Minh Lan véo nhẹ eo mình, "Dù sao tôi cũng không có bụng mỡ, mong rằng cậu cũng không có."

Mạnh Trạch uống cạn nửa chai nước: "Tôi có hay không thì liên quan gì đến cậu?"

Nói chung, không trả lời trực tiếp chính là chột dạ, cô liếc nhìn eo

cậu.

Trông có vẻ không thô, nhưng quần áo có thể che giấu quá nhiều thứ.

Trước đây cô vẫn luôn cho rằng Hồ Hàn Nhiên là kẻ lười biếng, ham ăn, nếu không phải cậu ta vén áo lên, cô cũng không biết cơ bắp của cậu ta lại rắn chắc như vậy.

Lúc này, tiếng cười của Hồ Hàn Nhiên vang lên từ đằng xa: "Hahaha, tôi luyện tập mỗi ngày, chưa từng lơ là."

Tròng mắt cô đảo một vòng, liếc nhìn Hồ Hàn Nhiên.

Thấy cô nhìn tên họ Hồ thích khoe khoang kia, Mạnh Trạch nhét chai nước khoáng vào tay cô: "Vô vị." Cậu đi về phía sân bóng rổ.

Lý Minh Lan trừng mắt nhìn bóng lưng cậu, ăn cái gì mà tính tình lại xấu như vậy chứ.

"Lý Minh Lan." Hồ Han Nhiên vẫy tay với cô.

Cô đi tới: "Vừa rồi thể hiện tốt lắm."

Hồ Hàn Nhiên lại cười ha hả, thấy cô cầm chai nước khoáng, bèn nói: "Tôi đang khát đây, có phải cậu mang nước đến cho tôi không?"

Nhìn kiểu gì vậy? Đây là chai nước đã uống gần hết rồi, Lý Minh Lan nói: "Tự đi lấy chai mới đi, chai này của tôi."

Để chứng minh chai nước này là của mình, cô vặn nắp chai, uống một ngụm.

Nụ hôn với Mạnh Trạch chỉ để lại ký ức về vị dâu tây, nước khoáng nhạt nhẽo cũng không có hơi thở của cậu, nhưng mà hai người cùng uống chung một chai nước, chẳng phải là gián tiếp hôn nhau sao?

Cô chỉ mới uống một ngụm.

Mạnh Trạch lại lạnh lùng đi tới.

Cô siết chặt chai nước khoáng trong tay.

Cậu đứng trước mặt cô, không nói tiếng nào, cũng không có biểu cảm gì.

Tên này bị sao vậy? Lý Minh Lan cố ý uống thêm một ngụm nước trước mặt cậu.

Bờ môi chạm vào miệng chai mà cậu vừa uống.

Thấy cậu nhìn mình chằm chằm, cô cố ý ngậm miệng chai nước khoáng một cái.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mím lại, toát lên vẻ quyến rũ vô hạn, Mạnh Trạch nghiêng đầu, dời mắt đi.

Cách đó không xa, Điêu Khôn bắt gặp ánh mắt của Mạnh Trạch, vừa rồi cậu ta đang quan sát Lý Minh Lan.

Thế mà Mạnh Trạch lại đột nhiên xuất hiện, che khuất cô.

Điêu Khôn nhếch mép, một người, hai người, đều đối đầu với cậu ta.

*

Sau tiết thể dục cuối cùng, giáo viên chủ nhiệm thông báo thời gian thi thử lần ba: "Kỳ thi thử lần ba học kỳ này cũng là lần kiểm tra cuối cùng của các em trước kỳ thi đại học, hy vọng mọi người hãy coi đây là kỳ thi đại học thật sự, hãy dốc hết sức lực."

Giọng nói trầm trọng đè nén học sinh.

Phùng Thiên Lãng thở dài: "Nói chứ, kết quả thi thử lần một và lần hai của tôi rất ổn định." Ổn định đến mức cậu ta cảm thấy mình không còn hy vọng gì nữa.

Chu Phác Ngọc tính toán điểm số hai lần thi thử của mình, miễn cưỡng có chút tiến bộ, nhưng mà, tiến một tấc thì khó khăn trắc trở, lùi một dặm lại dễ như trở bàn tay, cô nàng cũng thở dài.

Lý Minh Lan tiếp lời: "Tớ cũng phải cố gắng hơn mới được, nếu không tổng điểm sẽ thê thảm lắm, trường Mỹ thuật sẽ không nhận tớ mất."

Bên cạnh ba người đang than ngắn thở dài là Mạnh Trạch.

Phùng Thiên Lãng đột nhiên nói: "Mạnh Trạch, cậu từng gặp sự cố trong bài kiểm tra trên lớp và thi thử, lần thi thử thú ba này cậu phải điều chỉnh tâm trạng đấy."

Lý Minh Lan nói: "Đừng nói gở nữa, chỉ còn một tháng nữa là thi đại học rồi, nói mấy lời may mắn chút đi, chúc chúng ta đều thi đậu trường đại học như ý muốn." Cô và Chu Phác Ngọc vỗ tay.

Chu Phác Ngọc hô to: "Chúc chúng ta đều thi đậu trường đại học như ý muốn."

Lý Minh Lan quang minh chính đại gõ gõ vào bàn Mạnh Trạch, ngón tay kẹp cây bút: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, cậu có bí quyết nào giúp hồi sinh không?"

Cậu đáp: "Đi hỏi cơ bụng của Hồ Hàn Nhiên ấy."

Cô dùng đầu bút vẽ một đường lên mu bàn tay cậu, gọi cậu: "Bụng mỡ."

Mạnh Trạch rụt tay về.

*

Buổi trưa, chuông tan học vừa reo xong, Vương Huy đã đứng ở ngoài lớp 7.

Chưa đến cuối tuần, cậu ta đã không nhịn được nữa, thông báo thi thử lần ba của giáo viên cũng không kìm hãm nổi trái tim thiếu niên của cậu ta.

Vương Huy khoác vai bá cổ Mạnh Trạch, đang định bàn luận về trái tim thiếu niên sôi nổi của mình.

Mạnh Trạch lại lên tiếng hỏi trước: "Bức ảnh cậu gửi đi dự thi tạp chí, kết quả thế nào rồi?"

"Mới có mấy ngày, đâu ra mà nhanh vậy."

"Cậu có quen phóng viên của tạp chí đó không?"

"Tôi gửi bản thảo qua email của tòa soạn." Vương Huy lắc đầu, "Tôi chưa từng liên lạc với phóng viên."

Mạnh Trạch không hỏi nữa.

Hai người đi xuống lầu, Vương Huy cố tình tránh đám đông: "Người anh em, lần này tôi có lỗi với cậu rồi, hôm qua tôi đã lén xem trước một cái."

Mạnh Trạch ngẩng đầu lên: "Ừ, thế nào?"

"Quá đã mắt, so ra, mấy cái trước đây của chúng ta chỉ là trẻ con." Quá hưng phấn, Vương Huy vỗ mạnh vào lưng Mạnh Trạch một cái.

Mạnh Trạch mặt không chút thay đổi: "Trẻ con? Cậu phản ứng quá vậy sao?"

"Tôi là thiếu niên sung sức mà." Nói đến đây, Vương Huy chợt nhớ ra một chuyện, cậu ta và Mạnh Trạch đã cùng nhau thưởng thức phim hay nhiều lần rồi, người sốt ruột luôn là cậu ta, chưa từng thấy Mạnh Trạch có động tác móc quần nào, Vương Huy nhỏ giọng hỏi: "Cậu đối với không có chút phản ứng nào đối với mấy thứ trẻ con đó sao?"

Mạnh Trạch: "Cũng tạm." Cũng có, nhưng không mãnh liệt lắm.

"Chẳng trách cậu lại kén chọn như vậy, hóa ra là khẩu vị nặng." Vương Huy nói, "Cuối tuần này đến nhà tôi đi, để cậu thỏa sức vùng vẫy."

Đang nói, cậu ta nhìn thấy Lý Nghi Gia ở phía trước.

Cô ấy đi rất chậm.

Cậu ta và Mạnh Trạch chỉ cần vài bước là đuổi kịp.

Chủ đề chuyển đổi rất đột ngột, nhưng giọng điệu của Vương Huy lại vô cùng tự nhiên: "Mạnh Trạch, cậu về trường ở miền Bắc thi đại học, đề thi khác với bên mình, có thấy áp lực không?"

Lý Nghi Gia nghe thấy Vương Huy nói về kỳ thi đại học, bèn dừng bước, quay đầu lại.

Mạnh Trạch nhìn Vương Huy vừa rồi còn đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, Mạnh Trạch cũng nghiêm nghị nói: "Không có."

Vương Huy cười hai tiếng: "Tâm lý của học sinh giỏi đúng là vững vàng."

"Đề thi đại học tuy khác nhau, nhưng hệ thống kiến thức là tương tự." Lý Nghi Gia mỉm cười, "Mình đã làm đề thi đại học những năm

trước của miền Bắc, thực ra cũng na ná nhau thôi."

Vương Huy giơ ngón cái với Lý Nghi Gia, mười lần thì đến tám lần đều như vậy: "Tôi khâm phục các cậu nhất là chuyện đó đấy, làm bài tập giống như ăn cơm vậy, cứ như là kỹ năng thiên bẩm."

"Mạnh Trạch." Lý Nghi Gia nghiêng đầu, đẩy gọng kính, "Thi thử cố lên nhé! Mình rất mong chờ được so tài cao thấp với cậu."

Mạnh Trạch gật đầu, không hề có chút hào hứng muốn ứng chiến.

Sau kỳ thi thử lần hai, Lý Nghi Gia lại đứng nhất bảng vàng, các bạn học vừa tung hô cô nàng, vừa nói Mạnh Trạch giành được vị trí quán quân trong kỳ thi thử lần một là do may mắn.

Khi Lý Nghi Gia biết tin Mạnh Trạch đã vắng mặt trong phòng thi môn tiếng Anh hơn nửa tiếng, cảm giác thành tựu của cô nàng lập tức tiêu tan.

Cô nàng đã bỏ ra mười phần cố gắng mới đuổi kịp một phần của cậu.

Cậu lại chẳng để tâm.

Thi điểm cao đối với cậu, có lẽ thật sự là kỹ năng thiên bẩm.

*

Ba người nhà họ Mạnh đều có suy nghĩ, chỉ còn một tháng nữa là thi đại học rồi, cố gắng chịu đựng thêm một thời gian nữa, đợi qua chuyện này rồi tính tiếp.

Sự bình tĩnh ngoài mặt không phải là lúc sóng yên biển lặng.

Hôm nay Mạnh Trạch về nhà sớm hơn mọi ngày, đang định lấy chìa khóa mở cửa thì nghe thấy tiếng đồ sứ rơi vỡ từ bên trong.

Tiếp theo là tiếng bà Mạnh hét lên: "Là tôi muốn tính sổ với anh, không phải anh muốn tính sổ với tôi, anh nên nhớ chúng ta thành ra thế này là do anh sai trước."

Giọng nói của ông Mạnh trầm hơn, không thể lọt qua cánh cửa.

Sau đó, lại có tiếng "loảng xoảng", chắc là ai đó lại đập vỡ một cái cốc thủy tinh.

Mạnh Trạch thở dài, cất chìa khóa.

Cậu không muốn vào nhà, bèn đi loanh quanh bên ngoài.

Cậu cũng không uống cà phê, trong miệng khô khốc.

Cậu cởi áo khoác đồng phục, nhét vào cặp, đi vào cửa hàng tiện lợi.

Nhân viên bán hàng nhìn thấy cặp sách của cậu, nhưng không hỏi cậu đã đủ tuổi chưa.

Mạnh Trạch mua một bao thuốc lá, đứng ở khu vực hút thuốc trước cửa, ấn mạnh bật lửa, châm thuốc, chậm rãi rít một hơi.

Cậu nhìn thấy động tác thành thạo của mình phản chiếu trên cửa kính, cậu học cái gì cũng nhanh, học hư hỏng lại càng nhanh hơn, như thể trong xương cốt đã thấm nhuần bản tính xấu xa, một khi bộc lộ thì sẽ lập tức phá vỡ lớp vỏ bọc lạnh lùng của cậu.

Bầu trời đầu hè, mặt trời tròn lẳng treo giữa tòa nhà cao tầng, ánh đỏ rực rỡ như máu lan tỏa trên bầu trời.

Mạnh Trạch phủi tàn thuốc vào thùng rác màu xanh lá cây.

Màu đỏ rực rỡ và màu xanh mơn mởn cũng không bằng được tàn thuốc đã cháy hết.

*

Một tiếng sau, Mạnh Trạch mới quay về nhà.

Trong nhà sạch sẽ gọn gàng, sàn nhà đã được lau dọn.

Ông Mạnh không biết đã đi đâu.

Bà Mạnh hỏi: "Bố con có nói với con tối nay về ăn cơm không?"

Mạnh Trạch: "Con không biết, bố không nói."

Bà Mạnh đi vào bếp: "Tối nay hai mẹ con mình ăn cơm cùng nhau nhé."

"Mẹ, con ăn ở ngoài rồi."

"Ồ."

Bà Mạnh im lặng.

Phong cách trang trí ba màu đen, xám, trắng của nhà họ Mạnh giờ đây giống như màn sương khói mù mịt trên không trung, phủ lên một lớp tro bụi.

Mạnh Trạch đóng cửa phòng, dựa vào ban công châm thuốc.

Trên lầu, tiếng khóc "oa oa oa" đột ngột của đứa trẻ vang lên xé tan bầu trời đã dần tối sầm.

Mạnh Trạch dập tắt nửa điếu thuốc còn lại, đi ra khỏi phòng.

Bà Mạnh đang ngồi trên ghế sô pha xem bộ phim truyền hình khung giờ vàng, đây không phải là sở thích thường ngày của bà.

Mạnh Trạch không có ý định tìm hiểu sự thay đổi tâm trạng của mẹ mình, cậu trực tiếp nói: "Mẹ, từ ngày nhà hàng xóm trên lầu sinh con, con cứ ngủ không ngon, vừa rồi lúc làm bài tập, lại nghe thấy con nhà họ khóc không ngừng."

"Ừ." Bà Mạnh cũng nghe thấy.

Cậu bé mũm mĩm kia không phân biệt ngày đêm, cứ khóc là khóc hết công suất.

Hôm qua, bà Mạnh đã gặp người hàng xóm trên lầu, bà nhẹ nhàng nói với cô ấy rằng con trai bà sắp thi đại học, cần một môi trường yên tĩnh.

Người hàng xóm ngoài xin lỗi ra thì cũng chẳng còn cách nào khác, trẻ sơ sinh thì biết gì, muốn khóc là khóc, ai mà kiểm soát được.

"Hay là... đến khách sạn ở?" Bà Mạnh vừa nói xong liền lắc đầu, "Không tiện lắm."

"Ông ngoại không phải có một căn nhà sao? Bên đó yên tĩnh hơn, hay là con đến đó ở." Mạnh Trạch nói, "Mẹ, kỳ thi thử lần hai con không giành được vị trí quán quân, kỳ thi thử lần ba sắp tới, con không muốn khiến mẹ và bố thất vọng nữa."

Bà Mạnh hỏi: "Con chuyển đi chuyển lại như vậy có phiền phức quá không?"

"Đồ đạc của con không nhiều, quần áo, sách vở, đề thi, rất đơn giản."

Ông bà Mạnh bận rộn với công việc, con trai tự chăm sóc bản thân là chuyện thường, bây giờ là thời điểm quan trọng, trạng thái trước khi thi lại càng quan trọng hơn, bà Mạnh gật đầu nói: "Vậy cũng được, bên chỗ ông ngoại con lâu rồi không có ai ở, để mẹ sắp xếp người giúp việc đến dọn dẹp một chút."

"Cảm ơn mẹ."

Bà Mạnh sững người, người nhà với nhau cần phải nói cảm ơn sao? Bà đột nhiên cảm thấy việc con trai chuyển trường là quá thừa thãi, bởi vì bọn họ cũng chẳng chăm sóc được cho con trai.

Con trai chuyển đi cũng tốt, bà và chồng càng ngày càng cãi nhau nhiều, có chút không kiềm chế được, nhỡ đâu lại ảnh hưởng đến kỳ thi đại học của con...

Bà Mạnh: "Trường con lại sắp thi thử nữa à?"

Mạnh Trạch: "Vâng ạ."

Bà Mạnh: "Cố lên."

"Vâng." Mạnh Trạch từ đầu đến cuối đều không có chút thay đổi cảm xúc nào, vẫn bình tĩnh như cũ.

*

Vương Huy không thể nào che giấu nổi trái tim khao khát của mình, cứ đến trưa là lại muốn tìm Mạnh Trạch để bày tỏ tâm tình.

Mạnh Trạch vẫn lạnh nhạt như cũ.

Vương Huy thỉnh thoảng lại nghi ngờ: "Có phải cậu không ổn không đấy?"

Nhưng mà, nghĩ lại, là do cậu ta đem những gì mình nhìn thấy miêu tả cho Mạnh Trạch nghe, mà khả năng văn chương của cậu ta, từ ngữ thì nghèo nàn, không khí thì chẳng ra sao.

Khiến cho những người phụ nữ sống động như thật cũng trở nên nhạt nhẽo vô vị.

"Là lỗi của tôi." Vương Huy nói, "Mạnh Trạch, đợi đến khi cậu tận mắt chứng kiến, tự nhiên sẽ biết được mùi vị của nó, tôi có nói nhiều hơn nữa cũng không bằng cậu tự mình trải nghiệm."

"Ừm." Ra khỏi nhà ăn, Mạnh Trạch liếc mắt, vừa hay nhìn thấy Lý Minh Lan đang đi phía trước.

Cô mặc đồng phục, màu xanh lam nhạt nhòa.

Đúng thật, Vương Huy có nói nhiều hơn nữa cũng không bằng Mạnh Trạch tự mình trải nghiệm. Mạnh Trạch nghĩ đến hôm đó, Lý Minh Lan ngậm miệng chai nước, trong nháy mắt máu toàn thân cậu như dồn hết lên não.

Lý Minh Lan, vừa thuần khiết vừa quyến rũ, tự do tự tại.

Đến ngã rẽ, Mạnh Trạch nói với Vương Huy: "Tôi đi dạo đây."

"Ừ, đi đi, mới học lớp 12 thôi mà, cậu sống cứ như ông cụ non vậy." Nói xong, Vương Huy đi về phía tòa nhà dạy học.

*

Khu rừng nhỏ là một bức bình phong, Mạnh Trạch ẩn mình trong đó, chỉ có những cái cây mới nhìn thấu sự bực bội của cậu đối với thế giới này.

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch." Giọng nói giòn tan như tiếng chuông bạc, vang vọng khắp lãnh địa của Mạnh Trạch.

Sau lần trước nữa và lần trước, Lý Minh Lan không hề rút lui, cô vẫn đến khu rừng nhỏ.

Mạnh Trạch gần như đã khẳng định là cô cố ý, cho đến khi cô đến, cậu mới biết cậu cũng đang đợi.

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch nói, "Cậu nên biết, ở đây, tôi sẽ không tha cho cậu đâu."

Cô thản nhiên nói: "Tôi biết mà."

Có những lúc, Mạnh Trạch thậm chí còn ghen tị với sự thẳng thắn của cô.

Cô muốn gì, cô sẽ làm cái đó.

Nói về độ hư hỏng, cậu cũng không bằng cô.

Cậu giữ chặt vai cô, ép cô vào thân cây to lớn, nắm lấy cằm cô: "Lúc đó nghĩ gì vậy? Uống chai nước tôi đã uống?"

Lý Minh Lan mở to đôi mắt đẹp long lanh như sương mù.

Cậu cũng không nghe cô trả lời, cúi đầu, hung hăng hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô...

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 39: Thư cầu hòa

Lý Minh Lan vừa mới ăn sườn non sốt tỏi ở nhà ăn.

Cô đã dự cảm được điều gì đó, trước khi đến khu rừng nhỏ đã chuẩn bị sẵn một viên kẹo cao su.

Cô nhớ lần trước bị cắn vào răng, không khỏi nín thở.

Hôm nay Mạnh Trạch rất mạnh bạo, dùng đúng kỹ thuật, ép chặt đôi môi mềm mại của cô vào khuôn miệng ăn khớp với cậu.

Gương mặt hai người kề sát, lông mày cậu sắc bén, đôi mắt đen sâu thẳm.

Lý Minh Lan mềm nhũn dưới sự mạnh mẽ của cậu.

Rừng cây rậm rạp che khuất ánh mặt trời, che khuất mọi luật lệ.

Mạnh Trạch được dịp trút bỏ kiềm chế, lực trên tay còn có thể khống chế, nhưng khi môi ngửi thấy hương thơm của cô, cậu liền không thể kiểm soát được nữa, đầu lưỡi càn quét khoang miệng cô, quấn lấy lưỡi cô.

Cho đến khi cô phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, không thở nổi.

Mạnh Trạch hơi buông cô ra, nhưng vẫn gần như kề sát môi cô, nói với cô: "Dùng mũi thở."

Lý Minh Lan nín thở quá lâu, nhún vai, nghe thấy lời cậu nói, cô há to miệng, hít một hơi thật sâu.

Chóp mũi hai người chạm nhau, hàng mi dài đen nhánh chạm nhau.

Cô cảm thấy như đang tranh giành oxy với cậu.

Lần này, đến lượt cậu vô cùng bình tĩnh, cậu cụp mắt, nhẹ nhàng dùng ngón tay lau đi giọt mồ hôi trên chóp mũi cô.

Ánh mắt cậu di chuyển xuống phía dưới, nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của cô bị cậu tô thêm một lớp sáng bóng.

Mềm mại ướt át.

Lý Minh Lan chớp chớp mắt: "Mạnh Trạch..."

Cô chỉ có thể thốt ra hai chữ đó, đã bị cậu chặn môi lần nữa.

Đang lúc đầu óc choáng váng, Lý Minh Lan đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng, cô đưa tay ôm lấy eo cậu, muốn đáp trả lại lực hôn mạnh bạo của Mạnh Trạch trên môi mình.

Cô vẫn còn chút lý trí, lỡ như sờ trúng bụng mỡ mềm nhũn của cậu thì ngại chết mất, vì vậy chỉ dám sờ soạng qua lớp áo.

Cô sờ sờ chỗ này, ấn ấn chỗ kia của cậu.

Lòng bàn tay chạm vào cảm giác rắn chắc, cô càng thêm mạnh bạo, bàn tay sờ loạn xạ.

Bản thân cô cũng không biết, trong lúc lộn xộn, ngón giữa của cô vô tình lướt qua một chỗ nào đó.

Mạnh Trạch cứng người, lập tức nắm lấy tay cô, kéo tay cô lên cao, đặt lên đỉnh đầu cô.

Cô không thể thoát ra được, bèn nói: "Mạnh Trạch, bụng mỡ của

cậu cứng quá nhỉ."

"Đừng có dễ dàng nói từ cứng với con trai như vậy." Cậu khàn giọng nói bên tai cô, "Sờ mó loạn xạ, cậu là lưu manh à?"

"Cậu tự dưng hôn người ta, cậu mới là lưu manh." Hai người kề sát như vậy, khi Lý Minh Lan phồng má, giống như cô chủ động cọ vào môi cậu, lập tức xẹp má xuống.

Mạnh Trạch khịt mũi một tiếng, không tiếp nhận lời buộc tội vô cớ này.

Cậu chỉ là hôn người ta thôi, không có "làm bậy".

*

"Lý Nghi Gia, có phải cậu rất thích con đường này không?"

Bên ngoài khu rừng đột nhiên vang lên một giọng nam.

Lý Minh Lan giật mình, còn chưa kịp nói gì đã bị Mạnh Trạch hôn tiếp.

Khu rừng nhỏ này không phải là tường vây, nếu người bên ngoài cố tình nhìn vào, nói không chừng sẽ phát hiện ra động tĩnh bên trong.

Mạnh Trạch gan to thật đấy, nhưng Lý Minh Lan lại không thể thoát ra được, cũng không dám giãy giụa, sợ phát ra tiếng động, kinh động đến người khác.

"Cậu không thấy con đường này rất yên tĩnh sao, mỗi khi mình gặp bài tập khó, đi dạo ở đây một lát, đầu óc sẽ thông suốt hơn." Giọng nói Lý Nghi Gia mang theo ý cười, "Chẳng lẽ cậu thích cái lớp học ồn ào náo nhiệt kia?"

Bạn nam: "Không phải, chỗ này hơi hoang vắng, mặt đường cũng

không sạch sẽ, mình sợ làm bẩn giày mới của cậu."

Lý Nghi Gia lại cười: "Giày sinh ra là để đi, cũng không phải vật gia truyền, bẩn thì giặt."

Giọng nói của hai người ngày càng đến gần.

Lý Minh Lan nghe được từng câu từng chữ, tiếng thở dốc của cô và Mạnh Trạch như bị phóng đại, như muốn từ trong rừng vọng ra ngoài.

Bạn nam hỏi: "Đúng rồi, cậu đã suy nghĩ kỹ nguyện vọng thi đại học chưa?"

"Chưa đến lúc điền nguyện vọng, vẫn chưa thể quyết định được." Lý Nghi Gia hỏi ngược lại, "Còn cậu?"

"Mình cũng đang cân nhắc..." Bạn nam dừng lại một chút, rồi nói tiếp, "Cậu sẽ ở lại thành phố này chứ?"

Lý Nghi Gia không trả lời.

"Chắc mình sẽ ở lại thành phố này..." Bạn nam cười, "Nhưng mà cho dù cậu thi vào trường ở thành phố khác, sau này chúng ta vẫn có thể liên lạc, email rất tiện lợi, QQ, tin nhắn, vân vân."

Lý Nghi Gia: "Còn mình... có lẽ muốn đến miền Bắc."

Bạn nam: "Với thành tích của cậu thì không thành vấn đề."

Lý Nghi Gia: "Mình phải cố gắng hơn nữa, mình đang đuổi theo một người."

Bạn nam rất ngạc nhiên, nói năng có chút lắp bắp: "Là... ai vậy?"

Lý Nghi Gia: "Mạnh Trạch lớp 7."

*

"Ưm." Mạnh Trạch bị cắn một cái, đành phải buông Lý Minh Lan ra.

Lý Minh Lan thò đầu ra, muốn nhìn ra ngoài, nhưng lại sợ bị phát hiện, bèn rụt cổ lại, vểnh tai lên nghe ngóng.

"Cậu ta..." Bạn nam cười gượng, "Cậu ta thi thử lần hai thua cậu rồi còn gì, cậu ta không bằng cậu đâu."

Nói bậy, Lý Minh Lan dùng khẩu hình miệng minh oan cho Mạnh Trạch, là do lúc thi môn tiếng Anh Mạnh Trạch bị đau bụng, nếu không đã đánh bại cậu ta rồi.

Lý Nghi Gia: "Mình cảm thấy cậu ấy đến trường cấp ba Nham Nguy có lẽ là để chơi bời."

Bạn nam: "Chơi bời?"

"Cậu ấy không quan tâm đến việc đứng nhất hay đứng nhì." Lý Nghi Gia cười, "Mình cảm thấy, mình và cậu ấy không giống nhau, nhưng sớm muộn gì mình cũng sẽ giống cậu ấy."

Giống hay không giống cái gì chứ? Lý Minh Lan cũng không nghe rõ, chỉ nghe thấy, Mạnh Trạch đang chơi bời.

Cô quay đầu lại.

Mạnh Trạch đang xoa xoa khóe miệng, vừa rồi cô cắn không biết nặng nhẹ, lưỡi cậu vẫn còn đau.

Dần dần, Lý Nghi Gia và bạn nam đi xa.

Lý Minh Lan đột nhiên nắm lấy vạt áo Mạnh Trạch.

Cậu phản ứng nhanh nhạy, kịp thời cản cô lại: "Cậu làm gì vậy?"

Không được vén áo, cô bèn chọc chọc vào tay cậu, sau đó xòe các ngón tay ra, cố nhét ngón tay mình vào kẽ tay cậu, mười ngón tay đan vào nhau: "Bạn nữ lớp 5 nói cậu đang chơi bời?"

Mạnh Trạch: "Chẳng lẽ tôi với cậu không phải đang chơi bời sao?"

Lý Minh Lan trừng mắt nhìn cậu: "Mạnh Trạch, cậu phải cẩn thận đấy, đừng có chơi với lửa có ngày rách mặt." Cô rụt tay về, đồng thời véo nhẹ vào ngón trỏ cậu một cái.

Mạnh Trạch không đau, nhưng trong tay trống rỗng, định nắm lấy cô lần nữa thì cô đã chạy mất rồi.

*

Lúc đi ra ngoài, Lý Minh Lan giẫm phải một hòn đá.

Cô nhấc chân lên, cúi đầu nhìn hòn đá to bằng nửa bàn tay.

Tuy không cản đường, nhưng cũng in hằn dấu chân cô.

Cô đá hòn đá, đá mãi cho đến ngã rẽ.

Mạnh Trạch đúng là đồ khốn.

Trở lại lớp học, bản thân Lý Minh Lan không cảm thấy có gì khác thường.

Chu Phác Ngọc ngạc nhiên hỏi: "Trưa nay cậu ăn gì vậy? Sao môi hơi sưng thế?"

Lý Minh Lan che miệng lại: "Trông rõ vậy sao?"

"Hơi hơi." Chu Phác Ngọc lấy một chiếc gương nhỏ ra.

Lý Minh Lan nhận lấy, tự soi gương, đúng là hơi sưng thật, đỏ mọng ướt át, cô nói: "Ăn ớt."

Chu Phác Ngọc không nghi ngờ gì: "Ăn ớt dễ bị nóng trong người."

Lúc Mạnh Trạch quay lại, Lý Minh Lan len lén liếc nhìn.

Cậu không bị sưng.

Tuy rằng cậu là người chủ động, nhưng lực tác dụng không phải là hai chiều sao? Sao cậu có thể chịu đựng được tần suất đối đầu cao như vậy chứ.

Mạnh Trạch nhìn cô.

Cô lập tức ngồi ngay ngắn, coi tên khốn đó như rác rưởi.

Cô lớn tiếng nói: "Mình phải dốc toàn lực cho kỳ thi thử lần ba, nhất định không thể để chuyện yêu đương ảnh hưởng đến việc học."

Với cái thành tích bết bát đó của cô thì ảnh hưởng cái gì chứ? Người không thể bị ảnh hưởng là cậu mới đúng.

Cậu nghe thấy Lý Minh Lan than thở: "Tại sao thi đại học lại phải thi toán chứ? Thế giới này thật tàn nhẫn."

Mạnh Trạch dùng bút chọc chọc vào lưng cô.

Cô bưng ghế lên, dịch chuyển về phía trước, không thèm quay đầu lại.

Ngay cả Phùng Thiên Lãng cũng nhìn ra manh mối: "Mạnh Trạch, có phải cậu lại làm gì sai, chọc cậu ấy giận rồi không?"

Mạnh Trạch im lặng.

Nói đến lầm lỗi, cậu hôn cô coi như là một chuyện làm sai, nhưng cô không hề tức giận.

Bọn họ là học sinh lớp 12, đang trong giai đoạn nước rút trước kỳ thi, ai rảnh rỗi chơi trò yêu đương, cậu từ chối cũng không tính là sai, vậy mà cô lại tức giận.

Lý Minh Lan rõ ràng là không muốn học hành đàng hoàng.

Lớp phó tình cờ đi ngang qua, nghe thấy cô lẩm bẩm về môn toán, bèn nói: "Lý Minh Lan, nếu cậu có bài toán nào không hiểu, cứ việc hỏi mình, mình sẽ giải đáp hết cho."

Mạnh Trạch cảm thấy buồn cười, giải đáp hết, e rằng một ngày hai mươi tư tiếng đồng hồ cũng không nói hết.

Nhưng cậu cũng chẳng quản được.

Lớp phó người ta tự nguyện mà.

*

Bà Mạnh sắp xếp rất nhanh.

Mạnh Trạch về đến nhà, nhìn thấy trên tủ giày ở huyền quan dán một tờ giấy.

Trên đó là lời nhắn của mẹ mình.

Nhà ông ngoại đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Bà Mạnh đi công tác, không thể cùng con trai đến đó được, chúc cậu thi tốt.

Mạnh Trạch lấy đại vài bộ quần áo, cầm chìa khóa, đóng cửa rời khỏi

nhà họ Mạnh.

Nhà ông ngoại nằm trong khu phố cổ, toàn nhà cũ kỹ, xây dựng đã lâu, lớp sơn tường đã bong tróc từ lâu, loang lổ vết thời gian.

Ở đây không có bảo vệ, mạng nhện giăng đầy trên cổng cũng không ai dọn dẹp.

Bậc thang do lúc thi công nên cao thấp không đều.

Mạnh Trạch từ nhỏ đã thích đi hai bậc một lần, nhảy lên nhảy xuống, sự hoạt bát của cậu chỉ thể hiện ở tòa nhà này mà thôi.

Cậu lên lầu, mở cửa, năm chữ lớn đập vào mắt: "Gia hòa vạn sự hưng", giờ đây lại trở thành lời mỉa mai.

Bên cạnh là ảnh gia đình của ba người nhà họ Mạnh và ông ngoại, còn có vài bức ảnh chụp chung của ông ngoại và Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch từ nhỏ đã không thích cười, cậu bé Mạnh Trạch trong ảnh cũng cau có.

Ông ngoại nói, cái vẻ mặt lúc nào cũng hầm hầm này, hơi giống bà Mạnh.

Nhưng mà, người mẹ khi còn bé không thích khóc cũng không thích cười, sau khi được ông ngoại chỉ bảo, đã trở thành người hoạt bát trong xã hội.

Ông ngoại rất tiếc nuối vì không thể thay đổi tính cách lạnh lùng của Mạnh Trạch, chỉ có thể than thở là do gen di truyền từ bố cậu.

Mạnh Trạch treo quần áo của mình vào tủ.

Chỉ khi ở bên ông ngoại, cậu mới mặc những bộ quần áo sáng màu, sau khi ông ngoại qua đời, những chiếc áo phông trắng của cậu đều

được để lại ở đây.

Mạnh Trạch ngồi xổm xuống, mở một chiếc thùng nhựa lớn ra.

Lúc rời khỏi đây, cậu không mang theo quá nhiều đồ đạc.

Nhưng ông Mạnh đến đây, nhất quyết phải mang tất cả giải thưởng của Mạnh Trạch từ nhỏ đến lớn về nhà họ Mạnh.

Thứ để lại cho ông ngoại là những cuốn vở bài tập của Mạnh Trạch, và toàn bộ sách giáo khoa từ hồi tiểu học.

Ông ngoại không nỡ bán đi, chất đầy bốn thùng nhựa lớn.

Mạnh Trạch vô tình lật giở một cuốn vở, tay khựng lại, cậu lại lật thêm vài trang nữa.

Ông ngoại từng muốn truyền thụ tinh hoa hội họa cho cậu, tuy rằng cậu không hiểu gì cả, nhưng lại ghi chép rất cẩn thận, ghi lại những kiến thức trọng tâm.

Cậu cầm cuốn vở một hồi lâu, cuối cùng, cậu cất cuốn vở vào cặp sách.

*

Cuối cùng Mạnh Trạch cũng có một giấc ngủ ngon trên chiếc giường quen thuộc.

Lúc bình minh, cậu lại tỉnh giấc, đi ra ban công, đóng cửa lại, đứng trong màn sương sớm hút một điếu thuốc.

Hôm nay là ngày thi thử lần ba.

Cậu gặp Lý Minh Lan ở cửa lớp.

Cô mỉm cười chào hỏi các bạn: "Chào buổi sáng."

Vừa quay đầu lại nhìn thấy cậu, cô liền đi vào lớp.

Mạnh Trạch dùng bút chọc cô.

Cô không để ý.

Cậu cứ chọc mãi, nhắm vào một chỗ mà chọc.

Chọc đến khi cô đau, Lý Minh Lan quay đầu lại trừng mắt nhìn cậu: "Đồ khốn!"

Mạnh Trạch đưa cho cô một tờ giấy.

Cô hỏi: "Cái gì đây? Thư cầu hòa?"

Cậu không nói, trực tiếp đưa cho cô.

Cô nhận lấy, tự mình mở ra, đôi mắt lại trợn to hơn.

Mạnh Trạch lạnh lùng, đây hoàn toàn không phải là thư cầu hòa: "Không hiểu thì thôi, học thuộc lòng cách giải là được."

Lý Minh Lan bán tín bán nghi, tự mình nghiên cứu tờ giấy.

Buổi sáng, thi xong môn Ngữ văn.

Chu Phác Ngọc hỏi: "Thi thế nào?"

Lý Minh Lan: "Cũng giống như thi thử lần một, lần hai thôi, cậu thì sao?"

"Hôm qua tớ vừa đọc được một bài văn có đề tài tương tự, nên hôm nay viết khá suôn sẻ." Nhưng Chu Phác Ngọc lại thở dài, "Nhưng mà đến lúc thi đại học, chưa chắc tớ đã may mắn như vậy."

"Hãy tin tưởng Phật tổ."

Buổi trưa, Lý Minh Lan kéo Chu Phác Ngọc đi căng tin, cô đi rất nhanh, ăn cũng rất nhanh, như thể đang nóng lòng muốn làm gì đó.

Chu Phác Ngọc thấy lạ: "Không phải cậu sợ toán nhất sao? Không muốn đối mặt, sao hôm nay lại phấn chấn như vậy?"

Lý Minh Lan: "Tớ đã cầu xin Phật tổ rồi, đang đợi Phật tổ phù hộ đây."

Đến giờ phát bài thi toán, chân cô nhấc lên rồi lại hạ xuống.

Bài thi vừa đến tay, cô lập tức lật đến phần bài tập lớn.

Cô vô cùng kinh ngạc.

Bài cuối cùng của đề thi toán lần ba và bài tập mà Mạnh Trạch đưa cho cô sáng nay là cùng một dạng.

Cô làm theo lời Mạnh Trạch, học thuộc lòng mấy công thức, mơ mơ màng màng cũng giải xong bài tập này.

Còn phần trắc nghiệm, đáp án nào dài thì cô chọn đáp án đó, gặp phải đáp án nào cũng dài như nhau thì điền bừa.

Lúc nộp bài, cô chắp hai tay trước ngực.

Chọn bừa trúng hết rồi? Thà cầu xin Mạnh Trạch còn hơn cầu xin Phật tổ.

Lý Minh Lan quay đầu lại.

Mạnh Trạch cũng đang nhìn cô.

Cô tính toán thời gian, hôm qua mới không thèm để ý đến cậu, hôm nay cậu đã đến cầu hòa rồi, thời gian đầu hàng ngày càng ngắn.

Mạnh Trạch, nói lời cay nghiệt thì nhiều, nhưng cũng làm không ít chuyện tốt.

Quả nhiên là đồ khốn.

Lời tác giả:

Không biết Mạnh Trạch đoán trúng đề thi như thế nào, mọi người có thể xem lại lời nói của thầy Quách ở chương 31.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 40: That looks on tempests and is never shaken

Ngay lúc Lý Minh Lan tưởng bài toán đó chính là thư cầu hòa của Mạnh Trạch, cậu lại dùng bút chọc cô.

Không biết cậu tính toán thế nào, mà lần nào cũng có thể chọc trúng cùng một chỗ.

Lý Minh Lan thật sự nổi giận, cô ngồi trên ghế, lúc xoay người, eo hơi nhấc lên, mông khẽ rời khỏi ghế, sau đó ngồi mạnh xuống, cả người như nhảy lên một cái: "Cậu còn chọc nữa, cậu còn chọc nữa, tôi chọc chết cậu!"

Lời đe dọa không có tác dụng, Mạnh Trạch không thèm nhướng mày, chỉ vào một cuốn vở trên bàn.

"Chẳng lẽ là..." Mắt cô sáng lên, "Đề thi tiếng Anh ngày mai?"

"Đừng có mơ." Mạnh Trạch phá vỡ ảo tưởng của cô không chút lưu tình, "Phương pháp học cấp tốc môn Mỹ thuật mà tôi dạy cậu đều là do ông ngoại tôi để lại, ông ấy có một bộ kỹ thuật vẽ tranh riêng, tôi lười giải thích cho cậu, tôi đã ghi lại trong vở, nếu cậu tin tưởng ông ngoại tôi..." Mạnh Trạch chưa nói xong.

Lý Minh Lan đã nâng cuốn vở lên bằng hai tay, cung kính gọi: "Ông ngoại."

"Đó là ông ngoại của tôi, không phải của cậu, nếu cậu thật sự muốn thi môn Mỹ thuật thì tự mình luyện tập nhiều hơn, đừng có suốt ngày cầu thần bái phật, mê tín dị đoan." Cậu nhìn cô hôm nay lại cài

một chiếc kẹp tóc màu đỏ, gần như nghi ngờ có phải cô còn mặc quần lót đỏ, chỉ vì muốn cầu may mắn trong phòng thi hay không.

"Mạnh Trạch, tôi rộng lượng lắm, chuyện trước kia tôi bỏ qua cho cậu hết." Lý Minh Lan dừng lại, "Nhưng mà, tôi nói trước, tôi sẽ lập một bảng điểm cho cậu, cậu mà chọc tôi giận nữa, tôi sẽ trừ điểm của cậu, đến ngày nào cậu được cộng điểm đến mức điểm đạt, tôi mới thèm để ý đến cậu."

Cô vẫn là cô gái nhỏ hoạt bát, nhưng có những lúc Mạnh Trạch lại cảm thấy cô như yêu tinh trong Liêu Trai, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười, đều khiến người ta mê mẩn.

Cậu lạnh lùng nói: "Trẻ con."

"Lập tức trừ điểm của cậu."

"Trả vở cho tôi."

Lý Minh Lan ôm cuốn vở, ép vào ngực, đáp lại cậu ba chữ: "Đừng có mơ."

Tuy nhiên, trong lòng cô lại âm thầm cộng điểm cho Mạnh Trạch.

*

Cuối tuần, không khí lạnh tràn về.

Đến thứ Hai, trời vẫn còn mưa phùn, mưa bụi không nhanh không chậm, rơi xuống đất không một tiếng động.

Cổng trường chìm trong màn sương mù màu xám, học sinh che dù đứng trước những quầy hàng rong ven đường, hàng dài những chiếc ô nối đuôi nhau càng thêm dài.

Mạnh Trạch xếp hàng trước cửa hiệu sách.

Hôm nay thật kỳ lạ, trước cửa hiệu sách lại có hai nam sinh đẹp trai nhất trường Nham Ngụy.

Tôn Cảnh không có dù, hắn mặc đồng phục ngắn tay bên trong, khoác một chiếc áo hoodie đen bên ngoài, dùng mũ áo hoodie làm ô.

Hắn nhảy lên bậc thang trước cửa từ trong màn mưa, gọi: "Bà chủ, photo."

Hắn đứng bên cạnh máy photo, lấy từ trong túi áo hoodie ra một tờ báo gấp thành hình vuông nhỏ.

"Đến đây, đến đây." Tôn Cảnh đã học ở trường Nham Nguy ba năm, đến hiệu sách chỉ để mua nước uống, hôm nay thật kỳ lạ, bà chủ nhận lấy tờ báo, phát hiện đó lại là tờ báo tiếng Anh hàng tuần thì trêu: "Mặt trời mọc đằng Tây rồi à, cậu cũng học tiếng Anh sao?"

Tôn Cảnh nói dối không chớp mắt: "Vì kỳ thi đại học."

Thế nhưng, thứ được khoanh tròn trên tờ báo lại là một bài thơ tình, bà chủ vạch trần hắn: "Có bạn gái rồi à? Trông mặt mày hớn hở thế kia."

Tôn Cảnh cười toe toét: "Bà chủ thật tinh mắt."

Photo xong, bà chủ mở tờ báo ra, gấp đôi theo nếp gấp cũ.

Mạnh Trạch đứng dưới bậc thang, không nhìn rõ chữ nhỏ trên tờ báo mà bà chủ mở ra, nhưng vòng tròn trên đó giống hệt với vòng tròn mà Lý Minh Lan đã vẽ.

Mạnh Trạch nhớ rõ, đường gấp này nằm trên một câu:

That looks on tempests and is never shaken.

Quả nhiên là Lý Minh Lan đọc cho Tôn Cảnh nghe.

*

Sắc mặt Mạnh Trạch còn u ám hơn cả trời hôm nay.

Hồ Hàn Nhiên trong lớp vô tình chạm phải ánh mắt của Mạnh Trạch vào buổi sáng, cảm thấy mình như bị dao cắt, cậu ta rùng mình một cái, tránh xa Mạnh Trạch, quay đầu lại nhìn thấy Lý Minh Lan đang mỉm cười.

Thật tội nghiệp cho cô, đối diện với khuôn mặt như đưa đám của Mạnh Trạch mà vẫn có thể cười tươi như vậy.

Điểm số các môn thi thử lần ba lần lượt được công bố.

Điểm tiếng Anh của Lý Minh Lan lại có chút tiến bộ.

Cô mở cửa sổ, dang rộng vòng tay, ôm lấy màn mưa bụi bên ngoài.

Hơn nữa, điểm toán của cô cao hơn trước tận ba mươi điểm, tuy vẫn chưa đạt nhưng đây đã là một bước tiến chưa từng có, cho dù trời âm u, cho dù người phía sau cau có, Lý Minh Lan vẫn vui như nở hoa.

Cô đi đến bên cạnh Hồ Hàn Nhiên: "Bạn Hồ Hàn Nhiên, cho tôi xem nào, điểm thi thử lần ba của cậu có kiên cố như cơ bụng của cậu không?"

Ban đầu, Hồ Hàn Nhiên cảm thấy điểm số của mình hơi đáng xấu hổ, nhưng nghĩ kỹ lại, đây chẳng phải là đang khen ngầm sao? Lý Minh Lan đang khen cơ bụng của cậu ta mà, cậu ta vỗ vỗ bụng: "Cứng lắm đấy."

Mạnh Trạch quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Lý Minh Lan dường như

đã quên mất, sau kỳ thi thử lần hai, tên họ Hồ thích khoe khoang kia đã lớn tiếng nói cô gian lận môn tiếng Anh.

Lý Minh Lan: "Ba lần thi thử, điểm của tôi lần sau cao hơn lần trước, bạn Hồ Hàn Nhiên, cậu phải cố gắng lên đấy."

Hồ Hàn Nhiên đứng dậy: "Lý Minh Lan, chỉ có tôi mới chịu đựng được cái tính cách thích khoe khoang của cậu thôi."

Cô cười ha hả: "Chúng ta đây là tình bạn đồng cam cộng khổ đấy."

Mạnh Trạch khẽ thở dài.

Trời mưa, cậu không đến khu rừng nhỏ.

Buổi trưa, cậu và Vương Huy tán gẫu linh tinh ở căn tin một tiếng đồng hồ mới quay về lớp.

Cậu cố ý tránh mặt Lý Minh Lan, tan học sớm liền đi luôn.

*

Đường dây điện thoại ở nhà ông ngoại đã bị cắt.

Để tiện liên lạc, bà Mạnh cho phép con trai mang điện thoại theo.

Danh bạ điện thoại của Mạnh Trạch rất ít người, nửa năm nay, ngoài ba mẹ, cậu chỉ gọi điện thoại cho Vương Huy.

Hôm nay, Mạnh Trạch đột nhiên nhận được điện thoại của giáo viên chủ nhiệm cũ.

"Cô Lưu." Cậu đúng là lạnh lùng, mấy tháng nay chuyển đến trường Nham Nguy, gần như không nhớ đến thầy cô và bạn bè học kỳ một năm lớp 12.

Cô Lưu: "Mạnh Trạch, dạo này em thế nào?"

Mạnh Trạch: "Cũng được ạ."

Cô Lưu cười: "Nếu người khác mà trả lời hai chữ này, cô sẽ rất lo lắng, nhưng em nói như vậy thì cô an tâm rồi. Đúng rồi, điểm thi thử của em thế nào?"

Mạnh Trạch báo điểm thi thử lần ba, còn những lần điểm số lên xuống trước đó, cậu không hề nhắc đến.

"Tiếp tục cố gắng." Cô Lưu nói, "Khi nào em về? Không biết vé máy bay có khan hiếm không, nhớ chuẩn bị trước."

"Đầu tháng Sáu em về ạ."

"Đợi khi nào có lịch thi, cô sẽ nhắn tin cho em, em về rồi thì đến làm quen với phòng thi trước, đi dạo xung quanh, thư giãn tinh thần." Cô Lưu động viên, "Mạnh Trạch, cố lên!"

"Cảm ơn cô Lưu."

Còn một tháng nữa là thi đại học, cuộc gọi từ miền Bắc đến hơi sớm.

Mạnh Trạch chỉ có thể giải thích, trường cấp ba cũ của cậu cạnh tranh quá khốc liệt.

Học sinh chịu áp lực từ lớp chọn và lớp thường, giáo viên chủ nhiệm các lớp cũng đang so kè tỷ lệ đỗ đại học.

Cô Lưu là giáo viên chủ nhiệm lớp chọn ban tự nhiên, từ khi lớp chọn ban xã hội năm ngoái bứt phá, tóc bạc của cô Lưu nhiều hơn trông thấy.

Khi bố Mạnh Trạch đề nghị chuyển trường, cô Lưu đã rất kích động

và kiên quyết phản đối, tuy nhiên, phụ huynh đã quyết định, giáo viên cũng không còn cách nào khác.

Cô Lưu chỉ có thể dặn dò Mạnh Trạch, nhất định không được xảy ra sai sót.

Mạnh Trạch bóc một bao thuốc lá mới tinh, châm lửa, hút một hơi, sau đó từ từ nhả ra.

Thuốc lá chỉ là thú vui tiêu khiển.

Sắc đẹp và dục vọng, bản năng của con người, không tính là sai sót.

Cậu sắp rời khỏi miền Nam, tương lai trời cao biển rộng, mọi thứ ở thành phố này chỉ là thoáng qua.

*

Sau đó, trời quang mây tạnh.

Vương Huy đã nắm được quy luật: "Có phải cậu lại muốn đi dạo không?"

Mạnh Trạch: "Ừ."

Vương Huy liền tự mình quay về lớp.

Mạnh Trạch đi đến khu rừng nhỏ.

Cậu quay đầu lại, nhìn thấy Lý Minh Lan cũng đến.

Cho dù không có cuộc điện thoại của cô Lưu, Mạnh Trạch cũng biết, tương lai của cậu ở miền Bắc.

Cậu đi thi đại học, đi học đại học, thậm chí, cậu còn không muốn về miền Nam gặp ba mẹ.

Trước khi nhà họ Mạnh chuyển đến đây, ông Mạnh đã đăng tin bán căn nhà ở miền Bắc lên website môi giới.

Bà Mạnh không đồng ý bán, bảo bên môi giới gỡ tin xuống, bà tính toán rằng con trai sẽ thi vào đại học ở miền Bắc: "Sau này Mạnh Trạch học đại học, cũng có chỗ ở."

Vì vậy, căn nhà của nhà họ Mạnh tạm thời được giữ lại.

Bây giờ Mạnh Trạch cũng muốn định cư luôn ở phía Bắc.

Cậu và Lý Minh Lan chỉ là thú vui tiêu khiển trước kỳ thi đại học, cậu rất mừng vì cô đã nói đó là "hộp đồ chơi", hai người chơi đùa với nhau là được.

Hai người rất ăn ý trong một số chuyện.

Cô nhổ kẹo cao su, cậu ôm cô, trừng phạt cô.

Hai người khó khăn lắm mới tách ra, lại nhanh chóng dính lấy nhau, kỹ thuật hôn của hai người chắc chắn là đã nâng cao.

Mạnh Trạch đã có thể thuần thục khiến cô mềm nhũn trong vòng tay mình, cậu biết cô đang tận hưởng, vì vậy lại trèo lên ngọn núi nhỏ kia.

Lý Minh Lan môi kề môi với cậu, lẩm bẩm hỏi: "Mạnh Trạch, khi nào cậu mới chịu làm bạn trai của tôi?"

Mạnh Trạch cọ cọ vào ngọn núi nhỏ, hỏi: "Làm bạn trai của cậu thì có lợi ích gì?"

"Có thể làm chuyện xấu." Cô nhìn cậu bằng đôi mắt sáng lấp lánh, cười gian xảo.

Người đẹp trong lòng, lời từ chối sắp buột ra khỏi miệng đột nhiên khựng lại, cậu nói: "Lý Minh Lan, đừng kéo tôi xuống nước."

"Thuốc lá là tự cậu hút, người cũng là tự cậu đến hôn." Lý Minh Lan khoanh tay trước ngực, không cho cậu chạm vào nữa, "Không thể nói là tôi kéo cậu xuống nước, vốn dĩ cậu đã xấu xa rồi."

Trước đây Mạnh Trạch cũng từng cho rằng, trong xương cốt mình vốn dĩ đã xấu xa, nhưng bố mẹ cậu không phải là người vi phạm pháp luật, chỉ là quan niệm đạo đức nhạt nhòa, có tính là xấu xa không?

Mạnh Trạch không phân biệt rõ ràng ranh giới giữa tốt và xấu, đen và trắng, cậu hút thuốc không ảnh hưởng đến ai, cậu hôn Lý Minh Lan cũng vậy.

Người xấu xa là cô, nếu không phải cô hết lần này đến lần khác chạy đến khu rừng nhỏ, làm sao cậu có thể làm chuyện xấu được? Là cô luôn muốn đẩy cậu xuống vực sâu.

Mạnh Trạch từ chối làm bạn trai của Lý Minh Lan.

*

Buổi chiều, Lý Minh Lan lấy một cuốn sổ nhỏ ra, viết hai chữ "Mạnh Trạch", trừ một điểm của cậu.

Cô rất nhân từ, cho Mạnh Trạch điểm cơ bản là "65".

Từ chối một lần trừ một điểm.

Mạnh Trạch còn bốn cơ hội nữa.

Cậu còn đang tận hưởng sự yên tĩnh trong khu rừng, Lý Minh Lan đã đến quấy rầy.

Đôi khi Lý Minh Lan tưởng rằng Mạnh Trạch không thể buông cô ra, cô vừa đi, cậu liền bám theo, nhưng cô không đi, cậu lại tỏ ra thờ ơ.

Nỗi lòng chất chứa của Lý Minh Lan như một quả bóng bay sắp nổ tung.

Cô không thể nói một lời nào với bạn học trong trường mà chỉ có thể tâm sự với Dư Minh Hi.

Lời nói của cô rất thẳng thắn: "Chị Hi, lần trước em có nói với chị về một thiên tài, em đã lén hôn cậu ấy."

Ngày thi đại học càng ngày càng gần, Dư Minh Hi không dám làm phiền Lý Minh Lan, từ sau lần hai người đi mua sắm về, cô ấy đã không còn quấy rầy Lý Minh Lan nữa.

Ai ngờ, bản thân Lý Minh Lan lại không coi trọng chuyện này.

Dư Minh Hi kinh ngạc: "Em muốn chơi trò kích thích trước khi chiến đấu à? Minh Lan, thời điểm này là thời khắc quan trọng của em, liên quan đến đại sự cả đời của em đấy."

Lý Minh Lan: "Chị Hi, giữa tháng này em sẽ đi thi năng khiếu vòng hai, chị yên tâm đi, sự tự tin của em bây giờ mạnh hơn hai lần trước gấp trăm lần, điều em lo lắng là điểm thi đại học của em có đạt đến mức điểm trúng tuyển của trường Mỹ thuật hay không, em thi đại học môn Toán nói không chừng còn phải dựa vào thiên tài kia đấy."

"Cậu ta có giá trị lợi dụng lớn như vậy, cũng tạm được." Dư Minh Hi nói, "Nhưng mà chị nhắc nhở em một câu, em nói cậu ta là thiên tài, vậy chắc chắn cậu ta sẽ dốc sức vì tương lai, nếu em thấy cậu ta thú vị, tự mình nếm thử chút ngọt ngào cũng được, nhưng đừng có chơi lớn, nếu không đến lúc thi đại học xong, cậu ta phủi mông một cái đi luôn, em sẽ chẳng còn lại gì cả."

Lý Minh Lan áp điện thoại vào tai, nhỏ giọng nói: "Chị Hi, chẳng phải

chị đã từng nói, tuổi thanh xuân phải phóng khoáng, làm theo ý mình sao?"

"Đôi khi, chị cũng muốn quay lại thời cấp ba của mình, nhưng mà, Minh Lan, chị chỉ nghĩ vậy thôi, dù sao chị cũng không dám làm như em, đặc biệt là trước kỳ thi đại học, mỗi bước đi của chị đều phải suy nghĩ rất kỹ." Cho dù Dư Minh Hi thật sự quay lại quá khứ, cô ấy cũng cảm thấy mình sẽ không thay đổi được tính cách, sự nuối tiếc của cô ấy là điều tất yếu.

Nói chuyện điện thoại với Dư Minh Hi xong, Lý Minh Lan ngồi bên bàn, dùng bút vẽ một nét mực lên giấy vẽ.

Mạnh Trạch giống như mực.

Tôn Cảnh là một vũng nước bùn, sẽ không ai để ý đến vết mực trong bùn.

Nhưng vết mực nổi bật trên tờ giấy trắng, là sự phản kháng tĩnh lặng.

*

Lý Minh Lan dường như rất cố chấp với chuyện yêu đương, mỗi lần đều hỏi: "Mạnh Trạch, khi nào cậu mới chịu làm bạn trai của tôi?"

Hỏi nhiều lần như vậy, Mạnh Trạch nghĩ, cho cô danh phận bạn gái cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Dù sao thi đại học xong cũng chia tay.

Cậu hôn cô một cái: "Làm bạn gái của tôi cũng được, nhưng điều kiện tiên quyết là không được tiết lộ ra ngoài, nếu cậu dám khoe khoang một chữ, tôi sẽ không tha cho cậu."

Lý Minh Lan khoác vai cậu: "Mạnh Trạch, cậu làm gia sư cho tôi đi,

giống như lúc thi thử lần ba, tôi cũng muốn làm bài tập lớn môn Toán."

Mạnh Trạch không phải là đoán trúng đề, cậu chỉ dựa vào lời của thầy Quách để đoán đề, hơn nữa, dạy kèm cho Lý Minh Lan không phải là chuyện ngắn gọn mười phút, hay nửa tiếng một tiếng, đây là tín hiệu ở riêng lâu dài.

Cậu nói: "Dạy không được đâu, đây là vấn đề về IQ."

Cô trừng mắt nhìn cậu: "Vậy tôi cần cậu làm bạn trai để làm gì?"

"Bạn trai không phải là để làm gia sư cho cậu." Mạnh Trạch chạm vào môi cô, "Công dụng ở chỗ khác."

Đôi mắt to sáng ngời của cô lấp lánh, môi hơi mím lại, sau đó cong lên một đường cong đầy khoa trương, cô khịt mũi một tiếng: "Vào lớp rồi, tôi về đây."

Cậu còn muốn hôn tiếp.

Cô chạy mất dạng.

Lần này, Mạnh Trạch không đuổi theo.

Cậu sắp thoát khỏi gia đình rắc rối của nhà họ Mạnh, sau này đến miền Bắc, cậu sẽ cai thuốc lá, cai sắc dục, cậu lại là đứa con ngoan của ông ngoại.

Cậu tin tưởng vào khả năng tự chủ của mình.

Cậu không nhất thiết phải có Lý Minh Lan.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 41: Mạnh Trạch, cậu bị thất sủng rồi à?

Buổi chiều tan học, Lý Minh Lan cầm bài tập đi đến chỗ lớp phó học tập, hỏi: "Lớp phó, bài này làm thế nào vậy?"

Lớp phó học tập ngẩng đầu lên khỏi đống sách: "Ồ ồ, để mình xem nào."

Cậu ta nhường chỗ cho cô.

Cô bê một chiếc ghế đến, ngồi xuống bên cạnh cậu ta, chiếm gần hết lối đi, không biết nói gì với lớp phó học tập mà cô cười rất tươi, thu hút ánh nhìn của mấy nam sinh.

Lý Minh Lan là một con yêu tinh quyến rũ.

Lớp phó học tập bình thường giải bài rất nhanh, lúc này lại thấy đầu óc choáng váng, cậu ta nhìn đề bài, mãi cho đến khi sắp vào giờ học mà vẫn chưa tìm ra lời giải.

Cậu ta cười gượng gạo: "Lý Minh Lan, đợi tiết sau, mình sẽ giảng cho cậu nhé."

Mạnh Trạch lạnh lùng quan sát.

E là đến tiết sau, lớp phó vẫn không giải được bài, không phải do bài khó, mà là do sự chú ý của cậu ta không đặt vào bài tập.

Phùng Thiên Lãng nghe thấy tiếng cười phía trước, lẩm bẩm nói: "Mạnh Trạch, không phải trước đây Lý Minh Lan đều tìm cậu hỏi bài sao?"

Mạnh Trạch: "Không phải tôi, là cậu." Phùng Thiên Lãng rất thích thuật lại lời giải đã có sẵn cho Lý Minh Lan nghe.

Phùng Thiên Lãng cười gượng: "Cô ấy hỏi cậu, cậu không trả lời, nên tôi mới được hời."

Mạnh Trạch nghĩ, cô không đến làm phiền càng tốt.

Ngày hôm sau, Mạnh Trạch đến khu rừng nhỏ hút thuốc.

Dạo này không mưa, nhưng trong rừng vẫn ẩm ướt.

Ngọn lửa của bật lửa châm lên đầu thuốc, mùi thuốc lá vẫn rất nhạt, cậu vô thức nghịch bật lửa, đóng mở liên tục.

Lý Minh Lan không đến.

Mạnh Trạch cất bật lửa, nhìn những tàn thuốc vương vãi trên đất, dạo này cậu hút thuốc hơi nhiều.

Dưới gốc cây lớn là vị trí Lý Minh Lan thường đứng.

Cậu lấy chân cào cào trong bụi cỏ, không thấy kẹo cao su.

Chưa đến giờ vào lớp, Mạnh Trạch rời đi trước, đến cửa hàng tiện lợi mua một gói kẹo cao su vị dâu.

Cậu bỏ vào miệng, như thể nếm được hương vị của Lý Minh Lan.

*

Sau khi Mạnh Trạch chuyển ra ngoài, bà Mạnh ngày nào cũng nhắn tin hỏi han tình hình học tập của con trai, còn ông Mạnh thì hai ngày nhắn một lần.

Mạnh Trạch hoàn toàn tự do.

Cuối tuần, cậu lại đến nhà Vương Huy.

Vương Huy mê phim Nhật Bản, vứt hết đống phim Hồng Kông mua trước đây vào thùng rác.

Vì quá say mê nên tốc độ của cậu ta càng nhanh hơn, mới xem được một lúc đã "á á á" kêu không chịu nổi.

Mạnh Trạch nằm dài trên ghế sofa, nhắm mắt lại, nghe âm thanh trong phim.

Sau khi đã vượt núi, trao nụ hôn, xem những thứ này, cảm nhận đã khác xưa rất nhiều, trước đây là kích thích của sự tưởng tượng, còn bây giờ, thực tế còn tuyệt vời hơn.

Vương Huy "giải quyết" xong một hiệp trong nhà vệ sinh, đi ra ngoài, thấy Mạnh Trạch vẫn nằm im, thậm chí tư thế cũng không thay đổi, cậu ta hỏi: "Này, anh bạn, cậu có ổn không vậy?"

Mạnh Trạch mở mắt ra, liếc nhìn Vương Huy: "Giọng người phụ nữ này chói tai quá."

Vương Huy: "Cậu có bị làm sao không? Lúc lên cơn, ai mà quan tâm đến giọng chói tai hay không, lắm yêu cầu thế, sau này cậu có tìm được bạn gái không đấy?"

"Tìm được chứ." Có một người đang mong chờ được làm bạn gái của cậu. Mạnh Trạch ngồi dậy, lấy một điếu thuốc, châm lửa thành thạo, rít một hơi, cậu nhìn nam nữ trong phim, "Tên đàn ông này xấu quá."

"..." Vương Huy nói, "Mẹ kiếp, cậu tưởng đàn ông trên đời này đều đẹp trai như cậu chắc? Mấy phim này thuộc thể loại phim truyền cảm hứng, xấu trai cũng có người đẹp thích."

Mạnh Trạch: "Chúng ta học nhiếp ảnh, phải chú trọng đến tính thẩm mỹ, nghệ thuật bố cục."

Vương Huy mất kiên nhẫn: "Cậu muốn trai đẹp thì tự đi mà quay, tự mình lên hình."

Vương Huy ngồi xuống, dạng chân ra, cậu ta với lấy hộp thuốc, kẹp một điếu, phát hiện động tác của mình không nhanh nhẹn bằng Mạnh Trạch.

Cậu ta châm thuốc, ném bật lửa lên bàn trà: "Mạnh Trạch, khi nào cậu quay lại ôn thi đại học?"

"Đầu tháng sau."

"Sau này cậu vẫn quay lại đây chứ? Nhà cậu ở đây mà?"

"Hai bên đều là nhà, bên kia chưa bán nhà." Mạnh Trạch dựa người vào ghế sofa, một chân co lên, một tay đặt hờ lên thành ghế, mắt hơi cụp xuống.

Vương Huy chỉ hận không thể lập tức lấy máy ảnh ra, chụp lại khoảnh khắc này.

Chẳng trách Mạnh Trạch chê người đàn ông trong phim, Mạnh Trạch soi gương thấy mình cũng phải thấy đẹp mắt.

Lúc này, Vương Huy cũng thấy giọng người phụ nữ trong phim hơi chói tai, cậu ta bấm nút tạm dừng.

Căn phòng khách rộng lớn bỗng chốc yên tĩnh, hai người không ai lên tiếng, mỗi người tự hút thuốc.

Vương Huy đứng dậy, kéo rèm cửa, rồi mở cửa cho thoáng khí.

"Tháng sau là tốt nghiệp rồi." Vương Huy nằm vật ra ghế sofa đơn, "Mạnh Trạch, chắc chắn tôi không thể học đại học cùng cậu rồi."

"Cậu học cùng tôi làm gì?"

Vương Huy hít sâu một hơi thuốc: "Biết đâu cậu có thể học cùng Lý Nghi Gia."

"Đừng đùa."

"Chắc cô ấy cũng sẽ thi vào đại học ở miền Bắc, sau này tôi với cô ấy cách xa nhau như vậy, chắc chắn không có cửa đâu." Khói thuốc của Vương Huy phảng phất nỗi buồn.

"Nếu cậu có ý với cô ấy, sau khi thi đại học xong, tự mình đi nói với cô ấy đi."

"Người ta đâu có coi trọng tôi, tình cảm lâu dài nhất là gì?" Vương Huy tự hỏi tự trả lời, "Tình bạn! Lý Nghi Gia chắc chắn thích..."

Vương Huy dừng lại, cậu ta đột nhiên nhận ra, mỗi khi ba người cùng nhau ăn cơm, dù cậu ta và Lý Nghi Gia đang trò chuyện, ánh mắt cô ấy vẫn luôn hướng về phía Mạnh Trạch.

Ba năm cấp ba, Lý Nghi Gia chỉ vướng tin đồn với Mạnh Trạch.

Còn Mạnh Trạch thì sao? Những cô gái vướng tin đồn với cậu có Lý Minh Lan và Lý Nghi Gia.

Lý Minh Lan, đại mỹ nhân.

Lý Nghi Gia, tài nữ thông minh.

Vương Huy cảm thán, ngay cả khi vướng tin đồn, Mạnh Trạch cũng chọn những cô gái xuất sắc nhất.

Khoan đã.

Tin đồn của Lý Minh Lan, với Mạnh Trạch, với Tôn Cảnh…

Chờ đã.

Vương Huy vỗ đùi: "Đúng rồi, Mạnh Trạch, có chuyện mới về Lý Minh Lan lớp cậu đấy."

"Chuyện gì?" Giọng Mạnh Trạch đột nhiên lạnh xuống.

"Trước đây chẳng phải chúng ta bắt gặp cô ấy và Tôn Cảnh đi quán net sao, tôi cứ tưởng hai người họ có gì đó, kết quả, mấy hôm trước Tôn Cảnh tuyên bố rằng mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, hắn ta và Lý Minh Lan chỉ là bạn học bình thường."

Mạnh Trạch cắn đầu lọc thuốc.

"Tôn Cảnh còn nói, nếu ai còn đồn thổi chuyện của hắn ta với Lý Minh Lan, hắn ta sẽ không để người đó tốt nghiệp, đúng là thần kinh mà! Lúc tin đồn rầm rộ thì hắn ta im lặng, bây giờ tin đồn lắng xuống rồi, hắn ta lại ra mặt nói hai người trong sạch."

"Các cậu chỉ biết hóng hớt, không biết phân biệt thật giả à?"

"Làm sao mà phân biệt được? Có những người trong cuộc còn không biết nữa là." Ví dụ như, Vương Huy đã không nói với Mạnh Trạch, Mạnh Trạch cũng là một trong những người trong cuộc, "Cấp ba mà, áp lực học hành lớn như vậy, chỉ có thể dựa vào những chuyện tầm phào để giải khuây thôi, nhưng mà tôi thấy Lý Minh Lan rất dễ gần, cậu ngồi gần cô ấy, hay là cậu đi hỏi cô ấy xem?"

Mạnh Trạch đương nhiên không hỏi, hỏi rồi sẽ cho thấy cậu rất để tâm, cậu nói: "Tôi không thân với cô ấy, tôi đi trước đây."

Vương Huy ngạc nhiên: "Đi luôn rồi à? Cậu chưa xem hết phim mà?"

"Nam chính xấu quá." Mạnh Trạch lắc đầu.

*

Thời tiết nóng lên, Tôn Cảnh cũng không còn khoác áo khoác ngoài vung tay áo ra vẻ nữa, hắn mặc áo đồng phục ngắn tay, để lộ bắp tay rắn chắc.

Cách đây không lâu, hắn còn đứng trước cửa lớp 6 ngắm lá xanh cùng Lý Minh Lan, hôm nay gặp cô, hắn lại né tránh, đi đường vòng.

Lý Minh Lan cũng không chịu thua, thấy Tôn Cảnh đi về hướng mười giờ, cô liền đi về hướng hai giờ, hai người càng đi càng xa.

Cô đang đảo mắt nhìn xung quanh, thấy Mạnh Trạch đang đi thẳng về phía trước không xa, cô hừ một tiếng, đuổi theo Hồ Hàn Nhiên phía trước.

"Lý Minh Lan, chào buổi sáng." Từ khi được Lý Minh Lan khen cơ bụng, Hồ Hàn Nhiên chỉ muốn khoe hết cơ bắp của mình ra, cậu ta vén tay áo lên tận vai.

Cô hỏi: "Hồ Hàn Nhiên, cậu định thi trường thể thao à?"

Hồ Hàn Nhiên gồng cơ bắp trên cánh tay: "Sau này lên đại học, dễ tán gái hơn."

Lý Minh Lan cười ha hả.

Hồ Hàn Nhiên nhận ra mình đã lỡ lời, giải thích: "Ý tôi là…"

Lý Minh Lan không nghe thấy.

Vì Chu Phác Ngọc đến gọi: "Chào buổi sáng Lý Minh Lan, chào buổi sáng Hồ Hàn Nhiên."

Hồ Hàn Nhiên hận mình nói quá nhanh, cậu ta đâu có muốn đợi đến khi lên đại học mới tán gái, bây giờ cậu ta đã muốn tán rồi.

Mạnh Trạch nhìn Hồ phong lưu lại kéo tay áo xuống.

Không nói đến Tôn Cảnh lớp 6, Lý Minh Lan ở lớp 7 cũng đủ sức quyến rũ biết bao chàng trai.

Ví dụ như lớp phó học tập, bây giờ là máy giải bài riêng của Lý Minh Lan.

Cứ đến giờ ra chơi, không cần Lý Minh Lan mở lời, lớp phó học tập sẽ chủ động đến bàn của cô, ân cần hỏi: "Lý Minh Lan, bài giảng vừa rồi đã hiểu chưa?"

Cô lắc đầu.

Mạnh Trạch cau mày, cô đương nhiên không hiểu, vì cô là đầu heo.

Lớp phó học tập đưa vở ghi chép của mình qua: "Mình đã ghi lại những điểm quan trọng mà giáo viên giảng trên lớp, cho cậu mượn nhé."

"Cảm ơn cậu nhé." Lý Minh Lan không tiếc nụ cười, cũng không tiếc lời cảm ơn.

Phùng Thiên Lãng nhỏ giọng nói với Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, cậu bị thất sủng rồi à?" Cậu ta còn uất ức hơn cả Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch cúi đầu xem sách.

Trưa nay, cậu không đến khu rừng nhỏ nữa, cậu ngồi đây xem kịch.

Ăn trưa xong, lớp phó học tập nhân lúc Chu Phác Ngọc rời đi, nán lại, cố tình giảng bài cho Lý Minh Lan.

Buồn cười là, lớp phó học tập không hiểu cô.

Muốn giảng bài cho Lý Minh Lan, nhất định không được bỏ qua bất kỳ bước nào, nếu không, cô sẽ như bây giờ, chống cằm, như đang nghe, nhưng thực chất chẳng hiểu gì cả.

Mạnh Trạch lấy gói kẹo cao su vị dâu ra, lấy một viên bỏ vào miệng, nhai vài cái, rồi lại nhìn người phía trước.

Lý Minh Lan quay đầu lại, lúc nói chuyện với lớp phó học tập, đuôi tóc dài vắt lên bàn của Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch trực tiếp lấy mấy quyển sách, đập lên đó.

Đuôi tóc của Lý Minh Lan bị sách kéo mạnh một cái, cô ôm đầu, quay lại, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của cậu.

Cậu đang nhai kẹo cao su.

Cô như hiểu được ẩn ý của cậu: "Tôi cũng muốn ăn kẹo cao su." Cô đưa tay ra.

Mạnh Trạch đưa cho cô.

Cô dùng răng cắn nhẹ, ngậm kẹo cao su vào miệng, rồi mỉm cười với cậu.

Cô quay người lại, cũng cười với lớp phó học tập như vậy: "Vừa nãy nói đến đâu rồi?"

Lớp phó học tập vô tình quay đầu lại nhìn, liền bị ánh mắt lạnh lùng của Mạnh Trạch liếc xéo mấy cái, dòng suy nghĩ của cậu ta bị cắt đứt, ngập ngừng mấy giây, sau đó lắp bắp.

Giảng xong bài, cậu ta hỏi: "Hiểu chưa?"

Lý Minh Lan thành thật trả lời: "Không hiểu."

"Để mình nghĩ xem còn cách giải nào đơn giản hơn không." Lớp phó học tập ủ rũ quay về chỗ.

Lý Minh Lan thở dài: "Toán học, thật sự quá tuyệt vọng."

Mạnh Trạch không thể chịu đựng nổi cách giảng bài dài dòng của lớp phó học tập nữa, cậu nhổ kẹo cao su: "Bài nào, để tôi giảng cho cậu."

Cô nghiêng đầu: "Tôi có rất nhiều bài, rất nhiều bài không biết làm!"

Không khí bỗng chốc im lặng.

Không chỉ Lý Minh Lan, Phùng Thiên Lãng cũng đang chờ đợi câu trả lời của Mạnh Trạch.

Miệng Mạnh Trạch như đóng băng, toàn bộ hơi thở cậu phả ra đều lạnh toát: "Bài... nào... để... tôi... giảng."

Lý Minh Lan lấy khăn giấy ra, nhổ kẹo cao su vào đó, gói lại ném cho cậu, cô cười đáp: "Được thôi."

Đôi môi đỏ mọng.

Mạnh Trạch cảm thấy mình bị cuốn vào vực sâu, trong vực sâu là yêu quái, là ma quỷ.

Nếu chỉ có hai người, cậu đã cúi xuống hôn cô rồi.

*

Hai người lại có sự ăn ý ngầm.

Buổi trưa đến khu rừng nhỏ, Lý Minh Lan hỏi: "Mạnh Trạch, chúng ta là người yêu rồi sao?"

Đến khu rừng nhỏ, cô lại hỏi: "Mạnh Trạch, chúng ta là người yêu rồi sao?"

Mạnh Trạch không phủ nhận cũng không khẳng định.

Không trả lời tức là đồng ý, Lý Minh Lan coi như vậy, nhón chân hôn cậu: "Bạn trai."

Tùy cô vậy.

Lý Minh Lan nhanh chóng nhập vai bạn gái: "Mạnh Trạch, tớ vẫn chưa có số điện thoại của cậu."

"Đi học không mang điện thoại."

"Chúng ta có thể nhắn tin sau khi tan học, người yêu phải nhắn tin với nhau chứ."

Mạnh Trạch cũng là lần đầu làm bạn trai, cậu thiếu kinh nghiệm trò chuyện: "Có gì mà phải nói chuyện?"

Lý Minh Lan lần lượt gập các ngón tay lại: "Nói chuyện về thời tiết mỗi ngày, ngày ba bữa ăn gì, cậu ngủ lúc mấy giờ?"

"Hôm nay trời quang mây tạnh, buổi sáng ăn bánh bao, buổi trưa ăn cơm chiên trứng, buổi tối chưa ăn, mười giờ tối đi ngủ." Giọng Mạnh Trạch đều đều, "Nói xong rồi đấy."

Cô đánh cậu một cái: "Cho tớ số điện thoại của cậu, nếu không tớ lại trừ điểm cậu."

Mạnh Trạch đành phải đọc số điện thoại của mình.

Lý Minh Lan vừa nghe vừa gật đầu lia lịa, nghe xong lại nói: "Không nhớ được."

Mạnh Trạch: "..."

"Tớ cho cậu số của tớ, đợi lát cậu nhắn tin cho tớ nhé." Cô còn nhấn mạnh, "Cậu phải dùng xưng hô bạn trai đấy."

Thật nhạt nhẽo, nhưng Mạnh Trạch vẫn nhớ được mười một con số mà Lý Minh Lan đọc.

*

Lý Minh Lan xé một tờ giấy, viết hai chữ "Phấn đấu", đặt lên góc bàn Mạnh Trạch.

Cậu nhắc nhở: "Đặt nhầm chỗ rồi."

"Để tớ xem." Rõ ràng là cô sẽ thường xuyên quay lại nhìn.

Để kèm cặp cô học, hai người ở lại học buổi tối.

Lý Minh Lan đầy hy vọng: "Mạnh Trạch, cậu có thể đoán đề thi đại học không?"

"Lần trước chỉ là may mắn thôi." Mạnh Trạch nói, "Đừng nói nhảm nữa, nghe đề đây."

"Ồ." Cô cầm vở lên, chép lại theo đáp án của cậu.

Trình độ giảng dạy của Mạnh Trạch cao hơn lớp phó học tập, cậu như đang dạy học sinh tiểu học, viết từng bước giải bài rõ ràng, rành mạch.

Lý Minh Lan nghĩ, nếu gặp được Mạnh Trạch sớm hơn, có lẽ điểm toán của cô đã đạt yêu cầu.

Cô chăm chú chép bài.

Mạnh Trạch không nói gì, vô tình ngẩng lên, thấy Điêu Khôn đang nhìn về phía này.

Điêu Khôn nhún vai, xách cặp rời khỏi lớp học.

*

Lý Minh Lan hỏi giờ ngủ của Mạnh Trạch, nhưng cô không nói giờ ngủ của mình.

Kỳ thi năng khiếu của Học viện Mỹ thuật được sắp xếp vào cuối tuần này.

Dạo này cô thức khuya đến một hai giờ sáng, thỉnh thoảng lại lật xem vở ghi chép của Mạnh Trạch.

Chữ viết trong vở không giống chữ của người trưởng thành, chắc là của Mạnh Trạch, giấy đã ngả vàng, có vẻ đã cũ, chữ viết hồi nhỏ của Mạnh Trạch không được phóng khoáng, tự do như bây giờ, nhưng cũng rất ngay ngắn, rõ ràng.

Thứ Sáu, tan học, Lý Minh Lan nói cho Mạnh Trạch biết thời gian và địa điểm thi của mình.

Cậu thờ ơ, không biết có nghe lọt tai hay không.

Trước khi đi ngủ, cô nhắn tin cho cậu: [Bạn trai phải đến đón bạn gái chứ.]

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, chắc cậu ngủ rồi.

Địa điểm thi cách trung tâm thành phố khá xa, nếu Mạnh Trạch cũng thích ngủ nướng như cô, thì khi cậu tỉnh dậy, cô đã thi xong

rồi.

Nhưng mà, hai người lần đầu tiên làm người yêu, vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu, cậu không chu đáo cũng là lẽ thường tình.

Nghĩ vậy, Lý Minh Lan ngủ ngon lành.

Sáng sớm, Lý Húc Bân đến nhà họ Lý, lái xe đưa em gái đến địa điểm thi.

Lý Minh Lan lên xe, nói: "Anh, lát nữa em thi xong, anh cứ tự làm việc của mình đi, không cần phải lặn lội đến đón đâu, em tự đi tàu điện ngầm về được."

"Vẽ mấy tiếng đồng hồ, em có mệt không?"

"Em không sao đâu." Lý Minh Lan bắt chước Hồ Hàn Nhiên, định gồng cơ bắp trên cánh tay, nhưng bất lực là chẳng có gì cả, cô chỉ có thể làm một cử chỉ, "Sức em khỏe lắm."

"Vậy chiều nay anh đi đón chị dâu của em."

"Chúc anh và chị dâu có một ngày cuối tuần vui vẻ."

"Có em, làm sao mà vui vẻ được." Lý Húc Bân cảm thấy như mình mới là người đi thi, "Đợi đến khi em lên đại học, anh mới có thể ngủ một giấc ngon lành."

Lý Minh Lan xuống xe, chào tạm biệt anh trai.

Cô hít sâu một hơi, rồi vỗ vỗ balo.

Trong balo có vở ghi chép của Mạnh Trạch, như một lá bùa may mắn khác... không đúng, hôm nay cô không chỉ muốn đạt yêu cầu, cô nhất định phải thi đỗ Học viện Mỹ thuật.

"Lý... Minh... Lan?" Có người dường như không chắc chắn lắm, phát âm từng chữ rất cứng nhắc, chậm chạp.

Cô quay đầu lại.

Người đối diện là một nam sinh xa lạ, đầu đinh, để lộ khuôn mặt góc cạnh: "Lý Minh Lan, đúng không?"

"Cậu là?"

"Tôi gặp cậu ở vòng thi sơ tuyển."

"Không nhớ."

Chàng trai đầu đinh không ngờ cô thẳng thắn như vậy, hơi ngại ngùng: "Lúc đó tôi ngồi sau cậu, vô tình nhìn thấy tên cậu, tôi đã nghĩ, nếu chúng ta gặp lại nhau ở vòng thi phỏng vấn thì thật là có duyên."

Lý Minh Lan không có thời gian để ý đến người rảnh rỗi này, nói chuyện cũng không khách sáo: "Thông thường, chỉ cần điểm thi sơ tuyển không quá tệ, thì đều sẽ đến thi phỏng vấn thử vận may."

Chàng trai đầu đinh cười, cậu ta học vẽ từ nhỏ, có sự cầu toàn rất lớn về tỷ lệ cơ thể người.

Ngoại hình của Lý Minh Lan khỏi phải bàn, đẹp đến trong veo.

Cô buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, kiểu tóc không mái rất kén khuôn mặt, trán cao, đầu tròn, đúng là một tác phẩm hoàn mỹ của Nữ Oa.

Cũng thật trùng hợp, hai người lại được xếp vào cùng một phòng thi.

Chàng trai đầu đinh cười với Lý Minh Lan: "Chúng ta thật có duyên phải không?"

Cô nhếch mép, cười như không cười.

Mãi đến khi giáo viên bước vào phòng vẽ, chàng trai đầu đinh mới rời đi.

Giáo viên thông báo: "Đề tài vẽ hôm nay là 'Bạn học', thời gian vẽ, ba tiếng."

Tiếng chuông vừa dứt, giáo viên nghiêm nghị nói: "Bắt đầu thi."

Lý Minh Lan áp tay lên ngực.

Cô đã từng nâng niu khuôn mặt Mạnh Trạch, nắm tay cậu, ôm eo cậu, đây là người bạn học mà cô quen thuộc nhất.

Thời gian thi cử nhàm chán trở nên sống động, cô cảm thấy như mình đã ở bên Mạnh Trạch ba tiếng đồng hồ.

Thi xong, Lý Minh Lan vừa treo bức tranh lên khu vực trưng bày.

"Lý Minh Lan." Chàng trai đầu đinh phiền phức lại đến, "Cậu ở đâu vậy? Bạn tôi có xe, có cần tôi đưa cậu về không?"

Cô đang dọn hộp màu, lau những vết sơn dính trên đầu ngón tay: "Bạn trai tôi đến đón."

Một cô gái xinh đẹp như vậy, không có bạn trai mới lạ, chàng trai đầu đinh rất có tinh thần cạnh tranh, vẫn đi theo cô.

Lý Minh Lan đi rất nhanh, lúc xuống cầu thang giẫm phải một cây bút trên bậc thang, cây bút lăn xuống, cô cũng trượt theo, suýt ngã, cô vội vàng vịn vào lan can.

"Cẩn thận." Chàng trai đầu đinh định đỡ cô.

Cô lập tức né tránh.

Bàn tay đưa ra của chàng trai đầu đinh dừng lại giữa không trung, rồi thu về.

Lý Minh Lan bước thêm hai bậc thang, lại giẫm phải cây bút vừa trượt xuống, sau đó, chân cô đau nhói, chắc là bị bong gân rồi.

Chàng trai đầu đinh hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Có sao, nhưng không nói với cậu ta, Lý Minh Lan đi khập khiễng, ra khỏi tòa nhà giảng dạy.

Quãng đường ngắn ngủi khiến cô toát mồ hôi lạnh, cô không thể không lê bước đến bên đường, ngồi lên bồn hoa.

Chàng trai đầu đinh khuyên nhủ: "Lý Minh Lan, chân cậu bị thương rồi, hay là đi xe của chúng tôi về nhé."

Ai thèm xe của cậu ta chứ? Cô nói: "Bạn trai tôi đến đón."

Nhưng Mạnh Trạch vẫn chưa trả lời.

Lý Minh Lan nhắn tin: [Mạnh Trạch, bạn gái cậu bị thương rồi, có một nam sinh muốn bạn gái cậu lên xe của cậu ta đấy.] Cô nhấn mạnh nút gửi.

Đến trưa rồi, chắc Mạnh Trạch dậy rồi.

Chắc Mạnh Trạch cũng đoán được nếu không trả lời nữa sẽ bị trừ điểm, cậu hỏi: [Cậu đang ở đâu?]

Lý Minh Lan: [Trường thi.]

Bóng dáng chàng trai đầu đinh ngày càng đến gần, chiếu xuống chân cô, cô rụt chân lại: "Bạn trai tôi đến đón."

Chàng trai đầu đinh gật đầu: "Tôi không yên tâm để cậu ở đây một mình, đợi cậu ấy đến rồi tôi sẽ đi."

Lý Minh Lan không biết khi nào Mạnh Trạch mới đến, bạn trai cô cao thâm khó lường, rất khó đoán.

Chàng trai đầu đinh muốn lấy lòng, vậy mà lại chạy đi mua một chiếc ô che nắng cho một nữ sinh, cậu ta che ô cho Lý Minh Lan, nhẹ nhàng nói: "Tôi đợi bạn trai cậu cùng cậu."

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, vẫn không thấy bóng dáng Mạnh Trạch ở cổng trường.

Nếu cậu vừa mới dậy, đi tàu điện ngầm đến đây mất gần một tiếng, Lý Minh Lan nghĩ, hay là ra ngoài bắt taxi.

Đột nhiên…

"Lý Minh Lan." Giọng điệu lạnh lùng này vang lên giữa trời đầu hè, có thể khiến người ta lạnh toát từ đầu đến chân.

Lý Minh Lan ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạnh Trạch không biết từ đâu xuất hiện, bao nhiêu ấm ức dồn nén bỗng chốc tuôn trào, cô chu môi: "Sao giờ cậu mới đến?"

Lạ thật, sao cậu không xuất hiện từ cổng trường?

Mạnh Trạch không thèm nhìn chàng trai đầu đinh đang che ô: "Bị thương ở đâu?"

Lý Minh Lan chỉ vào mắt cá chân trái: "Đau lắm."

Cậu đưa tay về phía cô.

Cô nắm lấy tay cậu.

Cậu quay người, vòng tay cô qua vai mình, hơi cúi người: "Lên đây, tôi cõng cậu về."

Lý Minh Lan thuận thế leo lên lưng cậu.

Thì ra lưng cậu rất rắn chắc, cô ôm chặt Mạnh Trạch, nói lớn: "Đây là bạn trai của tôi." Dù sao lúc này cũng không phải ở trường Nham Nguy, người lạ biết được thì đã sao.

Chàng trai đầu đinh hạ thấp ô xuống, chiếc ô hơi rung, nhìn kỹ mới thấy tay cậu ta đang run rẩy.

Mạnh Trạch coi như không thấy chàng trai đầu đinh, chậm rãi bước ra khỏi cổng trường.

Lý Minh Lan dụi mặt vào gáy cậu: "Mạnh Trạch, tớ biết cậu nhất định sẽ không bỏ rơi tớ mà."

Sau gáy như có một vùng dây thần kinh đặc biệt, lan xuống tận xương cụt, tê dại, nóng ran, Mạnh Trạch nghiêng đầu: "Lý Minh Lan, đã nói là không công khai rồi mà, cậu còn la lớn như vậy, mặt dày thật đấy."

Cô đưa một tay lên vỗ vỗ chiếc balo trên lưng, sau đó, tay kia ôm lấy tay cậu, di chuyển lên trên, sờ qua xương quai xanh, cổ, rồi đến mặt, cô véo má cậu: "Cậu cũng chẳng mỏng manh gì cho cam, mặt dày mày dạn, chúng ta rất xứng đôi."

"Môn toán cậu mười hai điểm, môn toán tôi điểm tuyệt đối."

Lý Minh Lan véo véo, nhéo nhéo như nghiện: "Bù trừ cho nhau mà, chúng ta cùng nhau khám phá những lĩnh vực chưa biết của đối phương."

"Cậu có lĩnh vực chưa biết nào?"

"Mạnh Trạch, chúng ta nói về tương lai đi."

"Tương lai của tớ, đi mua sắm, dắt chó đi dạo, đến thẩm mỹ viện, uống trà chiều."

"Theo cậu nói vậy, chồng tương lai của cậu là đại gia à."

"..."

"Mạnh Trạch, sau này cậu nhất định sẽ thành đạt đúng không?"

Cậu không nên nhắc đến chủ đề này, cậu quay đầu lại thì thấy cô đang nhìn mình như nhìn một mỏ vàng.

Cô nhẹ nhàng thổi một hơi vào tóc mái của cậu: "Mạnh Trạch, cậu phải cố gắng kiếm tiền nuôi tớ đấy."

Mạnh Trạch dừng lại một chút: "Đừng có mơ."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 42: Thưởng cho cậu một bữa thịnh soạn vậy

Hai người lên taxi.

Lý Minh Lan nắm lấy tay Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, hôm nay cậu ngủ nướng đúng không, cậu vào bằng cổng trường nào vậy?"

"Cổng phụ."

Cô không nghi ngờ, mỉm cười nghịch ngón tay thon dài của cậu.

Mạnh Trạch nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt thờ ơ.

Sao cậu có thể ngủ nướng được, ngày nào cậu cũng dậy sớm.

Lý Minh Lan trẻ con trách cậu nhắn tin không có chút không khí của người yêu.

Dỗ dành cô rất đơn giản, chỉ cần cho cô một bất ngờ là được, cậu "miễn cưỡng" đến đón bạn gái của mình.

Lý Minh Lan chỉ nói cho Mạnh Trạch biết trường thi của cô, chứ không nói rõ phòng vẽ.

Thi xong, Mạnh Trạch lên lầu mới phát hiện, ngành thi khác nhau thì phòng thi phỏng vấn cũng khác nhau.

Cậu còn chưa tìm được phòng vẽ thì tin nhắn của cô đã đến.

Chỉ là một buổi thi mà cô đã khiến nam sinh khác ân cần chăm sóc.

Lý Minh Lan thấy Mạnh Trạch lạnh lùng, liền ôm lấy cánh tay cậu, như gấu koala, treo mình lên người cậu: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, may mà cậu đến, nếu không tớ phải lê cái chân bị thương này, không biết đến bao giờ mới về được."

Vừa nói, cô vùi mặt vào tay cậu, như sắp khóc đến nơi.

Mạnh Trạch hoàn toàn không cảm nhận được chút ẩm ướt nào: "Lý Minh Lan, đừng giả vờ đáng thương."

Cô ngẩng đầu lên, nào có giọt nước mắt nào, ngược lại còn rạng rỡ vô cùng: "Mạnh Trạch, sao cậu không hỏi tớ thi thế nào?"

"Dù sao tôi cũng đã truyền thụ bí kíp của ông ngoại cho cậu rồi, cậu lĩnh hội được bao nhiêu là do bản lĩnh của cậu."

Nụ cười của cô nhạt đi: "Cậu không quan tâm tớ thi thế nào."

"Cậu muốn tôi nỗ lực kiếm tiền nuôi cậu, chứng tỏ cậu không hy vọng gì vào tương lai của mình."

Cũng đúng, cô lại mỉm cười: "Tớ rất tự tin về buổi phỏng vấn này."

"Cậu thấy được là được."

"Nhưng cậu phải quan tâm hỏi han chứ." Cô véo má cậu, đe dọa, "Nếu không sẽ trừ điểm."

Mạnh Trạch thở dài một hơi, rồi mới hỏi: "Hôm nay thi thế nào?"

"Rất tự tin."

Mạnh Trạch: "..." Cậu hỏi hay không hỏi, câu trả lời của cô cũng chẳng khác gì.

Thôi, lười đôi co với cô.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện.

Lý Minh Lan thấy cậu làm quá: "Chỉ là bong gân thôi mà, tớ nghỉ ngơi vài ngày là khỏi."

"Đi khám bác sĩ cho chắc." Mạnh Trạch xuống xe trước, mở cửa xe, hơi khom người.

Lý Minh Lan chậm chạp di chuyển.

Tài xế taxi cũng bình tĩnh, chỉ thấy nữ hành khách không nhanh không chậm, nhích từng chút một đến cửa xe, rồi leo lên lưng nam hành khách.

Mạnh Trạch đưa tay đóng cửa xe, bước lên bậc thang khoa cấp cứu.

Lý Minh Lan chọc chọc má cậu: "Trước đây tớ cũng bị bong gân, nhưng chưa bao giờ phải làm rầm rộ như vậy, đến khoa cấp cứu thì hơi quá rồi đấy."

"Cậu còn nói nữa, tôi sẽ ném cậu xuống bậc thang này."

Cô không nói nữa, ôm chặt cậu, dùng sức siết chặt vai cậu, giận dỗi vô nghĩa.

Ơ, cô bỗng nhiên phát hiện, số chữ Mạnh Trạch nói đã nhiều hơn.

Đương nhiên, giọng điệu vẫn không thay đổi, cả thế giới đều nợ cậu.

Cô áp mặt vào vai cậu: "Mạnh Trạch, khi nào thì cậu mới trở thành một chàng trai ấm áp?"

"Kiếp sau."

Cô trừng mắt nhìn cậu, e là kiếp sau cũng không được đâu.

Chàng trai băng giá đặt cô xuống ghế ở khu vực chờ khám: "Ngồi yên đó, đừng nhúc nhích, tôi đi đăng ký khám."

Cậu vừa đi khỏi.

Lý Minh Lan lắc lắc cái chân bị thương, lúc mới bị bong gân thì đau không chịu nổi, nhưng qua một lúc lâu rồi cơn đau dịu đi, dường như không còn đau nữa.

Cô nhìn xung quanh.

Mạnh Trạch đang xếp hàng đăng ký khám trông thật đẹp trai.

Bác sĩ khám xong mắt cá chân của Lý Minh Lan, nói: "Vết thương nhỏ thôi, nghỉ ngơi hai ngày là khỏi." Ông kê một chai rượu thuốc xoa bóp.

Mạnh Trạch lại đến nhà thuốc lấy thuốc.

Ánh mắt Lý Minh Lan dõi theo cậu, chợt cảm thấy bức tranh mình vẽ chưa được một phần mười so với Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch có thể dùng một khuôn mặt lạnh lùng để sưởi ấm cô.

Bên cạnh có một người phụ nữ bị đau bụng, mà ghế chờ khám đã kín người.

Lý Minh Lan lập tức đứng dậy, nhường chỗ cho người phụ nữ, cô đứng bên cạnh.

Mạnh Trạch quay lại, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng, người nhà bệnh nhân bên cạnh không nhường ghế, cô bị thương nhẹ mà cũng nhường, nhường cái gì chứ?

Lý Minh Lan bước hai bước, bắt chước giọng bác sĩ: "Vết thương nhỏ, không sao đâu."

"Nếu chỉ là vết thương nhỏ, vậy tôi không quan tâm cậu nữa, cậu tự về nhà đi." Đừng có mơ đến việc leo lên lưng cậu nữa.

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch." Cô kéo tay áo cậu.

Cũng bởi vì thời tiết vẫn còn se lạnh, Mạnh Trạch vẫn mặc một chiếc áo khoác mỏng màu đen.

Lý Minh Lan kéo tay áo cậu xong, lại không nhịn được chọc vào cánh tay cậu.

Cũng được, hơi cứng.

Cô nói: "Cậu cõng tớ ra khỏi bệnh viện đi."

"Vết thương nhỏ." Mạnh Trạch cũng bắt chước giọng bác sĩ, "Tự đi."

Lý Minh Lan hối hận, biết thế lúc nãy cô đã diễn thành bị thương nặng.

*

Lý Minh Lan về đến nhà, bước chân hơi khập khiễng.

Ông Lý nhìn một cái là biết ngay: "Chân con bị sao vậy?"

Lý Minh Lan: "Không cẩn thận bị bong gân."

Ông Lý: "Có nặng không?"

"Không sao ạ." Lý Minh Lan giơ túi thuốc lên, "Xoa rượu thuốc là khỏi."

Bà Lý đi từ trong bếp ra: "Mau ngồi xuống đi."

Lý Minh Lan đặt cặp sách xuống, nằm vật ra ghế sofa, cô cởi tất ra, để lộ mắt cá chân sưng đỏ.

Bà Lý vừa quan sát vết thương của cô vừa hỏi: "Hôm nay thi thế nào?"

Lý Minh Lan chống khuỷu tay lên tay vịn ghế, đỡ đầu, nghiêng người: "Bố mẹ đoán xem?"

Nhìn bộ dạng hớn hở của cô, cần gì phải đoán chứ? Ông Lý không phối hợp với con gái: "Không đoán."

Bà Lý lại đi vào bếp: "Minh Lan, sáng nay con thi xong chắc mệt rồi, hôm nay mẹ hầm canh ba ba cho con, lại đây nếm thử xem."

Lý Minh Lan lập tức ngồi thẳng dậy, nhất thời quên mất chân đang đau, đặt chân xuống đất, lập tức "ây da" một tiếng.

Ông Lý nói: "Gấp cái gì? Phần của con chắc chắn sẽ được giữ lại."

Lý Minh Lan ăn xong canh, nịnh nọt tài nấu nướng của mẹ mười câu, sau đó về phòng nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay cô có thói quen mới, thỉnh thoảng lại xem tin nhắn của mình và Mạnh Trạch.

Hôm đó, cô tan học về nhà, cứ chờ mãi tin nhắn của Mạnh Trạch. Cô chờ rồi lại chờ, nghĩ, nếu cậu không liên lạc với cô, ngày mai cô sẽ mắng cậu một trận.

Cuối cùng, cô cũng nhận được tin nhắn từ một số điện thoại không có trong danh bạ: [Là tôi.]

Lý Minh Lan: [Cậu là ai?]

Ba phút sau, đối phương nói: [Bạn trai của Lý Minh Lan.]

Cô tưởng tượng, chắc chắn Mạnh Trạch đã nghiến răng nghiến lợi gõ những chữ này.

Nhưng mà, như vậy mới được cộng điểm.

Mạnh Trạch không có năng khiếu trò chuyện, cô kể chuyện hàng ngày với cậu, câu trả lời của cậu đều là: [Ừ.]

Hoặc là, cậu như viết bài tập làm văn, báo tên các món ăn trong ba bữa, giờ đi ngủ.

Lý Minh Lan xem hết tin nhắn của mình và Mạnh Trạch mấy ngày nay, toàn là những lời vô nghĩa.

Cô nhắn cho Mạnh Trạch: [Tớ về đến nhà rồi.]

Mạnh Trạch: [Chân thế nào rồi?]

[Đau lắm.]

Lý Minh Lan co chân trái lên, xoay xoay mắt cá chân, tự mình kêu lên: "Đau thật đấy."

Mạnh Trạch: [Mấy hôm nay nghỉ ngơi cho khỏe, đừng chạy nhảy lung tung.]

Muốn chạy cũng chẳng chạy được.

Lý Minh Lan trở mình trên giường, nằm sấp.

Hôm nay bạn trai của cô biểu hiện cũng tạm được, cộng điểm cho cậu.

Cô còn muốn thưởng cho cậu một chút, cậu ở trường toàn ăn cơm chiên trứng, quá đạm bạc.

Cơm chiên trứng ở căng tin chẳng có miếng thịt băm nào.

Thưởng cho cậu một bữa thịnh soạn vậy.

*

Rượu thuốc rất hiệu quả, thứ Hai, Lý Minh Lan vẫn đến trường như bình thường.

Trước khi đi học, cô nhắn tin: [Mạnh Trạch, tớ muốn thưởng lớn cho bạn trai.]

Là người yêu hay không, đối với Mạnh Trạch mà nói không khác gì nhau, hai người cũng không nắm tay nhau trong lớp, yêu đương chỉ là hình thức, không có hình thức này, họ vẫn thân mật như cũ, giống như một cặp đôi yêu nhau đã lâu.

Nhưng Lý Minh Lan lại rất nghiêm túc.

Buổi trưa, cô hào hứng mang cơm hộp đến khu rừng nhỏ cho cậu, trên hộp cơm có hình một chú heo con màu hồng dễ thương.

Đầu heo.

Mạnh Trạch ngậm điếu thuốc, liếc nhìn cô: "Tôi ăn cơm rồi."

Lý Minh Lan cười: "Đây là hộp cơm tình yêu tớ làm cho cậu theo công thức trong sách, nếm thử một miếng cũng được mà." Cô mở nắp hộp cơm.

Không biết bên trong nấu món gì, chỉ thấy cơm, còn lại là những món ăn bị cháy đen, có món thì xám xịt.

Mạnh Trạch cảm thấy sống lưng lạnh toát: "Cậu rõ ràng là đang đầu độc tôi, không thể gọi là hộp cơm tình yêu."

Lý Minh Lan lại rất đường hoàng: "Đây là lần đầu tiên tớ nấu ăn mà, hình thức hơi xấu, nhưng chắc là ngon đấy."

Cậu lắc đầu: "Nguy hiểm quá, tôi còn muốn giữ mạng sống."

Cô đậy nắp hộp cơm lại, nói: "Cậu đúng là một người bạn trai không đạt tiêu chuẩn."

Cô suốt ngày nhắc đến "bạn trai bạn gái", Mạnh Trạch không thể không nhắc nhở, "Chúng ta chỉ là yêu đương giả vờ thôi, đừng quá coi trọng."

"Nhưng tớ thấy có một anh chàng đẹp trai làm bạn trai rất đáng để khoe khoang."

"Lý Minh Lan, nhớ lời tôi nói." Mạnh Trạch hút xong điếu thuốc, "Nếu chuyện của chúng ta bị lộ ra ngoài, tôi sẽ không dễ nói chuyện như vậy nữa đâu."

Lý Minh Lan lại mở hộp cơm ra, tự mình gắp một miếng cơm bỏ vào miệng, miệng phồng lên: "Tớ muốn biết, cậu nói không dễ nói chuyện là chỉ mặt nào?"

Câu nói này nhắc nhở Mạnh Trạch, lời nói của cậu không thể đe dọa được Lý Minh Lan.

Cô chỉ muốn bám lấy cậu, ôm hôn, thật ra cô rất hưởng thụ hình phạt của cậu.

Ánh nắng hôm nay không chiếu lên mặt cô, cô lại mặc áo trắng.

Lý Minh Lan mặc áo trắng giữa rừng cây còn rực rỡ hơn cả ánh mặt

trời, Mạnh Trạch cảm thấy mình nên để lại thứ gì đó thiết thực, mới có thể kiềm chế được cô.

Cậu nảy ra một ý tưởng: "Lý Minh Lan, cậu làm người mẫu ảnh cho tôi, tôi có thể chiều theo ý cậu, nhắn tin trò chuyện."

Lý Minh Lan lại ăn thêm một miếng cơm: "Nghe cậu bạn nhiếp ảnh của cậu nói, kỹ thuật chụp ảnh của cậu còn cao hơn cậu ấy."

"Cũng tạm." Mạnh Trạch thích tất cả những thứ đẹp đẽ, ví dụ như Lý Minh Lan khi không nói chuyện, tiếc là, cô lại nói quá nhiều.

Cô vẫn đang ăn cơm.

Cậu nhìn hộp cơm của cô: "Sao cô chỉ ăn cơm?"

"Có lẽ món ăn không ngon lắm."

Mạnh Trạch: "..." Lúc nãy cô không nói như vậy.

Lúc này Lý Minh Lan đặt hộp cơm xuống, mỉm cười nhìn cậu: "Cậu muốn biết dưới ống kính của tôi, cậu trông như thế nào?"

Cậu đưa tay vén mái tóc dài của cô: "Đẹp hơn bây giờ." Vì ảnh là tĩnh.

"Thật sao? Thì ra trong lòng cậu, tớ là một cô gái xinh đẹp." Cô lộ ra lúm đồng tiền nhỏ.

"Không phải trong lòng tôi, mà là trong máy ảnh của tôi." Hai điều này hoàn toàn khác nhau, tâm lý là chủ quan, máy ảnh là khách quan bên ngoài, dù cậu có ghét cô đến đâu thì cũng phải thừa nhận rằng cô thực sự có một khuôn mặt đẹp không góc chết.

Lý Minh Lan mặc cả: "Tớ không chỉ muốn nhắn tin trò chuyện."

Mạnh Trạch rụt tay lại: "Cậu còn muốn gì nữa?"

Cô chủ động khoác tay cậu: "Cuối tuần chúng ta đi hẹn hò nhé."

"Không rảnh." Cậu muốn rút tay lại.

Cô ôm chặt không buông: "Tớ thấy bình thường cậu cũng không ôn bài, chẳng lẽ cuối tuần lại lén lút học bài ở nhà à?"

Cánh tay Mạnh Trạch đặt trên "đồi núi" của cô, lười giãy giụa, nói: "Cuối tuần hẹn Vương Huy rồi."

Lý Minh Lan nhướng mày: "Cậu định gặp cậu ta bốn mươi tám tiếng đồng hồ?"

Mạnh Trạch: "Lý Minh Lan, chúng ta đã nói là chỉ yêu đương bí mật thôi."

"Nhưng tớ thấy, tớ và cậu cũng chưa phát triển được tình cảm gì, chỉ là một đôi bạn học bí mật." Lý Minh Lan ghé sát tai cậu nói, "Tớ muốn phát triển một mối tình đẹp bên cạnh việc học tập nhàm chán."

Cậu cúi đầu hỏi: "Dù là giả vờ?"

Lý Minh Lan gật đầu: "Đúng vậy."

Mạnh Trạch nhìn lên bầu trời bị lá cây che khuất, cậu cảm thấy mình như bị che mắt ở đây, đồng ý với điều kiện của Lý Minh Lan: "Được."

*

Lâm Uyển và Điêu Khôn ngồi trước sau nhau từ năm lớp 10, cũng coi như có chút quen biết.

Lâm Uyển lấy lại được máy nghe nhạc CD của mình, dưới sự khuyên nhủ của giáo viên, cô nàng không nói từ "trộm" với các bạn xung quanh.

Nhưng mà, các bạn trong lớp đều hiểu rõ.

Hôm đó, giáo viên gọi Điêu Khôn ra ngoài, sau đó lại gọi Lâm Uyển ra ngoài, hai người quay lại, máy nghe nhạc CD liền được tìm thấy.

Học sinh không phải kẻ ngốc, ai cũng có suy đoán của riêng mình.

Không biết ai, người đầu tiên nói, có phải Điêu Khôn đã lấy máy nghe nhạc CD của Lâm Uyển không?

Nếu chỉ là "lấy", khi Lâm Uyển nói đồ của mình bị mất, Điêu Khôn nên "lấy" ra trả lại.

Lấy rồi không trả, chẳng phải là "ăn trộm" sao? Thế là, dần dần lại có tin đồn, "Có phải Điêu Khôn đã ăn trộm máy nghe nhạc CD của Lâm Uyển không?"

Một truyền mười, mười truyền hai mươi, dấu hỏi biến thành dấu chấm, câu nghi vấn biến thành câu khẳng định.

Chuyện này đến tai Tào Vận Thịnh.

Tào Vận Thịnh và Điêu Khôn là đồng đội trên sân bóng rổ, họ đã cùng nhau chơi bóng rổ ba năm, rất ăn ý, dù lên lớp 12, hai người không còn là bạn cùng bàn, nhưng vẫn như hình với bóng.

Tào Vận Thịnh không giấu được chuyện gì, nói với Điêu Khôn: "Mọi người đang nói xấu cậu đấy."

"Nói gì?"

Tào Vận Thịnh nói ra mấy từ khóa: "Máy nghe nhạc CD của Lâm

Uyển."

Điêu Khôn như muốn phun lửa: "Ai nói vậy?"

Tào Vận Thịnh lắc đầu: "Không biết nguồn gốc."

Hèn gì Điêu Khôn cảm thấy không khí xung quanh mấy ngày nay kỳ lạ.

Tin đồn không tìm thấy nguồn gốc, nhưng đối với Điêu Khôn, chuyện này có một kẻ chủ mưu, nếu Mạnh Trạch không vạch trần chuyện này, Điêu Khôn tìm cơ hội trả lại máy nghe nhạc CD, thần không biết quỷ không hay, mọi chuyện sẽ êm xuôi.

Điêu Khôn và Tào Vận Thịnh ăn trưa xong, quay lại lớp học, ánh mắt mọi người nhìn cậu ta như muốn đóng đinh cậu ta vào tường.

Trịnh Khắc Siêu và Đinh Chương đang trò chuyện, cười ha hả.

Điêu Khôn lại gần: "Đang nói chuyện gì vậy?"

Đám Trịnh Khắc Siêu đồng loạt im bặt, ánh mắt dò xét, thăm dò không hề che giấu.

Điêu Khôn đã từng bị cô lập, năm đó anh trai cậu ta bị đuổi học, tất cả mọi người đều bàn tán sau lưng cậu ta, đến trước mặt cậu ta thì ai cũng dè dặt, cẩn trọng.

Điêu Khôn không nhịn được tò mò, bọn họ sẽ nói gì? Nói như thế nào? Nghĩ cũng biết, chắc chắn là nói những lời cay nghiệt nhất.

Điền Tân là cán bộ môn thể dục, khá thân thiết với mấy người hay chơi bóng rổ.

Nhưng Điêu Khôn lại phát hiện, ngay cả Điền Tân cũng khách sáo với mình, cuối cùng, cậu ta chỉ có thể nói chuyện với Tào Vận Thịnh.

Thậm chí, Điêu Khôn còn nghi ngờ Tào Vận Thịnh: "Có phải cậu đã nói xấu sau lưng tôi không?"

Tào Vận Thịnh vội vàng thanh minh: "Tôi không nói gì cả, bọn họ bàn tán bên cạnh, tôi im lặng không nói gì."

Điêu Khôn chất vấn: "Bọn họ là ai?"

"Trong lớp, lớp bên cạnh." Tào Vận Thịnh hạ thấp giọng, "Điêu Khôn, cậu đừng để tâm đến những lời đồn đại này."

Điêu Khôn nổi đóa, đập mạnh tay xuống bàn, cậu ta quay đầu lại thấy Mạnh Trạch đi ra khỏi nhà ăn, trong lòng trào dâng một cơn tức giận, nuốt không trôi.

Điêu Khôn ghét nhất loại người mách lẻo.

Hơn nữa, cậu ta và Mạnh Trạch còn có một món nợ cũ, cậu ta đã bị Mạnh Trạch dùng bóng rổ ném trúng trong giờ thể dục.

"Đúng rồi." Điêu Khôn hỏi, "Loại người như Mạnh Trạch học nửa chừng rồi chuyển trường, chắc là không có học bạ ở đây đúng không?"

"Ừ, cậu ấy phải về trường cũ thi đại học, nghe lớp trưởng nói, trước đây Mạnh Trạch học ở một trường cấp ba hàng đầu ở miền Bắc."

Điêu Khôn gật đầu, cậu ta nhất định phải dạy cho Mạnh Trạch một bài học trước khi cậu đến miền Bắc.

Cậu ta kể chuyện này cho anh trai nghe.

Anh trai Điêu Khôn đang ở xa, liền cử một người anh em đến.

Người anh em này theo dõi đường đi học và tan học của Mạnh

Trạch, đều ở khu vực sầm uất, không có lúc nào cậu đi một mình.

Anh ta nói với Điêu Khôn: "Anh bạn đừng vội, cứ chờ xem."

*

Mạnh Trạch lặng lẽ đứng ở một góc, quan sát nhất cử nhất động của mọi người trong lớp.

Điêu Khôn thân bại danh liệt là do cậu ta tự chuốc lấy, giáo viên chủ nhiệm không truy cứu quá nhiều, lẽ ra chuyện này có thể kết thúc.

Nhưng Điêu Khôn lại không giấu được sự oán hận trong mắt.

Mạnh Trạch vô tình phát hiện, Điêu Khôn đang theo dõi mình.

Mạnh Trạch sắp đi miền Bắc rồi, đến lúc đó Điêu Khôn sẽ không tìm thấy cậu nữa.

Nhưng, người đầu tiên phát hiện ra Điêu Khôn là kẻ trộm, là Lý Minh Lan.

Tôn Cảnh đã phủi sạch quan hệ với Lý Minh Lan, Lý Minh Lan không còn là chị đại của trường Nham Nguy nữa, nếu Mạnh Trạch bỏ đi như vậy, rất có thể Điêu Khôn sẽ trút giận lên Lý Minh Lan.

Phùng Thiên Lãng đã nói, chuyện của anh trai Điêu Khôn là thật, người ta là dân anh chị thực thụ.

Mạnh Trạch chặn một chiếc taxi, đi thẳng đến cửa hàng đồ cũ.

Cậu muốn giải quyết yếu tố bất ổn là Điêu Khôn trước khi rời khỏi trường Nham Nguy, không để lại hậu họa cho Lý Minh Lan.

*

Tấm rèm của cửa hàng đồ cũ được vén lên, ông chủ lập tức quay đầu lại.

"Ồ." Ông ta đã nhận ra Mạnh Trạch, biết cậu thiếu niên này rất thích một số báo nào đó của mùa hè năm ngoái, ông ta nói, "Tạp chí lần trước thực sự không còn nữa, nhưng tôi mới nhập thêm nhiều hàng mới, không kém số đó đâu."

Mạnh Trạch lại hỏi: "Ông chủ, ở đây có phim nào máu me bạo lực không?"

Ông chủ: "Thể loại nào?"

Mạnh Trạch: "Cổ hoặc tử."

"Ồ, có." Ông chủ giới thiệu, "Cậu muốn phần nào? Cổ hoặc tử là phim bộ, có Người trong giang hồ, Mãnh long quá giang, rồi mấy phần sau, Tân Cổ Hoặc Tử chi Thiếu niên kích đấu thiên, Hồng Hưng thập tam muội, cái nào cũng có."

Mạnh Trạch: "Tôi lấy hết."

Ông chủ nhìn Mạnh Trạch, mấy lần gặp cậu, lần nào cũng khác, bây giờ ngay cả ánh mắt cũng nhuốm vẻ hung dữ.

Nhưng ông chủ không muốn hỏi han chuyện thay đổi khí chất của người khác, nhận tiền rồi thôi.

Mạnh Trạch xách túi ni lông, đi thẳng đến quán net đối diện.

Chủ quán net có ấn tượng với cậu, một anh chàng đẹp trai, muốn quên cũng khó, thấy trong túi ni lông có một đống đĩa, chủ quán net gọi giật lại: "Khoan đã, cậu đây..."

Anh ta lục lọi, không thấy thứ gì đồi trụy: "Đi đi."

Mạnh Trạch đến chỗ ngồi trong góc, bật máy tính, theo thứ tự phim, cậu cho đĩa "Cổ Hoặc Tử chi Người trong giang hồ" vào ổ đĩa, đeo tai nghe.

Xem phim được mười phút, chuông báo thức điện thoại reo lên.

Mạnh Trạch bấm nút tạm dừng, một tay soạn tin nhắn: [Cho hỏi bạn gái tôi về đến nhà chưa?]

Đối phương trả lời rất nhanh: [Về rồi, còn cậu?]

[Đang trên đường.]

[Về đến nhà phải báo cho tớ biết đấy, chụt chụt.]

Hôn gió cái gì chứ, thật nhạt nhẽo.

Nhưng Mạnh Trạch vẫn mặt không đổi sắc gõ hai chữ: [Chụt chụt.]

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 43: Đánh nhau, thật sảng khoái

Anh trai Điêu Khôn không phải ngẫu nhiên sắp xếp cho em trai mình một đàn em, đàn em này chưa đủ mười tám tuổi, biệt danh là Thằn Lằn, người gầy gò, đôi chân trong chiếc quần jean trông như que củi.

Điêu Khôn cảm thấy đôi chân dài và gầy này trông hơi giống đuôi thằn lằn.

Điêu Khôn: "Trường sắp xếp chụp ảnh tốt nghiệp cho chúng tôi rồi, sau đó sẽ không có nhiều tiết học nữa, lỡ như Mạnh Trạch chuồn về miền Bắc sớm thì..."

Thằn Lằn: "Anh Khôn đã nói rồi, nếu không còn cách nào khác thì chọn đoạn đường vắng người mà ra tay."

Điêu Khôn gật đầu: "Chỉ có thể vậy thôi."

Trời giúp cậu ta rồi.

Hôm nay, Lý Minh Lan tan học sớm.

Mạnh Trạch ở lại học buổi tối, nửa tiếng sau, cậu đeo cặp sách, rời khỏi lớp học.

Buổi trưa Điêu Khôn vừa mới giận dỗi với Điền Tân.

Điền Tân không dám đắc tội với Điêu Khôn, đến xin lỗi, nhưng khi cậu ta đi ăn cơm, lại đột nhiên khóa ngăn kéo lại.

Hành động này kích động Điêu Khôn, cậu ta cảm thấy mọi người xung quanh đang đề phòng mình như đề phòng kẻ trộm, cậu ta chỉ muốn đánh Mạnh Trạch một trận cho hả giận.

Thấy trời dần tối, Điêu Khôn xách cặp đi theo Mạnh Trạch.

Điêu Khôn và Thằn Lằn gặp nhau ở ngã tư, thấy Mạnh Trạch đi ra khỏi con phố sầm uất, rẽ trái rẽ phải, càng đi càng vắng vẻ.

Con phố này đa phần là người già sinh sống, nhà cửa chủ yếu là nhà cấp bốn, có người phơi đồ bên ngoài cửa, quần áo hoa bay phấp phới trong gió.

Có căn nhà nằm ở vị trí thấp hơn, phải đi xuống dốc, con dốc nhỏ hẹp.

Ánh đèn đường mờ ảo, Mạnh Trạch như sắp chìm vào bóng tối.

Điêu Khôn suýt bật cười, Mạnh Trạch đi đến nơi vắng vẻ như vậy, đúng là tự tìm đường chết.

Cậu ta và Thằn Lằn đứng yên ở đầu dốc, thấy bóng người lờ mờ trong ngõ.

Điêu Khôn gọi: "Mạnh Trạch."

Mười mấy giây sau, Mạnh Trạch bước ra từ bóng tối: "Điêu Khôn, thật trùng hợp, cậu cũng ở đây sao."

"Mạnh Trạch, tôi đã nói với cậu rồi mà, tôi." Điêu Khôn chỉ vào ngực mình, "Nhớ kỹ cậu rồi."

"Cậu muốn gì?"

Điêu Khôn cười cười, giơ hai tay lên, làm một động tác giống như đầu hàng, cậu ta lùi lại một bước: "Tôi không muốn gì cả, nhưng mà

anh em của tôi trời sinh nghĩa hiệp, cậu ấy muốn bênh vực tôi." Cậu ta thật sự khâm phục anh trai mình, có tên Thằn Lằn chưa thành niên này, mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều.

Điêu Khôn thấy trong bóng tối lóe lên một bông hoa vàng rực.

Là Mạnh Trạch bật lửa, sau đó ngọn lửa tắt ngúm.

Lúc này Điêu Khôn mới phát hiện, Mạnh Trạch đã châm một điếu thuốc.

Mạnh Trạch vậy mà lại hút thuốc? Quả nhiên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, Điêu Khôn còn tưởng cậu là một học sinh ngoan ngoãn.

Điêu Khôn nói: "Thằn Lằn, phiền cậu chăm sóc bạn học cùng lớp của tôi một chút."

Thằn Lằn chậm rãi đi xuống dốc, hai chân dạng ra, lúc đi lại cong thành hình elip, dáng vẻ xiêu vẹo, nhìn là biết là vai phản diện.

Mạnh Trạch ngậm điếu thuốc ở khóe miệng.

Cậu học ở toàn trường điểm, cậu không phải là dân anh chị, cũng chưa từng đánh nhau.

Tranh giành hơn thua, có người dùng sức mạnh, có người dùng mưu mẹo, cậu đã ở trong quán net hai ngày, một là để xem phim xã hội đen, hai là phim võ thuật.

Khi Thằn Lằn xông đến, Mạnh Trạch không né tránh, hứng trọn một cú đấm.

"Ồ." Điêu Khôn vẫn đứng ở đầu dốc, phát ra tiếng cười quái dị, "Đừng tưởng cậu hút vài hơi thuốc là cậu ngầu."

Nhưng, khi Thằn Lằn tung một cú đá.

Mạnh Trạch né rất kịp thời, đồng thời nắm bắt được sơ hở, cậu đấm thẳng vào mặt Thằn Lằn.

Lực rất mạnh.

Thằn Lằn loạng choạng hai bước, không biết có phải do hai chân gầy gò ma sát với mặt đất không đủ lực hay không, hắn ngã ngửa ra sau.

"Thằn Lằn." Điêu Khôn đã đủ mười tám tuổi, cậu ta lo lắng sẽ xảy ra chuyện, cậu ta phải chịu trách nhiệm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thằn Lằn ngã chỏng vó.

Thằn Lằn nhanh chóng bò dậy, lau khóe miệng, một cú đấm của hắn không làm rơi điếu thuốc trên miệng Mạnh Trạch, nhưng hắn lại bị Mạnh Trạch đánh đến chảy máu mũi.

Thằn Lằn chửi thề, lại xông về phía Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch khịt mũi coi thường: "Người không có mấy lạng thịt, đúng là vô dụng."

Điêu Khôn chỉ thấy Thằn Lằn kêu to "á á á", tay vung loạn xạ, nhưng kiểu gì cũng không đánh trúng Mạnh Trạch dù chỉ một lần.

Điêu Khôn hét lớn: "Thằn Lằn, cố lên!"

Hét cũng không tiếp thêm được sức mạnh, Thằn Lằn bị Mạnh Trạch đấm một cú vào bụng, tiếng kêu còn to hơn cả lúc hắn đánh.

Từ đầu kia con hẻm vang lên tiếng hỏi han của người già: "Ai đó? Đêm hôm khuya khoắt la hét cái gì!"

Mạnh Trạch lấy điếu thuốc trên miệng xuống, dí vào tường dập tắt,

rồi đá Thằn Lằn một cái.

Điêu Khôn nghiến răng, có lẽ vì Thằn Lằn quá gầy nên mới thua Mạnh Trạch, cậu ta tiến lên, kéo Thằn Lằn dậy: "Lên cùng nhau."

Thằn Lằn bị đánh đến toàn thân đau nhức, nghe thấy lời Điêu Khôn, có chút oán hận, lúc nãy sao cậu ta không lên?

Điêu Khôn vốn định đứng ngoài xem, chỉ cần cậu ta không ra tay thì sẽ không bị liên lụy, nhưng cậu ta không ngờ, cậu học sinh giỏi đứng nhất lớp trông nho nhã lại đánh nhau dữ dội như vậy.

Điêu Khôn nhổ một bãi nước bọt xuống đất, cũng vung nắm đấm xông lên.

Trong bóng tối vang lên tiếng chậu hoa rơi xuống đất, lại có một cụ già gọi: "Là ai đang ồn ào vậy?"

Điêu Khôn quay đầu nói với Thằn Lằn: “Giải quyết mau lên.”

Không ngờ, Thằn Lằn bò dậy từ dưới đất, chạy ra ngoài.

Điêu Khôn gọi: "Thằn Lằn!"

Hai cái chân gầy gò của Thằn Lằn lúc nãy còn loạng choạng như sắp ngã đến nơi, lúc này lại chạy nhanh thoăn thoắt.

Lúc này Điêu Khôn mới nhớ ra, mình là học sinh lớp 12 sắp thi đại học, tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì trước kỳ thi, cậu ta cũng quay đầu bỏ chạy.

Vừa bước chân ra, cổ áo bị kéo lại, Điêu Khôn bị đẩy mạnh vào tường.

Bức tường gạch xây không bằng phẳng, một góc gạch nhô ra đâm vào lưng trái của cậu ta.

Cậu ta định vùng vẫy, lại bị ấn chặt trở lại.

"Điêu Khôn." Mạnh Trạch gọi một tiếng rồi im bặt, cậu lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra bằng một tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng mở ra, rồi lắc lắc hộp thuốc.

Một điếu thuốc rơi ra.

Cậu cúi đầu ngậm điếu thuốc, rồi đậy nắp hộp thuốc lại, bỏ vào túi, lại chậm rãi lấy bật lửa ra.

Ngọn lửa bùng lên, rồi tắt ngúm, Mạnh Trạch phả ra một vòng khói, hàng loạt động tác chậm rãi, thong thả.

Nhưng lực tay của cậu rất mạnh, Điêu Khôn bị cậu giữ chặt như vậy, hoàn toàn không thể vùng vẫy.

Lúc này Mạnh Trạch mới nói tiếp: "Cô chủ nhiệm cũng muốn dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện, nhưng cậu không hài lòng, nhất quyết phải làm lớn chuyện, đến lúc đó kinh động đến cảnh sát..."

Lưng trái truyền đến cơn đau dữ dội, Điêu Khôn cảm thấy như tim mình sắp bị góc gạch đâm thủng.

Mạnh Trạch: "Đánh nhau ẩu đả là cách trả thù ngu ngốc, cậu chỉ nghĩ ra được chiêu này, chứng tỏ cậu không thông minh lắm."

Điêu Khôn chưa bao giờ nghĩ đến tình cảnh này, cậu ta tưởng rằng hai người là cậu ta và Thằn Lằn chắc chắn có thể đánh Mạnh Trạch một trận nhừ tử, cậu ta nghiến răng: "Mạnh Trạch, cậu muốn gì?"

"Hai người ra tay trước, tôi chỉ tự vệ chính đáng."

"Mạnh Trạch, tôi xin giảng hòa, tôi thề chuyện này sẽ dừng lại ở đây." Tình thế ép buộc, nếu Điêu Khôn không xin giảng hòa, đêm

nay cậu ta có thể sẽ phải nằm trong con hẻm này, cậu ta giải thích cho mình, "Tôi không đánh cậu, vừa nãy đánh cậu là anh em của tôi, cậu ta chưa thành niên, vì nghĩa khí giang hồ mà ra mặt giúp tôi, quá bốc đồng."

"Cậu chắc đã đủ mười tám tuổi rồi, phải tự chịu trách nhiệm cho bản thân."

"Mạnh Trạch, cậu buông tôi ra trước đã, lưng trái của tôi hình như... chảy máu rồi." Vì đau, hơi thở của Điêu Khôn trở nên gấp gáp, "Phía sau có gạch, đâm vào lưng tôi rồi."

Cuối cùng Mạnh Trạch cũng buông Điêu Khôn ra: "Tôi nói xong rồi, Điêu Khôn, tốt nhất cậu nên thật sự muốn giảng hòa." Nếu không thì kỳ thi đại học năm nay coi như xong.

Điêu Khôn lập tức xê dịch lưng, đau đến mức hít sâu một hơi.

"Đúng rồi." Mạnh Trạch nhặt chiếc cặp sách ở góc tường lên, mỉa mai nói, "Anh em của cậu thật sự rất nghĩa hiệp."

Điêu Khôn coi như đã hiểu, lý do Thằn Lằn được gọi là Thằn Lằn không phải vì gầy, mà là vì khả năng tự cắt đuôi bỏ chạy rất giỏi.

Mẹ kiếp, sao không gọi là Tắc kè chứ!

*

Mạnh Trạch về đến nhà ông ngoại, việc đầu tiên là lấy máy quay phim trong cặp ra, kiểm tra cảnh quay tối nay.

Con hẻm nhỏ hẻo lánh đó là đường tắt đi học và tan học của cậu, cậu đã đi qua vô số lần.

Hồi cậu học tiểu học, ở đó rất náo nhiệt, sau này, những người trẻ tuổi chuyển đi, chỉ còn lại người già, nên cũng trở nên vắng vẻ.

Cậu đoán không sai, Điêu Khôn quả nhiên ra tay ở đó.

Chức năng quay phim ban đêm của máy quay rất tốt, quay rõ ràng cú đấm đầu tiên của Thằn Lằn.

Mạnh Trạch tắt máy quay, ngồi trên ghế sofa một lúc, lúc sờ lên mặt, chạm vào vết xước, cậu đến phòng tắm soi gương, mới phát hiện dưới khóe mắt mình bị rách một vết.

Lúc đánh nhau không thấy gì, bây giờ chạm nhẹ vào lại thấy đau rát.

Trước đây cậu chưa bao giờ dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, nhưng hôm nay lại rất thoải mái, những thứ chất chứa trong lòng cậu mấy tháng nay đều được trút hết vào trận đánh này, đánh nhau, thật sảng khoái.

Cậu mở vòi nước, dùng nước lạnh rửa vết thương trên mặt.

Rửa sạch vết bẩn trên mặt, cậu đi ra ngoài, dùng khăn giấy ấn lên vết thương.

Khăn giấy trắng nhuốm màu máu đỏ, trông rất ghê rợn.

Lúc này, điện thoại vang lên tiếng tin nhắn.

Từ khi có một cô bạn gái phiền phức, bây giờ đi học Mạnh Trạch cũng mang theo điện thoại, số tin nhắn cậu gửi đi mấy ngày nay còn nhiều hơn cả mười tám năm trước cộng lại.

Lý Minh Lan: [Ngày mai đừng ngủ nướng, nghỉ ngơi sớm, để đón chào buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta với trạng thái hoàn hảo nhất.]

Mạnh Trạch chợt nghĩ, ngày mai cô có mặc váy không nhỉ?

Chiếc váy màu xanh lá cây đó giống như cành liễu mảnh mai, như ngọc bích, như tất cả những thứ đẹp đẽ, yêu kiều và trong veo.

*

Váy của Lý Minh Lan được treo ở cánh cửa tủ quần áo bên kia.

Cô mở ra, nhìn chăm chú hai phút, cuối cùng vẫn đóng lại.

Không thể để lộ bài tẩy của mình ngay trong buổi hẹn hò đầu tiên, đợi sau này gây bất ngờ cho Mạnh Trạch.

Cô chọn một chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay, phối với quần jean boyfriend, đeo một chiếc balo mini: "Bố, mẹ, hôm nay con đi học cùng bạn ạ."

"Con có bạn học giỏi giang như vậy từ bao giờ?" Từ khi con gái thi xong, ông Lý cảm thấy gánh nặng trên vai nhẹ đi một nửa, tinh thần tưới hoa buổi sáng càng thêm hăng hái.

Lý Minh Lan thò đầu ra ban công: "Thật ra, người đứng nhất lớp dạo này đang kèm toán cho con."

Ông Lý từ từ quay đầu lại: "Người đứng nhất lớp kèm toán cho con? Tại sao?"

"Cậu ấy ngồi sau con, cậu ấy khổ tâm lắm, con giúp cậu ấy mấy lần, cậu ấy cảm kích con, nói muốn trả ơn."

"Người đứng nhất lớp mà khổ tâm cái gì?"

"Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh, không nói nữa, bố, chậu thứ hai bố đã tưới rồi đấy, nhớ nhé." Lý Minh Lan cầm một cái bánh bao từ trong bếp ra, ngậm trong miệng, "Mẹ, con đi đây."

*

Thời gian hẹn hò được ấn định vào chín giờ sáng.

Dù sao Mạnh Trạch cũng dậy sớm, không có việc gì làm, cậu ngồi xuống quán ăn nhanh ở ngã tư đường đã hẹn, tiện thể giải quyết bữa sáng, cậu gọi một suất burger khoai tây chiên.

Nhân viên phục vụ định đưa cho cậu một gói tương cà.

Mạnh Trạch khéo léo từ chối, cậu ngồi bên cạnh cửa kính, gặm khoai tây chiên không chấm sốt.

Bên ngoài đột nhiên có người dừng lại, cậu quay đầu lại, bắt gặp nụ cười của Lý Minh Lan.

Cô hơi cúi người, vì ánh sáng phản chiếu quá mạnh, cô phải áp mặt vào mới nhìn rõ cậu bên trong.

Mạnh Trạch nhìn thấy áo trắng, quần jean rộng thùng thình của cô.

Cậu cứ tưởng cô rất coi trọng nghi thức giữa những người yêu nhau, hôm nay nhất định sẽ mặc váy, nhưng mà, trong những dịp cậu xuất hiện, cô chưa từng mặc váy.

Ven đường ồn ào, trong quán ăn nhanh tấp nập, ngoài Lý Minh Lan ra, không ai nghe thấy ba tiếng gõ cửa mà cô dành cho cậu.

Cũng giống như khi cô và Mạnh Trạch thân mật, chỉ có cô nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch.

Cô đột nhiên áp lòng bàn tay lên cửa kính, Mạnh Trạch nhìn thấy những đường vân tay mờ nhạt của cô.

Cô không nói gì, chỉ mỉm cười.

Mạnh Trạch không muốn có sự ăn ý với cô, nhưng cậu lại đoán được Lý Minh Lan lại định làm trò con bò gì đó.

Đầu ngón tay cậu dính vụn khoai tây chiên, cậu dùng khăn giấy lau sạch, lau xong, lại lấy một tờ khăn giấy khác.

Cô không thúc giục, lặng lẽ chờ cậu.

Mạnh Trạch lau sạch đầu ngón tay, đưa tay áp lên cửa kính, bàn tay cậu lớn hơn tay cô, như thể bao phủ lấy tay cô.

Hai người cách nhau một lớp kính dày.

Mặt tiền quán không hướng Đông, buổi sáng không có nắng, lòng bàn tay hai người chạm vào đều là mặt kính lạnh lẽo.

Tuy nhiên, người qua đường nhìn thấy cảnh này lại cảm thấy đôi tình nhân nhỏ này đang nắm tay nhau, thật ấm áp.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 44: Lần đầu tiên hẹn hò: Chia tay tại chỗ

Lý Minh Lan vừa nãy ở ngoài chỉ nhìn thấy một bên mặt của Mạnh Trạch, khi cô bước vào, liền nhìn thấy miếng băng cá nhân dưới khóe mắt cậu.

Cô hỏi: "Mạnh Trạch, sao mặt cậu lại bị thương vậy?"

Mạnh Trạch đã sớm nghĩ ra lý do: "Sáng nay lúc cạo râu, không cẩn thận làm xước mặt, tôi nghĩ, buổi hẹn hò đầu tiên mà mặt mũi lem luốc thì hơi bất lịch sự, nên dán băng cá nhân." Cậu nói với vẻ thờ ơ.

Lý Minh Lan cảm thấy cậu rất coi trọng buổi hẹn hò này: "Mạnh Trạch, cậu phải cẩn thận chứ, dao cạo sắc lắm, chắc là lúc đó đau lắm."

"Không đau."

Cô dặn dò: "Mấy ngày nay, đừng để vết thương dính nước."

Mạnh Trạch gật đầu cho qua chuyện.

Lý Minh Lan ăn hai miếng khoai tây chiên, cảm thấy thiếu vị.

Cô tưởng Mạnh Trạch quên tương cà nên đi đến quầy phục vụ, lúc quay lại, cô đổ cả ba gói tương cà vào hộp khoai tây chiên.

Mạnh Trạch nhìn sang.

Vương Huy cũng có sở thích tương tự, cũng là ba gói, cũng thích đổ

đầy tương cà vào hộp khoai tây chiên.

Lý Minh Lan ăn gần hết mới phát hiện mình đã giành mất bữa sáng của cậu, cô đẩy hộp khoai tây chiên qua.

Mạnh Trạch: "Cậu ăn một mình đi."

"Tớ no rồi." Cô cầm một miếng khoai tây chiên, đưa đến trước mặt cậu.

Cậu vẫn lắc đầu.

Một người đàn ông đi ngang qua, anh ta đã nhìn thấy Lý Minh Lan ở quầy phục vụ và vô cùng kinh diễm, anh ta cố tình đi đến ngắm nhìn nhan sắc, nhìn cô không rời mắt.

Ngoài cô ra, anh ta không nhìn thấy ai khác, kể cả Mạnh Trạch đang ngồi đối diện Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch lạnh lùng liếc nhìn người đàn ông, đột nhiên nghiêng người, cắn một miếng khoai tây chiên dính đầy tương cà mà Lý Minh Lan đang cầm. Cách cậu cắn khoai tây chiên không phải giống đang cắn khoai tây chiên, cậu lạnh lùng nhìn người đàn ông.

Cuối cùng người đàn ông cũng phát hiện ra Mạnh Trạch, anh ta ngồi xuống bên cạnh chờ đồ ăn, chống cằm, nhìn chằm chằm vào Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan lại lấy một miếng khoai tây chiên, định đưa vào miệng: "Khoai tây chiên phải chấm tương cà mới ngon."

Mạnh Trạch nắm lấy tay cô, đưa miếng khoai tây chiên vào miệng mình ăn hết, sau đó, cậu kéo tay Lý Minh Lan, dùng khăn giấy lau đầu ngón tay cho cô.

Cô để mặc cậu nắm tay, hỏi: "Mạnh Trạch, cậu có muốn đi đâu

không?"

"Không."

"Vậy hôm nay nghe theo sự sắp xếp của tớ nhé." Lý Minh Lan lấy từ trong cặp ra một tờ giấy, trên đó có những điều cần lưu ý khi hẹn hò mà cô đã khoanh tròn.

Có vài mục bị cô gạch bỏ, có vài mục được cô khoanh tròn, rồi đánh dấu tick lớn.

Bước ra khỏi quán ăn nhanh, Mạnh Trạch cảm thấy trong miệng vẫn còn vị chua ngọt của tương cà, cậu lấy hộp thuốc lá ra, kẹp một điếu thuốc.

Mò mẫm hồi lâu, không tìm thấy bật lửa.

Lý Minh Lan nhanh tay, giật điếu thuốc của cậu.

Cậu nắm lấy tay cô: "Đừng nghịch."

Cô dùng tay kia đưa cho cậu một viên kẹo cao su, vị dâu mà cô thường nhai: "Ăn sáng xong rồi, nếm thử cái này đi."

Mạnh Trạch cũng không tìm bật lửa nữa, cậu ném điếu thuốc vào thùng rác, bỏ kẹo cao su vào miệng.

Là hương vị khi cậu hôn Lý Minh Lan.

*

Điểm dừng chân đầu tiên là công viên giải trí, Lý Minh Lan nói vòng đu quay trong công viên giải trí là lựa chọn lãng mạn hàng đầu cho các cặp đôi hẹn hò.

Mạnh Trạch: "Quảng cáo thôi mà."

Hàng người xếp hàng dài dằng dặc, ai muốn đến đây lãng phí thời gian chứ?

Nhưng Lý Minh Lan lại rất hào hứng, kéo cậu đi xếp hàng.

Năm phút trôi qua, hàng người nhích từng chút, từng chút một, vẫn không thấy điểm cuối.

Khuôn mặt Mạnh Trạch như một tảng băng di động.

Lý Minh Lan nắm lấy tay cậu, lắc qua lắc lại: "Mạnh Trạch, cậu có thấy sốt ruột không?"

Đây không phải là câu hỏi thừa sao? Hàng người dài như vậy, chắc phải mất nửa tiếng mới xếp hàng xong, thời gian đó thà về nhà ngủ một giấc còn hơn.

Nhưng, thấy cô tràn đầy mong đợi, cậu thở dài, nói dối: "Không."

"Mạnh Trạch, tớ biết ngay mà, cậu là người rất kiên nhẫn."

"Hy vọng vậy." Cậu thực sự không biết lúc nào mình sẽ bỏ đi.

Lý Minh Lan đan tay vào tay cậu.

Cậu mặc đồ đen toàn tập, áo thun bên trong màu đen tuyền, áo sơ mi đen bên ngoài có sọc dọc màu tối nhạt, nhưng quá nhạt, nhìn thoáng qua cũng như áo sơ mi đen tuyền: "Mạnh Trạch, sao cậu lại mặc áo dài tay? Cánh tay cậu có mỡ à?"

Mạnh Trạch nhìn vòng đu quay đang từ từ lên cao: "Đúng vậy, bây giờ cậu nhìn thấy tôi, đó là ảo ảnh bị mắc kẹt trong viên thuốc giảm cân, thực ra tôi là một người béo một trăm ký."

Cô kéo tay áo cậu: "Cậu đừng nói đùa nữa, chẳng buồn cười chút

nào."

"..." Cậu không muốn để ý đến cô.

"Hôm nào tớ đi hỏi Hồ Hàn Nhiên xem sao."

Nghe thấy cái tên này, Mạnh Trạch rất khó chịu.

Lý Minh Lan: "Làm thế nào để luyện được cơ bắp cuồn cuộn như cậu ấy?"

"Cậu còn nhắc đến cơ bắp của người khác nữa." Mạnh Trạch rút tay lại, "Chia tay tại chỗ."

Cô nói với cậu: "Không không không." Giống như cá đang thổi bong bóng.

Khi Mạnh Trạch nghĩ, đợi thêm ba phút nữa, nếu vẫn chưa đến lượt, cậu sẽ lập tức bỏ đi, thì cuối cùng họ cũng được soát vé.

Hai người ngồi vào cabin nhỏ hình tròn.

Vòng đu quay được thiết kế để ngắm cảnh, nhưng chân Lý Minh Lan mới khỏi chưa được mấy ngày đã mỏi nhừ, cô dựa vào lưng ghế, gác chân lên ghế đối diện.

Mạnh Trạch ngồi đối diện hỏi: "Lại đau rồi à?"

Cô cởi một chiếc giày ra, đột nhiên dùng gót chân cọ vào đầu gối cậu: "Tớ tưởng tớ khỏi rồi, nhưng vừa nãy đứng lâu quá."

"Đã nói với cậu rồi, đừng đến những nơi nhàm chán này."

"Lúc vòng đu quay lên đến đỉnh cao nhất có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố."

"Cũng không gấp gáp, tháng này không được thì tháng sau vẫn có thể…" Mạnh Trạch dừng lại.

Tháng sau là tháng Sáu, cậu phải thi đại học, cậu phải đi miền Bắc, có lẽ cậu sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

"Tớ hy vọng buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta đáng nhớ mà." Cô nhấc chân lên, "Mỏi quá, Mạnh Trạch, cậu xoa bóp cho tớ đi."

Mạnh Trạch mặt không cảm xúc, Lý Minh Lan trong mơ cũng bắt cậu đấm lưng, bóp chân.

Tay cậu đặt lên bắp chân của cô.

Quần rất rộng, bắp chân cô lộ ra đường cong thon gọn, cân đối.

Cậu nhẹ nhàng bóp vài cái.

Lý Minh Lan nhìn lên phía trên.

Một cặp đôi khoảng hai mươi mấy tuổi, đang dựa vào kính, chụp ảnh cho nhau.

Còn cô và Mạnh Trạch, đôi thiếu niên tuổi đang lớn lại ngồi đây thư giãn chân.

"Mạnh Trạch, cậu chụp vài tấm ảnh đi."

"Không chụp."

"Xếp hàng vòng đu quay đáng sợ như vậy, lần sau tớ không đến nữa đâu, bây giờ cậu chụp vài tấm đi."

"Tôi không có máy ảnh."

"Chẳng phải cậu thích chụp ảnh sao?"

"Nhiếp ảnh gia chụp ảnh phải xem xét thiên thời địa lợi nhân hòa, cảnh đẹp gì đâu, không đáng." Mạnh Trạch nói, "Cậu tự chụp đi."

Vấn đề là, Lý Minh Lan nghĩ bạn trai là nhiếp ảnh gia, cô mang theo máy ảnh thì hơi thừa, nên cô cũng không có máy ảnh.

Hai người lại trừng mắt nhìn nhau.

Vòng đu quay sắp lên đến điểm cao nhất.

Lý Minh Lan xỏ giày vào, kéo Mạnh Trạch, chỉ ra ngoài: "Mạnh Trạch, đó là phòng tranh tớ học vẽ, nơi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên."

Cô huýt sáo với cậu, giống như lần đầu gặp mặt.

Mạnh Trạch cũng giống như lần đầu gặp mặt, không có biểu cảm gì.

Cô tiến sát đến trước mặt cậu, chu môi, huýt sáo một chuỗi giai điệu.

Mạnh Trạch không thèm ngắm cảnh bên ngoài, chỉ thấy đôi môi chúm chím của cô như quả anh đào đỏ mọng chờ người hái.

Cậu giữ lấy đầu cô, cúi xuống hôn.

Từ sáng sớm, từ lúc cậu và cô áp tay vào nhau qua lớp kính, từ lúc người đàn ông xa lạ nhìn chằm chằm vào cô, từ lúc nếm thử kẹo cao su vị dâu, từ lúc xếp hàng dài mệt mỏi, từ lúc ngồi lên vòng đu quay.

Kỷ niệm mà cậu và Lý Minh Lan muốn lưu giữ, là nụ hôn quấn quýt giữa không trung.

*

Cuối tuần, công viên giải trí đông nghịt người, không chỉ vòng đu quay, mà các trò chơi khác cũng xếp hàng dài.

Lý Minh Lan mệt mỏi: "Mạnh Trạch, chúng ta chuyển sang chỗ khác đi, chỗ này xếp hàng không nổi nữa."

"Cậu có sắp xếp lịch trình nào để nghỉ ngơi không?"

"Hay là chúng ta đến rạp chiếu phim nhé, ngồi một hai tiếng rồi ra, vừa lúc đến giờ ăn trưa."

Mạnh Trạch chủ yếu là phối hợp, cậu gật đầu.

Để tránh đám đông, Lý Minh Lan chọn hướng ít người mà đi, cô thấy phía trước có một khoảng không gian tròn rộng lớn, liền kéo Mạnh Trạch đến đó, cô vừa đặt chân lên mép gạch lát hình tròn, ngay sau đó, từ dưới đất phun lên ba cột nước, bắn thẳng lên trời.

Lý Minh Lan không ngờ đây là đài phun nước, làm sao cô có thể so tốc độ với cột nước được, cô biết mình không né được, liền nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, cô bị kéo đi, ngã vào lòng Mạnh Trạch.

Có giọt nước bắn tới, nhưng không phải cột nước.

Lý Minh Lan mở mắt ra, thấy Mạnh Trạch đang đứng trước mặt mình.

Cậu đã che chắn cho cô một phần, nhưng bản thân cậu lại bị nước từ đài phun bắn vào, nửa mái tóc mái ướt sũng, những giọt nước bám vào nhau chảy xuống, lướt qua miếng băng cá nhân của cậu.

"Mạnh Trạch, vết thương trên mặt cậu không được dính nước mà." Lý Minh Lan vội vàng lấy khăn giấy từ trong cặp ra, lau trán cho cậu, "Lâu rồi tớ không đến đây, không biết ở đây mới xây đài phun nước,

làm liên lụy đến cậu rồi."

"Chỉ bị nước bắn vào thôi, gió thổi một lát là khô."

Nước trên mặt cậu từ từ chảy xuống, mép băng cá nhân bị ướt.

Lý Minh Lan lo lắng vết thương của cậu dính nước, nói: "Mạnh Trạch, tớ thay băng cá nhân mới cho cậu." Vừa nói, cô chạy đi.

Trong cửa hàng tiện lợi chỉ có băng cá nhân hình hoạt hình, không còn cách nào khác, cô mua xong rồi chạy về.

Mạnh Trạch đứng dưới gốc cây đã dùng khăn giấy lau khô những giọt nước xung quanh, nhưng dấu vết nước trên băng cá nhân vẫn rất rõ ràng.

Cậu nói: "Không cần thay." Vết thương không chỉ đơn giản là bị xước da, không thể để Lý Minh Lan nhìn thấy.

"Mạnh Trạch, nước phun lên từ dưới đất không sạch sẽ, có vi khuẩn, vết thương của cậu phải xử lý lại, nếu không sẽ lâu lành lắm." Cô nhấc chân trái lên, "Sao chân tớ lại khỏi nhanh như vậy? Vì tớ nghe lời bác sĩ, nếu cậu không nghe lời, biết đâu sẽ để lại sẹo."

Điều này không đe dọa được Mạnh Trạch, cậu rất bình tĩnh: "Chỉ là vết thương nhỏ thôi, đừng làm quá lên."

Lý Minh Lan vuốt ve hình hoạt hình trên băng cá nhân, là hình Doraemon cười toe toét, in màu nhạt.

Cô nói: "Mạnh Trạch, miếng băng cá nhân này dán lên mặt trông rất dễ thương, cơ mặt cậu lại không cử động, khuôn mặt tươi cười của Doraemon sẽ khiến cậu trông dễ gần hơn."

Ai thèm dễ gần chứ?

Lý Minh Lan thấy cậu không có phản ứng, liền xé một miếng băng cá nhân, dán lên má mình, cô nghiêng đầu nhìn cậu: "Mạnh Trạch, cậu xem tớ có dễ thương không? Cậu cũng có thể dễ thương như tớ."

"Không thèm."

Lý Minh Lan dùng kế khích tướng: "Cậu có bụng bia, lại có mỡ thừa, nếu trên mặt còn để lại sẹo thì càng kém sắc."

Kém sắc? Kém sắc so với ai? Còn có thể là ai, chắc chắn lại là Hồ phong lưu. Mạnh Trạch lạnh lùng: "Chia tay tại chỗ."

Lý Minh Lan phồng má, hình Doraemon trên má hơi biến dạng: "Quay lại ngay lập tức!"

Băng cá nhân trên mặt cô, Doraemon cười toe toét, đúng là rất dễ thương.

Nhưng nếu dán lên mặt Mạnh Trạch, cậu cảm thấy rất buồn cười.

Lý Minh Lan nhớ ra ở cổng công viên giải trí có một siêu thị nhỏ, ở đó chắc là có băng cá nhân màu da.

Chưa đến cửa siêu thị nhỏ, cô đã chạy đến. Quay trở lại, cô như thể dâng báu vật: "Mạnh Trạch, tớ mua cho cậu loại băng cá nhân đơn giản nhất."

Mạnh Trạch sờ lên mặt: "Vết nước đã khô rồi, không cần thay."

"Nếu mặt cậu để lại sẹo, tớ sẽ không cần cậu nữa." Cô lại đe dọa, "Cậu chỉ được cộng điểm vì đẹp trai thôi, nếu mất điểm này, cậu sẽ không đạt yêu cầu."

Cuối cùng, Mạnh Trạch miễn cưỡng nói: "Để tôi tự thay, tiện thể đi vệ sinh luôn."

Lý Minh Lan ngẩng đầu: "Ngoan thế."

*

Hai người đều không hứng thú với poster phim đang chiếu treo trước cửa rạp chiếu phim.

Lý Minh Lan đi bộ mỏi chân, cô nói: "Hay là chúng ta đến quán net chọn phim, xem xong rồi đi ăn trưa."

Mạnh Trạch không có ý kiến.

Quán net mà hai người thường đến cách rạp chiếu phim không xa, đi xe buýt một trạm là đến.

Trước cửa quán net vẫn như mọi khi, xe đạp để kín mít, chỉ còn lại lối đi cho một người.

Hai người nắm tay nhau, đi vào quán net.

Chủ quán net lười biếng liếc nhìn, thấy là một đôi thiếu nam thiếu nữ trẻ măng, anh ta theo thói quen hỏi: "Đủ tuổi chưa?" Khi anh ta nhìn rõ mặt hai người, liền nhớ ra ngay.

Đủ tuổi rồi, một trai đẹp, một gái xinh, muốn quên cũng khó.

Lý Minh Lan định đưa chứng minh thư.

Chủ quán net xua tay: "Không cần đâu, tôi nhớ hai người sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày."

Lần trước khi chủ quán net nói như vậy, Mạnh Trạch đã nghĩ, có lẽ cô gái đó là Lý Minh Lan, không ngờ đúng là cô thật.

Lý Minh Lan rất ngạc nhiên, kéo ngón tay Mạnh Trạch: "Cậu sinh giờ

nào vậy? Biết đâu cậu nhỏ tuổi hơn tớ."

Mạnh Trạch: "Không thể nào, tôi sinh vào lúc nửa đêm."

Cô gật đầu: "Hèn gì tính cách âm u như vậy."

Mạnh Trạch: "..."

Tầng một đã hết chỗ, hai người lên tầng hai, vừa hay ở góc có hai chỗ trống.

Lý Minh Lan bật máy tính, theo thói quen đăng nhập QQ, sau đó, cô dịch ghế đến bên cạnh Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, cậu thích xem phim gì?"

"Phim gì cũng được."

"Hay là xem 'Anh hùng xạ điêu chi Đông thành tây tựu'?"

"Tùy cậu."

Trong lòng Lý Minh Lan có tính toán, đến giờ cô vẫn chưa thấy Mạnh Trạch cười lấy một lần, cô cố tình chọn phim hài: "Chúng ta xem cùng nhau nhé."

Cậu nhường chỗ cho cô.

Cô rút tai nghe ở chỗ ngồi của mình ra, cắm vào máy tính của cậu.

Mạnh Trạch đang tìm nguồn phim trên mạng.

Lý Minh Lan quay lại thấy QQ của mình nhấp nháy liên tục, hỏi: "Mạnh Trạch, cậu có QQ không?"

"Không."

"Cậu không chơi chatroom à?"

"Nói chuyện với cậu còn mệt, còn chơi chatroom?"

Cũng đúng, anh chàng kiệm lời này có thể im lặng hai mươi tư tiếng một ngày, Lý Minh Lan gõ ngón tay lên góc bàn cậu: "Mạnh Trạch, hay là chúng ta đăng ký một cặp QQ đẹp đi?"

"Cái gì?"

"Số QQ độc đáo, cao quý." Trang web viết như vậy, "Có chủ đề số tình yêu, nam một cái, nữ một cái, thành đôi thành cặp."

"Chia tay thì sao?"

Lý Minh Lan lập tức nắm chặt tay: "Hôm nay là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta, cậu nói câu này xui xẻo quá."

Cô thấy người đối diện đang xem MV của Châu Kiệt Luân, cô đấm vào lưng Mạnh Trạch: "Nhanh dùng côn nhị khúc, hừ hừ ha hê."

Cô đánh Mạnh Trạch túi bụi.

Mạnh Trạch: "..." Cậu chỉ đang phân tích thực tế về cơ chế số đẹp thôi mà.

"Chia tay ngay lập tức!" Lý Minh Lan dịch ghế về chỗ ngồi của mình.

Nhớ ra điều gì đó, cô rút dây tai nghe vừa cắm vào máy tính của Mạnh Trạch, cắm lại vào máy tính của mình.

Cô lập tức lên mạng, tìm kiếm MV "Côn nhị khúc" của Châu Kiệt Luân.

Một phút trôi qua, không thấy Mạnh Trạch đến giảng hòa.

Hai phút trôi qua, cậu vẫn không đến.

Lý Minh Lan nghe đi nghe lại bài "Côn nhị khúc" hai lần.

Hai má cô phồng lên như quả bóng bay.

Vẫn chưa hả giận, cô mở email, quyết định gửi cho mình một email nhắc nhở, ghi lại buổi hẹn hò đầu tiên.

Tiêu đề là ——

Buổi hẹn hò đầu tiên: Chia tay tại chỗ.

Lý Minh Lan vừa gõ được mấy chữ đầu, Mạnh Trạch cuối cùng cũng đến.

Cậu cũng giống như cô, gõ lên góc bàn.

Cô đáp lại cậu một câu: "Hừ hừ ha hê."

Cậu lại gõ tiếp.

Cô nói: "Làm người ngay thẳng, chính trực, hừ!"

Mạnh Trạch cho cô xem giao diện điện thoại của mình.

Lý Minh Lan nhìn thấy thông tin thanh toán trên đó, sau đó tai nghe của cô bị cậu tháo ra.

Cậu nói: "Tôi đã mua hai số QQ đẹp năm chữ số, số liền nhau, số đuôi của tôi là 13, của cậu là 14, mật khẩu là ngày tháng năm sinh của chúng ta, phí thành viên số đẹp sau này sẽ trừ vào tiền điện thoại của tôi, cậu cứ dùng thoải mái."

Lý Minh Lan ngẩng cằm lên, liếc xéo cậu: "Chia tay thì sao?"

Mạnh Trạch đầu hàng, nói: "Quay lại ngay lập tức."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 45: Bạn gái của tôi, Lý Minh Lan, là xinh đẹp nhất

Thứ Hai, Mạnh Trạch soi gương kiểm tra.

Vết thương đã đóng vảy màu tím sẫm, phần thịt xung quanh co lại, lõm xuống ở rìa vảy.

Cậu lại dán băng cá nhân lên.

Thật không may, Mạnh Trạch gặp Điêu Khôn ở cổng trường.

Lưng Điêu Khôn hơi gù, vai trái thấp, vai phải cao, thân hình nghiêng sang một bên.

Tào Vận Thịnh chạy đến, vỗ mạnh vào người Điêu Khôn.

"Á." Điêu Khôn kêu lên thảm thiết như heo bị làm thịt, "Cậu làm gì vậy?"

"Hả?" Tào Vận Thịnh ngơ ngác, cậu ta nhìn bàn tay mình, đây là cách cậu ta thường thể hiện tình bạn với Điêu Khôn.

Răng Điêu Khôn va lập cập, môi run run, cuối cùng cũng không nói gì, chậm rãi bước tiếp.

Hai ngày nay cậu ta không thể nằm ngửa ngủ, cậu ta cảm thấy mình thật xui xẻo, không bị nắm đấm của Mạnh Trạch đánh trúng, mà lại bị một viên gạch cọ xát đến mức máu thịt be bét.

Cái vỗ vai của Tào Vận Thịnh như thể lại đâm vào tim Điêu Khôn

một lần nữa, lưng trái truyền đến cơn đau buốt nhói.

Điêu Khôn đi rất chậm.

Tào Vận Thịnh không thể không giảm tốc độ, đi cùng người bạn thân thiết này.

Đến chân cầu thang tòa nhà dạy học, Điêu Khôn định đi lên cầu thang, khóe mắt liếc thấy Mạnh Trạch, cậu ta đột ngột quay đầu lại, cậu ta cảm thấy mình sẽ không bao giờ nuốt trôi cục tức này.

Cậu ta đi càng chậm hơn, chậm dần, chậm dần, rồi dừng lại ở chiếu nghỉ cầu thang.

Mạnh Trạch bước qua Điêu Khôn.

Điêu Khôn thở hổn hển, nói nhỏ: "Mạnh Trạch, anh tôi sẽ không tha cho cậu đâu."

Mạnh Trạch như không nghe thấy, vừa đi đến cửa lớp 7.

Giáo viên chủ nhiệm vừa lúc đi ra từ bên trong, nhìn thấy vết thương trên mặt Mạnh Trạch liền ngẩn người: "Sao thế này?"

"Không cẩn thận bị thương thôi ạ." Mạnh Trạch nói nhẹ tênh.

"À đúng rồi, Mạnh Trạch, Cung thiếu niên có một buổi nói chuyện về tâm lý tích cực trước kỳ thi, diễn giả là chuyên gia tâm lý có uy tín." Cô chủ nhiệm nói, "Trường phân bổ cho mỗi lớp hai vé, em bàn bạc với lớp trưởng nhé."

"Em cảm ơn cô." Mạnh Trạch quay người vào lớp.

Giờ đọc sách buổi sáng kết thúc, Lý Minh Lan vội vàng chạy vào, vừa ngồi xuống, vừa thở hổn hển: "May mà hôm nay không muộn học." Giờ đọc sách đối với cô mà nói, cũng không tính là giờ học.

Lý Minh Lan quay sang quan sát khuôn mặt cậu.

Đẹp trai, dù có dán băng cá nhân thì vẫn rất tuấn tú.

"Mạnh Trạch." Cô chỉ vào khóe mắt mình, "Thế nào rồi?"

Mạnh Trạch vẫn lạnh lùng: "Đóng vảy rồi."

Cô rất hài lòng: "Chăm sóc cho tốt, đừng để lại sẹo."

Mạnh Trạch xé giấy viết một mẩu giấy: [Chiều nay tôi đến Cung thiếu niên nghe nói chuyện.] Đưa cho cô.

Lý Minh Lan mở tờ giấy ra, chọn một cây bút bi đỏ, viết hai chữ: [Cho phép.] Rồi đưa lại cho cậu.

Mạnh Trạch cuộn tờ giấy lại, cậu đã không còn chơi trò chuyền giấy từ hồi tiểu học, không ngờ, mười tám tuổi rồi vẫn phải chơi trò trẻ con này với Lý Minh Lan.

Cậu rất ghét lãng phí thời gian vào việc chơi đồ hàng, cậu hẹn hò với Lý Minh Lan coi như là sự hy sinh vì nhiếp ảnh.

Tuy nhiên, cậu phát hiện, Lý Minh Lan thỉnh thoảng cũng có lúc rất đáng yêu, mà số lần đáng yêu lại khá nhiều.

*

Lớp trưởng cứ tưởng giáo viên chủ nhiệm sẽ sắp xếp cho cậu ta và lớp phó học tập đi nghe nói chuyện, dù sao lớp phó học tập cũng có lợi thế về điểm số môn Toán.

Không ngờ giáo viên chủ nhiệm lại thiên vị Mạnh Trạch như vậy.

Nhưng cậu ta nghĩ lại, giáo viên nào cũng thích học sinh có thành

tích xuất sắc.

Cũng là do lớp phó học tập kém cỏi hơn.

Lớp trưởng nói: "Mạnh Trạch, tuy cậu mới chuyển đến học kỳ hai, nhưng chúng tôi đều coi cậu là cựu học sinh của trường Nham Nguy, cô giáo rất coi trọng cậu nên đã dành suất quý giá này cho cậu, sau này cậu thi được điểm cao, nhớ báo tin vui cho chúng tôi nhé."

Mạnh Trạch chỉ ừ nhẹ một tiếng.

Lớp trưởng cũng là lần đầu tiên nói chuyện với Mạnh Trạch, không ngờ, số chữ hai người nói chênh lệch nhiều như vậy, lớp trưởng nhất thời không biết nói gì.

Lúc hai người xuống lầu tập trung, lớp 5 mới ung dung đến nơi.

Lý Nghi Gia nhìn thấy Mạnh Trạch mà không hề ngạc nhiên, cô nàng nói bằng giọng điệu rất quen thuộc: "Cậu sắp về miền Bắc thi đại học rồi đúng không? Khi nào thì về?"

Lớp trưởng vểnh tai lên nghe.

Mạnh Trạch cũng chỉ ừ một tiếng.

Lớp trưởng thấy cân bằng tâm lý rồi.

Lý Nghi Gia đẩy gọng kính lên: "Sau khi thi đại học xong, cậu còn quay lại đây không?"

Mạnh Trạch cảm thấy mình không có lý do gì để quay lại, nhưng cậu nói: "Xem tình hình."

Lý Nghi Gia vuốt tóc đuôi ngựa, hôm nay cô nàng đổi kiểu tóc mới, vén tóc mái lên, rồi buộc gọn lại, trông rất gọn gàng, sạch sẽ: "Hy vọng sau khi thi đại học xong, chúng ta vẫn có cơ hội giao lưu, về

việc đăng ký nguyện vọng, mình muốn nghe ý kiến của cậu."

Mạnh Trạch vẫn chỉ đáp lại bằng một chữ "ừ".

Lớp trưởng và Lý Nghi Gia đã học chung trường ba năm, nhưng số lần nói chuyện chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lớp trưởng chưa từng được lên bảng vinh danh, cậu ta biết Lý Nghi Gia khinh thường những người xếp sau mình.

Trong ba năm học ở trường Nham Nguy, Lý Nghi Gia chỉ đứng thứ hai vào học kỳ hai năm lớp 12.

Trên đường đến Cung thiếu niên, lớp trưởng bắt chuyện với một bạn học khác của lớp 5, hai người cùng xuống xe, cùng vào phòng học, thậm chí còn ngồi cạnh nhau nghe nói chuyện.

Mạnh Trạch một mình chọn vị trí góc cuối cùng.

Lý Nghi Gia nói muốn đi vệ sinh, rẽ phải ra khỏi cửa lớp học.

Cô nàng đợi các bạn khác ngồi xuống hết rồi mới đi vào.

Cô nàng định ngồi cạnh Mạnh Trạch, nhưng lại thấy cậu đặt cặp sách lên ghế bên cạnh.

Cách một chỗ ngồi, cũng không gọi là "ngồi cùng nhau", cô ngồi xuống hàng ghế phía trước cậu.

"Các em học sinh thân mến, tôi rất vinh dự được ở đây cùng các em thảo luận về…" Giảng viên mở slide, nhấn mạnh, "Tâm lý tích cực, tôi là giáo viên tâm lý học, đã đồng hành cùng các em học sinh chinh chiến kỳ thi đại học nhiều năm qua, kỳ thi đại học không chỉ là cuộc đấu trí, mà tâm lý cũng rất quan trọng..."

Những người ngồi đây đều là học sinh được giáo viên lựa chọn, làm

sao có thể không hiểu đạo lý.

Gió thổi qua cửa sổ, đuôi tóc phía trước khẽ lay động, Mạnh Trạch có chút lơ đãng.

Góc phòng tương tự, hướng gió tương tự, làn gió nhẹ tương tự, đuôi tóc tương tự, cậu cảm thấy mình vẫn đang ở trong lớp 7.

Người ngồi phía trước là Lý Minh Lan.

Cô nghĩ ra cái cơ chế chấm điểm nhạt nhẽo, cứ hở ra là trừ điểm, chưa bao giờ nghe cô nói đến việc cộng điểm.

Mạnh Trạch buồn chán, cầm bút lên, viết mấy chữ "tâm lý tích cực" lên giấy.

Ông ngoại nói: "Vẽ người đặc biệt phức tạp, nhất là phải thể hiện được cảm xúc, sức sống mãnh liệt của con người."

Mạnh Trạch cẩn thận vẽ vài nét trên giấy, vẽ bóng lưng của một nữ sinh.

Bức tranh thô sơ, nét vẽ trẻ con, không nói đến sức sống của con người, ngay cả hình dáng cơ bản cũng bị biến dạng.

Mạnh Trạch không vẽ nữa, trực tiếp viết một chữ "Lý" rồng bay phượng múa bên cạnh, coi như dùng chữ viết để bù đắp cho khuyết điểm của bức tranh.

"Tôi muốn nhắc nhở các em, kỳ thi đại học là yếu tố quyết định cuộc đời các em, hãy cố gắng hết sức!" Giảng viên đột nhiên nâng cao âm lượng, micro phát ra âm thanh như tiếng trống trận.

Học sinh đồng loạt vỗ tay.

Mạnh Trạch đặt bút xuống, chiêm ngưỡng tác phẩm vụng về của

mình.

Chỉ có chữ "Lý" mới được coi là đẹp.

*

Gió bỗng mạnh lên khi bài giảng của giáo viên đang cao trào, Lý Nghi Gia cảm thấy tóc mình hình như bị kẹt vào khe hở của bàn, cô quay lại, kéo ra vài sợi tóc.

Lại thấy Mạnh Trạch không tập trung nghe giảng, bên cạnh đặt một tờ giấy, giống như giấy nháp... không, là tranh vẽ.

Cô nàng ngạc nhiên nhìn sang.

Cậu ngẩng lên, dùng tay che bức tranh.

Nhưng Lý Nghi Gia vẫn nhìn cậu.

Cậu dùng sức nắm lấy tờ giấy, rồi vo tròn lại.

Lý Nghi Gia quay người lại, cô nàng không nói chuyện với Mạnh Trạch.

Các học sinh tiễn giảng viên bằng tràng pháo tay nhiệt liệt.

Lý Nghi Gia chậm rãi dọn cặp sách, liếc mắt thấy Mạnh Trạch chuẩn bị đi.

Trong tay cậu nắm cục giấy vo tròn, ném vào thùng rác ở góc lớp học, rồi một mình ra khỏi lớp.

Lý Nghi Gia nhìn chằm chằm vào cục giấy, cô nàng đếm thầm trong lòng, đếm đến mười, cô nàng đứng dậy, đi đến bên thùng rác, nhanh chóng nhặt cục giấy lên.

Một bạn học khác của lớp 5 gọi: "Lý Nghi Gia, đi chưa?"

Lý Nghi Gia giấu cục giấy vào túi quần, mỉm cười: "Đi thôi."

*

Vương Huy không hẹn được Mạnh Trạch nữa.

Cuối tuần Mạnh Trạch nói bận.

Trưa thứ Hai, Vương Huy định đi tìm Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch nói phải đến Cung thiếu niên nghe nói chuyện.

Thứ Ba, chưa đến trưa, Vương Huy đã đến cửa lớp 7, vừa thấy Mạnh Trạch liền than thở: "Mạnh Trạch, sao cuối tuần cậu không đến nhà tôi? Đã quen chia sẻ với cậu rồi, một mình tôi thấy cô đơn quá."

Tiếng "á á á" của cậu ta không có ai nghe thấy, làm nguội lạnh trái tim thiếu niên của cậu ta.

"Dạo này bận." Mạnh Trạch chống một tay lên lan can, nhìn bảng vinh danh dưới lầu.

Bảng vinh danh ngừng cập nhật ở kỳ thi thử lần ba.

Mạnh Trạch vẫn đứng đầu bảng, Lý Minh Lan vẫn đội sổ, cậu không còn hy vọng gì khác, cô cứ làm một mỹ nhân ngốc nghếch là được rồi.

Cậu nhìn cô đi lên lầu.

Lớp phó học tập ân cần vừa thấy cô liền đến bắt chuyện.

Cô cười tươi như hoa.

Dù không nghe thấy, Mạnh Trạch cũng biết cô gọi bằng giọng điệu ngọt ngào: "Lớp phó."

Lớp phó học tập mặt mày hớn hở, ngẩng đầu cười, ngay lập tức bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Mạnh Trạch.

Thứ Tư, là ngày chụp ảnh tốt nghiệp của khối 12.

Trường quy định, học sinh phải mặc đồng phục.

Lý Minh Lan cười gian xảo: "Mạnh Trạch, nhất định cậu phải mặc áo ngắn tay rồi, không giấu được mỡ bụng đâu nhé."

Phùng Thiên Lãng không đồng ý: "Buổi học thể dục cuối cùng hôm đó, Mạnh Trạch như báo săn vậy, nhanh nhẹn, linh hoạt, cậu ấy chắc chắn không có mỡ bụng."

Mạnh Trạch thầm mỉa mai, cô không thấy sự nhanh nhẹn, linh hoạt của báo săn, vì cô chỉ chăm chăm nhìn cơ bụng của Hồ phong lưu.

Chu Phác Ngọc đi hỏi thăm thử.

Có nữ sinh nói: "Ảnh tốt nghiệp là để lưu giữ cả đời, bình thường bị bài vở đè nén đến khổ sở, nhưng ngày này nhất định phải thật thật thật xinh đẹp."

Chu Phác Ngọc quay lại nói: "Lâm Uyển và Hàn Hiểu Yến đều nói sẽ trang điểm."

Lý Minh Lan hỏi: "Giáo viên cho phép à?"

Chu Phác Ngọc: "Sắp tốt nghiệp rồi, giáo viên cũng không quản nữa, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm sau, chúng ta lấy ảnh tốt nghiệp ra cho con cái xem, nhỡ đâu mình là người giản dị nhất trong ảnh thì ngại lắm."

Cũng đúng, nhưng mà, Lý Minh Lan lại hỏi: "Cậu có đồ trang điểm không?"

Chu Phác Ngọc: "Tớ không có, nhưng mà, chị họ tớ đi làm rồi, chị ấy trang điểm rất tinh tế, xinh đẹp mỗi ngày, sáng sớm mai tớ sẽ đến nhà chị họ mượn."

Ảnh tốt nghiệp à…

Đều tại hôm hẹn hò cô và Mạnh Trạch đều không có máy ảnh, đến giờ hai người vẫn chưa có ảnh chụp chung, ảnh tốt nghiệp là bức ảnh chung đầu tiên của họ.

Tan học về nhà, Lý Minh Lan nói thẳng với mẹ: "Ngày mai chúng con chụp ảnh tốt nghiệp, các bạn nữ trong lớp đều trang điểm xinh đẹp, mẹ, con cũng muốn trang điểm, mẹ cho con mượn đồ trang điểm của mẹ nhé."

"Chuyện này không vấn đề gì, nhưng mà…" Bà Lý có nhan sắc trời cho, đã trung niên rồi mà chỉ có vài nếp nhăn mờ nhạt ở đuôi mắt, làn da trắng mịn, khuôn mặt xinh đẹp, tinh tế, bà đâu cần trang điểm? "Mẹ không biết trang điểm."

"Không sao, con là học sinh mỹ thuật, trang điểm và vẽ tranh không khác nhau lắm, chỉ là đánh khối, tạo điểm nhấn, con hiểu." Lý Minh Lan vỗ ngực.

Buổi tối, cô tự mình thử trang điểm một lần, nhẹ nhàng phủ phấn lông mày, đánh phấn mắt nhạt, thoa má hồng, tô son, chỉ vài bước đơn giản, ngũ quan trên gương mặt trong gương càng thêm nổi bật.

Lý Minh Lan không khỏi lo lắng cho bạn trai: "Nếu Mạnh Trạch bị mình mê hoặc đến thần hồn điên đảo thì phải làm sao?"

*

Sáng sớm, Mạnh Trạch nhận được tin nhắn của bạn gái.

Lạ thật, Lý Minh Lan vậy mà lại dậy sớm như thế? Cậu cầm điện thoại lên xem.

Cô nói: [Mạnh Trạch, tớ tiêu đời rồi.]

Cậu lập tức ngồi bật dậy trên giường, giờ này còn nhắn tin gì nữa, cậu gọi điện thoại trực tiếp cho cô: "Sao thế?"

"Mạnh Trạch." Giọng cô lại là kiểu sắp khóc đến nơi.

"Lý Minh Lan, đừng sợ, có chuyện gì thì nói với tôi."

"Tớ nghe Chu Phác Ngọc nói các bạn nữ đều sẽ trang điểm, tớ cũng muốn xinh đẹp một chút nên dùng đồ trang điểm của mẹ tớ, không ngờ..." Lý Minh Lan đáng thương nói, "Đồ trang điểm để lâu quá, hết hạn rồi, mặt tớ ngứa ngáy khó chịu, phải rửa sạch đi."

Mạnh Trạch: "..." Cậu cứ tưởng chuyện gì to tát.

Cô ấm ức: "Hôm nay tớ không trang điểm được rồi."

"Không trang điểm thì thôi, chỉ là ảnh tốt nghiệp thôi mà, có gì to tát đâu."

"Mạnh Trạch, tớ nói cho cậu biết, bạn trai nhất định phải quán triệt câu danh ngôn 'người tình trong mắt hóa Tây Thi", dù tớ không bằng người khác, nhưng cậu nhất định phải khen, bạn gái là xinh đẹp nhất."

"Phải, bạn gái của tôi, Lý Minh Lan, là xinh đẹp nhất." Mạnh Trạch nằm xuống lại, giọng điệu có chút qua loa, thờ ơ.

Nhưng Lý Minh Lan lại vui vẻ: "Được rồi, tớ không trang điểm nữa, vì trong mắt Mạnh Trạch, tớ là đẹp nhất."

Cúp điện thoại, Mạnh Trạch lại dậy, ra ban công hút một điếu thuốc.

Lý Minh Lan không trang điểm là đúng rồi, nếu không, lớp phó học tập, Hồ phong lưu, rồi còn rất nhiều nam sinh khác, bọn họ sẽ dán mắt vào cô không rời.

Hôm hẹn hò, Lý Minh Lan cũng không mặc váy xanh, mà ăn mặc giản dị.

*

Lý Minh Lan không ăn mặc lộng lẫy, nhưng cô vẫn cài một chiếc kẹp tóc hình trái tim màu hồng lên tóc.

Mối quan hệ giữa cô và Mạnh Trạch vẫn chưa thể công khai, rất bí mật.

Chiếc kẹp tóc hình trái tim này chỉ dành tặng cho Mạnh Trạch.

Phùng Thiên Lãng đứng bên cạnh Mạnh Trạch: "Tôi đã nói rồi mà, Mạnh Trạch không có mỡ bụng."

Mạnh Trạch da trắng, đường nét cánh tay rắn chắc, lại có màu như ngọc.

Lý Minh Lan lại cảm thấy, Mạnh Trạch đã trở lại như lúc mới gặp, nhẹ nhàng, không còn vẻ hung dữ.

Phùng Thiên Lãng: "Mạnh Trạch, lần này chụp ảnh tốt nghiệp, cậu đừng có lạnh lùng nữa, tuy cậu chỉ học ở đây chưa đầy nửa năm, nhưng dù sao cũng tốt nghiệp từ trường Nham Nguy, cười lên một chút đi, sau này chúng ta nhớ lại thời thanh xuân, sẽ thấy làm học sinh là vui vẻ nhất."

Mạnh Trạch rõ ràng không nghe lọt tai, vẫn lạnh lùng.

Phùng Thiên Lãng như đã thấu hiểu lẽ đời: "Sách vở đều nói như vậy, người ta mong chờ trưởng thành, nhưng khi trưởng thành rồi lại muốn quay về quá khứ, thời gian trôi qua không bao giờ trở lại, phải biết trân trọng."

Học sinh các lớp xếp hàng ngay ngắn, không có nhiều thời gian tự do hoạt động, giáo viên ngồi hàng đầu tiên, nữ sinh đứng giữa, nam sinh đứng sau, tạo thành đội hình đứng cố định của mỗi lớp.

Mạnh Trạch vẫn như mọi khi, chọn vị trí ở góc.

Lý Minh Lan cứ nhích dần, nhích dần, đến đứng trước mặt cậu, cô cố tình nhón chân, dựa người về phía sau.

Mạnh Trạch nhìn thấy chiếc kẹp tóc màu hồng của cô.

Cô thường dùng màu đỏ để tô điểm cho mái tóc, màu hồng thiếu nữ khiến cô trở nên dịu dàng, ngoan ngoãn hơn.

Nhiếp ảnh gia nói một cách máy móc: "Một, hai, ba, cười lên nào!"

Ngay sau đó, nhiếp ảnh gia bấm máy: "Được rồi!"

Mạnh Trạch có linh cảm, trong ảnh tốt nghiệp, cậu đang nhìn chằm chằm vào Lý Minh Lan...

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 46: Yêu đương bí mật, hành động riêng lẻ

Sau khi chụp ảnh tốt nghiệp xong, giáo viên thông báo buổi sáng tự học, nhưng vẫn chưa thực sự được nghỉ, chiều nay vẫn có tiết học, nhắc nhở mọi người tuyệt đối không được trốn học.

Nhưng Lý Minh Lan lại như được giải thoát, nói bộ truyện tranh cô đang theo dõi hôm nay sẽ ra chương mới, cô định đến quán trà sữa để đọc.

À đúng rồi, cô còn muốn cho Mạnh Trạch xem nhân vật nam trong truyện tranh có nét giống cậu.

Nghĩ vậy, cô suýt nữa đưa tay kéo Mạnh Trạch, nhận ra không đúng lúc và đúng chỗ, cô rụt tay lại, chuyển sang kéo nhẹ tay áo ngắn tay của cậu.

Cô hơi cúi đầu, nhìn theo đường nét cánh tay cậu hướng lên trên.

Cậu nhắc nhở cô: "Chú ý tình huống."

Cô hiểu ý, lập tức buông tay, thần bí nói với Mạnh Trạch: "Lát nữa đến quán trà sữa, tớ có thứ cho cậu xem."

Phùng Thiên Lãng nghe thấy, hỏi: "Thứ gì vậy?"

Lý Minh Lan nói bừa: "Ồ, tôi viết một lá thư cho Mạnh Trạch, Phùng Thiên Lãng, có lẽ cậu không biết, tôi đã nhớ được công thức toán học rồi đấy."

Lý Minh Lan quay người lại: "Mạnh Trạch, tớ mời cậu uống trà sữa." Vẻ mặt hùng hồn.

Mạnh Trạch đang định đi, đột nhiên hỏi: "Phùng Thiên Lãng, cậu có muốn uống trà sữa không? Muốn thì tôi mua mang về cho."

"Được đấy, cảm ơn Mạnh Trạch."

"Ừ." Miệng Phùng Thiên Lãng bị chặn lại, sẽ không còn vướng bận chuyện cậu đi uống trà sữa cùng Lý Minh Lan nữa.

Bên ngoài quán trà sữa có mấy học sinh đang đứng.

Đinh Chương và Tào Vận Thịnh cũng ở đó, hai người cười nói bước vào, ngồi vào bàn cạnh cửa.

Lý Minh Lan nhỏ giọng nói với Mạnh Trạch: "Yêu đương bí mật, hành động riêng lẻ."

Cậu liếc nhìn cô một cái, xem ra không thể trông chờ vào lời "mời" của cô rồi, nhìn thực đơn của quán trà sữa, cậu không biết nên gọi vị gì, quay sang nhìn cô.

Lý Minh Lan nhìn quanh, như thể không quen biết cậu.

Mạnh Trạch quyết định gọi trà sữa trân châu có hình bông hoa đỏ lớn, cậu ngồi vào góc trong cùng của quán, quay mặt vào tường.

Lý Minh Lan cũng gọi một cốc trà sữa trân châu, cô hỏi ông chủ: "Ông chủ, truyện tranh mới nhất đã về chưa ạ?"

Ông chủ trả lời: "Rồi, tôi còn chưa kịp cập nhật lên bảng đen, cô đã đến rồi."

"Cho cháu cả bộ truyện tranh kỳ trước nữa nhé." Cô cầm hai cuốn truyện tranh, ngồi xuống, vừa hay ngồi quay lưng vào Mạnh Trạch.

Yêu đương bí mật mà, phải tránh tiếp xúc ở nơi công cộng.

Cô ngồi xuống, dịch ghế ra sau.

Mạnh Trạch cảm thấy có người chạm nhẹ vào mình, cậu dịch người về phía trước, không ngờ người phía sau lại dựa theo, cậu liếc mắt nhìn, quả nhiên là Lý Minh Lan.

Cô dùng ngón tay chọc nhẹ vào lưng Mạnh Trạch.

Đột nhiên, Tào Vận Thịnh liếc nhìn về phía này.

Lý Minh Lan cẩn thận, nhẹ nhàng dịch ghế, để tránh sự thân mật giữa cô và Mạnh Trạch quá rõ ràng.

Tào Vận Thịnh lại cười nói với Đinh Chương.

Lý Minh Lan buông tay xuống, thấp hơn ghế, cô lén dùng cuốn truyện tranh đẩy vào eo Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch hơi nghiêng đầu.

Cô nhỏ giọng nói: "Đưa tay ra."

Cậu đưa tay qua, nhận một cuốn sách, cậu mở ra xem, là một cuốn truyện tranh.

"Lật đến trang 125." Cô nói.

Cậu lật đến trang 125.

"Chàng trai ở trang này có phải rất giống cậu không?"

Mạnh Trạch: "..." Giống chỗ nào? Cằm của người đàn ông trong truyện tranh nhọn hoắt.

"Cậu lật sang trang 126 xem."

Cậu làm theo lời cô, lật sang trang sau.

Lý Minh Lan quay đầu lại, nhanh chóng nói một câu: "Anh ấy có cơ bụng."

Mạnh Trạch: "..." Cơ bụng trong truyện tranh chẳng phải chỉ cần vẽ vài nét là xong sao?

Hai người nói qua nói lại.

Đinh Chương và Tào Vận Thịnh đang bàn luận về các ngôi sao bóng rổ, hoàn toàn không chú ý đến bên này.

Ông chủ bưng hai cốc trà sữa đến: "Đây, trà sữa trân châu, cứ từ từ thưởng thức." Ông chủ rất bận, nói xong liền quay người đi.

Tay Lý Minh Lan bị thứ gì đó chọc vào, cô mở tay ra, sờ thấy cuốn truyện tranh, cô hỏi: "Thế nào?"

Mạnh Trạch lạnh lùng: "Tôi đẹp trai hơn anh ta."

Cô nhấp một ngụm trà sữa.

Nhân vật trong truyện tranh đương nhiên không thể so sánh với bạn trai của cô, Mạnh Trạch là người nổi bật, rực rỡ nhất.

*

Ông trời cũng coi như chiếu cố, lúc sáng chụp ảnh tốt nghiệp, trời quang mây tạnh, nắng đẹp rực rỡ.

Đến chiều, mây đen kéo đến, tầng tầng lớp lớp, như những lọn tóc xoăn xếp chồng lên nhau ở chân trời, trời dần tối, âm u.

Tiết đầu tiên là tiết tự học.

Đối với Lý Minh Lan, kỳ thi đại học đã hoàn thành một nửa, tiếp theo là cố gắng để điểm thi đại học đạt điểm chuẩn của Học viện Mỹ thuật.

Cô vẫn cần phải nỗ lực: "Mạnh Trạch, cậu kèm tớ học toán đi."

Từ khi có một người bạn trai thiên tài toán học, cô mới thực sự trải nghiệm được niềm vui của toán học, đến nay cô đã nắm vững được hai dạng bài.

Mạnh Trạch sợ cô gặp bài tập mới sẽ không biết biến đổi, nên đặc biệt dạy cô phương pháp "chia một thành ba", sợ cô học trước quên sau, cậu liên tục dùng hai dạng bài này để kiểm tra cô.

Cậu ra đề.

Cô lấy giấy ra, liệt kê tất cả các công thức đã nắm vững cho cậu xem.

Mạnh Trạch nhắc nhở: "Một ngày trước kỳ thi đại học, phải nhớ ôn lại tất cả các dạng bài."

Cô mỉm cười gật đầu: "Tớ sẽ ôn đến tận trước giờ thi toán."

Đột nhiên, đèn huỳnh quang trong lớp chớp nháy vài cái, rồi tắt ngúm.

Trong lớp vang lên những tiếng kêu kinh ngạc, những học sinh đang chăm chú học bài ngẩng đầu lên.

Tào Vận Thịnh lớn tiếng thông báo: "Mất điện rồi!"

Có người vui mừng, có người thở dài.

Còn nửa tiếng nữa là tan học, giáo viên chủ nhiệm bước vào nói: "Các em học sinh, do sự cố đường dây, lớp học bị mất điện, hôm nay chúng ta sẽ tan học sớm."

Có học sinh không giấu nổi nụ cười.

Giáo viên chủ nhiệm nghiêm nghị nói: "Nhớ nhé, nhà trường vẫn chưa nghỉ hè, ngày mai phải đến trường đúng giờ."

Học sinh: "Vâng, em biết rồi, chào cô ạ."

*

Mạnh Trạch đang giảng bài cho Lý Minh Lan, mới giảng được một nửa, đã bị gián đoạn.

Lý Minh Lan hơi chán nản: "Mạnh Trạch, hay là chúng ta đến quán trà sữa, tiếp tục nghiên cứu bài này?"

"Ồn quá." Trong quán toàn tiếng trò chuyện ríu rít, không gian chật hẹp, bàn cũng nhỏ, một tờ đề thi có thể phủ kín cả mặt bàn.

Cô suy nghĩ một chút: "Không biết thư viện có bị mất điện không nhỉ?"

Hai người dọn cặp sách, đến thư viện thử vận may.

Thư viện không bị mất điện, nhưng mà, học sinh cấp ba có lớp học, có chỗ ngồi, thư viện chỉ có vài bàn ghế tự học, đã bị người khác chiếm mất rồi.

"Hay là đến McDonald"s? Hoặc KFC?" Nói xong, Lý Minh Lan lại phủ nhận, "Ở đó cũng ồn."

Quả thực có một nơi yên tĩnh, không ai làm phiền, nhưng mà...

Mạnh Trạch lại nhìn thấy chiếc kẹp tóc màu hồng của Lý Minh Lan.

Một trái tim hướng thẳng về phía cậu, mặt nhung sáng bóng lấp lánh như trái tim cô.

Mấy ngày nay, để kèm cặp Lý Minh Lan, Mạnh Trạch và Lý Minh Lan ngày nào cũng học kèm riêng.

Phùng Thiên Lãng hết lời khen ngợi tinh thần bạn bè của Mạnh Trạch.

Lúc này, Mạnh Trạch nảy ra một ý tưởng, liên tưởng đến những thứ ngoài "học tập", cậu đột nhiên nói, "Hay là đến nhà tôi."

Cậu cho cô một lựa chọn, cô thông minh như vậy, không thể không biết nguy hiểm của việc nam nữ ở chung một phòng.

Lý Minh Lan quay đầu lại, nhìn cậu với đôi mắt tròn xoe.

Mạnh Trạch bên ngoài khu rừng nhỏ là một học sinh ngoan, sự hư hỏng của cậu chỉ được giấu kín trong rừng cây.

Họ đang đứng trong thư viện trang nghiêm, cô nhìn thấy chút nổi loạn trong ánh mắt cậu.

Đến nhà cậu?

Lý Minh Lan cong môi: "Mạnh Trạch, tớ tin cậu là người tốt."

Mạnh Trạch thở dài, bản thân cậu cũng không tin.

Cô vẫn đi theo cậu.

Sắp đến nhà, cô hỏi: "Nhà cậu có gì ngon không?"

"Không."

"Không có đồ ăn vặt à?"

"Không." Nhưng, đồ ăn vặt có lẽ là một cách để tập trung tinh thần, ăn no rồi có lẽ sẽ không còn nghĩ đến chuyện khác, "Ở ngã tư có siêu thị, đến đó mua đồ ăn vặt."

Cô bước theo bóng cậu, từng bước, từng bước: "Mạnh Trạch, bố mẹ cậu có nhà không?"

"Tôi không sống cùng bố mẹ." Mạnh Trạch quay đầu lại, "Lý Minh Lan, cậu nghĩ kỹ chưa, đi hay không đi?"

Cô ngẩng đầu lên: "Ai sợ ai."

Đến siêu thị, Lý Minh Lan kéo một chiếc xe đẩy hàng, đưa cho Mạnh Trạch.

Một cặp vợ chồng đi ngược chiều, hành động giống hệt đôi tình nhân trẻ.

Lý Minh Lan đi phía trước, bỏ khoai tây chiên, hạt khô, coca cola, nước trái cây vào xe đẩy.

Mạnh Trạch đẩy xe đẩy đi theo, cậu nhìn xe đầy đồ ăn vặt: "Cậu đến làm bài tập toán, hay là uống trà chiều?"

"Cả hai." Cô nói như lẽ đương nhiên, "Cậu giảng bài, tớ vừa nghe vừa ăn."

Tùy cô vậy.

Đang đảo mắt nhìn xung quanh, Lý Minh Lan thấy một cái gạt tàn màu hồng trong suốt, còn có hình chú heo con dễ thương.

"Mạnh Trạch, cậu xem cái gạt tàn này giống heo quá, giống cậu

này." Lý Minh Lan đưa cái gạt tàn màu hồng trong suốt lên mặt Mạnh Trạch.

Cậu chống một tay lên xe đẩy: "Tự soi gương đi."

Cô so sánh kỹ lưỡng cái gạt tàn và Mạnh Trạch: "Ánh mắt lạnh lùng của chú heo này giống hệt cậu."

Cái gạt tàn tròn tròn, bên trên có một cái đầu heo, là một chú heo có vẻ hơi lười biếng, lạnh lùng.

"Ây da." Lý Minh Lan lắc lắc cái gạt tàn, "Mạnh Trạch của tớ hóa ra là một chú heo."

Mạnh Trạch: "..." Thực sự không muốn để ý đến cô.

Lúc thanh toán, cô lấy cái gạt tàn ra, nâng niu trên tay: "Cái gạt tàn này là quà tớ tặng cậu, để tớ thanh toán."

Mạnh Trạch: "..." Ai thèm thứ này chứ?

*

Đến tòa nhà chung cư cũ kỹ, Mạnh Trạch mở cửa.

Cánh cửa sắt cũ kỹ phát ra tiếng kẽo kẹt, sau đó đóng sầm lại.

Mạnh Trạch quay đầu liếc nhìn Lý Minh Lan: "Cậu mang theo điện thoại chứ?"

"Lén mang theo."

"Báo bình an cho người nhà đi, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, cậu sẽ hối hận không kịp đấy."

"Mạnh Trạch là người tốt."

"Cậu tin sao?" Cậu xách hai túi ni lông, theo thói quen bước hai bậc thang một lần, đi lên lầu.

Lý Minh Lan đếm từng bậc thang một, không nhanh không chậm, lúc ngẩng đầu lên, bóng dáng Mạnh Trạch đã biến mất.

Khi cô chậm rãi đi lên.

Cậu đã đứng đợi cô trước cửa, cậu chuyển ba túi đồ sang một tay, lấy chìa khóa từ trong cặp ra: "Cạch" một tiếng, cửa mở.

Tiếng mở cửa cũng kèm theo âm thanh cũ kỹ.

Lý Minh Lan đi theo vào, trong lòng hơi hồi hộp, đây là lần đầu tiên cô đến nhà bạn nam.

Cô nhẹ nhàng nắm lấy tay nắm cửa.

Lúc này, từ căn hộ đối diện có một người phụ nữ trung niên đi ra, liếc nhìn cô.

Lý Minh Lan chớp mắt, đóng cửa lại.

Đây là căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách đơn giản, được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Đồ đạc trông có vẻ đã cũ, khung ảnh trên tường khiến cô chú ý.

Cô bước đến xem, thấy ảnh chụp chung của Mạnh Trạch và ông ngoại cậu, dù ông ngoại cười rạng rỡ đến đâu, Mạnh Trạch vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng.

Lý Minh Lan hỏi: "Mạnh Trạch, cậu có ảnh nào chụp hồi nhỏ nữa không?"

"Không."

"Hồi nhỏ trông mũm mĩm, đáng yêu lắm."

Mạnh Trạch ngồi trên ghế sofa: "Cậu chê bụng bia, nhưng lại thích mũm mĩm?"

"Hồi nhỏ và lúc lớn đương nhiên khác nhau." Cô lục lọi trong túi đồ, lấy cái gạt tàn ra, cẩn thận đặt lên bàn trà, "Đây là vật phẩm đầu tiên của tớ chiếm giữ không gian của Mạnh Trạch."

Nghe giọng điệu của cô, sau này còn có vật phẩm thứ hai? "Sắp thi đại học rồi, cả ngày cậu nghĩ gì thế?"

Ai mới là người nghĩ linh tinh? Ai là người ôm chặt cô không buông trong khu rừng nhỏ? "Tớ yêu học tập."

"Bài tập vừa nãy, nếu cậu không đọc thuộc lòng được ba công thức đầu tiên," Mạnh Trạch nói, "Lý Minh Lan, tôi sẽ đuổi cậu ra ngoài ngay lập tức."

Cô ngồi xuống bên cạnh cậu, sát lại gần, dụi mặt vào cánh tay cậu: "Mạnh Trạch, tớ nhất định sẽ học hành chăm chỉ, tiến bộ mỗi ngày."

Cậu không tin: "Cậu đọc thuộc lòng ba công thức đó trước đi."

Lý Minh Lan suy nghĩ, mặt vẫn áp vào cánh tay cậu, cô sờ sờ, cứng cáp, chắc chắn, có lẽ không thua kém gì Hồ Hàn Nhiên.

Đáng tiếc, Mạnh Trạch luôn che giấu.

Mạnh Trạch liếc nhìn cô: "Lý Minh Lan."

"Tớ vẫn chưa nhớ ra."

"Có phải cậu đang sàm sỡ tôi không?"

"Cậu là bạn trai của tớ, cậu là của tớ, sờ cậu vài cái thì đã sao? Keo kiệt."

Cô buông cậu ra, kéo tay áo cậu xuống: "Thôi được rồi, muốn che thì cứ che đi."

"Ba công thức."

Lý Minh Lan nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại, trước khi mất điện rõ ràng là cô nhớ, nhưng sau khi mất điện thì quên hết, cô vắt óc suy nghĩ.

Mạnh Trạch nhìn cái gạt tàn, ai mới giống heo chứ?

___

"Mạnh Trạch, tớ quên rồi, tớ không nghĩ ra." Cô làm động tác thề, "Tớ nhất định, nhất định sẽ học thuộc lòng ba công thức này trong hôm nay."

"Ngồi thẳng dậy."

"Vâng." Cô tự mình đi đến ghế sofa đơn, ngồi ngay ngắn.

Bàn trà quá thấp, không tiện giảng bài, Mạnh Trạch dọn dẹp bàn ăn: "Lại đây."

Cô ngoan ngoãn đi qua.

Mạnh Trạch: "Ngồi."

"Mạnh Trạch, tớ biết ngay mà cậu nhất định là người tốt." Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cậu nào có chút tà niệm gì, cậu chỉ muốn giúp bạn gái đạt điểm cao, "Nếu cậu chuyển đến từ năm lớp 10, biết đâu bây giờ tớ cũng là nửa thiên tài toán học rồi."

"Dùng thời gian nằm mơ giữa ban ngày của cậu để làm bài tập đi."

"Vâng."

Mạnh Trạch giảng bài xong, để lại thời gian cho Lý Minh Lan suy nghĩ, không còn tiếng nói chuyện.

Xung quanh càng thêm yên tĩnh, cây hòe lớn ngoài cửa sổ, chim chóc ríu rít hót.

Mạnh Trạch nhìn đáp án của Lý Minh Lan, thấy những ngón tay thon nhỏ của cô, ánh mắt nhìn theo hướng lên trên.

Lý Minh Lan da trắng, không giống cậu, da cô trắng hồng, mềm mại như đậu phụ.

Mạnh Trạch hít sâu một hơi, quay mặt ra ngoài.

Nếu không, một vài suy nghĩ một khi đã đứt dây thì sẽ không thể kiểm soát được.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 47: Xem ra cậu ở đó không gây chuyện gì

Lý Minh Lan làm xong bài tập, vô cùng chắc chắn với đáp án của mình, cô hơi đắc ý, ngân nga hát.

Nhìn thấy bức ảnh của Mạnh Trạch và ông ngoại, cô hỏi: "À đúng rồi, Mạnh Trạch, ông ngoại của cậu đâu rồi?"

Mạnh Trạch: "Ông mất vì bệnh rồi."

Bài hát lập tức dừng lại, Lý Minh Lan biết mình lỡ lời, cô cũng không ngờ ông lão vui vẻ mà cô gặp năm ngoái vậy mà đã ra đi rồi: "Mạnh Trạch, xin lỗi cậu." Cô tự trách mình ngốc nghếch, sao lại không đoán ra.

Mạnh Trạch: "Ông ra đi rất nhanh, chắc là không chịu quá nhiều đau đớn."

Lý Minh Lan bê ghế của mình lại gần Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch không bao giờ bộc lộ cảm xúc, cậu nói chuyện chỉ bằng một giọng điệu đều đều, không vui không buồn, đi hẹn hò với cô, cậu cũng lạnh nhạt.

Có lẽ vì đầu óc Mạnh Trạch quá phát triển, lấn át hết phần cảm xúc, nên cậu mới có thể bình tĩnh trước mọi việc như vậy.

Vừa nãy cậu nhắc đến ông ngoại, giọng điệu bình thản, không hề có chút phập phồng, nhưng Lý Minh Lan cảm thấy, Mạnh Trạch đang ngẩng đầu nhìn bức ảnh của ông, đau lòng đến tột cùng.

Cô ngồi sát vào cậu, ôm chặt eo cậu, cô không còn tâm trí nào để dò xét cơ bụng nữa, chỉ muốn ôm Mạnh Trạch: "Ông ngoại mất rồi, ông đã để lại cho cậu những kỷ niệm quý giá, người thân không còn nữa, nhưng tình cảm của chúng ta là vĩnh cửu, tớ biết những lời tớ nói đều rất vô nghĩa." Nhưng nếu cô không nói, trong lòng cô sẽ rất bức bối.

Mạnh Trạch vỗ nhẹ vào eo cô.

Mạnh Trạch chưa từng nói về ông ngoại với ai, kể cả người bạn thân thiết Vương Huy.

Mạnh Trạch gần như không bao giờ thể hiện cảm xúc trước mặt người khác, thậm chí có lẽ cậu không có thứ đó.

Sự cố chấp của cậu với "gia đình hòa thuận" là bởi vì câu "gia hòa vạn sự hưng" của ông ngoại.

Cậu giấu giếm chuyện không hay của mẹ cũng là vì bà là con gái rượu của ông ngoại.

Ông ngoại không muốn nhìn thấy gia đình tan vỡ, Mạnh Trạch cũng vậy.

May mà người hàng xóm mang thai ở tầng trên đã sinh một cậu con trai kháu khỉnh, cậu có cớ để rời khỏi nhà họ Mạnh.

Từ khi đến đây, Mạnh Trạch chưa từng nhớ bố mẹ, đôi khi nhìn thấy ảnh gia đình trên tường, trong lòng cậu lại dâng lên một tia châm biếm.

Bố mẹ sau khi ông ngoại mất đã nhanh chóng lao vào công việc, dường như quên hết nỗi đau.

Chỉ có Mạnh Trạch vẫn dậm chân tại chỗ, cậu nghĩ, nếu cậu quay về

sớm hơn, có lẽ đã kịp thời phát hiện ra ông ngoại bị bệnh.

Cậu không biết chia sẻ cùng ai, nếu Lý Minh Lan không hỏi, cậu cũng sẽ không nói ra.

Dù sao cũng là lần đầu tiên thổ lộ tâm sự, cậu rất không quen, cậu nhìn bài giải của Lý Minh Lan: "Được rồi, bài này của cậu đạt yêu cầu, thưởng cho cậu thời gian ăn vặt."

Mạnh Trạch ra ban công hút thuốc, vừa mới nhớ đến ông ngoại, những suy nghĩ lung tung trước đó liền bị dập tắt.

Mạnh Trạch hút điếu thuốc này rất chậm.

Cậu thường đứng ở đây hút thuốc, trước đây từng có những suy nghĩ vẩn vơ.

Hôm nay, Lý Minh Lan cứ như xông vào giấc mơ của cậu vậy, xông vào căn nhà chỉ thuộc về cậu và ông ngoại.

Cô mới mười tám tuổi, lớn hơn một chút nữa, chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân phong tình vạn chủng, điều kiện tiên quyết là nếu cô có thể bỏ đi tính cách trẻ con.

Lý Minh Lan ngồi trên ghế, nhìn Mạnh Trạch dựa vào khung cửa hút thuốc.

Tư thế hút thuốc của cậu đã rất thành thạo.

Cũng chính là hôm nay, cô nhìn thấy bức ảnh gia đình của nhà họ Mạnh treo trên tường, phát hiện ngũ quan của Mạnh Trạch dường như được di truyền từ bố.

Ông Mạnh có chút phong lưu, đuôi mắt xếch lên.

Mạnh Trạch lúc nhỏ rất giống bố, khi lớn lên, giữa hai lông mày lại

có chính khí, như một đứa trẻ đã hoàn lương.

*

Mạnh Trạch hút xong một điếu thuốc, lấy lại tinh thần, vừa quay đầu lại, đã thấy Lý Minh Lan không biết đã đến bên cạnh từ lúc nào.

Cô đang cầm cái gạt tàn hình heo con.

Cậu dụi tàn thuốc vào gạt tàn, làm vấy bẩn vẻ trong suốt của thủy tinh.

Cô mỉm cười, ấn tàn thuốc: "Mạnh Trạch, đừng hút thuốc nhiều quá, nghiện thuốc rồi cai sẽ rất khó đấy."

Mạnh Trạch: "Lên đại học tôi sẽ cai."

Lý Minh Lan nhìn vào mắt cậu, mỗi khi cậu thả lỏng, giữa hai lông mày lại có vẻ bất cần, phóng khoáng, đúng như lúc này.

Nhưng, bức ảnh của ông ngoại như lá bùa dán cửa trừ tà ma, trời dần tối, Mạnh Trạch chỉ giảng bài, cậu và Lý Minh Lan như hai học sinh chăm chỉ học hành.

Cho đến khi trời tối hẳn.

Mạnh Trạch nói: "Cậu nên về rồi, kẻo người nhà lo lắng."

Lý Minh Lan dọn cặp sách, động tác chậm chạp, cô bỏ một miếng khoai tây chiên vào miệng, sau đó kẹp một miếng khác, đưa lên miệng Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, cậu có muốn thử không?"

Cô hơi cố tình, chọn miếng khoai tây chiên bị vỡ làm đôi.

Nếu Mạnh Trạch cúi xuống cắn như vậy, môi cậu chắc chắn sẽ chạm vào ngón tay cô, cậu lắc đầu.

Lý Minh Lan chậm rãi đi ra ngoài, đến cửa, cô quay đầu lại.

Mạnh Trạch cũng lịch sự đi theo tiễn cô.

Cô lại bước thêm một bước, rồi lại quay đầu lại.

Mạnh Trạch dựa vào tường, hờ hững nhìn cô, cửa ra vào không bật đèn, ánh đèn phòng khách chiếu từ phía sau cậu, một nửa khuôn mặt cậu chìm trong bóng tối.

"Tớ đi đây." Tay cô đặt trên tay nắm cửa.

Mạnh Trạch gật đầu.

Cô mở hé cửa, lại quay đầu nói: "Mạnh Trạch, tớ đi đây."

Cậu vẫn gật đầu.

Lý Minh Lan cũng gật đầu theo, rồi bước ra ngoài, cô mãi không đóng cửa, một lúc sau, đầu cô lại thò vào từ cạnh cửa: "Mạnh Trạch, tớ đi đây."

Mạnh Trạch khoanh tay: "Về đến nhà thì nhắn tin cho tôi."

Cô sắp đóng cửa, bỗng nhiên dừng lại, cô lại mở cửa, đi vào vài bước: "Mạnh Trạch, cậu thực sự là người tốt." Cô nhón chân lên, hôn lên môi cậu một cái.

Mạnh Trạch làm động tác như muốn rút tay ra, nhưng chưa đầy một giây, cậu lại ôm cô chặt hơn.

Lý Minh Lan quay người bước ra ngoài: "Mai gặp lại."

Cửa đóng lại, Mạnh Trạch đứng thẳng người, cũng may cô chạy nhanh, nếu không cậu nhất định sẽ ấn cô lên cửa mà bắt nạt.

*

Lý Minh Lan chạy một mạch xuống lầu, nghĩ lại, Mạnh Trạch không bị sắc đẹp làm lung lay, chắc là tốt, nhưng cô lại có vài suy nghĩ khác.

Về đến nhà, Lý Minh Lan soi gương hết bên này đến bên kia, thật vô lý, cô là một tiểu mỹ nhân xinh đẹp như vậy, Mạnh Trạch cả buổi chiều không hôn cô lấy một cái, ngược lại là cô sờ mó cậu chỗ này, ôm cậu chỗ kia.

Ngược lại là... cô hơi háo sắc.

Lý Minh Lan lại nhớ đến việc trước đây mình từng có ý quyến rũ Mạnh Trạch, cậu rất nghiêm túc.

Nhưng nếu nói Mạnh Trạch không động lòng trước sắc đẹp, thì cậu lại rất hoang dã, phóng túng trong khu rừng nhỏ, ma thuật trong khu rừng nhỏ đã biến Mạnh Trạch thành một con người khác.

Bài tập toán lại có một loại ma thuật khác, biến cậu thành một Mạnh Trạch chính trực.

Sức hút của mình không bằng bài tập toán, Lý Minh Lan thở dài: "Toán học, kẻ thù vĩnh cửu của tôi."

Cô mở tủ quần áo ra, lấy hết mấy chiếc váy ít ỏi của mình ra, bày hết lên giường.

Chiếc váy xanh lá cây bên cạnh, màu xanh lá cây tươi mát, như màu xanh non được ánh nắng phản chiếu trong rừng sâu.

Hay là cô mặc chiếc váy xanh lá cây này để kích thích Mạnh Trạch nhỉ?

"Mạnh Trạch." Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên ở cổng trường náo nhiệt, như tiếng muỗi vo ve, chẳng ai để ý.

Thấy Mạnh Trạch không dừng bước, Bành Oánh gọi to: "Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch nghiêng đầu.

Bành Oánh mỉm cười: "Mạnh Trạch, chào buổi sáng."

Mạnh Trạch khẽ gật đầu, ngoài việc giảng bài cho cô nàng, cậu không nói gì khác.

Bành Oánh kéo cặp sách, trước đây cô nàng thường tìm cớ để hỏi bài Mạnh Trạch.

Cũng không hẳn là tìm cớ, thứ nhất, Mạnh Trạch giảng bài rất có trình độ, Bành Oánh cảm thấy mình học hỏi được rất nhiều, thứ hai, cô nàng thích nghe giọng nói của Mạnh Trạch, như sương sớm mùa xuân, lạnh lẽo nhưng lại dễ chịu.

Nhưng hôm đó, Bành Oánh lấy hết can đảm, cầm sách bài tập định đến chỗ Mạnh Trạch, lại thấy Lý Minh Lan cũng đang hỏi bài cậu.

Lý Minh Lan hỏi.

Mạnh Trạch lập tức trả lời.

Lý Minh Lan chống cằm, mỉm cười, cô không cần phải đi đi lại lại như Bành Oánh, chỉ cần quay đầu lại là có thể nói chuyện với Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch nghiêng người về phía trước, đầu cậu và Lý Minh Lan dường như sắp chạm vào nhau.

Đối mặt với một đại mỹ nhân như Lý Minh Lan, Bành Oánh không

khỏi chùn bước, không đến hỏi bài Mạnh Trạch nữa.

"Hoàng đế không vội thái giám vội", Hàn Hiểu Yến nói: "Ảnh tốt nghiệp cũng đã chụp xong rồi, Bành Oánh, nếu cậu còn không nhanh tay thì không kịp đâu."

Nhưng Bành Oánh cảm thấy đã không còn kịp nữa rồi, hôm qua, cô bàn bạc với gia đình, quyết định thi vào đại học trong tỉnh.

Bành Oánh hỏi: "Mạnh Trạch, cậu học đại học ở đâu?"

"Miền Bắc." Câu trả lời của cậu rất dứt khoát.

"Ừ." Cũng đúng, là trường đại học top đầu mà, thực ra Bành Oánh biết.

Bành Oánh từng lấy cơm hộ Mạnh Trạch một lần, coi như cậu nợ cô nàng một ân tình, nên đã giảng bài cho cô nàng vài lần, ngoài ra, họ không có quan hệ gì khác, cậu liền dập tắt hy vọng của cô nàng: "Trước đây tôi sống ở đó, sau này cũng sẽ sống và làm việc ở miền Bắc." Đây là kế hoạch cậu đã định sẵn từ lâu.

Bành Oánh gật đầu: "Mình quen với khí hậu ở đây rồi, sau này mình sẽ ở lại miền Nam." Cô nàng cũng tự dập tắt hy vọng của mình.

Mạnh Trạch gặp Lý Minh Lan ở cầu thang.

Cô quay đầu lại: "Mạnh Trạch, chào buổi sáng." Cô lại thấy cậu mặc áo khoác mỏng.

Thật là, con gái còn mặc ít hơn cậu.

Đến lớp học, Lý Minh Lan nói: "Tháng Năm đã nóng lắm rồi, đến tháng Sáu thì nóng không chịu nổi, cậu còn mặc áo dài tay, sống không nổi qua mùa hè ở thành phố này đâu."

Cậu xắn tay áo lên: "Trời đúng là nóng."

Lý Minh Lan như khoe khoang, chép lại bài tập hôm qua, đưa cho Mạnh Trạch, cô chớp chớp đôi mắt to tròn: "Thế nào?" Cô mong chờ lời khen của cậu.

"Không sai một chữ." Mạnh Trạch nói, "Nhưng phải duy trì trí nhớ đến khi thi xong môn Toán."

Cô gật đầu: "À đúng rồi, Mạnh Trạch, toán của cậu giỏi như vậy, sau này cậu định thi vào ngành Toán à?"

Nhưng Mạnh Trạch phát hiện ra, cậu có thể dễ dàng nói với Bành Oánh về kế hoạch tương lai của mình, nhưng với Lý Minh Lan, cậu lại không thể mở lời.

Không lâu nữa, cậu sẽ lên đường trở về trường cũ để tham gia kỳ thi đại học.

Thời gian và không gian là bức bình phong hoàn hảo để làm nguội lạnh mọi thứ.

Cậu nói: "Đợi có kết quả thi đại học rồi tính."

Điêu Khôn khập khiễng vai bước vào lớp, cậu ta hơi dừng lại, ánh mắt oán độc nhìn về phía Mạnh Trạch.

Nếu Điêu Khôn có chút hối hận, Mạnh Trạch sẽ không so đo nữa.

Rõ ràng, Điêu Khôn vẫn ghi hận trong lòng.

Mạnh Trạch nghĩ, cậu cũng không khách sáo nữa.

*

Hôm nay Mạnh Trạch đang suy nghĩ về việc định cư ở miền Bắc.

Buổi tối, cậu nhận được một cuộc gọi từ miền Bắc.

Trong danh bạ điện thoại không có số liên lạc này, khi đối phương trực tiếp gọi: "Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch hỏi: "Ai đấy?"

Đối phương sững sờ: "Đồ vô lương tâm, tôi là Long Chính Sơ, Long Chính Sơ của cậu đây."

Long Chính Sơ là hàng xóm của Mạnh Trạch ở miền Bắc.

Năm lớp 10, lớp 11, hai người là bạn cùng lớp, đến lớp 12, Long Chính Sơ chọn ban xã hội, cậu ta từng đạt giải cuộc thi viết luận hồi cấp hai.

Lúc đó, ở khu nhà bọn họ, một người đạt giải văn học, một người đạt giải toán học, hai người thường xuyên bị đem ra so sánh.

Mạnh Trạch cảm thấy mình và Long Chính Sơ chỉ là bạn học bình thường.

Nhưng Long Chính Sơ lại luôn cho rằng hai người có quan hệ rất thân thiết.

Long Chính Sơ thở dài thườn thượt: "Mới bốn tháng không gặp, cậu đã quên tôi rồi sao."

"Có việc thì nói, đừng lãng phí tiền điện thoại của tôi."

Long Chính Sơ đột nhiên hỏi: "Cô Lưu lớp cậu có liên lạc với cậu không?"

"Có chuyện gì à?"

"Tôi đoán," Long Chính Sơ nói một cách thần bí, "Tỷ lệ đậu đại học trọng điểm của lớp tự nhiên các cậu năm nay lại thua lớp xã hội chúng tôi rồi."

Mạnh Trạch lạnh lùng nói: "Chi bằng cậu đoán xem điểm thi đại học của tôi cao hơn cậu bao nhiêu điểm."

Long Chính Sơ cười ha hả: "Mạnh Trạch, lúc trước tôi rất lo cho cậu, học kỳ hai cậu đột nhiên chuyển trường, tôi thiếu một đối thủ, ăn không ngon ngủ không yên, giờ nghe cậu nói mấy câu tự tin mù quáng thế này, cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra cậu ở đó không gây chuyện gì."

"Bớt nói nhảm."

"Khi nào cậu quay lại?"

"Sắp rồi."

"Miền Nam chắc nóng lắm nhỉ? Tôi xem dự báo thời tiết đã vào hè rồi, bệnh mề đay mẩn ngứa của cậu có chịu nổi cái nắng miền Nam không?"

"Tôi mặc áo dài tay."

Long Chính Sơ lại cười: "Cậu phải về nhanh lên đấy, đừng để bị bệnh trước kỳ thi đại học, nếu không tôi thắng cũng không vẻ vang gì."

Nói lắm thế, Mạnh Trạch cúp máy.

*

Mùa hè năm ngoái, Mạnh Trạch theo ông ngoại chạy vạy khắp nơi trong thành phố này.

Nửa tháng trôi qua, nhiệt độ càng ngày càng cao, da ở phần cánh tay lộ ra ngoài của cậu nổi lên một mảng mẩn đỏ.

Ông ngoại giật mình, bảo cậu đi bệnh viện ngay trong đêm.

Mạnh Trạch đành phải đi.

Bác sĩ nói đây là bệnh mề đay mẩn ngứa do nóng, là một loại triệu chứng dị ứng da, nguyên nhân dị ứng là do nóng.

Mạnh Trạch uống thuốc dị ứng bác sĩ kê, các triệu chứng đã giảm bớt, cậu cảm thấy mình đã khỏi, liền theo ông ngoại đi bán hàng rong.

Phơi nắng cả ngày, cánh tay cậu lại nổi mẩn.

Trước đây, bố Mạnh Trạch nói muốn chuyển đến miền Bắc.

Ông ngoại không nỡ, nói Mạnh Trạch tuy không sống ở đây nhưng cuối tuần nào cậu cũng đến, hai ông cháu ăn cơm, trò chuyện, cũng tốt.

Từ khi Mạnh Trạch bị dị ứng da, ông ngoại chỉ muốn đuổi cậu đến miền Bắc, luôn miệng nói nắng miền Nam quá gắt.

Bố mẹ Mạnh Trạch không biết chuyện của con trai, Mạnh Trạch cũng không chủ động nói.

Bố của Long Chính Sơ là phó giám đốc bệnh viện, cũng là một lần tình cờ, Mạnh Trạch hỏi về bệnh mề đay mẩn ngứa do nóng.

Long Chính Sơ rất tinh ý, cậu ta phát hiện, từ khi khai giảng lớp 12, Mạnh Trạch chưa từng mặc áo ngắn tay, liền đoán là Mạnh Trạch bị dị ứng.

Nói chuyện với người thông minh là như vậy, chỉ cần một câu nói

thường ngày, đối phương có thể suy luận ra vấn đề.

Còn Lý Minh Lan ngốc nghếch kia, cô chỉ nghĩ có phải là cậu đang giấu mỡ bụng không.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 48: Là núi nhưng mềm mại, mịn màng như cát

Mạnh Trạch đang chuẩn bị cho việc chia tay.

Cậu đến quán net, cắt ghép lại đoạn video quay cảnh cậu, Điêu Khôn và Thẳn Lằn tối hôm đó, rồi ghi ra đĩa VCD.

Khả năng dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện của giáo viên chủ nhiệm là số một, có vài lần bà nói sẽ gọi phụ huynh đến, nhưng kết quả lại không gọi lần nào.

Có vài chuyện, cần phụ huynh ra mặt.

Mạnh Trạch chỉ là học sinh, một cây làm chẳng nên non.

Sáng sớm hôm sau, cậu đến bưu điện gửi đĩa VCD.

Nếu không cần thiết, Mạnh Trạch rất không muốn liên lạc với bố, cậu thà gửi thư chứ không gọi điện thoại.

Học sinh lớp 12 vẫn còn tiết học, giáo viên liên tục giao bài tập cho học sinh làm, liên tục giảng giải bài tập.

Phùng Thiên Lãng nhớ ra một chuyện, hỏi: "Mạnh Trạch, đề thi của các cậu khác với đề thi của chúng tôi, cậu học ở đây nửa năm..." Cậu ta lại cảm thấy mình hỏi thừa.

Chẳng lẽ Mạnh Trạch còn sợ đề thi khác nhau sao? Chỉ có bọn họ mới cầu mong đề thi của mình dễ hơn thôi.

Phùng Thiên Lãng: "À đúng rồi, Mạnh Trạch, khi nào cậu về?"

Mạnh Trạch: "Đầu tháng sau." Rất nhiều người hỏi câu hỏi này.

Lý Minh Lan thì không.

"Đầu tháng sau à..." Phùng Thiên Lãng gật đầu, "Thi xong cậu còn quay lại đây không?"

"Đương nhiên rồi." Lý Minh Lan quay đầu lại, giải thích, "Nhà Mạnh Trạch ở đây, cậu ấy đã chuyển đến đây sống rồi."

Phùng Thiên Lãng: "Sau này chúng ta vẫn còn cơ hội gặp lại mà, vừa nãy suýt chút nữa tôi đã rơi nước mắt vì chia tay rồi."

Trong lớp bắt đầu truyền tay nhau cuốn sổ lưu niệm tốt nghiệp.

Lời chúc của Lý Minh Lan dành cho mỗi bạn học đều là bốn chữ: "Vạn sự như ý".

Tan học, vừa hay Phùng Thiên Lãng và Chu Phác Ngọc đều rời khỏi chỗ ngồi.

Lý Minh Lan nói: "Mạnh Trạch, cuối tuần này là buổi hẹn hò cuối cùng của chúng ta trước kỳ thi đại học, tớ đến nhà cậu chơi nhé."

"Chơi cái gì mà chơi, cậu phải thi đại học."

"Tớ đến nhà cậu làm bài tập." Cô lập tức sửa lời.

Mạnh Trạch cũng bất chấp tất cả, chỉ muốn truyền thụ hết những gì mình học được cho cô, chỉ cần Lý Minh Lan thi đỗ Học viện Mỹ thuật, cô sẽ có một tương lai mới.

Một người Nam, một người Bắc, coi như sau khi tốt nghiệp mỗi người một ngả.

*

Ngày thi đại học ngày càng đến gần, Lý Húc Bân không biết em gái có ngủ được không, dù sao anh cũng mất ngủ cả đêm.

Hôm nay là cuối tuần, Vu Ly về nhà mẹ đẻ, sáng sớm Lý Húc Bân đã đến nhà họ Lý, đốc thúc em gái học hành.

Lý Minh Lan nghe thấy tiếng anh trai, vội vàng đóng tủ quần áo lại.

Cô do dự.

Cô muốn nói mình ra ngoài học bài, nhưng mà, học bài đâu cần ăn mặc lộng lẫy, đối mặt với người anh trai thông minh, những lý do vụng về mà cô nghĩ ra có lẽ đều không thỏa đáng.

Nhưng Mạnh Trạch sắp đi rồi, nếu cô không để lại chút gì đó, có lẽ dấu phẩy giữa hai người sẽ biến thành dấu chấm.

Cô mở cửa đi ra: "Anh, anh đến rồi à."

"Minh Lan, mấy hôm nay em vẫn ổn chứ?" Quầng thâm dưới mắt Lý Húc Bân hiện rõ.

"Rất ổn." Mặt Lý Minh Lan ửng hồng, "Anh, hôm nay em đến thư viện học bài với bạn, em muốn tái hiện lại thành tích huy hoàng của mình trong kỳ thi thử lần ba."

"Có cần anh đưa em đến đó không?"

"Không cần đâu, em hẹn bạn ở ngã tư rồi." Cô quay về phòng, thay áo phông trắng, phối với quần ống rộng màu be, đeo balo nhỏ, "Anh, em đi đây."

Lý Minh Lan nhìn thấy biển hiệu siêu thị từ xa, gọi điện cho Mạnh

Trạch, cô đang nghĩ, cuối tuần cậu có ngủ nướng không nhỉ?

"Đến đâu rồi?" Giọng cậu lúc nào cũng tỉnh táo.

"Mạnh Trạch, trưa nay chúng ta tự nấu cơm ăn nhé?"

"Nấu thế nào?"

"Chúng ta tự nấu cơm."

"Ai nấu?"

"Tớ."

Mạnh Trạch: "..."

Lý Minh Lan hào hứng: "Tớ lại chép thêm vài công thức nấu ăn rồi."

Mạnh Trạch: "..."

"Tớ đang ở cổng siêu thị, đợi cậu đến cùng đi mua đồ ăn, chúng ta sẽ học bài, làm bài tập cả ngày, không xuống nữa." Cô giục, "Cậu đến nhanh lên."

Dù sao Mạnh Trạch cũng phải xuống lầu: "Đợi tôi."

Lý Minh Lan vừa ngân nga hát, chợt nhớ ra, mình ăn mặc giản dị như vậy, có lẽ lại bị bài tập toán lấn át, cô thả lỏng vai, xoay xoay eo, chỉ có thể dùng tư thế để quyến rũ Mạnh Trạch.

Cô đi chậm lại, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong cửa kính của các cửa hàng, lắc lư eo, lúc gặp Mạnh Trạch phải liếc mắt đưa tình với cậu mới được.

Lý Minh Lan quay đầu lại nhìn thấy bóng dáng cậu liền dừng lại, dựa vào cột điện bên đường, không biểu cảm, đợi cậu đến gần mới nở

nụ cười: "Mạnh Trạch, cậu đến rồi."

Ánh mắt cô long lanh như nước mùa xuân, gợn sóng lăn tăn, sau đó sẽ kéo cậu xuống hồ, nhấn chìm cậu.

Mạnh Trạch nắm tay cô, che chắn cho cô khỏi ánh mắt của một người đàn ông phía sau: "Đi thôi."

Lý Minh Lan nghiêng đầu nhìn cậu, chẳng lẽ cậu không bị cô mê hoặc sao?

Mạnh Trạch thực sự rất thờ ơ.

Hai người bước vào siêu thị, đi thẳng đến khu vực thực phẩm tươi sống.

Đây là lần đầu tiên Lý Minh Lan đi chợ, cô bắt chước món ăn ở nhà, cầm một ít rau, bỏ vào xe đẩy: "Mạnh Trạch, tớ phát hiện ra nhà bếp nhà cậu rất rộng, vừa đủ để tớ trổ tài."

Mạnh Trạch gần như cho rằng "trổ tài" mà cô nói chỉ là nghĩa đen: "Ra ngoài ăn cơm cũng không tốn bao nhiêu thời gian, tự nấu cơm còn phải rửa nồi, rửa bát, phiền phức."

"Tớ muốn cho cậu ăn một bữa ngon." Cô ném bít tết, đùi cừu vào xe đẩy, cứ thứ gì bổ dưỡng là mua.

"Tôi ăn cũng không tệ mà." Một lúc sau, trong xe đã chất đầy bảy, tám hộp thịt, Mạnh Trạch hỏi, "Trước đây cậu đã từng nấu ăn chưa?"

"Tớ đã hỏi mẹ tớ rồi, mẹ tớ cũng nấu theo công thức." Lý Minh Lan cười nói, "Tuần sau cậu đến miền Bắc rồi, chúng ta không gặp nhau hơn một tuần, tớ sợ cậu quá nhớ tớ sẽ sinh bệnh tương tư."

Nói mớ gì vậy? Cậu đặt thịt cá trở lại kệ hàng: "Cậu vẫn nên bắt đầu từ món trứng xào cà chua đi."

Cô kéo áo cậu: "Mạnh Trạch, cậu thật là vô vị."

"Tôi có bài tập toán."

"Hừ." Cô nhất định phải đánh bại bài tập toán.

*

Một buổi sáng trôi qua, đôi tình nhân trẻ đắm chìm trong không khí học tập.

Sau này sẽ có rất nhiều buổi hẹn hò.

Thời gian học tập trước kỳ thi đại học là tranh thủ từng giây từng phút, ngay cả Lý Minh Lan cũng quên mất chuyện mình muốn thể hiện sức hút.

Đến giờ ăn cơm, cô đứng dậy, vặn vẹo người trái phải, thả lỏng cơ thể: "Mạnh Trạch, chúng ta đi ăn trưa thôi!"

Cơm chiên trứng nghe có vẻ đơn giản, chỉ cần cho cơm và trứng vào xào vài cái là xong.

Lý Minh Lan nói với Mạnh Trạch như vậy.

Cậu không biểu cảm, ánh mắt đầy nghi ngờ, cũng thật trùng hợp, trong công thức Lý Minh Lan chuẩn bị cũng có món trứng xào cà chua.

Cô đọc từng chữ một: "Cà chua bỏ vỏ, bỏ cuống, khía hình chữ thập ở đuôi."

"Hay là để tôi làm cho." Mạnh Trạch định lấy quả cà chua trong tay cô.

Cô nắm chặt: "Không cần, để tớ làm, Mạnh Trạch, lát nữa cậu sẽ được ăn món trứng xào cà chua tình yêu tớ làm."

Mạnh Trạch lại đi vào phòng, lấy vài tờ báo mở ra, trải lên bàn bếp: "Nếu có chuyện gì thì gọi tôi."

Cậu bước ra ngoài, vẫn không yên tâm, quay đầu lại: "Đừng cố quá."

Lý Minh Lan gật đầu: "Tớ biết rồi."

Sau khi đã thấy hộp cơm heo con lần trước, Mạnh Trạch không nghĩ rằng trong thời gian ngắn như vậy, Minh Lan có thể nắm vững kỹ năng nấu nướng.

Cậu đứng ngoài bếp, nghe thấy tiếng loảng xoảng bên trong.

Thôi, mắt không thấy thì tim không đau.

Mạnh Trạch ra ban công ngắm cảnh.

"Mạnh Trạch." Người vừa nãy còn vênh váo tự đắc bây giờ lại mặt mày xám xịt, trên mặt còn dính một chút màu xanh nhạt, trên tay cô là một đĩa trứng xào cà chua cháy khét, "Tớ làm theo công thức, nhưng mà có lẽ không kiểm soát được lửa, xào hơi quá tay."

Cậu đã quen rồi, Lý Minh Lan không gây ra chuyện ngoài ý muốn mới là chuyện ngoài ý muốn.

Thấy sắc mặt cậu u ám, Lý Minh Lan hơi ấm ức: "Tớ thực sự muốn nấu cho cậu một bữa ngon, tớ rất có lòng mà, tuy bị cháy nhưng bên trong chứa đựng tình cảm vô bờ bến của tớ dành cho cậu."

"Tôi còn tưởng cậu muốn đầu độc tôi chứ." Lý Minh Lan đặt bát lên bàn ăn, tự mình nếm thử một miếng, đúng là không ngon lắm.

Cà chua đã nát nhừ, trứng không còn vị gì, chỉ còn lại vị khét do lửa quá to.

Cô thở dài: "Tình yêu của tớ bay lên trời rồi."

"Để tôi làm cho." Mạnh Trạch cũng có tầm nhìn xa, tờ báo trải ra lúc nãy bây giờ đã bị bắn đầy nước cà chua, cậu cuộn tờ báo lại, ném vào thùng rác.

"Mạnh Trạch, cậu biết nấu ăn à?" Chẳng phải lại thêm một điểm cộng sao.

Mạnh Trạch mở tủ lạnh, vẫn còn một ít cơm nguội hôm qua, cậu nói: "Ăn cơm chiên trứng đi, chỉ cần cơm và trứng, còn đơn giản hơn cả trứng xào cà chua."

Lý Minh Lan đi theo sau cậu, nhìn vào tủ lạnh.

Bên trong chất đầy nguyên liệu vừa mua ở siêu thị, có thể thấy, cậu cũng không thường xuyên nấu nướng: "Mạnh Trạch, cậu thích ăn cơm chiên trứng quá vậy, ăn ở căng tin chưa đủ, về nhà cũng ăn cơm chiên trứng."

Mạnh Trạch đóng cửa tủ lạnh: "Tôi chỉ biết làm cơm chiên trứng thôi."

"Sau này tớ sẽ chiến thắng căn bếp như chiến thắng môn Toán."

Cậu không tin cô: "Đừng mơ tưởng đến việc thay đổi số phận."

*

Lý Minh Lan đứng trong bếp, nhìn Mạnh Trạch cầm xẻng xào, chỉ vài lần đảo, cô đã ngửi thấy mùi thơm.

Mạnh Trạch cảm thấy đĩa cơm chiên trứng này cậu làm cũng bình

thường.

Lý Minh Lan rất nể mặt, nói đây là đĩa cơm chiên trứng ngon nhất thế giới. Cô ăn hết hai bát cơm, sau đó thấy buồn ngủ, sáng nay lại dậy sớm, cô vừa ngáp vừa nói: "Mạnh Trạch, tớ ngủ trưa một lát rồi dậy học bài tiếp."

"Tùy cậu." Mạnh Trạch vừa nói vừa đi vào phòng, lấy cho cô một chiếc chăn.

Cô nằm trên ghế sofa, đắp chăn lên bụng, lim dim mắt, một lúc sau liền ngủ thiếp đi.

Mạnh Trạch đọc lướt qua bài làm của cô lúc sáng, rồi khoanh tròn những chỗ cô còn yếu, chiều nay phải giảng kỹ lại.

Trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thơm của cơm chiên, Mạnh Trạch khi ở một mình cũng vậy, không muốn xuống lầu thì sẽ chiên cơm. Sau bữa trưa, mọi người xung quanh đều nghỉ trưa, các cụ già dưới lầu không ra ngoài đi dạo nữa, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Lý Minh Lan không coi cậu là con trai, nằm ngủ một cách tự nhiên.

Nếu cậu không kiềm chế, hôm nay cậu có thể bắt nạt cô, cho cô một bài học nhớ đời.

Hơn nữa, cậu còn đang mang danh "bạn trai", hôn cô, âu yếm cô, là chuyện hết sức bình thường.

Lý Minh Lan trách cậu không thú vị.

Cô coi nhàm chán là thú vị.

Cứ nhìn như vậy lại thấy khát nước, Mạnh Trạch cầm cái gạt tàn hình heo con đặt lên lan can ban công, châm một điếu thuốc, chưa

kịp rụng tàn, cậu đã gạt tàn thuốc vào cái gạt tàn hình heo con.

Chỉ còn lại vài tia lửa nhỏ.

Sau đó, tàn thuốc rơi xuống.

Mạnh Trạch nhìn chú heo con này, không biết mắt Lý Minh Lan học mỹ thuật kiểu gì, lúc thì nói cậu giống nhân vật trong truyện tranh, lúc thì nói cậu giống chú heo con dựng tai.

Lý Minh Lan mới là heo.

Cũng chỉ được cái khuôn mặt đẹp không tì vết.

Mạnh Trạch hút vài hơi thuốc, tay kẹp thuốc, vẽ vòng tròn, rải tàn thuốc vào gạt tàn từng chút một.

Phong cảnh hữu tình.

Người còn đẹp hơn.

Cậu dập tắt điếu thuốc, ấn mạnh tàn thuốc vào giữa gạt tàn.

Mạnh Trạch quay về phòng lấy máy ảnh, cậu dựa vào cửa, nhìn Lý Minh Lan đang ngủ say trên ghế sofa, cúi đầu chỉnh các thông số máy ảnh.

Cậu dỗ dành cô, chơi đùa cùng cô, chẳng phải đều là vì muốn lưu giữ khoảnh khắc đẹp đẽ sao.

Cậu từng vì muốn chụp lại cảnh bình minh mà đứng trên đỉnh núi hứng gió lạnh cả đêm, mà một khi đã có tác phẩm, cậu cũng không còn lưu luyến ngọn núi đó nữa.

Mạnh Trạch hướng ống kính về phía Lý Minh Lan.

Ngón tay đặt trên nút chụp.

Sắp bấm xuống thì cô đột nhiên cựa quậy.

Cậu dừng động tác.

Cô trở mình, quay mặt vào trong ghế sofa.

Mạnh Trạch lại đặt máy ảnh xuống, cậu chậm rãi đi đến.

Lý Minh Lan không chỉ có khuôn mặt đẹp, mà dáng người cô cũng phóng khoáng như tính cách của cô, sự quyến rũ ẩn hiện dưới vẻ ngây thơ.

Đôi tất trắng ngắn cũn cỡn, lộ ra mắt cá chân thon nhỏ.

Quần rộng, ống quần xắn lên, đường cong bắp chân thon gọn hướng lên trên, đột nhiên bị cắt ngang.

Rõ ràng có thể dùng máy ảnh để ghi lại, nhưng Mạnh Trạch lại dùng mắt mình thay thế ống kính, thưởng thức phong cảnh mang tên "Lý Minh Lan".

Cô đột nhiên đạp chân, lẩm bẩm: "Mạnh Trạch, mấy giờ rồi? Tớ phải học bài chưa?"

"Mới mười lăm phút thôi, cậu còn mười lăm phút nữa."

Lý Minh Lan mở mắt ra: "Tranh thủ từng giây từng phút!" Nhưng lại tự mình ngồi dậy.

Cô nhìn thấy máy ảnh trên tay cậu, hai tay ôm mặt, nghiêng đầu: "Mạnh Trạch, cậu đang chụp lén tớ đấy à?"

Cậu đưa máy ảnh cho cô: "Không có, tư thế ngủ của cậu giống heo quá."

"Tớ không tin." Cô cầm máy ảnh kiểm tra.

Cậu thực sự không chụp lén cô.

Cô lại bị bài tập toán đánh bại, Lý Minh Lan đẩy chăn ra, như thể đang đẩy Mạnh Trạch: "Tớ đi uống nước."

Cô như ở nhà mình, cầm cốc lên, tự rót nước, uống hai ngụm.

Mạnh Trạch cũng đi vào rót nước.

Cô lắc lư eo.

Cậu nhìn sang: "Eo cậu làm sao vậy?"

Lý Minh Lan thấy cậu mặt không cảm xúc, thật là vô vị!

Cô uống nửa ngụm nước, cố tình dừng lại một chút ở miệng cốc, để khóe miệng dính một giọt nước, rồi khẽ liếm: "Nước ngọt thật đấy."

Đột nhiên, tay cô bị kéo mạnh.

Nước trong cốc đổ ra, rơi lên người cô và cậu.

"Mạnh Trạch…" Cô chưa kịp nói gì, đã bị cậu đẩy vào tường.

"Lý Minh Lan, lần trước tôi đã muốn nói với cậu rồi." Mạnh Trạch đóng cửa bếp lại, ngăn cách ánh mắt của ông ngoại trong khung ảnh.

Cậu thả lỏng, không còn chút chính trực nào nữa.

Ánh mắt cậu nhìn cô có chút thờ ơ, nhưng lại như đang nhìn con mồi, cậu nói: "Đừng bao giờ lơ là cảnh giác trước mặt đàn ông."

Cô bị cậu ôm chặt trong vòng tay, không có đường lui, ngẩng đầu nhìn cậu.

Trên mặt Mạnh Trạch lộ rõ vẻ ngang ngược, cậu cúi đầu ngậm lấy môi cô, không hôn mà dùng răng, cắn nhẹ vào môi dưới của cô, day day trong kẽ răng.

Cô bỗng ngửi thấy mùi xà phòng đàn hương sạch sẽ trên người cậu.

Đàn hương vốn nên thanh tịnh, nhưng lúc này ánh mắt Mạnh Trạch lại có vẻ yêu mị.

Cậu day day hồi lâu.

Cô gọi cậu: "Mạnh Trạch."

Cậu hôn lên.

Hai người đã quấn quýt môi lưỡi vài lần, nhưng đều là ở trong khu rừng nhỏ, lén lút, nếm thử một chút, cô lo lắng có bạn học nào khác đi dạo đến, phát hiện ra sự phóng túng của họ.

Có lẽ Mạnh Trạch cũng lo lắng, nên đến đây cậu mới mạnh bạo như vậy.

Lòng bàn tay cậu lạnh lẽo, xua tan nhiệt độ đang tăng cao của cô.

Nụ hôn cuồng nhiệt của cậu khiến cô gần như nghẹt thở.

Cậu áp sát môi cô: "Lý Minh Lan, tự cậu chuốc lấy đấy."

Trước đây, cậu như đang leo núi qua màn chắn, phong cảnh bị bao phủ trong sương mù.

Lúc này, sương mù đã tan, thứ cậu thực sự chạm đến là núi non, cũng như cát mềm mại, mịn màng.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 49: Lý Minh Lan, tạm biệt

"Lý Minh Lan, cậu gan thật đấy." Mạnh Trạch nói bên tai Lý Minh Lan.

Cô thật sự oan uổng, cô có làm gì đâu, rõ ràng cậu mới là người gan lớn mà còn đổ tội cho cô, cô nói: "Mạnh Trạch, cậu không phải là người tốt."

"Tôi nói mình là người tốt lúc nào." Thật nực cười, cậu hôn xuống tai cô, "Hơn nữa, sự hư hỏng của tôi đã thể hiện rõ ràng trong khu rừng nhỏ rồi. Lý Minh Lan, cậu mới là người đến trêu chọc tôi, cậu không phải là người tốt."

"Tớ chỉ muốn hôn cậu thôi, chứ không làm gì khác."

Hơi thở của Mạnh Trạch phả vào cổ cô: "Ấm ức rồi à?"

Cô vùi đầu vào vai cậu: "Mạnh Trạch, cậu sẽ để tớ chịu ấm ức sao?"

Tay cậu dừng lại.

Lý Minh Lan tiến đến gần, hôn lên cằm cậu: "Cậu không được để tớ chịu ấm ức, nếu không tớ sẽ giận, tớ giận rồi sẽ không để ý đến cậu nữa."

"Ồ." Mạnh Trạch hôn lên môi cô, phát ra một tiếng mơ hồ.

Không biết cô dùng sữa tắm gì mà thơm mùi sữa quá.

Đúng lúc lửa sắp bùng lên, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng mở

cửa.

Mạnh Trạch buông người đẹp ra, dùng ngón tay đặt lên môi cô: "Suỵt."

Lý Minh Lan trừng mắt nhìn, chẳng phải ở đây chỉ có một mình Mạnh Trạch ở sao?

Đúng là chỉ có Mạnh Trạch ở, nhưng người có chìa khóa còn có bố mẹ cậu.

Mạnh Trạch nhỏ giọng nói: "Đừng nói gì, chắc là bố hoặc mẹ tôi." Cậu không nói bố mẹ, vì cậu cảm thấy ông Mạnh và bà Mạnh sẽ không hành động cùng nhau.

Oa! Lý Minh Lan lập tức che miệng lại.

Người đến lại là bố mẹ của Mạnh Trạch? Nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để gặp phụ huynh, hơn nữa, bây giờ quần áo xộc xệch, đi ra ngoài gặp người ta chẳng phải là giáng một đòn mạnh vào bố mẹ Mạnh Trạch sao?

May mà Mạnh Trạch đã đóng cửa bếp lại, cậu nói: "Tôi ra ngoài ứng phó, cậu cứ ở đây, đừng ra ngoài."

Cô gật đầu lia lịa, phát hiện quần áo vẫn còn bị xốc lên, vội vàng kéo xuống, chỉnh lại quần áo.

Mạnh Trạch cúi đầu, hít sâu một hơi, để cơ thể đang nóng bừng hơi hạ nhiệt.

Cậu mở cửa, đi ra ngoài.

Lý Minh Lan cẩn thận trốn sau cánh cửa.

Thấy con trai đi ra từ nhà bếp, ông Mạnh ngẩn người: "Bố còn tưởng

con không ở nhà."

Mạnh Trạch liếc mắt một cái đã thấy chiếc balo nhỏ đặt trên ghế sofa.

Phía sau có hình Vịt Donald to tướng, nhìn là biết không phải gu của cậu.

Cậu đi đến ngồi xuống, dùng chăn đắp lên chiếc balo nhỏ, hỏi: "Bố, hôm nay được nghỉ à?"

"Ừ." Ông Mạnh đặt chìa khóa xuống, bước vào thấy bài kiểm tra chất đống trên bàn ăn, "Trưa nay bố có hẹn ăn cơm ở nhà hàng ngay ngã tư, bố nghĩ cuối tuần có thể con ở nhà nên đến luôn."

"Bố đến thật đúng lúc, trần nhà phòng con bị nứt, không biết có nghiêm trọng không." Mạnh Trạch vừa nói vừa đi vào phòng.

Ông Mạnh đi theo vào, nhìn lên trần nhà: "Không sao, trát lại là được."

"Vậy thì con yên tâm rồi." Mạnh Trạch đứng ở cửa phòng.

Ông Mạnh cũng không đi ra ngoài nữa, nói: "Bố nhận được bưu kiện của con rồi, Mạnh Trạch, chuyện quan trọng như vậy, con nên nói cho bố biết ngay từ đầu."

"Đều là bạn học, không muốn ép cậu ta quá."

"Con nể tình bạn học, nhưng cậu ta thì sao? Lỡ như cậu ta đánh con bị thương, thì kỳ thi đại học của con phải làm sao?" Ông Mạnh xem xong đoạn video, vẫn còn sợ hãi.

Mạnh Trạch đã cắt ghép đoạn cậu đe dọa Điêu Khôn, chỉ để lại cảnh Điêu Khôn nói lời hung ác, Thẳn Lẳn đánh cậu một cú.

Trong video, Mạnh Trạch hoàn toàn là nạn nhân.

Ông Mạnh: "Mạnh Trạch, nhiệm vụ của con là thi đại học, những chuyện khác không cần phải lo lắng, để bố giải quyết."

Mạnh Trạch đi ra ngoài: "Bố, con đi rót nước cho bố."

Ông Mạnh cũng bước ra khỏi phòng: "Bố thấy nhà trên nhà dưới đều không có ai ở, con sống ở đây có quen không?"

"Cũng tạm ạ." Mạnh Trạch đi vào bếp.

Lý Minh Lan từ lúc cậu đi ra ngoài vẫn giữ nguyên tư thế như kẻ trộm, không nhúc nhích.

Cậu liếc nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ."

Chỉ cần nghĩ đến người bên ngoài là bố mẹ Mạnh Trạch, cô không thể nào không sợ, sợ để lại ấn tượng xấu trong mắt bố cậu.

Mạnh Trạch rót nước xong, lại đi ra ngoài, đóng cửa bếp lại.

Ông Mạnh nhìn quanh.

Môi trường này thực sự không tốt lắm.

Ông Mạnh: "Hay là về nhà sống đi."

Mạnh Trạch đặt cốc nước trước mặt ông Mạnh: "Bố, dạo này đứa bé nhà trên vẫn hay khóc à?"

"Khóc, nửa đêm cũng khóc." Ông Mạnh uống thử một ngụm nước.

Mạnh Trạch ngồi xuống, đè lên chiếc chăn: "Bố, dạo này có phải bố bận lắm không? Trông bố có vẻ mệt mỏi."

"Ừ, bận, sắp thi đại học rồi, đến lúc đó con lại phải về trường cũ, bây giờ bố nghĩ lại, có lẽ lúc trước không nên để con chuyển trường.” Ông Mạnh thở dài, "Là bố hồ đồ, cuối kỳ trước, bố tưởng con và một bạn nữ có quan hệ không đứng đắn nên muốn tách hai đứa ra, bây giờ xem ra là do bạn nữ đó đơn phương."

Đến giờ ông Mạnh vẫn không biết, con trai đã biết "lý do thực sự" của việc chuyển trường.

Mạnh Trạch nhìn bức ảnh gia đình trong khung ảnh: "Không sao, học ở đâu cũng như nhau."

"Trước đây thường xuyên đi công tác đến đây, bố cứ tưởng chuyển đến đây sống thì sẽ không phải đi công tác nữa." Ông Mạnh búng tay, lấy một điếu thuốc từ trong bao thuốc lá, "Không ngờ, bây giờ lại phải đi công tác đến miền Bắc."

Cái gạt tàn hình heo con vẫn còn ở lan can ban công.

Ông Mạnh không biết con trai đã học hút thuốc.

Ông Mạnh châm thuốc: "Mạnh Trạch, sau này con gặp khó khăn gì, nhất định phải nói cho bố biết, đừng có chuyện gì cũng giữ trong lòng."

"Con biết rồi."

Hôm nay ông Mạnh nhìn thấy đồng nghiệp vui vẻ bên con cái nên có chút cảm khái, tại sao con trai và mình lại ít giao tiếp như vậy, cho dù bây giờ đang ngồi ở đây, ông thể hiện sự quan tâm, con trai cũng không đón nhận. Ông nói: "Con quay về thì ở nhà đi, bố đã cho người dọn dẹp rồi, còn nữa, khi nào con đi thì cho bố biết thời gian, bố đặt vé máy bay cho con."

"Con biết rồi."

Hút xong một điếu thuốc, ông Mạnh đứng dậy: "Bố đi trước đây, nhớ có khó khăn gì thì nói với bố."

"Dạ." Vẫn là câu trả lời lạnh nhạt như mọi khi.

*

Ông Mạnh đi rồi, đóng cửa lại.

Lý Minh Lan vẫn không dám ra ngoài, nhỡ đâu ông ấy quay lại...

Mạnh Trạch đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh gì của cô, cậu đi vào bếp: "Không sao rồi."

Lúc này cô mới thò đầu ra: "Bố cậu không phát hiện ra gì sao?"

"Không." Từ khi Mạnh Trạch chuyển đến đây, đây là lần đầu tiên ông Mạnh đến, người như vậy thì có thể phát hiện ra gì chứ.

"Mạnh Trạch, bố cậu không biết cậu là đứa hư hỏng sao?"

Cậu hỏi ngược lại: "Có mấy ai biết cậu là đứa hư hỏng?"

"Tớ không phải đứa hư hỏng."

Ánh mắt Mạnh Trạch dừng lại ở cổ cô.

"Sao vậy?"

Cậu khẽ vuốt ve: "Có dấu vết."

Dấu vết gì, không cần nói cũng biết: "Ây da." Lý Minh Lan che cổ lại, vội vàng chạy vào phòng tắm soi gương.

Một vết đỏ hằn rõ trên làn da trắng nõn của cô.

Mùa hè không có áo cổ lọ để che, cô đành phải tháo dây buộc tóc ra. Cô liên tục vén tóc ra đằng trước, rồi lại soi gương.

Cũng được, chỉ cần không vén tóc lên thì sẽ không bị phát hiện.

Cô lại buộc tóc lên.

Mạnh Trạch gõ cửa phòng tắm đang mở: "Có đau không?"

Đây cũng là lần đầu tiên cậu hôn cô để lại dấu vết.

Hay là do da cô quá mỏng, dễ để lại dấu vết, có lẽ trên eo, trên ngực cô cũng có dấu vết.

Bởi vì cậu đã dùng sức, mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, cậu lại không kiềm chế được.

Lý Minh Lan hét lên với cậu: "Mạnh Trạch là đồ hư hỏng."

"Lý Minh Lan là đồ hư hỏng."

Hai người cãi nhau chí chóe.

"Mạnh Trạch, người hư hỏng mới hút thuốc." Cô cười, "Cậu có muốn cho tớ hút một hơi không?"

"Không học được cái tốt, chỉ học được cái xấu." Cậu từ chối.

Cuối cùng kết thúc bằng một tiếng "hừ" của Lý Minh Lan.

*

Lý Minh Lan đợi đến khi mặt trời sắp lặn, cuối cùng cũng hoàn thành dạng bài tập hôm nay.

Cô còn muốn học thêm dạng khác.

Mạnh Trạch nói: "Hôm nay đến đây thôi, học nhiều quá, cậu sẽ loạn."

"Được rồi, tối nay tớ về nhà sẽ chép thêm vài công thức nấu ăn."

"Đừng chép công thức nấu ăn!" Mạnh Trạch nghiến răng, "Làm bài tập quan trọng hơn công thức nấu ăn."

"Cũng đúng." Cô mỉm cười, "Đợi thi đại học xong, tớ sẽ nấu ăn cho cậu."

Mạnh Trạch: "..." Cậu phát hiện, Lý Minh Lan là một người rất cố chấp.

Cô than thở điểm mỹ thuật của mình chỉ vừa đủ điểm đậu, nhưng khi cô quyết tâm lại khiến người khác kinh ngạc.

Toán của cô kém, nhưng một khi đã học cùng cậu, cô rất nghiêm túc.

Tay nghề nấu nướng của cô thì thảm hại... Mạnh Trạch cảm thấy, đây không phải là điều cần thiết, hy vọng cô sớm từ bỏ việc nghiên cứu nấu nướng.

Lý Minh Lan lại đi soi gương, xõa tóc xuống, che đi dấu hôn.

Mạnh Trạch, đồ hư hỏng, mới đó đã học được cách in dâu tây rồi.

Cô xõa tóc, đi ra ngoài.

Mạnh Trạch nhìn sang.

Đuôi tóc buộc cao của cô ở trường giống như đuôi sóc nhỏ.

Lúc này, mái tóc đen xõa xuống hai bên má, khiến khuôn mặt cô

càng nhỏ hơn, có lẽ còn nhỏ hơn cả bàn tay cậu.

Lý Minh Lan chớp mắt: "Mạnh Trạch, mái tóc dài của tớ có đẹp không?"

Cậu lười trả lời.

Cô ngẩng đầu: "Chắc chắn là đẹp rồi, vừa nãy cậu chảy nước miếng kìa."

Mạnh Trạch đương nhiên sẽ không lau khóe miệng, nói: "Cậu tự tin thật đấy."

Lý Minh Lan cất bài kiểm tra, đeo balo nhỏ lên: "Hôm nay tớ về nhà ăn cơm tối."

Cậu im lặng hồi lâu.

"Mạnh Trạch?"

"Đi thôi." Cậu tiễn cô xuống lầu, đi đến ngã tư.

"Mạnh Trạch, tớ đi đây." Thời gian hai người gặp nhau ngày càng ít, cô muốn gặp cậu mỗi ngày, cô kéo cậu lại, "Mai gặp."

Cô nhớ, phải uốn éo, dùng bóng lưng quyến rũ để tạm biệt cậu, cô vừa đi được hai bước.

Mạnh Trạch hỏi: "Eo cậu làm sao vậy?"

Cô đành phải đứng thẳng lưng lại: "Ồ, bị mỏi eo."

*

Mùa hè, mặt trời lặn rất chậm.

Lý Minh Lan đến dưới lầu nhà mình, bầu trời như được tô vẽ bằng lớp sơn dầu màu tím đỏ rực rỡ.

Mặt trời khuất sau núi, nhưng ánh sáng vẫn còn vương vấn nơi trần gian.

Cô nhìn thấy từ xa có một người đứng dưới lầu, gọi: "Anh Nam Nhạc, anh đến đấy à, tìm anh trai em hả?"

Vương Nam Nhạc vừa nãy đang ngẩng đầu nhìn lên lầu, quay đầu lại, bỗng chốc ngẩn người.

"Anh Nam Nhạc."

Vương Nam Nhạc hoàn hồn: "Anh hẹn ăn tối với Húc Bân, vừa nãy cậu ấy đang chơi cờ với bố em, ván cờ chưa kết thúc nên chưa xuống."

"Bố em là vậy đấy, chuyện gì cũng phải nhường cho bàn cờ, anh Nam Nhạc, anh đợi lâu rồi đúng không? Có muốn lên nhà ngồi một lát không?" Lý Minh Lan chợt nhớ ra, Vương Nam Nhạc và anh trai đều là người làm ăn, mắt tinh lắm, nhỡ bị họ phát hiện ra dấu hôn trên cổ cô...

Nhưng đã mời rồi, cô lại không thể rút lại, cô lấy tay che tóc trước ngực, cố tình che cổ.

Trước đây Lý Minh Lan mặc đồng phục, buộc tóc đuôi ngựa, trông như một nữ sinh.

Đây là lần đầu tiên Vương Nam Nhạc nhìn thấy cô xõa tóc... Thì ra, cô đã trưởng thành rồi.

Nếu anh ấy lên lầu, trên đó có hai cặp mắt sắc bén của ông Lý và Lý Húc Bân, Vương Nam Nhạc lo lắng mình sẽ để lộ sơ hở.

Nếu để họ biết anh ấy đang thầm thương trộm nhớ cô em gái cấp ba của bạn mình thì sẽ ảnh hưởng đến tình bạn giữa anh ấy và Lý Húc Bân.

Lý Húc Bân nổi tiếng là chiều chuộng em gái.

Vương Nam Nhạc thà đứng đây nói chuyện riêng với Lý Minh Lan: "Thôi, anh lên lầu chẳng phải sẽ làm phiền ván cờ của bố em và Húc Bân sao."

Vừa dứt lời, Lý Minh Lan đã thấy người đi ra từ sảnh: "Anh."

"Minh Lan, hôm nay học hành thế nào?" Lý Húc Bân hỏi.

Lý Minh Lan trả lời: "Rất tốt ạ. Anh, em lại nắm vững thêm một dạng bài toán nữa."

Lý Húc Bân quan sát em gái: "Tóc em làm sao vậy?"

Lý Minh Lan: "Dây buộc tóc bị đứt."

Lý Húc Bân hiểu em gái mình, khi cô đắc ý thì sẽ ngẩng cao đầu, kiêu ngạo, tự mãn, lúc này, đầu cô không nhúc nhích, người cũng đứng im, không hề chạy nhảy đến chỗ anh, anh hỏi: "Còn chuyện gì nữa không?"

Lý Minh Lan trợn tròn mắt: "Không có mà." Anh trai cô quá thông minh, không dễ lừa gạt.

Lúc phủ nhận, cô thậm chí còn không lắc đầu, Lý Húc Bân càng chắc chắn: "Có chuyện."

Lý Minh Lan: "Anh, anh có xem phim trinh thám không đấy, sao lại đa nghi vậy!"

Lý Húc Bân: "Em lòi ra quá nhiều sơ hở."

Vương Nam Nhạc cố ý giải vây cho Lý Minh Lan: "Húc Bân, chúng ta đi thôi, để sếp Dương chờ lâu quá, không hay lắm."

Lý Minh Lan: "Anh, anh và anh Nam Nhạc cứ ăn uống vui vẻ, em lên lầu đây."

Lý Húc Bân thực sự đang vội: "Lần này tha cho em."

"Tạm biệt." Lý Minh Lan vẫy tay chào Lý Húc Bân.

"Sắp thi đại học rồi, đừng lơ là." Lý Húc Bân quay sang nói với Vương Nam Nhạc, "Để cậu chê cười rồi, em gái tôi tính tình không đáng tin cậy lắm."

"Trước kỳ thi cũng không thể ép con bé quá, phải biết cân bằng." Vương Nam Nhạc mỉm cười.

Chẳng mấy chốc, Lý Minh Lan sẽ tốt nghiệp cấp ba, đến lúc đó cô lên đại học, sẽ tự do.

Vương Nam Nhạc nghĩ, mình mượn danh nghĩa của Lý Húc Bân hẹn cô đi chơi không phải là chuyện khó, mưa dầm thấm lâu, lâu ngày sinh tình.

Tất cả những điều này đều không phải là điều Lý Minh Lan có thể làm khi còn học cấp ba.

Vương Nam Nhạc chỉ có thể chờ đợi.

*

Buổi tối, Mạnh Trạch nhận được điện thoại của mẹ: "Mạnh Trạch, dạo này có hoạt động giao thương, vé máy bay khan hiếm, mẹ đã đặt vé máy bay cho con vào ngày kia, con đến đó nghỉ ngơi một chút, làm quen với khí hậu bên đó."

"Vâng, cảm ơn mẹ." Mạnh Trạch không biết mẹ có bàn bạc với bố chuyện mua vé máy bay không, nhưng đó là chuyện của hai vợ chồng họ, cậu không xen vào.

Thời gian cậu ở bên Lý Minh Lan không còn nhiều nữa.

Mạnh Trạch nhìn bức ảnh chụp chung của cậu và ông ngoại lúc nhỏ.

Theo lời ông ngoại, hồi nhỏ cậu tính tình u ám, không chơi với bạn bè, thích ở một mình trong góc, không nói chuyện, cũng không cười.

Ông ngoại nói đùa: "Nếu không phải từ nhỏ con đã thể hiện trí nhớ siêu phàm, ông còn tưởng con bị thiểu năng trí tuệ."

Ông ngoại dạy cậu phải sống tốt với mọi người.

Mạnh Trạch bèn nói chuyện vài câu với mấy người ngồi gần.

Thói quen này vẫn duy trì đến bây giờ.

Lý Minh Lan và Phùng Thiên Lãng đều là những người ngồi gần cậu.

Ông ngoại không còn nữa, Mạnh Trạch sắp bay đến miền Bắc, những người ngồi gần cuối cùng cũng sẽ xa cách ngàn dặm.

*

Chủ nhật, trời đổ mưa phùn.

Mạnh Trạch mong chờ sự chia ly, nhưng lại có chút cảm xúc phức tạp hơn, giống như thời tiết âm u.

Lý Minh Lan đến từ sáng sớm.

Mạnh Trạch đưa cho cô những phương pháp giải bài đã được tổng

hợp lại.

Cô lặng lẽ chép, học thuộc lòng.

Mạnh Trạch châm thuốc.

Mặt sàn ban công ẩm ướt, nửa đêm có vài chiếc lá rơi vào.

Cậu không nhặt, mà dựa vào khung cửa.

Mưa làm dịu đi cái nóng của mùa hè, nhưng cũng không mát mẻ, vừa ẩm vừa oi bức.

Một đôi tay trắng nõn vươn ra, vòng qua vai cậu: "Mạnh Trạch, tớ học thuộc xong rồi." Cô vừa nói vừa định giật điếu thuốc của cậu.

Cậu gạt tay cô ra, không cho cô chạm vào thuốc lá.

Thuốc lá không phải thứ tốt đẹp gì, cần phải kết hợp với thứ khác mới cảm nhận được mùi vị: "Công lao của tôi."

Cô cười: "Âm dương bổ trợ, trí tuệ của cậu đã truyền sang cho tớ."

Mạnh Trạch vạch trần cô không chút nể nang: "Lý Minh Lan, cậu chỉ nhớ được vài bài mà đã đắc ý như vậy rồi sao?"

"Vài bài cũng là tiến bộ mà, tuy tớ cảm thấy tương lai của mình tươi sáng, nhưng hiện tại vẫn chưa có manh mối." Lý Minh Lan gãi đầu, rồi hất tóc về phía cậu.

Lúc sáng ra khỏi nhà, cô phát hiện trên cổ vẫn còn dấu hôn mờ nhạt, nên lại xõa tóc ra.

Mái tóc đen mượt mà lướt qua ngón tay cậu, cậu hỏi: "Cậu dựa vào đâu mà cảm thấy tương lai của mình tươi sáng?"

"Dựa vào việc tớ là bạn gái của thiên tài."

Mạnh Trạch quay đầu tiếp tục hút thuốc: "Người mặt dày nhất thế giới chính là cậu, Lý Minh Lan."

"Cảm ơn đã khen." Cô chắp tay làm động tác cảm ơn, rồi lại vòng tay qua người cậu.

Cậu nắm lấy tay cô, nghiêng đầu phả ra một vòng khói.

Dưới làn khói trắng, ánh mắt cậu lười biếng, lơ đãng.

Cô lùi lại, nhìn cậu từ đầu đến chân, gọi: "Mạnh Trạch."

"Ừ." Mạnh Trạch gạt tàn thuốc vào cái gạt tàn hình heo con.

"Cảm giác khí chất của cậu khác với trước đây." Lúc mới gặp, chỉ là lạnh lùng, không có tà khí.

"Bản thân tôi còn không biết mình là người như thế nào, cậu còn hiểu tôi hơn tôi sao?"

"Trước đây cậu không phải là học bá sao?"

Cậu vỗ nhẹ vào mặt cô: "Chỉ số IQ và nhân cách không phải là một, học cách nhìn người đi, em gái Lý."

*

Thứ Hai, Lý Minh Lan đến làm bài tập.

Mạnh Trạch lại ra ban công hút thuốc.

Cô cảm thấy hai ngày nay cậu hút thuốc hơi nhiều, cô còn chưa hỏi.

"Lý Minh Lan, tôi phải về miền Bắc thi đại học."

"Tớ biết mà." Đây là chuyện đã biết từ lâu rồi, cô mỉm cười, "Tớ biết cậu nhất định sẽ thi được điểm cao."

Mạnh Trạch chưa bao giờ lo lắng về chuyện này: "Cậu tự lo cho mình đi."

"Tớ sẽ cố gắng, đợi chúng ta lên đại học, Mạnh Trạch, chúng ta sẽ là một đôi tình nhân công khai." Cô cười híp mắt.

"Ngày mai tôi đi rồi."

"Nhanh vậy sao?" Lý Minh Lan ngẩn người, nói, "Tớ đi tiễn cậu nhé."

"Không cần." Cậu dựa lưng vào khung cửa, hút một hơi thuốc, cúi đầu xuống, như thể không muốn để cô nhìn thấy vẻ lạnh lùng trên mặt mình, "Tôi đi chuyến bay sớm, cậu dậy không nổi đâu, cứ ngủ nướng đi."

"Mạnh Trạch, tớ có thể dậy sớm vì cậu, giống như tớ học nấu ăn vì cậu vậy."

"Cảm ơn, tôi còn muốn sống."

Cô lại hỏi: "Mạnh Trạch, thi xong khi nào thì cậu quay lại?"

"Dạo này vé máy bay khan hiếm, tôi không biết."

Lý Minh Lan dùng khớp ngón tay gõ lên đầu cậu: "Đi nhanh về nhanh."

Mạnh Trạch vừa hút thuốc, vừa không trả lời.

*

Thứ Ba, Lý Minh Lan đặt báo thức lúc 5 giờ 30 sáng.

Chuông báo thức vừa reo, cô liền bò dậy, đầu óc vẫn còn mơ màng, mắt nhắm mắt mở, vội vàng rửa mặt, vội vàng thay quần áo.

Lý Minh Lan bắt taxi, chạy đến nhà ông ngoại Mạnh Trạch.

Cô ấn chuông cửa hồi lâu, không thấy ai.

Cô gọi điện thoại: "Mạnh Trạch, cậu đang ở đâu vậy?"

Có lẽ vì nhiễm hơi mưa buổi sớm, giọng cậu càng thêm lạnh lẽo: "Tôi đang ở sân bay."

"Cậu đi sớm quá."

"Tôi phải qua cửa kiểm tra an ninh rồi." Mạnh Trạch kéo vali, không quay đầu lại, "Lý Minh Lan, tạm biệt."

Cô ngẩn người: "Ồ, tạm biệt."

Cô xuống lầu, nhìn những đám mây đen dày đặc trên bầu trời âm u, trong lòng bỗng dưng có dự cảm chẳng lành.

Cô nhắn tin cho cậu: [Mạnh Trạch, đến nơi nhớ báo bình an cho tớ nhé.]

Mãi lâu sau, cô không nhận được hồi âm của cậu.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 50: Ai nói, tương tư có thể gieo hạt tương tư

Mạnh Trạch chỉ đi trước Lý Minh Lan năm phút.

Trời tờ mờ sáng, cậu đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ đối diện mua một chiếc bánh kem.

Vừa quay đầu lại, cậu thấy Lý Minh Lan xuống taxi.

Cậu nghe điện thoại của cô, nói chuyện xong, cậu tắt máy.

Về đến nhà ở miền Bắc, Mạnh Trạch cũng không bật máy.

Cậu kéo vali vào sảnh.

Người đi tới kinh ngạc kêu lên: "Mạnh Trạch, cậu về rồi à? Không phải nói đầu tháng Sáu mới về sao?" Long Chính Sơ nhìn Mạnh Trạch từ trên xuống dưới, hình như không có gì thay đổi, nhưng lại cảm thấy mấy tháng không gặp, Mạnh Trạch có chút khác lạ.

"Hôm nay cậu không đi học à?"

"Tôi tự cho mình nghỉ." Long Chính Sơ nói, "Cậu chuẩn bị thi cử thế nào rồi?"

"Cũng được."

"Mạnh Trạch, tôi quên nói với cậu, sau khi cậu đi, tôi lại được một giải thưởng viết luận, có ghen tị không?"

Mạnh Trạch không muốn nói nhảm, định lướt qua vai cậu ta.

Long Chính Sơ nhướng mày, bước nửa bước, chắn đường Mạnh Trạch: "Mấy tháng nay cậu lơ là học tập à?"

Mạnh Trạch nhìn Long Chính Sơ một cách thờ ơ: "Sao cậu lại nói vậy?"

Long Chính Sơ tiến lại gần một bước: "Ánh mắt cậu từ một dòng suối trong vắt biến thành bầu trời đêm tĩnh lặng, có chuyện gì rồi đúng không, Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch khinh thường: "Cậu dùng trình độ này để tham gia cuộc thi viết luận? Mà còn được giải nữa?"

Vẫn là cái vẻ kiêu ngạo này, vẫn là Mạnh Trạch, Long Chính Sơ cười cười: "À đúng rồi, cô Lưu có liên lạc lại với cậu không?"

"Cô Lưu không rảnh rỗi đến mức ngày nào cũng gọi điện thoại đâu."

"Tôi nghe được một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Năm vị đại tướng của cô Lưu, đã hy sinh một người."

Mạnh Trạch dừng bước, một tay đặt lên tay cầm của vali.

Long Chính Sơ vỗ tay: "Năn nỉ tôi đi, tôi sẽ nói cho cậu biết."

"Cút." Mạnh Trạch quay người bỏ đi.

Long Chính Sơ không nhịn được, đi theo: "Thích Hằng lớp cậu điểm thi thử càng ngày càng kém, không phải kém ba năm điểm, mà so với điểm cuối kỳ trước của cậu ta, có thể nói là tụt dốc không phanh, cô Lưu lo lắng đến mức ngày công bố điểm thi thử lần ba đã

gọi Thích Hằng đến văn phòng nói chuyện hai tiếng đồng hồ."

"Điểm của Thích Hằng không phải vẫn luôn ổn định sao?"

Long Chính Sơ thở dài: "Hỏi thế gian tình là gì, Thích Hằng cũng không thể tránh khỏi..."

"Cậu ta với ai?"

"Lớp 7, một nữ sinh rất xinh đẹp."

Dây thần kinh của Mạnh Trạch giật thót, miêu tả của Long Chính Sơ có thể trùng khớp với Lý Minh Lan.

"Nghe nói hai người bắt đầu từ kỳ nghỉ đông lớp 12, xảy ra chuyện này trước kỳ thi, thật đáng tiếc, cô Lưu còn phải cạnh tranh tỷ lệ đỗ đại học với giáo viên chủ nhiệm lớp tôi, thế là tóc bạc lại nhiều thêm." Long Chính Sơ cười như không cười, "Mạnh Trạch, kẻ máu lạnh này cậu mới là liều thuốc an thần của cô Lưu."

Đã là kẻ máu lạnh, đương nhiên không để ý đến Long Chính Sơ, Mạnh Trạch tự mình đi lên lầu.

*

Đã là buổi chiều.

Mạnh Trạch đi chuyến bay sớm, lẽ ra đã đến rồi chứ.

Nhưng mà, Lý Minh Lan không nhận được tin nhắn của cậu.

Chỗ ngồi phía sau cô, lại trống không.

Lúc sáng trong giờ đọc bài, giáo viên chủ nhiệm đến nói Mạnh Trạch đã quay về trường cũ.

Trước khi đi, cậu đã gửi lời chúc phúc đến tất cả các bạn học.

Nghe là biết do cô chủ nhiệm bịa ra, hơn nữa, cô chủ nhiệm còn nói: "Các em học sinh, Mạnh Trạch chúc các em có ý chí kiên cường, chinh phục kỳ thi đại học, thực hiện bước nhảy vọt trong đời."

Lý Minh Lan nghĩ, trừ khi Mạnh Trạch sắp chết, nếu không cậu không thể nào nói ra những lời chúc hào hùng như vậy, cậu chỉ nói hai chữ: "Cố lên."

Lý Minh Lan vỗ tay lên môi, đầu óc mình bị làm sao vậy? Sao lại có thể dùng từ "chết" chứ?

Nhưng mà, cô nhìn lên bầu trời đầy mây đen.

Mạnh Trạch sẽ không gặp chuyện gì chứ?

Buổi chiều, sau khi học xong tiết đầu tiên, Lý Minh Lan lén chuồn ra khỏi tòa nhà dạy học, gọi điện thoại cho Mạnh Trạch.

Điện thoại cậu vẫn tắt máy.

Cô bồn chồn lo lắng, nào còn tâm trạng nghe giảng.

Cô chỉ trách mình miệng quạ đen, nói gở.

Cô chắp hai tay lại, cầu nguyện trước cửa sổ.

Phật tổ ơi, Mạnh Trạch chỉ là tính cách hơi kỳ quặc thôi, thực ra cậu ấy vẫn là người rất tốt, mong cậu ấy được bình an vô sự.

Cô liên tục nhắn tin cho cậu: [Mạnh Trạch, Mạnh Trạch.]

…

Tan học, Lý Minh Lan đeo cặp sách, chậm rãi bước ra khỏi lớp học.

Lớp phó học tập đi xuống lầu theo sau cô: "Lý Minh Lan." Cuối tuần cậu ta đã cắt tóc, kiểu đầu đinh ngắn, để lộ vầng trán cao, trông rất có tinh thần.

Lý Minh Lan cười: "Lớp phó, kiểu tóc mới này của cậu trông sáng sủa quá."

Lớp phó học tập hơi ngại ngùng: "Bị mẹ mình lôi đi cắt đấy."

"Đẹp mà." Cô không tiếc lời khen.

Lớp phó học tập đi xuống lầu cùng cô: "Lý Minh Lan, cậu có thấy áp lực không?"

"Có chứ, nếu thi trượt, mình sẽ chết mất…" Cô dừng lại, cô cứ treo chữ "chết" ở miệng, thật xui xẻo.

"Đến lúc này rồi, cậu cứ thả lỏng, tuần sau được nghỉ rồi, ở lì trong nhà có khi còn căng thẳng hơn, cậu cứ ra ngoài giải khuây đi."

"Cảm ơn lớp phó."

Lớp phó học tập đi cùng Lý Minh Lan suốt dọc đường, hôm nay là đoạn đường cậu ta đi cùng cô dài nhất, một khi được nghỉ, hai người sẽ không còn thường xuyên gặp nhau nữa, cậu ta dừng lại ở ngã tư, do dự: "Lý Minh Lan."

"Hửm?" Trong lòng đang lo lắng cho Mạnh Trạch, nhưng Lý Minh Lan vẫn cố gắng mỉm cười.

"Đợi thi đại học xong, chúng ta ra ngoài chơi nhé?" Môi lớp phó học tập mấp máy, làm động tác nuốt nước bọt, lúc định nói lại thôi, ngàn vạn lời muốn nói cuối cùng chỉ còn lại một câu, "Thi tốt nhé."

"Cậu cũng vậy." Hai người chia tay ở ngã tư.

Lý Minh Lan quay người lại, nụ cười tắt ngúm.

Điện thoại Mạnh Trạch vẫn tắt máy, cô không ngốc, đương nhiên đoán được ý của cậu.

Người này thật vô tình.

Lý Minh Lan hậm hực, nhắn tin cho cậu: [Mạnh Trạch, nếu cậu không trả lời tin nhắn của tớ, tớ sẽ lột da, rút gân cậu.]

Có lẽ tin nhắn này cũng sẽ chìm nghỉm.

Mạnh Trạch, đồ khốn!

Đến tối, Lý Minh Lan không có tâm trạng làm bài tập toán, cô bê ghế ra ban công, bật đèn, cầm thẻ ghi từ vựng đọc to.

Cô ngồi ở mép ban công, mưa bụi bay vào, rơi trên tóc cô, làm ướt trán cô.

Cô lấy thẻ ghi từ vựng che lên đầu, hắt hơi một cái thật to.

Không biết Mạnh Trạch có nhớ đến cô không?

Chắc chắn là không, người này vô tình vô nghĩa, chắc vừa lên máy bay đã quên cô rồi.

Cậu không để ý đến cô, cô cũng không thèm để ý đến cậu.

Lý Minh Lan lại học thuộc tiếng Anh, học được một lúc, bỗng nhiên nhớ đến bài "Sonnet 116" của Shakespeare.

Cô tưởng mình học xong sẽ quên, nhưng mà, nhớ đến bóng dáng Mạnh Trạch, cô lại đọc thuộc lòng được cả bài thơ.

Lý Minh Lan không đọc tiếng Anh nữa, cô quay về phòng lấy giấy vẽ, cúi đầu vẽ.

Vẽ bằng cả trái tim, khác với vẽ bằng tay.

Cô vẽ khuôn mặt lạnh lùng của Mạnh Trạch, nét vẽ đầu tiên là những đường nét cứng cáp.

Cô cúi đầu, chống cằm lên bàn, cầm tờ giấy lên nhìn trái nhìn phải.

Cô cứ tưởng Mạnh Trạch thích mình.

Thì ra không phải.

Ai nói, tương tư có thể gieo hạt tương tư chứ, toàn lừa đảo.

*

Mạnh Trạch từ khi trở về vẫn luôn ở nhà, miền Bắc này mới là "nhà" của cậu.

Lâu ngày không có người ở, trong nhà có mùi ẩm mốc, cậu mở hết cửa sổ ra, gió lạnh thổi vào.

Mạnh Trạch lại ra ban công hút thuốc.

Đến khi cậu phát hiện ra mình nghiện thuốc lá nặng rồi, hai ngày cậu đã hút hết hai bao thuốc.

Điếu thuốc trên miệng cậu là một điếu mới.

Điều này trái với quyết định cai thuốc lá khi đến miền Bắc của cậu.

Cậu lấy xuống, dập tắt.

Cậu kèm cặp Lý Minh Lan là để cô có điểm thi đại học kha khá một

chút, nếu cậu cắt đứt liên lạc với cô, cô chắc chắn sẽ suy nghĩ lung tung…

Mọi công sức kèm cặp của cậu sẽ đổ sông đổ bể.

Tính toán thời gian, Lý Minh Lan chắc vẫn đang học.

Mạnh Trạch bật máy.

Tin nhắn ập đến dồn dập.

Cậu có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của cô, ấm ức, đáng thương, có lẽ còn chu môi, khi cô tức giận sẽ giống như hôm đó, vừa hát vừa đánh cậu túi bụi.

Để Lý Minh Lan giữ được tâm trạng tốt trước kỳ thi, Mạnh Trạch nhắn: [Tôi đến nơi rồi.]

*

Lý Minh Lan đang ngồi học, uể oải.

Chu Phác Ngọc nói: "Có phải vì Mạnh Trạch không có ở đây nên cậu quên hết những gì cậu ấy dạy rồi không?"

"Đương nhiên không phải, những bài cậu ấy bảo tớ học thuộc, tớ đều thuộc làu làu rồi." Lý Minh Lan và Mạnh Trạch còn có chuyện khác, nhưng trước kỳ thi đại học cô không thể nói với Chu Phác Ngọc.

Cô thở dài thườn thượt, lại cúi gằm mặt xuống.

Tan học, Lý Minh Lan mở ngăn kéo ra, lén lút bấm điện thoại.

Thấy có một tin nhắn chưa đọc, mắt cô sáng lên.

Ngay sau đó, cô nghĩ, biết đâu là tin nhắn rác của nhà mạng.

Lý Minh Lan đặt ngón tay lên nút xác nhận, chớp mắt, rồi nhấn mạnh.

Mạnh Trạch của cô cuối cùng cũng xuất hiện, cô còn tưởng cậu sẽ bỏ rơi cô, không bao giờ quay lại nữa.

Nhưng mà, tin nhắn báo bình an này của cậu đã chậm mất một ngày.

Cô không thèm để ý đến cậu.

Ngay sau đó, cô lại nhận được tin nhắn thứ hai.

Mạnh Trạch: [Điện thoại bị hỏng.]

Lý Minh Lan cảm thấy đây là một lý do rất ngớ ngẩn, giống như chiêu trò mà cô mới nghĩ ra, người thông minh sẽ không bịa ra lời nói dối giả tạo như vậy chứ…

*

Buổi tối, hai người gọi điện thoại cho nhau, sau đó, ngày nào cũng nói chuyện điện thoại.

Phí gọi đường dài rất đắt.

Hơn nữa, Lý Minh Lan lại nói rất nhiều, chưa đầy hai ngày, cô đã nhận được tin nhắn "Số dư không đủ".

Không ai ngờ rằng cuối tháng Năm rồi, lớp 12/7 lại xảy ra một chuyện lớn.

Một phóng viên đã đăng một bài báo về bạo lực , kèm theo một bức ảnh minh họa rõ nét.

Một nam sinh mặc đồng phục trường Nham Nguy.

Đây là lần đầu tiên Điêu Khôn lên báo, cậu ta vung nắm đấm, vẻ mặt hung dữ lao về phía một bóng người trong bóng tối.

Bài báo không nói người bị Điêu Khôn đánh là ai.

Chuyện này một khi đã ra khỏi cổng trường thì không phải là chuyện mà giáo viên chủ nhiệm có thể dàn xếp được nữa.

Điêu Khôn đến văn phòng giáo viên chủ nhiệm, ở đó cả buổi chiều.

Ngày hôm sau, cậu ta không đến lớp nữa.

Giáo viên chủ nhiệm đến phòng hiệu trưởng xin cho Điêu Khôn, chỉ còn chưa đầy mười ngày nữa là đến kỳ thi đại học, nếu lúc này đuổi học Điêu Khôn, chẳng khác nào hủy hoại cả cuộc đời cậu học sinh này.

Nhà trường cho Điêu Khôn nghỉ học trước thời hạn.

Phùng Thiên Lãng nghe học sinh lớp 11 nói, có người đã đăng chuyện này lên diễn đàn mạng.

Lý Minh Lan không đến quán net, cũng không biết dư luận có xôn xao hay không.

Cô nói với Mạnh Trạch: "Hôm nay, cô giáo phát ảnh tốt nghiệp xuống, không ngờ cả cậu và Điêu Khôn đều không có trong ảnh lớp."

Mạnh Trạch như vô tình hỏi: "Ảnh tốt nghiệp chụp thế nào?"

"Cũng được." Lý Minh Lan cười ha hả, "Nhưng Mạnh Trạch, lúc chụp ảnh cậu nhắm mắt, cậu là người ngốc nghếch nhất trong ảnh tốt

nghiệp!"

Mạnh Trạch: "..."

Cậu ngậm thuốc lá, châm lửa, cậu vẫn chưa cai thuốc lá, tạm thời không thể cai được, cậu còn phải dỗ dành Lý Minh Lan.

Điêu Khôn đã lên báo, dù không bị đuổi học, tâm lý khi thi đại học cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Điêu Khôn than thở với anh trai.

Mạnh Trạch thì tìm một người có địa vị trong xã hội, bố Mạnh.

Học sinh khi gặp vấn đề nan giải, sẽ chọn để người lớn ra tay.

Người lớn có cách giải quyết tưởng chừng như văn minh, nhưng thực chất lại rất tàn nhẫn.

*

Mấy ngày Mạnh Trạch quay lại, cậu không liên lạc với bạn học nào khác.

Cô Lưu gọi điện thoại cho cậu, nhắc nhở cậu đến làm quen với địa điểm thi trước, tránh đến ngày thi đại học lại không tìm thấy phòng thi.

Mạnh Trạch đi dạo một vòng, gặp vài người bạn học.

Họ thấy cậu đều rất bất ngờ.

Có gì mà phải bất ngờ, cậu vốn dĩ phải quay lại thi đại học, cậu làm theo lời dạy của ông ngoại, thể hiện sự lịch sự.

Lớp trưởng: "Trưa rồi, hay là cùng nhau ăn cơm nhé?"

Cả nhóm đến một quán ăn nhỏ.

Lớp trưởng vừa nhắn tin vừa nói: "Đợi chút, còn một người nữa."

Nói xong chưa đầy ba phút, lớp trưởng cười với ra ngoài: "Đến rồi."

Mạnh Trạch quay lưng về phía cửa, không quay đầu lại, cho đến khi cậu nghe thấy…

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Tim cậu rung lên, rõ ràng biết Lý Minh Lan sẽ không ở đây, nhưng chỉ có cô mới gọi tên cậu hai lần như vậy.

Mạnh Trạch quay người lại.

Người đến là một bạn nữ cùng lớp, chính là người đã gửi bưu thiếp cho cậu, tên là Dương Mạn.

"Mình tự tiện đến đây." Dương Mạn nở nụ cười tươi rói với cậu.

Giọng Dương Mạn lúc nãy gọi cậu rất giống Lý Minh Lan, nhưng khi nói chuyện bình thường thì lại khác.

"Lâu rồi không gặp." Dương Mạn ho khan hai tiếng, "Tuần trước, mình bị sốt, mình lo lắng muốn chết, sợ mình bị ốm khi thi, may mà hai ngày nay bệnh tình đã thuyên giảm."

Dương Mạn ngồi cạnh Mạnh Trạch: "Cậu... mình đã gửi bưu thiếp cho cậu."

"Thật sao?" Mạnh Trạch giả vờ không biết, "Tôi không sống cùng bố mẹ, chắc là họ nhận được."

Dương Mạn mỉm cười: "Cũng không phải thứ gì to tát, cậu quay lại

là tốt rồi."

Mọi người đều là học sinh lớp chọn, chủ đề trò chuyện đều là kỳ thi đại học và nguyện vọng.

Trong bữa ăn, không ai nhắc đến Thích Hằng.

Lớp trưởng đứng dậy: "Mọi người sắp bước vào trận chiến, lấy trà thay rượu, cạn ly!"

Một bàn tròn, xung quanh đều là người.

Mạnh Trạch bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, như thể hai tiếng gọi của Dương Mạn đã khơi gợi một vài cảm xúc trong lòng cậu.

Cậu nghe những người bạn cùng lớp nói về ước mơ tương lai, nhưng lại không tập trung.

Dương Mạn nói với cậu vài câu.

Mạnh Trạch trả lời qua loa.

Ăn xong, Mạnh Trạch đi ra ngoài trước, phía sau lại vang lên hai tiếng gọi: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Cậu dừng bước, không quay đầu lại.

Dương Mạn bước đến, sóng vai với cậu: "Nghĩ lại, lần trước mình gặp cậu hình như là vào tháng Một."

"Ừ." Mạnh Trạch học cùng lớp với Dương Mạn hai năm rưỡi, nhưng ấn tượng mà Dương Mạn để lại cho cậu kém xa so với những gì cậu trải qua ở trường Nham Nguy.

Nếu nói Dương Mạn giống ai, chắc là Lý Nghi Gia, hai người đều là những cô gái tài năng xuất chúng.

Dương Mạn: "Mạnh Trạch, cậu đã nghĩ kỹ sẽ thi vào trường nào chưa?"

Mạnh Trạch: "Tôi sẽ ở lại thành phố này."

Dương Mạn: "Mình cũng vậy."

Chỉ cần Dương Mạn không nói chuyện, hai người sẽ rơi vào im lặng.

Mạnh Trạch còn lạnh lùng hơn trước, nhưng ngoài sự lạnh lùng ra còn có vẻ lơ đãng, Dương Mạn cảm thấy khí chất của cậu thoải mái hơn.

Cô cụp mắt xuống, cô có nguyên tắc, nhất định phải đợi đến sau kỳ thi đại học mới nói: "Mạnh Trạch, đợi thi xong, chúng ta cùng nhau ăn một bữa nhé."

"Thi tốt nhé."

"Mạnh Trạch, hy vọng sau này chúng ta có thể học cùng trường đại học."

Mạnh Trạch gật đầu.

Dù sao cậu cũng không định quay lại miền Nam nữa.

Thế giới của học sinh cấp ba chỉ có bốn bức tường trong lớp học, tầm nhìn hạn hẹp.

Không chỉ cậu, Lý Minh Lan cũng vậy, từ trường cấp ba khép kín bước vào môi trường đại học cởi mở, có vô vàn biến số.

Lý Minh Lan theo đuổi cậu vì cô thích người tài giỏi, cậu vừa hay phù hợp với điều kiện này, ngoài xã hội có vô số người ưu tú, cô có thể gặp vô số "thiên tài".

Thích Hằng chính là ví dụ điển hình của việc quá đắm chìm vào trò chơi tình yêu trẻ con.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 51: Kỳ thi đại học kết thúc

Năm nay, kỳ thi năng khiếu của Học viện Mỹ thuật diễn ra khá muộn, kết quả thi vòng hai cuối cùng cũng được công bố trước kỳ thi đại học.

Lý Húc Bân không cần hỏi, chỉ cần thấy em gái nghiêng trái nghiêng phải, cằm và trần nhà tạo thành một đường thẳng, là anh biết em gái đã đậu.

Bố mẹ anh lại càng không cần phải nói, vui mừng ra mặt.

Lý Minh Lan đạt điểm số cao đến bất ngờ.

Lý Húc Bân thở dài một hơi, em gái anh đã bỏ bê hội họa nhiều năm, anh gần như nghĩ rằng con đường nghệ thuật của cô đã bị chặn đứng, nào ngờ chỉ cần cô cố gắng một chút đã đuổi kịp người khác mấy năm trời.

Đây chẳng phải là một thiên tài sao?

*

Hình thức và thời gian thi đại học của mỗi tỉnh đều khác nhau.

Một số tỉnh phía Nam thi trong bốn ngày, mùng bảy, tám, chín, mười. Lý Minh Lan chọn môn Vật lý, đến sáng mùng chín là thi xong.

Kỳ thi đại học của Mạnh Trạch là ngày mùng bảy và mùng tám, tổng cộng hai ngày.

Ngày năm tháng Sáu.

Vợ chồng nhà họ Mạnh đáp chuyến bay khác nhau đến đây.

Hai người không báo lịch trình cho nhau, nhưng một người ì ạch, một người nhanh như chớp, lại tình cờ gặp nhau dưới lầu, đều bày ra vẻ mặt khó chịu với đối phương, rồi mới lên lầu.

Ông Mạnh mở cửa.

Bà Mạnh khoanh tay đứng bên cạnh, cứ như là người sống ở căn hộ bên cạnh.

Gặp Mạnh Trạch, ông Mạnh bà Mạnh ngay lập tức điều chỉnh biểu cảm, trở thành một cặp cha mẹ hiền từ.

Mạnh Trạch thà rằng họ đừng về.

Ông Mạnh bước vào, ngồi xuống, bà Mạnh chỉ có thể đứng, đợi đến khi ông Mạnh đứng dậy đi vệ sinh, bà mới ngồi xuống.

Ông Mạnh từ nhà vệ sinh đi ra, thấy chỗ của mình không còn, ông liền ra ban công.

Ai cũng có thể đoán được quan hệ của cặp vợ chồng này tệ đến mức nào, thà rằng ba người ở ba nơi, mỗi người một nhà.

Buổi tối, Lý Minh Lan gọi điện thoại cho Mạnh Trạch như thường lệ: "Bố mẹ sắp tịch thu điện thoại của tớ rồi, Mạnh Trạch, cố lên! Tớ đợi cậu về."

"Cố lên." Mạnh Trạch không trả lời "về", hay "không về".

Cô im lặng một lúc, rồi lại nói: "Mạnh Trạch, chúng ta gặp lại nhau sau kỳ thi đại học nhé."

"Ừ." Lời nói lơ lửng trong không trung, có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Trong phòng chỉ có một cửa sổ nhỏ, Mạnh Trạch muốn ra ban công hút thuốc thì phải đi qua phòng khách.

Bà Mạnh đang ngồi xem tivi trên ghế sofa.

Mạnh Trạch đã lường trước được điều này, hôm qua cậu đã mua một hộp kẹo cao su ở dưới lầu.

Ban đầu định dùng để cai thuốc, nhưng không phải nicotin, không gây nghiện, không thỏa mãn cơn thèm, cũng không kích thích.

Cậu chỉ đơn thuần muốn nếm thử mùi vị giống với Lý Minh Lan.

*

Ngày tám tháng Sáu.

Mưa tầm tã từ sáng đến giờ vẫn chưa dứt.

Kỳ thi đại học kết thúc.

Trong phòng thi vang lên những tiếng reo hò náo nhiệt, một nam sinh đứng bên hành lang, dùng sức đập vào lan can, cả người và quần áo đều bị nước mưa bắn lên, cậu ta không hề bận tâm, lan can kim loại phát ra tiếng "cạch cạch", hòa cùng tiếng mưa rơi.

Mạnh Trạch nhẹ nhàng nói: "Cho tôi qua."

Nam sinh bực bội, nhường đường.

Nơi nào cũng ồn ào náo nhiệt, Mạnh Trạch giương ô, nhìn thấy Dương Mạn bên bồn hoa, cậu dừng lại, đi vòng sang hướng khác.

Không phải cậu tưởng bở nghĩ rằng Dương Mạn đang đợi mình, mà là bây giờ cậu không muốn ứng phó với bạn học.

Cậu lội nước mưa, đến quán net.

Kỳ thi ở phía Nam vẫn chưa kết thúc, nhưng chắc hẳn đã có phóng viên theo dõi đề thi năm nay.

Mạnh Trạch vào một vài diễn đàn.

Thi đại học là chuyện lớn, quản trị viên đã đăng những chủ đề nổi bật, nhưng kỳ thi vẫn chưa chính thức kết thúc nên bài đăng thảo luận rất ít.

Khi đang buồn chán, Mạnh Trạch nhớ đến hôm đó, vì "chia tay tại chỗ" mà Lý Minh Lan giận dỗi, nên hai người đã không xem "Anh hùng xạ điêu chi Đông thành tây tựu" cùng nhau.

Thôi thì cậu tự xem một mình vậy.

Mặt cậu không cảm xúc, quả nhiên không thể thưởng thức được sở thích của Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch chán nản làm mới trang web, thấy chuyên mục truyện ma của diễn đàn có một bài đăng "HOT".

Truyện ma vừa hay để giết thời gian.

Thời buổi này, ngay cả truyện ma cũng không thoát khỏi mô típ yêu đương, dân chúng bá tánh đều là phụ, yêu đương mới là chính cái gì chứ.

Chán quá, mai xem tiếp vậy.

*

Ngày chín tháng Sáu.

Ông Mạnh nói công việc bận rộn, sáng đã ra sân bay.

Ông vừa đi, công việc của bà Mạnh cũng bận rộn, bà đặt vé máy bay buổi trưa.

Trong nhà chỉ còn lại một mình Mạnh Trạch, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.

Lạ thật, ông Mạnh bà Mạnh vừa đi, trời liền nắng lên.

Mạnh Trạch đến quán net.

Buổi trưa, tiếng chuông điện thoại trong trẻo vang lên từ góc bàn.

Lý Minh Lan đã thi xong môn Vật lý.

Cậu tắt trang web và nhạc, nhìn điện thoại.

Hai mươi phút trôi qua, màn hình điện thoại vẫn tối om.

Cô không nhắn tin cho cậu ngay lập tức.

Lại hai mươi phút nữa trôi qua, vẫn bặt vô âm tín.

Đúng rồi, điện thoại của Lý Minh Lan đã bị bố mẹ tịch thu, cô phải về nhà mới có thể liên lạc với cậu.

Mạnh Trạch ngồi ở quán net ba tiếng đồng hồ, liên tục làm mới chủ đề thi đại học, ngay cả những bài đăng câu view cậu cũng không bỏ qua.

Cuối cùng, cậu thấy có người bình luận tiết lộ đề Toán.

Thật trùng hợp, câu hỏi lớn năm nay chính là câu cậu đã giảng giải

trọng tâm cho Lý Minh Lan.

Đức Phật thực sự đang phù hộ cho Lý Minh Lan.

Cô rất im lặng, không nói một lời.

Cô không hỏi.

Cậu cũng sẽ không hỏi.

Mạnh Trạch tắt máy tính, quay người đi ra ngoài, thấy người đang đi tới.

Là Thích Hằng.

Thích Hằng đẩy gọng kính: "Cậu về thi đại học à." Gọng kính của cậu ta vừa đen vừa to và quê mùa, nhưng cậu ta có đường nét sắc sảo, sống mũi cao, là kiểu người có tướng Tây.

Mạnh Trạch vừa nhìn thấy Thích Hằng đã cảm thấy, người này quá giả tạo.

Hai người không thân thiết, Mạnh Trạch đáp: "Ừ."

Buổi chiều, Mạnh Trạch mua vài bao thuốc lá và vài hộp mì ăn liền.

Cậu đã ở đây gần ba năm, cũng không biết ở miền Bắc có nơi nào bán đĩa phim hoạt hình không, truyền hình cáp ở nhà đã bị cắt từ lâu, cậu chỉ có thể đi thuê phim, chương trình truyền hình để giết thời gian.

Trên con phố này có hai quán net, quán lớn có hai tầng, thường xuyên kín chỗ.

Quán nhỏ thì máy tính khá cũ, lại còn bị người ta phàn nàn mạng chậm, làm ăn không bằng người ta, ông chủ liền tận dụng một nửa

mặt bằng để cho thuê đĩa.

Ông chủ nói những đĩa phim này của ông đều là hàng chính hãng được sưu tầm, đẳng cấp khác hẳn với hàng rong ngoài đường.

Mạnh Trạch hỏi: "Có phim nào đề cử không?"

"Năm kia có một bộ phim thần tượng rất nổi, hot đến tận bây giờ." Ông chủ gõ gõ vào một tấm poster cũ trên tường. "F4."

Mạnh Trạch thuận miệng hỏi: "Nội dung gì vậy?"

Hỏi đúng câu ông chủ không biết trả lời, ông chủ chỉ phụ trách quảng cáo chứ bản thân chưa xem qua, ông liếc nhìn phần giới thiệu, dựa vào kinh nghiệm bán đĩa nhiều năm, tóm tắt lại: "Kể về câu chuyện tình yêu hận thù của một cô gái và bốn chàng trai."

Mạnh Trạch: "..."

Ông chủ: "Thế nào?"

Mạnh Trạch: "Nhiều người vậy, thôi khỏi."

Ông chủ nhìn Mạnh Trạch, rồi lại nhìn phần giới thiệu, nói tiếp: "Nói về bí quyết chinh phục tình yêu của đàn ông." Mặc kệ đúng sai, chỉ cần là phim tình cảm có kết thúc viên mãn, đều có thể áp dụng câu giới thiệu này.

Ngày nào cũng yêu đương, còn làm được việc gì nữa không? "Không cần phim tình cảm."

"Cậu thanh niên này, đây đều là kinh nghiệm thành công, học được vài chiêu, dỗ dành bạn gái vui vẻ, bớt đi đường vòng." Ông chủ vừa nói vừa lục tìm đĩa. "Đây, phim chuyển thể từ tiểu thuyết của bậc thầy trinh thám, nói về cái gì nhỉ? Nói về bí quyết chinh phục tình yêu thất bại của một người đàn ông, cứ lẩn quẩn mãi, không thoát

ra được."

Mạnh Trạch bị nói đến phát chán: "Thành công, thất bại, mỗi loại năm đĩa, tổng cộng mười đĩa."

*

Mạnh Trạch chỉ mất một ngày đã xem hết tất cả những ví dụ thất bại.

Lý Minh Lan không có tin tức gì, điều này không giống cô, cô không giấu được chuyện gì, chắc chắn sẽ nói nhảm với cậu.

Trong phim, đêm khuya tĩnh mịch vang lên tiếng súng chói tai, tiếng hét của nữ chính có thể làm vỡ cả loa.

Mạnh Trạch đột ngột nhảy khỏi ghế sofa, cậu lập tức gọi điện cho Lý Minh Lan.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạnh lùng của tổng đài: "Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy."

Điện thoại suýt chút nữa trượt khỏi tay cậu.

Lần cuối cùng cậu gọi điện cho Lý Minh Lan, cô không có gì bất thường, cười híp mắt, vừa nghe máy đã nói: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch." Cứ thế biến cái tên hai chữ thành bốn chữ.

Sau đó thì sao? Cô nói cô đợi cậu về, gặp lại nhau sau kỳ thi đại học.

"Gặp lại" mà Lý Minh Lan nói, chẳng lẽ là "không bao giờ gặp lại"?

Không phải.

Cô giận dỗi là phải nổi nóng, nhất định sẽ nổi nóng với cậu.

Trừ khi.

Trừ khi... cậu lại bị trừ điểm đến mức trượt.

Nữ chính trong phim lại hét lên một tiếng thảm thiết.

Thần kinh thính giác của Mạnh Trạch giật giật liên tục.

Lý Minh Lan và cậu một Nam một Bắc, phương thức liên lạc duy nhất là điện thoại, hoặc mạng internet, cậu và cô có tài khoản QQ đẹp.

Cậu chạy ra ngoài, nghe thấy tiếng tivi mình chưa tắt, người phụ nữ chỉ biết hét lên, thật phiền phức, cậu đóng sầm cửa lại.

Quán net lớn đã kín chỗ, ông chủ dán biển giảm giá "học sinh thi đại học giảm 20%", bên ngoài có vài học sinh đang xếp hàng chờ.

Mạnh Trạch đành phải đến quán nhỏ.

Cậu quên mặc áo dài tay, vì chạy nên cậu đổ mồ hôi, cánh tay tiếp xúc với ánh nắng mặt trời vừa ngứa vừa đau.

Đến quán net, cậu ngồi vào chỗ gần nhất, tranh thủ lúc máy tính đang khởi động nhìn cánh tay, một vùng da bằng lòng bàn tay nổi lên những đám mây đỏ kỳ lạ.

Cậu vỗ mạnh vào đó.

Làn da lõm xuống, trắng bệch trong một giây, sau đó đỏ lên càng nhanh hơn, như màu máu tươi trong phim.

QQ của Mạnh Trạch chỉ có một người liên lạc.

Lý Minh Lan không online.

Tài khoản QQ đuôi 13 tuy là Mạnh Trạch đang dùng, nhưng Lý Minh Lan biết mật khẩu, cô đã đăng nhập một lần, cũng không làm gì cả, chỉ cài đặt cho cả hai chế độ hiển thị khi ẩn, sau đó kéo cậu vào nhóm QQ lớp 12/7.

Mạnh Trạch chưa bao giờ xem nhóm QQ, cậu không thích giao tiếp xã hội, giao tài khoản QQ cho Lý Minh Lan quản lý, cậu cũng đỡ mất công.

Lúc này, cậu mở nhóm lớp.

Trang hiển thị trống trơn.

Mạnh Trạch mở lịch sử trò chuyện, lật từng trang, hôm nay vừa thi xong, không có bạn học nào nhắn tin, phần lớn là tin nhắn trước kỳ thi.

Mạnh Trạch ngồi lì ở quán net cả ngày, chỉ thấy Đinh Chương online, gửi một biểu tượng cảm xúc trong nhóm.

*

Cuộc sống một mình của Mạnh Trạch bị Long Chính Sơ làm gián đoạn, cậu đi đổ rác.

Long Chính Sơ bắt gặp cậu, giơ phiếu giảm giá trong tay lên: "Cà phê, mua một tặng một, tôi mời cậu nhé."

Mạnh Trạch không muốn đi.

Tuy nhiên, hè năm ngoái, ngày đầu tiên cậu gặp Lý Minh Lan, cô đã dùng phiếu giảm giá mua một tặng một mời cậu một ly cà phê.

"Đi thôi." Long Chính Sơ đẩy Mạnh Trạch. "Nếu không có tôi, cậu thực sự sẽ không có một người bạn nào đâu."

Cũng không hẳn, chẳng phải còn có Vương Huy sao.

Người có thể trò chuyện hợp ý với Mạnh Trạch rất ít, sau khi chuyển đến trường trung học Nham Nguy, cậu cũng không nghĩ đến chuyện liên lạc với Long Chính Sơ.

Long Chính Sơ lắc đầu: "Cậu thực sự phải cảm ơn trời đất đã ban cho cậu khuôn mặt này, nếu không, tính tình xấu, người lại xấu, ai thèm để ý đến cậu chứ."

"Nông cạn." Mạnh Trạch chỉ buông ra hai chữ này.

Long Chính Sơ thích phô trương, nhất định phải ngồi ở vị trí dễ thấy nhất, cậu ta kéo Mạnh Trạch đang định đi vào góc, nói: "Người tự ti mới thích núp trong góc."

"Người tự luyến mới thích ngồi giữa sân khấu."

Long Chính Sơ vuốt tóc mái: "Với tố chất của chúng ta, chính là người của công chúng."

Mạnh Trạch không thèm để ý đến cậu ta, tự mình đi vào góc.

"Hứ, chiếm chỗ của khách rồi." Long Chính Sơ gọi hai ly cà phê, ngồi đối diện Mạnh Trạch. "Đúng rồi, cậu về đây đã gặp Thích Hằng chưa?"

"Gặp thoáng qua."

"Cậu ta đúng là cố chấp, đã vào trường danh tiếng rồi, muốn gặp kiểu con gái nào mà chẳng được? Cứ phải so đo chuyện hồi cấp ba." Dù ngồi trong góc, Long Chính Sơ vẫn phải ngả người ra sau, duỗi thẳng lưng, như sợ người khác không chú ý đến mình. "May mà cậu ta nghe lời thầy Lưu."

Mạnh Trạch phản ứng thờ ơ.

"Dứt khoát với mấy bạn nữ." Long Chính Sơ làm động tác chặt chém.

Quán cà phê đang chuẩn bị cho hoạt động mùa hè, trên cây trang trí treo vài con thú nhồi bông nhỏ, trong đó có một con sóc nhỏ má phúng phính, mắt to tròn, đuôi nhỏ vểnh lên.

Long Chính Sơ hỏi: "Mạnh Trạch, kỳ thi đại học này cậu dự đoán được bao nhiêu điểm?"

Mạnh Trạch không nghe thấy Long Chính Sơ nói gì, cậu đứng dậy, bóp con sóc nhồi bông.

Thật sự, giống hệt đôi má phúng phính đỏ ửng của Lý Minh Lan.

*

Ngày 11 tháng Sáu.

Ngoài quán net, Mạnh Trạch không đi đâu cả, đói thì gọi đồ ăn ngoài ở quán net.

Lý Minh Lan bặt vô âm tín, điện thoại tắt máy, QQ offline.

Hôm nay, nhóm lớp mới sôi nổi, tin nhắn hiện lên liên tục.

Không cần dùng đến công nghệ cao để tìm kiếm từ khóa, ánh mắt sắc bén của Mạnh Trạch đã bắt được ba chữ "Lý Minh Lan".

Có người đã cài đặt cỡ chữ màu đỏ rất lớn, lẫn trong đó.

Mạnh Trạch đọc tin nhắn mới biết, người dùng cỡ chữ lớn là Chu Phác Ngọc.

Chu Phác Ngọc: "Lý Minh Lan đi đâu rồi?"

Sau đó, mọi người trò chuyện đều dùng chữ "cô ấy".

Phùng Thiên Lãng: "Thi xong rồi chắc ở nhà chứ?"

Chu Phác Ngọc: "Hôm thi Vật lý, cậu ấy nói hơi khó chịu, hai ngày nay không có tin tức gì, liên lạc không được."

Mạnh Trạch không nhúc nhích, chỉ có nhãn cầu di chuyển theo nội dung trên màn hình.

Hai phút sau, Hồ Hàn Nhiên xuất hiện: "Cậu ấy đi bệnh viện rồi."

Lúc này, vài người đồng thời hỏi: "Cậu ấy bị sao vậy?"

Hồ Hàn Nhiên đánh chữ khá chậm, lại thêm một phút nữa mới nói: "Hôm thi, buổi sáng tôi gặp cậu ấy, sắc mặt cậu ấy không ổn, trắng bệch không chút máu, môi cũng khô nứt, tôi hỏi cậu ấy làm sao, cậu ấy nói hơi khó chịu, thi xong, tôi lại gặp cậu ấy, cậu ấy nói..."

Chu Phác Ngọc: "Nói gì?"

Hồ Hàn Nhiên: "Nói hôm đó có thể là lần cuối cùng tôi gặp cậu ấy."

Chu Phác Ngọc: "Bây giờ cậu ấy thế nào rồi?"

Hồ Hàn Nhiên: "Không biết nữa, hai ngày nay tôi cũng lo lắm!"

Mồ hôi lúc nãy chưa lau sạch, dính trên trán, nhỏ thành giọt.

Khoảnh khắc này, Mạnh Trạch lại toát mồ hôi, cảm giác lạnh lẽo thấm ra từ da, hóa thành nước, chốc lát đã ướt đẫm lưng cậu.

Ông chủ nghe thấy tiếng ghế đổ ầm ầm bên trong, ông "ối chao" một tiếng.

Mở quán net sợ nhất là mấy đứa đầu gấu gây chuyện, mà những đứa nghiện net lại đa phần là đầu gấu.

Ông chủ vội vàng chạy vào, lại thấy một người xông ra ngoài, tốc độ nhanh như chớp, suýt chút nữa đâm vào ông chủ nặng chín chục ký khiến ông xoay vòng vòng.

Ông chủ nhìn kỹ.

Một chỗ ngồi trống không, ông đuổi theo, hét lớn: "Này nhóc! Cậu chưa trả tiền!"

Mạnh Trạch chạy ra ngoài nghe rõ, dừng bước, quay đầu lại.

Ông chủ thấy cậu mặt mày hung dữ, bèn nói phải trái: "Cậu thanh niên, đẹp trai không thể thay tiền được."

Mạnh Trạch ném xuống một tờ mười tệ.

Ông chủ đi vòng ra sau quầy, mở ngăn kéo, vừa tìm tiền thối vừa lẩm bẩm: "Vấn đề nào có thể giải quyết bằng tiền thì cứ giải quyết bằng tiền." Đến khi ông ngẩng đầu lên, bóng dáng cậu thanh niên kia đã biến mất.

"Nhưng cũng không thể chỉ giải quyết vấn đề bằng tiền." Ông chủ cầm tiền thừa đuổi theo, nói nốt câu còn lại trong thời gian ngắn nhất. "Này, nhóc, tôi phải trả lại tiền thừa cho cậu."

Ông chủ đút tiền thừa vào túi: "Hầy, như tên lửa vậy, xoẹt một cái, biến mất tiêu rồi."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 52: Lý Minh Lan, cậu là đồ lừa đảo

Tiền vé máy bay không phải là con số nhỏ.

Mạnh Trạch nghĩ ra một cái cớ, gọi điện thoại cho bố: "Bố, bố có thể mua cho con vé máy bay sớm nhất quay lại đó không?"

Ông Mạnh nhớ con trai đã nói sẽ ở miền Bắc trong kỳ nghỉ hè, nhưng có lẽ nhớ nhầm, ông hỏi: "Vậy đăng ký nguyện vọng thì sao?"

"Bây giờ đăng ký trên mạng, đợi có kết quả, con sẽ gọi điện thoại trao đổi với giáo viên."

"Muốn sớm nhất?" Ông Mạnh nghi ngờ, "Sao lại gấp gáp như vậy?"

"Bố, ngày mai là sinh nhật của mẹ."

Ông Mạnh ngẩn người: "Ôi trời, bố bận quá, quên mất chuyện quan trọng như vậy."

Nếu không phải Mạnh Trạch muốn quay lại, cậu cũng sẽ không nhắc đến chuyện này, cậu nói: "Con muốn tạo bất ngờ cho mẹ, chỉ có thể nhờ bố đặt vé máy bay thôi."

Mừng sinh nhật mẹ là biểu hiện của sự hiếu thảo, dù ông Mạnh có nhiều lời phàn nàn về bà Mạnh, cũng không thể bộc lộ trước mặt con trai, ông ậm ừ cho qua chuyện: "Đúng rồi."

Thời gian gấp gáp, chuyến bay sớm nhất là chuyến bay đêm.

Ông Mạnh nói: "Hay là mua vé máy bay ban ngày đi? Tối nay con nghỉ ngơi cho khỏe."

"Bố, cứ chuyến bay tối nay đi, mai con còn phải đi dạo, chuẩn bị quà cho mẹ."

Ông Mạnh đành phải đồng ý.

Mạnh Trạch một mình đứng trong căn nhà rộng lớn, trống trải, suy nghĩ dần dần trở lại.

Trong danh bạ điện thoại của cậu chỉ có hai số liên lạc của trường Nham Nguy.

Một là Lý Minh Lan, còn lại là Vương Huy.

Vương Huy rất nhanh nhạy với tin tức, có lẽ cậu ấy biết tình hình của lớp 12/7.

Vương Huy nhận được điện thoại của Mạnh Trạch, cười cười, sau đó có chút trách móc: "Cậu thật là, đi miền Bắc mà không nói tiếng nào, chúng ta còn chưa kịp ăn bữa cơm chia tay."

Vương Huy có thể chơi với Mạnh Trạch nhiều năm như vậy đều nhờ vào bản lĩnh tự nhiên của cậu ta, hơn nữa danh hiệu "người bạn duy nhất" khiến Vương Huy rất đắc ý.

Nhưng trong tai Mạnh Trạch lại là ba chữ "không có bạn" của Long Chính Sơ, Mạnh Trạch cũng coi như có chút lương tâm, hỏi han tình hình thi cử của Vương Huy trước.

Vương Huy: "Cũng tàm tạm, yêu cầu của tôi không cao, thi đỗ đại học là được rồi."

Hai người nói chuyện vài câu.

Mạnh Trạch như vô tình hỏi: "Cậu có biết tình hình thi cử của lớp 12/7 không?"

"Lớp cậu á?" Vương Huy thấy lạ, từ bao giờ Mạnh Trạch lại quan tâm đến bạn học trong lớp như vậy? Vương Huy có nhiều bạn bè, lớp nào cậu ta cũng có một hai người nói chuyện được, khả năng hóng hớt của cậu ta thuộc hàng nhất nhì, "Có vài người chắc thi cũng được, còn vài người chắc phải thu dọn hành lý, tìm đường khác thôi."

"Mấy người xung quanh tôi thì sao?" Cánh tay Mạnh Trạch hơi ngứa, cậu cầm điện thoại, đi vào nhà vệ sinh soi gương.

"Mấy người đó à, tôi không rõ lắm." Vương Huy dừng lại một chút, "À đúng rồi, Lý Minh Lan hôm thi môn Vật lý hình như không được khỏe, chưa thi mà tôi đã thấy cậu ấy đi vệ sinh hai lần, mặt mũi tái nhợt."

"Sau đó thì sao?" Mạnh Trạch vừa ngẩng lên, liền thấy sắc mặt và môi mình trong gương thay đổi theo lời Vương Huy, tạo thành sự tương phản rõ rệt với mảng mẩn đỏ trên cánh tay.

"Sau đó tôi không gặp cậu ấy nữa, phòng thi của tôi và cậu ấy cách xa nhau."

"Cậu có biết cậu ấy ở bệnh viện nào không?"

"Cậu ấy vẫn còn ốm à?" Hỏi xong câu này, Vương Huy mới sực nhớ, tại sao Mạnh Trạch lại quan tâm đến Lý Minh Lan?

"Nghe nói." Mạnh Trạch cũng không hỏi nhiều nữa.

Người trong lớp 7 còn không biết tin tức, Vương Huy càng không thể biết.

Mạnh Trạch đứng ngồi không yên, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra sân

bay.

Long Chính Sơ vừa chạy bộ đêm về, sau khi uống cà phê với Mạnh Trạch xong, cậu ta đi uốn tóc xoăn, nói mình thích con gái tóc ngắn kiểu Maruko, nên cậu ta uốn tóc xoăn tít.

Tóc xoăn bị mồ hôi làm ướt, xẹp xuống.

Cậu ta hất tóc mạnh, cúi đầu, lắc đầu, rồi lại cúi đầu, lại lắc đầu, thấy Mạnh Trạch đeo một chiếc balo lớn: "Cậu đi đâu đấy? Du lịch tốt nghiệp à?"

"Về miền Nam."

"Hôm qua không phải cậu mới nói sẽ ở lại đây đến khi có kết quả thi sao? Chúng ta còn phải so điểm thi đại học." Long Chính Sơ vuốt tóc ra sau, "Mạnh Trạch, cậu nuốt lời rồi đấy."

"Mai là sinh nhật mẹ tôi."

"Ồ, ra là vậy."

"Điểm số chỉ là con số, nhắn tin là biết rồi."

Long Chính Sơ coi như đã hiểu, chỉ có cậu ta cứ canh cánh trong lòng chuyện cạnh tranh giữa hai người, Mạnh Trạch căn bản không để tâm, Long Chính Sơ ấm ức nói: "Đồ máu lạnh, đáng đời cậu không có bạn bè."

Mạnh Trạch suýt nữa đã đáp lại cậu ta một câu: Cậu không có bạn bè, nhưng cậu có bạn gái.

Đúng vậy, Lý Minh Lan là người bạn gái đầu tiên trên danh nghĩa của cậu, cô ấy bị ốm, cậu phải quay lại thăm.

Cậu lên xe.

Nhớ đến câu nói "lần cuối cùng gặp mặt" của Hồ Hàn Nhiên, xương sườn Mạnh Trạch như bị lệch, khiến cậu thấy khó thở.

Một người qua đường thấy cậu dừng lại, người nghiêng sang bên trái, quan tâm hỏi: "Chàng trai, cậu có khó chịu ở đâu không?"

Mạnh Trạch hít một hơi thật sâu: "Không sao ạ."

Cậu ngước nhìn bầu trời, cậu bị Lý Minh Lan lây bệnh mê tín, vậy mà lại cầu xin Phật Tổ.

Lý Minh Lan chỉ là hơi ngốc một chút, nhưng ngốc không phải lỗi của cô, tính cách cô không xấu.

Cậu chỉ mong cô sống lâu trăm tuổi.

*

Bốn giờ sáng, máy bay hạ cánh.

Mạnh Trạch không về nhà, mà đi thẳng đến quán net.

Trong lịch sử trò chuyện của nhóm QQ lớp 12/7, lớp trưởng hỏi thăm tình hình bệnh tình của Lý Minh Lan.

Điền Tân nói một câu: [Không lẽ thực sự không gặp được lần cuối sao?]

Phùng Thiên Lãng: [Tôi gặp Lâm Uyển ở siêu thị! Lâm Uyển không lên mạng, không biết chúng ta đang lo lắng về bệnh tình của Lý Minh Lan, hôm đó là Lâm Uyển gọi xe cho Lý Minh Lan, Lý Minh Lan nói sẽ đến khoa cấp cứu của bệnh viện S.]

Khoa cấp cứu sáng đèn 24/24, dù Mạnh Trạch đến lúc 5 giờ sáng, ở đây vẫn rất đông người.

Cậu nói với y tá là cậu đến tìm một cô gái đến khoa cấp cứu ngày chín, tên là Lý Minh Lan: "Rất xinh, trước đây cô ấy đã bị đau dạ dày."

Y tá nhớ ra: "Ồ, cô gái đó, cậu đợi chút, để tôi hỏi bác sĩ."

Cô ấy hỏi bác sĩ xong rồi đi ra: "Cô ấy nhập viện rồi, ở khoa tiêu hóa."

Khoảng cách từ khoa cấp cứu đến tòa nhà nội trú không xa, nhưng Mạnh Trạch lại mất rất nhiều sức lực, càng đến gần khoa tiêu hóa, mấy chữ "lần cuối cùng gặp mặt" của Hồ Hàn Nhiên càng nổi bật hơn cả chữ màu đỏ của Chu Phác Ngọc.

Chữ biến thành tiếng, văng vẳng bên tai Mạnh Trạch.

Đến khoa nội trú, Mạnh Trạch bình tĩnh hỏi: "Cho hỏi, ở đây có bệnh nhân nào tên là Lý Minh Lan không?" Tối qua cậu không ăn tối, sáng nay không ăn sáng, nên giọng nói hơi yếu.

"Ồ." Y tá kiểm tra danh sách giường bệnh, "Có, cậu là?"

Có, tức là người vẫn còn ở đây.

Mạnh Trạch nói: "Em là bạn trai của cô ấy, nhưng em đang thi ở miền Bắc, vừa về mới biết cô ấy nhập viện."

Là đôi tình nhân trẻ yêu xa, y tá mỉm cười: "Chắc em ấy vẫn đang ngủ."

"Không sao, để cô ấy ngủ đi, em đợi ở ngoài."

Bên cạnh cầu thang có một khu vườn nhỏ, có ghế gỗ dài đơn giản đặt bên cạnh bồn hoa.

Mạnh Trạch ngồi phịch xuống.

Im lặng một lúc, cậu châm thuốc.

Xương sườn bị lệch không biết đã trở lại vị trí cũ từ lúc nào.

*

Hơn 6 giờ, Lý Minh Lan mơ màng nghe thấy tiếng y tá đến kiểm tra phòng, rồi lại đi ra ngoài.

Cô xoa xoa bụng, nghe thấy tiếng "ọc ọc".

Cô khẽ thở dài, từ nằm nghiêng chuyển sang nằm ngửa, dang rộng tay chân.

Đói bụng quá.

Hôm nay phải nội soi đại tràng, không được ăn.

Nội soi xong, phải mất vài tiếng mới được ăn, mà chỉ được ăn cháo loãng.

Lý Minh Lan lại thở dài.

Hôm đó, thi xong môn Vật lý, cô liền đến bệnh viện, đến giờ vẫn chưa được chạm vào điện thoại.

Bạn trai của cô thế nào rồi? Cậu đến miền Bắc, có khi nào vui quá mà quên mất cô bạn gái ở miền Nam không! Trước khi thi, cậu không hề hứa hẹn gì về việc gặp lại.

Đồ tồi, trừ điểm.

Lý Minh Lan lại trở mình, nằm sấp, dùng giường bệnh để ép cái bụng đói meo của mình.

Không nghĩ đến Mạnh Trạch nữa, nghĩ đến kỳ thi đại học.

Khuôn mặt cô lại xị xuống.

Trong phòng thi, bụng cô cứ quặn lên, khó nhọc lắm mới chịu đựng đến khi thi xong, cô không thể chịu đựng thêm được nữa.

Cô và Lâm Uyển tình cờ thi cùng phòng, cô nắm chặt tay Lâm Uyển, nhờ Lâm Uyển gọi taxi cho mình.

May mà, Lâm Uyển ân oán phân minh, không hề kiêu căng, khi Lý Minh Lan sắp ngã quỵ, Lâm Uyển đã đưa cô lên xe.

Lúc đó, cổng trường đông nghịt thí sinh, chắn hết cả đường.

Taxi chậm rãi di chuyển.

Lý Minh Lan đau bụng quằn quại, cô nghiến răng, hạ cửa kính xe xuống, hét lên với bên ngoài: "Hồ Hàn Nhiên, tôi đi bệnh viện đây, hôm nay có lẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau đấy."

Hồ Hàn Nhiên chen qua đám đông, định chạy đến.

Nhưng tài xế đã lái xe đi mất.

Không biết điểm Vật lý của cô thế nào? Khi thấy Mạnh Trạch lại đoán trúng đề thi lớn môn Toán, cô vui mừng khôn xiết.

Nhưng mà, Phật Tổ vừa cho cô một viên kẹo, lại tát cô một cái.

Lý Minh Lan mơ màng ngủ thiếp đi.

*

Không biết Lý Minh Lan có ăn được gì không, Mạnh Trạch đến cửa

hàng tiện lợi trong bệnh viện mua một bát cháo loãng, cậu quay lại khoa tiêu hóa nội trú, lướt qua vai người đàn ông đi ngược chiều.

Hôm nay người đàn ông không mặc vest, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, xắn tay áo lên, anh ta có đôi mắt sắc bén, khí chất bức người, là một người thành đạt trong xã hội.

Lý Húc Bân liếc nhìn cậu thiếu niên này, trông cậu ta bằng tuổi em gái mình, nhưng ánh mắt lại rất u ám.

Hai ngày nay, bệnh cũ của ông nội Lý Minh Lan tái phát, bố mẹ cô bận rộn bên đó.

Sáng sớm Lý Húc Bân đến thăm em gái, sau đó đi làm.

*

Khuôn mặt Lý Minh Lan giấu dưới chăn trên giường bệnh, trông thật đáng thương.

Mười mấy ngày không gặp, mặt cô nhỏ đi một khúc.

Mạnh Trạch lịch sự gõ cửa.

Cô hé mắt, thấy là cậu, liền mở to mắt: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Giọng nói trong trẻo này át đi mọi âm thanh ồn ào xung quanh, sao cậu lại nhầm tiếng gọi của Dương Mạn là của Lý Minh Lan chứ?

Dương Mạn dè dặt, không giống Lý Minh Lan có giọng điệu uyển chuyển, gọi tên cậu như đọc thơ vậy.

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch." Lý Minh Lan đưa tay về phía cậu.

Mạnh Trạch đặt bát cháo loãng lên bàn, cậu không ôm cô, mà đứng trước giường: "Cậu khó chịu ở đâu?"

Lý Minh Lan mếu máo, như sắp khóc, cô chớp chớp mắt, nhưng không khóc được.

Một lúc sau, mắt cô lại cười thành hình trăng khuyết: "Mạnh Trạch, cậu về rồi."

Cậu không muốn về, cậu cũng không biết tại sao mình lại quay về: "Bệnh của cậu thế nào rồi?"

"Bác sĩ nói phải nhịn ăn ba ngày, chiều nay nội soi đại tràng."

"Cậu đã từng bị viêm dạ dày trong phòng thi rồi, vậy mà còn dám ăn uống lung tung?"

"Có lẽ do dưa muối ăn sáng hôm đó quá cay." Lý Minh Lan ngồi dậy, "Đều tại cậu, cậu không nhắc tớ đừng ăn uống lung tung, cậu không làm tròn trách nhiệm của bạn trai."

Thật vô lý, cậu quay người bỏ đi: "Cậu không sao, tôi về đây."

"Nếu cậu dám bước ra ngoài, tớ sẽ lập tức rút kim tiêm, đâm mạnh vào người cậu."

Mạnh Trạch lại quay đầu lại.

Cậu đã hiểu ra, chắc chắn là Lý Minh Lan nói năng không kiêng dè, phóng đại với Hồ Hàn Nhiên.

Hồ Hàn Nhiên cũng là đồ ngốc, lại tin mấy lời nói nhảm đó.

Chuyện đơn giản như vậy, Mạnh Trạch ở miền Bắc không nghĩ ra, vậy mà phải gặp người thật, nghe giọng thật, mới có thể nói ra một câu: "Lý Minh Lan, đồ lừa đảo."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 53: Cậu mới giống Trư Bát Giới

Mấy ngày không liên lạc, cô còn chưa nghĩ ra cách lừa cậu mà. Lý Minh Lan thấy cậu thật khó hiểu, nói: "Cậu hung dữ cái gì?"

Mạnh Trạch nói móc: "Hồ Hàn Nhiên có cơ bụng nói cậu thập tử nhất sinh, tôi còn tưởng không kịp gặp cậu lần cuối."

Bác gái trung niên nằm giường bệnh bên cạnh nghe thấy, lập tức ngồi dậy: "Ôi trời, chàng trai trẻ, ở bệnh viện không được nói gở."

Lý Minh Lan thay Mạnh Trạch xin lỗi người phụ nữ trung niên: "Cậu ấy nói năng trẻ con lắm ạ."

Bác gái trung niên sắp phẫu thuật rõ ràng bị câu nói "lần cuối" dọa sợ, "Đã lớn thế này rồi mà nói năng không biết nặng nhẹ gì hết."

Lý Minh Lan vội vàng kéo Mạnh Trạch: "Đi, ra ngoài đi dạo." Cô vẫn đang truyền nước.

Mạnh Trạch cầm cây truyền dịch, đi cùng cô ra ngoài.

Cô quay đầu lại, thấy cậu vác cây truyền dịch trên vai, nói: "Mạnh Trạch, trông cậu như Trư Bát Giới vác đinh ba chín răng vậy."

"Cậu mới giống Trư Bát Giới."

Lý Minh Lan cười, vừa đi vừa xoa bụng: "Trước khi nội soi đại tràng còn phải uống thuốc nhuận tràng, lại phải chịu khổ rồi."

Cậu vừa thấy cằm cô nhọn hoắt, lúc này lại nhìn bộ đồ bệnh nhân

không vừa người, cô cài hết cúc áo, nhưng cổ áo rộng thùng thình, tay phải cô đang truyền dịch, khẽ nhún vai, cổ áo trượt sang trái, cứ như biến bộ đồ bệnh nhân thành kiểu áo hở vai.

Cậu túm cổ áo cô từ phía sau, kéo lại cho ngay ngắn.

Mạnh Trạch: "Bác sĩ nói sao?"

"Vì trước đây tớ đã từng bị như vậy rồi, bác sĩ nói nội soi đại tràng cho yên tâm, chắc không có vấn đề gì lớn." Lý Minh Lan vẫn không quên than thở, "Nhưng mà, Mạnh Trạch, hôm đó đau lắm, tớ còn tưởng mình sắp lên trời làm Phật Tổ rồi."

"Ai cũng có thể làm Phật Tổ à?" Môi cô vẫn hơi nhợt nhạt, cậu đưa tay xoa xoa môi cô, "Vậy thi cử thế nào?"

"Mạnh Trạch, tớ nói nhỏ cho cậu nghe nhé, cậu đừng có kiêu ngạo."

Rõ ràng là cô đang kiêu ngạo.

"Cậu đoán trúng đề rồi." Lý Minh Lan hớn hở nói, "Tớ làm xong bài toán lớn cuối cùng rồi, cộng điểm cho cậu."

"Trừ năm điểm, mới cộng một điểm."

"Ai bảo cậu không cố gắng, Mạnh Trạch, tớ ghi chép rõ ràng từng khoản một đấy."

Trẻ con.

"À đúng rồi, sao cậu biết tớ nhập viện ở đây?" Lý Minh Lan tò mò, "Tớ định báo cho các bạn đến thăm tớ cho náo nhiệt, nhưng lại không liên lạc được với ai."

Mạnh Trạch nói với vẻ thờ ơ: "Tình cờ đến thôi."

Cô nghi ngờ: "Trùng hợp vậy sao?" Tay áo bộ đồ bệnh nhân rất dài, che khuất các đốt ngón tay, cô đưa ngón trỏ lên gãi mũi.

"Ừ, không trùng hợp thì sao thành chuyện được." Mạnh Trạch nghĩ, có lẽ do Lý Minh Lan quá ngốc, mặc đồ nào lên người cũng toát lên vẻ ngây thơ, trẻ con.

"Mạnh Trạch, đã mười mấy ngày rồi chúng ta không gặp nhau, cậu có nhớ tớ không?" Cô ngẩng đầu lên, đầy mong đợi.

"Không." Cậu cho cô một câu trả lời phũ phàng, "Tôi về tụ tập, đi ăn với bạn cũ, bận lắm."

"Đồ tồi." Lý Minh Lan đánh cậu.

Mạnh Trạch lập tức nắm lấy tay phải của cô: "Cẩn thận kim tiêm."

"Phạt cậu, từ giờ trở đi, từng giây từng phút đều phải nhớ đến tớ."

"Có cộng điểm không?"

Cô trừng mắt: "Cậu còn dám mặc cả với tớ."

Mạnh Trạch nhìn chai truyền dịch: "Sắp truyền xong rồi, về thôi."

Lý Minh Lan trở lại giường bệnh, giục cậu: "Mạnh Trạch, cậu đi đi."

Cậu cắm cây truyền dịch vào đầu giường, nhìn vào mắt cô: "Sao vậy, còn có bạn trai khác đến thăm cậu à?"

Cô vỗ vào tay cậu: "Nói bậy bạ."

Đôi mắt trong veo của cô chỉ phản chiếu hình bóng của một mình cậu, cậu hừ một tiếng: "Vậy sao lại đuổi tôi đi?"

"Tớ sắp uống thuốc nhuận tràng rồi, sẽ làm mất hình tượng mỹ nữ

của tớ."

"Tôi có quan tâm đâu." Mạnh Trạch ngồi xuống, mở bát cháo đã được đóng gói, "Cậu uống thuốc nhuận tràng, tôi ăn cháo."

Lý Minh Lan phồng má: "Mạnh Trạch, cậu học hư rồi."

Cậu dùng một tay giữ cằm cô, nhìn khuôn mặt bánh bao của cô xẹp xuống: "Học theo cậu đấy."

Đã một tuần kể từ lần gọi điện thoại cuối cùng của hai người, những chuyện được nhắc đến sơ qua trên điện thoại, đợi đến khi hai người gặp mặt, Lý Minh Lan mới nói lại.

Ví dụ như, Điêu Khôn đã không đến trường thi vào ngày mùng chín.

Lý Minh Lan nói: "Dù sao thì tớ thấy trạng thái thi cử của cậu ta hai ngày trước cũng không tốt lắm, tớ nghi ngờ là do chuyện của anh trai cậu ta đã liên lụy đến cậu ta."

Mạnh Trạch ăn xong cháo: "Có lẽ vậy." Điêu Khôn và anh trai cậu ta vốn dĩ là cùng một giuộc, không thể nói là ai liên lụy ai.

"Hơn nữa." Cô co chân lên, "Trước kỳ thi đại học, Tào Vận Thịnh nói bài báo của phóng viên đã gây xôn xao dư luận, hàng xóm xung quanh nhà Điêu Khôn đều đang để ý đến nhà cậu ta."

Mạnh Trạch: "Ừ."

Để ý cũng tốt, Điêu Khôn bị để ý kỹ càng rồi cũng sẽ không có cơ hội trả thù nữa.

Thẳn Lằn chưa thành niên, nhưng Điêu Khôn đã trưởng thành, sau kỳ thi đại học, nhà trường không thể bảo vệ cậu ta nữa, sau đó là do số phận của cậu ta.

Mạnh Trạch hỏi: "Ngày mùng chín, cậu bị đau bụng ngay từ đầu buổi thi à?"

"Ừ, tớ vừa đến trường thi chưa được bao lâu thì đã thấy khó chịu rồi, không biết thi thế nào nữa, nhưng tớ nghĩ, điểm văn hóa của tớ chắc đạt điểm chuẩn của Học viện Mỹ thuật." Lý Minh Lan lại nói, "Mạnh Trạch, điểm phỏng vấn của tớ rất cao."

"Người tốt ắt gặp may mắn." Mạnh Trạch dọn hộp đồ ăn.

Lý Minh Lan ngạc nhiên: "Mạnh Trạch, miệng chó của cậu cũng có thể nói ra lời hay ý đẹp."

Cậu giữ mặt cô lại, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Nếu miệng tôi là miệng chó, thì cậu là người bị miệng chó gặm rồi."

Hai người đã lâu không gần gũi như vậy, Lý Minh Lan ngửi thấy mùi đàn hương, không biết là mùi sữa tắm, hay là mùi xà phòng giặt.

Cậu vừa nói vừa hôn, trên người lại tỏa ra hơi thở cấm dục.

Cô nhìn chăm chú vào ngũ quan tuấn tú của cậu.

Lý do cô đạt điểm cao trong kỳ thi phỏng vấn, là vì cô đã dồn hết tâm huyết để vẽ người này.

Đợi khi cơ thể cô khỏe hơn, cô sẽ vẽ thêm một bức phác họa Mạnh Trạch. Không phải với thân phận "bạn học", mà là bạn trai của Lý Minh Lan.

*

Mạnh Trạch đợi Lý Minh Lan nội soi xong, mới bắt đầu thực hiện lời hứa với bố.

Vốn dĩ cậu không định quay về, đương nhiên cũng không định tổ

chức sinh nhật cho mẹ.

Nhưng đã diễn thì phải diễn cho trọn vẹn, người cũng đã về rồi, mẹ cậu lại là con gái rượu của ông ngoại.

Trước đây, ông ngoại thường mua một chiếc bánh kem nhỏ tặng mẹ Mạnh Trạch làm quà sinh nhật.

Năm nay, ông ngoại đã mất, Mạnh Trạch lại đến tiệm bánh mà ông ngoại thường đến mua một chiếc bánh kem nhỏ.

Mạnh Trạch không hẹn được mẹ ăn tối.

Bà nói bận công việc.

Mạnh Trạch nghe thấy tiếng gọi từ đầu dây bên kia của bà, hóa ra bà đang bận rộn đón sinh nhật cùng họ Hoàng.

Tuy vậy, bà vẫn dành chút thời gian cho Mạnh Trạch: "Chín giờ tối nhé, đã lâu mẹ không đến nhà ông ngoại con rồi, tối nay hai mẹ con mình tâm sự."

"Vâng." Mọi chuyện cũng nên kết thúc rồi.

Mạnh Trạch về nhà ông ngoại, đặt balo xuống, cậu ngồi xuống sofa, việc đầu tiên là sờ hộp thuốc lá.

Hôm nay ở bệnh viện, cậu cả ngày không hút thuốc, nhưng Lý Minh Lan cứ lải nhải bên tai, cậu cũng không thấy thèm thuốc lắm.

Khi cậu một mình trở về đây, nhìn bức ảnh gia đình của nhà họ Mạnh, cậu cần nicotine để xua tan điều gì đó.

Mạnh Trạch châm thuốc, hút một hơi, rồi lại đặt điếu thuốc xuống.

Cậu đứng trước bức ảnh gia đình, không dừng lại một giây nào, đưa

tay gỡ khung ảnh xuống khỏi tường.

Không chỉ vậy, sau đó, Mạnh Trạch gỡ tất cả các khung ảnh treo trên tường xuống cất vào thùng carton, đậy nắp lại, rồi đè lên mấy quyển sách.

Năm tháng lưu lại trên tường, khung ảnh để lại từng ô vuông trắng nhạt, sáng hơn so với xung quanh, nhìn thoáng qua, giống như một bức tường được vá víu.

Làm xong tất cả, cậu ngậm lại điếu thuốc vừa hút dở.

Bà Mạnh không đến đúng giờ, mà đến muộn hơn nửa tiếng.

Vừa bước vào cửa, bà thấy Mạnh Trạch đang ôm một bó hoa hồng lớn ngẩn người, trước đây cũng vậy, bà lại nhớ đến bố mình, mà Mạnh Trạch chính là người ở bên cạnh bố bà.

Bố bà thường nói, tính cách đứa con trai này giống bà hồi nhỏ, bà cảm thấy con trai còn lạnh lùng hơn cả bà hồi nhỏ.

"Chúc mừng sinh nhật mẹ." Trước đây là ông ngoại đi mua hoa, hôm nay Mạnh Trạch cũng đi mua một bó.

Tình cảm của người lớn không liên quan đến cậu, họ ngoại tình cũng được, quay lại cũng được, đều là chuyện của người lớn.

Hôm nay Mạnh Trạch đến đây là để thay ông ngoại mừng sinh nhật con gái ông.

Bà Mạnh cười: "Con về khi nào vậy?"

"Tối qua ạ."

Bà Mạnh nhận bó hoa hồng đỏ thắm: "Đây là lần đầu tiên mẹ nhận được hoa con trai tặng, trước đây con luôn đứng bên cạnh ông

ngoại, mẹ cứ tưởng là hai ông cháu cùng tặng hoa cho mẹ."

Từ khi chuyển đến miền Bắc, sinh nhật bà Mạnh trở nên quạnh quẽ hơn rất nhiều, vì ông ngoại ở miền Nam.

"Mạnh Trạch, kỳ thi đại học thế nào?"

"Cũng tạm ạ."

"Sau này đăng ký nguyện vọng cũng sẽ ở miền Bắc chứ?"

"Vâng."

Hoa hồng, biểu tượng của tình yêu, hôm nay nhận được bó hoa này, bà Mạnh chỉ cảm thấy châm biếm, bà nói: "Mạnh Trạch, hôm qua mẹ đã nói chuyện với bố con cả đêm."

Mạnh Trạch gật đầu: "Ồ." Cậu mừng vì mình đã cất ảnh của ông ngoại đi, nếu không ông ngoại lại phải chứng kiến cảnh nhà họ Mạnh tan vỡ.

"Mẹ và ông ấy không hợp nhau, không định tiếp tục nữa, đáng tiếc là bố mẹ mất hai mươi năm mới nhận ra đạo lý này." Bà Mạnh dựa vào tủ giày ở cửa, không bước vào trong, "Mạnh Trạch, con đã lớn rồi, con muốn sống với ai thì sống với người đó, mẹ và bố con đều bận rộn công việc, nhưng dù con theo mẹ hay theo bố, bố mẹ sẽ không để con thiệt thòi về kinh tế."

"Vì con đã là người lớn rồi, hơn nữa sau này con sẽ học đại học ở miền Bắc, bố mẹ lại ở miền Nam, thực ra con cũng sống một mình."

Bà Mạnh sững sờ, cánh hoa hồng chạm vào cằm bà, bà cảm nhận được sự mềm mại, thơm ngát. Bà chậm rãi bước vào, ngồi xuống sofa, bắt chéo chân.

Lâu rồi không đến, bà không nhận ra có gì khác biệt, một lúc sau,

bà mới phát hiện tất cả khung ảnh đều không còn nữa, bà dường như đã hiểu ra.

"Bố con và phụ huynh của một bạn nữ cùng lớp với con, sau khi gặp nhau ở buổi họp phụ huynh năm lớp 10, rất tâm đầu ý hợp, ông ấy đi là không ngoảnh lại, Mạnh Trạch, con không nhận ra sao? Tuy chúng ta đã chuyển đến miền Bắc, nhưng mẹ thường xuyên đi công tác." Bà Mạnh thở dài, "Gia đình này đã tan vỡ từ lâu rồi, nhưng nếu nói đến chuyện ai phản bội ai, thì bố con chắc chắn tàn nhẫn hơn mẹ rất nhiều."

"Mẹ, bó hoa hồng này con đặt ở tiệm hoa mà ông ngoại thường đến, chúc mừng sinh nhật mẹ." Mạnh Trạch nói bằng giọng điệu vô cảm, "Đã không quay đầu lại, thì đừng bao giờ quay đầu lại nữa."

"Mạnh Trạch, con đã biết từ lâu rồi sao?" Bà Mạnh không hiểu đứa con trai này, nó quá hiểu chuyện, quá bình tĩnh, nó thậm chí còn thờ ơ với gia đình tan vỡ.

"Con không biết." Mạnh Trạch thể hiện sự kính trọng với diễn xuất của bố mẹ.

Bức thư pháp "Gia hòa vạn sự hưng" được treo ở vị trí chính giữa, năm chữ viết vừa phóng khoáng vừa ngay ngắn, lúc trước ông ngoại vì muốn đóng khung bức thư pháp này, đã đặc biệt đặt làm một khung kính rất lớn.

Kính chưa vỡ, nhà đã tan.

Mạnh Trạch thấy có lỗi với ông ngoại, cuối cùng vẫn không thể duy trì sự hòa thuận của gia đình, dù chỉ là bề ngoài.

*

Kết quả nội soi đại tràng đã có, bác sĩ nói có lẽ do tiêu chảy gây mất nước, đường ruột có vài điểm xuất huyết nhỏ và vết loét trên bề

mặt, nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian là được, không có vấn đề gì lớn.

Ngày Lý Minh Lan xuất viện, bố Lý lái xe đến đón.

Cô và Mạnh Trạch mới bắt đầu, đương nhiên không thể để hai bên gia đình gặp mặt, ngày cô xuất viện, Mạnh Trạch ở nhà.

Lý Minh Lan về đến nhà, cắm sạc điện thoại, bật máy.

Cô nhận được tin nhắn hỏi thăm của rất nhiều bạn học, nhưng không có của Mạnh Trạch, chẳng lẽ cậu không nhắn tin cho cô sao? Mấy ngày thi đại học... không đúng, mấy ngày sau kỳ thi đại học, Mạnh Trạch không hề nhớ đến cô sao?

Các bạn học chỉ nhắn tin hỏi thăm, còn Mạnh Trạch đã đến bệnh viện thăm cô, không biết Mạnh Trạch thích cô đến mức nào.

Lý Minh Lan nhắn tin cho Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, tớ xuất viện rồi."

Sáng sớm hôm nay Mạnh Trạch dậy, dùng khăn lau sạch khung kính của bức thư pháp "Gia hòa vạn sự hưng", sau đó, cậu tháo khung kính lớn đó xuống.

Trên bức tường cũ để lại một ô vuông mới tinh, nhưng cũng được gọi là "miếng vá".

Cậu nghe mẹ nói muốn ly hôn với bố, vẫn chưa nghe câu trả lời của bố, dù có trả lời hay không cũng vậy, bằng mặt không bằng lòng, ba người đều đang chịu đựng, không chịu đựng được nữa, tự nhiên sẽ bùng nổ.

Mùi thuốc lá của Mạnh Trạch rất nhạt, chỉ có thể làm dịu cơn đói của cậu.

Cậu nhận được tin nhắn của Lý Minh Lan, mở ra xem.

Dù chỉ là chữ viết, cậu cũng có thể nhìn thấy nụ cười của cô.

Tối qua, mẹ cậu ngồi một lúc, trước khi đi, bà nói với cậu: "Mạnh Trạch, tuy con do mẹ sinh ra nhưng mẹ không hiểu con lắm, mẹ nghĩ mẹ đã làm mối quan hệ mẹ con rất tệ."

Mạnh Trạch vốn lười ứng phó với những mối quan hệ xã giao hời hợt, nhưng cậu cũng từng gắn bó sâu sắc với ông ngoại, đến bây giờ, cậu phát hiện nơi duy nhất để gửi gắm cảm xúc của mình chỉ còn lại Lý Minh Lan.

Cậu gõ mấy chữ: [Lý Minh Lan, tôi chỉ còn lại mình cậu thôi.] Ngón tay đặt trên nút gửi, do dự, cuối cùng cậu không nhấn gửi.

Cậu xóa đi, sửa thành một chữ không cảm xúc: [Ừ.]

*

Xuất viện xong, Lý Minh Lan lại ở nhà một ngày.

Cô soi gương ngắm nhìn khuôn mặt mình.

Không còn đầy đặn như trước nữa, nhịn đói mấy ngày, đã gầy đến mức xanh xao.

Cô chọc chọc cằm mình, hình như không còn mấy lạng thịt, cô lại sờ lên ngực, có phải cũng nhỏ đi rồi không? Cô tạo dáng người mẫu tạp chí trước gương, nháy mắt đưa tình.

Thi đại học xong rồi, cô và Mạnh Trạch có thể có một buổi hẹn hò đúng nghĩa.

Nghĩ đến đây, cô không cần cố tình uốn éo, eo cũng có thể vui vẻ lắc lư.

Không còn bài tập toán tranh giành Mạnh Trạch với cô nữa, Mạnh Trạch là của một mình cô, hôm nay, cô sẽ không buộc tóc đuôi ngựa, cô muốn Mạnh Trạch không thể rời mắt khỏi mình.

Ông Lý nghe thấy con gái ngân nga hát, không biết đang hát bài gì, nói: "Bệnh của con mới khỏi, đừng có đắc ý."

Lý Minh Lan thò đầu ra khỏi phòng: "Bố, con đi chơi với bạn ạ."

Bố Lý: "Đi đâu chơi?"

Lý Minh Lan: "Đi dạo phố, đi bộ, nói chuyện phiếm."

"Minh Lan, mấy hôm nay con phải chú ý ăn uống, đừng ăn đồ nhiều dầu mỡ." Ông Lý dặn dò, "Đừng có thèm ăn linh tinh, kem, nước lạnh, ớt, đều không được ăn."

Lý Minh Lan: "Dạ vâng!"

Bà Lý đang chuẩn bị thuốc: "Minh Lan, hôm nay con định ra ngoài cả ngày à? Mang theo thuốc nhé, bệnh dạ dày phải từ từ điều dưỡng, nghe lời bác sĩ, uống thuốc đúng giờ."

"Con biết rồi." Lý Minh Lan mở tủ quần áo ra.

Cô lấy chiếc váy xanh lá cây mặc lên người, soi đi soi lại, chỉ là không biết có thể mê hoặc được tên Trư Bát Giới Mạnh Trạch không nữa.

"Bố mẹ, con đi đây." Lý Minh Lan đeo balo nhỏ, chạy ra cửa.

Ông Lý ngẩng lên nhìn, cảm thấy như một cái cây lướt qua, xanh mướt, con gái ông rất thích màu sắc sặc sỡ, hễ là đồ lòe loẹt là cô mặc, nhưng ông rất ít khi thấy con gái mặc váy, ông hỏi: "Con mua cái này khi nào vậy?"

"Lần trước con đi dạo phố với bạn." Lý Minh Lan xoay một vòng, tà váy tung bay, để lộ đôi chân thon dài, "Bố, bố nói xem, con gái bố có phải là người đẹp nhất thế gian không?"

Ông Lý: "Bố không phải là gương thần, bố không trả lời."

Lý Minh Lan cười ha hả: "Mẹ mới là đại mỹ nhân số một trong lòng bố, con phải đứng sang một bên."

Vậy thì, cô sẽ đi tìm người coi cô là đại mỹ nhân số một trong lòng.

Cô nhắn tin: [Mạnh Trạch, chúng ta đi hẹn hò nhé.]

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 54: Nỗi nhớ khô khan

Những ngày không hẹn hò, Mạnh Trạch hầu như chỉ ở nhà.

Cậu lau đi lau lại bức tường loang lổ vá víu, cố gắng làm cho bức tường mới và cũ có cùng một tông màu.

Cậu nhận được tin nhắn của Lý Minh Lan.

Thật kỳ lạ, dù không gặp người nhưng cậu lại như nghe thấy giọng nói của cô.

Cô dùng ngữ điệu gì, nói những lời như thế nào, cậu đều rõ như lòng bàn tay. Lý Minh Lan thì có ngữ điệu gì chứ, hầu hết thời gian cô đều cười hềnh hệch.

Mạnh Trạch ra khỏi nhà.

Vừa xuống lầu, cậu nhận được điện thoại của ông Mạnh.

Ông Mạnh và bà Mạnh đã nói chuyện thẳng thắn, không cần phải giấu giếm con trai nữa, ông nói thẳng: "Mạnh Trạch, bà ấy đã nói chuyện với bố rồi, bà ấy nói cũng đã nói chuyện với con rồi." Ông Mạnh không nói "mẹ con", mà trực tiếp nói "bà ấy", rõ ràng đã coi nhau như người dưng nước lã.

"Ồ."

"Bố và bà ấy quyết định ly hôn."

"Ừm." Mạnh Trạch đóng cửa lớn.

Tiếng "ầm" vang dội, như tiếng bom nổ bên tai ông Mạnh, ông ù tai, phải đưa điện thoại ra xa, rồi lại đưa lên: "Mạnh Trạch, con đã đủ mười tám tuổi rồi, con theo bố hay theo bà ấy, tùy con lựa chọn, bố hứa, học phí và sinh hoạt phí sau này của con, bố sẽ chịu trách nhiệm đến cùng."

Ngoài tiền bạc, ông Mạnh và bà Mạnh cũng không cho được gì khác.

Mạnh Trạch đứng ngoài cửa lớn.

Tiếng đóng cửa không chỉ làm ông Mạnh chấn động, mà Mạnh Trạch còn cảm thấy như mình vừa tự giáng cho mình một tiếng sấm sét.

Đột nhiên, một bóng hình màu xanh lá cây xuất hiện.

Lý Minh Lan tóc đen bay phấp phới, váy dài tung bay, như một nàng tiên đột nhiên giáng xuống trần gian.

Mạnh Trạch không biết mình có trả lời ông Mạnh hay không, cậu cũng không nghe rõ giọng ông Mạnh, cậu bước nhanh về phía trước, gần như chạy đến, nắm chặt tay cô.

Cậu cảm thấy cô khỏe như trâu, kéo cậu lại, kéo vào lòng cô.

Lý Minh Lan nép vào lòng Mạnh Trạch, lại cảm thấy mình còn chưa kịp thi triển sức hút thì cậu đã hơi ngẩn ngơ, là cậu mạnh mẽ kéo cô lại, ôm chặt vào lòng, không buông tay.

Cô ngẩng đầu lên.

Mạnh Trạch đã cúp máy, cậu hơi cúi đầu.

Cô nhìn thấy chiếc cằm cương nghị của cậu, muốn hôn lên đó, nhưng cũng biết có người qua đường đang nhìn, cô nhẹ nhàng tựa đầu vào vai cậu.

Ba giây sau, Mạnh Trạch buông cô ra.

Cô vẫn nũng nịu trong lòng cậu: "Mạnh Trạch, cậu còn nhớ hình phạt lần trước không, cậu phải nhớ tớ từng phút từng giây, cậu có làm được không?"

"Ừ." Cậu gật đầu.

"Tớ không tin, nhìn cậu rất qua loa." Hơn nữa còn lạnh nhạt.

"Nhớ cậu là để trong đầu, chứ không phải thể hiện trên mặt."

Cũng có lý, nhưng… "Thật sao? Từng phút từng giây đều nhớ?"

"Đúng vậy." Cậu vẫn gật đầu.

Lý Minh Lan chọc chọc cằm cậu: "Còn qua loa hơn nữa, có phải cậu đang tìm mọi cách để được cộng điểm không?"

"Nói rồi cậu cũng không tin, cậu cứ học Tôn Ngộ Không, chui vào đầu tôi mà kiểm tra đi."

"Thôi, cậu nói nhớ là nhớ vậy." Với tính cách của Mạnh Trạch, việc cậu ôm chặt cô trước cổng giữa ban ngày ban mặt, chắc hẳn là rất nhớ nhung rồi.

Lý Minh Lan bị ốm một trận, cằm nhọn hoắt, tóc cô dày, lại vừa dài vừa đen, xõa xuống khiến khuôn mặt cô trông nhỏ hơn cả bàn tay cậu, cậu hỏi: "Bác sĩ có dặn dò gì về chế độ ăn uống mấy ngày nay không?"

"Chỉ được ăn đồ thanh đạm thôi." Lý Minh Lan hào hứng nói. "Mạnh Trạch, trưa nay chúng ta về nhà, tớ nấu cơm cho cậu ăn."

Mạnh Trạch từ chối: "Đừng hòng."

*

Mặt trời tháng Sáu ngày càng gay gắt, Mạnh Trạch vẫn mặc một chiếc áo khoác mỏng dài tay.

Lý Minh Lan véo cánh tay cậu: "Đồ keo kiệt, có thân hình đẹp như vậy mà cũng không chịu khoe ra."

Cậu đi theo cô đến phố đi bộ nhộn nhịp.

Lý Minh Lan nói: "Có bạn trai đẹp trai như vậy, nhất định phải dẫn đi khoe khoang ở chỗ đông người."

Thật nhạt nhẽo, nhưng Mạnh Trạch đột nhiên nghĩ, có lẽ lời thanh minh của Tôn Cảnh là thật, bởi vì cậu không bị Lý Minh Lan coi như chiến lợi phẩm để khoe khoang.

Phố đi bộ cũng là phố ẩm thực, không khí tràn ngập mùi thơm ngào ngạt từ các quầy hàng, bên trái là mùi lòng bò, bên phải là mùi thịt nướng.

Lý Minh Lan chảy nước miếng, ôm lấy cánh tay Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch cứng rắn kéo cô đi: "Lần sau lại đến."

Không thể dạo phố đi bộ nữa, Mạnh Trạch dắt cô đến một con phố yên tĩnh khác.

Bên đường có một cửa hàng hoa nhỏ, mặt tiền chỉ rộng một mét.

Người bán là một bà cụ, tóc bạc trắng, ăn mặc rất tinh tế, búi tóc gọn gàng, vẽ lông mày mảnh, mắt cười, bà đặt hoa hồng ở phía trước.

Lý Minh Lan lại nói: "Mạnh Trạch, tớ đã muốn ghé cửa hàng này từ lâu rồi." Cuối cùng cũng có bạn trai rồi!

Thực ra bà cụ đã chú ý đến cô gái này từ lâu, quả thực là rất xinh đẹp, trước đây cô bé luôn đi một mình, hôm nay lại nắm tay một cậu thiếu niên.

Bà cụ cười chào hỏi: "Cậu bé, mua vài bông hồng tặng bạn gái đi."

Lý Minh Lan quay đầu nhìn Mạnh Trạch.

Lúc này Mạnh Trạch nhớ đến bó hoa hồng cậu tặng mẹ, mẹ cậu tiện tay đặt xuống, sau đó hoàn toàn quên mất, khi đi thì hai tay không.

Sau đó, cậu ném bó hoa hồng vào thùng rác dưới lầu.

Cậu trả lời bà cụ: "Sến quá."

Nụ cười của bà cụ không hề giảm: "Hoa hồng đúng là sến, nhưng tình yêu vốn là thứ tầm thường của thế tục, chẳng phải cậu bé và cô bé đang yêu nhau sao?"

Mạnh Trạch không trả lời.

Lý Minh Lan dụi mặt vào cánh tay cậu: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch: "..."

Cô hơi tủi thân: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Cậu chỉ đành nói: "Cháu là bạn trai của cô ấy."

Lý Minh Lan lập tức cười.

Bà cụ cũng cười theo: "Cậu bé, có muốn mua vài bông hồng không?"

"Chín bông." Lúc này Mạnh Trạch lại rất dứt khoát.

Bà cụ mỉm cười: "Chín bông, ý nghĩa tốt đẹp, trường cửu dài lâu."

Mạnh Trạch lại nhất định phải giải thích: "Chọn hai chữ số cuối của số QQ đẹp, cộng lại bằng chín."

Bà cụ nhanh nhẹn bó chín bông hồng thành một bó hoa rực rỡ.

Mạnh Trạch miễn cưỡng nhận lấy, sau đó đưa cho Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan không nói lời cảm ơn, đi được hai bước lại quay đầu lại, cô ôm bó hoa hồng đỏ rực, mặc chiếc váy xanh non, cười với cậu: "Mạnh Trạch, bây giờ tớ tin là cậu đã nhớ tớ từng phút từng giây rồi."

Cô thầm vui mừng, lời giải thích của cậu thật thừa thãi, một ba một bốn cộng lại đúng là bằng chín, nhưng một đời một kiếp cũng là trường trường cửu cửu.

*

Buổi trưa, hai người dạo quanh phố xá một vòng, không tìm được nhà hàng nào có món thanh đạm phù hợp.

Thôi thì về nhà vậy.

Bên đường có một người bán hàng rong đẩy xe nhỏ, trên xe đặt hai thùng carton, bên trong nhét đầy đủ loại CD và VCD.

Đây là người bán đĩa lậu.

Nấu cháo mất thời gian, nhà ông ngoại không có tivi, không có mạng, bây giờ Mạnh Trạch và Lý Minh Lan cũng không cần học thêm Toán nữa, cứ ngồi như vậy nhìn nhau chằm chằm, thật nhàm chán.

Mạnh Trạch nói: "Mua vài đĩa về, giết thời gian."

Bộ phim thần tượng F4 mà ông chủ quán net ở miền Bắc giới thiệu rất nổi tiếng, ông chủ này cũng giới thiệu: "Đưa em đi ngắm mưa sao băng, rơi xuống trái đất này..."

Lý Minh Lan lắc đầu, cô thích phim hài nhảm nhí, ví dụ như phim của Châu Tinh Trì, cô hỏi: "Mạnh Trạch, cậu thích xem gì?"

Mạnh Trạch: "Tùy cậu."

Lý Minh Lan hít hà, ngửi thấy mùi thơm, cô cảm thấy bụng lại sôi ùng ục rồi, quay đầu nhìn sang, thấy một người bán hàng rong khác đang nướng bánh bao.

Lý Minh Lan suýt nữa thì khóc: "Mạnh Trạch, cuối cùng cũng có thứ tớ ăn được rồi." Nói xong, cô chạy tới đó.

Mạnh Trạch: "..." Thôi, cô đã nhịn đói mấy ngày rồi, để cô muốn gì làm nấy vậy.

Bên cạnh cũng có hai nam sinh đang chọn đĩa, ông chủ nhiệt tình giới thiệu: "Cái này hay, nghệ thuật và táo bạo, là tác phẩm đoạt giải Quay phim xuất sắc nhất của Hiệp hội Điện ảnh Thái Lan và giải Cá heo bạc."

Giải Quay phim? Mấy chữ này lọt vào tai Mạnh Trạch.

Một nam sinh nói: "Tôi không thích phim Thái Lan."

Ông chủ dùng ngón tay chỉ vào bìa đĩa: "Tuy là phim Thái Lan, nhưng nữ chính là người Hồng Kông, Chung Lệ Đề, các cậu đều biết chứ?"

Hai nam sinh liền mua luôn.

Mạnh Trạch hỏi: "Tác phẩm đoạt giải Quay phim xuất sắc nhất?"

Ban đầu, ông chủ không định giới thiệu cho cặp đôi trẻ, nhưng vì Mạnh Trạch đã hỏi, hơn nữa cô gái lại chạy xa rồi, ông chủ không có lý do gì mà không làm ăn, nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, có muốn mua một đĩa không?"

"Ừ, tính tiền." Mạnh Trạch liếc nhìn bìa đĩa, cậu nghe ra bộ phim mà ông chủ giới thiệu cho nam sinh kia là phim cấm.

Tác phẩm đoạt giải, đương nhiên có chỗ đáng để nghiền ngẫm.

Loại phim này quay đẹp thì gọi là nghệ thuật, quay tầm thường, thô thiển thì trở thành phim khiêu dâm.

*

Nấu cháo rất đơn giản.

Trong nhà vẫn còn gạo, Mạnh Trạch vo gạo, đổ nước, nhấn nút nồi cơm điện là xong.

Chỉ ăn cháo, chưa đến nửa ngày Lý Minh Lan đã kêu đói, bánh bao nướng cô vừa mua cũng không có dinh dưỡng gì.

Mạnh Trạch nói: "Chờ một lát tôi hấp cho cậu một bát trứng hấp."

Mắt Lý Minh Lan sáng lên: "Mạnh Trạch, cậu dạy tớ đi, tớ cũng muốn làm trứng hấp."

"Miễn bàn." Mạnh Trạch cảnh cáo. "Lý Minh Lan, cậu không được vào bếp."

Cô bĩu môi, không vào thì không vào.

Lý Minh Lan cắm chín bông hồng vào bình, rồi chạy đi chọn đĩa.

Cô vừa nhìn thấy phim của Châu Tinh Trì, liền bóc một cái ra, lấy đĩa phim.

Ngón tay vô tình vướng vào túi nilon, kéo ra, để lộ tấm bìa có hình lưng trần của một người phụ nữ.

Lý Minh Lan thầm kinh ngạc, chắc chắn đây không phải phim hài cô vừa chọn.

Cô đặt đĩa "Thánh Bài" xuống, cầm lấy đĩa có hình lưng trần của người phụ nữ.

Cô đi đến nhà bếp, đứng bên cửa, không bước vào: "Mạnh Trạch, đây là phim 18+."

Mạnh Trạch quay đầu lại: "Ừ."

"Tớ từng nghe Hồ Hàn Nhiên nói qua."

Mạnh Trạch lạnh giọng: "Cậu ta nói chuyện này với cậu?"

"Đúng vậy." Hồ Hàn Nhiên nói thẳng với Đinh Chương, cô tình cờ nghe thấy, nhưng cô không hứng thú lắm, cũng không để tâm, lúc này mới nhớ ra.

Mạnh Trạch đập một quả trứng, dùng sức khuấy lòng trắng và lòng đỏ, rồi gằn giọng nói: "Cậu và cậu ta đúng là vô cùng thân thiết."

"Mạnh Trạch." Lý Minh Lan thò đầu vào. "Bình thường cậu có thích xem mấy cái này không?"

"Không thích." Cậu chỉ xem cùng Vương Huy một lần, bản thân cậu thích đọc tạp chí hơn.

"Cậu không thành thật bằng Hồ Hàn Nhiên."

Mạnh Trạch đặt đũa xuống: "Cậu ta dùng loa phóng thanh nói chuyện loại phim này với cậu vậy mà gọi là thành thật?"

"Cậu ta xem xong nói ngay, còn cậu thì không nói cho tớ biết."

"Tôi không xem."

"Cậu lừa tớ."

Mạnh Trạch: "..."

Cậu không xem sao? Cậu đã xem.

Nhưng cậu có hứng thú lắm sao? Cũng không phải.

Nhưng cậu "không được" sao? Càng không phải.

Biết bao nhiêu đêm cậu tỉnh giấc, nóng ran khó chịu, cậu đương nhiên không thể nói với Lý Minh Lan.

Trong mơ, cô đã bị cậu đè biết bao nhiêu lần rồi.

"Cậu lại không nói, là thừa nhận rồi chứ gì?" Lý Minh Lan vênh váo tự đắc.

Mạnh Trạch lười tranh luận với cô, đi hấp trứng.

"Cậu hư hỏng!" Rõ ràng cậu đã lên mạng tìm kiếm tạp chí 18+, vậy mà trước mặt cô còn giả vờ trong sáng.

Lý Minh Lan cũng có chút tò mò.

Bìa đĩa và mặt sau ghép lại thành một tấm poster.

Cô lật đi lật lại, không xem được toàn bộ, bèn xé bỏ lớp bọc.

Đĩa phim trượt ra khỏi túi.

Cô lấy poster ra, mở bìa trước bìa sau, nhìn thấy toàn bộ poster phim.

Điểm nhấn vẫn là nữ chính, gợi cảm quyến rũ.

Cô nằm nghiêng trên ghế sofa, ưỡn lưng, tiếc là cô không nhìn thấy mình có đường cong hay không.

Mạnh Trạch bưng bát trứng hấp ra, thấy Lý Minh Lan nằm nghiêng trên ghế sofa, trở mình liên tục, cậu hỏi: "Cậu buồn ngủ à?"

Quả nhiên là cô không quyến rũ sao? Lý Minh Lan vươn vai: "Mạnh Trạch, lần sau cậu dạy tớ hấp trứng là đến lượt cậu nằm trên ghế sofa đấy."

"Đừng có động đến cái ý nghĩ vào bếp." Mạnh Trạch đặt bát lên bàn trà. "Cậu ăn trước đi, kẻo chiều lại vừa đói vừa buồn ngủ."

Lý Minh Lan bưng bát lên: "Mạnh Trạch, cậu đi bật đầu VCD lên đi, tớ kể cho cậu nghe nội dung phim "Thánh Bài'."

"Ăn trứng của cậu đi, không cần kể, tự tôi xem được." Chắc chắn những gì cô kể đều là nói nhảm.

Trên bàn có hai đĩa phim Lý Minh Lan đã bóc, một trong số đó đặt trên bìa "Thánh Bài".

Đầu VCD nhà ông ngoại đều là đồ cũ, trước đây cũng không được kết nối, đợi đến khi Mạnh Trạch cắm lại dây điện, kết nối với loa.

Lý Minh Lan đã ăn xong bát trứng hấp, cô dùng thìa cạo sạch những mảnh trứng dính trên thành bát, ăn sạch sẽ: "Mạnh Trạch, cậu vừa

giỏi Toán vừa giỏi nấu nướng, cậu sinh ra là để làm bạn trai của Lý Minh Lan."

"Cuộc đời tôi còn có ý nghĩa cao cả hơn, cảm ơn." Mạnh Trạch ngồi xuống, nhấn nút play trên điều khiển.

Ngay từ đầu phim đã thấy không đúng rồi.

Không phải tiếng Trung.

Mà là tiếng Thái.

Lý Minh Lan giật mình, mới phát hiện mình vừa đặt cả hai đĩa phim lên bàn trà.

Mạnh Trạch đã lấy nhầm.

Phim mới chiếu chưa đầy một phút, đã là cảnh nam nữ đang vận động lên xuống.

Cậu không chút biểu cảm, quay đầu nhìn Lý Minh Lan: "Hồ Hàn Nhiên nói chuyện loại phim này với cậu?"

"Cậu ta nói là phim 18+, không nói là 18+ đến mức nào, tớ cũng không biết..." Cô còn bày ra vẻ mặt vô tội.

Mạnh Trạch nhìn chằm chằm cô.

Cô đặt bát xuống, vội vàng nhấn nút stop trên điều khiển: "Mạnh Trạch, tớ đi thay đĩa." Cô đứng dậy, định chuồn đi.

Vừa bước được một bước, một bàn tay to đặt lên eo cô.

Cô bị tóm gọn, bản thân cũng không biết chuyện gì xảy ra, bị nhấc bổng lên, sau đó bị ném xuống ghế sofa.

Lần này cô thực sự nằm xuống rồi, cô vẫn còn mơ màng: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Cậu cúi xuống, hỏi: "Lý Minh Lan, vừa nãy cậu nằm ở đây, có phải là muốn quyến rũ tôi không?"

Cô vặn vẹo, lại bị cậu véo một cái, cô nói: "Tớ vừa ngủ đấy."

"Nói dối." Mạnh Trạch học theo giọng điệu lúc nãy cô nói cậu nói dối. "Cậu hư hỏng."

Cô nghiêng đầu, nhìn thấy hình ảnh không dành cho trẻ em trên màn hình tivi: "Mạnh Trạch, tớ không dậy được."

"Vậy thì cứ nằm ở đây." Mạnh Trạch xoay mặt cô lại, ngón tay vuốt ve trên môi cô. "Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tuyệt đối đừng lơ là trước mặt đàn ông, cậu cứ không nghe."

Lý Minh Lan há miệng, cắn nhẹ vào ngón tay cậu.

Mạnh Trạch rụt tay lại.

Hôm nay nghe cái tên "Hồ Hàn Nhiên" mấy lần rồi, cậu đã muốn bịt miệng cô từ lâu, đương nhiên là bịt bằng môi.

Mạnh Trạch cố ý, tỉnh táo, để yêu đương nhạt nhẽo với cô.

Cậu đã kìm nén rồi, cô lại cứ thích trêu chọc cậu.

Cô muốn cậu lúc nào cũng nghĩ đến cô.

Cậu ở một mình, trên đời cũng chẳng có ai lưu luyến lắm.

Trước đây là học sinh cấp ba, lên lớp, làm bài tập, ngày tháng rất đơn điệu, nhưng đó là ý nghĩa mà xã hội đặt ra cho học sinh.

Một khi thi đại học xong, vô cùng nhàm chán, cậu cũng chỉ có thể nghĩ đến cô.

Nỗi nhớ khô khan.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 55: Rồi có một ngày Mạnh Trạch sẽ cuồng si mình

Quấn quýt, khó rời khó bỏ.

Chiếc váy dài lụa màu xanh lá cây trượt qua những ngón tay của Mạnh Trạch.

Tay hai người lúc thì đan vào nhau, lúc thì cậu ôm lấy eo cô, lúc thì cô đặt tay lên lưng cậu.

Trở về phòng, Mạnh Trạch cởi áo khoác.

Lý Minh Lan thuận theo ngón tay cậu, từ từ vuốt lên.

Người làm nghệ thuật nên thong thả, chậm rãi, cô luồn tay vào trong áo phông của cậu, vòng lên vai cậu.

Không thấy được cơ bắp cánh tay cuồn cuộn cố ý khoe ra của cậu, lúc này, đầu ngón tay chạm vào sự rắn chắc mạnh mẽ của cậu.

Hai người hơi tách ra, trán chạm trán.

Ở khoảng cách gần, ánh mắt cô còn dịu dàng hơn cả chiếc váy, như có thể nhỏ ra nước: "Mạnh Trạch, cậu làm người mẫu vẽ cho tớ đi."

"Vẽ gì?"

"Vẽ mỡ thừa."

Cậu leo núi, cố ý nói: "Cậu mới có nhiều mỡ thừa."

Cô vừa nhột vừa đau, lời từ chối lại không nói ra được, vừa cầu xin vừa làm nũng: "Mạnh Trạch..."

Mạnh Trạch: "Hôm nay sao lại chịu mặc váy vậy?"

Nửa cuối kỳ hai lớp 12, cô buộc tóc, mặc đồng phục, đuôi ngựa giống như cái đuôi của cô, khi đắc ý, cô lắc lư đầu, đuôi ngựa cũng theo đó mà dựng lên.

Hẹn hò rồi, giữa những tiếng ồn ào của ông Mạnh, cuối cùng cô cũng mặc chiếc váy dài quyến rũ mà cậu mong đợi, giống như yêu tinh hạ phàm, giúp cậu ngăn chặn những lời nói nhảm nhí của ông Mạnh.

"Bởi vì tớ muốn hẹn hò với bạn trai của tớ." Bởi vì cậu là bạn trai của cô, cho dù cậu làm những chuyện phóng túng, cô cũng chiều theo cậu, "Mạnh Trạch, tớ có đẹp không?"

"Cậu thấy sao?" Mạnh Trạch dùng tay vuốt tóc cô.

Cô học theo cậu, hai tay nghịch ngợm mái tóc cậu: "Chúng ta thật xứng đôi."

"Lý Minh Lan." Cậu cúi xuống bên tai cô, "Có muốn thử xem ngoài ngoại hình ra, chúng ta còn có chỗ nào xứng đôi nữa không?" Cậu có vẻ rất lịch sự.

Cô không trả lời, mở to đôi mắt long lanh, nhìn cậu thật sâu.

Người thật sự lịch sự biết dừng đúng lúc, Mạnh Trạch lại nói: "Tôi coi như cậu đồng ý rồi." Cậu vùi vào mái tóc cô, cắm cọ vào cổ cô.

Sảng khoái, ngọt ngào, đan xen vào nhau.

Cậu nếm được mùi thơm của trứng cậu hấp cho cô.

Cô không thấp, nhưng nằm dưới thân cậu lại mềm mại, nhỏ bé.

Chẳng trách trước đây khi không có cảm hứng, ông ngoại thích ôm gối ôm, nhào nặn, nghiến răng nghiến lợi.

Có lúc không vẽ được gì, ông ngoại còn đánh cả gối ôm.

Gối ôm không có sức phản kháng, Lý Minh Lan cũng vậy.

Nếu Mạnh Trạch nhẫn tâm, cậu muốn đối xử với cô như nhào nặn gối ôm, máu nóng sục sôi dâng trào sự tham lam, nhưng cậu cũng sợ bóp vỡ quả bóng bay.

Cậu chậm lại, trân trọng.

"Mạnh Trạch." Lý Minh Lan như bị thiếu oxy.

Cậu từ trên cao nhìn xuống, nhẹ nhàng giữ chặt cô: "Lý Minh Lan, cậu không còn cơ hội hối hận nữa rồi."

Cô không thể cử động, khóa kéo váy của cô đột nhiên bị kéo xuống, vai cô lạnh đi, nhưng cũng nóng lên, bởi vì có bàn tay cậu.

Ở nhà, cô thường xuyên ngắm mình trong gương, nghĩ xem làm thế nào để Mạnh Trạch say mê cô hơn.

Cậu hung dữ như đang đối xử với kẻ thù, nhưng dường như lại đang say mê, đôi mắt sâu thẳm như hố đen giam cầm cô.

Điều cô phải đối mặt là bản năng của cậu mà cô đã thoáng nhìn thấy ở quán net.

Điều đầu tiên cô nhìn thấy là "bụng mỡ" săn chắc của Mạnh Trạch, eo rất thon, nổi lên một lớp cơ mỏng.

Cô ấn vào, cứng cáp mạnh mẽ, ngón tay cô khẽ động đậy.

Móng tay cô cào lên da cậu, như xuyên qua da thịt cậu, đâm vào dây thần kinh cậu.

Mạnh Trạch đã gỡ bỏ bức ảnh ông ngoại trên tường, ngay cả bức thư pháp "Gia hòa vạn sự hưng" cũng bị cậu cất đi.

Cậu mặc kệ bản thân chìm đắm trong sắc đẹp, cậu và Lý Minh Lan trong mơ đã làm tất cả mọi chuyện.

Lý Minh Lan thật sự, má ửng hồng, mắt long lanh, ôm lấy vai cậu, gọi cậu liên tục: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Đáng yêu hơn Lý Minh Lan trong mơ.

Ngay lúc sắp bùng nổ, Mạnh Trạch bế Lý Minh Lan lên, cậu ngả người ra sau.

Cô nằm đè lên cậu.

Chuyện xảy ra đột ngột, cậu không chuẩn bị gì cả, cậu cắn nhẹ tai Lý Minh Lan: "Lần này cậu làm thủ công đi."

Lý Minh Lan mơ hồ hiểu được điều gì đó, nhưng cũng không hiểu rõ.

Mạnh Trạch nắm lấy cổ tay cô, ra hiệu cho cô đặt lên.

Học sinh học mỹ thuật đa phần đều biết kiệt tác của Michelangelo thời kỳ Phục hưng, tác phẩm nằm ở Học viện Mỹ thuật Florence.

Nghệ thuật và sát khí vẫn khác nhau một trời một vực, đặc biệt là lúc này Mạnh Trạch không còn che giấu sự hung hăng của mình nữa.

Cô là người mặc cho cậu bắt nạt.

Nhưng cô không cam lòng, cô cũng cắn tai cậu, dùng răng cọ vào dái tai cậu.

Mạnh Trạch xuýt xoa vì hơi đau, nhưng phần nhiều là cảm giác khác: "Cậu còn không mau hành động, tôi không khách sáo nữa đâu."

Sao lại có người như vậy chứ, đến lúc này rồi mà cậu vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, cô nói: "Mạnh Trạch, cậu cười cho tớ xem đi, cậu cười một cái, tớ sẽ nghe lời cậu."

Mạnh Trạch nhếch môi, miễn cưỡng coi như là cười.

"Cười xấu quá."

"Nếu cậu muốn lãng phí cả ngày ở đây thì cậu cứ kéo dài, chúng ta xem ai kiên nhẫn hơn." Mạnh Trạch đương nhiên phải giữ vẻ mặt nghiêm túc, nếu không, cậu sợ ngọn lửa không kiềm chế được của mình sẽ dọa cô chạy mất.

"Mạnh Trạch, tại sao của cậu lại lớn vậy?"

"Bởi vì cậu không cố gắng, không cho nó cải lão hoàn đồng."

Vì vậy, Lý Minh Lan chỉ có thể cố gắng hết sức...

"Bíp bíp bíp".

Cháo đã chín, nồi cơm điện phát ra ba tiếng bíp, sau đó trở lại yên tĩnh.

Mạnh Trạch bế Lý Minh Lan ngồi dậy.

Cô vẫn đang nắm lấy ống quần của cậu.

Cậu thở hổn hển, đưa khăn giấy cho cô.

Cô lau tay, ôm lấy cổ cậu: "Mạnh Trạch, bây giờ cậu có vui không?"

Cậu chỉ trả lời một cách thờ ơ: "Cũng được." Cậu thả lỏng lông mày, tứ chi duỗi ra toát lên vẻ lười biếng thỏa mãn.

Điều này còn kích thích hơn cả nicotine, cậu không nhịn được hôn cô thêm một cái nữa.

Lý Minh Lan kéo tóc cậu, tuy cậu không cười, nhưng cô biết lúc này cậu đang rất vui vẻ.

*

Hai người không thể cứ ở lì trong nhà, nếu không Mạnh Trạch cảm thấy hành hạ cô cả ngày cũng không đủ.

Ra ngoài rồi mới có thể buộc cậu phải kiềm chế.

Ăn cháo xong, Lý Minh Lan cảm thấy buồn ngủ, nũng nịu đòi ngủ trưa.

Mạnh Trạch không để cô ngủ sofa nữa, trực tiếp đuổi cô lên giường.

Cậu vẫn thương cô bị bệnh, đói mấy ngày, tạm thời lại chỉ có thể ăn chay, vừa rồi lại bị cậu hành hạ gần một tiếng đồng hồ, nên phải nghỉ ngơi cho tốt.

Mạnh Trạch ra khỏi phòng, đóng cửa lại, ra ban công hút thuốc.

Mùi thuốc quá nhạt, cậu vứt điếu thuốc, ngậm một viên kẹo cao su vị dâu.

*

Lý Minh Lan nằm trên giường của Mạnh Trạch, trở mình liên tục, hận

không thể khiến bản thân cũng nhiễm mùi đàn hương thoang thoảng.

Cô đưa tay phải ra làm động tác nắm chặt, vừa rồi coi như cũng đã làm thủ công tinh xảo, cô ước lượng tỷ lệ một chút.

Mạnh Trạch cũng không phải là người cao lớn vạm vỡ, sao có thể lớn như vậy?

Trong lúc suy nghĩ miên man, cô ngủ thiếp đi.

Đến khi cô tỉnh lại.

Mạnh Trạch đã dọn dẹp xong, lại trở về dáng vẻ cấm dục thanh cao nhạt nhòa, cậu tựa lưng vào sofa: "Chiều nay cậu có kế hoạch gì không?"

"Hai ngày trước tớ nghe nói tối nay có mưa sao băng." Lý Minh Lan thật sự đã ghi vào lịch trình, lấy sổ nhỏ ra đọc theo, "Chiều nay chúng ta đi leo núi, dưới chân núi có quán ăn, tối ăn đồ chay, sau đó chúng ta lên đỉnh núi đợi mưa sao băng."

Mạnh Trạch quay đầu nhìn cô.

Cô chớp chớp mắt: "Cậu có ý kiến gì không?"

"Không, nghe cậu.” Trước khi đi, cậu hôn cô thật sâu, nicotine, kẹo cao su, đều không ngọt ngào bằng Lý Minh Lan.

*

Biết Mạnh Trạch không thích ồn ào, Lý Minh Lan không chọn những ngọn núi nổi tiếng đông đúc.

Cổng phụ của trường đại học mà Dư Minh Hi đang học, đi ra ngoài có một ngọn núi phía sau, núi không cao, thậm chí còn không có

tên, cơ bản đều là những cặp đôi sinh viên đến đó tản bộ.

Hai người nắm tay nhau, nghênh ngang đi vào trường.

Bảo vệ tưởng hai người là sinh viên của trường nên không ngăn cản.

Tháng Sáu, trường đại học chưa nghỉ hè, trên đường cũng có những cặp đôi nắm tay nhau, trò chuyện rôm rả.

Lý Minh Lan kéo tay Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, cậu định thi vào trường đại học ở phía Bắc phải không?"

Mạnh Trạch: "Ừ."

"Hôm nay chúng ta giả vờ yêu đương trong khuôn viên trường đại học." Cô đan mười ngón tay vào tay cậu, "Sau này tớ rảnh, tớ sẽ bay ra Bắc hẹn hò với cậu."

Mạnh Trạch từ khi rời khỏi miền Bắc đã không còn nghĩ đến tương lai nữa, ở bên Lý Minh Lan, cậu trở thành một nhà sư gõ chuông sống qua ngày.

Một bài toán dù dùng phương pháp nào, nhanh nhẹn hay vòng vo, đều sẽ có cùng một kết quả.

Lý Minh Lan không phải là bài toán, cậu không nhìn thấu đáp án, thậm chí, ngay cả phương pháp giải cũng không có.

Buổi chiều hai người đi dạo trong khuôn viên trường.

Từ Nam đến Bắc, Lý Minh Lan liên tục kêu mệt: "Sao khuôn viên trường đại học lại rộng lớn như vậy..."

Kế hoạch leo núi bị gác lại, Mạnh Trạch kéo cô đến nhà ăn trước.

Hai người không có thẻ sinh viên, bèn đến quán ăn nhỏ, gọi một nồi

cháo.

Lý Minh Lan đấm vai, vỗ đùi: "Mạnh Trạch, cậu có mệt không?"

"Cũng tạm."

Cô nhớ ra rồi, việc thủ công là cô làm: "Cậu nằm đó, thoải mái biết bao, chỉ có mình tớ làm việc."

Mạnh Trạch đột nhiên ngẩng đầu: "Tôi làm vậy là vì muốn tốt cho cậu." Cậu cũng không thoải mái lắm, tay nghề của cô rất bình thường, chỉ là khi cô gọi tên cậu, giọng nói ngọt ngào, cậu vừa mềm lòng, lại vừa cứng rắn hơn.

"Lần sau, không thể chỉ mình tớ mệt mỏi."

"Lý Minh Lan, lời đã nói ra, không thể rút lại đâu." Mạnh Trạch lạnh lùng nhìn cô, "Lần sau sẽ đến rất nhanh thôi."

Cô chột dạ, không dám nói nữa.

Ăn tối ở nhà ăn xong, lại ngồi thêm nửa tiếng nữa, hai người mới lên núi.

Mạnh Trạch nhìn màn đêm đen kịt, nghi ngờ thông tin của Lý Minh Lan có đáng tin cậy hay không.

Sao băng ở đâu ra, hơn nữa, ngọn núi này, chỉ có thể gọi là một sườn đồi.

Đi một đoạn đường như vậy, cô lại kêu mệt, ngồi xuống bãi cỏ, nhất quyết không chịu đi nữa: "Mạnh Trạch, chúng ta cứ ngồi đây đợi sao băng đi."

"Sao băng thấy cậu không thành tâm, nên không thèm để ý đến cậu." Nhưng cậu vẫn ngồi xuống cùng cô.

Gió núi mát mẻ, cậu cởi áo khoác, khoác lên người cô.

Cô không khách sáo chút nào, mặc vào, dựa vào bên cạnh cậu: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch." Khi không nghĩ ra được gì để nói, cô cũng thích gọi tên cậu.

Mạnh Trạch đã quen rồi.

Gì mà buổi hẹn hò lãng mạn của các cặp đôi sinh viên chứ, cậu đi đường này chẳng thấy mấy ai.

Ngồi ngẩn ngơ hơn một tiếng đồng hồ, cậu nói: "Thôi bỏ đi, sao băng mệt quá, không đến đâu."

"Mạnh Trạch, chúng ta kiên trì thêm chút nữa đi." Cô dụi đầu vào cậu, "Tớ muốn ước nguyện."

"Tùy cậu." Dù sao người mệt cũng không phải cậu.

Lại thêm nửa tiếng nữa, bầu trời đêm đột nhiên sáng lên.

Lý Minh Lan hét lên: "Oa! Sao băng, Mạnh Trạch, đây có phải là sao băng không?"

"Không biết." Mạnh Trạch nằm ngửa trên bãi cỏ.

"Là sao băng!" Lý Minh Lan nhìn thấy điểm sáng lướt qua trên bầu trời đêm.

Nhưng Mạnh Trạch vẫn thờ ơ, như không nhìn thấy gì.

Cô mặc kệ cậu, chắp hai tay lại, cúi đầu nhắm mắt, lẩm bẩm điều gì đó, nói xong, cô quay đầu cười nhìn Mạnh Trạch: "Cậu đoán xem tớ vừa ước gì?"

"Không muốn đoán." Nhưng cậu cảm thấy có lẽ mình đã đoán trúng.

"Đoán xem, liên quan đến cậu đấy."

Mạnh Trạch chuyển ánh mắt từ màn đêm sang khuôn mặt cô: "Nếu ước nguyện của cậu là muốn tôi nuôi cậu cả đời, vậy thì thật đáng tiếc."

"Mạnh Trạch, tớ luôn cảm thấy chúng ta là một đôi trời sinh." Lý Minh Lan cười hôn cậu một cái, "Bởi vì cậu đã đoán đúng ước nguyện của tớ rồi."

"Cậu không có chí hướng nào khác sao?"

"Không có, cậu nghĩ xem, cậu đẹp trai, lại thông minh, chắc chắn là trụ cột quốc gia." Cô hùng hồn nói, "Còn tớ? Thành tích bình thường."

Mạnh Trạch sửa lại: "Của cậu không gọi là bình thường."

"Nhưng tớ là mỹ nhân, tớ chinh phục được trụ cột quốc gia như cậu là được rồi."

Mạnh Trạch chỉ biết nhìn lên bầu trời đêm: "Mặt cậu dày đến mức nào mới có thể miêu tả thuộc tính bình hoa một cách thanh cao thoát tục như vậy?"

"Bình hoa cũng có giá trị của nó, tớ biết, bảo cậu nuôi tớ đã tạo áp lực rất lớn cho cậu, nhưng có áp lực mới có động lực." Cô được voi đòi tiên, "Mạnh Trạch, cậu phải cố gắng kiếm tiền, nhất định phải nuôi tớ đấy."

Mạnh Trạch ngồi dậy: "Tôi cũng ước một điều ước với sao băng."

Lý Minh Lan chớp chớp mắt: "Liên quan đến tớ sao?"

Cậu gật đầu: "Tôi sẽ không nuôi cậu."

"Ước mơ của cậu tan thành mây khói rồi."

"Đi thôi." Mạnh Trạch đứng dậy, "Ngồi đây hứng gió cả buổi tối rồi."

"Lại có sao băng kìa." Lý Minh Lan hét lên với bầu trời đêm, "Ước nguyện của tớ là, Mạnh Trạch cuối cùng cũng sẽ vì tớ mà si mê cuồng nhiệt."

Nghĩ cũng hay đấy, Mạnh Trạch quay người lại.

Lý Minh Lan vẫn ngồi đó, nhưng cô ôm lấy eo cậu: "Mạnh Trạch, tớ đi không nổi nữa rồi, hay là cậu cõng tớ xuống núi đi."

"Cõng không nổi." Mạnh Trạch định bỏ đi.

Lý Minh Lan ôm chặt cậu không buông, càng ôm càng chặt.

Trong lúc giằng co, Mạnh Trạch nghiến răng nghiến lợi: "Lý Minh Lan, buông tay ra, quần của tôi sắp bị cậu kéo tụt rồi."

"Không buông, trừ khi cậu cõng tớ."

So mặt dày với Lý Minh Lan, Mạnh Trạch tự nhận mình thua, cậu hơi cúi người xuống, nói: "Lên đi."

Lý Minh Lan leo lên lưng cậu, ghé vào tai cậu nói: "Ước nguyện của tớ nhất định sẽ thành hiện thực."

"Cậu chưa từng nghe nói sao, ước nguyện nói ra miệng đều sẽ tan thành bọt nước."

"Ước nguyện của cậu cũng nói ra miệng rồi." Cô ôm chặt cậu, "Mạnh Trạch, cậu đuổi, tớ chạy, thật lãng mạn."

Lãng mạn cái đầu cậu! "Tôi không đuổi, tôi là người chạy."

Lý Minh Lan vỗ vai cậu, nói: "Ngựa chạy nhanh lên, cha, cha, cha."

Mạnh Trạch: "..." Cậu bị mù từ bao giờ mới chọn một cô bạn gái như vậy?

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 56: Tôi ôm cậu, cậu còn lạnh không?

Đã hơi khuya.

Họ xuống núi, phải đi qua khuôn viên trường đại học rồi mới bắt xe về nhà, ước chừng đến nhà cũng đã quá giờ ngủ của bố mẹ Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan gửi một tin nhắn: "Bố, mẹ, con đi xem mưa sao băng với bạn học, hôm nay về muộn một chút, bố mẹ ngủ trước đi nhé."

Như vậy là yên tâm rồi.

Cô ôm chặt Mạnh Trạch, đầu dựa vào vai cậu, cô muốn nói gì với cậu nhỉ? Chẳng nhớ ra được gì, cô nhắm mắt lại.

Đường núi không có đèn, ánh trăng sáng dẫn đường cho Mạnh Trạch.

Đường xuống núi hơi gập ghềnh, cậu đi rất chậm, may mà núi không cao, cậu đi qua cổng phụ vào trường, đêm xuống bỗng yên tĩnh, cậu không nghe thấy tiếng líu lo của Lý Minh Lan.

Cô mệt quá ngủ thiếp đi.

Mạnh Trạch nhẹ nhàng đỡ cô, bước chân càng chậm hơn, cứ thế đi về phía trước.

Lý Minh Lan nghe thấy tiếng còi xe, theo bản năng ôm Mạnh Trạch chặt hơn, hé mắt: "Mạnh Trạch, chúng ta xuống núi rồi sao?"

"Ừ."

Cô mở mắt ra mới phát hiện họ đã ra khỏi trường, thậm chí đã đi xa khỏi cổng trường một đoạn khá xa, Mạnh Trạch cứ thế cõng cô từ trên núi xuống đến tận đây, cô hỏi: "Mạnh Trạch, sao cậu không gọi xe?"

"Giả vờ ngắm cảnh đẹp trong trường." Mạnh Trạch nghiêng đầu, "Xuống đi, tôi mệt rồi."

Cô nhảy xuống khỏi lưng cậu, xem lại thời gian gửi tin nhắn, đã là hơn nửa tiếng trước.

Tức là, cô đã ngủ trên lưng Mạnh Trạch hơn nửa tiếng.

Nếu không phải tiếng còi xe đánh thức, cô còn có thể ngủ tiếp.

Lý Minh Lan nắm lấy tay Mạnh Trạch, xòe năm ngón tay ra, siết chặt ngón tay cậu, cô hỏi: "Mạnh Trạch, có phải cậu không gọi xe vì không muốn đánh thức tớ không?"

"Không phải." Cậu vẫy một chiếc taxi, "Lên xe, về nhà."

"Chắc chắn là vậy." Cô mặc kệ vẻ mặt khó chịu của cậu, "Nếu tớ ngủ một tiếng hoặc hai tiếng, biết đâu cậu lại cõng tớ đi bộ về nhà đấy."

"Lý Minh Lan, cậu còn lải nhải nữa, tôi sẽ bỏ cậu lại ở đây." Cậu vịn cửa xe, "Ngồi vào đi."

Lên xe rồi, giọng điệu của Mạnh Trạch còn lạnh lùng hơn vừa nãy: "Cậu có về nhà không?"

"Về muộn quá, bố mẹ tớ đã ngủ rồi." Lý Minh Lan quay đầu lại.

Ánh đèn neon ngoài cửa sổ xe phản chiếu trong mắt Mạnh Trạch, giống như sao băng vừa lướt qua trên bầu trời đêm.

Cô thăm dò hỏi: "Mạnh Trạch, cậu định cho tớ tá túc sao?"

"Tùy cậu." Cậu biết cậu không thể chịu đựng thêm một đêm nay nữa.

Cậu nghĩ, cô cũng biết.

Nhưng cô vẫn dựa vào cậu: "Mạnh Trạch, cõng tớ xuống núi có mệt không?"

"Mệt." Cậu cố ý thở hổn hển vài hơi, giả vờ yếu ớt.

Lý Minh Lan nắm tay lại, đấm nhẹ vào vai cậu: "Tớ xoa bóp cho cậu nhé." Cô đấm một cái vào xương vai cậu.

Cậu nắm lấy nắm đấm của cô: "Nửa hơi thở còn lại cứ thế bị cậu đấm chết rồi."

"Mạnh Trạch, cậu kể chuyện cười nhạt nhẽo thật đấy." Nhưng cô lại cười ha hả.

Mạnh Trạch: "..."

*

Xe dừng ở ngã tư khu chung cư.

Cặp đôi trẻ nắm tay nhau, Lý Minh Lan định đi vào trong.

Mạnh Trạch đứng yên không nhúc nhích, kéo cô lại: "Sang bên kia mua chút đồ."

Mắt cô sáng lên: "Tớ đói bụng rồi."

Nồi cháo buổi tối Lý Minh Lan vốn định ăn ba bát lớn, nhưng bị

Mạnh Trạch ngăn lại.

Cậu nói: "Cậu đói mấy ngày rồi, bây giờ đột nhiên ăn nhiều như vậy, dạ dày không tiêu hóa được."

Cô chỉ biết nuốt nước miếng, nhìn cậu ăn hết năm bát cháo.

Lý do của cậu rất chính đáng: "Không được lãng phí một hạt gạo nào."

Mạnh Trạch vào cửa hàng tiện lợi, lấy một gói mì: "Trong tủ lạnh còn rau, tôi về nấu mì cho cậu."

"Được được được." Nghe cậu nói vậy, Lý Minh Lan lại thấy đói cồn cào.

Cậu hỏi: "Cậu cần đồ dùng hàng ngày gì không?"

"Để tớ đi lấy." Cô xách một chiếc giỏ, lấy vài món đồ nhỏ, rồi quay lại.

Lúc thanh toán, Mạnh Trạch lấy một chiếc hộp vuông từ kệ hàng bên cạnh, cậu đặt lên quầy thu ngân trước mặt Lý Minh Lan.

Cậu thanh toán rất tự nhiên.

Cô bị cậu kéo ra ngoài rất tự nhiên.

Vừa về đến nhà, Mạnh Trạch ném túi đồ xuống, quay người bế cô lên.

Lý Minh Lan cảm nhận sâu sắc sự chênh lệch sức mạnh giữa nam và nữ, cậu nhẹ nhàng bế cô lên, chân cô rời khỏi mặt đất.

Đèn phòng khách chiếu vào cửa ra vào, soi rõ đuôi mắt hơi xếch lên của cậu: "Lý Minh Lan, cậu xong đời rồi."

Đây là một con hổ giấy, cô chẳng sợ cậu: "Mạnh Trạch, tớ đói rồi." Cô xoa xoa bụng.

"Chỉ biết ăn với ngủ, cậu khác gì con lợn chứ?" Cậu đặt cô xuống, "Tôi nấu mì cho cậu.”

Lý Minh Lan ôm lấy eo cậu: "Mạnh Trạch, sau này tớ cũng sẽ nấu mì cho cậu." Không chỉ nấu mì, mà còn hấp, hầm, chiên, xào.

"Cậu nên ước với sao băng, xóa sạch ký ức nấu nướng của cậu đi."

Mạnh Trạch vào bếp, nhanh chóng nấu một bát mì rau, đặt lên bàn ăn: "Tôi đi lấy cho cậu một bộ đồ ngủ."

Lý Minh Lan đi loanh quanh trong phòng khách.

Hôm nay cô đến, phát hiện bức ảnh gia đình nhà họ Mạnh đã không còn nữa, ảnh chụp chung của ông ngoại và Mạnh Trạch cũng không biết đi đâu, bức tường trống trơn.

Có phải Mạnh Trạch lại buồn rồi không?

Biết thế, cô đã mua cho cậu một chiếc bánh tuyết mị nương ngọt ngào.

Mạnh Trạch lấy một chiếc áo phông cũ từ trong tủ quần áo, đây là bộ đồ đôi của mấy năm trước, đã giặt rất nhiều lần, vải bị giãn ra, có thể làm váy ngủ cho Lý Minh Lan mặc.

Cậu đi ra khỏi phòng.

Liền thấy Lý Minh Lan đang ngồi bên bàn ăn húp mì sùm sụp, ăn một bát mì mà vui vẻ như hoa nở.

Cậu lo cô ăn đồ nhiều dầu mỡ một lúc sẽ không tốt, nên khi nấu mì

đã không cho nhiều dầu, bát mì đó thực ra rất nhạt.

Nhưng cô lại rất hưởng ứng, ăn xong mì, cô bưng cái bát còn to hơn cả mặt mình lên uống ừng ực mấy ngụm, uống hết nước dùng, không còn một giọt.

Đặt bát xuống, cô cảm thấy dáng vẻ ăn uống ngon lành của mình hơi giống Trư Bát Giới, thế là cô đẩy bát ra, dùng khăn giấy lau khóe miệng, chỉnh lại tư thế ngồi, giả vờ mình là một tiểu thư đài các.

Sự cố ý này của cô ngược lại khiến Mạnh Trạch thấy buồn cười, cậu đưa chiếc áo phông cũ qua: "Chỉ tìm được cái này thôi, tối nay cậu mặc tạm nhé, tôi đi tắm."

Cậu đang định vào phòng tắm, quay đầu lại.

Cô mặc chiếc áo khoác dài tay của cậu trước đây, tay áo dài đến mu bàn tay cô, trông như một cô bé tinh nghịch mặc nhầm quần áo của người lớn.

Mạnh Trạch quay lại phòng lấy máy ảnh.

Lý Minh Lan không biết cậu đi đi lại lại làm gì, tư thế tiểu thư đài các quá mệt mỏi, cô thả lỏng người, nhìn những bông hồng trong bình.

Cánh hoa xếp lớp, có bảy bông hồng hơi e lệ hướng về phía tường, hai bông còn lại nở rộ hướng về phía Lý Minh Lan.

Từ góc nhìn của Mạnh Trạch, chỉ thấy những cánh hoa tươi thắm đang hôn lên gò má mịn màng của Lý Minh Lan.

Cậu nhanh chóng nhấn nút chụp.

Lý Minh Lan nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại, mỉm cười, rực rỡ hơn cả hoa hồng: "Mạnh Trạch, cậu còn chưa đi tắm sao?"

Mạnh Trạch đặt máy ảnh xuống, bước đến trước mặt cô, cúi người ngậm lấy dái tai cô, cắn nhẹ.

Cô nghiêng mặt đi, lại bị cậu kéo lại, cô nói: "Mạnh Trạch, nhột."

Cậu véo má cô một cái, rồi vào phòng tắm.

Tốc độ của Mạnh Trạch rất nhanh, chưa đến năm phút, cậu đã đi ra, cậu quấn một chiếc khăn trên đầu, vừa đi vừa lau tóc ướt: "Tối nay xem nốt bộ phim trưa nay đi."

Lý Minh Lan đi ngang qua cậu, bị nước trên tóc cậu bắn vào, cô quay đầu lại, kiễng chân, đưa tay giữ lấy chiếc khăn.

Mạnh Trạch cúi đầu nhìn cô.

Cô lau loạn xạ lên chiếc khăn.

Tóc cậu bị cô giật hơi đau, cậu ôm lấy eo cô, cũng véo cô một cái để trả đũa.

"Mạnh Trạch, đau." Cô đập tay cậu.

Cậu cụng trán mình vào trán cô.

Tóc ướt chạm vào trán cô, lạnh buốt.

Giọng cậu cũng lạnh lùng: "Một lát cậu còn đau hơn nữa."

Lý Minh Lan vào phòng tắm, ôm ngực, cô lại nghe thấy tiếng "thình thịch thình thịch".

Hơi hồi hộp, nhưng không phải là sợ hãi.

Tắm xong, cô mặc chiếc áo phông của Mạnh Trạch, quá dài, che đến tận đùi cô, suýt chút nữa là che hết.

Cô soi gương, kéo vạt áo xuống, sau đó buông tay.

Áo phông bật lên, rồi lại rơi xuống.

Hờ hững ẩn hiện.

Lý Minh Lan thò đầu ra khỏi phòng tắm.

Mạnh Trạch đang lười biếng dựa vào sofa.

Buổi trưa, cô đã làm một màn thủ công, cô phát hiện, một khi vẻ lười biếng của cậu toát ra, khóe mắt lông mày sẽ mang theo chút tà khí.

Cậu cứ như cố tình làm một học sinh ngoan, bộ dạng thật sự là rất phóng túng.

Loa của đầu VCD phát ra âm thanh.

Mạnh Trạch không xem tivi mà nhìn chằm chằm vào chiếc hộp vuông trên bàn trà.

Bên cạnh chiếc hộp vuông, gạt tàn thuốc hình con lợn đang cười toe toét ngốc nghếch.

Tay Lý Minh Lan nắm lấy vạt áo phông, kéo chặt.

Khi cậu quay đầu nhìn sang.

Cô đột nhiên buông tay.

Mạnh Trạch chỉ thấy một mảng màu sắc rực rỡ xẹt qua vạt áo, nửa giây sau, chẳng thấy rõ gì cả, cậu nuốt nước bọt, cố nén giọng: "Lại đây."

Đã bị bắt quả tang, Lý Minh Lan liền mạnh dạn bước ra.

Cậu đưa tay về phía cô.

Cô chậm rãi bước tới, còn chưa đứng vững đã bị cậu kéo qua, cô ngã ngồi xuống bên cạnh cậu.

Trong phim, nữ chính ngậm một điếu thuốc.

Lý Minh Lan bắt chước, định với lấy bao thuốc.

Mạnh Trạch vỗ tay cô: "Đừng nghịch ngợm." Cậu cầm lấy chiếc hộp vuông khác, nắm trong tay, xoay xoay vài cái, cố tình để cô nhìn rõ dòng chữ quảng cáo đầy ẩn ý trên hộp.

Lý Minh Lan lại kéo vạt áo xuống, lần này thật sự muốn che chắn, cô phát hiện khi ngồi xuống, cô gần như lộ hết.

Mạnh Trạch nhấn nút dừng của đầu VCD, đột ngột gạt tay cô ra, rồi ôm lấy eo cô.

Cô "á" lên một tiếng.

Cậu đứng dậy đồng thời bế cô lên.

Lý Minh Lan lại một lần nữa bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, hai chân cô cong lên phía sau, lắc lư loạn xạ.

Cánh tay Mạnh Trạch rất vững vàng.

Cô mượn sức của cậu, được cậu bế đi, giữa chừng, cô cảm thấy chân dường như vướng phải thứ gì đó.

Ngay sau đó, chiếc thùng chứa đồ để trên cao rơi xuống đất, phát ra tiếng "ầm" vang dội.

Lý Minh Lan giật mình, sợ mình làm đổ đồ quan trọng.

Mạnh Trạch dừng lại, nhưng không phải để nhặt thùng đồ, cậu nâng cô lên cao hơn, áp cô vào tường.

Cô lo lắng đầu mình sẽ đập vào trần nhà, liền rụt lại, mái tóc búi cao lúc này cũng xõa xuống.

Mạnh Trạch ngẩng đầu nhìn, là một thác nước đổ xuống một dòng suối mùa xuân.

Cô bị tóc rối che khuất tầm mắt, lắc đầu, cúi xuống nhìn cậu, cô dùng hai tay giữ lấy mái tóc ướt sũng của cậu, kéo kéo, giật giật.

Tay cậu di chuyển xuống dưới, giữ lấy eo cô, bóp nhẹ.

Lý Minh Lan lại nói: "Mạnh Trạch, đau." Tiếng kêu đau đáng yêu ngược lại giống như đang làm nũng.

Mạnh Trạch đặt cô xuống giường.

Khoảnh khắc này, giấc mơ và hiện thực của cậu giao thoa.

Biết bao nhiêu đêm cậu tỉnh dậy trên chiếc giường này và thay quần.

Vương Huy cứ tưởng người bạn học cũ của mình sống cuộc sống như một nhà sư khổ hạnh.

Ngược lại, rơi vào hiện thực, điều này gọi là hoang phí thời gian như bậc đế vương không thiết triều sớm.

Lý Minh Lan kéo chăn lên, muốn trùm kín mình.

Mạnh Trạch giật chăn ra, cô quá hư hỏng, trên người chỉ mặc độc một chiếc áo phông cũ của cậu, cô để lộ sơ hở lớn như vậy, cậu

không có lý do gì để bỏ qua.

"Mạnh Trạch, tớ lạnh." Cô nói ra yêu cầu giống như đang cầu xin, cô lại kéo chăn.

Mạnh Trạch liền nhấc chăn lên, trùm lên cả người mình: "Tôi ôm cậu, cậu còn lạnh nữa không?"

"Cậu ôm tớ, tớ sẽ không lạnh." Không biết là ai ôm ai, cô ôm lấy cậu.

Cậu ôm chặt cô.

Cô vòng tay lên vai cậu, tiến sát lại ngắm nhìn đôi mắt anh tuấn.

Môi cậu cắn lên cổ cô, hơi dùng sức.

Lý Minh Lan mắng: "Ma cà rồng."

Cậu khịt mũi, dùng răng cọ xát.

Lý Minh Lan hỏi: "Mạnh Trạch, tớ có đẹp không?"

Cậu buông răng ra, thẳng người dậy, lặng lẽ đánh giá cô.

Là mật ngọt ngào, chảy tràn trên giường cậu.

"Ừ." Mạnh Trạch khoanh tay, nắm lấy vạt áo, kéo áo từ dưới lên trên, qua đầu, rồi cởi ra.

Đến lúc này, Lý Minh Lan mới được thấy vóc dáng của cậu.

Vai rộng như núi, xương quai xanh thẳng tắp, toàn thân cậu ẩn chứa sức mạnh trong những khối cơ bắp rõ nét, những đường nét rắn chắc nằm trên "bụng mỡ" mà cô vẫn thường nhắc đến.

Cô ôm cậu: "Mạnh Trạch, cậu đẹp trai thật đấy."

"Nông cạn."

Lý Minh Lan khẽ nói với cậu: "Tớ cũng rất đẹp."

"Vậy sao?" Cậu nói, "Đợi tôi kiểm tra kỹ càng."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 57

Mặc dù Lý Minh Lan gan dạ, nhưng tiếng tim đập "thình thịch thình thịch" đã vang dội đến mức sắp chói tai.

Vạt áo phông cũ cũng không dài lắm, cô cọ xát lung tung như vậy, vạt áo nhanh chóng bị lật lên trên eo.

Mạnh Trạch cởi trần, vẫn còn mặc quần.

Cô thì ngược lại, đôi chân trần trụi không có chỗ nào để trốn, cô nghĩ đến việc Mạnh Trạch có thể nhìn thấy những nơi mà ngay cả cô cũng không nhìn thấy được.

Má cô ửng đỏ, ôm chặt lấy cậu, vùi đầu vào vai cậu.

"Lý Minh Lan, tôi sắp bị cậu siết chết rồi." Cậu vỗ nhẹ lưng cô, tay đặt ở đâu cũng không nỡ rời đi, cậu vuốt ve lưng cô qua lớp áo phông cũ.

Cô hơi buông lỏng tay, nhìn cậu: "Mạnh Trạch, tớ sợ đau."

"Tôi sẽ nhẹ nhàng."

Áo phông cũ của cô đã bị kéo lên trên eo, cậu kéo cổ áo cô lên, Lý Minh Lan thật sự như một khối ngọc, nằm gọn trong vòng tay cậu.

Sợ cô thật sự bị lạnh, cậu tự mình chui vào trong chăn.

Có rừng rậm, con đường nhỏ phải do chính cậu khai phá, cậu men theo con đường quanh co đi càng lúc càng sâu.

Máy ảnh vẫn còn ở bên ngoài, Mạnh Trạch dùng tay thay thế ống kính.

Khuôn mặt Lý Minh Lan lộ ra ngoài chăn, đỏ bừng, toàn thân cô như bốc cháy, nóng từ đầu đến chân.

Trong chăn nhô lên tấm lưng của một người.

Cô ấn chặt chăn vào cổ mình.

"Đừng căng thẳng." Giọng Mạnh Trạch vang lên trong chăn, nghe có vẻ ngột ngạt, "Hồi tôi học mẫu giáo, bài tập thủ công của tôi từng được giải thưởng."

Lý Minh Lan chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm lên trần nhà, nín thở.

Cô nhớ đến những ngón tay thon dài của Mạnh Trạch, làm thủ công rất kiên nhẫn, lại tỉ mỉ.

Cô chưa từng thử qua, giống như đang thám hiểm trong sóng biển, sóng đẩy cô đi, cô không biết phía trước đang chờ đợi điều gì.

Vì vậy, cô cắn môi, liên tục gọi tên cậu.

Cô cầu xin khi gọi như vậy, bất lực khi gọi như vậy, khi vui vẻ, cô vẫn gọi: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch." Ngoài gọi tên cậu, cô không còn cách nào khác.

Mỗi tiếng gọi của cô như khắc một chữ lên người cậu, cậu cũng nghiến răng.

Chịu đựng cơn đau khi xăm mình? Thực ra là vì cậu nhịn quá lâu rồi.

Lý Minh Lan gọi lần cuối cùng, sau đó thì im lặng, cô hơi mệt, co chân lên, dùng ngón chân cọ vào chân cậu, sau đó, cô lại ấn chăn

chặt hơn, như muốn nhốt Mạnh Trạch trong chăn, không cho cậu ra ngoài.

Mạnh Trạch bèn chui ra từ phía bên kia của chăn, cậu véo má cô, giọng khàn khàn: "Trư Bát Giới mặt đỏ."

"Cậu mới là Trư Bát Giới, Trư Bát Giới háo sắc." Dù sao cô cũng đã thoải mái rồi, cô lăn qua lăn lại, cuộn tròn trong chăn, "Mạnh Trạch, chúng ta ngủ đi."

"Đùa gì vậy." Mạnh Trạch nâng cằm cô lên, "Vẫn chưa bắt đầu mà."

"Nhưng mà tớ mệt rồi..." Lý Minh Lan nằm vật ra, "Tớ không còn sức, không làm thủ công cho cậu nữa."

"Đến lúc này rồi, thủ công…" Cậu ngừng lại, "Không thể thỏa mãn tôi được."

Cô nắm lấy tay cậu.

Cậu buông cằm cô ra, vén nửa dưới của chăn lên, vỗ vỗ cô: "Cậu cứ nằm đi, tôi làm việc của tôi."

Lý Minh Lan thật sự nhắm mắt lại, giả vờ ngủ, nhưng vẫn không quên ấn chặt chăn.

Mạnh Trạch mở hộp vuông ra, rồi quay lại.

Khoảnh khắc đeo vào, cậu thở hổn hển, cố gắng kiềm chế bản thân, từ từ.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngón tay lại run rẩy, thực ra là rất muốn bất chấp tất cả mà lao vào.

Mạnh Trạch nắm lấy chăn, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Không thể thô bạo, nếu không lần đầu tiên đã dọa người ta chạy mất dép.

Cậu mạnh mẽ đè lên người cô như vậy, cô thở hổn hển, chưa bắt đầu đã kiệt sức rồi, ôm lấy cậu, lẩm bẩm: "Mạnh Trạch, tớ đói."

"Ngoan." Cậu hôn cô thật sâu, "Lát nữa tôi nấu đồ ăn cho cậu."

Trong lúc chao đảo, Lý Minh Lan bị rút cạn sức lực, cô không giữ được chăn, hai tay yếu ớt đặt lên vai cậu: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Cô ngẩng đầu lên, cậu đứng ngược sáng đèn trần, ngọn lửa trong mắt cậu còn sáng hơn cả đèn, cậu nói: "Lý Minh Lan, đẹp thật."

*

Trời tờ mờ sáng, đã có một ông lão đạp xe ba gác đến dưới lầu khu chung cư.

Xe không lớn, đồ đạc được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Một thùng lớn đặt ở phía trên bên trái, ba thùng nhỏ xếp chồng lên nhau đặt ở bên phải, hộp cơm dùng một lần chất đống ở phía dưới bên trái.

Ông lão dừng xe, dỡ thùng lớn xuống trước.

Bên hông xe treo một bình gas mini.

Ông lão chia đồ trong thùng lớn vào ba thùng nhỏ, rồi lấy ra một rổ quẩy từ một chiếc túi khác, quẩy có màu vàng óng, to và dài bằng cán bột.

Trên tấm bìa cứng màu vàng ghi giá không đắt, một tệ.

Đối diện, cửa sắt của quán bánh cuốn đá xay được kéo lên, chủ quán đẩy máy làm bánh cuốn ra, bật công tắc, không lâu sau, bếp lò kêu rào rào trên con phố yên tĩnh.

Chim chóc cũng thức giấc.

Lý Minh Lan ngẩng đầu nhìn lên.

Chim bay vút qua ngọn cây, lộn một vòng rồi bay xa.

Cô kéo rèm cửa lại, quay về bên giường.

Mạnh Trạch keo kiệt vô cùng.

Các bạn nam trong lớp mệt mỏi sau khi chơi bóng rổ dưới trời nắng nóng, đôi khi sẽ vén áo lên lau mồ hôi, tuy không phải ai cũng có thân hình săn chắc, nhưng con trai để lộ một đoạn eo là chuyện rất bình thường.

Mạnh Trạch lại keo kiệt khoe thân thể của mình, giống như bây giờ, phía dưới cậu không mặc gì, nhưng vẫn phải kéo chăn lên tận cổ.

Lý Minh Lan đã tỉnh dậy từ lâu.

Đêm qua, cô kiệt sức, trượt xuống từ con sóng, lăn ra ngủ, mệt đến mức quên cả việc mình đang đói.

Mạnh Trạch vẫn nhớ, nửa đêm đã nấu cho cô một bát canh trứng.

Cô mơ màng được cậu bế ra ngoài, cũng không nhớ là mình tự cầm thìa, hay là được Mạnh Trạch đút, cô cảm thấy mình như đang mơ mà ăn một bát canh trứng, rồi lại được cậu bế về giường.

Sáng nay cô mở mắt ra, cảm thấy sảng khoái tỉnh táo.

Mạnh Trạch lại ngủ rất say, cậu cuộn tròn trong chăn, chỉ lộ ra một

bàn tay bên ngoài.

Cô cúi đầu, áp sát vào má cậu.

Thiếu niên đẹp như ngọc, cô nhẹ nhàng dùng mu bàn tay cọ xát sống lưng cậu.

Cậu không có phản ứng.

Cô đưa tay vào trong chăn, trực tiếp chọc vào tấm lưng trần của cậu.

Cậu vẫn không nhúc nhích.

Chẳng thú vị gì hết.

Lý Minh Lan kéo rèm cửa ra, mở một cánh cửa sổ.

Trên lan can cửa sổ treo một chậu cây nhỏ, hình như là hoa lan? Cô đưa tay tháo móc, bưng chậu cây nhỏ lên, bế về bên giường, hỏi: "Mạnh Trạch, đây là hoa gì vậy?"

Cậu lười để ý đến cô.

Cô cởi giày, dùng chân chạm vào cánh tay cậu.

Mạnh Trạch vẫn bất động.

Ngón chân cô men theo vai cậu, trượt xuống cổ tay cậu.

Chắc là cậu đã tỉnh, nhưng không đáp lại.

Lý Minh Lan giẫm lên lòng bàn tay cậu, cựa quậy ngón chân, định kẹp lấy thịt trong lòng bàn tay cậu.

Cậu rút tay lại, giấu tay vào trong chăn.

Cô lại dùng ngón chân chạm vào eo cậu, trước tiên là nhẹ nhàng ấn xuống.

Cậu mặc kệ cô nghịch ngợm.

Tên khốn giả tạo này! Cô giẫm lên mông cậu, giẫm hai cái.

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch cuối cùng cũng lên tiếng, "Đừng làm ồn tôi."

Cô đặt chậu cây trước mặt cậu: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, đây là hoa gì vậy?"

Cậu liền kéo chăn lên, trùm kín cả đầu.

"Đồ tồi, ngủ xong rồi giả chết." Lý Minh Lan giẫm lên giẫm xuống mông cậu, mông tên này cũng cứng thế.

Cậu bị làm phiền đến mức không ngủ được nữa, vén chăn lên, quay đầu nhìn một cái, nói: "Hoa lan chuông."

"Ừm." Cô cười híp mắt, "Đây là hoa kỷ niệm của chúng ta."

Mạnh Trạch rất lạnh nhạt: "Biết ý nghĩa của hoa lan chuông không?"

"Là gì vậy?"

"Bất lực."

"Đồ tồi!" Lần này Lý Minh Lan ra tay mạnh hơn.

Mạnh Trạch lăn người, muốn tránh chân cô, cậu quên mất hai tay cô lúc này không giữ được thăng bằng.

Lý Minh Lan đứng một chân quả nhiên không vững, cô mặc kệ chậu

cây, dang hai tay ra muốn giữ thăng bằng, lảo đảo hai cái, nhưng vẫn ngã ngửa ra sau: "Á!"

Phía sau cô là một chiếc ghế gỗ, nếu cô ngã xuống, gáy sẽ đập thẳng vào tay vịn.

Bất chợt, Mạnh Trạch nhảy khỏi giường, lao về phía cô với tốc độ cực nhanh, kịp thời đỡ lấy đầu cô.

Mu bàn tay cậu đập vào chiếc ghế gỗ.

Cậu chịu đựng cơn đau nhói.

Lý Minh Lan co rúm trong lòng cậu, sợ hãi: "Nếu tớ đập đầu, sẽ bị ngốc phải không?"

Cậu dùng bàn tay che đầu cô, nói: "Bây giờ cậu đã rất ngốc rồi."

Cô ôm chặt cậu, không chịu dậy.

Mạnh Trạch đành bế cô lên, ném lên giường, dùng chăn quấn chặt hai người lại: "Ngủ đi."

Cô dựa vào ngực cậu: "Mạnh Trạch, hồi nhỏ tớ toàn ôm gấu bông ngủ."

Cậu ôm lấy eo cô, dùng tay vuốt mái tóc dài của cô: "Tôi đẹp trai hơn gấu bông."

"Nông cạn." Gậy ông đập lưng ông.

Lý Minh Lan liếc nhìn đồng hồ trên tường.

Bố cô có thói quen tập thể dục buổi sáng, chắc đã dậy rồi.

Cô cầm điện thoại lên, quả nhiên thấy tin nhắn của bố: "Con đi

ngắm mưa sao băng, hay là tự mình bay lên sao băng rồi? Người đâu?"

Cô lập tức trả lời: "Bố, con ngắm mưa sao băng xong muộn quá nên ngủ lại nhà bạn, hôm nay con về."

Ông Lý trả lời rất nhanh: "May mà người không mất tích, nếu không bố phải báo cảnh sát rồi."

*

Lý Minh Lan lại một lần nữa tỉnh dậy, lúc này đã gần trưa.

Mạnh Trạch không còn trên giường nữa.

Cô thay lại quần áo hôm qua, ra khỏi phòng, bước chân nhanh, tay cô vô tình đụng phải thứ gì đó, quay đầu lại nhìn, hóa ra là chiếc thùng bị cô làm đổ hôm qua.

Thùng có bốn bánh xe, có lẽ là lúc rơi xuống hôm qua, đã bị rơi mất một bánh, bây giờ thiếu một bánh, bốn góc cao thấp không đều nên không đứng vững, cô chỉ hơi chạm vào một chút cũng cảm thấy thùng sắp đổ.

Cô nhẹ nhàng đỡ thùng lên, sau đó bước chậm lại, tránh chiếc thùng.

Mạnh Trạch đang dựa vào sofa, tối qua cậu nói muốn tiếp tục xem phim, rồi cũng không có thời gian xem, đến bây giờ, cậu mới bật đầu VCD lên.

Lý Minh Lan đi tới: "Mạnh Trạch, cậu xem phim một mình, sao không gọi tớ?”

"Cậu ngủ như lợn."

"Nói bậy, sáng nay không biết là ai." Cô cúi người, chọc vào mặt cậu, "Ngủ như lợn."

"Lý Minh Lan, cậu không biết à?" Mạnh Trạch ngẩng đầu lên, để cô chọc dễ hơn, "Nửa đêm hôm qua, cậu nói toàn thân đổ mồ hôi, không ngủ được, tôi lại phải dậy lau người cho cậu."

"Vậy sao?" Lý Minh Lan hoàn toàn không có ấn tượng, "Sao tớ lại không biết?"

"Bởi vì cậu ngủ như lợn." Cậu véo cằm cô, chọc lại vào mặt cô, "Cậu ngủ rồi cũng không quên hành hạ người khác."

Cô cười cười, ngồi xuống, xoa bóp lưng cho cậu: "Cậu vất vả rồi, Mạnh Trạch."

Cậu khịt mũi: "Hừ."

Cô lại xoa bóp lưng cho cậu, càng lúc càng mạnh: "Mạnh Trạch, chỗ đó của tớ hơi đau."

"Ừ." Cậu thản nhiên.

"Vậy thôi à?" Không phải nên nói vài lời ngọt ngào dỗ dành sao?

"Chỗ đó của cậu kín đến mức không có một kẽ hở, cho dù là lỗ mũi không to không nhỏ, dùng một cây gậy thô chọc tới chọc lui, lỗ mũi cũng sẽ đau."

Cậu còn nói năng hùng hồn? "Đều tại cậu hại."

"Lý Minh Lan, cậu vừa mặc quần lên đã trở mặt không nhận người, cậu tưởng cậu đổ mồ hôi nên mới không ngủ được à?" Mạnh Trạch dừng lại một chút, "Thực ra là ga trải giường quá ẩm ướt."

Nửa đêm cậu dậy, thay ga trải giường.

Cô lầm bầm, cứ nói là toàn thân đổ mồ hôi, nhưng cũng không hề mở mắt ra.

Lý Minh Lan tự chọc vào mặt mình, không nói nữa.

"Thôi được rồi, tôi nấu gì đó cho cậu ăn." Mạnh Trạch nhấn nút dừng của đầu VCD, bộ phim này có lẽ sẽ không bao giờ xem hết được.

"Ừm, tớ ăn xong phải về nhà một chuyến, nếu không bố tớ sẽ đi báo mất tích."

"Nghỉ ngơi cho khỏe đi, cậu đau, tôi cũng không chạm vào cậu được." Mạnh Trạch nói rồi đi vào bếp.

Lý Minh Lan đi theo, lại bị cậu cấm cửa ở cửa bếp, cô dựa vào tường, nhìn cậu một lúc, rồi quay về phòng cậu.

Cô không xin phép, tự mình lấy giấy và bút ra.

Cô đã nghĩ đến điều này từ lâu, từ khi nhìn thấy những đường nét cơ bắp trên người Mạnh Trạch, cô đã muốn ghi nhớ người này, không chỉ trong lòng, mà còn muốn lưu lại chút kỷ niệm.

Mạnh Trạch quay người đi lấy gia vị, thấy Lý Minh Lan bê ghế ra, ngồi ở bên ngoài bếp.

Cô đang mỉm cười, không phải là cười hì hì, cũng không tinh nghịch, mà lại mang theo vẻ dịu dàng như nước.

Cậu biết cô đang vẽ mình.

Cậu mặc kệ cô.

Lý Minh Lan có thể ăn được rất ít thứ, Mạnh Trạch nấu đơn giản hai

bát mì, khi cậu bưng bát ra thì bị cô chặn lại ở cửa bếp.

Cô gấp tờ giấy lại, nhét vào túi quần cậu: "Mạnh Trạch, đây là kỷ niệm của chúng ta."

Không biết từ khi nào, khí chất của cậu đã lột xác từ một thiếu niên thành một người đàn ông phóng khoáng, cô cảm thấy, Mạnh Trạch trước đây cũng không phải là một học sinh ngoan, nhưng vì bất đắc dĩ, cậu phải giữ vẻ mặt nghiêm túc mới có thể giả vờ là học sinh ngoan.

Hai tay Mạnh Trạch mỗi tay bưng một bát, cậu không lấy bức vẽ của Lý Minh Lan: "Hai bát mì này cũng là kỷ niệm."

Kỷ niệm gượng ép.

Ăn mì xong, Mạnh Trạch tiễn Lý Minh Lan ra ngoài.

Đến ngã tư, cô sắp đi rồi, quay người lại, dang hai tay ra.

Mạnh Trạch rất muốn nói: "Ban ngày ban mặt, thật là đồi phong bại tục."

Nhưng lại không nói ra được, hơn nữa, cậu vẫn ôm cô, thật chặt.

"Cậu đừng nhớ tớ quá nhé." Cô nói như vậy.

"Đùa gì thế." Cậu đáp lại như vậy.

*

Mạnh Trạch nhìn Lý Minh Lan đi xa dần.

Miệng nói đau, nhưng lại nhảy nhót tung tăng. Tuy nhiên, cô nhảy vài bước liền dừng lại, bước những bước nhỏ.

Mạnh Trạch cúi đầu xuống, khi ngẩng lên, đã không còn thấy bóng dáng cô nữa.

Cậu về nhà, đóng cửa lại, thả lỏng gân cốt, duỗi người.

Giấc mơ thành hiện thực, cậu thật sự đã đè Lý Minh Lan xuống dưới thân.

Cô mới ra viện không lâu, cậu không dám quá phóng túng, chỉ giữ một tư thế, lúc nông lúc sâu.

Cô không biết làm gì, chỉ liên tục gọi tên cậu, đến cuối cùng, giọng điệu uyển chuyển như đang hát.

Bước chân của Mạnh Trạch như bị Lý Minh Lan đồng hóa, nhẹ nhàng và nhanh nhẹn.

Cử động hơi mạnh, tay cậu vô tình quệt vào bên cạnh.

Chiếc thùng thiếu một bánh xe lập tức nghiêng xuống.

Cậu vội vàng đỡ lấy.

Căn nhà này không lớn, nhưng ông ngoại là người hoài cổ, cái gì cũng không nỡ vứt đi, chỉ có thể dùng thùng để đựng kỷ niệm.

Tuổi thơ của mẹ Mạnh, tuổi thơ của Mạnh Trạch, quá khứ của gia đình họ Mạnh, vân vân.

Chiếc thùng đã được đặt ở đây rất nhiều năm, Mạnh Trạch không biết bên trong là gì.

Vì chiếc thùng này đã bị hỏng bánh xe, lại bị va đập mấy lần, Mạnh Trạch nghĩ, chi bằng dọn đồ bên trong sang thùng khác.

Cậu bê thùng xuống, mở ra.

Bên trong là vài chiếc hộp gỗ nhỏ xếp chồng lên nhau.

Mạnh Trạch mở một chiếc ra.

Không ngờ, bên trong hộp gỗ là một xấp phong bì.

Người gửi là ông Mạnh, người nhận là bà Mạnh.

Dấu bưu điện trên đó là của hai mươi lăm năm trước, lúc đó, bà Mạnh chưa lấy chồng, đang sống ở nhà ông ngoại.

Mạnh Trạch mở bức thư đầu tiên ra, cậu đọc lướt qua, mặt không cảm xúc.

Thư tình, chữ viết nồng nàn, tha thiết chân thành.

Nếu Mạnh Trạch không mở bức thư này ra sau hai mươi lăm năm thì năm đó không ai có thể đoán được kết cục của đôi nam nữ này.

Nếu Mạnh Trạch không mở bức thư này ra, cậu cũng không thể tưởng tượng được, hai mươi lăm năm trước, bố mẹ mình là một cặp đôi yêu nhau say đắm.

Thời gian là vũ khí hủy diệt bất khả chiến bại, chữ tình là thứ không chịu nổi sự tàn phá của thời gian.

Mạnh Trạch đặt bức thư trở lại phong bì, đậy nắp lại.

Cậu không có hứng thú đọc những bức thư khác.

Dù sao cũng là đồ vật ông ngoại trân trọng, cứ giữ lại vậy.

Mạnh Trạch không đổi thùng, mà đẩy chiếc thùng này vào gầm giường phòng ông ngoại.

E rằng, bây giờ bà Mạnh cũng không muốn nhìn thấy những thứ này nữa.

Mạnh Trạch ở một mình, không có tâm trạng xem phim, cậu lấy bao thuốc và bật lửa, ra ban công.

Vừa châm thuốc, cậu nhận được điện thoại của Lý Minh Lan: "Mạnh Trạch, tớ về đến nhà rồi."

"Ừ." Cậu nhả một hơi thuốc.

"Hôm nay chúng ta cứ nghỉ ngơi đi." Có lẽ cô đang lén gọi điện thoại, giọng hơi nhỏ, "Sau đó tớ sẽ sắp xếp kế hoạch hẹn hò."

"Sức khỏe vẫn chưa tốt, đừng chạy lung tung, kẻo lại đói, buồn ngủ, mệt mỏi." Mạnh Trạch lại đặt gạt tàn thuốc hình con lợn lên lan can, "Hẹn hò không phải là học bài, không cần phải theo giờ, theo kế hoạch."

"Mạnh Trạch, tháng Chín cậu sẽ về Bắc học đại học, tớ thì ở lại đây, chúng ta sẽ không gặp nhau thường xuyên." Lý Minh Lan cười cười, "Tớ nghĩ, chúng ta nên tranh thủ kỳ nghỉ hè này tạo ra những khoảnh khắc ngọt ngào, sau này, chúng ta một Nam một Bắc, mỗi khi nhớ nhung, vì có rất nhiều rất nhiều kỷ niệm, chúng ta có thể từ từ nhớ lại cả ngày không hết, như vậy sẽ không còn cô đơn nữa."

Mạnh Trạch chỉ thấy buồn cười trước suy nghĩ ngây thơ trẻ con này.

Nhưng rất nhiều rất nhiều năm sau đó, cậu hối tiếc, hối tiếc vì họ đã không hẹn hò 24/24.

Nỗi nhớ nhung của cậu, cho dù giảm tốc độ, chậm lại, chậm hơn nữa, không để bản thân ngừng nhung nhớ.

Tuy nhiên, cuối cùng cũng đến lúc dừng.

Cậu oán hận, kỷ niệm của hai người quá ngắn ngủi, cậu không thể không bắt đầu lại từ đầu.

Từ khi cậu chuyển đến trường trung học Nham Nguy... không, kỳ nghỉ đông năm lớp 12, khi cậu nghe thấy lớp 12/7 trường trung học Nham Nguy... thậm chí còn sớm hơn, kỳ nghỉ hè năm lớp 11, lần đầu tiên họ gặp nhau, đã có câu chuyện của cậu và Lý Minh Lan.

Có những khoảnh khắc ngọt ngào mà Lý Minh Lan tạo ra cho cậu, tuy chỉ ngắn ngủi vài tháng, nhưng cậu chậm rãi phân tích, xây dựng, rồi lại phân tích, lại xây dựng.

Trong những năm tháng đó, ngọn hải đăng của Lý Minh Lan đã soi sáng cánh buồm cô độc trên dòng sông năm tháng của cậu.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 58

Lý Minh Lan không đến quán net, cô không biết bệnh tình của mình bị bàn tán xôn xao trong nhóm lớp.

Trước kỳ thi đại học, cô và Chu Phác Ngọc hẹn nhau đi mua sắm.

Nhưng cô phải nhập viện đột xuất, Chu Phác Ngọc không tìm thấy ai, đã theo anh trai đến nhà ông bà ở ngoại tỉnh.

Nhà anh họ có internet dial-up, Chu Phác Ngọc thỉnh thoảng đăng nhập QQ, tin tức nhanh nhạy hơn Lý Minh Lan.

Hôm nay, Chu Phác Ngọc gọi điện thoại đến, hỏi thăm bệnh tình của Lý Minh Lan, biết cô không sao thì liền nói: "Cái tên quạ đen Hồ Hàn Nhiên nói đã gặp cậu lần cuối, làm tớ sợ chết khiếp."

"Lời nói trẻ con thôi mà, lời nói trẻ con thôi mà." Lý Minh Lan gác chân lên, dựa lưng vào ghế, ngồi trên một chiếc ghế gỗ bình thường mà cứ như ngồi trên ghế thái sư.

Cô đúng là trẻ con nói lời không kiêng cử, thế nhưng, Mạnh Trạch khi nhắc đến "lần cuối" ở bệnh viện thì lại rất xúc động.

Kỳ lạ, sao cậu lại biết cách nói này?

"Lớp trưởng nói muốn tổ chức tiệc liên hoan tốt nghiệp nhưng tớ không đi được, nghe nói có vài bạn học đã đi du lịch rồi." Chu Phác Ngọc nói, "Mới mấy ngày sau thi đại học, các bạn đều đi chơi hết rồi, không biết sau này còn có thể tụ tập được nữa không."

"Tụ tập hay không cũng vậy thôi, chơi thân với nhau, cho dù không có tiệc liên hoan vẫn sẽ liên lạc riêng, còn những người chẳng thân thiết gì, học cùng lớp bấy lâu nay cũng chẳng nói được mấy câu, sẽ không đến lúc tốt nghiệp rồi mới nói chuyện rôm rả đâu." Lý Minh Lan hỏi, "Đúng rồi, sao cậu biết Hồ Hàn Nhiên nói đã gặp tớ lần cuối?"

Chu Phác Ngọc: "Hồ Hàn Nhiên nói trong nhóm lớp, nhà cậu không có internet à?"

Lý Minh Lan: "Máy tính của bố tớ dùng để làm việc, chỉ có MSN, hơn nữa tớ sợ làm xáo trộn tài liệu của bố, nên không dám động vào."

Hóa ra, Mạnh Trạch đã đăng nhập vào tài khoản cặp đôi của họ?

Tài khoản đẹp của Mạnh Trạch có trong nhóm lớp, còn của Lý Minh Lan thì không, cô vẫn đang dùng tài khoản QQ cũ.

Tài khoản đẹp của cô chỉ có một liên lạc duy nhất là Mạnh Trạch.

Của cậu cũng vậy, cậu đăng nhập QQ chắc chắn là để tìm cô.

Cộng điểm cho cậu.

*

Hôm kia, nhà họ Lý đã đến thăm ông nội Lý, biết bệnh tình của ông đã thuyên giảm, mọi người đều yên tâm.

Hôm nay, bà Lý tiện đường đến nhà ông nội, ông Lý có việc bận, hai người đều không về ăn tối.

Lý Minh Lan xuống lầu ăn một bát mì.

Có lẽ sau này sẽ thường xuyên đến nhà Mạnh Trạch, không thể cứ mặc quần áo của cậu mãi, cô định đến siêu thị mua vài bộ đồ ngủ.

Còn chưa đến khu vực quần áo, vì thèm ăn nên cô dừng lại trước kệ hàng khu vực đồ ăn vặt.

"Lý Minh Lan." Từ xa vang lên một giọng nói.

Cô quay đầu lại, lập tức nở nụ cười: "Lớp phó."

Lớp phó gãi đầu: "Đã tốt nghiệp rồi, còn gọi như vậy thật ngại quá."

"Đợi cậu lên đại học, làm lớp trưởng nhé."

Lớp phó đẩy kính lên, quan sát khuôn mặt cô: "Lý Minh Lan, nghe nói cậu bị bệnh, thế nào rồi?" Sắc mặt hồng hào, nhưng lời Hồ Hàn Nhiên nói quá đáng sợ, lớp phó vẫn còn sợ hãi.

"Mình không sao rồi, đừng lo lắng."

"Cậu thi đại học thế nào?"

"Nếu phát huy bình thường, chắc là đậu được Học viện Mỹ thuật, nhưng lúc thi môn Vật lý, bụng mình đau dữ dội, bây giờ mình cũng không nhớ nổi mình đã trả lời cái gì."

"Sẽ ổn thôi." Lời an ủi của lớp phó rất nghèo nàn.

"Còn cậu, cậu thi thế nào?"

"Mức độ bình thường thôi."

Hai người sóng vai đi về phía trước, lớp phó nắm chặt tay, muốn nói gì đó, lại cảm thấy không đúng lúc, không lãng mạn, ở nhà mấy ngày, cậu ta cũng không dám nói chuyện với cô.

"Lý Minh Lan." Lớp phó hít sâu một hơi, "Con đường ở cổng trường trung học Nham Nguy sắp mở một quán trà sữa, là chuỗi thương

hiệu, nghe nói rất ngon, mình nhận được tin nội bộ, khai trương giảm giá, hai người đi cùng sẽ được ưu đãi."

Vừa nghe thấy ưu đãi, mắt Lý Minh Lan sáng lên: "Khi nào vậy?"

"Tuần sau thì phải." Lời mời sắp thốt ra khỏi miệng, lớp phó nhìn thấy sô-cô-la trắng đen trên kệ hàng, thứ này lãng mạn chứ? Cậu ta lấy hết can đảm định đưa tay ra lấy.

Lý Minh Lan nhanh tay hơn, đặt hộp sô-cô-la vào giỏ hàng.

Lớp phó có chút bất ngờ: "Lý Minh Lan, cậu thích ăn cái này à?"

"Mình mua để tặng người khác." Ngọt ngào chưa chắc đã là , cho Mạnh Trạch thử sô-cô-la xem sao.

Trên vỏ hộp sô-cô-la có chữ Romantic, tặng người khác? Lớp phó khẽ hỏi: "Cậu định tặng ai vậy?"

Lý Minh Lan cười: "Tặng bạn trai mình."

Lớp phó như bị sét đánh ngang tai, môi run run, không nói nên lời, mà cậu ta cũng biết, những nam sinh thầm mến Lý Minh Lan ở trường trung học Nham Nguy không phải ba chữ số thì cũng là hai chữ số.

Đúng rồi, cô còn có tin đồn với Tôn Cảnh... Trong một giây, lớp phó trở thành chú gà trống bại trận.

*

Tối hôm đó, Lý Minh Lan nói với Mạnh Trạch về quán trà sữa này.

Mạnh Trạch "ừ" một tiếng, cậu là người sống khép kín, không có chỗ nào để đi, cô nói gì, cậu liền đi theo.

"Tích tắc", "tích tắc", chiếc đồng hồ cũ trên tường, tiếng kim giây chạy hơi lớn.

Mạnh Trạch ở một mình, nghe thấy tiếng "tích tắc tích tắc", dài và nặng nề.

Khi Lý Minh Lan cười với cậu, cậu không còn nghe thấy thời gian trôi nữa.

Ngày tháng của hai người trôi qua rất nhanh, một ngày giống như vài giây.

Cậu và Lý Minh Lan có điểm giống nhau, sự nổi loạn của cô thể hiện ra bên ngoài, còn của cậu thì nằm trong lòng, hai người không sợ thế tục, ôm ấp, vui đùa thoải mái, mọi chuyện đều diễn ra tự nhiên.

Mạnh Trạch đã hoàn thành bộ ảnh của mình, Lý Minh Lan là tác phẩm nghệ thuật của cậu.

Tương tự, Mạnh Trạch cũng là tác phẩm của Lý Minh Lan.

Nếu không phải Mạnh Trạch nhìn thấy bức phác thảo đó, cậu cũng không biết mình còn có những khoảnh khắc thoải mái như vậy.

Quả nhiên là thiên tài được ông ngoại công nhận, cô vẽ người, cốt lõi nằm ở thần thái.

Lý Minh Lan hỏi: "Mạnh Trạch, cậu có cất giữ bức tranh đó cẩn thận không?"

"Có."

"Sau này tớ sẽ kiểm tra thường xuyên đấy, làm mất là trừ điểm nặng."

Lúc nào cũng vậy, biện pháp đe dọa của cô chính là hệ thống trừ

điểm.

Có lẽ, Mạnh Trạch đã quen với việc theo đuổi điểm cao, ngay cả trò chơi trẻ con này cậu cũng phải so đo, không cho phép mình xuống dưới mức điểm đạt.

Lý Minh Lan không thể ngày nào cũng tìm cớ ngủ lại nhà Mạnh Trạch, cô đến chơi ban ngày, tối về nhà.

Mạnh Trạch chơi trò mới rất nhanh, vừa học vừa hành, mỗi lần đều có thể khiến cô cầu xin tha thứ liên tục.

Chiều nay, Lý Minh Lan nằm sấp trên giường, nghiêng đầu sang: "Mạnh Trạch, ngày kia chương trình khai trương giảm giá của quán trà sữa sẽ kết thúc, chúng ta đến góp vui đi."

"Dạ dày của cậu thế nào rồi?" Mạnh Trạch ngồi dậy khỏi giường, thói quen của cậu là kéo chăn đắp lên người.

Cô nhấc chân đá chăn của cậu ra, ánh mắt long lanh, ngắm nhìn đường nét cơ thể cậu.

Cậu tràn đầy năng lượng, khi hứng chí sẽ ôm cô đi khắp nhà, đồng thời va chạm lung tung.

Cô nói: "Ngoại trừ đồ lạnh, đồ cay, bây giờ tớ không kiêng gì nữa."

Mạnh Trạch gật đầu: "Vậy thì đi."

Lý Minh Lan ôm gối: "Hôm nay mệt quá, sáng mai tớ không đến, chúng ta hẹn gặp nhau ở quán trà sữa vào trưa mai nhé."

Mạnh Trạch vẫn gật đầu: "Ừ."

Tự soi gương cậu có thể thấy mình đã thay đổi rất nhiều, là sự hoang dã được khơi dậy bởi sắc đẹp của Lý Minh Lan.

*

Đã lâu rồi không nghe Lý Minh Lan nhắc đến cuốn sổ nhỏ đó.

Mạnh Trạch không biết bây giờ mình được bao nhiêu điểm, điểm trừ nhiều hơn, hay điểm cộng ít hơn, đến buổi hẹn sớm hơn giờ quy định chắc chắn là một điểm cộng.

Lý Minh Lan thích nói "kỷ niệm", nhưng từ này dường như báo hiệu rằng tương lai họ sẽ có một cuộc chia ly.

Vậy thì, cậu cũng để lại cho mình một kỷ niệm.

Mạnh Trạch đến sớm hơn giờ hẹn hai mươi phút, cậu vào quán trà sữa.

Vốn định ngồi ở góc khuất.

Nhưng mà…

Quán trà sữa thuê mặt bằng ở tầng hai, hướng Nam là đường lớn, nhìn qua cửa kính phía Bắc, ở xa xa là cổng trường trung học Nham Nguy.

Cũng coi như là một nơi đáng để kỷ niệm.

Mạnh Trạch ngồi ở bàn giữa cạnh cửa sổ.

Trừ khối 12, các khối khác vẫn phải đi học, hiệu sách ở cổng trường vẫn dựng bảng đen nhỏ với dòng chữ "Vững vàng bước vào kỳ thi đại học".

Ngoại trừ giờ tan học, những thời điểm khác, dòng người trên con đường này khá thưa thớt.

Có bốn thanh niên đầu tóc dựng đứng, nhuộm đủ màu sắc, đang lảng vảng ở đầu hẻm, sau đó, bọn họ nhìn thấy ai đó, tất cả đều nhìn về một hướng.

Mạnh Trạch quay đầu lại.

Người đến là Tôn Cảnh.

*

Không chỉ Mạnh Trạch nhìn thấy, Lý Minh Lan đi từ một con đường khác đến, cũng nhìn thấy mấy người này.

Bốn thanh niên vây quanh Tôn Cảnh, chỉ trỏ hắn.

Tôn Cảnh gạt tay một người trong số đó ra, không biết nói gì đó.

Mấy người kia vung nắm đấm lên.

Tôn Cảnh là người hay chơi bời lêu lổng với đám thanh niên đó, đắc tội với kẻ thù cũng không có gì lạ.

Đối với Lý Minh Lan, côn đồ trong phim là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là một chuyện khác.

Quen biết nhau một thời gian, nếu lúc này cô quay đầu bỏ đi thì quá bất nghĩa, cô đứng yên tại chỗ, suy nghĩ xem có nên báo cảnh sát hay không.

Trật tự trị an ở khu vực trường học này cũng tạm ổn, hai năm trước khá hỗn loạn, sau đó được chấn chỉnh vài lần, cũng bớt đi nhiều chuyện giang hồ.

Cô không báo cảnh sát, bởi vì bốn người kia đã bỏ chạy tán loạn.

Đoạn đường này, một bên là sông, một bên là ngã ba hẻm, không

có cửa hàng, không có người qua đường, Tôn Cảnh quay đầu lại, nhìn thấy Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan nghiêng đầu: "Tôi có nên vỗ tay cho anh không? Tôn lão đại, anh thắng rồi."

Trán Tôn Cảnh có một vết thương đang chảy máu, tính cách hắn vốn kiêu ngạo, như chim ưng bay trên trời, đôi mắt sắc bén: "Lý Minh Lan, không phải em đã báo cảnh sát chứ?"

Cô lắc đầu: "Không tham gia vào ân oán giang hồ của các anh, nhỡ đâu bọn họ quay lại trả thù tôi thì sao, tôi không xen vào chuyện bao đồng."

Tôn Cảnh cười: "Loại chó chỉ biết sủa bậy đó không có gan đi tìm người ngoài trả thù đâu."

"Sống yên ổn là được rồi, Tôn lão đại, tôi đi đây."

Hắn gật đầu, bước vào hẻm, nhưng không biết bị vấp phải cái gì, loạng choạng.

Lý Minh Lan tiến lên: "Không sao chứ?"

Tôn Cảnh lắc đầu: "Đau đầu." Hắn đi vào hẻm.

Cô thò đầu vào xem, thấy hắn đi vài bước, dựa vào tường, hơi thở hổn hển, cô nói: "Tôn lão đại, bộ dạng này của anh nếu bị người khác nhìn thấy, sẽ mất hết khí thế của lão đại đấy."

"Năm nay thi đại học xong, tôi không học lại nữa." Tôn Cảnh lấy bao thuốc ra, châm thuốc một cách thành thạo, "Lãng phí thời gian."

"Anh đã không nên học từ lâu rồi, giống như tôi, tôi biết mình thi không đậu, chắc chắn sẽ không học lại."

"Tôi không thông minh như em." Lại một giọt máu rơi xuống lông mày hắn.

"Tôn lão đại, có cần đến bệnh viện không? Tôi biết có một kiểu chết gọi là mất máu quá nhiều, tuy anh thắng rồi nhưng vết thương này hơi lớn, cẩn thận vẫn hơn." Nhỡ đâu là lần cuối cùng thì sao?

Tôn Cảnh dùng mu bàn tay lau trán, sau đó, lau tay vào quần áo: "Không sao."

Vì hắn đã nói vậy, Lý Minh Lan cũng không xen vào nữa, cô định đi, lại thấy có người chạy đến từ xa, cô bỗng nhiên có tâm trạng xem kịch, đứng yên ở đầu hẻm.

Phương Thanh Nhiễm chạy đến, nhìn thấy người đang cúi đầu hút thuốc trong hẻm: "Tôn Cảnh, anh còn làm loạn như vậy nữa, bố mẹ sẽ lo lắng đấy." Cô chạy nhanh, thở hổn hển hơn cả Tôn Cảnh.

Không phải là "bố mẹ anh", "bố mẹ tôi", mà cô ấy nói thẳng là "bố mẹ"? Lý Minh Lan nhìn Phương Thanh Nhiễm, rồi lại nhìn Tôn Cảnh.

Tôn Cảnh đứng thẳng dậy: "Biết rồi, nhưng chuyện hôm nay của anh, em đừng nói cho bố mẹ biết."

Phương Thanh Nhiễm: "Anh không sao chứ? Anh có đau không?"

Con hẻm không tối, mặt trời giữa trưa chói chang, chiếu rõ vết thương trên trán Tôn Cảnh, hắn lại thản nhiên: "Không đau, quen rồi."

Phương Thanh Nhiễm hình như lúc này mới chú ý đến Lý Minh Lan bên cạnh, cô ấy thở phào nhẹ nhõm: "Có cậu chăm sóc anh ấy, tôi yên tâm rồi."

Lý Minh Lan cũng muốn học theo giọng điệu của Mạnh Trạch, nói một câu "Đùa gì thế", nhưng Phương Thanh Nhiễm đến nhanh, đi

cũng nhanh, quay người chạy mất.

Lý Minh Lan còn chưa kịp mở miệng.

Phương Thanh Nhiễm đã chạy xa.

Sự im lặng trong không khí giống như một con quạ đen bay qua đầu.

Tôn Cảnh rít một hơi thuốc: "Cất cái miệng có thể nhét vừa quả trứng của em đi."

Lý Minh Lan làm theo lời hắn, dùng tay đỡ cằm, ngậm miệng lại, một giây sau, lại nói: "Tôn lão đại, anh và cô ấy là người một nhà à."

"Bây giờ là vậy, sau này em gặp cô ấy phải lịch sự đấy, cô ấy là người anh đây bảo kê."

Nếu giọng điệu của Tôn Cảnh không âm u như vậy, thì câu nói này nghe cũng có vẻ thật, Lý Minh Lan cười cười: "Tôi đi đây." Cô quay người lại.

Tôn Cảnh đuổi theo rất nhanh, nắm lấy một lọn tóc của cô, kéo nhẹ.

Cô đau, ôm đầu, nhìn lại.

Tôn Cảnh kẹp điếu thuốc, nghiêng người về phía trước: "Lý Minh Lan, so với em, thành tích của tôi cũng không tệ, chi bằng chúng ta đến với nhau đi."

*

Mạnh Trạch sa sầm mặt mày.

"Chào anh, anh muốn gọi món gì ạ?" Nhân viên phục vụ thấy chàng

trai này ngồi đây, cứ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, liền không nhịn được tiến lên hỏi.

"Không." Chàng trai đứng dậy, bỏ đi.

Nhân viên phục vụ thầm nghĩ, hóa ra là đến đây ngồi không.

*

"Đùa gì thế." Lý Minh Lan lùi lại một bước, "Tôi có bạn trai rồi."

Tôn Cảnh buông tóc cô ra, nhếch mép: "Là tên học sinh đứng đầu khối lớp em đấy à."

Cô "hừ" một tiếng.

Tôn Cảnh hỏi: "Biết tại sao tôi lại tìm em giả làm bạn gái tôi không?"

Lý Minh Lan đáp: "Không muốn biết."

"Bởi vì tôi thấy chúng ta là cùng một loại người."

"Trường trung học Nham Nguy có nhiều học sinh cá biệt như vậy, ai cũng là cùng một loại người với anh sao?" Thấy máu hắn chảy không ngừng, Lý Minh Lan không đành lòng, lấy một gói khăn giấy từ trong túi xách ra.

Hắn không nhận.

Cô nói: "Đừng chết đấy, nếu không người nhà anh vừa nãy sẽ phải lo liệu hậu sự cho anh."

Sắc mặt Tôn Cảnh hơi thay đổi, nhận lấy gói khăn giấy.

*

Lý Minh Lan đứng xem kịch bên dưới, lỡ mất thời gian nên đến muộn.

Không ngờ, khi cô vào quán trà sữa, Mạnh Trạch vẫn chưa đến.

Cô đi đến chỗ ngồi trong góc.

Cô biết Mạnh Trạch thích chỗ này, rõ ràng là nơi sáng sủa, nhưng lại như muốn tránh né mọi người.

Góc này không có cửa sổ, nhưng được dán tranh tường hoạt hình, Lý Minh Lan ngước nhìn, cảm thấy nét vẽ này giống như của trẻ con.

"Lý Minh Lan." Lại một giọng nói bất ngờ vang lên.

Cô quay đầu lại, thật trùng hợp, lại gặp lớp phó.

"Hôm nay cậu cũng đến đây ăn à, mình cũng vậy."

Lý Minh Lan gật đầu: "Mình nghe cậu giới thiệu, hai người đi cùng sẽ được ưu đãi."

Lớp phó nhìn chỗ ngồi trống đối diện cô: "Mình đến đây với chị gái."

"Mình đợi bạn trai mình."

Lớp phó cảm thấy thất vọng, định bỏ đi, lại lấy ra một phiếu giảm giá từ trong túi: "Lý Minh Lan, chị gái mình là quản lý của chi nhánh khác, mới lấy được phiếu giảm giá này, tặng cho cậu nè."

"Lớp phó, cậu đến ăn cơm cũng cần dùng phiếu mà." Cô lắc đầu, "Mình thanh toán toàn bộ cũng được, chỉ là đến đây thử hương vị thôi."

"Cậu cứ nhận đi, chị gái mình có nhiều lắm, hơn nữa hạn sử dụng

của phiếu giảm giá chỉ đến hôm nay thôi, mình không thể ăn trưa xong, chiều lại đến nữa."

Lý Minh Lan mới nhận lấy, liên tục cảm ơn: "Cảm ơn cậu, lớp phó."

Mặt lớp phó ửng đỏ: "Lý Minh Lan, hôm nào... hôm nào cậu mà buồn, nhớ tìm mình nhé."

Cô cười: "Lớp phó mà buồn, cũng có thể nói với mình."

Nhưng lớp phó không còn gì để nói: "Mình đi đây, mình ở phòng riêng trên lầu."

Mạnh Trạch bước vào quán trà sữa, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng lớp phó lên lầu.

Cậu giả vờ như không thấy, đi đến góc khuất: "Cậu đến muộn rồi."

Lý Minh Lan ngẩng đầu lên: "Cậu ngủ quên à?"

Cậu ngồi xuống: "Ừ, chiều hôm qua mệt quá."

Lý Minh Lan chớp chớp mắt, ho khan hai tiếng, lúc mơ màng cô không đếm rõ ràng, nhưng cô mơ hồ biết, chiều hôm qua cậu đã làm mấy lần, thảo nào lại mệt.

"Ăn xong rồi, chúng ta về nhà nghỉ ngơi sớm nhé." Cô lật xem thực đơn: "Mạnh Trạch, cậu thích uống trà gì? Hay là trà xanh nhé."

Xanh lá cây, tràn đầy sức sống, cậu nghe không thoải mái: "Không."

"Quên mất cậu thích đồ ngọt, trà hoa cúc có vị ngọt nhẹ."

"Ừ."

"Cậu thích ăn gì? Hôm nay có thể ăn nhiều một chút." Lý Minh Lan

giơ phiếu giảm giá trên tay lên, "Thật trùng hợp, lớp phó có phiếu giảm giá."

Ăn uống no nê, nếu không phải ở nơi công cộng, Lý Minh Lan chắc đã duỗi lưng rồi.

Mạnh Trạch đứng dậy đi thanh toán.

Cô đẩy phiếu giảm giá qua: "Đừng lãng phí."

Mạnh Trạch cầm lấy phiếu giảm giá, đến quầy thu ngân, cậu lại gấp phiếu giảm giá lại.

Lớp phó có ý gì? Mạnh Trạch hiểu rõ, cậu khinh thường, cậu không cần.

Nhân viên phục vụ thấy cậu cầm phiếu giảm giá nhưng lại che che giấu giấu, lại thầm nghĩ, giới trẻ bây giờ không biết đang nghĩ gì trong đầu.

Mạnh Trạch thanh toán xong rồi quay lại.

Lý Minh Lan hỏi giá.

Cậu báo giá đã giảm 30%.

"Rẻ vậy." Cô vừa nói vừa lấy điện thoại ra, định nhắn tin cảm ơn lớp phó, "May mà có lớp phó tặng phiếu giảm giá cho chúng ta."

Không phải tặng cho "chúng ta", mà chỉ tặng cho cô thôi.

Lý Minh Lan đã từng nói, người theo đuổi cô xếp hàng từ cổng Đông sang cổng Tây.

Vương Huy từng nói, Mạnh Trạch rất được các bạn nữ yêu thích.

Mạnh Trạch không cảm thấy gì, cho dù người khác có thật sự hứng thú thì cũng sẽ nguội lạnh, nản lòng sau khi tiếp xúc với cậu, ví dụ như Bành Oánh trong lớp đã hết hy vọng rồi.

Cậu không bằng Lý Minh Lan.

Một người được 12 điểm môn Toán lại là nàng công chúa được mọi người vây quanh.

"Mạnh Trạch, tớ buồn ngủ rồi, đến nhà cậu ngủ một giấc rồi về nhé." Mở cửa, Lý Minh Lan tự nhiên như ở nhà mình, cô đi trước, nhảy chân sáo, học theo cậu, hai bước thành một bước lên lầu.

Bước chân Mạnh Trạch hôm nay lại chậm chạp, từng bước từng bước.

Cô đã đứng ở cửa từ lâu, nhìn thấy cậu, liền đưa tay ra.

Cậu đưa chìa khóa cho cô.

Cô mở cửa.

Cậu đóng cửa.

Cô cởi giày, đôi chân trần nhảy hai cái, định bước về phía trước, bỗng nhiên bị ôm lấy eo, sau đó, cô xoay người, lưng dựa vào cửa.

Lý Minh Lan giật mình, nhưng vì người trước mặt là Mạnh Trạch nên lại yên tâm, cô mỉm cười: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Cô vừa cười như vậy, ong bướm liền bay về phía cô.

Cậu nói: "Lý Minh Lan, làm nhiều lần như vậy rồi, đã quen chưa?"

Nhiều không đếm xuể, một đám sinh vật giống đực đáng chết.

Cậu nói: "Lý Minh Lan, hôm nay tôi làm cậu chết luôn, được không?"

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 59

“Không được, đừng mà, Mạnh Trạch, đừng hành hạ tớ.” Lý Minh Lan túm lấy tóc mai của Mạnh Trạch, kéo ra ngoài, “Tớ sợ.”

Cậu im lặng.

Dạo gần đây Lý Minh Lan thường xuyên mặc váy, cô không thích váy quá ngắn, vì muốn giả làm tiểu thư khuê các nên toàn chọn váy dài.

Váy đẹp, lại tiện.

Mạnh Trạch chỉ cần nhấc lên, kéo một cái là được.

Ban đầu Lý Minh Lan nhón chân, sau đó chân hết sức, đứng không vững, ôm lấy vai cậu: “Mạnh Trạch, Mạnh Trạch.”

“Lý Minh Lan.” Cậu nâng cằm cô lên, giữ lấy khuôn mặt ửng hồng của cô, như đang bóp một quả đào, “Van xin cũng vô dụng.” Bởi vì nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của cô, cậu lại càng sôi sục hơn.

“Mạnh Trạch, đừng hung dữ với tớ.” Cô vừa nói, ngón tay vừa kéo tóc cậu.

Cậu dùng sức.

Cô cũng dùng sức.

“Cậu còn kéo nữa, sớm muộn gì tôi cũng hói đầu.” Mạnh Trạch cắn vào cổ cô.

“Mạnh Trạch, nhẹ thôi.” Cô khẽ gọi, “Cậu nhẹ thôi, tớ kéo nhẹ, sẽ không để cậu hói đầu đâu.”

“Rõ ràng là cậu rất thoải mái.” Bàn tay ướt đẫm của cậu đặt lên đùi cô.

Chân Lý Minh Lan mềm nhũn, ngay cả sức để ôm cậu cũng không còn, sắp ngã xuống.

Mạnh Trạch kịp thời dùng tay đỡ lấy cô, vòng hai chân cô lên eo mình.

“Tự ôm chặt vào.” Cậu buông một tay.

Cô lại sắp trượt xuống, lập tức ôm chặt lấy cậu.

Mạnh Trạch đặt cẳng tay ngang dưới eo cô.

Cô cứ như vậy ngồi trên cánh tay cậu.

Tà váy dài như tấm chăn, che phủ tất cả.

Cậu mạnh mẽ, hung hăng.

Trong nháy mắt, Lý Minh Lan không kìm được mà gọi tên cậu.

Trước mặt cậu, cô giống như một người tí hon không trọng lượng.

Chắc chắn là sau khi ốm dậy, cô sụt cân liên tục, nếu không tại sao Mạnh Trạch lại vừa dùng sức ở trên, vừa dùng sức ở dưới?

Cậu rõ ràng không có cơ bắp cuồn cuộn, nhưng sức mạnh lại nặng nề như muốn xuyên thủng trời.

Lý Minh Lan ngửa đầu ra sau, gáy chạm vào cánh cửa, cô cũng muốn dùng sức, nhưng cả người mềm nhũn.

Chỉ còn một nơi đối kháng với cậu.

Mạnh Trạch căng thẳng, hôm nay cậu hơi mất kiểm soát, thật sự như muốn hành hạ cô đến chết, dây thần kinh xương cụt nối với dây thần kinh nhạy cảm, cậu nghiến răng nghiến lợi, mất một lúc lâu mới chịu buông ra.

Cậu ôm cô, đi hai bước, dừng vài giây.

Cô phát ra tiếng "ư ư ư", dường như đang khóc.

Mạnh Trạch thở hổn hển: "Ngoan, tôi sẽ nhẹ nhàng hơn."

Cậu đi tìm hộp vuông.

Thứ này dùng rất nhanh, ban đầu cậu mua từng hộp một, sau đó mua liền mười hộp.

Mạnh Trạch xé hộp vuông, đeo vào, thúc ngựa phi nước đại…

Khi cậu ôm cô, người mềm nhũn, trở lại giường.

Lý Minh Lan nhất thời không nói nên lời, chân vẫn còn run.

Mạnh Trạch đắp chăn cho mình rồi nằm xuống bên cạnh cô, dùng chăn quấn lấy cô.

"Mạnh Trạch." Lý Minh Lan lẩm bẩm, "Tớ thật sự sắp chết rồi sao?"

"Cậu vừa đi một vòng ở Quỷ Môn Quan, người sống trở về rồi."

Khoảnh khắc vừa rồi, đầu óc Lý Minh Lan trống rỗng, hỗn loạn, nhưng lại rực rỡ, cô thật sự cảm thấy mình sắp thăng thiên trong khoảnh khắc đó, cô không còn chút sức lực nào, bị Mạnh Trạch ôm lấy, cô ngẩng đầu lên: "Mạnh Trạch, cậu hung dữ quá."

“Ừ, tôi hung dữ.” Cậu thừa nhận, nhưng, “Vừa rồi không phải cậu rất thoải mái sao?”

“Cậu có thoải mái không? Mạnh Trạch.” Giọng cô càng ngày càng nhỏ.

Thoải mái hay không? Biểu cảm của cậu đã nói lên tất cả, đuôi mắt cậu nhếch lên: “Đương nhiên, cho dù tôi chết, cũng là chết trong sung sướng.”

“Ừ.” Cô nhắm mắt lại, mỉm cười.

“Lý Minh Lan, nếu cậu phản bội tôi, tôi nhất định sẽ hành hạ cậu đến chết.”

Cô không nghe thấy, cô đã ngủ thiếp đi.

Mạnh Trạch không nhịn được, cúi đầu hôn lên má cô một cái, có được người rồi, làm thế nào cũng không đủ.

Từ kỳ thi đại học đến nay, cậu chưa từng quan tâm đến điểm số của mình.

*

“Tích tắc”, “tích tắc”, đồng hồ lại nhanh chóng trôi qua.

Thời gian công bố điểm thi đại học của Mạnh Trạch sớm hơn Lý Minh Lan ba ngày.

Các con phố lớn nhỏ ở miền Nam vẫn chưa có không khí gì.

Mạnh Trạch gửi tin nhắn tra cứu điểm, nhận được thông báo điểm, cậu chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, lên giường đi ngủ.

Nửa đêm, Long Chính Sơ nhắn tin liên tục: "Mạnh Trạch, cậu được bao nhiêu điểm?" Sau đó lại gọi điện.

Mạnh Trạch vẫn không nhúc nhích.

Sáng hôm sau, Long Chính Sơ hỏi điểm của Mạnh Trạch từ giáo viên, lại nhắn tin: "Mạnh Trạch, đồ tồi tệ này, vậy mà cậu lại được điểm cao như thế."

Mạnh Trạch: "Cậu được bao nhiêu điểm?"

Long Chính Sơ trực tiếp gọi điện, vừa nhấc máy, cậu ta đã không giấu nổi giọng nói oang oang của mình: "Mạnh Trạch, đồ vô lương tâm này, cậu cũng không quan tâm tôi trước, còn phải để tôi thúc giục."

"Chẳng lẽ là điểm của cậu quá thấp nên không dám nói." Mạnh Trạch nói lời châm chọc.

Long Chính Sơ lập tức im lặng, ba giây sau mới báo điểm.

Không nghe thấy lời chế nhạo của Mạnh Trạch, Long Chính Sơ lại nói: "Thật ra là do tôi sơ suất, nhìn thấy một câu hỏi, liếc mắt qua rồi điền luôn đáp án, trúng bẫy của giáo viên ra đề, nếu tôi suy nghĩ thêm vài giây nữa, nhất định tôi sẽ vượt qua."

"Điểm này của cậu ổn rồi."

Tuy nói vậy, nhưng trước kỳ thi đại học, Long Chính Sơ đã nói mạnh miệng, lúc này bị vả mặt, mất hết khí thế.

Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, là câu nói cửa miệng của Long Chính Sơ, cậu ta nhanh chóng điều chỉnh lại: "Đúng rồi, Thích Hằng lớp cậu lần này lại thi trượt rồi."

Nhưng tất cả những chuyện trước đây chẳng phải đều vì kỳ thi này

sao? Một trận chiến phân thắng bại.

Mạnh Trạch: "Cậu ta được bao nhiêu?"

"Tôi nghe Dương Mạn lớp cậu nói có thể Thích Hằng sẽ học lại." Long Chính Sơ nói, "Nhưng tôi đoán, điểm của Thích Hằng chưa chắc đã thấp, có lẽ do kết quả không như ý muốn nên cậu ta muốn thử lại lần nữa."

Hôm đó Mạnh Trạch gặp Thích Hằng ở quán net, không thấy Thích Hằng có gì thay đổi lớn, vẫn một từ, giả tạo.

Long Chính Sơ: "Thích Hằng đáng thương, bị tình yêu hủy hoại, đừng nói cô Lưu, ngay cả tôi khi nghe tin này cũng đau lòng không thôi."

Mạnh Trạch: "Tôi phải đi nấu cơm, vậy nhé."

Long Chính Sơ kinh ngạc: "Nhà cậu là cậu nấu cơm? Bố mẹ cậu đã sớm bồi dưỡng kỹ năng nấu nướng cho cậu rồi sao?"

Mạnh Trạch không trả lời, cúp điện thoại.

Mạnh Trạch vừa đun nước sôi, điện thoại lại reo, lần này là của cô Lưu.

"Mạnh Trạch." Giọng cô Lưu hơi run, "Cô đã tra cứu qua hệ thống, Mạnh Trạch, có thể em là thủ khoa năm nay."

"Vậy sao? Em vẫn chưa nhận được thông báo."

Cô Lưu không nghe ra cảm xúc của Mạnh Trạch, cười nói: "Đứa trẻ này, bản lĩnh lớn nhất là núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà sắc mặt không đổi." C là giáo viên mà lại còn kích động hơn cả học sinh.

"Cô Lưu, cảm ơn thầy đã dìu dắt em nhiều năm qua."

“Mạnh Trạch, em có ý tưởng gì về việc đăng ký nguyện vọng chưa?”

“Em vẫn đang suy nghĩ, cô Lưu, cô có đề xuất gì không?”

Cô Lưu gọi điện đến, ngoài việc báo tin vui, còn có một việc khác: “Chồng cô có một giáo sư già ở trường, ông ấy rất có tầm nhìn về chuyên ngành, cô đã hỏi ý kiến ông ấy, ông ấy khuyên nên đăng ký ngành khoa học máy tính. Tương lai, internet chắc chắn sẽ phổ biến đến từng hộ gia đình. Mạnh Trạch, ngành công nghệ thông tin ngày càng có nhu cầu về nhân tài sáng tạo, tư duy logic của em rất mạnh, cá nhân cô khuyên em nên cân nhắc theo hướng này.”

“Cảm ơn cô Lưu.”

Mạnh Trạch nấu một bát mì thanh đạm.

Ăn mì xong, cậu cầm hộp thuốc lá, ra ban công châm thuốc.

Mạnh Trạch không biết Thích Hằng và cô gái lớp bảy đã xảy ra chuyện gì mà khiến Thích Hằng sa sút như vậy, cậu cũng không biết Thích Hằng chọn học lại, có phải đã chia tay với cô gái lớp bảy của cậu ta rồi không?

Trước kỳ thi đại học, Mạnh Trạch đã quyết tâm cắt đứt liên lạc với Lý Minh Lan, vì lời nói không kiêng nể của cô, cậu mới quay lại.

Lý Minh Lan đã đăng ký thi chuyên ngành của trường mỹ thuật trong thành phố, cô chắc chắn sẽ không đi miền Bắc.

Thời gian và không gian sẽ phóng đại khoảng cách giữa hai người đến vô hạn.

Lời của bố cậu có lý, ở bên cạnh một người thông minh, bầu không khí hoàn toàn khác.

Lý Minh Lan ngoài chơi, vẫn là chơi.

Bố mẹ cậu, từ yêu nhau cuồng nhiệt đến chia tay, mất hai mươi lăm năm, họ có gia đình, có con cái, tạo thành vợ chồng, có sự ràng buộc về lợi ích kinh tế, nhưng họ vẫn chia tay.

Lý Minh Lan là một tiểu thư giàu có.

Cậu dựa vào hư danh đứng đầu lớp mới có được một chỗ đứng trước mặt cô.

Họ quen nhau chưa đến nửa năm, một khi không gặp mặt, có lẽ sẽ nhanh chóng nguội lạnh.

Mạnh Trạch ngậm thuốc lá, mặc cho tàn thuốc cháy lên, cháy hết hai phân, cậu cũng không rung gạt tàn thuốc.

Trời âm u, trong không khí lất phất những hạt mưa bay.

Giữa khung cảnh đường phố xám xịt, một chiếc ô nhỏ xinh nhiều màu sắc đập vào mắt Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan mặc một chiếc váy đỏ, như có sự ăn ý với cậu, cô nâng ô lên, ngẩng đầu nhìn lên.

Cô mỉm cười, bỗng chốc xua tan những đám mây đen trên bầu trời.

*

"Mạnh Trạch." Mạnh Trạch đưa cho Lý Minh Lan một chiếc chìa khóa, bây giờ cô không cần gõ cửa mà tự mở cửa vào được, cô cất ô, "Hôm qua tớ xem tin tức đài trung ương nói thành phố của cậu hôm nay công bố điểm rồi."

Mạnh Trạch nhận lấy ô của cô: "Ừ."

Cô quan sát nét mặt cậu, đây là thi tốt hay không tốt? Không quan sát được gì cả, cô nói: "Mạnh Trạch, cậu đi chơi tàu lượn siêu tốc cũng với vẻ mặt vô cảm này sao?"

"Tôi không chơi tàu lượn."

Cô cười: "Cậu sợ."

"Không, lười xếp hàng." Lần ngồi vòng đu quay đó là lần cậu xếp hàng dài nhất.

Cậu mở ô, phơi trên ban công.

Lý Minh Lan đi dép lê: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, điểm thi đại học của cậu là bao nhiêu vậy?"

"Tôi sợ nói ra sẽ dọa cậu chết khiếp."

"Yên tâm, tớ không chê cậu đâu, dù điểm của cậu thấp hơn tớ."

Mạnh Trạch báo điểm, vẻ mặt khá bình thản.

Lý Minh Lan lập tức nhảy lên, dang rộng hai tay, ôm chặt lấy cậu, như sắp khóc: "Mạnh Trạch, cậu giỏi quá! Tớ đột nhiên có cảm giác thành tựu như gà mái nuôi con."

Mạnh Trạch bị cô ôm, bất đắc dĩ phải khom lưng, cúi đầu: "Thứ nhất, cậu không phải gà mái, thứ hai, tôi không phải con của cậu."

Cô cười: "Nếu con của tớ là thiên tài thì tốt rồi."

Mạnh Trạch nhéo cằm cô, véo vài cái: "Mơ giữa ban ngày."

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch." Lý Minh Lan như cái đuôi nhỏ, cứ lượn lờ phía sau cậu.

Cậu quay đầu lại.

Cô vui vẻ hớn hở, như thể chính cô mới đạt điểm cao, ai cũng kích động hơn Mạnh Trạch, nhưng người trong cuộc là Mạnh Trạch chỉ khi nhìn thấy nụ cười của Lý Minh Lan thì mới cảm thấy…

Ồ, quả thực là một chuyện đáng để vui mừng.

Lý Minh Lan nhón chân lên, hôn cậu một cái: "Mạnh Trạch à, chiều nay chúng ta đi ăn mừng nhé." Cô có đủ mọi lý do để đi chơi, đi quậy.

"Ừ." Cậu đi theo cô.

*

Không biết Lý Minh Lan mượn thẻ thành viên KTV ở đâu.

Đặt phòng hát karaoke vào buổi chiều ngày thường được tặng đồ uống và trái cây.

Lý Minh Lan nói: "Quá hời!"

Mạnh Trạch không thích những nơi ồn ào náo nhiệt như thế này, nhưng không còn cách nào khác, bạn gái cậu chính là người líu lo.

Lý Minh Lan kéo Mạnh Trạch, nhìn biển chỉ dẫn trên hành lang: "Rẽ thêm một khúc cua nữa là tới."

Bất ngờ, ở góc cua có một người lao ra.

Mạnh Trạch kịp thời kéo Lý Minh Lan lại, nếu không cô sẽ đụng phải người đối diện.

Người đối diện "ối" một tiếng, vừa lùi lại vừa tự vấp chân mình, suýt nữa thì ngã, cô ta đứng vững, ngẩng đầu lên, nhìn Lý Minh Lan, vẻ

mặt nghi hoặc: "Ơ?"

Lý Minh Lan thấy người này quen quen.

Người kia lên tiếng trước: "Lý Minh Lan? Là Lý Minh Lan đúng không?"

Lý Minh Lan nhớ ra, đây là bạn học cấp hai của cô, họ Trương, tên gì nhỉ?

"Lý Minh Lan, mình là Trương Phi Thu, còn nhớ mình không? Ba năm cấp hai chúng ta học cùng lớp."

"Nhớ chứ, Trương Phi Thu, lâu rồi không gặp."

"Lâu rồi không gặp." Ánh mắt Trương Phi Thu liếc sang Mạnh Trạch phía sau.

Trương Phi Thu có thể nhanh chóng nhận ra Lý Minh Lan như vậy là vì nhan sắc của Lý Minh Lan khiến người ta khó quên, không ngờ bên cạnh còn có một chàng trai tuấn tú cực kỳ nổi bật.

Lại nhìn hai người nắm tay nhau, quan hệ gì thì rõ ràng rồi.

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, người đẹp cũng tụ tập với nhau.

Lý Minh Lan không có tâm trạng ôn chuyện.

Trương Phi Thu lại chặn cô lại: "Lý Minh Lan, sau kỳ thi tuyển sinh, lớp chúng ta tổ chức họp lớp vào dịp hè, sao cậu không đến?"

Có gì đáng hỏi, không đi chính là không muốn đi thôi, vì chuyện của Lãnh Âm năm đó, Lý Minh Lan không có ấn tượng tốt về bạn học cấp hai, cô nói qua loa vài câu: "Mình đi du lịch với bố mẹ."

Lúc đó, không có một ai như Mạnh Trạch đứng ra bênh vực cô.

Trương Phi Thu: "Hôm họp lớp, bọn mình còn mời cô Lãnh đến, mọi người đều nhắc đến cậu."

Lý Minh Lan suýt nữa thì trợn mắt: "Trương Phi Thu, bọn mình đặt phòng hát karaoke theo giờ, không làm mất thời gian nữa." Cô kéo Mạnh Trạch, bước qua Trương Phi Thu.

Ánh mắt Trương Phi Thu lướt qua khuôn mặt Mạnh Trạch.

Theo quan sát của Mạnh Trạch, Lý Minh Lan có thể nói chuyện với bất kỳ ai.

Lâm Uyển từng chỉ trích Lý Minh Lan là kẻ trộm trước mặt các bạn học, sau đó sự việc được làm rõ, hai người lại không sao cả.

Ngày mùng chín tháng Sáu, chính Lâm Uyển đã đưa Lý Minh Lan lên xe.

Người mà Lý Minh Lan có thể thể hiện rõ sự "qua loa" trên mặt chắc chắn là tình cảm rất nhạt, có thể còn có chút oán hận.

Mạnh Trạch lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Phi Thu.

Trương Phi Thu giật mình, không nói gì nữa.

*

Đến phòng hát, Lý Minh Lan ngồi phịch xuống ghế sofa, cầm lấy micro: "Mạnh Trạch, cậu là vua karaoke à?"

"Đùa gì vậy?" Đây là lần đầu tiên Mạnh Trạch đến KTV.

"Mạnh Trạch, cậu biết hát không?" Giọng cô truyền qua micro, vang vọng khắp phòng.

“Cậu hát là được rồi.” Mạnh Trạch thật sự chỉ ngồi trên ghế sofa, nhìn Lý Minh Lan chọn bài.

“Mạnh Trạch, chúng ta là người yêu, cùng nhau song ca đi.” Lý Minh Lan đứng ở giữa, như đang đứng trên sân khấu, vô cùng khí thế.

Mạnh Trạch không biểu cảm gì: “Luật nào quy định người yêu phải song ca?”

“Cẩm nang yêu đương của Lý Minh Lan có ghi, nếu không sẽ bị trừ điểm.”

“Không biết hát.” Trừ thì trừ, cậu sẽ không chiều theo cô.

“Tớ dạy cậu.” Lý Minh Lan nhanh chóng chọn bài, giơ sợi dây micro đang kéo lê trên sàn, đứng trước mặt Mạnh Trạch, cô hắng giọng, “Mạnh Trạch, bắt đầu nào.”

Mạnh Trạch: “…”

Nhạc nổi lên, màn hình hiển thị, đây là bài hát chủ đề của "Anh hùng xạ điêu - Hoa Sơn luận kiếm".

Lý Minh Lan còn tạo dáng bắn cung như trong phim.

Quả thực là song ca nam nữ.

Lý Minh Lan hát câu đầu tiên, sau đó nhìn Mạnh Trạch.

Cậu nói: “Không biết hát.”

“Đơn giản lắm.” Lý Minh Lan hát theo nhạc dạo hai tiếng, “Hú, ha! Rất đơn giản đúng không?”

Mạnh Trạch: “…”

“Hoặc là, còn có nơi nào cao hơn cả trời.” Cô đưa micro đến bên miệng cậu.

Mạnh Trạch mím chặt môi, không nói một lời.

Lý Minh Lan chớp chớp mắt.

Cậu không nói, cô cũng không hát, hai người như đang im lặng đối đầu.

Trong mắt cô có chút ánh sáng, là ánh đèn chiếu vào mặt cô, cô cười đến mức mắt cong cong, mày cũng cong cong.

Nếu cậu không mở miệng, cô sẽ giằng co với cậu đến khi bài hát kết thúc.

Cậu thầm thở dài: “Đoạn đó đã qua rồi.”

Điều này đương nhiên không làm khó được Lý Minh Lan, cô nói: “Bắt đầu lại từ đầu.”

Mạnh Trạch: “…” Còn nhất định phải hát nữa sao?

Tiếng nhạc hùng tráng lại nổi lên, Lý Minh Lan hát: “Hỏi thế gian, có phải ngọn núi này cao nhất.” Cô đưa micro đến bên miệng Mạnh Trạch.

“Hú, ha.” Mạnh Trạch tuyệt vọng.

Lý Minh Lan: “Hoặc là, còn có nơi nào cao hơn cả trời.”

“Hú, ha.” Mạnh Trạch như người mất hồn.

Lý Minh Lan: “Trên thế gian, tự có núi cao hơn núi này.”

“Hú, ha.” Mạnh Trạch lòng như tro tàn.

Lý Minh Lan lại nói: “Mạnh Trạch, cậu hát sai rồi, chỗ này không hú ha!”

Mạnh Trạch: “…”

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 60

Mạnh Trạch không biết hát bất kỳ bài nào.

Sau màn song ca "hú ha" đầy chật vật, sắc mặt hắn ảm đạm như người già sắp xuống lỗ.

Lý Minh Lan lại muốn hát chung.

Lần này, dù có đánh chết Mạnh Trạch cũng không chịu.

Lý Minh Lan tay cầm mic, lớn tiếng chất vấn: "Ngoài giải bài tập ra, cậu còn biết làm gì nữa?"

"Nấu ăn." Cậu thản nhiên đáp, thành công chặn họng cô.

Thế là, Lý Minh Lan một mình hát từ đầu đến cuối. Hát được hai bài, cô đã khát khô cả họng, phải uống hết một cốc nước lớn, giữa chừng còn phải chạy vào nhà vệ sinh.

Và rồi, cô lại chạm mặt Trương Phi Thu.

Cô chào hỏi qua loa, định bụng rời đi.

Ai ngờ Trương Phi Thu lại gọi giật cô lại: "Lý Minh Lan, cậu có băng vệ sinh không?"

"Không." Lý Minh Lan không thèm quay đầu lại.

"Mình đến tháng rồi, bị dính ra quần lót một chút, mình…" Mặt Trương Phi Thu đỏ bừng, ngượng ngùng.

Lý Minh Lan dừng bước: "Hỏi bạn đi cùng cậu ấy?"

"Họ đều là con trai, mình không tiện nói với họ. Lý Minh Lan, cậu có thể giúp mình ra ngoài mua một gói được không?" Trương Phi Thu lấy tiền trong túi ra, cầu xin, "Làm ơn, dù sao chúng ta cũng là bạn học ba năm cấp hai mà."

Là con gái, Lý Minh Lan hiểu rõ sự ngại ngùng này, bèn đồng ý: "Cậu chờ chút."

Cô nói với Mạnh Trạch một tiếng.

"Mua gì vậy? Cần tôi đi mua hộ không?" Mạnh Trạch cũng muốn ra ngoài hít thở không khí.

Lý Minh Lan lắc đầu: "Là đồ của con gái, cậu không hiểu đâu."

Cậu đành ngồi xuống.

Cô mua đồ xong, quay trở lại.

Trương Phi Thu như bắt được vàng, liên tục cảm ơn: "Lý Minh Lan, cảm ơn cậu, cậu đúng là người tốt."

Lý Minh Lan trả lại tiền thừa: "Không có gì, mình đi đây."

"Chờ đã, chờ đã, còn một chuyện muốn nói với cậu, đừng đi vội." Trương Phi Thu vội vàng chạy vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại rồi mới nói vọng ra: "Lý Minh Lan, cậu đợi một lát, đừng đi vội."

Tiếng nhạc trong KTV ồn ào như gõ trống khua chiêng, không còn là lớp học yên tĩnh ngày nào. Bỗng nhiên, Lý Minh Lan có linh cảm chẳng lành.

Chẳng bao lâu sau, Trương Phi Thu từ trong đi ra: "Lý Minh Lan,

cảm ơn cậu."

Lý Minh Lan đứng bên cạnh bồn rửa tay: "Nói đi, chuyện gì? Hôm nay mình bao trọn phòng hát đấy, cậu làm mình mất thời gian, hát ít đi mấy bài rồi."

Trương Phi Thu vào thẳng vấn đề: "Cậu còn nhớ chuyện xe máy của cô Lãnh bị đốt chứ?"

Tất nhiên là nhớ, cả đời này cũng không thể quên. Lý Minh Lan lạnh lùng nói: "Chắc không phải cậu định lôi chuyện mình là kẻ phóng hỏa ra chứ?"

Trương Phi Thu vội lắc đầu: "Không phải cậu, mình biết không phải cậu."

"Vậy cậu biết là ai?"

"Là Lê Cát Phổ." Cuối cùng cũng nói ra được, Trương Phi Thu thở phào nhẹ nhõm, "Hôm đó mình nhìn thấy cậu ta chạy ra từ chỗ đó, ngày hôm sau, trường học thông báo xảy ra hỏa hoạn. Lúc đó mình không dám nói, cậu ta rất hung dữ, mình sợ cậu ta trả thù."

"Bây giờ dám nói rồi?"

"Chuyện đã qua lâu rồi, hơn nữa, Lê Cát Phổ không học cấp ba, cậu ta đi học trung cấp nghề ở ngoài rồi. Sau đó bọn mình có mời cô Lãnh đi ăn, cô ấy cũng nói không để bụng chuyện đó nữa."

Lý Minh Lan cười nhạt: "Cô ấy đã được bồi thường rồi, còn để bụng gì nữa?"

* * *

Cả buổi chiều, Lý Minh Lan đã có một buổi biểu diễn ca hát hoành tráng, khán giả duy nhất chính là bạn trai cô.

Bài hát có bị lệch tông hay không? Không ai biết.

Cô đặt micrô xuống, hỏi: "Mạnh Trạch, cậu thấy tớ hát thế nào?"

"Hoàn hảo." Cho dù là lời thật lòng hay giả dối, cậu vẫn giữ nguyên vẻ mặt không cảm xúc.

Lý Minh Lan coi như đó là lời khen từ tận đáy lòng.

Đến cầu thang, Lý Minh Lan lại gặp Trương Phi Thu.

Nói ra sự thật năm xưa, trong lòng Trương Phi Thu có chút hối hận. Nhỡ đâu sau này Lê Cát Phổ học xong quay về, biết được chuyện này...

Trương Phi Thu vội vàng chạy đến trước mặt Lý Minh Lan: "Nếu như, mình nói là nếu như, sau này cậu gặp lại Lê Cát Phổ, nhất định đừng nói là mình nói ra đấy nhé."

Lý Minh Lan: "Biết rồi."

"Mình với Lê Cát Phổ, còn có một vài bạn học khác vẫn giữ liên lạc, mình sợ nhỡ đâu cậu ta biết được..." Trương Phi Thu luống cuống không biết phải xin Lý Minh Lan đảm bảo thế nào.

Lý Minh Lan mỉm cười: "Đó là ân oán giữa mình và cậu ta, sẽ không liên lụy đến cậu đâu."

Xuống đến dưới lầu, Mạnh Trạch mới hỏi: "Tên Lê Cát Phổ kia là ai vậy?"

"Bạn học cấp hai của tớ." Lý Minh Lan khinh thường nói, "Hừ, may mà không học cùng lớp. Trước đây tớ từng là vật thế tội cho cậu ta, sau này gặp lại, nhất định phải dạy dỗ cậu ta một trận."

Mạnh Trạch lại hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Chuyện đã qua rồi, cô cũng đã thoát khỏi nó, không cần thiết phải để Mạnh Trạch buồn phiền vì những gì cô đã trải qua. Lý Minh Lan nắm lấy tay cậu: "Thời gian vui vẻ thế này, đừng nhắc đến kẻ phá đám đó nữa."

Lê Cát Phổ, cái tên nghe đã thấy kỳ cục rồi.

* * *

Trước đây, danh bạ điện thoại của Mạnh Trạch chỉ lèo tèo mỗi số của Lý Minh Lan.

Sau khi công bố điểm, bạn bè cũ lần lượt nhắn tin chúc mừng.

Mạnh Trạch gần như tê liệt, trả lời tất cả mọi người bằng hai chữ: "Cảm ơn."

Dương Mạn vẫn luôn tìm lý do để hẹn Mạnh Trạch ra ngoài.

Cô ấy tình cờ gặp Long Chính Sơ.

Long Chính Sơ nói, Mạnh Trạch đã đi miền Nam rồi.

Nghĩ đến tấm bưu thiếp đã gửi đi mà không có hồi âm, Dương Mạn do dự mãi, mãi cho đến khi biết được điểm thi đại học của Mạnh Trạch, cô ấy mới có cớ để nhắn tin: [Mạnh Trạch, chúc mừng cậu.]

Mạnh Trạch lịch sự hỏi: [Cậu thi thế nào?]

Dương Mạn hồi hộp, trước đó cô đã nghĩ rằng, nếu kết thúc bằng dấu chấm câu như vậy, chẳng phải Mạnh Trạch chỉ cần trả lời "Ừ" là cuộc trò chuyện sẽ kết thúc trong lạnh lẽo sao? Không ngờ, cậu lại chủ động hỏi cô.

Dương Mạn báo điểm của mình: [Mạnh Trạch, cậu muốn thi ngành gì?]

Mạnh Trạch: [Có lẽ là ngành Khoa học Máy tính, còn cậu?]

Dương Mạn: [Cô Lưu có gợi ý khác, nhưng chắc mình sẽ chọn Quản trị Kinh doanh.]

Mạnh Trạch: [Cậu luôn có chính kiến mà.]

Trong lòng Dương Mạn như nở hoa: [Mạnh Trạch, khi nào cậu về? Chúng ta hẹn ăn cơm nhé.]

Mạnh Trạch: [Chờ nhận được giấy báo nhập học, mình sẽ về.]

Dương Mạn: [Vậy chúng ta gặp sau nhé, mình cảm giác giấy báo nhập học của chúng ta sẽ cùng một trường, rất mong được làm bạn học với cậu một lần nữa.]

Mạnh Trạch: [Ừ.]

Ông Mạnh và bà Mạnh đã ly hôn, họ lần lượt gọi điện thoại hỏi thăm điểm số và nguyện vọng của con trai.

Mạnh Trạch đều dùng cùng một giọng điệu để trả lời.

Gia đình tan vỡ, chỉ còn lại kỳ vọng con trai thành rồng. Ba người, ba nơi, chỉ có thể thể hiện sự vui mừng qua điện thoại.

Họ không thể nào quay lại như xưa nữa.

Lý Minh Lan nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, chân phải gác lên đầu gối chân trái, lắc lư: "Mạnh Trạch, tớ cứ tưởng cậu không có bạn bè, không ngờ chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, điện thoại của cậu đã bị gọi cho nổ máy."

"Nhờ phúc của cậu, nghe nói là thi được thủ khoa, có chút 'lộc' cũng là chuyện thường tình."

Chân cô đang gác lên giật bắn mình, cô vội vàng ngồi dậy: "Mạnh Trạch, cậu là thủ khoa thật à?"

"Giáo viên chỉ nói bâng quơ thôi, cũng chưa chính thức công bố, ai biết được?"

Lý Minh Lan không chỉ ngồi dậy, cô còn đứng bật dậy, đứng trên ghế sofa, cao hơn cả cậu, cô nhìn xuống: "Giáo viên nói, chắc chắn là thật!"

"Coi như là vậy đi." Mạnh Trạch vẫn ngồi yên trên ghế sofa.

Khoảng cách chiều cao của hai người càng thêm rõ ràng, cô dùng chân cọ cọ vào đùi cậu: "Cậu giấu tớ, tớ thành phu nhân thủ khoa rồi!"

Cậu giữ chặt mu bàn chân cô: "Phu nhân thủ khoa nào lại thô lỗ như cậu chứ?" Cậu không dùng sức quá mạnh.

Cô coi đùi cậu như một quả bóng, bàn chân lăn qua lăn lại trên đó: "Cậu làm gì được tớ nào?"

Mạnh Trạch xoa xoa mắt cá chân cô: "Còn giẫm nữa, cơ bắp của tôi sẽ biến thành mỡ đấy."

Lý Minh Lan không chịu buông tha, dùng kẽ ngón chân cọ xát vào da thịt cậu, nhưng lại vô tình trượt chân. Cô "á" lên một tiếng.

Mạnh Trạch vội vàng ôm lấy cô, nhưng không kịp cứu vãn mắt cá chân cô.

Cô nhăn mặt, kêu lên một tiếng đau đớn hơn cả lúc nãy.

Từ khi ông ngoại mất, tủ thuốc trong nhà đều trống trơn.

Mạnh Trạch cúi đầu nhìn mắt cá chân sưng đỏ của cô: "Phải bôi thuốc giảm sưng, tôi đi mua thuốc đây."

Lý Minh Lan bĩu môi: "Tớ đau..."

Mạnh Trạch lạnh lùng nói: "Bụng làm dạ chịu."

Miệng cô càng bĩu ra hơn.

Cậu xoa xoa mặt cô: "Ngoan ngoãn chờ tôi, tôi về ngay."

Khi cậu quay lại, Lý Minh Lan đã gác chân lên, tựa người vào ghế sofa. Thật ra chân cô không còn đau lắm, nhưng đây là cơ hội tốt để làm nũng, cô liên tục kêu đau.

Mạnh Trạch bôi thuốc cho cô, hiếm khi dịu dàng dỗ dành: "Một lát sẽ không đau nữa."

Lý Minh Lan ôm chầm lấy cậu, hôn tới tấp: "Mạnh Trạch, tớ muốn tặng cậu một phần thưởng lớn."

"Phần thưởng gì?"

"Bạn trai tớ là đẹp trai nhất." Cô nâng niu gương mặt cậu, in lên má cậu một nụ hôn, rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng. "Bạn trai tớ còn là thủ khoa nữa chứ."

Mạnh Trạch cảm thấy như có lông vũ lướt nhẹ qua.

Ông bà Mạnh chỉ hỏi điểm số và nguyện vọng của cậu.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Mạnh Trạch không thiếu thốn lời khen. Nhưng cậu nhớ lại hồi nhỏ,

mỗi khi cậu nghịch ngợm ở trường mẫu giáo, không được cô giáo thưởng hoa đỏ, ông ngoại sẽ tự tay cắt tặng cậu một bông.

Hoa đỏ của cô giáo không có giá trị, nhưng hoa đỏ của ông ngoại lại là vô giá.

Mạnh Trạch vòng tay ôm lấy cổ Lý Minh Lan, chủ động hôn lên môi cô.

* * *

Miền Nam vẫn chưa đến ngày công bố điểm, Vương Huy định chờ đến khi có kết quả của mình rồi mới liên lạc với Mạnh Trạch.

Nhưng hôm đó, Lý Nghi Giai lại nhắn tin cho cậu ta trên QQ: "Điểm thi đại học của Mạnh Trạch chắc công bố rồi nhỉ?"

Vương Huy sửng sốt, đây là lần đầu tiên Lý Nghi Giai nhắn tin riêng cho cậu ta, vậy mà lại hỏi về người bạn cũ của cậu ta.

Cậu ta thật sự không biết điểm của Mạnh Trạch, bèn gọi điện thoại hỏi thăm.

Mạnh Trạch bình thản nói điểm số của mình.

Ngược lại, Vương Huy kích động vỗ đùi đen đét: "Mạnh Trạch, cậu đỉnh thật đấy!"

Đồng thời, cậu ta dùng sức gõ ba con số lên bàn phím, gửi cho Lý Nghi Giai.

Lý Nghi Giai trả lời bằng một biểu tượng mặt cười: "Chúc mừng Mạnh Trạch."

Vương Huy còn có thể nói gì nữa đây, chỉ biết ngậm ngùi: "Ừ, chúc mừng Mạnh Trạch."

Cuối cùng, Lý Nghi Giai cũng hỏi đến cậu ta: "Vương Huy, sau này cậu muốn thi ngành gì?"

Vương Huy: "Mình thích nhiếp ảnh, nhưng bố mình không đồng ý."

Vương Huy chợt nhớ ra, Lý Nghi Giai cũng từng nói, cô và gia đình có chút bất đồng trong việc lựa chọn ngành nghề.

Vương Huy: "Lý Nghi Giai, còn cậu?"

Lý Nghi Giai: "Vẫn đang suy nghĩ."

Vương Huy không biết là đang khuyên nhủ bản thân hay khuyên nhủ người khác: "Tục ngữ có câu 'Gừng càng già càng cay', người lớn ăn muối còn nhiều hơn cơm chúng ta ăn cơm, nghe theo họ chắc chắn là không sai đâu."

* * *

Một ngày trước khi công bố điểm, gia đình họ Lý như ngồi trên đống lửa.

Lý Húc Bân và Vu Ly đều đến nhà.

Lý Minh Lan nhìn thấy Vu Ly xách theo một túi nilon có in chữ "Bệnh viện", bèn hỏi: "Chị dâu, chị ốm à?"

Vu Ly và chồng liếc nhìn nhau.

Lý Húc Bân lên tiếng thay vợ: "Không sao, chỉ là thuốc bổ thôi."

Lý Minh Lan: "Chị dâu, công việc bận rộn, chị chú ý nghỉ ngơi nhé."

Vu Ly mỉm cười: "Ừ, cảm ơn Minh Lan."

Vừa đến giờ công bố điểm, kênh tin nhắn bị nghẽn mạng. Lý Minh Lan gửi tin nhắn tra cứu, 20 phút trôi qua vẫn chưa nhận được hồi âm.

Máy chủ trang web bị quá tải, Lý Minh Lan liên tục nhấn nút F5, nhưng vẫn không hiển thị kết quả.

Thời đại này, internet vẫn chưa phổ biến, không phải ai cũng có điện thoại, kênh tra cứu điểm thi trên tivi là đáng tin cậy nhất.

Cả nhà ngồi trước màn hình tivi, dán mắt vào dãy số báo danh đang chạy chậm rãi.

Lý Húc Bân không khỏi lau mồ hôi trán, năm đó, khi chờ đợi kết quả thi đại học của chính mình, anh cũng chưa từng căng thẳng đến thế. Anh nắm chặt tay vợ.

Vu Ly mỉm cười, vỗ nhẹ vào mu bàn tay chồng, an ủi: "Anh đừng lo lắng."

Dãy số báo danh lần lượt hiện lên.

Sắp đến số báo danh của Lý Minh Lan, Lý Húc Bân nhắm chặt mắt, sau đó đột ngột mở to, nhìn chằm chằm vào màn hình, không chớp mắt.

Cuối cùng, Lý Húc Bân thở dài thất vọng. Anh cau mày, khi số báo danh của Lý Minh Lan biến mất khỏi màn hình, anh mới nhận ra mình đã toát mồ hôi lạnh từ lúc nào.

Một lúc lâu sau, cả nhà vẫn im lặng.

Bố Lý lên tiếng trước: “Khoảnh khắc Minh Lan ra khỏi phòng thi, mọi chuyện đều đã được định trước.

Lý Minh Lan cúi gằm mặt. Ba kỳ thi thử cuối năm lớp 12, điểm của

cô ngày càng cao, khiến cô có chút tự mãn.

Nhưng đến kỳ thi thật, cô lại tụt dốc không phanh, trở về điểm số của lần thi thử đầu tiên.

Tất cả là tại sáng hôm thi môn Vật Lý, cô đã ăn tương ớt, khiến bụng đau dữ dội, đầu óc quay cuồng.

Con gái bị ốm vào đúng ngày thi, bố Lý đã chuẩn bị tâm lý từ trước, ông vỗ vai con gái: "Minh Lan, điểm thi năng khiếu của con rất cao, vẫn còn cơ hội vào trường Mỹ thuật."

"Vâng." Lý Minh Lan càng cúi đầu thấp hơn.

"Đừng nản chí, chờ trường Mỹ thuật công bố điểm chuẩn đã." Bố Lý lại nói, "Bố đã liên hệ với trung tâm du học, nếu thật sự không vào được trường Mỹ thuật, bố sẽ cho con ra nước ngoài học vẽ."

Lý Minh Lan không muốn ra nước ngoài, cô chỉ muốn ở bên cạnh bố mẹ và anh trai. Hơn nữa, ngoài bố mẹ và anh trai, hiện tại cô còn có một người rất nhớ nhung.

Cô học đại học ở miền Nam, Mạnh Trạch lên miền Bắc, bọn họ ở cùng chung một bầu trời. Rảnh rỗi, cô có thể bay đến miền Bắc tìm cậu.

Một khi cô ra nước ngoài, cô và Mạnh Trạch sẽ cách nhau một đại dương, không chỉ một năm mới gặp nhau được vài lần, mà còn không thể trò chuyện mỗi ngày.

Tình yêu của bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Tên Mạnh Trạch đáng ghét đó, khi lên đại học, xung quanh cậu toàn là những cô gái tài giỏi, xinh đẹp, có lẽ cậu sẽ không còn nhớ đến cô bạn gái học dốt toán này nữa.

Ba giờ sáng, Lý Minh Lan vẫn trằn trọc, không sao ngủ được.

Cô nhắn tin: "Mạnh Trạch, tớ tiêu đời rồi."

Lúc này chắc Mạnh Trạch đã ngủ say. Mấy ngày nay, điện thoại và tin nhắn liên tục đổ về, khiến cậu thấy phiền phức, bèn tắt chuông điện thoại.

Lý Minh Lan lật người, giường của cô và Mạnh Trạch được kê cùng hướng.

Giường của cậu không thoải mái bằng giường cô, nệm cứng hơn, có lẽ cũng hơi cũ, mỗi khi cậu cử động mạnh, lò xo nệm lại phát ra tiếng "kẽo kẹt".

Có lẽ Mạnh Trạch cũng không thích nghe thấy tiếng nệm kêu, cậu cúi xuống bên tai cô, nói: "Lý Minh Lan, đừng nhịn, muốn kêu thì kêu."

Xung quanh quá yên tĩnh, cô không dám kêu thành tiếng, chỉ dám rên rỉ khe khẽ.

Cậu cắn môi cô: "Ban ngày ban mặt, sợ gì chứ."

Sau đó, cô thật sự không nhịn được nữa, thét lên tên cậu.

Mạnh Trạch nhanh chóng phát hiện ra "điểm yếu" của chiếc nệm, ví dụ như, nếu cô quỳ ở giữa giường, lò xo nệm sẽ kêu to hơn.

Cậu bế cô lên, để cô quỳ ở mép giường.

Cậu ghì chặt hai tay cô.

Cậu lao vào, tiếng lò xo nệm biến mất, chỉ còn lại tiếng "bạch bạch" khi hai người tiếp xúc.

Đang mải mê chìm đắm, điện thoại bỗng rung lên, Lý Minh Lan vội vàng cầm lấy.

Là Mạnh Trạch.

Giờ này mà cậu vẫn chưa ngủ sao?

Mạnh Trạch: "Thi trượt à?"

Lý Minh Lan ấm ức, gõ chữ mà như muốn gãy cả tay: "Mạnh Trạch, tớ đã học thuộc hết tất cả dạng bài cậu dạy rồi mà."

Gõ chữ đến mỏi cả tay, cô quyết định gọi điện thoại: "Mạnh Trạch."

"Thi đại học không phải là con đường duy nhất." Thực ra Mạnh Trạch cũng đã chuẩn bị tâm lý, cậu thật sự không có khả năng xoay chuyển càn khôn, "Với năng khiếu hội họa của cậu, sẽ không đến mức chết đói đâu."

"Cậu không biết sao, từ xưa đến nay, biết bao nhiêu họa sĩ đã chết đói trước khi nổi tiếng."

"Chưa nổi tiếng thì vay tiền tôi, đợi nổi tiếng rồi trả."

"Tớ còn tưởng cậu sẽ nói, cậu nuôi tớ." Lý Minh Lan đá chăn.

"Lỡ sau này cậu quỵt nợ, tôi cũng chẳng làm gì được cậu. Vay tiền với nuôi cậu, có khác gì nhau đâu?"

Nỗi buồn bã của Lý Minh Lan vơi đi phân nửa: "Mạnh Trạch, sau này tớ nhất định sẽ cố gắng, nhưng mà, phiền cậu cũng phải cố gắng kiếm tiền."

"Hôm nay tôi nhận được điện thoại của trường đại học, may mắn được nhận một suất học bổng, cậu cứ ăn uống thoải mái đi, tôi vẫn có thể nuôi cậu một thời gian."

"Oa! Mạnh Trạch, vậy sau này tớ chỉ ăn mì chay thôi."

"Miễn không chết đói là được." Mạnh Trạch liếc nhìn đồng hồ, đã gần bốn giờ sáng, xem ra cả đêm nay cô nàng không ngủ rồi, "Đừng suy nghĩ lung tung nữa, ngủ sớm đi, tôi không muốn bạn gái mình xuất hiện với hai quầng thâm mắt đâu."

"Mạnh Trạch, tớ cứ tưởng tương lai của mình tối mịt rồi, nhưng nghe cậu nói xong, tớ yên tâm rồi, tớ đi ngủ đây." Lý Minh Lan cười khúc khích, "Nào, chúng ta hôn nhau một cái, chụt!"

Mạnh Trạch lạnh lùng nói: "Hôn cái đầu cậu."

* * *

Điểm chuẩn các trường đại học lần lượt được công bố.

Lý Minh Lan đạt điểm sàn thi năng khiếu của tỉnh, nhưng vẫn thấp hơn điểm chuẩn của trường Mỹ thuật mọi năm một chút.

Lý Húc Bân liên hệ với một họa sĩ nổi tiếng.

Vị họa sĩ này từng là giám khảo của trường Mỹ thuật, sau khi nghỉ hưu mới mở lớp dạy vẽ. Nghe tin về thành tích của Lý Minh Lan, ông nói: "Trước đây cũng có trường hợp học sinh được đặc cách tuyển thẳng, nhưng điểm thi năng khiếu đôi khi cũng phụ thuộc vào gu thẩm mỹ của giáo viên chấm thi. Hay là thế này, để tôi gửi đơn lên trường, đề nghị hội đồng giám khảo chấm lại bài thi của em gái cậu. Nếu em gái cậu thật sự là nhân tài, thì vẫn còn cơ hội."

Lý Húc Bân cảm ơn rối rít, hồi hộp chờ đợi kết quả.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 61

Hai ngày sau, thầy dạy vẽ gọi điện lại nói: "Bức tranh của em gái cậu biến mất rồi."

Lý Húc Bân thấy khó tin: "Sao lại biến mất được?"

"Sau khi thi xong, các thầy cô chấm bài xong thì chất đống các tác phẩm ở phòng vẽ." Thầy dạy vẽ giải thích, "Lúc đó tất cả điểm số đều đã được nhập vào hệ thống điện tử, có thể đã sơ suất trong khâu bảo quản. Theo quy định trước đây, những bức tranh này đều phải được thu lại để lưu trữ, bây giờ..."

Thầy dạy vẽ thở dài: "Không còn cách nào khác."

*

Đến giai đoạn đăng ký nguyện vọng, nhà họ Lý mỗi người một việc.

Lý Húc Bân đi liên hệ với Học viện Mỹ thuật.

Bố Lý tìm hiểu các trung tâm du học, để lại đường lui cuối cùng.

Mẹ Lý nói: "Minh Lan, ở nhà ru rú một mình cũng chẳng nghĩ ra được gì, chi bằng ra ngoài trao đổi với thầy cô và bạn bè, biết đâu họ lại có cách hay."

Bố Lý đưa máy tính xách tay cho con gái: "Đừng có làm lộn xộn tài liệu của bố."

Lý Minh Lan ngoan ngoãn gật đầu: "Bố, con chỉ tải QQ về để nói

chuyện với các bạn thôi."

Đã nửa tháng trời cô không lên mạng, vừa lên, tin nhắn nhóm hiện lên ào ào.

Các bạn hỏi thăm điểm số, sau đó lại hỏi về việc đăng ký nguyện vọng, xen lẫn một vài câu chuyện phiếm.

Điền Tân: "Tin mới nhất, Điêu Khôn bị bắt vào đồn cảnh sát rồi."

Trịnh Khắc Siêu gửi một biểu tượng cảm xúc coi như hưởng ứng.

Tào Vận Thịnh: "Điền Tân, dù sao cũng là bạn học, đừng có nói kháy nữa."

Điền Tân: "Kết cục của Điêu Khôn là do cậu ta tự chuốc lấy, tôi chỉ kể lại chuyện của cậu ta, thế mà gọi là nói kháy sao?"

Tào Vận Thịnh là người bạn duy nhất còn lại của Điêu Khôn, cậu ta bị cô lập, đánh máy không nhanh bằng Điền Tân, ấp úng hồi lâu mới gõ được vài chữ: "Lần này Điêu Khôn bị oan."

Điền Tân liên tục gửi vài biểu tượng cảm xúc lớn, đẩy tin nhắn của Tào Vận Thịnh lên trên.

Phùng Thiên Lãng: "Ngành nào ít người học vậy?" Trong khi người khác chọn ngành hot, cậu ta lại làm ngược lại, chọn ngành ít người học, dễ trúng tuyển hơn.

Lớp trưởng đề nghị: "Sau khi thi đại học xong, lớp mình vẫn chưa tổ chức họp lớp, lớp 6 đã ăn với nhau ba bữa rồi, hay là ngày mai chúng ta hẹn nhau đi? Mọi người tiện thể trao đổi về ngành học đại học luôn."

Lý Minh Lan gõ chữ: "Hưởng ứng lời kêu gọi của lớp trưởng."

Lớp phó cũng đồng tình.

Trong nhóm ồn ào náo nhiệt, không ai để ý đến màn đối đáp nhỏ giữa Điền Tân và Tào Vận Thịnh.

Lý Minh Lan chống cằm, có vài bạn điểm thấp hơn cô, cô sẽ đi nghe xem họ định làm gì.

*

Cùng lúc đó, Mạnh Trạch nhận được điện thoại của Vương Huy.

Tiếng than thở của Vương Huy vừa nặng nề vừa ngốc nghếch, chẳng khác gì tiếng lợn kêu: "Mạnh Trạch, tôi lật tung cả cuốn "Hướng dẫn đăng ký nguyện vọng" rồi mà vẫn không biết phải làm sao, trưa mai cậu ra ngoài một chuyến, giúp tôi giải sầu đi."

Trước kỳ thi đại học, Vương Huy cứ khăng khăng nói muốn đăng ký ngành nhiếp ảnh, đến lúc này lại đổi ý.

Cậu ta bất lực giải thích: "Tôi không qua được cửa ải của bố tôi, không còn cách nào khác, Mạnh Trạch, lâu rồi chúng ta không gặp, ra ngoài để tôi xem cậu béo lên hay gầy đi."

Mạnh Trạch: "Cậu có yêu thích ngành nào không? Để tôi phân tích cho cậu."

Vương Huy: "Đợi đấy, bạn thân của tôi, mai gặp."

Lớp 7 họp lớp, Lý Minh Lan muốn Mạnh Trạch cùng tham gia cho vui.

Không ngờ, cậu và cô đều đã có hẹn.

Hai ngày rồi chưa gặp nhau, đã ra ngoài rồi thì cô định buổi sáng sẽ đến chỗ cậu.

Cửa hàng tiện lợi buôn bán phải tùy cơ ứng biến, hiện đang là mùa thi đại học nóng bỏng, cửa sổ trong cửa hàng treo đầy những sticker hoạt hình chúc may mắn.

Lý Minh Lan không tín Phật.

Nhưng sticker quá sặc sỡ, ý nghĩa tốt đẹp, cô không nhịn được mua vài cái.

Lý Minh Lan gần như coi nhà của Mạnh Trạch là nhà của mình, lên lầu, cô dùng chìa khóa mở cửa, thay dép, còn chưa thấy người đâu, cô đã gọi: "Mạnh Trạch, trưa nay cậu định ăn ở đâu?"

Ánh nắng chói chang, Mạnh Trạch mặc áo ngắn tay, dựa vào góc ban công hút thuốc, nghe thấy tiếng cô, cậu dập tắt điếu thuốc: "Cửa hàng đồ ăn nhanh nào cũng được."

Lý Minh Lan đặt cặp sách xuống, ngồi xuống ghế sofa, nhấc một chân gác lên tay vịn, tư thế ngồi chẳng ra làm sao.

Chiếc cặp sách mini vang lên tiếng tin nhắn điện thoại.

Là Chu Phác Ngọc, cô ấy về nhà bà ngoại đã lên lại, biết lớp 7 có họp lớp, cô ấy cũng muốn đi.

Lý Minh Lan hỏi thăm về kỳ thi.

Chu Phác Ngọc: "Phát huy bình thường thôi, điểm giống hệt với bài thi thử lần ba, còn cậu?"

Lý Minh Lan cảm thấy mình cũng phát huy bình thường: "Tớ cũng vậy, nhưng là so với bài thi thử lần một."

Lớp trưởng sống ở ngoại ô, phải đi xe buýt rất xa mới đến được, cậu ấy hẹn giờ họp lớp lúc 1 giờ 30 chiều.

Còn sớm, Chu Phác Ngọc rủ Lý Minh Lan đi dạo phố, sắp lên đại học rồi, không phải lúc nào cũng mặc đồng phục nữa, cô ấy muốn mua cho mình vài bộ quần áo thường ngày.

Hai người hẹn giờ.

Lý Minh Lan đặt điện thoại xuống.

Mạnh Trạch đang nói chuyện điện thoại, chủ đề không thể tách rời khỏi kỳ thi đại học, vài phút sau, cậu bưng gạt tàn thuốc hình con heo nhỏ vào.

Lý Minh Lan nghiêng đầu: "Mạnh Trạch, đây là lần đầu tiên cậu nhận được nhiều cuộc gọi như vậy đúng không?"

Cậu đặt gạt tàn và điện thoại lên bàn trà: "Vài trường đại học gọi đến, nhưng tôi đã chọn xong nguyện vọng rồi."

"Ồ." Bạn trai của cô bây giờ là người được săn đón.

Còn cô, chỉ có thể dùng sticker cầu may.

Lý Minh Lan ngồi dậy, bóc sticker, cầm điện thoại trên bàn trà lên, cẩn thận dán bốn chữ "Thi đâu trúng đó" lên.

Đương nhiên, bây giờ đã quá muộn rồi.

Hoa văn của sticker khá đẹp, coi như đồ trang trí vậy.

Cô lại dán thêm một hình nắm đấm nhỏ đang cố gắng ở góc.

Chiếc điện thoại trở nên sặc sỡ.

Lý Minh Lan rất hài lòng, đặt điện thoại xuống: "Đúng rồi, Mạnh Trạch, dạo này cậu có lên mạng không?"

"Không đến quán net." Bố Mạnh Trạc từng nói, đợi cậu tốt nghiệp cấp ba sẽ mua cho cậu một chiếc máy tính.

Gia đình tan vỡ, những lời thề non hẹn biển đều sụp đổ, lời hứa nào cũng thành mây khói.

"Nhóm lớp mình nhộn nhịp lắm." Lý Minh Lan nhớ ra một chuyện, "Đúng rồi, Điền Tân nói Điêu Khôn bị bắt vào đồn cảnh sát rồi."

Mạnh Trạch giao chuyện của Điêu Khôn cho bố xong thì không hỏi han gì nữa. Cậu không ngờ bố mình lại đưa người ta vào đồn cảnh sát.

Điêu Khôn tự làm tự chịu, không liên quan đến Mạnh Trạch. Mạnh Trạch nghe xong thì thôi, hỏi: "1 giờ 30 các cậu mới ăn trưa, có muốn ăn chút gì lót dạ không?"

"Lớp mình đi ăn buffet." Lý Minh Lan duỗi người, "Tiếc thật, Mạnh Trạch, cậu có hẹn rồi, nếu không thì đi cùng tớ, ăn thả ga luôn."

"Cậu cẩn thận dạ dày đấy, đừng ăn uống vô độ."

"Mạnh Trạch, cậu không đi thật à?"

"Vương Huy vì chuyện nguyện vọng mà rối bời."

"Sao cậu không hỏi tớ?" Lý Minh Lan ôm lấy cánh tay Mạnh Trạch, áp vào ngực mình.

"Ngoài Học viện Mỹ thuật ra, cậu còn muốn đến trường nào khác không?"

Cô lắc đầu: "Năm ngoái lúc thi năng khiếu mỹ thuật tớ không được khỏe lắm, thành tích khá tệ, hơn nữa tớ chỉ đăng ký thi năng khiếu của một trường mỹ thuật, không có lựa chọn nào khác."

Mạnh Trạch gật đầu, lấy một xấp tiền từ trong ngăn kéo ra, hào phóng ném lên bàn trà: "Nuôi cậu."

Lý Minh Lan càng ôm chặt cậu không buông: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, cậu nuôi tớ cả đời đi."

"Cả đời cậu cũng không nổi tiếng được sao?"

"Nhỡ đâu thì sao?" Chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

"Chỉ có thể tiếp tục nuôi thôi."

Lý Minh Lan không ngồi lâu, nói: "Mạnh Trạch, tớ đi trước đây, tớ hẹn Chu Phác Ngọc đi trung tâm thương mại."

Cô đeo chiếc cặp sách mini lên, cầm chiếc điện thoại dán đầy sticker lòe loẹt: "Tớ đi đây, đừng nhớ tớ quá nhé."

*

Ở trạm xe buýt có hai tuyến xe đều đến trung tâm thương mại, vừa hay có một chiếc đến.

Lý Minh Lan lên xe. Ngồi một lúc, cô mới nhớ ra, trạm dừng của tuyến xe buýt này là ở cổng bắc trung tâm thương mại.

Vừa hay, cổng bắc có vài thương hiệu quần áo dành cho thiếu nữ, cô nghĩ sẽ hẹn gặp Chu Phác Ngọc ở cổng bắc.

Đầu ngón tay Lý Minh Lan khẽ xoa lên dòng chữ "Thi đâu trúng đó", lật điện thoại lại, một lúc sau, cô không phát hiện ra điều gì bất thường, cho đến khi nhấn phím mở khóa.

Điện thoại của cô và Mạnh Trạch là mẫu của mùa xuân năm ngoái, điện thoại Nokia ba chống, hai chiếc cùng màu, độ mới cũ cũng gần

như nhau.

Vừa nãy, cả hai chiếc điện thoại đều đặt trên bàn trà, cô tiện tay cầm lấy chiếc gần hơn, tưởng là của mình.

Không ngờ, cô lại cầm nhầm.

Điện thoại của Lý Minh Lan không đặt mật khẩu, chỉ cần nhấn nút mở khóa là được.

Điện thoại của Mạnh Trạch lại có mật khẩu.

Thế này thì gay go rồi, nếu cậu không xem điện thoại, chắc cả ngày cũng không phát hiện ra hai người bị tráo điện thoại.

Điện thoại lại đổ chuông.

Mã vùng đến từ phía bắc, có thể là chúc mừng chàng trai thủ khoa.

Lý Minh Lan không dám nghe máy.

Đến trạm tiếp theo, cô xuống xe, đến một cửa hàng tạp hóa hỏi: "Ông chủ, cho cháu mượn điện thoại gọi một cuộc được không?"

Ông chủ dựng bảng giá cước điện thoại lên.

Cô cầm điện thoại lên, bấm số của mình.

Khoảnh khắc chuông điện thoại vang lên, Mạnh Trạch biết mình cầm nhầm điện thoại, bài hát này: "Dưới chân cầu trước cửa nhà, một đàn vịt bơi qua..." rõ ràng là sở thích của cô bạn gái trẻ con nhà cậu.

Số gọi đến là điện thoại bàn địa phương, cậu không nghe máy.

Lý Minh Lan đặt điện thoại xuống: "Ông chủ, không gọi được."

Ông chủ xua tay: "Không tính tiền."

Cô đi ra khỏi cửa hàng chưa được bao xa thì nhạc chuông mặc định vang lên. Cô thở phào nhẹ nhõm, có bạn trai thông minh đúng là tốt, không cần cô nghĩ cách, cậu đã gọi lại rồi.

Lý Minh Lan nghe máy: "A lô."

Mạnh Trạch: "Đến đâu rồi?"

"Qua sáu trạm xe buýt rồi." Lý Minh Lan định nói sẽ mang trả lại, nhưng lại đổi ý, "Mạnh Trạch, trong điện thoại cậu có gì mờ ám không?"

"Không có." Cậu ngồi xuống ghế sofa, lắc lắc bao thuốc lá, hết thuốc rồi.

"Hôm nay tớ dùng điện thoại của cậu, cậu có sợ không?"

"Không sợ."

"Mật khẩu là gì? Tớ kiểm tra."

"Ngày tháng sinh nhật."

"Mật khẩu quê mùa quá."

"Hơn cái kiểu không đặt mật khẩu của cậu thì đỡ quê mùa hơn một chút chứ."

"Thật à? Tớ kiểm tra điện thoại của cậu thật đấy nhé."

"Tùy ý."

Sao lại thoải mái thế? "Vậy... tớ không mang điện thoại đến trả cho

cậu nữa, trời nóng thế này, tớ lười chạy đi chạy lại."

"Tùy ý." Mạnh Trạch ném bao thuốc lá, lấy kẹo cao su ra, "Tôi không nghe máy của cậu, kẻo lại phát hiện ra những thứ mờ ám của cậu."

"Tớ không có nhé!" Dừng một chút, Lý Minh Lan lại nói, "Số điện thoại có chú thích bắt đầu bằng "Lý gia đáng yêu" thì cậu đừng nghe máy."

"Ừ."

"Cậu nhắn tin cho Chu Phác Ngọc, bảo cậu ấy đến cổng bắc đợi tớ, cậu ấy nhắn tin lại vào điện thoại tớ, cậu nhất định phải đọc ngay, sau đó chuyển tiếp cho tớ."

"Ừ."

"Trước mắt là vậy đã."

"Ừ."

Hai người cúp máy.

Mạnh Trạch thật sự rất hào phóng.

Lý Minh Lan nhớ lại, ngược lại là cô cứ như kẻ thần kinh, cô bấm mật khẩu điện thoại.

Giao diện điện thoại của cậu khá đơn giản, hình nền là màu trắng trơn.

Lịch sử cuộc gọi cơ bản là số điện thoại mã vùng phía bắc, hoặc là số chưa lưu trong danh bạ.

Hộp thư đến toàn là tin nhắn chúc mừng, người gửi có người có tên, có người cũng chưa lưu trong danh bạ.

Trong đó có một người tên là "Dương Mạn", tên có bộ “nữ”, chắc chắn là con gái rồi.

Nếu xét trên cả nước thì trường cấp ba mà Mạnh Trạch từng học cũng được xếp hạng khá cao, bạn học của cậu không phải hạng tầm thường.

Họ sẽ nói gì với nhau?

Ngón tay Lý Minh Lan đặt trên nút xác nhận, mãi không ấn xuống.

Sự xóc nảy của xe buýt như là ý trời, ngón tay cô vô tình ấn xuống.

Quả nhiên, Dương Mạn là một cô gái tài giỏi. Người có thể hẹn gặp Mạnh Trạch ở cùng trường đại học chắc chắn là người xuất chúng.

Ngược lại, bạn gái Lý Minh Lan, việc có thể vào đại học hay không vẫn còn là một ẩn số.

Cô khóa điện thoại, nhìn bầu trời xanh, rồi lại nhìn xuống thảm cỏ xanh mướt.

Cô đưa ngón trỏ và ngón cái ra, đo khoảng cách giữa trời và đất.

Ngắn ngủi như từng khoảnh khắc.

Nếu cô không vào được đại học, liệu cô có nhất định phải ra nước ngoài không?

Nếu cô ra nước ngoài, cô và Mạnh Trạch cách xa nhau như vậy, sẽ không chỉ là khoảng cách giữa trời cao và cỏ dại nữa.

*

Vương Huy và Mạnh Trạch vẫn hẹn gặp nhau ở quán đồ ăn nhanh

mà hai người đã gặp nhau vào kỳ nghỉ đông. Thậm chí, chỗ ngồi của Vương Huy cũng giống như lúc đó.

Vương Huy nhìn thấy Mạnh Trạch ngoài cửa kính, vẫy tay: "Mạnh Trạch, ở đây."

Lúc đó Mạnh Trạch ngồi ở đây, lần đầu tiên nghe Vương Huy kể về những "yêu ma quỷ quái" của lớp 7.

"Lần này tôi coi như là đã phát huy một cách phi thường, đạt được trình độ chưa từng có." Vương Huy vừa nhai khoai tây chiên vừa nói, "Nhưng bố tôi lại thấy ngành nhiếp ảnh không có tương lai, cứ ép tôi học kỹ thuật."

Mạnh Trạch nhìn khoai tây chiên dính đầy tương cà, lười nhúc nhích: "Bố cậu là chủ thầu xây dựng, cậu học kỹ thuật coi như nối nghiệp cha."

"Tôi chỉ sợ sau này ra trường không tìm được việc làm, sẽ bị bố tôi tóm về công ty của ông ấy ngay lập tức." Vương Huy lại cầm một miếng khoai tây chiên lên, nhai "rộp rộp" giòn tan, "Mạnh Trạch, ngoài nhiếp ảnh, tôi còn muốn học truyền thông, làm phóng viên, săn tin tức nóng hổi."

Mạnh Trạch: "Cậu nghe lời bố cậu làm chủ thầu xây dựng thì hơn. Sau này tôi mua nhà, cậu giảm giá cho tôi."

Vương Huy: "Chủ thầu xây dựng. Thô tục, sao cậu lại nghĩ giống bố tôi thế?"

"Sở thích và công việc là hai chuyện khác nhau, biết đâu cậu lại chán ghét nhiếp ảnh." Mạnh Trạch nói, "Nếu cậu muốn kiếm cơm trong giới nhiếp ảnh, thì phải có bản lĩnh leo lên đỉnh cao của kim tự tháp. Nếu không, lời bố cậu nói không sai, nhiếp ảnh nghèo ba đời."

Vương Huy cảm thấy khoai tây chiên không còn giòn nữa: "Mạnh

Trạch, lời thật mất lòng, bây giờ tôi nghe không vui đâu."

"Muốn nghe hay không thì tùy."

Điện thoại của Vương Huy đổ chuông, cậu ta nói trước một câu: "Tôi không nghe cậu, tôi nghe cô ấy."

Cô ấy, chính là Lý Nghi Gia.

Vương Huy: "Lý Nghi Gia, đúng rồi, mình đang ăn trưa với Mạnh Trạch, nếu cậu rảnh thì qua đây luôn đi."

Đóng nắp điện thoại lại, Vương Huy lại cảm thấy khoai tây chiên này thơm ngon vô cùng: "Trùng hợp thật, lát nữa Lý Nghi Gia sẽ đến."

"Lát nữa" đến rất nhanh.

Chưa đầy mười phút, bóng dáng Lý Nghi Gia đã xuất hiện bên ngoài cửa kính.

Cô ấy chạy đến, vẫn còn thở hổn hển, đi đến bên cạnh Vương Huy ngồi xuống.

Vương Huy kích động, nhường chỗ cho cô ấy, khiến cánh tay của cậu ta phải áp sát vào kính.

Lý Nghi Gia cười: "Mình đi cùng mẹ, ở ngay gần đây, vừa nghe thấy hai người ở đây, mình liền đến ngay."

Vương Huy hỏi: "Lý Nghi Gia, cậu có muốn gọi một suất không?"

Lý Nghi Gia cười một tiếng, cầm một miếng khoai tây chiên lên: "Thôi, dạo này mình hơi bị nhiệt miệng, không dám ăn nhiều."

Lúc này Vương Huy mới chú ý, miếng khoai tây chiên mà Lý Nghi Gia cầm lên... không dính tương cà.

Vương Huy thầm nghĩ, khẩu vị của nam học bá và nữ học bá đều giống nhau sao?

Lý Nghi Gia nhìn Mạnh Trạch.

Trời nóng như vậy, chỉ có cậu mặc áo khoác mỏng dài tay.

Cô ấy bắt đầu nói chuyện với Vương Huy về thành tích của các bạn lớp 5.

Vương Huy nhận được không ít tin nhắn, thao thao bất tuyệt: "Dù sao thì năm nay trường Trung học Nham Nguy của chúng ta cũng coi như không tệ."

Vương Huy giơ ngón tay cái với Lý Nghi Gia: "Lý Nghi Gia, cậu là người đứng đầu toàn trường Trung học Nham Nguy của chúng ta."

Lý Nghi Gia cười khiêm tốn, hỏi: "Mạnh Trạch, năm nay cậu thi thế nào?"

Vương Huy cảm thấy khó chịu.

Chẳng phải trước đó Lý Nghi Gia đã hỏi câu này trên QQ rồi sao? Cậu ta cũng đã trả lời rồi mà.

Mạnh Trạch nói điểm số của mình, bình thản như thường.

Đôi mắt Lý Nghi Gia sáng như sao: "Mạnh Trạch, chúc mừng cậu, cậu vẫn đăng ký vào trường ở phía bắc chứ?"

Mạnh Trạch gật đầu.

Vương Huy ho một tiếng: "Lý Nghi Gia, cậu đã suy nghĩ kỹ về nguyện vọng của mình chưa?"

"Bố mẹ mình thấy mình không thích nghi được với khí hậu miền bắc." Lý Nghi Gia liếc nhìn Mạnh Trạch, "Nhưng mà, mình muốn đến miền bắc."

Vương Huy cũng không biết vị chua chát trong miệng là do tương cà của khoai tây chiên, hay là do thứ khác, cậu ta suy đoán: "Biết đâu hai người lại là bạn cùng trường."

Lý Nghi Gia: "Mạnh Trạch, cậu muốn đăng ký ngành gì?"

Mạnh Trạch: "Giáo viên của tôi khuyên nên chọn ngành liên quan đến máy tính."

Vẻ mặt vui mừng của Lý Nghi Gia gần như xuyên qua cặp kính: "Trùng hợp thật, mình cũng đánh giá cao ngành này."

"Ừ." Điện thoại trong túi quần Mạnh Trạch rung lên.

Vừa nãy, Chu Phác Ngọc không phân biệt được cổng đông bắc và cổng bắc, nhắn tin với Lý Minh Lan nói cô ấy đã đến cổng bắc.

Lý Minh Lan nói không thấy Chu Phác Ngọc.

Mạnh Trạch phụ trách nhận tin nhắn và chuyển tiếp tin nhắn. Cậu đã hình dung ra vị trí của Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc trong đầu, cũng như lộ trình di chuyển của họ.

Vậy mà hai người họ mất tận mười lăm phút mới gặp được nhau.

Lúc này điện thoại lại rung lên, Mạnh Trạch tưởng hai người họ lại gây chuyện gì nữa.

Không ngờ, trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến, là của một người nghe nói đang ở trong đồn cảnh sát - Điêu Khôn.

Giọng Mạnh Trạch trầm xuống vài độ: "A lô."

Điêu Khôn nghe thấy giọng đàn ông thì nói: "Xin lỗi, tôi gọi nhầm số." Cậu ta cúp máy.

Một phút sau, chiếc điện thoại Mạnh Trạch đang cầm lại rung lên.

Trên màn hình vẫn hiển thị cuộc gọi đến của Điêu Khôn.

Lần này Mạnh Trạch không nói gì, chờ Điêu Khôn mở miệng trước.

Điêu Khôn: "A lô, Lý Minh Lan phải không?"

Mạnh Trạch lạnh lùng nói: "Không phải."

Điêu Khôn rùng mình một cái. Trong con hẻm nhỏ đó, khi lưng bên trái của cậu ta bị gạch đập vào đau điếng, bên tai cậu ta đã nghe thấy giọng nói lạnh lẽo này.

Cậu ta cúp máy.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 62

Mạnh Trạch gọi lại.

Điêu Khôn không nghe máy.

Vài phút sau, Mạnh Trạch nhận được tin nhắn của Chu Phác Ngọc: "Lý Minh Lan, cậu đang ở đâu? Điêu Khôn có việc tìm cậu."

Lý Minh Lan không đi cùng Chu Phác Ngọc? Mạnh Trạch gọi điện thoại vào số của mình.

Đầu dây bên kia đang bận.

Cậu đứng dậy: "Tôi có việc, đi trước đây."

Vương Huy ngẩn người: "Ơ? Nhanh vậy sao? Cậu còn chưa…" Cậu ta chưa nói xong.

Mạnh Trạch đã đi ra ngoài.

Lý Nghi Gia phát hiện sắc mặt Mạnh Trạch đột nhiên lạnh đi, so với vẻ bình tĩnh thường ngày... có chút khác lạ?

*

Giữa biển người mênh mông, Mạnh Trạch như con ruồi không đầu, đâm sầm lung tung.

Trung tâm thương mại mà Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc đi dạo ở phía đông. Nhà hàng tổ chức họp lớp thì phải đi về phía tây.

Đèn đỏ chặn bước chân Mạnh Trạch.

Chu Phác Ngọc gọi điện thoại đến.

Hôm nay, cô ấy gọi không chỉ một lần. Ví dụ như, ở trung tâm thương mại, khi cô ấy và Lý Minh Lan cứ vòng vòng vì không biết cổng bắc ở đâu, gọi điện thoại chẳng phải tiện hơn sao? Thế mà…

Mạnh Trạch không nghe máy, mặc cho điện thoại rung lên.

Chu Phác Ngọc: "Hôm nay cậu bị làm sao vậy? Cứ không nghe máy, phải nhắn tin mới trả lời, sao cậu còn chưa đến? Người đâu rồi? Các bạn đã đến nhà hàng rồi, cậu đến nhanh lên đi."

Đèn giao thông chuyển đổi, người đi, xe dừng.

Mạnh Trạch dừng lại trước một chiếc taxi, lên xe, nói tên nhà hàng.

Tài xế liếc nhìn đèn xanh dành cho người đi bộ. Thật ra người đi bộ đi sang đường bên kia đón xe còn nhanh hơn.

Suy nghĩ của Mạnh Trạch vẫn còn ở Điêu Khôn.

Anh trai của Điêu Khôn là một tên côn đồ, nếu bị dồn vào đường cùng, hắn ta thật sự có thể làm ra chuyện phi pháp, hơn nữa hắn ta không theo kiểu "oan có đầu, nợ có chủ", việc giận cá chém thớt lên Lý Minh Lan cũng không phải là không thể.

Lý Minh Lan là một cô gái ngốc nghếch xinh đẹp, toàn thân đều là sơ hở.

Cổ áo tròn rộng thùng thình như một chiếc vòng kim cô bằng thép, Mạnh Trạch cảm thấy mình như bị siết cổ.

Lúc vị khách này lên xe, tài xế cứ tưởng cậu bị lạnh, nếu không thì

trời nóng như vậy ai lại mặc áo dài tay? Lúc này thấy vị khách kéo cổ áo, tài xế lại tưởng cậu nóng, liền giảm nhiệt độ điều hòa xuống.

Lưng Mạnh Trạch như có một đàn kiến đang cắn, mỗi con kiến ngậm một viên đá, những viên đá lạnh lẽo di chuyển trên da, từ từ tan chảy, biến thành nước, thấm ướt quần áo của cậu.

Vị khách này dường như rùng mình một cái? Lại lạnh rồi? Vì vậy, tài xế lại tăng nhiệt độ điều hòa lên.

Mạnh Trạch ngồi thẳng dậy, gọi điện thoại lại.

Đầu dây bên kia của Lý Minh Lan vẫn đang bận.

Sao lại có nhiều cuộc gọi đến thế? Cậu gõ điện thoại lên đùi vài cái.

Cậu nhắn tin: "Lý Minh Lan, gọi lại cho tôi."

Xe chạy được vài phút, chiếc taxi dừng lại trước đèn đỏ.

Tốc độ Mạnh Trạch gõ điện thoại lên đùi ngày càng nhanh, cậu gọi lại lần nữa.

Lần này, Lý Minh Lan tắt máy.

Thấy vị khách phía sau đang sốt ruột, tài xế đếm giây của đèn đỏ, còn ba giây nữa, anh ta hơi nhả phanh.

Đèn xanh vừa bật sáng, chiếc taxi đã phóng nhanh, vút qua.

Mạnh Trạch tiếp tục gọi, nghe thấy tiếng thông báo tắt máy, cậu cúp máy, rồi gọi lại.

Lặp đi lặp lại, liên tục, không ngừng nghỉ.

Cuối cùng, vào một khoảnh khắc nào đó, đầu dây bên kia đã kết

nối.

Hơi thở Mạnh Trạch dồn dập: "Lý Minh Lan."

"Mạnh Trạch..." Cuộc gọi bị ngắt.

Chiếc vòng kim cô của Mạnh Trạch trượt từ cổ lên, siết chặt thái dương cậu, siết đến mức đau nhói.

Cậu không cam lòng, tiếp tục gọi.

Cô lại tắt máy.

Tài xế đạp mạnh ga. Phóng nhanh lên, đến nơi rồi thì đến lượt lốp xe của anh ta bốc cháy đấy.

Con phố có nhà hàng buffet đông người qua lại, làn đường hẹp, xe vừa rẽ vào đã bị tắc ở ngã tư.

Tài xế đạp phanh, nhìn qua gương chiếu hậu: "Nhà hàng ở ngay đối diện, cậu có muốn xuống xe ở đây không?"

Mạnh Trạch định xuống xe thì nhìn thấy cô gái mặc áo trắng ngoài cửa sổ.

Tóc cô bay phấp phới, hai tay nắm chặt quai cặp, kéo về phía trước, chiếc cặp nhỏ dán chặt vào lưng cô, lại bị mái tóc đen của cô quấn lấy.

Dòng xe cộ đông đúc, xe nối đuôi nhau, xếp thành hàng trên đường.

Mạnh Trạch như đang chạy vượt chướng ngại vật, lúc thì sang trái, lúc thì sang phải, luồn lách qua khoảng trống giữa các xe.

Gần rồi.

Cậu và cô lại gần nhau hơn rồi.

Cậu gọi: "Lý Minh Lan."

Cô dừng lại, nhưng không quay đầu lại ngay.

Mạnh Trạch bước nhanh về phía trước.

Lúc này cô mới quay đầu lại.

Chưa kịp nói gì, cậu đã ôm chầm lấy cô, siết chặt vào lòng.

Ôm lấy cô, cậu xoa đầu cô, vuốt lưng cô, rồi lại vỗ nhẹ vào eo cô.

Người không sao, tim cậu mới yên ổn trở lại, hỏi: "Điêu Khôn đâu?"

"Điêu Khôn?" Lý Minh Lan vẻ mặt khó hiểu, "Không phải cậu ta bị bắt vào đồn cảnh sát rồi sao?"

Suy nghĩ của Mạnh Trạch trở lại, từng chút từng chút một, rồi nhìn xuống đất.

Điện thoại của cậu bây giờ đã rơi vỡ thành từng mảnh, thảo nào cô lại tắt máy.

Cậu hỏi: "Cậu nói chuyện điện thoại với ai?"

Lý Minh Lan vội vàng nhặt vỏ điện thoại dưới đất lên, rồi lại nhặt pin điện thoại bị rơi ra: "Mạnh Trạch, có một bạn học của cậu phiền phức quá!"

*

Hai tiếng trước.

Lý Minh Lan và Chu Phác Ngọc hẹn nhau đi trung tâm thương mại.

Chu Phác Ngọc nhìn giá trên mác, há hốc mồm. Cô ấy nói gần nhà hàng họp lớp có một con phố đi bộ, giá cả ở đó mới phù hợp với học sinh.

Hai người lên xe buýt, đi từ đông sang tây.

Bạn học của Mạnh Trạch gọi điện đến vài lần.

Lý Minh Lan hối hận, sao lại chơi trò đổi điện thoại chứ? Khúc gỗ nhà cô bỗng nhiên được săn đón như vậy, cô không quen chút nào.

Xe buýt đến trạm. Điện thoại lại rung lên.

Lý Minh Lan đưa điện thoại ra dưới ánh nắng mặt trời, ánh sáng phản chiếu không che khuất được ba chữ "Long Chính Sơ" nhấp nháy trên màn hình.

Cô không nghe máy, nhét điện thoại vào túi quần jean. Thỉnh thoảng, cô lại lấy ra xem. Thấy Mạnh Trạch không tìm cô, cô lại cất điện thoại đi.

Việc nghe máy hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Nhà vệ sinh ở phố đi bộ rất ít, trước khi đi vệ sinh, Lý Minh Lan đưa điện thoại và cặp sách cho Chu Phác Ngọc, rồi đi xếp hàng.

Long Chính Sơ lại gọi đến. Gọi hết một lượt, lại gọi tiếp lượt thứ hai.

Chu Phác Ngọc lo lắng là người thân bạn bè của Lý Minh Lan có việc gấp, nên nghe máy: "Xin chào, tôi là bạn học của Lý Minh Lan, bây giờ cậu ấy không có ở đây. Phiền cậu mười phút nữa gọi lại nhé, cảm ơn."

Cô ấy đợi một lúc, không nghe thấy tiếng của đối phương. Cô ấy cúp máy.

Đợi Lý Minh Lan ra ngoài, Chu Phác Ngọc thú nhận với cô: "Vừa nãy có người cứ gọi điện thoại cho cậu, tớ sợ đối phương sốt ruột, nên nghe máy hộ cậu."

Lý Minh Lan sững người.

Vừa nãy Chu Phác Ngọc không nghĩ nhiều, lúc này cô ấy lại cảm thấy mình quá hấp tấp: "Xin lỗi, cậu ta tên là Long Chính Sơ. Tớ đã bảo cậu ta mười phút nữa gọi lại cho cậu."

Trong hộp thư đến của Mạnh Trạch, Long Chính Sơ là người liên lạc đầu tiên sau khi công bố điểm thi. Lý Minh Lan hỏi: "Cậu ta có nói gì không?"

Chu Phác Ngọc lắc đầu: "Không nói gì cả. Lý Minh Lan, xin lỗi, tớ tự ý nghe máy của cậu."

Chu Phác Ngọc không phải cố ý, Lý Minh Lan không thể trách mắng cô ấy ngay tại chỗ: "Không sao, đi thôi."

Không ngờ, Long Chính Sơ lại là một kẻ rảnh rỗi sinh nông nổi, cả ngày cứ gọi điện thoại không ngừng.

Điện thoại rung suốt suýt thì làm tê liệt chân trái của Lý Minh Lan.

Đối phương nhắn tin đến: "Việc gấp, kinh thiên động địa."

Lúc này đúng là lúc Mạnh Trạch đăng ký nguyện vọng, nhỡ đâu thật sự có chuyện gì đột xuất thì sao? Nếu không phải chuyện khẩn cấp, đối phương cũng sẽ không gọi nhiều cuộc như vậy chứ?

Lý Minh Lan nói với Chu Phác Ngọc một tiếng.

Chu Phác Ngọc lên nhà hàng trước.

Lý Minh Lan nghe máy của Long Chính Sơ, cô cố tình hạ giọng xuống: "A lô."

"Xin chào." Long Chính Sơ rất lịch sự, "Cho hỏi cô là chủ nhân mới của số điện thoại này phải không?"

Lý Minh Lan không trả lời, hỏi ngược lại: "Cậu có việc gấp gì sao?"

"Chủ nhân cũ của số điện thoại này bây giờ đang ở đâu? Cô và cậu ấy có quan hệ gì?"

"Đợi cậu ấy nói chuyện với cậu đi." Lý Minh Lan định cúp máy.

Đối phương lại nói: "Có việc gấp."

"Việc gì?"

"Cô quan tâm đến cậu ấy, không muốn bỏ lỡ việc gấp của cậu ấy. Cậu ấy là người kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đưa điện thoại cho người khác. Tôi suy đoán, hai người có quan hệ rất thân thiết." Long Chính Sơ chậm rãi nói, "Vừa nãy cô gái nghe máy giọng nói khá cao, giọng của cô trong trẻo hơn. Cô ấy nói cô tên là Lý Minh Lan."

"Nói trọng điểm, điện thoại sắp hết pin rồi."

Long Chính Sơ cố tình bắt chước giọng điệu lạnh lùng của Mạnh Trạch: "Cô là bạn gái của cậu ấy."

"Từng từng từng từng", nhạc chuông vang lên, điện thoại tự động tắt nguồn.

Lúc ra ngoài, điện thoại còn một phần ba pin, sau khi bị Long Chính Sơ tấn công dồn dập, pin đã cạn kiệt.

Lý Minh Lan bật máy lên lại.

Điện thoại lại rung lên.

Cô suýt nữa thì mắng Long Chính Sơ. Thật khó hiểu, dài dòng, nói một đống lời vô nghĩa.

Nhưng tên người gọi đến là của cô.

Là điện thoại của Mạnh Trạch!

Cô vui mừng nghe máy: "Mạnh Trạch..." Còn chưa nói được mấy chữ, lại tắt nguồn.

Dù cô có ấn thế nào cũng không thể bật máy lên được nữa. Cô đến cửa hàng tạp hóa hỏi xem có dây sạc điện thoại Nokia không.

Bà chủ lắc đầu.

Lý Minh Lan nghĩ, lát nữa hỏi mượn điện thoại của Chu Phác Ngọc, nhắn tin cho Mạnh Trạch vậy.

Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng gọi, tay trượt một cái.

Điện thoại rơi xuống đất, rơi quá mạnh, vỏ điện thoại bị vỡ, pin văng ra.

Cô thầm kêu khổ.

Cô chỉ kịp nhặt vỏ máy, quay đầu lại nhìn, lập tức bị Mạnh Trạch ôm chặt.

Cô dựa vào vai cậu, nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của bà chủ cửa hàng tạp hóa.

Để bà chủ không nghĩ Mạnh Trạch là kẻ biến thái, Lý Minh Lan ôm eo cậu.

Mạnh Trạch hiếm khi nhiệt tình như vậy ở nơi công cộng, cô cũng ôm chặt lại, đáp trả lại sức lực của cậu.

Không ngờ câu đầu tiên Mạnh Trạch nói lại là Điêu Khôn.

*

Nửa tiếng trước, đồn cảnh sát.

Giáo viên chủ nhiệm cúi chào cảnh sát: "Cảm ơn anh, đồng chí cảnh sát."

Cô gọi vào trong: "Điêu Khôn, đi thôi."

Sắc mặt Điêu Khôn tái nhợt, e là rất lâu cũng không thể hồi phục lại được. Cậu ta bước xuống bậc thang, mũi chân chạm vào mép bậc thang, trượt chân, ngã xuống bậc thang tiếp theo.

Giáo viên chủ nhiệm vội vàng đỡ lấy: "Điêu Khôn, ngẩng đầu lên!"

Cậu ta nghe lời, ngẩng đầu lên, đôi mắt thức trắng đêm đầy tơ máu, vì xúc động mà đỏ hoe, lòng trắng đỏ ngầu đến đáng sợ.

"Không sao rồi." Giáo viên chủ nhiệm đỡ lấy vai Điêu Khôn.

Điêu Khôn vẫn không nói gì.

Cậu ta đâu biết dư luận đáng sợ đến vậy, chỉ vì cậu ta hợp tác với Thằn Lằn một lần, nên tất cả những vụ án liên quan đến Thằn Lằn đều có liên quan đến cậu ta.

Thằn Lằn chưa thành niên, còn cậu ta đã đủ mười tám tuổi.

Cậu ta là một mục tiêu, những bậc phụ huynh không đòi được công lý đã liên kết lại để đối phó với cậu ta.

Hôm qua, Điêu Khôn bị lôi vào vụ bắt nạt mà Thằn Lằn gây ra năm ngoái.

Điêu Khôn thật oan ức, năm ngoái cậu ta còn chưa quen biết Thằn Lằn.

Đêm qua, Điêu Khôn ngồi trên ghế dài lạnh lẽo trong đồn cảnh sát, cảm thấy mạng sống của mình cũng nguội lạnh theo.

Bố mẹ vì chuyện của anh trai mà cãi nhau một trận, đã chai sạn với những chuyện này rồi, lười quan tâm nữa.

Cậu ta cũng không ngờ cô chủ nhiệm lại đến.

Cậu ta đã tốt nghiệp rồi, không còn là học sinh của trường Trung học Nham Nguy nữa, càng không có mặt mũi làm học sinh của cô chủ nhiệm.

Cô chủ nhiệm vẫn đến đón cậu ta. "Điêu Khôn, cảnh sát đã điều tra rõ ràng, em bị oan."

Điêu Khôn cúi đầu.

Cô chủ nhiệm quát: "Ngẩng đầu lên, ưỡn ngực ra!"

Điêu Khôn bất đắc dĩ phải ngẩng đầu lên. Trời quang mây tạnh, vạn vật lấp lánh, nhưng lại soi rõ vẻ nhếch nhác của cậu ta.

Cô chủ nhiệm bước ra khỏi đồn cảnh sát, quay đầu lại hỏi: "Điêu Khôn, em chỉ biết dùng bạo lực để giải quyết bạo lực, nhưng em quên mất núi cao còn có núi cao hơn, lưới trời lồng lộng, em đã nhận ra lỗi sai của mình chưa?"

Cậu ta vẫn nhìn chằm chằm vào mặt trời chói chang: "Rồi ạ."

"Sai thì phải nhận, nhận rồi phải sửa. Điêu Khôn, hôm nay cô có thể đến đón em, nhưng sau này sẽ không. Tháng Chín, trường Trung học Nham Nguy sẽ có một lớp 7 mới, cô là giáo viên chủ nhiệm của họ, đây là cơ hội cuối cùng cô dành cho em."

Đầu Điêu Khôn lại cúi xuống: "Em biết lỗi rồi."

"Tự lo liệu cho tốt." Cô chủ nhiệm nói, "Đúng rồi, trưa nay các bạn có họp lớp, nếu em muốn đi thì vẫn còn kịp."

Điêu Khôn đứng khựng lại: "Cô giáo, chuyện lần trước, lúc đó em xin lỗi Lâm Uyển không phải thật lòng, em viết bản kiểm điểm cũng không phải thật lòng. Nhưng lần này, em xin lỗi cậu ấy một lần nữa."

Cô chủ nhiệm vỗ vai cậu ta, đi ra ngoài.

Điêu Khôn gọi điện cho Lâm Uyển trước.

Lâm Uyển đang đi du lịch, nghe thấy lời xin lỗi của cậu ta, liền cười: "Điêu Khôn, tốt nhất là cậu thật sự đã nhận ra lỗi sai của mình."

"Thật mà." Cậu ta đã làm một chuyện xấu, sau đó, cả thế giới đều biết.

Nếu cậu ta không hối cải thì sẽ đi theo vết xe đổ của anh trai. Anh trai cậu ta gây chuyện, đã bỏ trốn đến nơi khác. Vì vậy, cái tát của hiện thực đã đánh thức Điêu Khôn hoàn toàn.

"Lâm Uyển, tôi xin lỗi cậu."

Điêu Khôn còn nợ Lý Minh Lan một lời xin lỗi, cậu ta gọi điện thoại, nhưng lại là một người đàn ông nghe máy. Cậu ta không lập tức nhận ra đó là ai, sau đó mới chợt hiểu ra là Mạnh Trạch.

Điêu Khôn có lỗi với Lý Minh Lan, nhưng không thấy áy náy với

Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch còn đáng sợ hơn cậu ta nhiều.

Điêu Khôn muốn dằn mặt Mạnh Trạch, nhưng nhìn bóng lưng của giáo viên chủ nhiệm, Điêu Khôn không nói gì nữa.

Giáo viên chủ nhiệm đã nhắc đến họp lớp, biết đâu Chu Phác Ngọc có thể liên lạc được với Lý Minh Lan.

Điêu Khôn lại nhắn tin cho Chu Phác Ngọc.

*

Không nói đến Điêu Khôn, Lý Minh Lan nhất định phải tố cáo Long Chính Sơ.

Cô rúc vào lòng Mạnh Trạch, học theo cậu, vỗ lưng cậu, chạm vào mồ hôi ướt đẫm của cậu: "Mạnh Trạch, cậu nóng thế, mồ hôi ra nhiều quá."

"Ừ." Chỉ có Mạnh Trạch biết, lúc ở trên xe, cậu toát mồ hôi lạnh. Cậu không ngừng nghĩ, bên cạnh anh trai Điêu Khôn còn có vài tên vị thành niên giống như Thằn Lằn. Những người này ỷ tuổi còn nhỏ, hung hăng ngang ngược, không kiêng nể gì cả. Cuối cùng những suy nghĩ này hóa thành từng giọt mồ hôi lạnh và túa ra.

Lý Minh Lan sờ trán cậu. Dù có nóng đến đâu cậu cũng không cởi áo khoác ra, như một người bệnh sợ ánh sáng mặt trời. Cô vừa nhìn thấy cậu, thật sự giống như đang bị bệnh, sắc mặt trắng bệch, môi không chút máu.

Lý Minh Lan nhét các bộ phận của điện thoại vào cặp, sau đó lấy ô ra che cho Mạnh Trạch.

Khi đứng dưới tán ô, trông cậu có vẻ khỏe hơn một chút.

Cô cười híp mắt nói: "Mạnh Trạch, nếu không có tớ, ai chăm sóc cho cậu đây?" Cô rút khăn giấy ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cậu.

Mạnh Trạch nắm lấy tay cô: "Lý Minh Lan, cậu chính là một rắc rối lớn."

"Cậu giận vì tớ làm vỡ điện thoại của cậu sao?" Cô cũng thấy tủi thân, "Tớ đổi điện thoại của tớ cho cậu nhé."

"Nokia có thể đập quả óc chó, làm vỡ thì sợ gì, lắp lại là được." Cậu nắm lấy tay cô đang cầm ô.

"Sao cậu lại nói tớ là rắc rối?"

"Vì cậu chính là rắc rối." Chỉ cần cậu không chú ý, cô sẽ gặp chuyện. Đợi sau này cậu lên đại học ở miền bắc, một mình cô không biết sẽ gây ra bao nhiêu chuyện. Không biết người khác có thể đến bên cạnh cô kịp thời không?

Không thể.

Cô bị bệnh phải nhập viện, những người đó chỉ hỏi han qua loa trong nhóm chat, không ai đến bệnh viện thăm cô. Gõ bàn phím thì giải quyết được gì chứ?

Việc cô bắt gặp Điêu Khôn ăn trộm. Cũng không ai trong lớp nghĩ đến, nhỡ đâu Điêu Khôn trả thù, cô phải làm sao?

Bàn tay to lớn của Mạnh Trạch đặt lên đầu Lý Minh Lan: "Có rắc rối mới có động lực, tôi còn chưa lên đại học đã phải lên kế hoạch kiếm tiền rồi. Nếu không, tôi sợ không nuôi nổi cậu."

"Mạnh Trạch, cậu định nuôi tớ cả đời sao?" Cô phồng má, "Có thể tớ sẽ không thi đậu đại học."

"Không sợ, có tôi." Giọng điệu của cậu như đang dỗ dành.

Nhưng Lý Minh Lan không để tâm, giơ cao chiếc ô lên.

*

Lý Nghi Gia ngẩn người nhìn đôi nam nữ dưới tán ô nhỏ.

Là nam và nữ.

Hay là... một cặp đôi?

"Gia Gia." Một người phụ nữ trung niên tóc uốn gọi.

"Con đến ngay đây." Lý Nghi Gia đi đến bên cạnh người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trung niên là mẹ của Lý Nghi Gia, người đứng bên cạnh là dì của Lý Nghi Gia.

Vừa nãy, không lâu sau khi Mạnh Trạch rời đi, Lý Nghi Gia đã bị mẹ gọi đi. Mẹ cô ấy nói muốn nghe ý kiến của dì.

Dì hỏi: "Gia Gia sắp đăng ký nguyện vọng rồi đúng không?"

"Ừ, nó còn chạy đi bàn bạc với bạn học. Đám nhóc đó thì biết cái gì." Mẹ Lý Nghi Gia khinh thường học sinh trường Trung học Nham Nguy từ tận đáy lòng, "Năm lớp 11, chị đã muốn Gia Gia học y. Nhưng nó nhất thời hồ đồ, nghe mấy đứa trong lớp nói học lý tốt hơn, nó điền sai nguyện vọng, bị phân vào lớp lý."

Lý Nghi Gia cúi đầu xuống.

"Sau đó chị nghĩ, ngành học của khối lý rộng hơn, nên không cho nó chuyển lớp nữa." Mẹ Lý Nghi Gia mỉm cười, "Điểm thi đại học của Gia Gia rất tốt, chị định cho nó học kiến trúc."

Lý Nghi Gia không nhịn được xen vào: "Mẹ, ngành kiến trúc phải thi vẽ phác họa, con không có năng khiếu hội họa."

Mẹ Lý Nghi Gia: "Kiến trúc không phải ngành mỹ thuật, chủ yếu là xem điểm văn hóa mà. Với điểm số của con, đi đâu cũng được các trường tranh nhau nhận. Gia Gia, con còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ biết, mẹ nói không sai đâu, mẹ làm vậy đều là vì muốn tốt cho con."

Dì phụ họa: "Đúng vậy, Gia Gia, con không biết vẽ phác họa cũng không sao, lên đại học rồi, trường cũng có lớp dạy vẽ mà. Dượng con năm xưa cũng vậy."

Chồng của dì làm việc ở công ty bất động sản. Mẹ Lý Nghi Gia đã tính toán rồi, đây cũng là một con đường.

Trước khi rời đi, Lý Nghi Gia lại quay đầu nhìn đôi tình nhân nhỏ.

Cô gái muốn che ô cho chàng trai.

Chàng trai cứ muốn nhường ô cho cô gái, cho đến khi cậu ôm lấy vai cô, cả hai đều được che dưới tán ô nhỏ.

Nhiều năm sau, Lý Nghi Gia nghĩ, nếu hôm nay cô ấy không nhìn thấy đôi tình nhân này, cô ấy không biết gì cả, liệu Mạnh Trạch có thể mãi ung dung tự tại như vậy không?

Không có nếu như, nên Lý Nghi Gia cũng không có được câu trả lời.

*

Mạnh Trạch đưa Lý Minh Lan đến dưới nhà hàng rồi dừng lại, không đi tiếp.

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, cậu không đến họp lớp sao?" Lý Minh Lan kéo nhẹ vạt áo Mạnh Trạch, "Cậu cũng là học sinh lớp 7 mà."

"Không đi." Cậu tỏ vẻ lạnh lùng.

Lý Minh Lan lè lưỡi với cậu, cô cũng đoán được, thật ra cậu thích bạn học ở trường phía bắc hơn. Không còn cách nào khác, ai bảo lớp 7 có quá nhiều học sinh cá biệt.

Cô xoay xoay chiếc ô hoa, đi lên lầu.

"Lý Minh Lan."

Cô quay đầu lại.

Hồ Hàn Nhiên đứng dưới lầu, cười với cô: "Lâu rồi không gặp, sau khi tốt nghiệp cấp ba không giống như hồi đi học, ngày nào cũng gặp nhau ở lớp, tôi không quen chút nào." Cậu ta nhuộm vài lọn tóc vàng, mặc áo bóng rổ không tay, để lộ bắp tay săn chắc.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 63

"Vừa tốt nghiệp đã đỏm dáng thế này rồi?" Lý Minh Lan ngó ra ngoài.

Hồ Hàn Nhiên bước ba bước đã lên tới lầu: "Lý Minh Lan, dạo này cậu bận thật đấy, cứ như người quan trọng lắm, hẹn mười lần thì chín lần cậu không đến."

"Đúng vậy, bận lắm." Bận yêu đương chứ sao.

"Thấy cậu còn sống là tôi yên tâm rồi." Đã một thời gian không gặp, Hồ Hàn Nhiên thấy gương mặt ửng hồng của cô còn tươi tắn hơn cả hồi học lớp 12, cậu ta hỏi: "Lý Minh Lan, cậu thi cử thế nào?"

Cô không giấu giếm: "Thảm không nỡ nhìn."

"Nhưng mà cậu lại rạng rỡ thế kia mà."

Lý Minh Lan làm mặt khổ: "Nếu không có trường nào trong nước nhận tôi thì tôi phải đi du học một mình rồi."

Hồ Hàn Nhiên cười: "Tôi cũng gần như vậy, chắc tôi sẽ đi du học."

Mấy đứa "quái thai" của lớp 7 đều có gia cảnh khá giả. Hồi lớp 11, Hồ Hàn Nhiên từng nói, bố mẹ cậu ta thấy cậu ta chẳng nên thân nên muốn gửi cậu ta ra nước ngoài mở mang tầm mắt.

Lý Minh Lan chúc phúc cậu ta: "Sớm thành tài, làm rạng danh đất nước."

“Hay là chúng ta đi cùng?”

“Tôi muốn ở bên bố mẹ.”

“Vậy sau này cậu có dự định gì?”

Cô nghiêm mặt, nói rất nghiêm túc: “Tôi sẽ đi câu một anh chàng rùa vàng vừa tài giỏi vừa đẹp trai.”

Xét về gia cảnh, Hồ Hàn Nhiên cảm thấy mình cũng có thể dính dáng đến chữ “rùa”. “Cậu xinh đẹp thế này, không lo ế đâu.”

“Tôi thích người giỏi toán.”

Hồ Hàn Nhiên kêu lên: “Thi đại học xong rồi, giỏi toán thì làm được gì? Sau này chúng ta có máy tính rồi.”

Cô liếc xéo cậu ta: “Toán học không chỉ là tính toán. Người giỏi toán có đầu óc, IQ cao.”

Câu này đánh trúng điểm yếu của Hồ Hàn Nhiên, cậu ta sờ mũi: “IQ cao chưa chắc đã để ý đến những kẻ kém toán như chúng ta.”

Lý Minh Lan đi đến chiếu nghỉ cầu thang, lại nhìn xuống.

Đã không còn thấy bóng dáng của Mạnh Trạch.

Cậu không coi mình là người của lớp 12/7. Nhưng các bạn trong lớp vẫn nhớ đến cậu.

Lớp trưởng hỏi điểm thi đại học của Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan không nói, không một ai biết.

Chu Phác Ngọc nói đùa: “Phùng Thiên Lãng, cậu là bạn cùng bàn của Mạnh Trạch, cậu không có tin tức gì của cậu ấy sao?”

Phùng Thiên Lãng: “Chim ưng bay lên trời cao, bặt vô âm tín.”

Lý Minh Lan gật đầu đồng tình.

Mạnh Trạch là một con chim ưng. Cậu suýt chút nữa đã bặt vô âm tín, nhưng cậu vẫn trở về từ phương bắc.

*

Buổi tối, Mạnh Trạch nhặt hết những mảnh vỡ của chiếc điện thoại, từng chút từng chút lắp ráp lại.

Điện thoại là do Lý Minh Lan làm vỡ, cô nói muốn chuộc lỗi, xoa bóp lưng cho cậu: “Mạnh Trạch, sau khi tốt nghiệp đại học cậu có ở lại miền bắc không?”

“Có thể.”

Có thể? Vậy là có hy vọng, có thể cậu lại về miền nam. “Mạnh Trạch, cậu có thi nghiên cứu sinh, học lên tiến sĩ không?”

“Có thể.”

Lý Minh Lan dừng động tác xoa bóp, ôm lấy vai cậu: “Cũng có thể là, cậu tốt nghiệp đại học là đi làm luôn?”

“Tùy tình hình mà định.” Mạnh Trạch vừa vặn ốc vít vừa nói, “Ví dụ như bây giờ, vào một trường đại học hàng đầu là lựa chọn tối ưu.”

Cô ôm cậu càng chặt hơn: “Mạnh Trạch, sự nghiệp và tình yêu cái nào quan trọng với cậu hơn?”

Hỏi câu này thật thừa thãi: “Bánh mì là nền tảng.”

Đây là câu trả lời mà Mạnh Trạch nên có, nhưng Lý Minh Lan đánh

cậu một cái: "Nếu cậu trở thành tiến sĩ, còn tớ chỉ là một đứa học hết cấp ba thì cậu không được chê bai học lực của tớ đâu đấy."

"Ừ." Cậu thờ ơ.

"Cậu phải mãi mãi nhớ về tớ."

"Ừ." Mạnh Trạch lắp pin vào điện thoại.

Lý Minh Lan thưởng cho cậu một nụ hôn.

Cậu giỏi toán, nhưng lại sa vào trần tục dây dưa với cô.

Tiếc là, các bạn học không biết. Chỉ có bạn học của Mạnh Trạch là Long Chính Sơ, dựa vào suy luận đã đoán ra mối quan hệ của cô và Mạnh Trạch.

*

Long Chính Sơ quả thực là một kẻ rảnh rỗi, nhưng cậu ta cũng không đến mức nhàm chán như vậy.

Mạnh Trạch lắp ráp lại chiếc điện thoại, cắm sạc, sau đó gọi điện thoại cho Long Chính Sơ.

Long Chính Sơ ngay lập tức bật loa ngoài, vỗ tay rầm rộ, ba tiếng "bốp bốp bốp" vang lên.

Mạnh Trạch đặt điện thoại xuống, tránh né màn chào hỏi của Long Chính Sơ.

Không cần nghĩ cũng biết, Long Chính Sơ chắc chắn sẽ nói những lời chua chát.

Hai phút trôi qua, Mạnh Trạch nhấc điện thoại lên: "Hôm nay cậu có chuyện gì?"

“Sáng nay tôi, à không, tối qua tôi thấy bố cậu về. Sáng sớm hôm nay, có một cô chạy lên gõ cửa nhà cậu, lớn tiếng đòi bố cậu chịu trách nhiệm, nếu không sẽ làm ầm ĩ mọi chuyện.” Long Chính Sơ nói, “À đúng rồi, điểm thi đại học của cậu cao, có phóng viên muốn phỏng vấn cậu. Cô Lưu biết cậu kín tiếng nên đã từ chối hết. Bây giờ cậu đang là tâm điểm chú ý, nên cẩn thận một chút, đừng để đột nhiên nổ ra chuyện xấu trong nhà.”

“Chuyện của người lớn, để người lớn tự giải quyết.” Mạnh Trạch nói, “Long Chính Sơ, cậu đừng xen vào việc của người khác.”

“Nếu tôi xen vào việc của người khác thì hôm nay đã kể chuyện này cho bạn gái cậu nghe rồi.” Long Chính Sơ hừ một tiếng, “Cậu đã có bạn gái rồi à.”

“Ngủ sớm đi.” Mạnh Trạch ném điện thoại lên bàn trà.

Điện thoại va vào mặt kính phát ra tiếng kêu chói tai, sau đó trượt tiếp, lại rơi xuống đất.

Cùng ngày bố mẹ Mạnh Trạch làm thủ tục ly hôn, họ đã chuyển cho Mạnh Trạch một khoản tiền lớn, nói là học phí đại học.

Mạnh Trạch đến ngân hàng rút tiền mặt, đặt từng cọc vào ngăn kéo.

Đây là tiền chia tay của cậu với bố mẹ.

Dấu vết mà khung ảnh để lại trên tường vẫn còn rõ ràng, là khoảng trống không thể lấp đầy.

Mạnh Trạch duỗi tay, đặt lên lưng ghế sô pha, ngửa đầu, nghe tiếng “tích tắc” của đồng hồ.

Những ngày tháng của cậu và Lý Minh Lan trôi qua thật nhanh trong tiếng “tích tắc” ấy.

*

Lý Minh Lan vẫn đăng ký nguyện vọng vào Học viện Mỹ thuật. Còn những trường khác, cô chỉ đăng ký cho có lệ.

Gia đình Lý Minh Lan làm theo bốn chữ: mặc cho số phận.

Số phận đã trêu ngươi.

Một ngày nọ, Lý Minh Lan đột nhiên phát hiện kinh nguyệt của mình không đến.

Mạnh Trạch luôn luôn dùng biện pháp an toàn.

Ngoại trừ ngày hôm đó trở về từ quán trà, cậu đã ép cô vào cửa, hung hăng bắt nạt cô.

Không, lúc đó cậu đã đi lấy hộp vuông. Nhưng mà, hơi muộn một chút.

Mấy hôm trước, Lý Minh Lan nhớ đến kinh nguyệt, cô nghĩ là do viêm dạ dày, lần trước bị bệnh xong, cô không bổ sung dinh dưỡng kịp, nên khí huyết không đủ.

Đến nay, đã chậm quá lâu, cô hơi hoảng sợ.

Lý Minh Lan lén mua que thử thai, cô ôm tâm lý may rủi, trước khi thử, cô chắp tay cầu nguyện.

Ông trời phù hộ.

Nhưng mà, Phật tổ chưa bao giờ phù hộ cô.

Cô dính bầu rồi.

Lý Minh Lan trong gương mặt trắng bệch đến đáng sợ, dù có làm xằng làm bậy đến đâu, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ, có câu không nên để họa cho con cháu, cô thật sự hoảng sợ.

Cô cầu Phật, lại ôm tâm lý ăn may, lỡ đâu thao tác trước đó bị sai thì sao?

Cô thử lại lần nữa, kết quả vẫn như vậy.

Lý Minh Lan nghe thấy tiếng mẹ nói chuyện, vội vàng nhét que thử thai vào túi quần jean của mình.

Cô ra khỏi nhà vệ sinh, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra: "Mẹ."

Mẹ Lý quay đầu lại, hỏi: "Minh Lan, có phải nóng quá không? Mặt đầy mồ hôi kìa."

"Vâng ạ." Lý Minh Lan không dám nói nhiều, cô vừa mở miệng là trong lòng chột dạ, cổ họng nghẹn lại, giọng nói phát ra yếu ớt, không có chút sức lực.

Ghế gỗ chạm vào da thịt, lạnh như sương giá giữa mùa hè oi bức.

Đôi chân Lý Minh Lan mềm nhũn, duỗi thẳng từ cạnh ghế, chìm sâu vào bóng tối dưới gầm bàn.

Cô không biết mình đã ngồi bao lâu.

Kim giây của chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn phát ra tiếng "lạch cạch" khi di chuyển.

Sau đó, cô lại cảm thấy, tiếng "lạch cạch" ấy giống với tiếng "chặt", chặt người cô ra thành từng mảnh.

Cô đã từng mơ mộng về tương lai của mình và Mạnh Trạch, đã có lời hứa "tớ nuôi cậu", chẳng phải là tương lai tươi sáng hay sao?

Không, cô bị đánh một gậy vào đầu. Trở về thực tại, nếu thật sự có con, cô và Mạnh Trạch coi như xong.

Yêu đương là một chuyện.

Con cái thì hướng đến hôn nhân, quá xa vời. Đây không phải là "lựa chọn tối ưu" mà Mạnh Trạch nói.

Lý Minh Lan nhìn ra ngoài cửa sổ, ra ngoài núi.

Mặt trời tròn trên trời, vừa đỏ rực trong ánh hoàng hôn, vừa phủ đầy vẻ chết chóc của màn đêm.

Đây là khoảnh khắc màn đêm nuốt chửng ánh sáng ban ngày.

Cô đóng chặt cửa phòng, không thể để gia đình biết cô đang hồn bay phách lạc.

Cô đã tự nhủ vô số lần trong lòng, que thử thai chưa chắc đã chính xác.

Cô muốn trốn tránh, muốn tự lừa dối bản thân.

Cô mềm nhũn bò lên giường, đúng là bò, phải dùng cả tứ chi mới miễn cưỡng lên được, ngã xuống giường, mệt mỏi đến mức không nhấc nổi một ngón tay.

Đầu cô nghiêng trên gối, cổ truyền đến cảm giác khó chịu vì tư thế kỳ cục.

Lưng cô càng ngày càng cong, cho đến khi vùi đầu vào trong chăn.

Hơi thở của cô chìm trong chăn, cho đến khi hết oxy, cô đưa ra quyết định vô cùng dứt khoát.

Đây là chuyện lớn.

Sáng hôm sau, cô đến bệnh viện.

Sau khi lấy số thứ tự, cô ngồi một mình ở hàng ghế cuối cùng bên cạnh, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên, quan sát người qua lại, phát hiện mình là người trẻ nhất ở đây.

Y tá gọi số.

Lý Minh Lan giả vờ bình tĩnh.

Chỉ có bản thân cô biết, chân cô đang giẫm trên đầm lầy, lún sâu xuống, phải rất khó khăn mới rút lên được.

Cô ngồi xuống, cả người như chìm vào đầm lầy, bất đắc dĩ phải vịn vào bàn làm việc của bác sĩ, cô nhìn thấy mạch máu xanh xao trên mu bàn tay mình.

Bác sĩ đưa phiếu xét nghiệm.

Lý Minh Lan lại lững thững bước đi.

Kết quả xét nghiệm, giống hệt kết quả que thử thai.

Nữ bác sĩ vô cùng kinh ngạc: "Có cần báo cảnh sát không?"

Lý Minh Lan im lặng, lắc đầu, rồi bước ra khỏi bệnh viện.

*

Chuyện này không phải một mình cô có thể gánh vác được.

Cô lập tức đi tìm Mạnh Trạch.

Trên tường cầu thang cũ có một vài hình vẽ graffiti, Mạnh Trạch nói

là do ông ngoại cậu để lại, trong đó có một bức vẽ trẻ con chạy nhảy vui đùa rất ngộ nghĩnh.

Cô và Mạnh Trạch cũng có lúc vui đùa như vậy.

Lý Minh Lan mân mê chùm chìa khóa, đứng trước cửa một lúc, ngón tay kẹp lấy miếng chìa khóa mỏng manh, lần đầu tiên, không thể tra vào ổ khóa.

Cô vỗ vỗ mu bàn tay, bình tĩnh lại, mở khóa.

Mỗi lần vào nhà, cô đều mở tủ giày, cởi giày, một loạt động tác trôi chảy tự nhiên.

Hôm nay, cô chậm chạp, mất cả phút mới thay được dép lê.

Mạnh Trạch kẹp điếu thuốc, phủi tro thuốc trên quần, cậu dựa vào cạnh cửa ban công: "Sao điện thoại lại tắt máy?"

Lý Minh Lan hơi giật mình, lấy điện thoại ra, ấn màn hình, không có phản ứng.

Bên ngoài ban công không có ánh nắng gay gắt, mây trên trời như những tấm chăn bông thấm đẫm nước, nặng trĩu.

Cô vẫn phải đứng dưới ánh sáng đó,

Mạnh Trạch nhìn cô: "Lý Minh Lan?"

Cô gượng gạo nở một nụ cười: "Một tuần rồi chưa sạc pin." Nụ cười cứng đờ trên mặt, sắc mặt cô trắng bệch, môi khô nứt.

Đột nhiên, trán cô lạnh toát.

Mạnh Trạch đưa tay sờ trán cô: "Lại bị ốm à?"

Đôi mắt cô đầy vẻ hoảng sợ.

Cậu vuốt ve tóc cô, dùng trán chạm vào trán cô: "Sao lại ngây ngốc ra thế?"

Lý Minh Lan không giấu được chuyện gì, hơn nữa, Mạnh Trạch cũng là người trong cuộc. Cô cắn môi, thú nhận: "Mạnh Trạch, chúng ta có con rồi."

Cuối cùng cô cũng thấy được biểu cảm được gọi là "cảm xúc" trên khuôn mặt cậu.

Sắc mặt cậu tái mét, giống như cô nhìn thấy mình trong gương hôm qua, trắng bệch.

"Lý Minh Lan, hôm nay không phải Cá tháng Tư." Giọng Mạnh Trạch hơi run.

Khoảnh khắc này, cả cậu và cô đều chỉ là những đứa trẻ.

"Tớ biết không phải." Phiếu xét nghiệm ở bệnh viện được cô gấp gọn gàng, như một chiếc túi chườm nóng nhỏ tỏa ra hơi nóng.

Cô lấy ra, động tác chậm chạp, định mở phiếu xét nghiệm ra, lại gấp lại, rồi đưa cho Mạnh Trạch.

Từ lúc Lý Minh Lan mở miệng, Mạnh Trạch đã biết cô không nói dối, cô sẽ không đùa một chuyện như vậy.

Bản báo cáo rõ ràng càng khẳng định sự thật.

Bất ngờ ập đến, bàn tay Mạnh Trạch đang cầm thuốc lá cũng run lên. Cậu giơ tay lên, đầu ngón tay chạm vào phiếu xét nghiệm, rồi lại hạ xuống, cuối cùng cậu không nhận.

Lý Minh Lan cảm thấy ánh mắt cậu nhìn chằm chằm vào phiếu xét

nghiệm như nhìn thấy kẻ thù, cô không muốn nhìn thấy sự biểu đạt mãnh liệt của cậu vào lúc này.

Tay mỏi nhừ, cô hạ tay xuống nắm chặt tờ giấy, nắm đến nhàu nát.

Đây là bằng chứng cho đứa con của cô, cô cẩn thận gấp lại nó.

Chàng trai và cô gái đều hoảng sợ.

Tuy nhiên, quyết định của Mạnh Trạch rất nhanh chóng, ở độ tuổi này, họ không thể chịu đựng được áp lực của một đứa trẻ: "Lý Minh Lan, tôi xin lỗi, tôi sẽ đi cùng cậu đến bệnh viện, bỏ nó đi."

Lý Minh Lan không trả lời, chỉ nhìn cậu.

Ánh mắt của cô không xa lạ, không bất ngờ, như thể cô đã biết trước câu trả lời này.

Mạnh Trạch có linh cảm chẳng lành, cậu ôm chặt lấy cô.

Cô đẩy ra, vì cái ôm của cậu làm nhăn tờ phiếu xét nghiệm trong tay cô.

"Lý Minh Lan, cậu nghe tôi nói, thời gian còn quá sớm, nó đến không đúng lúc."

Cô lùi lại một bước: "Cậu không cần suy nghĩ mà đã đưa ra quyết định này."

Trong giây lát, não bộ hoạt động, lý trí của Mạnh Trạch trở về. "Cũng giống như làm bài toán, liếc mắt là ra đáp án, tại sao phải do dự?"

Lý Minh Lan không phải là không hiểu lý lẽ. Họ còn trẻ, họ là học sinh. Trong lòng cô rối bời, do dự mãi vẫn không dám nghĩ đến việc bỏ đi đứa bé.

Cậu lại không hề cân nhắc một giây nào, ngay lập tức đưa ra lựa chọn quyết đoán.

Thuốc lá cháy dở, Mạnh Trạch giũ tay, tro thuốc bay tứ tung.

Cô lại lùi lại, giấu phiếu xét nghiệm vào ngực, che chở.

Mạnh Trạch dập mạnh điếu thuốc vào gạt tàn, lòng bàn tay toát ra hơi lạnh, ẩm ướt, lại là mồ hôi lạnh giữa mùa hè, cậu dịu giọng: "Tôi sẽ đi cùng cậu, Lý Minh Lan, là tôi có lỗi với cậu."

Cô nhìn cậu bằng ánh mắt nhìn người xa lạ: "Nếu tớ không đi thì sao?"

"Đùa gì vậy." Mạnh Trạch cố gắng nói lý lẽ với cô, "Lý Minh Lan, chúng ta vừa mới tốt nghiệp cấp ba, chúng ta đều có tương lai riêng."

Cô không có.

Tương lai là của cậu.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 64

Lý Minh Lan cúi đầu: "Nhưng mà, tớ biết, bỏ đi rất đau." Chị dâu của cô từng bị sảy thai, phải nghỉ ngơi nửa năm mới hồi phục.

Chị dâu nói với cô rằng con cái là một phần máu thịt của người phụ nữ, lôi nó ra sống sượng như vậy, sao lại không đau?

"Lý Minh Lan, cậu không có một mình, tôi sẽ ở bên cậu. Cậu đã nói tôi nuôi cậu mãi mãi mà." Mạnh Trạch muốn nắm tay cô.

Cô né tránh. Không phải gặp ai cũng bảo người ta nuôi. Người đó phải đạt tiêu chuẩn.

Cô ngưỡng mộ Mạnh Trạch, làm việc bình tĩnh, có phương pháp.

Tiếc rằng cô không phải Mạnh Trạch, cô là Lý Minh Lan. Cô không làm được, cô không thể mở miệng.

Cô lẩm bẩm: "Tớ vẫn chưa suy nghĩ kỹ."

"Cậu nghe tôi nói." Mạnh Trạch đột nhiên ôm chặt cô, "Lần này hoàn toàn là lỗi của tôi, sau này, đợi chúng ta có khả năng mới nuôi dạy thế hệ sau."

Lý Minh Lan lại thấy, bằng chứng về đứa con của cô bị cậu siết chặt. Cô dùng sức đẩy cậu ra, cẩn thận cất tờ giấy nhàu nát vào túi quần.

Liều lĩnh là nhãn mác của cô, nhưng gây ra đại họa thì đây là lần đầu tiên. Cô nghĩ đến việc bàn bạc với Mạnh Trạch, xem có cách nào vẹn cả đôi đường hay không.

Có lẽ là không.

Cậu không hề tỏ ra một chút luyến tiếc nào với đứa bé.

Lý Minh Lan trừng mắt nhìn, cô hiếm khi nổi nóng, đây là lần bùng nổ đầu tiên: "Cậu nói nghe hay thật đấy, nhưng thực ra khi cậu đi miền Bắc là cậu đã nghĩ kỹ rồi, cậu muốn cắt đứt với tớ. Mạnh Trạch, tớ không ngốc, không ngu như cậu nghĩ đâu."

Cô có sự tham lam của riêng mình, cô không nỡ xa Mạnh Trạch, nên tự lừa dối bản thân.

Mạnh Trạch đi miền Bắc về đối xử với cô rất tốt, cô không so đo. Nếu thật sự đối chất, cô sẽ phân tích lý trí từng lời nói, từng hành động của cậu trước đây.

Cậu nói với cô về "tương lai".

Tương lai? Mịt mờ quá.

"Cậu đang nghĩ lung tung gì vậy?" Dự đoán tương lai là một việc cực kỳ ngu ngốc, nhưng mà… "Tôi sẽ nuôi cậu mãi mãi, tôi nói được làm được."

"Mạnh Trạch, dù cậu... dù cậu chỉ có một chút không nỡ, tớ cũng cảm thấy được an ủi." Thảo nào cậu nói cô là một rắc rối lớn, bây giờ cô là một tai họa còn lớn hơn cả trời.

Mạnh Trạch dịu giọng: "Tôi không nỡ, tôi cũng không nỡ, nhưng chúng ta không gánh vác nổi."

"Nói dối." Cậu lý trí như vậy, ngoài sự kinh ngạc ban đầu, sau đó tất cả những lời nói đều là phân tích thiệt hơn, cô không bị cậu lừa đâu.

"Lý Minh Lan, tôi không lừa cậu."

"Tớ không tin cậu."

"Cậu muốn thế nào? Chẳng lẽ cậu muốn sinh đứa bé ra sao?" Mạnh Trạch phát hiện, so với cậu, cô còn can đảm hơn, cô không hề cân nhắc đến hoàn cảnh của hai người, cô chỉ kiên trì, đây là con của cô, "Chúng ta ốc không lo nổi mình ốc còn mang cọc cho rêu."

Cô không biết phải làm sao, nhưng cô thích trẻ con, cô quay người bỏ đi.

Cậu chặn lại: "Việc này xảy ra là lỗi của tôi, Lý Minh Lan, giải quyết vấn đề cần phải bình tĩnh."

Cậu quá bình tĩnh. Lý Minh Lan căng thẳng: "Tớ là con người, tớ có cảm xúc, tớ sẽ do dự, tớ sẽ buồn, chứ không phải giống như cậu, coi một đứa trẻ như một bài toán." Cô chạy ra khỏi cửa, sập cửa rầm rầm.

Cô chạy như bay xuống lầu, suýt va phải một người hàng xóm.

Mạnh Trạch đuổi theo, lại suýt va phải người hàng xóm đó.

Người hàng xóm chặn đường cậu, dạy bảo: "Chàng trai, đi đường phải nhìn trước ngó sau chứ."

Mạnh Trạch xin lỗi người hàng xóm rồi xuống lầu, đã không còn thấy bóng dáng của Lý Minh Lan.

Ánh nắng xua mây đen, mây đen bị thiêu rụi một lỗ. Ánh sáng loang loáng xé to lỗ hổng, màu nền của bầu trời dần chuyển từ xám sang nhạt.

Trời chuyển từ âm u sang quang đãng, vạn vật như được phủ một lớp sáp trắng, nhưng lại như tro tàn.

*

Lý Minh Lan biết mình bốc đồng, cô cũng cho mình thời gian để bình tĩnh.

Cô không ra ngoài, một mình ở trong phòng, vẽ vời linh tinh.

Mạnh Trạch như bị Long Chính Sơ lây bệnh, gọi điện thoại liên tục.

Cô không nghe máy.

Cậu tiếp tục gọi.

Qua hai ngày, Lý Minh Lan cảm thấy thời gian bình tĩnh đã đủ, mới chịu nói chuyện với cậu.

"Lý Minh Lan, cậu suy nghĩ thế nào rồi?"

Lý Minh Lan ngồi nghiêng trên ghế, co hai chân lên, một tay ôm lấy đầu gối, cuộn tròn người lại: "Mạnh Trạch, tớ hơi ngốc, tớ không nghĩ thông." Cô không dám nghĩ, nếu giữ lại đứa bé, tương lai của cô sẽ ở đâu? Một khi không còn đứa bé, cô và Mạnh Trạch sẽ ra sao?

"Nếu cậu không nghĩ thông, tại sao không nghe tôi?"

Cô nghe mà thấy cậu dịu dàng chưa từng có. "Tớ không nghĩ thông chuyện của tớ, cũng không nghĩ thông chuyện của cậu."

"Lý Minh Lan, cậu đừng làm loạn." Mạnh Trạch dường như lại sốt ruột.

Nhưng Lý Minh Lan không làm loạn, cô bình tĩnh đến lạ thường, giọng nói còn lạnh hơn cả cậu. Ngược lại là cậu căng thẳng. Bụng của cô bây giờ chính là mạng sống của cậu rồi.

"Đây không phải là chuyện tôi có thể quyết định trong lúc nóng giận, nếu cậu sinh nó ra, nó trở thành một con người sống sờ sờ, cậu phải chịu trách nhiệm với nó." Mạnh Trạch thở dài, "Cậu gánh vác nổi sao?"

"Chỉ mình tớ cần chịu trách nhiệm thôi sao?"

"Đúng, là lỗi của tôi. Chúng ta phải sửa sai, chứ không phải sai lầm lớn hơn."

"Mạnh Trạch, đây cũng là con của cậu, trong lòng cậu dù chỉ có một chút không nỡ thôi? Có không?" Thời gian chỉ làm cho suy nghĩ của cậu bình tĩnh hơn, nhưng không hề lay động cảm xúc của cậu.

"Có chứ."

Hai chữ nhạt nhòa, Lý Minh Lan không tin: "Cậu không có, chỉ có tớ đau lòng vì nó."

"Lý Minh Lan, bây giờ không phải là lúc để hành động theo cảm tính, hãy dùng đầu óc của cậu mà suy nghĩ cho kỹ."

Kết quả là không vui vẻ gì.

Họ không chỉ nói chuyện một lần, nói đi nói lại qua điện thoại cũng chỉ có một kết cục.

Sau khi cãi nhau ầm ĩ, Mạnh Trạch lạnh lùng.

Lý Minh Lan muốn làm ầm lên với cậu một lần, nhưng cô lại thấy chán nản nhiều hơn. Cô muốn nghe Mạnh Trạch nói, cậu cũng thích đứa bé này.

Từ đầu đến cuối, cô không nghe thấy.

*

Về đêm, Mạnh Trạch nghe thấy tiếng chó sủa dữ dội từ xa vọng lại.

Mười mấy giây sau, vạn vật yên tĩnh.

Màn đêm đen tối nuốt chửng tất cả.

Dù Mạnh Trạch có trưởng thành đến đâu thì cũng vẫn chỉ là một học sinh, cậu không thể chấp nhận việc Lý Minh Lan mang thai.

Cậu châm thuốc, đưa lên miệng.

Không hút thuốc, lại tự tát mình một cái. Cái tát vang dội làm tai cậu ù đi vài tiếng.

Ngày hôm đó ôm Lý Minh Lan, cậu còn ôm chút hy vọng mong manh.

Trước mười tám tuổi, trước khi ông ngoại qua đời, Mạnh Trạch cảm thấy cuộc sống của mình suôn sẻ.

Thực ra cũng không phải. Nhà họ Mạnh đã có vết nứt từ lâu, chỉ là cậu bị che mắt mà thôi.

Cậu đã mua rất nhiều hộp vuông, nhưng chỉ cần một lần sơ suất, vận may của cậu đã tiêu tan.

Mùa hè oi bức khiến người ta toát mồ hôi hột. Quạt quay vù vù, chỉ thổi được vào gấu áo của Mạnh Trạch.

Chân trước và chân sau của ghế đặt trên mặt đất có độ cao khác nhau giữa ban công và phòng. Người cậu nghiêng ngả.

Hút hết một điếu thuốc, cậu lại châm một điếu khác. Đứng mỏi chân, cậu kéo ghế lại gần.

Trên đầu giường treo một chiếc kẹp tóc màu đỏ rực.

Là của Lý Minh Lan, cô nói để lấy may mắn.

Sự việc chỉ có hai kết cục.

Thứ nhất, cậu và cô không thể nói chuyện được với nhau.

Thứ hai, giả sử sau này cậu muốn sống lâu dài ở đây với cô... cô muốn sinh con, thì một hai năm tới cô không thể học đại học. Một mình cậu có thể gánh vác trách nhiệm của một gia đình sao?

Đồng hồ sinh học của cả hai người đều bị rối loạn. Cậu đoán cô không ngủ được, nên gọi điện thoại lại.

Cô tắt máy.

Mạnh Trạch sờ miếng dán hoạt hình ở mặt sau điện thoại.

Thật trẻ con, bản thân Lý Minh Lan còn là một đứa trẻ, vậy mà lại mơ tưởng đến cuộc sống của một gia đình ba người.

Cô chỉ có cảm xúc, chứ không có gì khác. Thật nực cười.

*

Việc đăng ký nguyện vọng đã kết thúc, công tác tuyển sinh của các trường đang được tiến hành.

Sự việc đã đến nước này, buồn bã không phải là cách hay. Bố Lý thấy con gái ngày nào cũng ở nhà, nên khuyên cô ra ngoài đi dạo.

Bước chân Lý Minh Lan nặng trĩu, nhưng vẫn nghe lời bố, cô xuống lầu chơi xích đu.

"Minh Lan nhà chúng ta vẫn còn là một đứa trẻ." Bố Lý không tỉ mỉ

như mẹ Lý, không phát hiện ra sắc mặt con gái nhợt nhạt đi.

Lý Minh Lan xuống lầu đi dạo, đi hai con phố, đến công viên tản bộ.

Phía Đông công viên có một khu vui chơi nhỏ dành cho trẻ em. Đây là kỳ nghỉ hè, bọn trẻ tranh nhau chơi, không đến lượt một người trưởng thành như cô chơi xích đu.

Lý Minh Lan bước lên dải ngân hà được vẽ màu, bước vào bãi biển truyện tranh.

Dưới đất vẽ những bàn chân trẻ con đang chạy.

Cô ngồi xổm xuống đo.

Bàn chân chỉ bằng nửa bàn tay của cô. Nếu đứa bé trong bụng cô chào đời, có phải cũng nhỏ bé như vậy không?

Bọn trẻ leo lên cầu trượt, nhảy vào đống cát. Chúng giẫm lên cát, xây lâu đài.

Trên cầu trượt, một cậu bé trượt xuống, một cước đá đổ lâu đài.

Bọn trẻ khóc oa oa.

Lâu đài bị phá, lại được xây lên, rồi lại bị đá đổ.

Bọn trẻ thật đáng yêu, Lý Minh Lan đứng càng lâu, càng không nỡ bỏ đứa bé trong bụng này.

Tiếc là, con của cô không thể giữ lại... bố của nó cũng không cần nó.

Chân Lý Minh Lan hơi tê, định đổi tư thế đứng.

Một cậu bé ôm quả bóng chạy nhanh tới. Cậu bé cúi đầu, chỉ nhìn

quả bóng trong tay, cứ thế chạy thẳng, suýt va phải cô.

Cô che chở bụng, lùi lại liên tục.

Cậu bé đứng trên đống cát, đặt quả bóng xuống, đá một cú, cát bụi bay mù mịt.

Lý Minh Lan rời đi.

Có người nói, phản ứng của con người lúc nguy hiểm là chân thật nhất. Cô không muốn mất con, nên đã ngay lập tức che chở bụng.

Thử nói chuyện lại với Mạnh Trạch xem sao, biết đâu họ vẫn còn một tia hy vọng?

Cô không mang điện thoại, không liên lạc được với Mạnh Trạch, cô chạy thẳng đến chỗ Mạnh Trạch.

Chạy được hai bước, cô dừng lại.

Không thể hấp tấp, không thể chạy nhảy lung tung.

Cô bước chậm lại.

Lúc bị viêm dạ dày cô cũng chưa từng cẩn thận như vậy.

*

Mạnh Trạch không ra ngoài, cứ ru rú trong nhà.

Không mở cửa sổ, không bật đèn.

Hút thuốc không ngừng.

Gạt tàn hình con heo trên bàn trà đầy ắp đầu lọc thuốc lá.

Mạnh Trạch hút hết cả bao thuốc, cậu lại tìm trong ngăn kéo.

Hết rồi.

Cậu xuống lầu mua.

Bức tranh tường mà ông ngoại vẽ trên tường cầu thang đã phủ bụi, bị đứa trẻ nhà ai đó vẽ mặt đen lên, vẻ ngộ nghĩnh trở thành u ám.

Nếu ông ngoại còn sống, ông ngoại sẽ làm gì? Ông ngoại có thể sẽ đấm ngực dậm chân, đứa cháu ngoại mà ông tự hào sao lại sa đọa đến mức này?

Việc phụ nữ mang thai là lĩnh vực hoàn toàn xa lạ với Mạnh Trạch.

Sách là biển kiến thức. Vì vậy, cậu không đi mua thuốc lá nữa.

*

Lý Minh Lan nhìn thấy bóng lưng Mạnh Trạch rời đi ở góc đường. Cô không gọi, mà đi theo cậu.

Chân cậu dài, bước dài, tần suất nhanh.

Cô đi theo, càng ngày càng xa cậu, nhìn cậu bước vào hiệu sách.

*

Khu vực sách nuôi dạy con cái của Nhà sách Tân Hoa ở tầng bốn.

Những khách hàng xung quanh không trẻ như Mạnh Trạch. Cậu như một đứa trẻ mặc nhầm quần áo người lớn, lạc vào đây.

Trên kệ trưng bày những cuốn sách nuôi dạy con cái đang thịnh hành.

Một người đàn ông khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi lật vài trang, rồi đi thanh toán.

Mạnh Trạch tiện tay cầm cuốn sách đó lên. Sự chú ý của cậu tập trung vào cuốn sách, không hề để ý xung quanh, càng không thể quay đầu lại nhìn thấy người phía sau.

Lý Nghi Gia vừa lên lầu, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mạnh Trạch.

Ngay sau đó, cô ấy nhìn rõ tên sách cậu đang đọc, liền sững người.

"Cho tôi qua." Một người nói với Lý Nghi Gia.

Cô ấy lập tức tránh đường, vịn vào lan can hồi lâu, cô ấy thở dài.

Khi Mạnh Trạch định quay đầu sang phía này, Lý Nghi Gia đột nhiên hoàn hồn, xuống lầu.

*

Khi Mạnh Trạch gấp sách lại, bước chân cậu càng chậm chạp, tốc độ xuống tầng một còn chậm hơn cả một bà bầu bên cạnh.

"Mạnh Trạch."

Cậu quay đầu lại.

Nụ cười của Lý Nghi Gia hơi gượng gạo: "Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp cậu ở đây."

Mạnh Trạch gật đầu.

Cô ấy giơ cuốn "Lập trình cơ bản từ nhập môn đến thực hành" trong tay lên: "Giáo viên của mình cũng khuyên mình nên thi vào ngành liên quan đến máy tính."

"Ừ." Cậu rõ ràng đang qua loa lấy lệ.

Lý Nghi Gia cụp mắt xuống: "Hy vọng chúng ta vẫn là bạn học."

"Ừ."

"Mạnh Trạch, mình mong được học cùng cậu, học thạc sĩ, học tiến sĩ, mình đã lên kế hoạch cho bản thân đến trước ba mươi tuổi."

Mạnh Trạch không có tâm trạng nghe những điều này, cậu nhường đường cho một bà bầu bụng to.

Nếu Lý Minh Lan mang bầu, có phải cũng sẽ béo như vậy không? Lúc cô bị viêm dạ dày, sắc mặt trắng bệch, dằn vặt mấy ngày, cằm nhọn hoắt.

Nếu cô đi làm phẫu thuật phá thai... có lẽ sẽ gầy hơn nữa.

Trong sách nói, phụ nữ phá thai có thể gây tổn thương niêm mạc tử cung, ảnh hưởng đến việc mang thai sau này, và tăng nguy cơ mang thai ngoài tử cung. Nếu tử cung bị dính, thậm chí có thể dẫn đến vô sinh suốt đời.

Sinh con là lựa chọn áp lực nhất, mà Lý Minh Lan lại là một người không thực tế.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 65

"Mạnh Trạch?" Lý Nghi Gia đợi mãi không thấy cậu lên tiếng.

Xung quanh ồn ào, Mạnh Trạch cũng không nghe rõ cô nói gì. Cậu nghiêng người sang một bên, dựa vào cột: "Ừ."

Lý Nghi Gia ôm cuốn sách lập trình vào lòng: "Tháng Chín chúng ta sẽ gặp lại."

Lý Nghi Gia quay người, đưa lưng về phía Mạnh Trạch, nụ cười biến mất, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Cô nắm chặt cuốn sách, làm nhăn cả trang giấy. Khi đến quầy thu ngân thanh toán, cô nhìn thấy một bà bầu.

Bên cạnh bà bầu không có người đàn ông nào, chị ta cẩn thận vịn tay vào lan can, vừa xoa bụng vừa lên lầu.

Lý Nghi Gia thu hồi ánh mắt, phát hiện mu bàn tay trắng bệch của mình lộ ra những mạch máu xanh xao.

Từ việc chọn ngành đến việc chọn trường, cô đã có một bước ngoặt gấp.

Cô là thủ khoa khối Tự nhiên của tỉnh. Cô nhận được điện thoại của một vài trường đại học, trong đó có cả trường ở miền Bắc.

Mẹ cô cứ lải nhải rằng miền Bắc lạnh, nhất quyết muốn cô ở lại thành phố này, học ngành Kiến trúc.

Cho đến nay, Lý Nghi Gia chỉ một lần cãi lời mẹ.

Cuối học kỳ 1 lớp 11, trước khi phân lớp 12, Lý Nghi Gia tự ý chọn lớp Lý.

Mẹ cô nổi trận lôi đình, ép cô đổi sang lớp Hóa, muốn cô làm bác sĩ. Sau đó, mẹ cô biết được chồng của dì út đang làm ăn phát đạt ở công ty bất động sản, mới để cô ở lại lớp Lý.

Đến giai đoạn đăng ký nguyện vọng, mẹ cô chỉ định trường, chỉ định ngành, cầm số báo danh và mật mã, đăng nhập vào trang web, nộp nguyện vọng.

Lý Nghi Gia đứng sau mẹ, nhìn tên mình trong cột nguyện vọng, như một người ngoài cuộc.

Ngành Kiến trúc cần có nền tảng Mỹ thuật, cô chỉ biết viết chữ. Hơn nữa, từ khi mẹ cô quyết định chọn ngành Kiến trúc, ngành học này đã trở thành cơn ác mộng của cô.

Cô cầu cứu giáo viên chủ nhiệm.

Dưới sự thuyết phục của giáo viên chủ nhiệm, mẹ cô đồng ý cho cô đăng ký ngành Khoa học máy tính, nhưng vẫn kiên quyết muốn cô ở lại thành phố này.

Lý Nghi Gia nói: "Mẹ, học kỳ hai lớp 12, trường trung học Nham Nguy có một học sinh chuyển đến, cậu ấy về trường cũ thi đại học, đạt thủ khoa."

"Là cậu ta cướp mất vị trí đứng đầu khối của con sao?"

"Lần đầu tiên con gặp phải đối thủ mạnh như vậy. Mẹ, con muốn vượt qua cậu ấy." Lý Nghi Gia không thể nói rằng cô muốn đuổi theo. Mẹ cô không cho phép cô tụt lại phía sau.

“Gặp mạnh thì con càng mạnh. Cậu ta đăng ký trường nào?”

“Miền Bắc.”

“Mẹ rất khuyến khích con làm quen với những chàng trai ưu tú trong trường, cậu ta có thể đạt thủ khoa, chứng tỏ có năng lực. Nhưng con ở đó một mình, không quen biết ai, gặp chuyện gì thì không có ai giúp đỡ.”

“Con đi học đại học, chứ không phải đi hành tẩu giang hồ, con không cần người khác giúp đỡ, sau này tự con sẽ thành công.”

Mẹ Lý Nghi Gia mới chịu đồng ý.

Lý Nghi Gia chọn nguyện vọng một giống với Mạnh Trạch.

Thế nhưng, cậu... làm sao xứng đáng với danh hiệu thủ khoa của mình?

*

Hiệu sách đông nghịt người.

Lý Minh Lan không thấy Mạnh Trạch ở tầng một.

Tầng hai là khu vực sách Khoa học Tự nhiên, sách lập trình máy tính đều ở đây.

Nhưng cô cũng không thấy cậu.

Cô lại lên tầng ba, rồi lên tầng bốn. Khi bước vào khu vực sách nuôi dạy con, cô phát hiện, so với những bà bầu kia, cô thật trẻ.

Lý Minh Lan quay lại tầng một.

Đối diện cửa phụ của hiệu sách có một cửa hàng đồ ăn nhanh, trên

kính dán áp phích quảng cáo bữa ăn hạnh phúc dành cho trẻ em.

Lúc này, cô đặc biệt nhạy cảm với hai chữ "trẻ em", cô ra khỏi cửa phụ, bước vào.

Cô xếp hàng, không phải để ăn, mà chỉ để gọi một suất ăn trẻ em.

Cậu bé phía trước vặn vẹo người, hai tay dang rộng, lắc lư qua lại.

Lý Minh Lan sợ bị cậu bé đụng vào bụng, nên lùi ra sau hàng.

Cô xếp hàng vài phút.

Nhân viên phục vụ niềm nở hỏi cô muốn lấy đồ chơi trẻ em nào?

Lý Minh Lan chỉ vào con thú nhồi bông.

Chất liệu vải, mềm mại nhẹ nhàng, cô cầm trên tay mỉm cười.

Cô bưng khay đến chỗ ngồi ở góc.

*

Lý Nghi Gia mở ba lô, định cất cuốn sách lập trình bị nhàu vào, lại thấy khóa kéo của ngăn bí mật bị kéo ra, lộ ra một tờ giấy bên trong.

Hôm đó, sau khi nghe xong buổi thuyết trình, cô vuốt phẳng tờ giấy này, gấp lại, cất vào ba lô.

Sau đó, tờ giấy bị khóa kéo đè lên, trong những nếp gấp lộn xộn lại thêm một dấu vết.

Cô mở tờ giấy ra, kẹp vào cuốn sách lập trình.

Kích thước cuốn sách lớn hơn khổ giấy A4 thông thường, không bỏ

vừa vào ba lô.

Cô bỏ vào túi nilon, xách trên tay.

Lý Nghi Gia bước ra khỏi hiệu sách, nhìn thấy áp phích quảng cáo bữa ăn trẻ em bên cạnh cửa hàng đồ ăn nhanh trước.

Sau đó, bóng dáng Lý Minh Lan phản chiếu trên tấm kính trong suốt.

Lý Minh Lan cầm một con thú nhồi bông, cong môi, cười một mình vui vẻ.

Lý Minh Lan có gương mặt trẻ con, trông giống như một học sinh vừa lên cấp ba.

Rõ ràng là cùng tuổi, nhưng Lý Nghi Gia lại cảm thấy Lý Minh Lan ngây thơ, hồn nhiên, chưa biết sự đời hiểm ác.

Lý Nghi Gia đẩy cửa bước vào.

Tay nắm cửa va vào túi đồ, cuốn sách bên trong có lẽ lại bị gập thêm một đường.

Lý Nghi Gia không biết mình làm vậy là vì bản thân, vì Mạnh Trạch, hay là vì Lý Minh Lan.

Cô ấy luôn chú ý đến chỗ ngồi trong cửa hàng đồ ăn nhanh.

Sau khi xếp hàng lấy đồ ăn, cô ấy đi xung quanh một vòng.

Đột nhiên, đến một lúc nào đó, tất cả chỗ ngồi đều có người.

Lý Nghi Gia có lý do, đi đến bên cạnh Lý Minh Lan: “Chào cậu.”

Lý Minh Lan ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô ấy, mắt cô trợn tròn.

Lý Nghi Gia mỉm cười nhẹ: "Cậu là học sinh trường Nham Nguy phải không?"

"Ừ." Lý Minh Lan chưa từng nói chuyện với Lý Nghi Gia, hai người chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng lại từng nghe nói về nhau.

"Không còn chỗ ngồi nữa, không biết có thể ngồi cùng bàn với cậu được không?"

Mắt Lý Minh Lan đảo qua một vòng, xung quanh đều có người ngồi, cô gật đầu.

Lý Nghi Gia ngồi xuống, cô ấy đặt túi đồ trực tiếp lên khay.

Cả hai người thậm chí không thể chào hỏi xã giao.

Chiếc bàn vuông nhỏ, đặt hai khay có vẻ chật chội, vì cả hai người đều kéo khay về phía mình, ở giữa lại trống một khoảng năm phân.

Lý Nghi Gia cầm một miếng khoai tây chiên, cắn nhẹ. Trong khay của cô ấy không có tương cà.

Lý Minh Lan lại chấm khoai tây chiên vào tương cà. Mạnh Trạch cũng không thích vị tương cà, cứ thế gặm khoai tây chiên. Không ngờ, khẩu vị của cậu và Lý Nghi Gia lại giống nhau đến vậy.

Lý Nghi Gia: "Cậu chỉ ăn suất trẻ em thôi sao?"

Lý Minh Lan cười: "Mình thấy thú nhồi bông này hay hay."

Lý Nghi Gia đã không còn chơi những thứ này từ lâu rồi.

Ở góc cửa hàng đồ ăn nhanh có một khu vui chơi dành cho trẻ em, một đám trẻ con đang la hét cười đùa.

Một phụ huynh mặc đồ đen bước vào, dắt con trai đến đó.

Cậu bé nghịch ngợm, vừa chạy vừa đưa tay vịn vào chiếc bàn này.

Khay của Lý Minh Lan nghiêng đi, sắp rơi xuống, phản ứng của cô lại là che chở bụng.

Lý Nghi Gia lập tức đỡ lấy khay đối diện.

Phụ huynh xin lỗi: "Con tôi còn nhỏ."

Lý Minh Lan mỉm cười: "Không sao."

Lý Nghi Gia cảm thấy mình không nên xen vào chuyện của người khác, cô nàng ngồi ở đây, ăn từng miếng khoai tây chiên, hồi lâu không nói gì.

Cô nàng quay đầu nhìn trời xanh.

Ăn xong khoai tây chiên, nếu vẫn chưa mở lời, thì thôi vậy.

Đột nhiên, từ góc khu vui chơi vang lên tiếng khóc lớn của một đứa trẻ.

Tiếng khóc to và chói tai, át cả tiếng của những đứa trẻ khác.

Cả hai người đồng thời nhìn sang.

Chính là cậu bé vừa đi qua, cậu bé đang nằm sấp trong bể bóng, oa oa khóc.

Không biết vì lý do gì, phụ huynh đánh vào mông cậu bé: "Còn khóc nữa!"

Cậu bé đau, khóc to hơn, giẫm lên bóng, không đứng dậy được.

Lý Nghi Gia thờ ơ.

Lý Minh Lan sững người.

Người phụ nữ vừa rồi còn hiền từ bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, mắng cậu bé: "Còn khóc nữa thì mẹ vứt con ra ngoài đấy." Bà ta đánh vào mông cậu bé từng cái, từng cái, lực đạo mạnh đến mức nào có thể thấy qua khuôn mặt dữ tợn của bà ta.

Một người bên cạnh thấy không nhịn được, lên tiếng nói vài câu.

Người phụ huynh mặc đồ đen lớn tiếng quát người đó: "Tôi dạy con tôi, liên quan gì đến ông?"

Những lời bàn tán xung quanh ngày càng lớn.

Người phụ huynh bế cậu bé lên, tức giận bỏ đi.

Lý Minh Lan cau mày: "Trẻ con đáng yêu như vậy, sao có thể ra tay được."

Lý Nghi Gia cười khẩy, cô nàng chỉ ngồi đây một lúc đã nhận ra, cô gái đối diện chưa trải sự đời, ham chơi.

Đứa trẻ lớn làm sao nuôi đứa trẻ nhỏ?

Lý Nghi Gia là người thông minh như thế nào.

Khi nhìn thấy Mạnh Trạch xem sách nuôi dạy con, cô nàng đã có linh cảm.

Khi cô nàng chú ý đến động tác xoa bụng của Lý Minh Lan, linh cảm đã trở thành sự thật.

Mạnh Trạch làm việc gì cũng có lý do, cậu có thể đứng đó xem sách nuôi dạy con, chứng tỏ cậu đang dao động.

Tiếc là, một thủ khoa như cậu lại gây ra chuyện trong kỳ nghỉ hè huy hoàng.

Cậu cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Lý Minh Lan càng ngây thơ hơn.

Khi đứa trẻ chào đời, sẽ cướp đi sự ngây thơ của cô.

"Một số phụ huynh chưa chắc đã nhẫn tâm, chỉ là lúc đó không kiềm chế được." Lý Nghi Gia cầm ống hút, từ từ khuấy những viên đá lạnh đang nổi trong cốc coca.

Ấn xuống, lại nổi lên.

"Hổ dữ không ăn thịt con, dù không kiềm chế được đến đâu, cũng không thể đánh con mình." Cô còn chưa kịp yêu thương nó.

"Đã là không kiềm chế được, đương nhiên là có nỗi khổ tâm." Lý Nghi Gia nhấp một ngụm coca, lạnh buốt cả cổ họng, mới lên tiếng, "Mình biết một người, chị ấy lớn hơn chúng ta, vào thời đó, con gái được đi học rất ít, chị ấy may mắn, là người thông minh, thi đỗ đại học, là sinh viên đại học đầu tiên của làng, chị ấy là niềm tự hào của cả làng, nhưng mà…"

Lý Nghi Gia lại hớp một ngụm coca đá, hơi lạnh thấm vào tận ruột gan, rồi nói tiếp: "Ngày làng nhận được giấy báo nhập học, chị ấy phát hiện mình có thai."

Lý Minh Lan đột nhiên nắm chặt con thú nhồi bông, rồi lại buông ra.

Lý Nghi Gia: "Phụ nữ một khi sa vào lưới tình, đầu óc lú lẫn, hơn nữa, có thể do ảnh hưởng của hormone, tình mẫu tử trỗi dậy, cảm thấy đứa bé nằm trong bụng mình là duyên phận."

“Chị ấy...” Lý Minh Lan nhẹ nhàng hỏi, “Đã sinh ra rồi sao?”

“Sinh rồi.”

“Vậy thì không thể đi học đại học nữa?”

“Ừ.” Âm thanh này của Lý Nghi Gia kéo dài và nặng nề.

“Người đàn ông thì sao?”

“Người đàn ông thì về quê, chuyện kết hôn của hai người cứ bị trì hoãn, người đàn ông hứa khi nào lên thành phố sẽ cưới chị ấy.” Cổ họng Lý Nghi Gia như có gì đó dâng lên, nghẹn lại, cô nàng phải dùng coca đá để nén xuống, “Lúc đó họ đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, thề non hẹn biển nói rất hay, người phụ nữ một mình nuôi con, phần lớn thời gian là người dịu dàng, nhưng mà thỉnh thoảng, cũng giống như người phụ huynh vừa nãy, đánh đập, mắng mỏ, rồi lại dỗ dành.”

Đến đây, giọng nói của Lý Nghi Gia nhỏ dần: “Bà ấy cũng không phải người xấu, chỉ là không kiềm chế được, quá mệt mỏi.”

Lý Minh Lan lặng lẽ đặt con thú nhồi bông lên bụng mình: “Sau đó họ thế nào?”

“Sau đó, người đàn ông trở về thành phố, hai người trải qua một quãng thời gian sóng gió.” Lý Nghi Gia cười khẩy, “Đàn ông và phụ nữ là như vậy, yêu đương là một chuyện, hai người ràng buộc thành gia đình, chuyện cơm áo gạo tiền cũng có thể cãi nhau ba ngày ba đêm.”

Lý Minh Lan cúi đầu, tóc mái che khuất lông mày và mắt cô.

Lý Nghi Gia không nhìn rõ biểu cảm của cô: “Đặc biệt là lúc đó họ còn trẻ, mới mười tám, mười chín tuổi, chưa có quan điểm tình yêu chín chắn, phải nói là họ không hối hận sao? Ngày qua ngày, chị ấy

sẽ nghĩ rằng tương lai tươi sáng của chị ấy đã bị chôn vùi vì một đứa con vướng víu, chị ấy hối hận, chị ấy hối hận vô cùng, chị ấy cũng không phải là không yêu con, chỉ là chị ấy thường giả định, giả định năm đó chị ấy không sinh con mà đi học đại học, thì đó sẽ là một cuộc đời huy hoàng biết nhường nào. Đời người không thể không có tiếc nuối, nhưng con cái mà, đã sinh ra rồi thì không thể nhét lại vào được, chị ấy chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà sống tiếp."

Lý Nghi Gia có kinh nghiệm thuyết trình, nói chuyện rất truyền cảm.

Lý Minh Lan nghe rõ ràng: "Bạn học Lý Nghi Gia, cậu quả xứng đáng là học sinh giỏi của trường Nham Nguy, mình cảm thấy cũng buồn theo nhân vật chính."

"Cảm xúc nhất thời thôi." Lý Nghi Gia uống một ngụm coca, "Tình mẫu tử không phải là vạn năng, ai cũng có lúc không vừa mắt con cái."

Lý Minh Lan cũng nhấp một ngụm coca, cô không biết bà bầu có được uống đồ lạnh hay không, chỉ chạm nhẹ vào môi.

Lý Nghi Gia hỏi: "Sau này cậu học đại học ở đâu?"

"Mình là học sinh kém." Lý Minh Lan thản nhiên.

Lý Nghi Gia cũng nghe nói đôi chút, các bạn nam từng bàn tán về Lý Minh Lan, vì cô là một đại mỹ nhân, cho dù cô có ngốc nghếch.

Điều cô nàng không ngờ tới là, Mạnh Trạch cũng là một tên ngốc.

Lý Nghi Gia nói với cậu tháng Chín gặp lại. Câu "gặp lại" đó cho cô nàng một linh cảm mạnh mẽ, tháng Chín có thể cô nàng sẽ không gặp lại cậu nữa.

Nhưng cậu là Mạnh Trạch. IQ của cậu đủ để nghiền nát cô nàng, cậu không thể không biết nuôi con có nghĩa là gì.

Cha mẹ chưa trưởng thành sẽ mang đến tai họa vô tận cho con cái.

Cậu đứng bên kệ sách, lật từng trang sách nuôi dạy con, chăm chú đọc, dường như thật sự muốn làm bố rồi.

Mạnh Trạch và Lý Minh Lan, một người là nước, một người là lửa.

Cảm giác mới mẻ qua đi, còn lại là những chuyện vụn vặt không hồi kết, khoảng cách giữa họ ngày càng lớn. Sau đó, đi theo vết xe đổ của nhân vật trong câu chuyện, trở thành người mà đối phương căm ghét nhất.

Lý Nghi Gia vẫn là xen vào chuyện của người khác.

Cô nàng trưởng thành hơn Lý Minh Lan. Cô nàng không nói cho Lý Minh Lan biết, đằng sau câu chuyện còn có một kết cục vẫn chưa kết thúc cho đến ngày nay.

Người phụ nữ cuối cùng cũng chia tay với người đàn ông. Chị ấy một mình nuôi con, đứa con mà chị ấy sinh ra năm mười tám tuổi, chị ấy cắn răng kiên trì, chị ấy đấu tranh với xã hội.

Năm đó chị ấy thi đỗ trường Y. Chị ấy ép con mình nhất định phải làm bác sĩ, để thực hiện giấc mơ mà chị ấy không thể thực hiện được.

Đôi khi Lý Nghi Gia bịa đặt về mối quan hệ của mình với bố mẹ, cô nàng cố tình che giấu trước mặt bạn bè, cô nàng chỉ có mẹ.

"Bạn học Lý Nghi Gia." Lý Minh Lan nắm chặt con thú nhồi bông trong tay, mềm mại, bóp đến xẹp lép, "Cậu học đại học ở đâu vậy?"

"Miền Bắc."

Lý Minh Lan không ngạc nhiên: "Ồ, xa vậy, ngành cậu chọn chắc là

ngành hot lắm nhỉ?”

Lý Nghi Gia thành thật trả lời: “Khoa học máy tính.”

“Rất có triển vọng đấy.” Lý Minh Lan cười.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 66

Người phụ huynh mặc đồ đen lại dắt cậu bé quay lại, bà ta đẩy cửa.

Cậu bé chạy trước, vẫn chưa học được cách ngoan ngoãn, đột nhiên đâm sầm vào khay của Lý Nghi Gia.

Khay không bị đổ, nhưng nửa cốc coca còn lại bị đổ ra ngoài, đổ lên cuốn sách lập trình mà Lý Nghi Gia vừa mua.

Nước tràn vào từ miệng túi nilon.

Lý Nghi Gia lập tức cầm cuốn sách lên, phủi những giọt nước trên bìa sách.

Không biết cô nàng có nhớ ra bên trong còn kẹp một tờ giấy hay không.

Tờ giấy từ từ rơi xuống, rơi xuống gầm bàn.

Lý Nghi Gia luống cuống tay chân, nước nhỏ giọt xuống quần cô nàng.

Lý Minh Lan nghiêng người, đưa tay định nhặt tờ giấy rơi xuống.

Cô liếc nhìn.

Kỹ năng vẽ của người này thật sự bình thường, nhưng chữ viết lại rất bay bướm.

Tâm trạng vui vẻ.

Và…

Lý.

Là chữ của Mạnh Trạch.

Cô gái trong bức tranh mặc đồng phục trường Nham Nguy, buộc tóc đuôi ngựa.

Đúng rồi, Lý Nghi Gia đang mặc đồng phục cũ, buộc tóc gọn gàng.

Còn cô, Lý Minh Lan, lần trước để che giấu dấu vết do Mạnh Trạch để lại, đã xõa tóc, sau đó cô không buộc tóc đuôi ngựa nữa.

Lý Minh Lan đứng thẳng dậy, không chạm vào tờ giấy đó.

Lý Nghi Gia nhặt lên, kẹp lại vào trong sách. Cô nàng như bị nhìn thấu bí mật, xấu hổ vô cùng.

Lý Minh Lan nắm con thú nhồi bông, bỏ đi.

Cô đã hiểu câu chuyện của Lý Nghi Gia.

Bất kể Lý Nghi Gia có dụng ý gì, đạo lý vẫn là những đạo lý đó.

Mạnh Trạch và Lý Nghi Gia dùng những cách khác nhau để nói ra rằng họ bình tĩnh lý trí, đưa ra quyết định đúng đắn.

Lý Minh Lan đột nhiên nhớ lại, hôm đó cô và Mạnh Trạch lén hôn nhau trong rừng cây nhỏ.

Lý Nghi Gia đứng ngoài rừng nói, cô nàng sẽ giống như Mạnh Trạch.

Lúc đó Lý Minh Lan không hiểu gì cả, bây giờ thì đã hiểu rồi. Những người này là bầu trời cao vời vợi.

Dù Lý Minh Lan có bay, cũng không thể bay cao như vậy. Hơn nữa, cô còn chẳng thể bay nổi.

Câu chuyện mà Lý Nghi Gia kể, quá trình là thật hay giả không quan trọng. Kết cục là thật.

Lý Minh Lan nghĩ, đứa bé đã trở thành một cái gai.

Không sinh đứa bé thì cô sẽ không nhịn được mà nghĩ, nếu có con, đứa con của cô và Mạnh Trạch sẽ đáng yêu biết nhường nào.

Sinh đứa bé ra, Mạnh Trạch sẽ có lúc tưởng tượng ra một thế giới song song tự do tự tại khác.

Những suy nghĩ này sẽ len lỏi trong những khe hở khi hai người cãi vã. Cho đến khi, họ cảm thấy cuộc sống "nếu như" mới là hoàn hảo.

Lý Nghi Gia sẽ đến miền Bắc học đại học, lại còn học ngành Khoa học máy tính, có lẽ cô ấy sẽ trở thành bạn học cùng lớp với Mạnh Trạch.

Cô gái tên Dương Mạn, đã hẹn cùng cậu học đại học.

Xung quanh cậu có biết bao nhiêu cô gái tài giỏi.

Lý Minh Lan đã từng nghĩ, Mạnh Trạch có chút ít thích cô.

Nhưng Lý Minh Lan mười tám tuổi không có được tình yêu nồng cháy của Mạnh Trạch.

Cậu không cần con của cô, cậu không thích con của cô.

Cậu cũng chưa bao giờ nói thích cô.

*

Hôm nay bố Lý về sớm, thấy con gái vẫn chưa về, ông gọi điện thoại.

Nghe thấy âm thanh máy móc của tổng đài.

Ông định xuống lầu tìm người.

Lý Minh Lan về nhà, tay cầm một con thú nhồi bông, mái tóc đen dài bị gió thổi rối tung, cũng không biết chải chuốt lại.

Bố Lý nói: "Giống như diễn Liêu Trai vậy."

Lý Minh Lan nhe răng cười, đặt con thú nhồi bông nhỏ lên má, trông cũng có vài phần giống nhân vật trong Liêu Trai.

Bố Lý hỏi: "Đi đâu đấy?"

Cô cười: "Đi ăn suất trẻ em hạnh phúc." Danh bất hư truyền, chẳng hạnh phúc chút nào.

Mấy ngày nay, Lý Minh Lan luôn phải đến nửa đêm mới ngủ được.

Cô nghe thấy tiếng sấm giữa đêm, sau đó là cơn mưa mùa hè ào ạt kéo đến.

Cô dậy, bật đèn bàn, kéo rèm cửa.

Màn đêm bị nước mưa làm mờ kính cửa sổ, chỉ phản chiếu hình dáng của cô dưới ánh đèn.

Cô ngẩn người hồi lâu, rồi lại nằm xuống.

Cô ngủ muộn, nhưng lại dậy rất sớm.

Trời sáng, mưa nhỏ dần. Cô nhìn từ trong ra ngoài qua lớp kính.

Các góc cạnh của thế giới bị mờ đi dưới sự khúc xạ của nước mưa.

Cô đến bàn học, lấy gọt bút chì, chậm rãi gọt một cây bút chì.

Cô thấy may vì mình có một kỹ năng, nếu không trong những lúc buồn chán, cô chỉ có thể ngồi ngẩn người.

Cô đang nghĩ, đứa bé trong bụng là con trai hay con gái?

Cô đều thích.

Mạnh Trạch đẹp trai như vậy, cô cũng không kém, con cái chắc chắn là mỹ nam mỹ nữ.

Lý Minh Lan vẽ hình khuôn mặt trên giấy, vẽ tóc, nhưng lại không vẽ ngũ quan, sợ làm báng bổ vẻ đẹp của đứa bé.

Buổi sáng, cô đeo ba lô lớn, cầm theo một chiếc ô.

Bố Lý đứng ở ban công, di chuyển những chậu hoa bị mưa làm ướt đến chỗ khuất gió. Ông thấy con gái bước ra khỏi phòng: "Minh Lan, con định ra ngoài à?"

"Bố, bạn học cấp ba của con tổ chức họp lớp." Lý Minh Lan móc tay cầm cong của chiếc ô dài vào cổ tay.

Bố Lý gật đầu: "Giao lưu nhiều với bạn bè nhé."

Cô vừa ra khỏi cửa, liền thu lại nụ cười.

Cho đến nay cô vẫn chưa đưa ra quyết định, giữ hay bỏ đứa bé. Cô không dám nói với bố mẹ. Nhưng nếu lại đi nói chuyện với Mạnh Trạch, cô biết sẽ không có kết quả gì.

Cô chỉ có thể tìm người lắng nghe nỗi lòng của mình.

*

Nước mưa đổ xuống mặt đất, bắn tung tóe vô số bọt nước lớn.

Lý Minh Lan cầm chiếc ô ướt sũng, bấm chuông cửa nhà Dư Minh Hi.

Cô không liên lạc với Dư Minh Hi, mà tự mình chạy đến.

Không biết Dư Minh Hi có ở nhà hay không?

Nước từ chiếc ô nhỏ xuống, tạo thành một bông hoa trên mặt đất.

Cửa mở.

Dư Minh Hi khoác một chiếc áo khoác ngoài, bên trong cô ấy mặc áo lót hai dây. Cô ấy như vừa vội vàng chạy đến. Nhìn thấy Lý Minh Lan, cô ấy lộ vẻ ngạc nhiên: "Sao không gọi điện thoại mà lại đến, ngoài trời mưa to như vậy."

"Điện thoại của em hết pin, tắt máy rồi." Không phải là không thể sạc pin, nhưng Mạnh Trạch chắc chắn sẽ liên lạc với cô, cậu đang sốt ruột muốn cô đi bỏ đứa bé.

Dư Minh Hi phơi ô ở ban công lớn, cô ấy không thay quần áo, mở áo khoác ngoài, bộ đồ ngủ lụa rũ xuống, cô ấy kéo lại.

Lý Minh Lan thấy hai dây áo của bộ đồ ngủ này dài ngắn không đều, dây bên trái hình như bị đứt, đã được thắt nút.

Dư Minh Hi quen biết Lý Minh Lan, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, giọng nói trong trẻo như chim oanh hót. Sự im lặng như thế này thật hiếm thấy.

Dư Minh Hi lấy một chiếc khăn khô choàng lên vai Lý Minh Lan:

“Minh Lan, có phải em gặp chuyện gì không?”

Lý Minh Lan nói thẳng: “Chị Hi, em có thai rồi.” Cô kéo một góc khăn lên, áp vào mặt.

Hai tháng trước, Dư Minh Hi đã nhắc nhở rồi, không ngờ mới đó mà đã xảy ra chuyện. Cô ấy thở dài: “Gan em cũng lớn thật.”

Lý Minh Lan cúi đầu, hai tay đặt trên đầu gối, rõ ràng lại là dáng vẻ ngoan ngoãn.

Dư Minh Hi không trách móc, cô ấy là một người chị tốt, chấp nhận sự liều lĩnh của Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan gọi điện thoại về nhà, nói dối rằng lớp tổ chức đi du lịch tốt nghiệp, cô sẽ đi chơi vài ngày.

Người nghe điện thoại là Lý Húc Bân.

Lý Minh Lan bịa lý do mà trong lòng rất áy náy, cô cuộn dây điện thoại: “Đi cắm trại.”

Anh trai cô tin lời: “Em đã là người lớn rồi, anh không quản được em, tự em chơi cho vui vẻ nhé.”

Cũng coi như qua mặt được.

Ngày hôm sau, trời quang mây tạnh, chuyến du lịch tốt nghiệp của Lý Minh Lan có đủ điều kiện.

Có một số chuyện chỉ nghĩ thôi, cô cũng không nghĩ thông.

Dư Minh Hi hỏi: “Minh Lan, em muốn giữ lại hay là bỏ đi?”

Lý Minh Lan uể oải dựa vào ghế mây ở ban công. Cô im lặng hồi lâu, suy nghĩ rất kỹ rồi mới nói: “Nếu không phải ở giai đoạn này thì em

sẽ giữ lại. Cậu ấy đẹp trai, IQ lại cao, biết đâu đứa bé trong bụng em là thiên tài thì sao."

Dư Minh Hi bật cười: "Nghe nói IQ của con cái đều di truyền từ mẹ."

Lý Minh Lan thở dài: "Vậy thì tiêu rồi."

Dư Minh Hi như một người mẹ, không quên đưa cho cô một cốc nước ấm: "Vậy nên, giữ hay bỏ đây?"

Lý Minh Lan suy nghĩ rất lâu, cho đến khi cốc nước ấm nguội lạnh: "Em muốn giữ. Nhưng mà bố của nó không chịu. Haiz, em biết từ trước rồi, cậu ấy chỉ ham sắc đẹp, chẳng có chút thật lòng nào, bây giờ trong lòng đang hận em, hận đến nghiến răng nghiến lợi đấy."

"Vậy mà em vẫn muốn giữ? Em sẽ hủy hoại cả đời mình."

Lý Minh Lan đang định uống nước.

Dư Minh Hi ngăn lại: "Nước nguội rồi, chị lấy cho em cốc khác. Em xem em kìa, cũng không biết tự chăm sóc bản thân."

Cốc nước mới lại quá nóng, hơi bỏng miệng. Lý Minh Lan đặt cốc nước xuống: "Bố của nó vô tâm, nhưng em là mẹ của nó thì có tâm."

Dư Minh Hi uống cạn cốc nước đã nguội: "Em mới bao nhiêu tuổi? Người đàn ông này không phải là cả đời, đường đời của em còn dài, sau này em sẽ gặp được đủ loại đàn ông xuất chúng, em treo cổ mình trên cái cây này, không đáng."

"Em đã gặp rất nhiều bạn nam, nhưng chỉ có bố của nó là em thích nhất, đôi khi em cảm thấy cậu ấy thật sự rất thích em, nhưng đôi khi... vẫn là em nghĩ nhiều quá rồi." Lý Minh Lan đặt tay lên bụng, mấy ngày nay, động tác này đã trở thành thói quen, "Nhưng mà... nghĩ đến việc phải bỏ đứa bé này đi, em rất buồn."

Dư Minh Hi: "Điều khó khăn trong cuộc sống là lựa chọn, càng khó khăn hơn là khi sau này em nhớ lại lựa chọn của mình lúc này, liệu có hối hận hay không."

Lý Minh Lan thở dài: "Em sẽ suy nghĩ thêm."

Mạnh Trạch không chấp nhận đứa bé này, cậu có tương lai tươi sáng của riêng mình.

Cô đăng ký một tour du lịch, chính là đi cắm trại. Coi như là để giảm bớt sự áy náy với bố mẹ và anh trai.

Trong lịch trình có hoạt động dành cho gia đình, đúng dịp cuối tuần, trên xe buýt có rất nhiều người lớn và trẻ em. Cho dù không phải là người nhà, thì đi cùng cũng là các cặp đôi.

Lý Minh Lan ngồi một mình ở hàng ghế cuối cùng của xe buýt. Cô xoa bụng, cô không chỉ có một mình, cô kể cho đứa bé nghe tất cả những gì mình thấy, những gì mình nghe.

Bất kể nó có nghe thấy hay không.

Lúc này, cô không nỡ bỏ đứa bé này. Còn sau này có hối hận hay không thì cô vẫn chưa biết.

Ngoài cô ra, không ai mong đợi đứa bé này. Kể cả bố mẹ cô, anh trai cô, chắc chắn họ sẽ nổi trận lôi đình.

Xuống xe, Lý Minh Lan đứng giữa đám đông, bị bao vây bởi những gia đình vui vẻ hòa thuận.

Cô quay người, một mình tản bộ trong rừng.

Cô đến dưới một gốc cây, nhìn tấm biển trên thân cây, cô nói với đứa bé: "Đây là cây lá bạc."

“Đừng trách mẹ cái gì cũng không biết, cái gì cũng phải xem mới nói cho con nghe. Nếu sau này con ngốc nghếch, thi toán được điểm không, mẹ cũng không trách con.” Lý Minh Lan nói, “Nếu mẹ thật sự nhẫn tâm không cần con, con hãy đầu thai vào một gia đình tốt. Quên mẹ đi, đừng hận mẹ.”

*

Khi Lý Minh Lan về nhà, không khí trong nhà không như ngày thường, mà có phần nặng nề.

Lý Minh Lan mở cửa, đứng im, ho hai tiếng: “Bố, mẹ, anh, chị dâu, con về rồi.” Cô nghĩ, bố cô sẽ là người đầu tiên giáo huấn cô.

Bố Lý cầm ấm trà, rót trà cho con dâu: “Chuyện con cái mà, không vội được.”

Nghe thấy hai chữ “con cái”, trong lòng Lý Minh Lan giật thót, lo lắng mình đã để lộ sơ hở ở đâu.

Vài giây sau, anh trai cô lên tiếng. “Bố, con và Vu Ly đã đi khám ở bệnh viện, có thể cả đời này sẽ không có con được.”

Tay bố Lý đang rót trà khựng lại.

Mẹ Lý lộ vẻ kinh ngạc, nhìn con trai, lại nhìn con dâu.

Vu Ly cúi đầu: “Là do con, lần trước... sau đó bị di chứng, đã điều trị một năm rưỡi rồi.”

Lý Minh Lan nhớ ra, lần trước chị dâu lại xách túi thuốc của bệnh viện.

Vu Ly ấp úng: “Bác sĩ nói không còn cách nào nữa.”

Lý Húc Bân nắm tay vợ, vỗ nhẹ.

Không khí im lặng hồi lâu.

Lý Húc Bân lại nói: "Bố, mẹ, không sao đâu, con và Vu Ly đã bàn bạc rồi, sau này sẽ nhận nuôi một đứa trẻ, cho gia đình thêm phần náo nhiệt."

Anh trai và chị dâu vì muốn có con đã chạy chữa khắp nơi.

Lý Minh Lan đột nhiên cảm thấy đứa bé trong bụng cô không phải là chuyện xấu.

Cô không dám nói với bố mẹ, mà tìm đến người anh trai yêu thương mình trước. Đương nhiên không thể kể chi tiết, cô chỉ nói ngắn gọn vài câu, coi như liều chết.

Khuôn mặt vô cảm của Lý Húc Bân cũng không nhịn được nữa: "Lý Minh Lan, em thật là vô pháp vô thiên!"

Lý Minh Lan cúi gằm mặt: "Anh, em sai rồi."

Lý Húc Bân nghi ngờ mình đã bị cao huyết áp, "Bây giờ em mới biết sai à? Từ nhỏ đến lớn em chưa bao giờ nghe lời, anh biết có ngày mình sẽ bị em làm cho tức chết!" Hít sâu một hơi, anh hỏi, "Người đàn ông đó là ai?"

"Chuyện đó thì anh đừng hỏi." Lý Minh Lan an ủi, "Anh, anh đừng nóng giận. Anh nói muốn nhận nuôi một đứa trẻ, đứa bé trong bụng em là máu mủ nhà họ Lý. Nếu anh muốn có con, em sẽ sinh ra, nếu anh không cần, em chỉ có thể bỏ nó."

Trên khuôn mặt non nớt của em gái vẫn còn nét trẻ con. Lý Húc Bân im lặng hồi lâu: "Em muốn bỏ đứa bé này?"

"Ừ, ở bệnh viện có phẫu thuật phá thai."

Lý Húc Bân day day thái dương.

Vu Ly chính là vì phá thai mà dẫn đến vô sinh suốt đời. Chuyện của Vu Ly là ngoài ý muốn, nhưng mỗi lần nghe thấy hai chữ phá thai, anh lại sợ hãi.

Nhỡ đâu... em gái cũng xảy ra chuyện thì sao?

"Anh suy nghĩ đã." Lý Húc Bân mệt mỏi phải suy nghĩ xem, làm thế nào để nói chuyện này với bố mẹ.

Vu Ly đề nghị, đưa Lý Minh Lan đi khám thai trước. Chị nắm lấy tay em gái: "Chuyện đã xảy ra rồi, không còn cách nào khác. Tiếp theo, nhất định không được buồn phiền, tâm trạng của người mẹ không tốt sẽ ảnh hưởng đến thai nhi."

"Em cảm ơn chị dâu." Lý Minh Lan càng cúi đầu thấp hơn, "Lần này em đã gây ra họa lớn, nhưng em đã lớn rồi, sau này sẽ không làm loạn nữa."

Vu Ly không biết, đứa bé đến bất ngờ này là phúc hay họa? Chị luôn muốn có con, nhưng không được như ý nguyện. Chồng chị nói sẽ đi nhận nuôi. Nhưng nhận nuôi đâu có dễ dàng như vậy?

Chị đã từng nghĩ, chồng chị còn có em gái, nếu không được thì chị sẽ coi con của em gái như con ruột của mình.

Nào ngờ, đứa bé này thật sự đã gây ra đại họa.

Lý Húc Bân chỉ biết thở dài: "Vu Ly, em đưa Minh Lan đi bệnh viện. Bố mẹ cứ để anh nói chuyện."

*

Vu Ly xin nghỉ phép, cùng Lý Minh Lan đến bệnh viện.

Lý Minh Lan cuối cùng cũng không phải một mình, có người đi cùng, tảng đá lớn trong lòng cô đã vơi đi một nửa.

Vu Ly còn căng thẳng hơn cả người trong cuộc, đứng ngồi không yên, đi đi lại lại trong phòng chờ.

"Vu Ly."

Một giọng nói đột ngột vang lên khiến Vu Ly giật mình. Thấy người đến là Vương Nam Nhạc, cô cố gắng giữ bình tĩnh: "Luật sư Vương."

Bên cạnh Vương Nam Nhạc có một người phụ nữ bụng to đi cùng, anh ta vội vàng giải thích: "Tôi đưa chị gái tôi đến khám."

Vu Ly nhất thời không biết nói gì.

Đây là khoa sản, Vương Nam Nhạc đương nhiên nghĩ Vu Ly mang thai: "Chúc mừng cô nhé."

Vu Ly cũng không biết nên đáp lại hay không.

Vương Nam Nhạc: "Cô lấy số mấy?"

Sắc mặt Vu Ly không được tốt, hình như sắp đến số của Minh Lan rồi? Vương Nam Nhạc không dễ dàng rời đi như vậy.

Vu Ly sốt ruột vô cùng.

Trớ trêu thay, y tá gọi: "Số mười tám, Lý Minh Lan."

Vương Nam Nhạc sửng sốt. Anh ta nhìn chằm chằm vào Vu Ly đang lúng túng, sắc mặt cũng trắng bệch như Vu Ly, ánh mắt anh ta không dám nhìn về phía Lý Minh Lan.

Người tự nhiên nhất lại là Lý Minh Lan, cô cười: "Anh Nam Nhạc."

Vương Nam Nhạc không cười nổi. Nếu không phải do không đúng lúc, anh ta nghĩ mình sẽ gầm lên vài tiếng.

Dù sao anh ta cũng là một luật sư dày dạn kinh nghiệm, mất vài giây để điều chỉnh biểu cảm, nhường đường cho Lý Minh Lan.

Mấy người quen biết nhau đều im lặng.

Vu Ly và Lý Minh Lan bước vào phòng khám.

Vương Nam Nhạc lảo đảo lùi lại, ngồi xuống ghế chờ.

Lý Minh Lan mang thai rồi?

Anh ta cúi đầu, nghiến răng, khiến các khớp ở vai và cổ đều căng lên. Ngoài thất vọng, cảm xúc còn lại của anh ta là căm hận.

*

Đưa đầu ra cũng một nhát dao, rụt đầu lại cũng một nhát dao.

Lý Húc Bân đành cắn răng nói chuyện này với bố mẹ.

Bố Lý nổi trận lôi đình. Con gái không có mặt ở đó, ông mắng con trai một trận.

Mẹ Lý kinh hãi đến rơi nước mắt: "Nó vẫn còn là một đứa trẻ mà."

Lý Húc Bân bình tĩnh lại: "Con và Vu Ly thật sự muốn nhận nuôi một đứa trẻ, hơn nữa, sau tai nạn lần trước của Vu Ly, con không yên tâm về phẫu thuật phá thai bây giờ, con nghĩ, hãy để con của Minh Lan cho nhà chúng ta nuôi."

Bố Lý hỏi: "Người đàn ông đó là ai?"

Lý Húc Bân đáp: "Nó không nói."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 67

Mẹ Lý mặt mày tái mét đột nhiên lúc này mới nhớ ra: "Minh Lan từng nói, học sinh đứng đầu lớp đã kèm toán cho nó, hơn nữa, người này còn ngồi ngay sau nó."

Bố Lý sa sầm mặt, vừa như tức giận vừa như thở dài: "Chúng ta đều sơ suất quá."

Lý Húc Bân lo lắng nếu bố ra tay thì sự việc sẽ trở nên khó kiểm soát. "Bố, chuyện này cứ để con xử lý."

Bố Lý phẩy tay, nói không suy nghĩ: "Lý Minh Lan chính là tai họa của nhà họ Lý."

* Vu Ly vừa về đến nhà đã kể lại chuyện gặp Vương Nam Nhạc cho chồng: "Khoa phụ sản và khoa sản của bệnh viện đã tách ra rồi, chúng ta không thể tránh mặt được nữa."

Chuyện xấu trong nhà bị lộ ra ngoài. Lý Húc Bân đau đầu như búa bổ: "Để anh đi nói chuyện với Nam Nhạc."

Trưa hôm sau, Lý Húc Bân hẹn Vương Nam Nhạc ăn trưa. Để tránh tai vách mạch rừng, Lý Húc Bân đặt một phòng riêng. Lời kể của anh ngắn gọn hơn Lý Minh Lan, chỉ nói kết quả.

"Thằng đó là ai?" Vương Nam Nhạc ngồi nghiêm chỉnh, hai tay nắm chặt, đặt trên đầu gối.

Anh ta quá tự tin, anh ta nghĩ với mối quan hệ giữa anh ta và Lý Húc Bân thì nhất định sẽ cua được người đẹp trước. Anh ta đã lên

kế hoạch theo đuổi Lý Minh Lan sau khi cô lên đại học.

Lý Húc Bân: "Minh Lan và cậu ta đã chia tay rồi."

"Các người định làm thế nào? Chuyện như thế này, người thiệt thòi là con gái."

"Nam Nhạc, tôi nói thật với cậu, chúng tôi định giữ lại đứa bé này."

"Giữ lại?" Vương Nam Nhạc đột nhiên giơ tay lên, suýt nữa lật bàn, "Nhưng em gái cậu còn phải học đại học."

"Đúng vậy, nó còn rất trẻ. Từ góc độ thực tế mà xét, bỏ thai là biện pháp tốt nhất. Nhưng tôi đã mất một đứa con rồi." Lý Húc Bân nói chậm rãi, "Tôi nhớ mãi cái đêm hôm đó, Vu Ly nằm trên bàn mổ, tôi ở bên ngoài ký ba tờ giấy báo bệnh tình nguy kịch. Nam Nhạc, tôi không muốn trải qua cảm giác đó nữa."

Vương Nam Nhạc vò nát chiếc quần tây của mình: "Cậu đã quyết định rồi, chắc chắn cậu có cân nhắc của riêng mình. Thật ra, Minh Lan sinh con xong rồi đi học cũng được."

"Đó là kế hoạch tiếp theo." Lý Húc Bân nâng tách trà lên, "Nam Nhạc, tôi có việc muốn nhờ cậu."

"Cậu cứ nói."

"Thằng nhóc đó chơi quá trớn rồi, tôi muốn đòi lại công bằng cho Minh Lan."

"Cần gì đến cậu, cứ việc nói."

"Mẹ tôi nói, thằng nhóc đó là học sinh đứng nhất lớp." Lý Húc Bân uống cạn tách trà, "Nhờ cậu điều tra cậu ta."

"Yên tâm, cứ giao cho tôi." Vương Nam Nhạc buông nắm đấm ra,

lòng bàn tay toàn mồ hôi, anh ta lạnh lùng nói, "Phải dạy cho nó một bài học."

Vương Nam Nhạc giao du rộng rãi, lại là luật sư, tiếp xúc với cả người tốt lẫn người xấu. Những thủ đoạn ba xu, anh ta chơi còn thành thạo hơn Lý Húc Bân.

Anh ta nói với Lý Húc Bân: "Thằng nhóc đó tên Mạnh Trạch, thi đại học được điểm khá cao, nếu không có gì bất ngờ, tháng Chín sẽ vào trường danh tiếng."

Lý Húc Bân cảm thấy khó chịu: "Nó vô tư lự nhỉ."

"Nó đã tốt nghiệp cấp ba rồi, trường học không quản được nó nữa. Nếu làm ầm ĩ chuyện này lên, có lẽ trường đại học sẽ hủy bỏ tư cách nhập học của nó."

Lý Húc Bân lắc đầu: "Tôi không muốn làm ầm ĩ, như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Minh Lan."

"Húc Bân, tôi có một ý tưởng."

"Cậu nói đi."

"Bây giờ, thằng nhóc đó chỉ mới hoàn thành giai đoạn thi đại học, nếu nó không đến trường đại học làm thủ tục nhập học thì trường đại học không thể nhập học cho nó, nó sẽ không thể đi học."

"Cậu có cách nào?" Dù em gái không học trường mỹ thuật, thì vẫn có thể lấy được bằng cấp. Bây giờ mang thai sinh con, đành phải từ bỏ việc học.

Thằng nhóc đó lại đỗ đạt, ung dung tự tại.

Lý Húc Bân nuốt không trôi cục tức này.

Vương Nam Nhạc hỏi: "Cậu có muốn gặp cậu ta không?"

"Tôi sợ gặp nó rồi sẽ không kiềm chế được mà đánh nó một trận, lại thành ra tôi phạm pháp." Chỉ cần nhắc đến người này, Lý Húc Bân đã nghiến răng nghiến lợi.

"Thế này đi, để tôi ra mặt. Tôi sẽ gặp cậu ta với tư cách là luật sư của Minh Lan."

Lý Húc Bân đồng ý.

*

Mạnh Trạch lại đến khu vực sách dành cho trẻ sơ sinh của nhà sách Tân Hoa.

Khách hàng đến đây hoặc là phụ nữ mang thai, hoặc là đã làm mẹ. Hầu hết họ đều có người đi cùng.

Chỉ có vài người đến một mình.

Một thiếu niên dáng vẻ học sinh đứng ở đây trông khá lạc lõng. Mạnh Trạch chọn vài cuốn sách, thanh toán rồi về nhà.

Trong sách miêu tả những tác hại của việc sảy thai và phá thai ở phụ nữ, từng trường hợp một, vô cùng thảm khốc.

Cậu gập sách lại, nảy ra một ý nghĩ hoang đường.

Nếu giữ lại đứa con của cậu và Lý Minh Lan… cậu sẽ không thể đi miền Bắc nữa. Nhưng năm nay cậu chỉ đăng ký một nguyện vọng, duy nhất một nguyện vọng.

Muốn ở lại miền Nam, cậu chỉ có thể ôn thi lại, hoặc chuyển học bạ đến đây.

Cậu có đi học hay không cũng không sao, nhưng một học sinh cấp ba đi làm thêm liệu có thể nuôi sống một gia đình không?

Kẹo cao su cậu nhai đã hết vị.

Hút thuốc cũng nhạt nhẽo, cậu lại đổi sang một loại thuốc lá vị đậm, hút vài hơi, khiến mình bị sặc.

Cách liên lạc với Lý Minh Lan của cậu chỉ có một số điện thoại, một tài khoản QQ.

Điện thoại của cô luôn tắt máy, cô cũng không đăng nhập QQ.

Trong nhóm lớp, Chu Phác Ngọc hỏi: "Lý Minh Lan đi đâu rồi? Mấy ngày nay không liên lạc được."

Không ai biết tung tích của cô.

Căn nhà trống không, dấu vết của bức ảnh gia đình trên tường càng trở nên trắng toát.

Mạnh Trạch nhớ ra, cậu và Lý Minh Lan chưa từng chụp ảnh chung.

Cậu thậm chí còn không có ảnh tốt nghiệp lớp 12.

Khi trường phát ảnh tốt nghiệp, cậu đã đi miền Bắc.

Nhà trường không sắp xếp gửi ảnh.

Cậu cũng không hỏi. Cậu còn chẳng thèm ảnh tốt nghiệp của lớp học cùng hai năm rưỡi ở miền Bắc, huống chi là lớp 12/7 ở Nham Nguy chỉ mới học nửa năm.

Đúng rồi, Vương Huy từng vô tình chụp một bức.

Vương Huy suy nghĩ một chút: "Hình như là lần thi đấu cầu lông

đó?”

“Ảnh đâu?”

“Ồ, lúc đó tôi kẹp trong một túi hồ sơ, nhưng bị bố tôi nhìn thấy. Ông ấy thấy tôi không lo học hành nên đốt hết ảnh rồi.” Vương Huy cũng rất tiếc.

Mạnh Trạch không phải người mê tín, nhưng lại không thể không giải thích, đây là ý trời.

Cậu và Lý Minh Lan, không có một tấm ảnh kỷ niệm nào.

*

Có một số lạ gọi đến.

Sau kỳ thi đại học, Mạnh Trạch đã nhận được hàng chục cuộc gọi lạ, cậu lười nghe máy.

Đối phương kiên trì không bỏ cuộc.

Mạnh Trạch chợt có linh cảm, nhấn nút nghe.

Đối phương họ Vương, tự xưng là luật sư của Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch hẹn gặp luật sư Vương ở quán cà phê.

Mạnh Trạch đến trước, gọi một ly cà phê đen đắng.

Vương Nam Nhạc mặc vest, lịch sự nho nhã. Lần đầu gặp mặt, anh ta còn chưa ngồi xuống đã đưa danh thiếp: “Chào cậu, tôi tên là Vương Nam Nhạc, là luật sư.” Dù trong lòng căm hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng Vương Nam Nhạc vẫn giữ đủ lễ độ trên mặt.

“Ngồi đi.” Mạnh Trạch không lịch sự chút nào, thậm chí còn không

nói một chữ "mời".

Cậu nhìn vị "luật sư của Lý Minh Lan" này. Anh ta gần ba mươi tuổi, trông là một người từng trải.

Vương Nam Nhạc cũng đang đánh giá Mạnh Trạch.

Tên nhóc bất ngờ xuất hiện này có ngoại hình khá tốt, hồ sơ cho thấy là một học sinh xuất sắc. Nhưng tuổi còn trẻ mà đã bị sắc dục che mờ lý trí, như một quả táo độc.

Vương Nam Nhạc ngồi xuống: "Tôi được cô Lý Minh Lan ủy thác, đến đây để giải quyết vấn đề giữa hai người."

"Vấn đề giữa chúng tôi không phải là chuyện người ngoài có thể can thiệp."

"Tôi có thể ngồi ở đây, chính là đã được cô ấy cho phép."

"Luật sư Vương." Mạnh Trạch cầm lấy tấm danh thiếp, "Tôi và cô ấy là chuyện tình cảm nam nữ, không liên quan đến pháp luật."

"Thật ra, chúng tôi làm luật sư cũng nhận những vụ việc nhỏ nhặt." Vương Nam Nhạc bắt chéo chân, ung dung nói, "Người ủy thác của tôi nói thẳng, cô ấy quyết định chấm dứt mối quan hệ giữa hai người, cô ấy đã quyết định bỏ thai."

Tai Mạnh Trạch như bị kim châm: "Khi nào?"

"Hôm qua đã phẫu thuật rồi."

"Tôi không tin. Lý Minh Lan rõ ràng rất thích đứa bé đó."

"Phụ nữ mang thai chịu ảnh hưởng của hormone, cách suy nghĩ sẽ có chút khác biệt. Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cô ấy đã lấy lại được lý trí."

Lý Minh Lan nào có lý trí gì chứ? Mạnh Trạch hỏi: "Cô ấy ở đâu? Tôi muốn gặp cô ấy."

Vương Nam Nhạc hơi ngẩng đầu: "Phá thai cũng là phẫu thuật, cơ thể cô ấy khá yếu, không tiện gặp cậu."

"Cô ấy thế nào rồi?"

Vương Nam Nhạc nhướn mày: "Cô ấy không muốn dây dưa gì với cậu nữa."

Mạnh Trạch mặt không cảm xúc.

Không muốn đứa bé, là quyết định ban đầu của cậu.

Khi cậu đã chấp nhận số phận, chuẩn bị nuôi cô và con, thì đến lượt cô nhẫn tâm từ bỏ.

Vương Nam Nhạc không nhìn thấy mồ hôi lạnh túa ra trên lưng Mạnh Trạch, chỉ cảm thấy thiếu niên này bình tĩnh đến mức không giống người mười tám tuổi: "Ngoài ra, chúng tôi còn có yêu cầu khác."

Mạnh Trạch không nói gì.

"Cậu tự nguyện thôi học." Giọng Vương Nam Nhạc trở nên nghiêm khắc, không có chỗ cho sự thương lượng, "Và hứa sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa."

Mạnh Trạch lạnh lùng hỏi: "Là điều kiện của Lý Minh Lan?"

"Phá thai khó tránh khỏi việc tổn thương cơ thể phụ nữ, sau phẫu thuật cô ấy cần phải tịnh dưỡng, chỉ có thể tạm thời nghỉ học. Tôi biết bố mẹ cậu vừa ly hôn, cả nhà chia ba nơi sinh sống, cậu là học sinh, không bồi thường nổi phí tổn thất tinh thần. Chúng tôi thỏa

hiệp, cậu thôi học coi như là bồi thường.” Vương Nam Nhạc dừng lại một chút, đừng nói Lý Húc Bân muốn đánh người, Vương Nam Nhạc cũng muốn, “Không quá đáng chứ?”

“Tôi muốn gặp Lý Minh Lan, tôi muốn cô ấy tự mình nói với tôi.”

“Điều này không nằm trong phạm vi công việc của tôi.” Vương Nam Nhạc xòe hai tay, “Cô ấy không muốn gặp cậu.”

“Không gặp được người, làm sao tôi biết những lời anh nói có phải là ý của cô ấy hay không.”

Vương Nam Nhạc lấy ra một tờ giấy ủy quyền từ cặp tài liệu: “Mời cậu xem qua.”

Mạnh Trạch lại đẩy ra: “Bảo cô ấy tự đến nói chuyện với tôi.”

Vương Nam Nhạc lại cất giấy ủy quyền vào cặp tài liệu.

Anh ta đang đánh cược, đánh cược Mạnh Trạch sẽ không xem.

Trên tờ giấy ủy quyền này thật ra là chữ ký của Lý Húc Bân, chứ không phải chữ viết của Lý Minh Lan.

Chuyện đã không giấu được nữa, nhưng Lý Minh Lan không chịu nói bố của đứa bé là ai.

Bố Lý kiên quyết nói: “Cả nhà đều biết nó là ai, học sinh đứng đầu lớp.”

Lúc này Lý Minh Lan mới miễn cưỡng gật đầu.

Bố Lý nói: “Con đừng đi gặp nó nữa. Anh con sẽ đi nói chuyện rõ ràng với nó.”

Lý Minh Lan suy nghĩ một chút: “Nói với cậu ấy là đã bỏ đứa bé rồi,

từ nay về sau coi như không quen biết.”

Cô không trả thù là vì cô vẫn còn nhớ đến người này.

Nghĩ đến đây, Vương Nam Nhạc vừa tức giận vừa cay đắng.

“Nhóc con, đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Vương Nam Nhạc nghiêng người về phía trước, nói nhỏ, “Khi cần thiết, chúng tôi sẽ áp dụng biện pháp mạnh.”

Mạnh Trạch chờ đợi lời tiếp theo của Vương Nam Nhạc.

Vương Nam Nhạc lấy ra một túi hồ sơ, đặt lên bàn: “Bố cậu khi quản lý một dự án, đã cấu kết với khách hàng, phê duyệt một loại nguyên vật liệu không đạt tiêu chuẩn ngành vào công trường.”

Vương Nam Nhạc vừa điều tra Mạnh Trạch, vừa điều tra bố mẹ cậu. Biết được bố cậu đã đi miền Bắc, Vương Nam Nhạc đã bay một chuyến đến đó.

Thu hoạch rất lớn.

Bố Mạnh Trạch đã dây vào đào hoa trại, người phụ nữ bên cạnh ông ta nắm giữ nhược điểm của ông ta, tuyên bố sẽ trả thù ông ta.

Vương Nam Nhạc tình cờ gặp cảnh đó, bắt chuyện với người phụ nữ kia, hai người nhanh chóng đạt được thỏa thuận.

Mạnh Trạch mở túi hồ sơ, nhanh chóng xem qua: “Anh đang đe dọa tôi?”

“Chúng tôi không muốn đi đến bước đường đó, nhưng khi cần thiết, sẽ áp dụng mọi biện pháp.” Vương Nam Nhạc đứng dậy, “Chàng trai trẻ, hãy suy nghĩ cho kỹ, chỉ cần cậu tự nguyện thôi học, hứa sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy, tôi đảm bảo sẽ mãi mãi giữ kín bí mật của bố cậu. Nếu không, một khi khởi động thủ tục pháp lý, bố cậu

sẽ phải đối mặt với án tù.”

*

Mạnh Trạch uống cạn ly cà phê.

Cà phê của quán này pha còn đắng hơn trước, thảo nào làm ăn ế ẩm.

Cậu gọi điện cho bố mình.

Ông Mạnh ngạc nhiên, lần trước con trai liên lạc với ông là vì cậu bạn học tên Điêu Khôn. Ông hỏi: “Mạnh Trạch, có phải gặp chuyện gì rồi không?”

“Bố, lâu rồi không liên lạc.” Mạnh Trạch thản nhiên nói, “Dạo này bố sống thế nào?”

“Cũng được.” Ông Mạnh cười cười, “Bố sẽ ở miền Bắc đến tháng Tám, cuối tháng Tám con cũng đến trường làm thủ tục nhập học đúng không? Bố sẽ đưa con đi.”

Mạnh Trạch chỉ đáp lại một chữ: “Vâng.”

Ông Mạnh rất ít khi nói về công việc ở nhà, Mạnh Trạch không thể vạch trần lỗi lầm của bố trước mặt ông. Mạnh Trạch lại liên lạc với Long Chính Sơ.

Long Chính Sơ nhận được điện thoại, cười ha hả: “Tôi còn tưởng cậu trọng sắc khinh bạn, mải mê ôm mỹ nhân mà quên mất tôi rồi.”

Mạnh Trạch hỏi: “Cậu từng nói có một người phụ nữ đến nhà tôi gõ cửa.”

“Đúng vậy.”

“Sau đó còn gặp lại không?”

“Có, bà ta rất kiên trì.”

“Bố tôi xử lý thế nào?”

“Bà ta làm ầm ĩ một hai lần. Tôi nhìn thấy từ ban công bố cậu kéo vali, chặn xe đi mất, sau đó không gặp lại ông ấy nữa.” Long Chính Sơ không đùa nữa, “Hình như bà ta không biết bố cậu đã rời đi, bà ta cứ cách ba hôm lại đến một lần, nói chuyện rất to, không chừng ngày nào đó bà ta sẽ phá cửa nhà cậu.”

“Bà ta nói gì?”

“Nghe giọng điệu của bà ta…” Vì Mạnh Trạch gọi điện đến hỏi, chuyện này không đơn giản, Long Chính Sơ cũng không vòng vo, “Tôi đoán, bố cậu có chuyện gì đó bị bà ta nắm thóp.”

Mạnh Trạch im lặng.

Long Chính Sơ lại hỏi: “Có rắc rối gì sao?”

“Không có gì, vậy nhé.” Mạnh Trạch ra ban công hút thuốc.

Bức ảnh gia đình của nhà họ Mạnh đã được cậu gỡ xuống từ lâu, cất vào thùng đồ. Nhà họ Mạnh đã trở thành hồi ức.

Vương Nam Nhạc là luật sư. Nói về luật pháp, nói về bằng chứng, anh ta là người chiến thắng, anh ta nói anh ta là luật sư của Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch biết Vương Nam Nhạc là do nhà họ Lý mời đến, anh ta đại diện cho lập trường của nhà họ Lý. Là nhà họ Lý không muốn đứa bé, là nhà họ Lý muốn cậu thôi học.

Những kẻ tầm thường đó ngoài việc thèm muốn nhan sắc của Lý

Minh Lan thì chẳng biết làm gì khác.

Chỉ có cậu mới có thể nuôi cô và con của họ. Điều kiện tiên quyết là cô ở bên cậu, con của họ cũng ở đó.

Đứa bé không còn, Lý Minh Lan cũng biến mất. Giả thuyết không thành lập, mọi thứ trở về hiện thực.

Khuôn mặt Mạnh Trạch chìm trong làn khói trắng mù mịt, cúi gằm xuống, rất lâu không ngẩng lên.

Lý Minh Lan giận dỗi, nói bơ là bơ luôn. Cô luôn là người nhẫn tâm.

*

Vương Nam Nhạc nhận được hồi âm của Mạnh Trạch, không hề ngạc nhiên.

Vương Nam Nhạc biết Mạnh Trạch không có lựa chọn nào khác.

Quả nhiên, Mạnh Trạch nói: "Tôi thôi học, nhưng tôi muốn gặp cô ấy."

"Thân chủ của tôi không đồng ý." Vương Nam Nhạc lạnh lùng cúp điện thoại. Anh ta đoán được Mạnh Trạch sẽ đồng ý, người con trai nào có thể trơ mắt nhìn bố mình vào tù?

Vương Nam Nhạc nói với Lý Húc Bân: "Mạnh Trạch đồng ý thôi học, sau này cậu ta sẽ không gặp Minh Lan nữa."

Nhà họ Lý thở phào nhẹ nhõm, không nhắc đến chuyện này nữa.

Lý Minh Lan đến một nơi khí hậu ôn hòa quanh năm để dưỡng thai.

Lý Húc Bân nói là đi giải quyết hậu quả cho em gái, nhưng dù sao cũng có chút oán trách, anh không hề thân thiện với em gái.

Vu Ly khuyên nhủ: "Minh Lan bây giờ đang trong giai đoạn đặc biệt, em đi khám thai cùng nó rồi, bác sĩ nói đứa bé rất khỏe mạnh, nhưng tâm trạng của người mẹ không được ổn định lắm, anh đừng cau có nữa, lỡ như Minh Lan bị trầm cảm trước và sau sinh thì sao? Chẳng lẽ anh thấy thoải mái trong lòng?"

"Nó biết tình yêu là gì sao? Mê muội rồi tự hại mình." Lý Húc Bân nói, "So với tức giận, anh càng thấy buồn cho nó hơn."

Vu Ly: "Cứ thuận theo tự nhiên đi."

Lý Húc Bân: "Bố nói, sau khi nó sinh con xong sẽ đưa nó ra nước ngoài, tránh để nó bị người ta dị nghị, sau này chúng ta sẽ coi con của Minh Lan như con ruột của mình."

Vu Ly gật đầu, ôm lấy chồng: "Nghĩ theo một hướng khác, có lẽ là ông trời bù đắp cho chúng ta nỗi đau không có con."

Lý Húc Bân ôm vợ: "Haiz, đúng là một món nợ ân tình rắc rối."

Mấy ngày sau, Lý Minh Lan gọi điện đến hỏi: "Anh, anh chị sẽ không đi dạy dỗ cậu ấy chứ?"

Lý Húc Bân thản nhiên trả lời: "Anh chị đâu phải xã hội đen, dạy dỗ kiểu gì?"

"Đường ai nấy đi, anh, em mong anh chị có thể buông bỏ." Người trong cuộc đã nói như vậy.

Lý Húc Bân là người ngoài cuộc lại sắp tức nổ phổi: "Em đừng suy nghĩ lung tung, chăm sóc bản thân cho tốt, bố đã thuê một người giúp việc có kinh nghiệm cho em, gặp chuyện gì không hiểu thì cứ nghe theo bà ấy, khi nào rảnh anh sẽ đến thăm em, nhưng mà, tâm trạng của bố mẹ thế nào thì em cũng biết, họ vẫn còn đang giận."

“Anh, anh khuyên bố mẹ giúp em, giận thì giận, đừng giận đến mức ảnh hưởng sức khỏe.”

“Em lại nghĩ thông suốt rồi đấy.” Lý Húc Bân nghiến răng nghiến lợi.

“Có lẽ đây chính là ý trời, không lâu nữa, con của em cũng là con của anh và chị dâu.” Không cần lo lắng phải từ bỏ con, không cần lo lắng con không được hưởng tình phụ tử, thật đáng mừng.

Ngày nào Lý Minh Lan cũng đi dạo trong công viên, miêu tả từng cành cây ngọn cỏ cho con nghe.

Cô tự bịa chuyện, kể chuyện cổ tích, không kể chuyện đau buồn, cô có lý do chính đáng để hát ru cho con mỗi ngày.

Trong căn nhà lớn, chỉ có cô và người giúp việc.

Cô hát vang trong phòng: “Dưới cầu lớn trước cửa, một đàn vịt bơi qua, hãy mau đến đếm xem nào, hai bốn sáu bảy tám, quác quác quác quác…”

Người giúp việc thắc mắc: “Cô gái nhỏ bị trầm cảm trước khi sinh này lại khá hay cười.”

Lý Minh Lan không xem bất kỳ tin tức tiêu cực nào, cô cười nói vui vẻ, dù ốm nghén hành hạ đến mức nào cô cũng không than vãn, sợ rằng chút khó chịu của mình bị con nghe thấy sẽ tưởng cô không thích nó.

Cô muốn dành cho con tình mẫu tử vĩ đại nhất.

Cô vuốt ve bụng bầu.

Về bố của đứa bé, cô chỉ nói một câu: “Bố con là người đàn ông rực rỡ nhất trên thế giới.”

Cậu cái gì cũng tốt, chỉ là không thích cô.

Lý Minh Lan từng nghĩ, Mạnh Trạch tính cách kỳ quặc, có vài mặt còn có gen biến thái, cộng thêm bản thân cô không phải người an phận, đứa bé này thừa hưởng gen của hai người, không được an toàn cho lắm.

Cô nói với anh trai: "Người làm bố ấy, trong xương cốt còn nổi loạn hơn cả em."

Lý Húc Bân trầm mặt: "Sao? Định sinh ra một đứa ăn chơi lêu lổng à?"

Lý Minh Lan: "Em chỉ là nhắc nhở anh thôi."

Lý Húc Bân: "Em yên tâm, anh nhất định sẽ giáo dục đứa trẻ này thành một trụ cột quốc gia có chính nghĩa, có đạo đức."

Trụ cột quốc gia? "Nghe không giống con của em và người đó lắm."

"Nó là con của Lý Húc Bân anh, anh sẽ không để nó đi đường tà."

Lý Minh Lan bế con lên: "Anh, em đã đặt tên cho nó rồi, tên là Lý Thâm."

"Ừ." Lý Húc Bân nói, "Hiểu rõ đại nghĩa, rất được lòng người."

Lý Minh Lan nào có nghĩ đến những điều này, cô cảm thấy chữ này bao hàm tính cách của Mạnh Trạch.

Cô chúc cậu dũng cảm tiến về phía trước, tương lai rực rỡ.

Cô đã đặt dấu chấm hết cho tuổi thanh xuân của mình.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 68

Năm đó, Mạnh Trạch vừa nhận được giấy báo nhập học, liền đặt nó ở góc nhà.

Người hành động nhanh hơn anh là Vương Nam Nhạc, anh ta gọi điện đến: "Mấy năm tới bố cậu sống ở đâu, hoàn toàn phụ thuộc vào lựa chọn của cậu."

Mạnh Trạch: "Luật sư Vương không yên tâm sao?"

Vương Nam Nhạc bị châm chọc, cười lạnh: "Tôi lo lắng thay cho bố cậu thôi."

Mạnh Trạch mặc kệ giấy báo nhập học phủ bụi ở góc nhà.

Còn Vương Nam Nhạc cũng không gọi đến nữa.

Người đầu tiên phát hiện Mạnh Trạch không đi học đại học là Long Chính Sơ. Cậu ta rất nhạy bén: "Mạnh Trạch, cậu gây ra chuyện gì rồi phải không?"

"Không có." Nghe giọng điệu của Mạnh Trạch, hình như thật sự không có chuyện gì.

Nhưng Long Chính Sơ không tin: "Dù sao chúng ta cũng là hàng xóm ba năm, là bạn học, là đối thủ cạnh tranh, cậu không giấu được tôi đâu."

"Không học nữa." Ba chữ này đã là sự thân thiện tối đa mà Mạnh Trạch có thể thể hiện.

Long Chính Sơ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Khi nào thì cậu mới sửa được cái tính cách sống dở chết dở này?"

Ông Mạnh vốn định đưa con trai đến trường đại học làm thủ tục nhập học, nhưng sự việc có biến, đến đầu tháng Chín ông mới đến trường, biết được con trai không đến nhập học, ông hỏi lý do.

Mạnh Trạch không nói.

Ông Mạnh muốn sắp xếp cho con trai học lại.

Mạnh Trạch từ chối.

Ông Mạnh tức giận đến mức máu dồn lên não: "Chuyện giữa bố và mẹ con không liên quan đến con, con đừng có giận dỗi. Bố và mẹ con tuy đã ly hôn, nhưng con vẫn là con trai của cả hai chúng ta."

"Bố, con đã quyết định rồi."

"Tại sao?"

Không có lý do.

Ông Mạnh tức giận: "Không nghe lời, sau này sẽ có lúc con hối hận."

Mấy ngày sau, ông Mạnh lại gọi đến: "Bên bố có chút rắc rối, sau này tiền sinh hoạt phí sẽ bị cắt giảm."

Trong số tài liệu mà Vương Nam Nhạc nắm giữ, số tiền mà ông Mạnh liên quan khá lớn, nếu chuyện này bị điều tra, ông ta sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Mạnh Trạch nói: "Bố, nếu bố có sai sót gì trong công việc, hãy sớm sửa chữa."

Ông Mạnh không hiểu ý của con trai: "Bố biết rồi, con tự chăm sóc bản thân nhé." Ông không nhắc đến chuyện học lại nữa.

Mẹ Mạnh Trạch cũng đến khuyên nhủ, nhưng không lay chuyển được. Bà tức giận đến mức cắt luôn tiền sinh hoạt phí của Mạnh Trạch.

Tất cả mọi người đều bày tỏ sự kinh ngạc và tức giận về việc Mạnh Trạch bỏ học. Cô Lưu, Dương Mạn, thậm chí cả phòng tuyển sinh của trường đại học cũng đến hỏi.

"Không học nữa." Không ai có thể làm gì được Mạnh Trạch.

Số điện thoại của Lý Minh Lan đã bị hủy.

Trước đây, Mạnh Trạch nghe thấy là: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy." Anh đã quen rồi, thỉnh thoảng lại nghe âm thanh máy móc này.

Sau đó, đầu dây bên kia đổi thành một câu khác: "Số máy quý khách vừa gọi không tồn tại."

Thần kinh thính giác của anh luôn phóng đại âm thanh này. Vào đêm khuya tĩnh lặng, anh nghĩ đi nghĩ lại về Lý Minh Lan.

Có lẽ không phải cô không cần đứa bé. Một người ngốc nghếch như cô chắc chắn sẽ ôm đứa bé trong bụng không chịu buông.

Nghĩ đến đây, anh bật dậy.

Kỳ lạ thay, xương sườn của anh bắt đầu đau. Anh nghĩ là do bị phong thấp, dù sao thì miền Nam cũng ẩm ướt hơn miền Bắc.

Nhưng đến khi trời trong xanh, chỗ xương đó vẫn đau. Đôi khi, anh còn khó thở.

Anh liền nghĩ, Lý Minh Lan bị ép buộc, cô bị nhà họ Lý giấu đi.

Nghĩ thông rồi, cơn đau đột nhiên biến mất.

Mạnh Trạch một mình lang thang khắp nơi, đến quán ăn nhanh nơi anh và Lý Minh Lan hẹn hò lần đầu tiên.

Anh ngồi vào chỗ cũ, gọi một phần combo, anh không ăn mà chỉ ngồi ngẩn người.

Bên ngoài cửa kính đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Anh quay đầu lại.

Một cô gái mặc đồng phục đang ngẩng đầu nhìn áp phích quảng cáo đồ uống theo mùa rồi bỏ đi rất nhanh.

Mạnh Trạch nhìn chằm chằm vào vị trí mà cô gái vừa đứng.

Người qua đường nối tiếp nhau, người đi về phía Nam, người đi về phía Bắc, không có ai là Lý Minh Lan.

Nhưng anh nhìn thấy cô trong ký ức. Anh giơ tay lên, áp vào mặt kính.

Bên ngoài không có ai, vì vậy, anh bị kính làm cho lạnh buốt.

Mạnh Trạch ở lại làm việc tại quán ăn nhanh này.

Nghỉ lễ Quốc khánh, Phùng Thiên Lãng tình cờ đến quán ăn, nhìn thấy Mạnh Trạch, Phùng Thiên Lãng ngạc nhiên, cậu ta tưởng là sinh viên giỏi đến làm thêm trong kỳ nghỉ, nói: "Mạnh Trạch, so với cậu, tôi thật sự hổ thẹn."

Mạnh Trạch: "Ngồi đi, lát nữa tôi mang đồ ăn đến cho cậu."

Với số điểm của Mạnh Trạch, Phùng Thiên Lãng không thể nào sánh kịp, kết quả lại là Mạnh Trạch phục vụ cậu ta. Phùng Thiên Lãng

cảm thấy rất ngại.

Mạnh Trạch mang đồ ăn đến.

Phùng Thiên Lãng liên tục cảm ơn.

Mạnh Trạch hỏi: "Cậu có tin tức gì của Lý Minh Lan không?"

"Tôi không biết. Người liên lạc nhiều nhất với Lý Minh Lan trong lớp là Chu Phác Ngọc, nhưng cậu ấy nói đã lâu rồi không gặp Lý Minh Lan. Hơn nữa, số điện thoại của Lý Minh Lan đột nhiên bị hủy. Bọn tôi cũng lo lắng không biết cậu ấy có chuyện gì không."

"Cô ấy sống ở đâu?"

"Chỉ nghe nói ở đường nào đó..." Phùng Thiên Lãng không nói rõ được.

Trước khi hỏi, Mạnh Trạch đã đoán được câu trả lời.

Đôi khi, anh tự lừa dối bản thân, cảm thấy không phải Lý Minh Lan không muốn gặp anh, mà là cô không thể.

Một khi bình tĩnh lại, anh cười nhạt.

Làm gì có chuyện không tìm được người? Chính là Lý Minh Lan tự mình trốn đi. Cho dù anh tìm khắp thế giới, nếu cô không muốn thì cô cũng sẽ không xuất hiện.

Lý Minh Lan thật bướng bỉnh và đáng ghét.

*

Một ngày nọ, khi đang lau bàn, Mạnh Trạch liếc thấy bài toán của một học sinh ở bàn bên cạnh, anh lập tức tính ra đáp án.

Học sinh đó lại cau mày, bĩu môi, vắt óc suy nghĩ. Mãi một lúc sau, cậu ta vẽ đầy hình tròn trên giấy nháp, vẫn chưa tìm được đáp án. Cậu ta kêu lên: "Toán học, thật tuyệt vọng."

Giống hệt giọng điệu của Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch bưng khay lên: "Đáp án A."

Học sinh ngẩng đầu lên: "Sao anh biết?"

Mạnh Trạch quay người bỏ đi.

Ngày hôm sau, học sinh đó dẫn phụ huynh đến quán, chỉ vào Mạnh Trạch nói: "Chính là anh ấy, liếc mắt một cái là biết đáp án."

Phụ huynh là một người phụ nữ trung niên, bà ấy cảm giác Mạnh Trạch là sinh viên đi làm thêm: "Hôm qua nó về nhà, mặt mày ủ rũ. Nhưng hôm nay đi học về, nó nói gặp được một anh trai rất giỏi. Thật ra thì, thằng bé nhà tôi đã đuổi mười gia sư rồi, nhưng nó không ngốc, chỉ là tư duy không được nhanh nhạy lắm. Không biết cậu sinh viên này có đồng ý dạy kèm cho con tôi không?"

Người phụ nữ trung niên ăn mặc chỉnh tề, chắc hẳn gia cảnh khá giả.

Thêm một công việc, thêm một sự đảm bảo, Mạnh Trạch làm thêm công việc gia sư.

Bằng chứng học vấn của anh là một giấy báo nhập học của trường danh tiếng.

Người phụ nữ trung niên hỏi: "Tại sao cậu không đi học đại học?"

"Gia cảnh nghèo khó." Mạnh Trạch nói ngắn gọn.

Phụ huynh rất thông cảm, hẹn với anh, ba buổi học đầu tiên là dạy

thử, nếu con bà đạt yêu cầu, thì bà sẽ thuê Mạnh Trạch lâu dài, mức lương rất hậu hĩnh.

Học sinh này không có năng khiếu, nào chỉ là tư duy không nhanh nhạy, cậu ta đích thị là đầu heo.

Chính vì cậu ta ngốc nghếch như vậy, nên cậu ta mới giống Lý Minh Lan.

Học sinh ngốc nghếch có tiến bộ vượt bậc, phương pháp dạy học của Mạnh Trạch trở nên nổi tiếng trong giới nhà giàu.

Anh có quy tắc, không dạy học sinh có thành tích trung bình, chỉ dạy học sinh kém. Học sinh của anh đứa nào đứa nấy đều ngốc.

Các bậc phụ huynh không biết, có thể mời được anh là vì con cái của họ quá ngốc, hay là con cái của họ còn có hy vọng tiến bộ?

Các bậc phụ huynh khen anh kiên nhẫn, một bài toán giảng một lần, học sinh không hiểu, anh có thể giảng mười lần.

Thực ra Mạnh Trạch không kiên nhẫn, nhưng ai bảo Lý Minh Lan đầu óc như heo chứ.

*

Mạnh Trạch đã đổi vài công việc, công việc ổn định nhất là gia sư và nhiếp ảnh.

Thời gian làm việc tại studio chụp ảnh khá thoải mái, khi đi chụp ngoại cảnh, anh có thể vài ngày không đến cửa hàng.

Tương tự, đồng nghiệp của anh cũng đến muộn.

"Cậu đến rồi!" Đồng nghiệp tên là Sài Tinh Tinh, cao to, là một chàng trai nhiệt tình. Giọng nói khá lớn, "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch nghe nhiều tiếng ồn ào này, cũng quen rồi.

“Hôm qua có khách hàng đến gây rối.” Sài Tinh Tinh kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện Mạnh Trạch, “Họ muốn chụp ảnh ở bãi biển mà, tôi đi theo cả ngày. Nhưng sóng gió quá lớn.”

Mạnh Trạch: “Trước khi cậu đi, tôi đã nhắc nhở rồi.”

“Sóng gió là nguyên nhân khách quan chứ? Họ cứ khăng khăng là do kỹ thuật của nhiếp ảnh gia có vấn đề, yêu cầu chụp lại. Ông chủ bảo cậu cứu nguy, chỉnh sửa ảnh là được rồi. Khách hàng chỉ trả một lần tiền, chúng ta không thể làm hai lần việc.” Sài Tinh Tinh chắp tay, “Mạnh Trạch, cứu tôi với, cậu là người tốt mà.”

Trước đây, Lý Minh Lan chắp tay, nói: “Mạnh Trạch, cậu thật sự là người tốt.”

Thái dương của Mạnh Trạch giật giật, hồi lâu không nói gì. Cho đến khi cơn đau qua đi, anh mới lên tiếng: “Tôi không làm không công.”

Sài Tinh Tinh bĩu môi: “Mạnh Trạch, cậu đúng là tham tiền, chuyện gì cũng tính toán chi li.”

“Làm hay không, tùy cậu.”

“Được rồi.” Sài Tinh Tinh miễn cưỡng nói, “Nhà cậu nghèo khó, cậu coi trọng tiền tài.”

“Khi nào cần?”

Sài Tinh Tinh đổi giọng nịnh nọt: “Càng nhanh càng tốt. Không phải tôi yêu cầu, mà là ông chủ.”

“Ừ.”

Được Mạnh Trạch đồng ý, Sài Tinh Tinh yên tâm, đẩy ghế về chỗ ngồi của mình: "Lát nữa tôi gửi cho cậu qua QQ."

"Chia sẻ file đi, gửi qua QQ chậm quá."

Trên máy tính của Mạnh Trạch đăng nhập hai tài khoản QQ.

Một tài khoản, danh bạ có đồng nghiệp, có khách hàng, giờ làm việc thông báo tin nhắn không ngừng.

Một tài khoản khác là số đẹp, người duy nhất trong danh bạ không bao giờ trả lời tin nhắn.

Mạnh Trạch biết mật khẩu của cả hai tài khoản QQ, nhưng anh không đăng nhập vào tài khoản kia. Anh sợ rằng nếu mình đăng nhập vào, sẽ đẩy Lý Minh Lan ra ngoài.

Sài Tinh Tinh chia sẻ file, rồi lại trượt ghế đến: "À đúng rồi, có một cặp khách hàng tốt nghiệp trường Nham Nguy, họ muốn về trường cũ chụp ảnh cưới, còn có cả ảnh mặc đồng phục học sinh. Mạnh Trạch, trước đây cậu học trường Nham Nguy phải không? Có thể nhờ vả được không, để chúng ta vào trường chụp một bộ?"

Mạnh Trạch lạnh lùng trả lời: "Tôi không tốt nghiệp trường Nham Nguy." Anh thậm chí còn không có ảnh kỷ yếu của trường Nham Nguy.

Anh tan làm sớm, vì hôm nay còn có công việc dạy kèm.

*

Học sinh sống trên một hòn đảo nhỏ.

Đây là khu nhà giàu, không có tàu điện ngầm, tuyến xe buýt ít. Lúc hoàng hôn, trên đường chỉ có một mình Mạnh Trạch.

Cho đến khi rẽ vào một góc cua, anh nhìn thấy một cụ già chống gậy.

Cụ già nhìn thấy anh, lập tức tiến lên.

"Chào cậu." Cụ già lấy ra một tờ giấy, "Cho tôi hỏi tòa nhà này đi như thế nào vậy?"

Nơi này toàn là những căn biệt thự kiểu Tây từ thời nhà Thanh, một số có treo bảng tên. Cụ già không nói rõ được số nhà, chỉ viết tên tòa nhà.

Cụ già: "Đây là nhà con trai tôi. Trước đây tôi toàn đi xe đến, hôm nay ra ngoài tản bộ, cứ vòng vèo mãi mà lạc đường."

Thật trùng hợp, nơi cụ già muốn đến chính là tòa nhà mà Mạnh Trạch sẽ đến dạy kèm tối nay.

Mạnh Trạch: "Cụ ơi, cháu cũng đang định đến đó, chúng ta cùng đi nhé."

Cụ già cười tươi, chợt nhớ ra điều gì đó: "Cậu là thầy Mạnh phải không? Tôi nghe cháu tôi nói, tối nay có một gia sư đến dạy. Lần này cháu tôi thi cử có tiến bộ lớn, cảm ơn thầy Mạnh. Thầy có học thức, nhân phẩm tốt, là sinh viên đại học phải không? Mong cháu tôi cũng giống như thầy, thi đỗ vào trường đại học mơ ước."

Cụ già không rõ tình hình, cứ ngỡ người được gọi là "thầy" nhất định là người có trình độ học vấn cao.

Người đứng đợi bên ngoài biệt thự không chỉ có học sinh của Mạnh Trạch, mà còn có cả phụ huynh của học sinh. Đương nhiên họ không phải ra đón Mạnh Trạch, mà là lo lắng cho cụ già bị lạc.

Cụ già nói: "May nhờ có thầy Mạnh dẫn đường."

Phụ huynh học sinh liên tục cảm ơn.

Mấy lần trước, Mạnh Trạch gặp đều là phụ huynh nữ.

Hôm nay mới biết, phụ huynh nam là nhiếp ảnh gia mà anh gặp trong buổi triển lãm sáu năm trước - Ngô Lâm Viễn.

Ngô Lâm Viễn có chút tiếng tăm trong giới nhiếp ảnh, năm đó Mạnh Trạch đã trò chuyện với Ngô Lâm Viễn vài câu về tác phẩm triển lãm.

Không ngờ, Ngô Lâm Viễn vẫn còn nhớ cuộc gặp gỡ thoáng qua giữa họ, cười nói: "Tri âm tri kỷ đấy."

Biết được sự tiến bộ của con trai hoàn toàn là nhờ công lao của Mạnh Trạch, Ngô Lâm Viễn vui mừng khôn xiết, giữ Mạnh Trạch ở lại ăn tối.

Ngô Lâm Viễn hỏi: "Tiểu Mạnh, bây giờ cậu chỉ làm gia sư thôi sao?"

Mạnh Trạch: "Tôi còn làm thêm ở studio chụp ảnh."

"Lần sau đến đây, cậu có thể mang theo tác phẩm của mình." Ngô Lâm Viễn nói, "Quan điểm của cậu rất mới mẻ, nhưng người trẻ tuổi, cái gì cũng không sợ. Có cơ hội, tôi sẽ giới thiệu cậu với những người có uy tín trong ngành."

Mạnh Trạch lịch sự cảm ơn.

Anh rời khỏi nhà họ Ngô, đã hơn chín giờ tối.

Anh thong thả bước đi trên con đường nhỏ, vừa đi vừa ngắm cảnh. Lúc rảnh rỗi, anh thích nghe âm thanh của thời gian.

Chiếc đồng hồ cũ kỹ nhà ông ngoại điểm từng khoảnh khắc mặt trời mọc, mặt trời lặn, điểm từng mùa xuân hạ thu đông, điểm hết năm

này qua năm khác. Kim giây vẫy đuôi: "tích tắc", "tích tắc".

Lý Minh Lan thật nóng tính. Nhiều năm trôi qua rồi, cô vẫn trốn tránh anh.

*

Sau khi sinh con, Lý Minh Lan đã nghỉ ngơi hơn một năm, cho đến khi con cai sữa.

Tiến độ cuộc sống của cô nhanh hơn so với bạn bè cùng trang lứa.

Khi bắt đầu đi làm, cô lại chậm hơn bạn bè cùng trang lứa hai năm.

Vì mang thai nên cô đã ngừng vẽ. Bây giờ cô có thể nói là không có kỹ năng gì.

Đã làm mẹ rồi, không thể sống vô dụng, cô nghe theo sự sắp xếp của bố, ra nước ngoài.

Cô sống trong lâu đài quá lâu, không trải qua sóng gió, đầu óc đơn giản. Bố cô muốn cô ra ngoài trải nghiệm.

Điều đáng mừng là hai năm nay cô không hoàn toàn dậm chân tại chỗ, khi thai giáo cho con, cô thường đọc thơ tiếng Anh, tiếng Anh của cô rất lưu loát.

Ra nước ngoài, coi như đã vượt qua rào cản ngôn ngữ.

Dì út định cư ở nước ngoài từ sớm, đã lâu không gặp Lý Minh Lan. Quan hệ họ hàng rất xa cách.

Khi sống ở nhà dì út, Lý Minh Lan rất khách sáo.

Không quen biết ai, cô cảm thấy mình bị bố bỏ rơi.

Cô không biết mình có khả năng thích nghi từ đâu, sau vài tháng vất vả, cô đột nhiên thông suốt.

Cô theo học trường nghệ thuật, tài năng của cô không hề bỏ rơi cô.

Mỗi lần nghe thấy lời khen ngợi của người khác, cô lại nhớ đến sổ ghi chép mỹ thuật của Mạnh Trạch. Cô đứng trên vai anh nên mới đi xa hơn, nhanh hơn người khác.

Một năm cô mới về nhà một lần, một năm mới gặp con một lần.

Cho đến nay ông bà vẫn không biết cháu gái chưa kết hôn đã sinh con, họ tưởng rằng Vu Ly đã sinh ra một cậu bé bụ bẫm.

Giấu diếm là đúng. Sức khỏe của ông không được tốt, tim có vấn đề, không chịu được kích thích.

Cô chính là cô của Lý Thâm.

Cô cũng không muốn con biết mẹ nó không học hành gì mà sinh ra nó.

Không gặp thì không gặp vậy, đây là sự sắp xếp tốt nhất cho con.

*

Khoảnh khắc về nước chính là lúc Lý Minh Lan vui mừng khôn xiết.

Máy bay hạ cánh, trái tim cô như đang bay lên, bay thẳng lên trời xanh.

Cô đã trở về thành phố của mình.

Con của cô ở đây.

Phía trước khoang máy bay, tiếp viên hàng không nở nụ cười quyến

rũ, nói với từng hành khách đi qua: "Chúc quý khách có một chuyến đi vui vẻ."

Lý Minh Lan cũng cười: "Tôi yêu Tổ quốc tôi."

Giữa đám đông đến đón, cô liếc mắt liền nhìn thấy anh trai và chị dâu, cũng như đứa bé trong vòng tay chị dâu.

Sau đó, ánh mắt cô không thể rời khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé.

Anh chị cô rất quan tâm đến đứa bé.

Lý Thâm được nuôi dưỡng trắng trẻo bụ bẫm. Trời hơi se lạnh, cậu bé mặc áo bông dày, cuộn tròn như một quả bóng. Cậu bé nhìn về phía này, nhìn thấy cô, lại nhìn sang chỗ khác.

Lý Minh Lan vẫy tay với cậu bé.

Lý Thâm lại nhìn cô.

"Anh, chị dâu." Lý Minh Lan gần như nhảy đến trước mặt họ. Quá vội vàng, chiếc vali bị cô kéo lệch đi.

"Ừ." Lý Húc Bân lạnh lùng đến mức gần như vô tình.

"Anh, sao gặp em mà anh vẫn cau mày vậy?" Lý Minh Lan giơ tay vỗ vai anh trai.

Vu Ly cười: "Anh ấy quanh năm suốt tháng đều như vậy, biết em về nước, anh ấy chỉ mong sao đến đây canh trước một ngày."

Lý Minh Lan nhìn đứa bé trong vòng tay Vu Ly, cười tươi: "Thâm à, gọi cô đi con."

Đôi mắt của bé Lý Thâm đảo qua đảo lại, nhìn mặt cô, lại nhìn chân

cô.

Đối với một đứa trẻ, người một năm chỉ gặp vài lần thì có gì khác biệt so với người lạ?

Vu Ly nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Thâm, vẫy vẫy về phía Lý Minh Lan: "Thâm à, gọi cô đi con."

"Cô." Giọng nói trẻ con non nớt vang lên rõ ràng.

"Ơi." Lý Minh Lan đáp lại thật dài, "Thâm ngoan quá."

Đây là thân phận mà cô tự mình lựa chọn, cô không hối hận. Cô thấy may mắn vì có anh trai làm chỗ dựa nên mới có thể sinh con ra.

Cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con trai, muốn ôm chặt, nhưng lại không dám dùng sức, cô véo nhẹ má cậu bé: "Sao lại có đứa trẻ đáng yêu như vậy chứ."

Lý Thâm mở to mắt nhìn cô.

Vu Ly bế đứa bé lên: "Nào, Thâm, để cô ôm con một cái."

Lý Minh Lan lập tức đứng thẳng người, dang hai tay ra.

Lý Thâm không khóc không quấy.

Vu Ly đưa cậu bé qua.

Cậu bé ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan ôm đứa bé bụ bẫm, không nỡ buông tay: "Thâm lớn hơn năm ngoái rồi, cao hơn nữa."

Đôi mắt nhỏ của cậu bé trong veo như nước suối.

Lòng cô mềm nhũn, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai.

Mọi thứ đều xứng đáng, vì con trai của cô, tất cả những gì cô làm đều xứng đáng.

Trên đường về.

Lý Minh Lan vô tình liếc nhìn. Con đường rẽ này chính là con đường cô từng đi học.

Lý Húc Bân xoay vô lăng, cố ý đi đường vòng. Thực ra, đã lâu anh không đi qua cổng trường Nham Nguy nữa.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 69

Sự chú ý của Lý Minh Lan đều dồn vào đứa bé.

Lý Thâm ngồi trên ghế trẻ em, cậu bé rất ngoan, khẽ đung đưa đôi chân mũm mĩm ngắn ngủn.

Đôi mắt Lý Minh Lan tràn đầy ý cười, vuốt ve tấm lưng nhỏ bé của cu cậu.

Xe rẽ vào một góc cua. Lý Thâm đột nhiên nghiêng đầu, ngẩng mặt lên: "Cô."

"Ơi!" Lý Minh Lan đáp.

Cậu bé chỉ ra ngoài cửa sổ xe: "Kia là trường mẫu giáo của con."

Cô cúi đầu áp mặt vào má con trai: "Khi nào cô được nghỉ, cô sẽ đưa đón con đi học được không?"

Vu Ly tiếp lời: "Dạo này công việc của chị rất bận. Thâm à, trước kỳ nghỉ đông cứ để cô chơi với con, con phải nghe lời cô nhé."

Lý Thâm ngoan ngoãn gật đầu.

Lý Húc Bân lái xe về nhà mình: "Tối qua, ông nội đột nhiên có việc, bố mẹ đã đến đó rồi."

Lý Minh Lan quan tâm hỏi: "Sức khỏe của ông nội thế nào rồi ạ?"

"Không có gì nghiêm trọng. Nhưng bệnh vặt thì không ít." Lý Húc

Bân nói, "Em ngồi máy bay lâu như vậy cũng mệt rồi, nghỉ ngơi một ngày đi, ngày mai chúng ta đến thăm ông."

Sắp đến giờ ăn cơm. Vu Ly đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn ngon, chỉ cần hâm nóng lại là có thể dọn lên bàn.

Lý Minh Lan nói muốn phụ giúp.

Vu Ly thương em gái: "Em chơi với Thâm đi, nó ngoan l."

Lý Minh Lan cười với chị dâu.

Lý Thâm có một chiếc ghế cao dành riêng cho mình, ở độ tuổi này, cậu bé không thể tự trèo lên được.

Lý Minh Lan bế cậu bé lên, đặt cậu bé lên ghế cao.

Lý Thâm ngồi ngay ngắn, cầm chiếc thìa và bát sứ bé xíu của mình.

Lý Minh Lan trêu cậu bé: "Có muốn cô đút cho con ăn không?"

Lý Thâm nghiêm nghị nói: "Con tự ăn được."

"Con thích ăn món gì?"

"Bố nói, lúc ăn cơm không được làm phiền người khác."

Lý Minh Lan bị đứa bé dạy dỗ ngược lại. Cô cười, đột nhiên phát hiện đứa bé đang cau mày.

Cô có đôi mắt biết cười, nhưng lông mày và đôi mắt của đứa bé lại không hề có chút thân thiện nào của cô... giống hệt người kia.

Nhà họ Lý đến thăm ông nội Lý.

Ông nội Lý vẫn đang bị ốm, lì xì cho Lý Thâm một bao lì xì.

Lý Thâm cảm ơn: "Chúc ông cố sức khỏe."

Ông nội Lý ôm chắt trai, cười híp cả mắt.

Khuôn mặt ai nấy đều rạng rỡ. Lý Thâm áp mặt vào má ông cố, là người bình tĩnh nhất.

Lúc Lý Thâm mới sinh ra, Lý Minh Lan thấy may vì con trai không khóc không quấy. Đến lúc này, cô lại băn khoăn, tại sao con không cười?

Lý Minh Lan gặp bố mẹ một lúc, sau đó vẫn về nhà anh trai ở.

Đến ngày cô đón con tan học, cô vui mừng khôn xiết, như thể mình trở lại tuổi thơ, bước chân như bay.

Cô giáo nhìn thấy khuôn mặt lạ, hỏi: "Cho hỏi cô là?"

"Tôi đến đón Lý Thâm."

Cô giáo xác nhận lại: "Trước đây chưa từng gặp cô, cô là gì của bé?"

"Tôi là cô của bé." Lý Minh Lan mỉm cười nhìn con trai.

Lý Thâm trong lớp học đang nhìn cây lớn ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Những đứa trẻ bên cạnh la hét ầm ĩ.

Lý Thâm không hề bị ảnh hưởng.

Cô giáo gọi: "Lý Thâm, cô của con đến đón con này."

Lý Thâm nhìn sang.

Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Lý Minh Lan, cậu bé không hề tỏ ra vui mừng. Cậu bé đứng dậy khỏi chiếc ghế đẩu nhỏ, cầm chiếc ba lô mini bên cạnh, vẫy tay chào cô giáo: "Tạm biệt cô."

Sau đó, lại lễ phép nói: "Cô."

Giờ tan học, trong và ngoài trường mẫu giáo đều ồn ào náo nhiệt, duy chỉ có Lý Thâm được Lý Minh Lan dắt tay lại đặc biệt yên lặng.

Cô hỏi: "Thâm à, cô đến đón con, con có vui không?"

Lý Thâm ngẩng khuôn mặt tròn lên, cậu bé bị ánh nắng chiều làm híp mắt: "Vui ạ."

Lý Minh Lan che nắng cho cậu bé: "Nhưng sao con không cười?"

"Bố cũng không cười."

"Bố" mà Lý Thâm nói đương nhiên là Lý Húc Bân, nhưng Lý Minh Lan theo phản xạ có điều kiện lại nghĩ đến người nào đó, dù có thi được hạng nhất khối thì sắc mặt cũng như nhà có đám tang vậy.

Cô xua đi hồi ức về người kia: "Nhưng mẹ thích cười mà."

"Con là con trai, con phải giống bố. Con không cười." Lý Thâm nói rất kiên quyết.

*

Lý Minh Lan đợi anh trai về nhà, liền nghiêng đầu quan sát.

Lý Húc Bân đã lâu không gặp em gái tinh nghịch, anh vô cùng nhớ nhung, nhưng trên mặt vẫn không hề gợn sóng: "Thâm đâu rồi?"

"Chị dâu đang tắm cho con." Lý Minh Lan nhăn mũi, "Thâm nói chỉ cho mẹ tắm cho con thôi." Cô lại thành người ngoài rồi.

"Ừ."

Cô chọc chọc vai anh trai: "Anh, anh suốt ngày cau mày, làm hư cả Thâm rồi."

"Đây gọi là điềm tĩnh."

Bốn tuổi không phải là độ tuổi nên điềm tĩnh. Cô hỏi: "Có phải là Thâm không thích cười không?"

Chuyện em gái có thể phát hiện ra sao Lý Húc Bân lại không nhận ra được. Anh không nhắc đến một nửa gen khác của Lý Thâm: "Thâm rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn, từ nhỏ đã có thể không thể hiện buồn vui trên mặt."

"Nói bậy."

"Em tưởng ai cũng giống như em, suốt ngày cười cười nói nói, chẳng nghiêm túc gì cả."

Cuộc trò chuyện của hai anh em chuyển từ cửa ra vào sang phòng khách.

Lý Húc Bân cởi áo vest, nới lỏng cà vạt: "Ở nước ngoài thế nào? Em ra ngoài có quen không?"

Lý Minh Lan kêu lên: "Anh, bây giờ anh mới hỏi câu này thì có phải là quá muộn rồi không?"

"Cho dù đày em ra ngoài vũ trụ, em cũng có thể tìm thấy niềm vui."

"Làm gì có niềm vui nào." Cô nhấc chân lên, ngồi lên tay vịn ghế sô pha, "Anh, em bận lắm."

"Bận gì? Anh tưởng em sẽ về nước hai lần một năm." Em gái nhà

anh chỉ mong sao ôm con trai hai mươi bốn tiếng một ngày.

"Học phí trường nghệ thuật đắt đỏ, chi phí sinh hoạt lại cao, em phải tiết kiệm lắm mới dành dụm được..." Lý Minh Lan giơ ngón trỏ lên, "tiền vé máy bay một lần."

Lý Húc Bân khựng lại: "Có phải thiếu tiền sinh hoạt không?"

"Năm nay em hai mươi ba tuổi, con cũng bốn tuổi rồi. Anh, anh đừng coi em là trẻ con nữa, anh và bố mẹ đã vất vả vì em rất nhiều, em thấy rất áy náy, bây giờ hễ rảnh rỗi là em đi làm thêm, tự kiếm tiền."

Lý Húc Bân muốn mắng em gái, có ghế sô pha không ngồi, ngồi tay vịn làm gì? Nhưng lời nói ra lại thành tiếng thở dài: "Mấy năm nay, em vất vả rồi."

"Anh và chị dâu nuôi con cũng không dễ dàng phải không?"

"Thâm rất hiểu chuyện, là một đứa trẻ cực kỳ thông minh."

Lý Minh Lan muốn lật đổ ảnh hưởng di truyền của người nào đó, để con trai trở nên lạc quan yêu đời giống như cô.

Nhưng nghĩ lại, con trai thừa hưởng trí tuệ của người kia cũng không tệ.

*

Không ai nhắc đến chuyện cấp ba của Lý Minh Lan, cô không còn đi qua trường Nham Nguy nữa.

Nhưng đi đường lại nghe thấy người ta nói trường Nham Nguy dạo này đang thi công, tiếng ồn rất lớn, ảnh hưởng đến việc học của học sinh.

Lại thi công? Khi Lý Minh Lan học lớp 12, trường cũng đang sửa chữa nhà thi đấu.

Năm đó đã là quá khứ, những người trong quá khứ đang bôn ba trên hành trình của riêng mình, có lẽ sẽ có lúc gặp lại nhau.

Giả sử một ngày nào đó gặp lại Mạnh Trạch, chắc chắn anh sẽ tràn đầy khí thế.

Cô cũng không thể thua kém.

Người bạn học đầu tiên mà Lý Minh Lan tình cờ gặp lại không phải là Mạnh Trạch.

Hôm đó, cô dắt Lý Thâm đi siêu thị, đột nhiên nhìn thấy một cái đầu ló ra phía trước.

Là lớp phó.

Cô hoảng hốt cúi người xuống, nấp sau kệ hàng: "Thâm à, cô chơi trốn tìm với bạn học, chúng ta lén trốn nhé."

Lý Thâm ngẩng đầu lên hỏi: "Cô cũng chơi trốn tìm sao?"

Lý Minh Lan dắt tay con trai, vừa lùi lại phía sau, vừa dỗ dành: "Thâm à, ở trường mẫu giáo con có chơi trốn tìm với các bạn không?"

Lý Thâm bước những bước chân ngắn, chạy theo cô: "Con không thích chơi."

"Tại sao?" Chẳng lẽ con trai cũng không hòa đồng?

"Con tìm thấy họ rất nhanh, nhưng họ không tìm thấy con." Lý Thâm lắc đầu, "Không vui."

Lý Minh Lan lại thò đầu ra.

Không thấy lớp phó nữa.

Cô không dám nán lại, bế Lý Thâm lên, nhanh chóng về nhà.

*

Từ buổi họp lớp năm năm trước, Lý Minh Lan không còn gặp lại họ nữa.

Khả năng nói dối của cô khá kém, nhỡ đâu cô để lộ sơ hở, các bạn học đoán ra cô đã sớm sinh con, chắc chắn sẽ bàn tán. Đặc biệt là trong lớp có hai kẻ lắm chuyện là Điền Tân và Trịnh Khắc Siêu.

Cô không muốn con bị người khác xì xào bàn tán.

Lý Minh Lan đã kết bạn mới ở nước ngoài. Trong đó, cô thân thiết nhất với một cô gái tên là Thôi Bội Di.

Hai người có một điểm chung, đều là do bố sắp xếp ra nước ngoài, không có kế hoạch gì cho tương lai.

Thôi Bội Di về nước muộn hơn Lý Minh Lan hai ngày, nhưng cô ấy không chịu ngồi yên, gọi điện thoại nói: "Minh Lan, tớ hơi chán, muốn đến thành phố của cậu chơi. Tớ chưa từng đến miền Nam."

"Tớ không rảnh rỗi như cậu, tớ có rất nhiều việc phải làm." Lý Minh Lan bận chơi với con trai.

"Yên tâm đi. Tớ đâu có bắt cậu làm hướng dẫn viên du lịch cho tớ, tớ chỉ gặp cậu một chút thôi, thời gian còn lại tớ tự chơi."

"Được." Lý Thâm chưa được nghỉ đông, ban ngày Lý Minh Lan không có việc gì làm.

“À đúng rồi, một mình tớ đi thì buồn chán lắm, tớ đã rủ Diêu Hi Tân đi cùng rồi, coi như là du lịch hai người.”

Lý Thâm vừa tắm xong, thay áo len trắng sạch sẽ và quần bông, được Vu Ly dắt tay đi ra.

Lý Minh Lan không còn tâm trạng để nói chuyện nữa, nói: “Được.”

*

Hầu hết các bạn học lớp 12/7 đều đã tốt nghiệp, nhóm chat QQ rất vắng vẻ, đôi khi cả tháng cũng không có ai nói chuyện.

Nhưng chỉ cần có người lên tiếng, Mạnh Trạch sẽ không bỏ lỡ.

Khi anh tải ảnh bãi biển lên thư mục chia sẻ.

Sài Tinh Tinh bái lạy lia lịa: “Mạnh Trạch, cậu là Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.” Hành động và biểu cảm của cậu ta còn khoa trương hơn cả Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch lười nói chuyện, ra ngoài hút thuốc.

Anh đã đổi sang một nhãn hiệu thuốc lá khác.

Có người quen hút một loại thuốc lá, cả đời cũng không đổi.

Miệng anh nhạt nhẽo. Khói thuốc lướt qua đầu lưỡi anh, chẳng để lại gì cả. Anh chỉ có thể liên tục đổi nhãn hiệu, hy vọng có loại thuốc lá nào đó có thể điều chỉnh lại vị giác của mình.

Anh hút xong một điếu thuốc, trở lại bàn làm việc.

Không ngờ, hôm nay nhóm chat lớp lại nhộn nhịp lạ thường.

Là lớp phó phá vỡ sự yên lặng: [Có bạn nào liên lạc được với Lý

Minh Lan không?]

Mạnh Trạch đã sớm luyện được chức năng tìm kiếm "Lý Minh Lan", dù trong lịch sử trò chuyện dày đặc, anh cũng có thể nhanh chóng bắt được ba chữ này.

Đầu tiên là không ai trả lời.

Sau đó, Điền Tân xuất hiện: [Cái tên này nghe như ở thế kỷ trước vậy.]

Chu Phác Ngọc: [Không liên lạc được.]

Điền Tân: [Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?]

Trong sách không phải là không có trường hợp sảy thai tử vong. Thời gian năm này qua năm khác, Lý Minh Lan bặt vô âm tín, điều này gần như phóng đại khả năng phỏng đoán của Điền Tân.

Nhưng trong lòng Mạnh Trạch nói, không phải đâu.

Lý Minh Lan chỉ là trốn đi thôi, đây là tính xấu mà cô đã hình thành từ nhỏ.

Lớp phó: [Hôm qua tôi gặp một người ở siêu thị, hơi giống Lý Minh Lan, nhưng sau đó cô ấy lại biến mất.]

Câu nói này như một quả bom, khiến vài bạn học nhảy dựng lên.

Hồ Hàn Nhiên: [Có phải cậu ấy không?]

Lâm Uyển: [Lý Minh Lan thật nhẫn tâm, vừa tốt nghiệp là biến mất.]

Lớp trưởng: [Số điện thoại của Lý Minh Lan có phải vẫn là số cũ không?]

Chu Phác Ngọc: [Số của cậu ấy bị hủy rồi. Bây giờ chắc là người khác dùng rồi.]

Điền Tân: [Nhà mạng đâu có ngốc, một số điện thoại bỏ không quá lâu, đương nhiên sẽ được đưa vào khu vực chọn số lại.]

Mọi người nói qua nói lại, không có kết quả.

Xương sườn bên trái của Mạnh Trạch đột nhiên đau nhói.

Đồ đầu heo đó đã trở lại.

Nghĩ như vậy, cơn đau của anh dịu đi phần nào.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 70

Mạnh Trạch lại với tay lấy thuốc, đứng dậy đi ra ngoài.

Sài Tinh Tinh trời sinh cái mông nóng, ngồi một lúc là phải đứng dậy hít thở không khí, liền đi theo ra ngoài.

Sài Tinh Tinh từng bắt chước cảnh hút thuốc trong phim, cậu ta hút hai hơi, tạo dáng trước gương.

Kết quả trông rất ngượng nghịu.

Mạnh Trạch cúi đầu, xương sườn bên trái vẫn còn đau, anh nghiêng người, có chút vẻ bất cần đời.

Anh ngậm điếu thuốc trên miệng, điếu thuốc không thẳng, nghiêng ở khóe miệng.

Bật lửa mua ở cửa hàng tạp hóa, một tệ một cái.

Sài Tinh Tinh lại nhìn bao thuốc lá trên tay Mạnh Trạch, cũng mua ở cửa hàng tạp hóa sao? Nhãn hiệu rẻ nhất.

Nhưng khuôn mặt nghiêng của Mạnh Trạch rất thanh tú, xương cốt hoàn hảo, khiến điếu thuốc và bật lửa trông sang trọng hơn hẳn.

Hóa ra đàn ông không phải vì hút thuốc mà đẹp trai, mà là người đẹp trai thì hút thuốc mới đẹp trai.

Sài Tinh Tinh cảm thấy Mạnh Trạch không nên học nhiếp ảnh, anh nên làm người mẫu nam trước ống kính của nhiếp ảnh gia, tư thế

đứng xiêu vẹo cũng không che giấu được vẻ lạnh lùng của anh.

Sài Tinh Tinh hỏi: "Mạnh Trạch, cậu sống một mình không thấy cô đơn sao?"

Mạnh Trạch liếc nhìn cậu ta, như thể đang hừ một tiếng: "Ai nói tôi sống một mình?"

"Chứ sao?" Dù tăng ca đến mấy giờ cũng không có ai giục Mạnh Trạch về nhà, chẳng phải là sống một mình sao?

Mạnh Trạch đột nhiên nghiêng người về phía trước.

Sài Tinh Tinh chỉ mong được bê chiếc máy ảnh quý giá nhất của ông chủ đến chụp cho Mạnh Trạch một bức ảnh.

Mạnh Trạch hạ giọng, như đang nói bí mật: "Tôi có bạn gái."

"Hả?" Người đẹp trai như vậy không có bạn gái mới lạ. Sài Tinh Tinh lại nói, "Ồ."

"Bạn gái của tôi," Mạnh Trạch phủi tàn thuốc, lại ngậm vào miệng, "thích tôi nuôi cô ấy."

Như vậy... chẳng phải là đào mỏ sao? Sài Tinh Tinh chợt hiểu ra: "Thảo nào cậu lại liều mạng kiếm tiền như vậy!"

"À đúng rồi, tốt nhất là cậu nên thanh toán cho tôi sớm, tôi không nể nang đâu."

"Được rồi, được rồi, gửi cậu liền." Vì một người phụ nữ, cần gì phải như vậy chứ.

Nói chuyện tiền bạc làm tổn thương tình cảm, Sài Tinh Tinh chuyển sang một chủ đề mới: "À đúng rồi, trường Nham Nguy sắp mở rộng, mấy chiếc xe tải chở đất ra vào, bụi bay mù mịt. Tôi lo lắng đến lúc

chụp ảnh xong, khách hàng lại không hài lòng.”

Mạnh Trạch: “Trường Nham Nguy sắp mở rộng sao?”

Sài Tinh Tinh: “Đúng vậy, nghe nói mấy năm trước bị đình trệ, có một khu vực năm nay mới được cấp phép xây dựng, sắp khởi công rồi.”

Mạnh Trạch nhả khói thuốc.

Đó là nơi kỷ niệm nụ hôn đầu tiên của anh và Lý Minh Lan.

Anh vội vàng hút một hơi thuốc, rồi từ từ nhả ra. Hút mạnh vài hơi, điếu thuốc đã cháy đến ngọn. Anh không dập thuốc, mà để vậy hút một hơi.

Anh phải đến khu rừng nhỏ một chuyến.

Thuốc lá cháy hết, tàn thuốc rơi xuống hết, chỉ còn lại một mẩu nhỏ.

Mạnh Trạch đi đến thùng rác, vứt mẩu thuốc lá đi, khi quay người lại, khóe mắt anh liếc thấy thứ gì đó, liền sững người.

Ở góc đường đối diện, một người phụ nữ đang đắc ý, bước chân nhẹ nhàng, mái tóc đuôi ngựa dài đung đưa qua lại.

Xương sườn vang lên tiếng lành lại, Mạnh Trạch đột nhiên lao ra ngoài.

*

Lý Minh Lan vừa mua một chiếc áo bông nhỏ họa tiết da hổ ở cửa hàng quần áo trẻ em, nghĩ đến việc con trai mặc vào sẽ đáng yêu như thế nào, trong lòng cô vui như nở hoa.

Cô lắc lư túi giấy, ngân nga: “Hai chú hổ con, hai chú hổ con, chạy

thật nhanh, chạy thật nhanh.”

Đến góc đường, cô vô tình quay đầu lại, thật sự nhìn thấy một người “chạy thật nhanh”. Người đó... rất giống người kia.

Ý nghĩ vừa lóe lên, phản ứng đầu tiên của cô là bỏ chạy. Nhìn thấy cầu thang xoắn ốc bên đường, cô lập tức chạy lên.

Đây là văn phòng của một công ty, tầng hai có một cánh cổng sắt màu bạc trắng.

Lý Minh Lan không vào được, nấp bên cạnh cửa.

Vừa rồi cô đứng cách người “chạy thật nhanh” khá xa, chỉ nhìn thấy áo trắng của anh.

Nhưng người kia thích mặc đồ đen.

Hơn nữa, anh đã tốt nghiệp đại học rồi. Người tài giỏi như vậy chắc hẳn sẽ học thạc sĩ, học tiến sĩ. Anh nên ở miền Bắc.

Lý Minh Lan cười ha hả hai tiếng: “Nhất định là nhìn nhầm rồi.”

Cho dù là anh thì sao cô phải trốn? Cô có thể mỉm cười chào hỏi anh, nói với anh rằng cô sống rất tốt.

Lý Minh Lan ôm túi giấy của cửa hàng quần áo trẻ em.

Con trai cô vừa đẹp trai vừa thông minh, đương nhiên cô sống rất thoải mái rồi.

*

Mạnh Trạch không tìm thấy “tóc đuôi ngựa” đó.

Có lẽ chỉ là mái tóc đuôi ngựa dài giống nhau mà thôi. Nhưng anh lại

chắc chắn rằng mình không thể nhận nhầm Lý Minh Lan.

Anh bóc một miếng kẹo cao su, tìm kiếm hết con phố này đến con phố khác, cho đến khi kẹo cao su nhạt nhẽo không còn vị gì.

Anh nhổ vào khăn giấy, vứt vào thùng rác.

Trong miệng còn chút vị dâu tây, anh nghĩ phải đi mua một bao thuốc lá.

Cách đó không xa, một người đàn ông mặc áo khoác đen, hai chân gầy guộc trong chiếc quần bó sát, chạy rất nhanh. Hắn va phải Mạnh Trạch, rồi lập tức quay người lại.

Mạnh Trạch cảm thấy người đàn ông áo khoác đen đã lục túi áo khoác của mình. Anh sờ thử.

Chỉ trong chốc lát, ví tiền của anh đã bị mất. Anh nhanh chóng đuổi theo.

Người đàn ông áo khoác đen thông thạo đường phố ở đây, hắn đã lên kế hoạch đường chạy trốn từ trước. Theo lệ thường, hắn sẽ nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Tuy nhiên, sau khi chạy qua hai con phố, người bị mất đồ phía sau vẫn bám riết không tha.

Thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, người đàn ông áo khoác đen vừa chạy vừa lấy ví tiền ra, hắn giơ cao tay, rải tiền lên không trung.

Những người qua đường ngạc nhiên dừng lại, lũ lượt cúi xuống nhặt tiền.

Đám đông chặn đường Mạnh Trạch.

Anh ngẩng đầu lên, tìm kiếm những tờ tiền đang rơi từ trên trời xuống.

Một trăm tệ, năm mươi tệ, mười tệ, còn có cả tiền lẻ anh được thối lại khi mua kẹo cao su hôm qua.

Bay đầy trời chỉ có tiền, không có tờ giấy trắng bình thường nào.

Người qua đường giải tán, chia nhau số tiền trên mặt đất.

Vì dừng lại một chút, nên khi Mạnh Trạch đuổi theo thì đã không còn thấy bóng dáng người đàn ông áo khoác đen nữa.

Lý Minh Lan rất keo kiệt, chỉ tặng anh vài món đồ, cô cũng chỉ vẽ anh một lần.

Anh cất bức tranh đó trong ví.

Bây giờ lại mất rồi...

Xương sườn bên trái đột nhiên đau nhói, Mạnh Trạch phải cúi gập người.

Đau quen rồi thì không còn để ý nữa, dù sao đi khám ở bệnh viện cũng không tìm ra vấn đề gì, Mạnh Trạch coi đó là do lao lực mãn tính.

Cũng có thể là do phong thấp. Bâu trời âm u, những hạt mưa nhỏ rơi trên lưng anh.

Cơn đau kéo dài một phút, sau đó dịu đi. Mạnh Trạch đứng thẳng người.

Điện thoại trong túi rung lên.

May mà anh để điện thoại và ví tiền ở hai túi áo khoác khác nhau.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói líu lo của Sài Tinh Tinh: "Mạnh Trạch, cậu có thể quay lại một lát không? Ông chủ nói..."

"Không rảnh." Mạnh Trạch đứng thẳng người.

Tối nay anh phải đi dạy thêm.

*

Tối nay Mạnh Trạch dạy hơi mất tập trung.

Nhưng đề bài đủ đơn giản, anh có thể vừa làm vừa giải quyết.

Cậu học sinh ngốc nghếch giống Lý Minh Lan nói rất cung kính: "Cảm ơn thầy Mạnh."

Mạnh Trạch bước ra khỏi phòng, vừa hay gặp Ngô Lâm Viễn đang đi lên lầu.

"Đúng vậy, đang chuẩn bị quảng cáo dầu gội đầu." Ngô Lâm Viễn vừa nói chuyện điện thoại, vừa cười với Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch lịch sự gật đầu.

Ngô Lâm Viễn lại dặn người giúp việc: "Ngoài trời đang mưa, lấy cho thầy Mạnh một chiếc ô."

Người giúp việc lập tức đi lấy ô, lẽo đẽo đi theo sau Mạnh Trạch, đến cửa, cúi người tiễn anh: "Tạm biệt thầy Mạnh."

*

Mưa to dần tạnh. Sau tiếng "ào ào", ông chủ nghe thấy tiếng "cộc cộc cộc", hoặc là tiếng "loảng xoảng".

Nửa đêm đường phố vắng tanh, một chút động tĩnh cũng vang dội như sấm.

Ông chủ miễn cưỡng bò dậy khỏi giường, vừa mặc quần áo, vừa mắng: "Biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

Bên ngoài hiệu thuốc của anh ta treo một tấm biển sáng đèn, giờ làm việc là đến mười giờ tối.

Lúc này đã hơn mười giờ rưỡi, nhưng vẫn có người đến, gõ cửa cuốn liên tục.

Ông chủ đi dép lê, khoác một chiếc áo khoác dài, định mở cửa, lại lùi lại.

Đêm khuya thanh vắng, lỡ gặp phải băng nhóm tội phạm nào đó, thân hình gầy gò như cây đậu của anh ta không thể chịu nổi. Anh ta bật nhạc để lấy dũng khí.

Nhạc dạo vừa vang lên, anh ta thấy an tâm hơn một chút, đi đến mở cửa cuốn nhỏ.

Trước cửa có một cây cổ thụ. Mùa hè, đây là nơi che bóng mát tốt. Nhưng cứ đến tối, những tán lá dày đặc che khuất đèn đường, mờ mờ ảo ảo.

Ông chủ bật đèn.

Vẻ ngoài của người đến đúng là trời ban, lông mày rậm mắt sáng, sống mũi cao, môi mỏng, hơi nhếch lên.

Người có ngoại hình như vậy thật là bổ mắt, nhưng ông chủ lại nói: "Anh bạn đẹp trai, cậu đứng trước cửa nhà tôi giả ma đấy à? Sau này cậu gõ cửa nhẹ nhàng thôi, cậu có biết tôi trời sinh nhát gan như chuột không. À không, con chuột cống bên rãnh nước to bằng con mèo, còn to gan hơn tôi."

“Mua thuốc.”

“Vào đi.” Ông chủ quay người lại nói, “Đóng cửa lại, đừng để chuột vào.”

Mạnh Trạch kéo cửa cuốn nhỏ.

Tiếng kim loại “loảng xoảng” khiến ông chủ đau đầu: “Cậu mua thuốc gì?”

Mạnh Trạch đưa đơn thuốc.

Ông chủ vừa nhìn đã nói: “Không phải tôi nói cậu đâu, cậu có nên đến bệnh viện tái khám không? Để bác sĩ xem cho cậu, bệnh tình của cậu đã thuyên giảm rồi, hoặc là... khụ khụ, vì là thuyên giảm rồi, thuyên giảm thì cậu phải giảm thuốc chứ.”

Tiếng nhạc lớn, ông chủ phải nói to hơn.

Hai chiếc loa gỗ ngay ngắn lúc này đang phát ra âm thanh: “Nhanh sử dụng côn nhị khúc, hừ hừ ha ha.”

Mạnh Trạch bước đến, ấn nút tạm dừng.

Hiệu thuốc lập tức yên tĩnh, ông chủ nghe thấy tiếng “chíp chíp” không rõ từ đâu phát ra bên ngoài, hạ giọng: “Tôi nhát gan lắm, cậu muốn làm gì thì nói trước một tiếng.”

Mạnh Trạch đút hai tay vào túi: “Ví của tôi bị trộm mất rồi, hôm nay ghi nợ trước, ngày mai trả.”

“Gặp trộm à? Cậu đã báo cảnh sát chưa?”

“Chưa.”

“Sao lại không báo cảnh sát?”

“Tôi không mất tiền.”

“Cậu mất cái gì?”

Ngón tay Mạnh Trạch mân mê nút phát nhạc của dàn âm thanh: “Tôi mất một bức tranh. Ngày nào tôi gặp được tên trộm đó, tôi sẽ giết chết hắn.” Anh nói rất nhẹ nhàng.

Nhưng ông chủ lại cảm thấy anh không nói đùa: “Có chuyện gì thì tìm cảnh sát, đừng manh động.”

Ông chủ đứng chỗ sáng.

Chỗ Mạnh Trạch tối om, đôi mắt lại như phát sáng.

Ông chủ sợ kích động Mạnh Trạch, không dám hỏi nữa, xếp hộp thuốc lại, bỏ vào túi.

Mạnh Trạch nhận túi thuốc: “Cảm ơn anh Tạ.”

Ông chủ họ Tạ, tên Sơn Hà.

Đã được người ta gọi là anh, Tạ Sơn Hà cảm thấy vẫn nên khuyên nhủ: “Tôi vẫn nói câu đó, cậu đừng có tự ý uống thuốc. Tất nhiên, không phải tôi bảo cậu ngừng thuốc, cậu phải đến bệnh viện cho bác sĩ chẩn đoán.”

Tạ Sơn Hà muốn nhắc nhở Mạnh Trạch, ngày mai nhớ đến thanh toán, nhưng anh ta không nói ra.

Khi Mạnh Trạch đi ra ngoài, cửa cuốn lại phát ra tiếng “loảng xoảng”.

Vợ của Tạ Sơn Hà khoác áo ngoài, bước ra: “Ai đấy, nửa đêm nửa hôm còn đến gõ cửa, có chuyện gì thì không biết đến khoa cấp cứu

à?”

Tạ Sơn Hà: “Không có gì, không có gì.”

“Không có gì là sao, anh ngậm đắng nuốt cay, nó được nước lấn tới.” Vợ Tạ Sơn Hà hùng hổ nói, “Người đó chưa đi xa phải không, tôi ra mắng cho cậu ta hai câu. Cho cậu ta biết chúng ta không phải dễ bị bắt nạt.”

“Thôi, thôi.” Tạ Sơn Hà vội vàng kéo vợ lại, anh ta chỉ vào đầu, “Người ta có vấn đề ở đây, chúng ta đừng chấp nhặt với cậu ấy.”

“Có vấn đề cũng phải xem giờ giấc chứ, làm phiền giấc ngủ của người khác.”

Tạ Sơn Hà lẩm bẩm: “Căn bệnh này phát tác, cũng không phân biệt ngày đêm.”

*

Mạnh Trạch lội qua vũng nước trên mặt đất.

Mấy năm trôi qua, cánh cổng lớn ở tầng dưới càng ngày càng nặng nề, khi mở cửa phát ra tiếng “kẽo kẹt”, phải dùng sức kéo mạnh, cánh cửa mới mở được một nửa.

Mạnh Trạch nghiêng người đi vào.

Anh đi lên lầu rất chậm, không còn sải bước hai bậc thang một lúc nữa.

Trở về căn nhà của ông ngoại, anh sẽ không bật đèn ngay, mà đi đến tủ giày ở cửa ra vào, lấy một vật dài.

Anh cầm trong tay, vuốt ve vài cái, rồi bật đèn.

Ánh đèn chiếu vào sợi dây đỏ trong tay anh.

Đầu dây có một chiếc đèn lồng nhỏ, sợi dây đỏ thô dài mang không khí vui mừng có trọng lượng, trước đây thường bị vứt ở góc bàn anh.

Đây là dây buộc tóc mà Lý Minh Lan đeo trước kỳ thi thử đại học lần hai.

Sau đó, cô không buộc tóc đuôi ngựa nữa, mà treo dây buộc tóc lên ba lô làm vật may mắn.

Cô rời đi rất vội vàng, không kịp dọn dẹp, những món đồ nhỏ này bị bỏ lại ở đây.

Chỉ có vài món đồ nhỏ. Mất một món, lại ít đi một món.

Mạnh Trạch bóp chiếc đèn lồng, lẩm bẩm một câu: "Ngày nào tôi gặp được tên trộm đó, tôi sẽ giết chết hắn."

Mạnh Trạch rót nước sôi, uống một viên thuốc.

*

Cuối tuần, trời quang mây tạnh.

Lý Minh Lan nghe nói một trung tâm thương mại mới khai trương thủy cung, liền háo hức muốn đưa con trai đi chơi.

Cuộc sống của Lý Thâm rất quy củ. Dù là cuối tuần, cậu bé cũng không ngủ nướng, dậy đúng giờ.

Cậu bé vươn vai, ra ban công tập bài thể dục buổi sáng của trường mẫu giáo, giơ cao tay, duỗi thẳng chân, rất ra dáng.

Cậu bé đã biết tự mặc quần áo, có thể cài cúc áo rất ngay ngắn.

Khi cậu bé mặc áo len đen, Lý Minh Lan hào hứng mở chiếc áo bông họa tiết da hổ ra: "Thâm à, có phải chiếc áo này rất đáng yêu không?"

Lý Thâm không thích: "Con muốn màu đen."

Lý Minh Lan chỉ vào các đường vân đen: "Đây là màu đen mà."

Màu chủ đạo của chiếc áo bông họa tiết da hổ là màu cam ấm áp, các đường vân đen chỉ là để trang trí.

Lý Thâm không vui lắm, mắt nhìn chằm chằm vào chiếc áo khoác đen của mình.

Lý Minh Lan kéo khóa áo bông lên rồi lại kéo xuống. Tại sao con trai lại thích màu đen? Chẳng lẽ lại di truyền từ người kia?

Vu Ly xoa đầu Lý Thâm: "Thâm à, đây là quà cô mua cho con, là tấm lòng của cô đấy."

Lý Thâm ngẩng đầu lên, nhìn Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan tỏ vẻ đáng thương: "Thâm à."

Lý Thâm miễn cưỡng gật đầu, rồi mới mặc áo bông họa tiết da hổ vào.

Chiếc áo bông bị thân hình mũm mĩm của cậu bé làm cho căng phồng, các đường vân càng rõ nét hơn.

Lý Minh Lan không nhịn được cười, cúi người kéo khóa áo cho con trai: "Thâm đáng yêu quá."

Lý Thâm nhìn thấy mình ngốc nghếch trong gương.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 71

Lý Minh Lan xách hai tai hổ, đội mũ lên đầu con trai.

Chiếc mũ rộng hơn một khúc.

Cô đành phải bỏ xuống: "Đi thôi, Thâm à, chúng ta đi thủy cung nào."

Lý Thâm hỏi: "Mẹ, mẹ có đi không?"

Vu Ly mỉm cười: "Con đi chơi với cô trước đi, mẹ bận xong sẽ đến."

Lý Minh Lan dắt con trai ra khỏi cửa.

Đứa bé nhỏ xíu dưới lớp áo bông trông như một chú hổ con mũm mĩm.

Cô vui vẻ cầm máy ảnh chụp hình con trai, vừa hát: "Hai chú hổ con, hai chú hổ con, chạy thật nhanh, chạy thật nhanh."

Lý Thâm không thèm hát theo cô.

Hai mẹ con đi dạo một vòng quanh thủy cung.

Lý Thâm thỉnh thoảng lại hỏi: "Cô ơi, đây là cá gì? Sao nó to thế?"

Lý Minh Lan hỏi nhân viên, rồi từ từ giải thích.

Giống như khi mang thai, cái gì cô cũng không biết, giây trước cô vừa có được câu trả lời, giây sau đã kể lại cho đứa bé trong bụng.

Cô là một người mẹ vụng về, nhưng sự quyết tâm của cô năm đó đều rất đáng giá.

Lý Minh Lan dắt con trai ra khỏi thủy cung: "Thâm à, ở đây có vui không?"

"Vui ạ." Lý Thâm ngẩng đầu lên cao, "Cô ơi, cô giáo nói cá mập rất to, sao ở đây không có cá mập?"

"Cá mập rất hung dữ, sẽ ăn hết những con cá lớn cá bé khác."

Lý Thâm hiểu ra: "Cá mập là kẻ xấu."

"Thâm à, con đói bụng chưa?"

Lý Thâm gật đầu.

"Đi thôi." Cô lắc lắc bàn tay nhỏ bé của con trai, "Chúng ta đi ăn suất ăn hạnh phúc dành cho trẻ em."

Dòng người trong thủy cung chen chúc đi ra ngoài, Lý Minh Lan đang định đi vòng ra hành lang bên ngoài rộng rãi, bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông đứng trên thang cuốn.

Anh đang cúi đầu nhìn điện thoại.

Thang cuốn đi lên, hai người càng lúc càng gần, chỉ cần anh ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cô.

Lý Minh Lan thót tim, tay cũng theo đó mà siết chặt lại.

Những ngón tay mũm mĩm của Lý Thâm bị véo một cái: "Cô ơi."

Lý Minh Lan kéo con trai, vội vàng lùi lại. Cô khom người, len lỏi trong đám đông.

Trước đó đã quyết định, khi gặp lại nhau khí thế không thể thua kém. Nhưng lúc này, cô đang dắt theo một đứa trẻ rất giống anh.

Năm đó, cô đã nhờ anh trai nhắn lại rằng đứa bé không còn nữa, hai người không còn liên quan gì đến nhau.

Năm năm qua, hai người mỗi người một ngả, thực ra cuộc sống của cô cũng khá thoải mái.

Lý Thâm bây giờ là con của anh trai cô, nếu Mạnh Trạch biết được sự thật thì sẽ chỉ thêm rắc rối.

Gặp nhau chi bằng hoài niệm.

Lý Minh Lan chỉ muốn chạy trốn.

Đôi chân ngắn ngủn của Lý Thâm làm sao chạy nhanh được?

Lý Minh Lan cúi người bế con trai lên, nhấc thử một cái, rồi chạy về phía trước.

Lý Thâm ngả đầu lên vai cô: "Cô ơi, cô lại chơi trốn tìm với bạn học nữa à?" Cậu bé ôm lấy cổ cô, mắt nhìn xung quanh.

"Thâm giỏi thật đấy." Lý Minh Lan giữ chặt lưng con trai.

Phật tổ phù hộ, ngàn vạn lần đừng để bị người đó đuổi kịp.

Cô không dám đi thang cuốn - thang cuốn nằm ở sảnh giữa, rất dễ thấy.

Trốn vào cửa hàng là tiện nhất. Lý Minh Lan bế con trai vào một cửa hàng gần đó. Vào cửa trước, ra cửa sau.

Cho đến khi cô lại thấy anh đi thang cuốn xuống lầu.

Hơi thở nghẹn lại trong cổ họng cô cuối cùng cũng được thở ra.

"Cô ơi, cô thắng rồi à?" Lý Thâm thấy cô dừng lại, ngẩng đầu hỏi.

"Chắc là thắng rồi." Lý Minh Lan thở hổn hển, "Thâm à, con xuống trước đi."

Không ngờ, cậu bé lại nặng như vậy. Cô đi một đoạn đường ngắn như thế, tay bế con trai đã không chịu nổi nữa.

Lý Thâm lập tức muốn nhảy xuống: "Cô bế không sướng bằng mẹ bế."

Lý Minh Lan đặt con trai xuống: "Khổ chị dâu tôi rồi." Bế một đứa trẻ mệt như khiêng một bao gạo vậy.

"Cô ơi, cô chơi trò chơi với bạn học, con ngồi đợi cô." Lý Thâm bị xóc nảy đến mức khó chịu, "Con không chạy đâu."

"Thâm à, người bạn học này của cô không chỉ muốn chơi trốn tìm với cô, mà còn muốn chơi với con nữa."

"Sao lại muốn chơi với con? Chú ấy đâu phải bạn học của con."

"Nhưng con đang ở cùng cô." Lý Minh Lan chỉnh lại gấu áo cho con trai, "Con không được để chú ấy nhìn thấy mắt của con."

Lý Thâm mở to đôi mắt như lá liễu: "Tại sao ạ?"

"Bởi vì..." Cô thuận miệng nói, "Mắt của con rất đẹp, chú ấy thích cướp đi những thứ đẹp nhất của người khác."

Lý Thâm che mắt lại: "Cô đừng sợ, con trốn đây."

"Đúng rồi, chúng ta trốn thôi." Lý Minh Lan cười, "Đi nào Thâm,

chúng ta đi ăn cơm."

Nếu còn không ăn cơm, cái bụng tròn xoe của con trai sẽ xẹp lép mất.

*

Cũng thật trùng hợp, nhà hàng đồ ăn nhanh này chính là nơi Lý Minh Lan hẹn hò lần đầu tiên.

Một vị khách rời đi. Chỗ ngồi trống đó vẫn là chỗ cô đã ngồi năm xưa.

Cô dắt con trai lại đó: "Thâm à, con ngoan ngoãn ngồi ở đây nhé. Cô đi mua suất ăn trẻ em cho con."

Lý Thâm thực sự rất ngoan ngoãn.

Cậu bé nhìn thấy dòng người qua lại bên ngoài cửa kính.

Không biết trong đó có bạn học của cô hay không. Cô rất giỏi, chơi trốn tìm hai lần đều thắng. Cậu bé muốn giống như cô.

Cậu bé nhìn thấy khuôn mặt mờ ảo của mình trên kính.

Cô nói không được để bạn học của cô nhìn thấy mắt của cậu bé. Cậu bé phải trốn đi.

Lý Thâm dùng tay che mắt lại.

Xung quanh tối om.

Cậu bé hé mở các ngón tay, lén nhìn ra ngoài.

Vẫn sẽ bị phát hiện.

Lý Thâm cúi đầu suy nghĩ mãi, đột nhiên, cậu bé lóe lên một ý tưởng, cậu bé kéo mũ áo bông lên, che kín đầu.

Chiếc mũ trùm đầu hình hổ lớn che khuất nửa trên khuôn mặt cậu bé. Cậu bé tiếp tục kéo xuống, cho đến khi vành mũ chạm đến chóp mũi.

Cậu bé ngồi yên.

Như vậy sẽ không ai nhìn thấy mắt của cậu bé nữa.

*

Mạnh Trạch đã từng làm việc bán thời gian ở nhà hàng đồ ăn nhanh này trong nửa năm. Sau khi làm gia sư, thời gian kín mít, anh đã nghỉ việc ở đây.

Nhưng mỗi lần đi ngang qua, anh đều nán lại bên cạnh chỗ ngồi hẹn hò năm xưa.

Lúc này, người ngồi ở chỗ của anh ngày trước là một đứa trẻ mặc áo bông hình hổ.

*

Lý Thâm liếc nhìn thấy một bóng người đứng bên ngoài cửa kính.

Cậu bé mím môi.

Người này có phải là bạn học của cô không?

Lý Thâm cúi đầu xuống rất thấp. Thỉnh thoảng, cậu bé lại hơi nghiêng đầu, quan sát người bên ngoài.

Góc áo sơ mi trắng của người này lộ ra.

Lý Thâm nhìn xuống dưới.

Trên đôi giày trắng của người này có vẽ một con cá, là con cá lộ ra răng nanh.

Cá mập? Là kẻ xấu sao?

*

Cửa kính được ánh nắng mùa đông chiếu sáng rực rỡ, phản chiếu hình bóng của Mạnh Trạch.

Anh không quan tâm đến ai, bất kể người ngồi bên trong là ai, anh áp lòng bàn tay lên cửa kính.

Quả nhiên, dù đã được ánh nắng chiếu vào lâu như vậy, cửa kính vẫn lạnh lẽo.

*

Khi Mạnh Trạch đưa tay ra.

Lý Thâm lập tức nín thở, cụp mắt xuống, cậu bé lại nghiêng đầu nhìn bàn tay bên ngoài cửa kính.

Bàn tay của người này dài và cứng, có lẽ là một người rất khỏe mạnh.

Người này đứng một lúc lâu cũng không đi.

Lý Thâm mở lòng bàn tay ra, đột nhiên vỗ vào cửa kính.

Khoảnh khắc này, hai bàn tay, một lớn một nhỏ, lần lượt áp vào hai bên cửa kính.

*

Mạnh Trạch cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy một bàn tay nhỏ xíu mũm mĩm.

Anh đã đi ngang qua nơi này vô số lần, người duy nhất áp tay vào tay anh lại là một đứa nhóc.

Anh áp sát vào cửa kính.

Đứa bé đội mũ hình hổ, dựng hai tai hổ lên, cúi đầu, chỉ để lộ cái miệng nhỏ chúm chím đỏ hồng.

Có lẽ là ảo giác, cái miệng nhỏ này hơi giống hình dáng của Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch rút tay lại, quay người bỏ đi.

*

Lý Thâm thở phào nhẹ nhõm. Cậu bé đã hoàn thành nhiệm vụ cô giao phó, trò chơi trốn tìm của cậu bé cũng đã chiến thắng.

Hai tay cậu bé đặt trên bàn, đột nhiên, cậu bé nắm chặt tay thành nắm đấm, rồi lại xòe những ngón tay nhỏ tròn ra.

Vừa rồi cậu bé cảm nhận được, là sự lạnh lẽo của cửa kính và hơi ấm của ánh nắng mặt trời.

Cậu bé lại áp bàn tay nhỏ lên cửa kính, hình như không còn ấm như vừa nãy nữa?

Thật kỳ lạ.

Lý Thâm chống cằm, lặng lẽ chờ cô.

*

Lý Minh Lan quay lại chỗ ngồi, thấy con trai đã đội mũ.

Chiếc mũ quá lớn, hai tai hổ rũ xuống.

Cô hỏi: "Thâm, con lạnh à?"

Lý Thâm bị chiếc mũ lớn che khuất tầm nhìn: "Cô ơi, cô nói không được để bạn học của cô nhìn thấy mắt con, nên con trốn rồi."

"Thâm ngoan quá, trò chơi kết thúc rồi."

Lúc này Lý Thâm mới yên tâm bỏ mũ ra.

Biết cậu bé có thói quen ngủ trưa, sau khi ăn xong, Lý Minh Lan bế cậu bé lên: "Thâm à, chúng ta về nhà thôi."

Bên ngoài nổi gió, cô đội mũ cho con trai, cô cũng đội mũ rộng của áo hoodie lên.

Vào đúng dịp cuối tuần, trung tâm thương mại đã dựng một khu vui chơi mở trong nhà, có một tấm bạt lò xo, và một bể cát lớn, coi như là khu vui chơi trẻ em tạm thời.

Lý Thâm nằm gọn trong vòng tay Lý Minh Lan, ngủ gà ngủ gật, nhưng lại nghe thấy tiếng cười của trẻ con. Cậu bé hé mắt, nhìn thấy mô hình ô tô trên áp phích, lập tức tỉnh dậy: "Cô ơi, con muốn chơi."

Lý Minh Lan bế cậu bé đến đó, đặt xuống: "Đi đi."

Cậu bé chạy đến nhập hội với những đứa trẻ khác.

Cô vỗ vỗ cánh tay. Cô phải chăm chỉ tập luyện thôi, nếu không đợi con trai lớn hơn một chút, cô sẽ không bế nổi nữa.

Đột nhiên, Lý Thâm giẫm lên đống cát, dường như sắp ngã.

Lý Minh Lan lo lắng, vội vàng bước tới, khi vẫy tay, cô va vào lưng một người. Cô xin lỗi, quay đầu lại thì thấy có một người khác đứng bên cạnh.

Cô vén vành mũ lên, ánh mắt chạm phải ánh mắt của đối phương.

Cô mở to mắt.

Ngược lại, Mạnh Trạch rất bình tĩnh. Mái tóc đuôi ngựa mà anh nhìn thấy hôm đó chính là Lý Minh Lan. Dù cô có hóa thành tro, anh cũng nhận ra.

Cô không chết.

Anh vẫn luôn đợi cô đến nói với anh rằng cô không sao.

Trong giây lát, cả hai đều không nói gì.

Lý Minh Lan siết chặt dây mũ, giả vờ như hai người không quen biết, định bỏ đi.

Nhưng bị Mạnh Trạch nắm lấy cổ tay: "Lý Minh Lan."

"Hi, thật trùng hợp." Cô nở nụ cười tươi rói.

Anh thờ ơ như băng.

Cô vẫn như trước, cột tóc dài, trông lúc nào cũng trẻ hơn tuổi thật.

Cô không hề tiều tụy. Ngược lại, Mạnh Trạch cảm thấy cô tràn đầy sức sống.

Thực ra Lý Minh Lan sắp chết vì lo lắng rồi.

Cô lo Lý Thâm đột nhiên chạy đến.

Đôi mắt và lông mày của Lý Thâm là bản sao của Mạnh Trạch, Mạnh Trạch sẽ đoán ra sự thật ngay lập tức.

Cô lo lắng kéo mũ.

"Cậu đã đi đâu?" Mạnh Trạch đã tự hỏi mình vô số lần, câu trả lời đều là cô đã trốn đi.

"Tôi thi trượt đại học rồi. Cứ học đại một trường nào đó cho có bằng cấp thôi, hahaha." Cô cố tình cười lớn, ánh mắt liếc nhìn khu vui chơi trẻ em.

Lý Thâm đang nhìn mô hình trên bục cao.

Mạnh Trạch chú ý đến ánh mắt của cô, cũng nhìn theo.

Lý Minh Lan lập tức nói: "Mạnh Trạch, cậu sống thế nào? Cuộc sống có vui vẻ không? Hahaha."

"Không vui bằng cậu, cười không to bằng cậu." Anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh tanh.

Cô không cười nổi nữa. Bởi vì Lý Thâm đã bò ra khỏi bể cát, sắp chạy đến chỗ cô.

Cô quay người: "Tôi đi đây."

Nhưng tay cô vẫn nằm trong lòng bàn tay anh. Cô lại cười ha ha hai tiếng: "Bạn học, có thể buông ra không?"

Hỏi cũng như không, anh nắm chặt hơn.

Thấy Lý Thâm chạy đến, tim cô như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Trong lúc nguy cấp, cô nói: "Cậu mau buông ra, nếu không bạn trai

tôi đến, sẽ rất phiền phức đấy."

Mạnh Trạch nhẹ nhàng hỏi: "Cậu, có, bạn, trai?"

Lý Thâm càng chạy càng gần.

Mọi chuyện đã không còn đường lui nữa, dù sao cũng sẽ bị bại lộ. Lý Minh Lan cắn răng, muốn trút giận cho quá khứ của mình: "Tôi được nhiều người yêu mến, có bạn trai chẳng phải là chuyện đương nhiên sao? Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi sẽ mãi mãi nhung nhớ cậu à?"

Miệng lưỡi cô sắc bén, nhưng cổ tay bị nắm đau, cô tức giận chỉ có thể dùng tay kia liên tục kéo mũ, siết chặt dây mũ, cả khuôn mặt bị dây thun siết chặt.

Lý Thâm chậm bước.

Chiếc mũ của cô sắp che khuất mắt cô rồi, trò chơi trốn tìm lại bắt đầu sao?

Người đang nói chuyện với cô mặc áo sơ mi trắng, rất giống, rất giống người vừa đứng bên ngoài cửa kính.

Đột nhiên, Lý Thâm đội mũ hình hổ lên, hai tai lắc lư. Cậu bé chạy về phía đống cát.

Lý Minh Lan thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh Trạch im lặng trước.

Lý Minh Lan cười chế giễu, có lẽ là bị cô chặn họng đến mức không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, anh hỏi: "Lý Minh Lan, cậu thực sự có bạn trai rồi sao?"

"Cậu hỏi thừa."

"Cậu trả lời cho đàng hoàng." Đây giống như một lời cảnh cáo.

Cô mất tập trung, cho đến khi nhìn thấy Vu Ly đến.

Lý Thâm tinh mắt, chạy ra khỏi đống cát, chạy về phía Vu Ly.

Lý Minh Lan hoàn toàn yên tâm. Tâm trạng thoải mái, nói chuyện cũng khách sáo hơn không ít: "Mạnh Trạch, tôi còn có việc, tôi đi trước đây."

"Lý Minh Lan, tôi đang hỏi cậu."

Cô đột nhiên cười: "Người theo đuổi tôi xếp hàng dài từ đông sang tây thành phố, tôi chỉ chọn đại một người sống ở trung tâm thành phố thôi."

Câu trả lời mập mờ, đúng là phong cách của cô.

Không phải Mạnh Trạch chưa từng nghĩ đến việc tại sao cô lại trốn tránh, vì cô đã có người mới.

Cô thích những người đẹp trai, cô thích những người có chỉ số IQ cao. Lý Minh Lan chưa bao giờ là người si tình, "sự yêu thích" của cô vô cùng hời hợt.

Thấy anh hồi lâu không trả lời, Lý Minh Lan gọi: "Này."

Mạnh Trạch nói: "Cậu đừng chọc tôi."

Lý Minh Lan khiêu khích: "Hung dữ cái gì."

Vẻ mặt Mạnh Trạch đột nhiên dịu lại: "Lý Minh Lan, tôi không giống như trước nữa, bây giờ tôi thực sự có thể giết cậu."

Đây không phải là lần đầu tiên anh nói như vậy. Lần trước anh nói như thế, đã dẫn đến hậu quả nghiêm trọng - cô mang thai.

Cô thấy mắt anh đen láy, u ám, đuôi mắt xếch lên như một mũi tên săn mồi.

Không nên đối đầu trực tiếp, cô tạm thời dùng kế hoãn binh, dịu giọng: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, có gì từ từ nói, đừng giết tôi."

Thời gian dường như quay trở lại khoảnh khắc năm năm trước, cô nắm tóc anh, nũng nịu cầu xin anh.

Tai Mạnh Trạch lập tức mềm nhũn.

Chỉ có cô mới gọi tên anh liên tục hai lần, đọc nhanh, đôi khi biến thành "Mạnh Trách", đôi khi biến thành "Mạnh Ni", dù biến đổi thế nào, chung quy vẫn là giọng nói của Lý Minh Lan, chà xát lên dây thần kinh thính giác của anh.

Đã lâu không nghe thấy âm thanh dễ chịu như vậy.

Mạnh Trạch buông cổ tay cô ra.

Trên đó đã bị anh nắm đến hằn lên vết đỏ.

Anh xoa xoa: "Có đau không?"

"Đau chứ, rất đau."

Đúng vậy, Lý Minh Lan luôn nói như vậy, giống như đang kêu đau, nhưng thực chất lại giống như làm nũng.

Anh buông tay.

Nhưng cô quay đầu bỏ chạy.

Mạnh Trạch đuổi theo: "Lý Minh Lan, cậu đi đâu?"

Lý Minh Lan cúi người, thấy Lý Thâm vẫn chưa chạy ra khỏi quảng trường, cô ôn tồn nói: "Ở đây nóng quá, chúng ta đi ngồi một lát đi."

"Nhà hàng đồ ăn nhanh."

Hai người đến nơi hẹn hò lần đầu tiên.

Mạnh Trạch nhất quyết muốn ngồi ở chỗ cũ.

Còn Lý Minh Lan lại muốn đến góc khuất.

Vừa rồi từ xa cô nhìn thấy mũ của Lý Thâm bị gió thổi bay, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn.

Ở khoảng cách xa như vậy, Mạnh Trạch chưa chắc đã nhìn rõ Lý Thâm, nhưng Lý Minh Lan không muốn mạo hiểm: "Mạnh Trạch, chỗ đó nắng quá."

Làm nũng là tuyệt chiêu, Mạnh Trạch đi theo cô đến góc khuất.

Hai người lại ngồi đối diện nhau, nhưng mọi thứ đã khác xưa.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 72

Lý Minh Lan ở nước ngoài đã phải chịu không ít khổ cực, cô luôn báo tin vui chứ không báo tin buồn về nhà, khi gặp khó khăn, việc đầu tiên cô làm là nuốt nước mắt vào trong.

Mạnh Trạch nói anh không giống như trước nữa.

Có thể khác biệt như thế nào? Vẻ mặt lạnh lùng là nhãn hiệu của anh.

Lý Minh Lan mới là người thay đổi. Lý Minh Lan vô tư vô lo đã biến mất.

Bố Lý đang gánh vác khoản học phí khổng lồ của trường nghệ thuật.

Lý Minh Lan áy náy, nghĩ rằng sinh hoạt phí thì không nên làm phiền bố mẹ và anh trai nữa. Cô đã xin làm thêm ở thư viện trường, còn làm trợ lý cho một giáo sư, làm những công việc lặt vặt.

Cô nói với anh trai rằng mình bận, là bận thật.

Cô muốn thường xuyên bay về gặp con trai. Nhưng cô đã là người lớn, cô không thể dựa dẫm vào gia đình cả đời.

Lựa chọn là do chính mình đưa ra, cô chưa bao giờ than thở.

Tuy nhiên, ngồi ở đây, nhìn đối phương, cô nhớ lại sự bối rối của mình khi mới ra nước ngoài, sự oán giận đột nhiên dâng lên.

Chuyện năm xưa, người trước mặt này mới là nguyên nhân chính.

Lý Minh Lan không còn giữ được giọng điệu tốt đẹp, cô bắt chéo chân, đẩy ghế ra sau: "Cậu có chuyện gì?"

Không đợi anh lên tiếng, cô lại nói: "Tôi nói trước, nếu cậu muốn giết tôi, tôi sẽ bước qua xác bạn trai tôi trước."

"Lý Minh Lan, cậu ngoại tình."

Cô khó hiểu: "Cậu đang nói nhảm gì vậy?"

"Chúng ta chưa hề nói chia tay." Anh nói từng chữ một, lại còn rất hùng hồn.

Nhưng cô lại nhớ đến, lần hẹn hò đầu tiên, họ đã nói lời chia tay, mỗi người nói một lần, rất công bằng.

Hơn nữa, năm năm trước, cô đã nhờ anh trai nói lời chấm dứt.

"Lý Minh Lan, bạn trai của cậu là kẻ thứ ba."

"Nói chia tay là thừa rồi. Mạnh Trạch. Bây giờ tôi sống rất hạnh phúc." Nụ cười ngọt ngào trên mặt cô chính là bằng chứng.

"Anh ta tốt hơn tôi."

"Đương nhiên rồi." Lý Minh Lan chợt hiểu ra. Mạnh Trạch từ nhỏ đến lớn đều là học sinh giỏi nhất lớp, hình thành tính hiếu thắng rất mạnh. Chẳng trách khi nghe cô có bạn trai, anh lại không cam lòng như vậy, là anh không cam lòng mình thua cuộc.

"Chim khôn chọn cây mà đậu." Cô liếc nhìn Mạnh Trạch, "Bạn trai tôi đẹp trai, giàu có, tôi chỉ học đại cho có bằng cấp thôi, ra trường không tìm được việc làm, bây giờ không làm gì cả, đều nhờ anh ấy nuôi."

Mặt Mạnh Trạch tối sầm lại.

Lý Minh Lan vẫn chưa thấy đã, nghiêng người về phía trước: "Nhìn làn da mịn màng này của tôi xem, đều là nhờ tiền của bạn trai tôi đấy."

Nói dối thôi.

Cô rất mệt mỏi, da đẹp là do di truyền từ mẹ. Mà điều kiện bẩm sinh tốt như vậy, đương nhiên là phải dùng để khoe khoang rồi.

Cô đưa mặt lại gần, Mạnh Trạch không bỏ lỡ cơ hội, giơ tay lên véo má cô.

"Ây da." Cô kêu lên, "Mạnh Trạch, tôi đau, đồ khốn!"

Anh cũng nghiêng người về phía trước, tay hơi thả lỏng, nhưng vẫn không buông ra: "Lý Minh Lan, trên người cậu toàn mùi tiền."

Lý Minh Lan kéo da mặt anh: "Tôi sẽ để đàn ông nuôi cả đời."

Nhân viên phục vụ đi ngang qua, thấy một nam một nữ đang véo má nhau.

Một người mặt không cảm xúc.

Một người nhăn nhó.

Không ai chịu thua ai.

Lý Minh Lan là người không nhịn được trước. Má cô nhiều thịt hơn Mạnh Trạch, cũng đỏ nhanh hơn anh: "Cậu mau buông tay ra."

"Cậu buông trước, tôi sẽ buông." Anh lạnh lùng nói.

"Một, hai..." Cô hơi thả lỏng tay.

Anh cũng thả lỏng theo.

Cô hét lên: "Ba!"

Mạnh Trạch buông tay.

Buông chưa được một giây, Lý Minh Lan lại hung hăng véo má anh, dùng sức kéo một cái. Sau đó, cô nhanh chóng ngả người ra sau, không cho anh véo lại.

Má Mạnh Trạch bị véo đến đỏ ửng, đến chậm, nhưng tan nhanh.

Ngược lại, đôi má hồng hào bẩm sinh của Lý Minh Lan như được thoa một lớp phấn dày, mãi không tan.

Cô che mặt, xoa xoa.

Người đàn ông này chỉ lớn lên về tuổi tác, chứ tính cách chẳng trưởng thành, thật sự khiến cô tức chết.

"Tôi đi đây." Cô đứng dậy, "Đã bao nhiêu năm tôi không đến quán ăn kiểu này rồi, tôi toàn đi nhà hàng cao cấp thôi. Năm nay, bạn trai tôi còn bao trọn gói cho tôi nữa."

Mạnh Trạch ấn tay lên mặt bàn, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên: "Đồ phụ nữ ham hư vinh."

"Ồ, sau khi ăn xong, chúng tôi còn khiêu vũ waltz nữa. Tôi phải đi hẹn hò với bạn trai tôi rồi." Cô nghiêng người chuồn mất.

Đến cửa, cô quay đầu lại.

Anh không đuổi theo. Vẫn đang vật lộn với mặt bàn, dùng sức rất mạnh, mặt bàn rung lên.

Cho anh tức chết càng tốt.

Mạnh Trạch ngồi im, không đuổi theo.

Anh không thể.

Nếu không...

Có lẽ anh sẽ kéo Lý Minh Lan lại, lôi cô về nhà.

Cô sẽ phản kháng, nhưng sức lực nhỏ bé của cô chẳng có tác dụng gì, cô vẫn sẽ về nhà anh.

Họ đã từng lưu lại những ký ức như thế nào, cuối cùng cũng sẽ tạo ra những khoảnh khắc mới như thế nào.

Lý Minh Lan chắc chắn sẽ nổi cơn tam bành, nhưng có lẽ cô sẽ không khóc.

Anh chưa từng thấy cô rơi nước mắt.

Cô sẽ làm ầm ĩ, ép anh nuôi cô cả đời.

Cô cũng sẽ cãi nhau, cãi nhau để đi gặp những người đàn ông đẹp trai, giàu có khác.

Anh đóng cửa lại, mặc kệ cô làm ầm ĩ.

Cô lại dịu giọng xuống, như cầu xin, như làm nũng: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Từng hình ảnh hiện lên trong đầu anh.

Tuy nhiên, Mạnh Trạch uống thuốc đúng giờ, anh rất bình tĩnh.

Vì vậy, cũng không có cảnh anh và cô ôm nhau. Chỉ còn lại một

mình anh ở lại đây, buộc mình phải bình tĩnh trở lại hiện thực.

Nhắc đến thuốc, đúng rồi, hôm nay anh phải đến hiệu thuốc thanh toán.

*

Còn vài phút nữa là đến mười giờ. Không phải đêm mưa, đường phố yên tĩnh.

Tạ Sơn Hà giảm âm lượng bài hát tạo dũng khí và hát theo: "Hừ hừ ha hừ." Anh ta chuẩn bị đóng cửa thì thấy một bóng người mặc áo trắng đứng dưới gốc cây.

"Ông chủ Tạ, tôi đến thanh toán."

Tạ Sơn Hà đã xem đơn thuốc của người này, biết anh tên Mạnh Trạch, còn lại thì không biết gì.

Hôm nay vợ anh phàn nàn, nếu người mua chịu chạy mất thì sao?

Nhưng Tạ Sơn Hà chắc chắn Mạnh Trạch nhất định sẽ quay lại.

Tạ Sơn Hà ra đón: "Cậu nhớ lâu thật đấy, chuông mười giờ vẫn chưa reo, cậu tan làm rồi à?"

"Ừ."

Vừa dứt lời, chiếc đồng hồ trong cửa hàng reo một tiếng. Tạ Sơn Hà cười: "Tính toán chuẩn thật đấy."

"Ông chủ Tạ, nghỉ ngơi sớm đi." Mạnh Trạch quay người bỏ đi.

Có người đi ra từ trong cửa hàng.

Tạ Sơn Hà nói: "Sơn Điệp, đóng cửa thôi, em đi cất tấm biển bên

ngoài vào đi."

"Vâng ạ." Cô bé tên Sơn Điệp đáp.

Tạ Sơn Hà nhét tiền vào túi: "Cả ngày cứ lo lắng, sợ thằng nhóc này đến gõ cửa lúc nửa đêm. Tối nay có thể ngủ ngon rồi."

*

Mạnh Trạch đã thanh toán, nhưng lại không lấy thuốc.

Anh ngừng uống thuốc.

Không còn thuốc để trấn tĩnh, anh lại bắt đầu mất ngủ, đồng thời một số sự kích động ác ý cũng theo đó mà đến.

Ví dụ, có thù phải trả.

Anh rảnh rỗi không có việc gì làm, sẽ đến mấy con phố mà anh đã từng đuổi theo tên trộm, đi đi lại lại, quan sát dòng người qua lại.

Bức tranh trong ví không có giá trị gì đối với tên trộm, chắc đã bị hắn vứt đi từ lâu rồi.

Càng nghĩ như vậy, tâm trạng của Mạnh Trạch càng u ám. Anh không còn gặp lại tên trộm đó nữa.

Anh bắt xe về nhà.

Tài xế taxi nói phía trước đang sửa đường nên đi đường vòng, vừa hay đi qua cổng phụ của trường trung học Nham Nguy.

Mạnh Trạch xuống xe.

Việc quản lý của trường trung học Nham Nguy vẫn không quá nghiêm ngặt, có thể vào trường từ cổng phụ. Đội thi công đã vào

trường, đang bận rộn ở phía bên kia.

Năm năm trước, Mạnh Trạch đã từng đến đây, sau đó mỗi năm vào ngày Thanh minh, anh đều đến đây.

Anh và Lý Minh Lan có một cái cây. Anh dựa vào cô, hôn cô nồng nhiệt bên cạnh cái cây này.

Năm này qua năm khác, thân cây đã to hơn so với khi anh học năm lớp 12.

Tiếng "ầm ầm" vang lên, là tiếng máy xúc ở công trường đang hoạt động. Cây cối bị rung đến mức lá rơi xào xạc, chim chóc đã bay đi từ lâu.

Nhưng Mạnh Trạch lại muốn tận hưởng sự yên tĩnh, anh chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.

Trong bao thuốc còn lại điếu thuốc cuối cùng. Anh châm lửa, hút vài hơi.

*

Ngày biết Lý Minh Lan đã phá thai, Mạnh Trạch đến dưới gốc cây, đào một cái hố nhỏ. Anh đặt bao thuốc lá của mình, và một miếng kẹo cao su vị dâu vào trong hố, lấp đất lại.

Đất cứng bị đào lên trở nên xốp, không thể lấp đầy được, tạo thành một ụ đất nhỏ.

Lúc đó, công trình cải tạo nhà thi đấu đã hoàn thành, nhưng vẫn còn một số vật liệu bỏ đi ở hiện trường.

Mạnh Trạch nhặt một tấm ván gỗ bỏ đi, cắm lên ụ đất. Trông giống như một ngôi mộ nhỏ.

*

Mạnh Trạch lại đến đây, ngồi xổm xuống, vuốt ve tấm ván gỗ cũ kỹ.

Trống trơn - anh không khắc chữ.

Đứa con của anh chưa kịp mở mắt nhìn thế giới, đã ra đi.

Chỉ có Lý Minh Lan là kẻ ngốc, chỉ có Lý Minh Lan đau lòng cho đứa bé.

Nếu con gái của Mạnh Trạch ở tuổi mười tám gặp phải chuyện tương tự như Lý Minh Lan, anh cũng sẽ bỏ đứa bé.

Gia đình Lý Minh Lan rất khôn ngoan, tuyệt đối không cho phép cô trở thành mẹ đơn thân.

Đứa bé này không tên không tuổi, không để lại gì cả.

Mạnh Trạch hút hết điếu thuốc, bước ra ngoài hai bước, đột nhiên quay đầu lại, anh dùng sức ấn tấm ván gỗ xuống.

Tấm ván gỗ lún sâu xuống, cắm một nửa vào ụ đất.

Không phải chỉ có cô ngốc Lý Minh Lan mới đau lòng cho đứa bé.

Bước ra khỏi cổng phụ của trường trung học Nham Nguy, Mạnh Trạch chuyển điện thoại từ chế độ im lặng sang chế độ bình thường.

Có một cuộc gọi nhỡ trên điện thoại - từ số điện thoại được lưu trong danh bạ là "Lý Minh Lan".

Anh liếc nhìn, không để ý, cất điện thoại vào túi.

*

Thôi Bội Di và Diêu Hi Tân đến sân bay, liên lạc với Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan hẹn thời gian gặp mặt vào lúc con trai đi học.

Mấy người không phải là bạn học lâu ngày không gặp. Lý Minh Lan mới từ biệt Thôi Bội Di trước khi về nước, chưa được mấy ngày, hai người lại gặp nhau.

"Minh Lan!" Thôi Bội Di ôm chầm lấy Lý Minh Lan.

Thôi Bội Di cắt tóc bob, mặc một chiếc áo khoác ngắn dày màu xám trắng, áo và quần bên trong đều là màu đen, quần bó sát ôm lấy đôi chân dài, đi kèm với đôi bốt da dài màu đen, trông rất ngầu.

Lý Minh Lan mặc một chiếc áo len trắng rộng thùng thình, cổ áo đính vài viên ngọc trai nhỏ, quần jean rộng và dài, cô phải xắn gấu quần lên.

Đứng cạnh Thôi Bội Di gọn gàng, trông cô càng thêm lười biếng. Cô hỏi: "Hai người định chơi mấy ngày?"

"Đi dạo khắp nơi." Thôi Bội Di liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, "Diêu thiếu gia đã dành ba ngày để lên kế hoạch, nếu tớ về sớm, chẳng phải là phụ lòng tốt của Diêu thiếu gia sao?"

"Kế hoạch đều là sao chép trên mạng thôi." Diêu Hi Tân có đôi mắt sáng ngời, giọng nói ôn hòa, "Melanie, Paige nói gần đây cô rất bận?"

"Bận giặt giũ, lau nhà." Lý Minh Lan cong môi, "Về nước rồi, gọi tôi là Lý Minh Lan là được."

"Quen rồi." Diêu Hi Tân vẫn không sửa, "Melanie, hôm nay cô rảnh không?"

Lý Minh Lan kiên trì: "Gọi tôi là Lý Minh Lan là được."

Nhưng Diêu Hi Tân lại bỏ qua họ của cô: "Minh Lan."

Lý Minh Lan đột nhiên nhớ ra, Mạnh Trạch đến giờ vẫn chưa gọi cô là "Minh Lan". Anh chỉ gọi "Lý Minh Lan", "Lý Minh Lan", cả họ lẫn tên, chẳng khác gì gọi người qua đường.

Sắp đến giờ ăn trưa, Lý Minh Lan hỏi muốn ăn gì.

"Lẩu cay." Thôi Bội Di hét lên, "Mẹ kiếp đồ ăn Tây!"

"Paige." Diêu Hi Tân không nói tục, cũng không muốn nghe Thôi Bội Di nói tục.

"Nói tiếng Trung đi, tôi tên là Thôi Bội Di."

Diêu Hi Tân: "Cô không điềm tĩnh bằng Melanie."

Thôi Bội Di đảo mắt: "Anh đúng là không bỏ được cái giọng nước ngoài này."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 73

Lý Minh Lan đã từng có bài học nhớ đời về cơn đau dạ dày quặn thắt trong kỳ thi đại học, cô kiêng đồ cay, gọi lẩu uyên ương.

Trong bữa ăn, Thôi Bội Di nói: "Minh Lan, giáo sư của tớ giới thiệu cho tớ một công ty thời trang, làm thêm lương theo giờ khá cao. Cậu có muốn đi không?"

Lý Minh Lan: "Tớ đã đủ bận rồi."

Thôi Bội Di: "Tớ định đi theo học hỏi nhà thiết kế một chút, sau đó sẽ tự mình khởi nghiệp."

Diêu Hi Tân: "Cô còn có lý tưởng cao xa như vậy sao?"

"Đừng coi thường người khác, tôi muốn tạo ra một biểu tượng cho giới trẻ, không làm mấy thứ đồ già cỗi." Thôi Bội Di nhúng một miếng lá sách to, "Minh Lan, gu phối đồ của cậu rất độc đáo, đến giúp tớ một tay đi?"

Lý Minh Lan cười: "Đợi cậu khởi nghiệp, tớ sẽ đến làm thuê cho cậu."

"Về cảm quan thị giác và sức sáng tạo, cậu chắc chắn hơn tớ." Thôi Bội Di nói, cô nàng mơ mộng còn giỏi hơn, "Tương lai cậu có muốn ở lại nước ngoài không?"

Lý Minh Lan: "Tớ muốn về nước." Con trai cô đang ở đây.

"Trong nước thì tốt, nhưng nước ngoài tự do hơn. Từ ngày tớ về bố

tớ đã bắt đầu càm ràm, phiền chết đi được." Thôi Bội Di nheo mắt, dựa ra sau, quay đầu nhìn thấy mặt nghiêng của Lý Minh Lan.

Cũng có người gọi Thôi Bội Di là "mỹ nữ". Cô nàng tự biết mình thuộc kiểu con gái rượu, trước mặt người thường có thể chiếm chút ưu thế, nhưng một khi so sánh với Lý Minh Lan thì cô nàng liền trở nên lu mờ.

Thôi Bội Di đặt đũa xuống, nâng cằm Lý Minh Lan lên: "Cậu xinh đẹp như vậy, sau này lấy một ông chồng giàu có, chẳng phải là ăn sung mặc sướng sao."

Lý Minh Lan bật cười: "Nếu không nhờ dì tớ cưu mang, tớ gần như nghèo đến mức phải sống ở khu ổ chuột, tớ lấy đâu ra ông chồng giàu có mà quen biết."

Diêu Hi Tân đang nhúng rau trong nồi nước lẩu thanh đạm, nghe vậy liền ngẩng lên.

Thôi Bội Di nghĩ giống anh ta: "Diêu đại thiếu gia, người thừa kế tương lai của tập đoàn lớn, ngồi đây ăn lẩu cay cùng chúng tôi đúng là hạ mình."

Diêu Hi Tân và hai người họ không học cùng trường, anh ta học thương mại, quen biết Thôi Bội Di trong một buổi họp mặt du học sinh.

Anh ta mỉm cười: "Tôi cũng là người bình thường."

"Giả vờ, cứ giả vờ đi." Thôi Bội Di dùng giọng điệu khoa trương, "Minh Lan, cậu có biết khách sạn năm sao tớ ở tối nay là của nhà anh ta không?"

"Tôi không có tiền, chỉ có chút phúc lợi này thôi." Diêu Hi Tân nói, "Đúng rồi, Minh Lan, nếu tối nay cô chơi mệt, cũng có thể đến khách sạn nghỉ ngơi, không thiếu phòng của cô đâu."

Lý Minh Lan cười: "Có thể kết bạn với Diêu đại thiếu gia đúng là may mắn ba đời của tôi."

Sau bữa ăn, cô cùng hai người đi dạo một chút.

Đến giờ tan học của trường mẫu giáo, cô viện cớ có việc, đi trước.

*

Khoảng mười giờ tối, Diêu Hi Tân gọi điện hỏi: "Minh Lan, thành phố này có chỗ nào vui chơi về đêm không?"

"Vui chơi về đêm? Về mặt nào?" Công tử của khách sạn năm sao mà còn lo không có chỗ vui chơi về đêm?

"Đừng hiểu lầm." Diêu Hi Tân ho nhẹ, "Ý tôi là karaoke, quán bar gì đó."

"Tôi chưa từng đến quán bar, nhưng karaoke thì tôi quen." Lý Thâm ngủ sớm, lúc này Lý Minh Lan rảnh rỗi, "Tôi đi với hai người."

Trước khi đi, cô vào phòng xem con trai.

Lý Thâm nằm ngửa, không biết đã đá chăn ra ngoài từ lúc nào.

Lý Minh Lan đắp chăn lại, vỗ nhẹ lên mặt con trai, nói khẽ: "Thâm ngoan ngủ ngoan nào."

Lý Thâm khẽ đạp đôi chân mũm mĩm, ngủ càng say hơn.

*

Ngoài hành lang quán karaoke có tiếng gào thét, cũng có tiếng hát đầy cảm xúc.

Lý Minh Lan bước vào phòng: "Tôi chỉ có thể chơi với hai người một lúc, về muộn quá sẽ làm ồn người nhà."

"Minh Lan." Diêu Hi Tân nói, "Nếu cô lo lắng thì có thể ở lại khách sạn một đêm."

Lý Minh Lan: "Không cần đâu, tôi hát một bài rồi về."

"Minh Lan, không đùa đâu, tôi đã giữ phòng cho cô." Diêu Hi Tân thật sự đưa ra một thẻ phòng.

Thấy vậy, Thôi Bội Di nhét thẻ phòng vào lòng bàn tay Lý Minh Lan: "Cầm lấy đi. Diêu đại thiếu gia cũng hào phóng như vậy với tớ, với anh ta đây chỉ là chuyện nhỏ."

"Cảm ơn Diêu đại thiếu gia." Lý Minh Lan tạm thời nhận lấy, cô cũng lo lắng tiếng động khi về nhà sẽ làm phiền con trai.

"Gọi tôi là Diêu Hi Tân được rồi."

Thôi Bội Di lại hỏi: "Tại sao lại gọi tên tiếng Trung? Anh không tên là Cyrus nữa sao?"

Diêu Hi Tân không trả lời cô.

Lúc này có một bài hát của nhóm nhạc nữ Hàn Quốc đang nổi tiếng khắp nơi, Thôi Bội Di vừa hát vừa nhảy: "I want nobody nobody, but you."

Diêu Hi Tân ngồi ở một góc ghế sofa. Anh ta nói anh ta là người bình thường, nhưng một người sinh ra đã ngậm thìa vàng, cử chỉ hành động không khỏi toát lên vẻ cao quý lịch lãm.

Lý Minh Lan dựa vào tay vịn ghế sofa, uể oải, trong lòng đang nghĩ về con trai. Con trai cô thật ngoan, cô chỉ muốn ôm con trai ngủ mỗi ngày.

Diêu Hi Tân nhận thấy cô không tập trung: "Minh Lan, cô không hát một bài sao?"

Lý Minh Lan: "Tôi không biết hát tiếng Hàn."

Diêu Hi Tân: "Cô bằng tuổi Thôi Bội Di, nhưng lại từng trải hơn cô ấy."

Từng trải chỗ nào? Sinh con xong, cô buộc phải bước ra khỏi tháp ngà, ép mình trưởng thành.

Đã mấy năm cô không đi hát karaoke. Không phải không thích hát, trước đây khi còn ở bên Mạnh Trạch, cô vui vẻ hát suốt buổi.

Chia tay anh, cô như bị tước đoạt sự ngây thơ.

Không được, đã đến đây thì không thể không hát.

Lý Minh Lan lập tức chọn bài hát chủ đề của phim "Anh hùng xạ điêu - Hoa Sơn luận kiếm".

Tuy nhiên, không có ai bên cạnh hát: "Hô, ha." Dù thế nào cô cũng không thể trở lại sự sôi nổi năm nào.

Vài năm qua, thỉnh thoảng nhớ đến Mạnh Trạch, cô cũng không quá đau buồn. Cô cố tình làm mờ những điều xấu của anh, nắm bắt những điều tốt đẹp còn sót lại giữa hai người.

Hát được nửa chừng, nhân viên phục vụ đẩy cửa vào, mang đến hai thùng bia.

Thôi Bội Di ngồi trước bảng chọn bài, cầm micro hỏi: "Diêu đại thiếu gia, anh gọi nhiều bia vậy? Uống hết được sao?"

"Tôi gọi một combo giảm giá 20%, không ngờ lại nhiều bia như

vậy." Giọng Diêu Hi Tân chìm trong tiếng nhạc đệm.

Thôi Bội Di nhảy từ ghế sofa sang, mở ba chai bia, mỗi người một chai.

"Đã gọi thì đừng lãng phí." Thôi Bội Di hô lên, "Nào, cạn ly! Vì chuyến du lịch vui vẻ."

Lý Minh Lan cũng ngừng hát, nhận lấy bia: "Cạn ly!" Vì con trai của cô.

Uống bia nên không say lắm.

Nhưng vừa uống hết một chai, Lý Minh Lan đã muốn đi vệ sinh. Cô đi ra hành lang, thấy một nhân viên phục vụ đứng bên cạnh cửa một phòng.

Cô đi ngang qua phòng đó.

Nhân viên phục vụ nhường đường cho cô.

Cô đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Bên cạnh cửa phòng đó có thêm một nhân viên nữa, hai người đang thì thầm với nhau.

Lý Minh Lan tò mò, khi đi ngang qua, liếc nhìn vào bên trong.

Chỉ một giây.

Cô nhận ra Mạnh Trạch, từ trước đến nay chỉ cần một giây. Người đàn ông nằm gục trên ghế sofa chính là anh.

Cô dừng lại.

Trên bàn trà chất đầy chai rượu. Anh gọi toàn là rượu trắng, bên

cạnh đặt một chai rượu đã cạn.

Không biết anh đã uống bao nhiêu. Trước đây anh hút thuốc rất nhiều, cô không biết anh còn nghiện rượu nữa.

Anh bất động.

Say mèm rồi sao? Hay là say chết rồi? Dù sao cũng mất mặt.

Lý Minh Lan muốn đánh thức anh, nhưng có người ngoài ở đó. Cô tắt nhạc ồn ào, gọi: "Này, này!"

Nhân viên phục vụ đến hỏi: "Chị ơi, chị có quen biết anh này không?"

"Anh ấy làm sao vậy?"

"Hình như là say rồi, nhưng tôi không thể liên lạc với người nhà hoặc bạn bè của anh ấy." Nhân viên phục vụ nói, "Nếu chị quen biết anh ấy, có thể liên lạc giúp được không?"

Liên quan gì đến cô? Lý Minh Lan khoanh tay, định bỏ đi mặc kệ.

Nhưng cô chợt nghĩ lại, búng tay: "Chết quách đi cho rồi."

Cô boa tiền, nhờ nhân viên quán đưa Mạnh Trạch lên xe.

Khách sạn cách quán karaoke không xa, đi xe năm phút là đến.

Cô lại nhờ nhân viên khách sạn đưa Mạnh Trạch lên lầu.

Mạnh Trạch ở quán karaoke trong trạng thái say mèm, nhưng khi đến sảnh khách sạn nguy nga tráng lệ, ngay cả cây cảnh cũng lấp lánh.

Anh bị ánh sáng đánh thức, nhưng lại không thực sự tỉnh táo. Anh

đột nhiên nói: "Lý Minh Lan, đồ óc heo!" Người đàn ông đang lảm nhảm bỗng nói rõ ràng.

Chắc nhân viên phục vụ đều nghe rõ.

Lý Minh Lan: "..." Đáng lẽ không nên lo cho anh, chết quách đi cho rồi!

Khi nhân viên phục vụ nhìn về phía cô.

Cô cười ha ha hai tiếng: "Không biết Lý Minh Lan này là thần thánh phương nào, một người say rượu cũng hận cô ta đến tận xương tủy."

*

Không ngờ, thẻ phòng lại có ích.

Nhân viên phục vụ đưa Mạnh Trạch lên giường.

Lý Minh Lan cảm ơn, trả tiền boa.

Nhân viên phục vụ cúi chào rồi lui ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lý Minh Lan hoàn toàn không chạm vào Mạnh Trạch.

Cô hát được nửa bài ở quán karaoke, cổ họng hơi khô. Bia trước đó không giải khát được, hơn nữa uống bia lạnh khiến dạ dày cô hơi khó chịu. Cô quyết định đi đun chút nước sôi.

Diêu Hi Tân quả không hổ danh là công tử của khách sạn lớn, đặt phòng suite hạng sang.

Cô đi dạo một vòng, tính toán lương theo giờ của mình, thật xa xỉ.

Trong phòng, người trên giường rất yên tĩnh, có lẽ say đến bất tỉnh,

gần như không thở.

Cô nhấn nút bật ấm đun nước.

Nước chưa sôi. Cô buồn chán, đi đến bên giường.

Anh ngủ như chết.

Đã quá mười hai giờ đêm, Lý Minh Lan cũng buồn ngủ, nằm xuống đầu giường bên kia.

Cô ngẩn ngơ nghe tiếng ấm đun nước bên ngoài, tiếc là căn phòng suite hạng sang này chỉ có một giường. Nếu không cô cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Đột nhiên, người kia nói: "Lý Minh Lan, đồ óc heo..."

Tức không chịu được. Cô bật dậy: "Cậu còn được nước làm tới à?"

Anh không nói gì nữa.

Cô giẫm chân lên mông anh: "Cho cậu nói xấu tôi này!"

Anh không nói nữa.

Cô lại giẫm thêm một cái: "Cho cậu nói xấu tôi này!" Khi cô định giẫm cái thứ ba thì bị anh chặn lại.

Anh quay đầu, nắm lấy chân cô.

Cô lập tức rụt lại.

Anh say nên không có sức.

Lý Minh Lan rút chân về, đang định ngồi dậy, lại bị anh kéo chân còn lại.

Cô quay đầu lại.

Anh rõ ràng không có sức, nhưng lại bò lên, dùng nửa người đè lên chân cô. Anh thở ra mùi rượu hỏi: "Lý Minh Lan?"

Tên này sao lại nặng vậy? Cô không dậy được. Cô thụi đầu gối vào ngực anh: "Dậy mau, đồ Trư Bát Giới."

Anh tiếp tục bò lên, che phủ toàn bộ người cô: "Cậu mới là Trư Bát Giới."

Nói lý lẽ gì với kẻ say?

Mùi rượu trắng cay nồng hơn mùi bia, mùi cay lan tỏa trong không khí, giống như nồi lẩu uyên ương vừa ăn trưa, nước dùng thanh đạm bị nhuộm đỏ bởi dầu ớt, dần dần, nồi lẩu uyên ương cũng trở thành nồi lẩu cay.

Lý Minh Lan hơi sợ mùi vị này, bởi vì cô luôn bị đau dạ dày vào mùa thi.

Mạnh Trạch nồng nặc mùi rượu, chắc là anh say rồi, ánh mắt mơ màng như xuyên qua lớp sương mù.

Lý Minh Lan không biết trong mắt anh cô có còn là hình người hay không.

Anh lặp lại mấy từ "óc heo", "Trư Bát Giới", chủ ngữ đều là Lý Minh Lan, không nói một lời nào dễ nghe.

Không chỉ mình anh uống rượu.

Lý Minh Lan đã uống hết một chai bia ở quán karaoke.

Nồng độ không cao, nhưng vào đêm khuya này, đầu óc cô choáng

váng.

Cô say rồi, nếu không sao cô lại cãi nhau với kẻ say: "Đồ bẩn thỉu, đồ xấu xí."

Mạnh Trạch bừng tỉnh từ những lời chửi rủa, anh cúi đầu, mím môi, nhưng mắt lại mở to.

Một bàn tay to của anh sờ soạng khuôn mặt cô, tầm nhìn không rõ, nhưng cảm giác trên tay lại rất quen thuộc.

Chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi má mềm mại khi véo vào.

Anh đột nhiên cúi đầu, cụng trán mình vào trán cô.

Lý Minh Lan bị đụng đau, kêu lên: "Ây da."

Ngay cả giọng nói khi kêu đau cũng giống cô gái năm năm trước, nhỏ nhẹ dịu dàng.

Là mơ, là giấc mơ của anh.

Anh là chủ nhân của giấc mơ.

Mạnh Trạch cúi đầu, mổ nhẹ lên môi cô gái này, anh ngửi thấy mùi rượu của mình, nhưng lại không nếm ra được trong miệng cô có phải vị dâu tây hay không? Anh vén tóc cô ra, sờ tai, sờ cổ cô.

Xuống dưới nữa, là ngọn núi anh từng leo lên, ngọn núi cao giống như cô.

Lần này, anh hôn sâu xuống.

Trong miệng Lý Minh Lan cũng có mùi rượu, cô nằm ngửa, anh đè xuống như vậy, không cần dùng sức, chỉ dựa vào trọng lượng cơ thể anh cũng có thể khiến cô không cử động được.

Thời gian dừng lại năm năm.

Khi hai đôi môi chạm nhau, Mạnh Trạch tự động tìm lại kỹ năng trước đây của mình, câu lấy lưỡi cô, dùng đầu lưỡi vẽ lên cánh môi cô, hận không thể nuốt chửng cô.

Tóc cô xõa xuống, là anh đã tháo dây buộc tóc của cô.

Cách ăn mặc của Lý Minh Lan rất đơn giản, không giống như hồi cấp ba lúc nào cũng đeo những phụ kiện tóc lòe loẹt đủ màu sắc.

Có một khoảng thời gian cô không thích buộc tóc đuôi ngựa, bởi vì bức vẽ của Mạnh Trạch quá xấu, khiến cô có ác cảm với kiểu tóc đuôi ngựa.

Nhưng khi bế con thì buộc tóc vẫn tiện hơn, nếu không bàn tay nhỏ bé của con sẽ kéo lung tung, toàn giật tóc của cô.

Vì con trai, cô lại buộc tóc đuôi ngựa.

Mạnh Trạch nheo mắt, rời khỏi môi cô, áp vào tai cô, như đang ngửi mùi hương của cô, đi thẳng xuống dưới.

Lý Minh Lan nghe thấy tiếng ấm đun nước.

"Tút tút tút", kêu ba tiếng rồi im bặt.

Căn phòng suite lớn như vậy, mà chỉ có một giường.

Cô hồ đồ rồi, nên mới nằm đây với anh.

Cô đưa tay đẩy anh loạn xạ, vô tình chạm vào đầu anh, thế là một tay cô luồn vào tóc anh.

Tóc anh cứng hơn tóc cô, nhưng không quá cứng.

Cô nắm lấy, theo thói quen kéo tóc anh.

Năm năm trôi qua, Mạnh Trạch không bị hói.

Lý Minh Lan ấn chặt vào gáy anh, men bia lúc này mới phát tác, tứ chi cô mềm nhũn, mất hết sức lực đẩy Mạnh Trạch, sau đó, cô cảm thấy một cơn lạnh lẽo.

Áo len trắng của cô bị vén lên, quần jean của cô bị cởi ra.

Mạnh Trạch hơi thô bạo.

Cô mắng anh: "Tên khốn."

Anh lại bịt miệng cô, không cho cô lên tiếng.

Chân cũng lạnh, Lý Minh Lan đột nhiên nhớ đến lần bị anh ép trên cánh cửa, anh cũng gấp gáp như vậy.

Cô không chịu nổi hậu quả lần thứ hai, vội vàng muốn chạy trốn.

Anh từ thiếu niên mảnh khảnh lột xác thành người đàn ông cường tráng, dù anh có say, cô cũng không thể lật ngược tình thế chênh lệch thể lực giữa hai người.

Lý Minh Lan dùng lại chiêu cũ, khẽ gọi anh: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Như bị trúng bùa chú, Mạnh Trạch cong lưng, ấn chặt eo cô, anh muốn nghe cô gọi, nhưng cô vừa gọi, anh lại hận không thể xé xác cô.

"Đừng mà Mạnh Trạch, đừng mà Mạnh Trạch." Lý Minh Lan hoảng sợ, đẩy vai anh.

Anh vẫn bất động.

Cô giơ chân đá anh.

Anh mặc kệ cô đá, mặc kệ cô làm loạn.

Đầu gối cô đập vào đầu gối anh, anh không kêu đau, ngược lại xương của cô bị đau.

Cô lại dùng chiêu cầu xin: "Mạnh Trạch, tôi đau."

Mạnh Trạch làm như không nghe thấy.

Có muốn hay không, không phải do Lý Minh Lan quyết định.

Anh quá muốn, niềm vui sướng trước đây đã khắc sâu vào xương tủy, anh nhớ đến đau cả xương.

Lý Minh Lan cũng hận mình uống rượu mới mềm yếu như vậy, không có sức kháng cự.

Mạnh Trạch dùng một tay nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn xuống.

Cô không thể lên tiếng, chỉ có thể dùng nắm đấm đấm mạnh vào anh, đấm đá loạn xạ cũng không thể thay đổi tình hình.

Giữa những nụ hôn cuồng nhiệt, tay còn lại của anh bận rộn làm việc.

Cơ thể anh chen vào giữa hai chân cô, cô không khép chân lại, uốn éo, bị anh một tay ấn xuống.

Nếu cô không uống rượu, có lẽ cục diện đã khác, nhưng hối hận thì đã muộn.

Cánh cửa năm năm chưa mở, lại bị chính người năm năm trước mở

ra.

Vất vả lắm mới bắt được khoảnh khắc anh thở dốc, cô thở hổn hển: "Mạnh Trạch, cậu là tên khốn! Mạnh Trạch, cậu là tên khốn!"

Anh lẩm bẩm bên tai cô: "Lý Minh Lan, nhanh thôi, cậu sẽ..."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 74

Ngón tay Mạnh Trạch thon dài.

Lý Minh Lan đánh anh.

Dường như anh không thấy đau.

Ngoài việc mắng anh ra, cô không còn cách nào khác, nhưng cũng đúng như anh nói.

Chẳng mấy chốc, cảm giác tê dại và râm ran mạnh mẽ hơn cả rượu mạnh ập đến, nhấn chìm cô.

"Lý Minh Lan, Lý Minh Lan." Men rượu khiến lưỡi Mạnh Trạch không nghe lời, lời nói bắt đầu mơ hồ, không nói được gì khác, chỉ liên tục gọi tên cô.

Tất cả suy nghĩ trong đầu Mạnh Trạch đều ở trên tay anh.

Sau đó, anh ôm người trong lòng ngủ thiếp đi.

Lý Minh Lan bừng tỉnh, vỗ vỗ Mạnh Trạch.

Anh không phản ứng, hai tay ôm chặt eo cô.

Cô đẩy một cái, dùng hết sức bình sinh đẩy anh nằm ngửa ra.

Mạnh Trạch say đến bất tỉnh nhân sự.

Không giẫm được vào mông anh, Lý Minh Lan liền giẫm lên eo anh:

"Đồ khốn, đồ khốn."

Sợ anh lại tỉnh dậy, cô kéo áo len xuống, cài cúc lại.

Không còn tâm trí uống nước nóng nữa, cô vội vã đi ra ngoài.

*

Trong lúc Lý Minh Lan và Mạnh Trạch dây dưa, Diêu Hi Tân đã gọi cho cô hai cuộc.

Cô không nghe máy, trực tiếp quay lại phòng karaoke.

Thôi Bội Di la lên: "Tớ cứ tưởng cậu rơi xuống bồn cầu rồi chứ."

Diêu Hi Tân quan tâm hỏi: "Minh Lan, cô đi đâu vậy?"

Hóa đơn khách sạn được ghi dưới tên Diêu Hi Tân, không thể giấu được. Lý Minh Lan thành thật khai báo, tôi gặp người bạn học cũ say rượu, cận ấy bất tỉnh nhân sự nên cô đành phải đưa cậu ấy đến khách sạn lớn.

"Không sao đâu." Diêu Hi Tân rất hào phóng.

Lý Minh Lan ngồi trên ghế sofa, cảm thấy chỗ nào cũng không thoải mái. Đã năm năm rồi cô không gần gũi đàn ông, hôm nay bị như vậy, bên dưới có chút khác lạ.

Ánh đèn mờ ảo che giấu cho cô một cách hoàn hảo, giọng điệu trò chuyện của cô vẫn khá tự nhiên.

Thôi Bội Di nói, tối nay cô ấy mở concert nên để cô ấy thanh toán. Cô ấy lấy ví ra, quẹt thẻ thanh toán, sau đó đặt ví vào một chiếc túi xách trên ghế sofa.

Ba người rời đi lúc hai giờ rưỡi sáng.

Phòng Diêu Hi Tân đặt cho Lý Minh Lan đã bị bạn học cũ của cô chiếm giữ, anh ta hỏi có cần đặt thêm phòng cho cô nghỉ ngơi không.

Lý Minh Lan cười nói: "Sao lại để Diêu đại thiếu gia tốn kém thêm nữa, tôi vẫn nên về thôi."

Lần này, đến lượt anh ta kiên trì: "Gọi tôi là Diêu Hi Tân."

Lý Minh Lan trở về nhà anh trai. Cô không đánh thức ai, nhẹ nhàng đi vào phòng tắm, liên tục dùng nước rửa sạch dấu vết người đàn ông kia để lại.

Năm năm trôi qua, tên khốn vẫn là tên khốn.

Mối quan hệ của họ đã không còn như xưa, vậy mà anh lại lợi dụng lúc say rượu để sàm sỡ cô.

Lý Minh Lan đặt tay lên nơi Mạnh Trạch từng vuốt ve, mân mê vài cái, rồi lại dùng nước ấm rửa sạch. Một lúc lâu sau, cô mới bước ra khỏi phòng tắm.

Cô đã sinh cả con trai của anh rồi, không có gì không thể buông bỏ.

Thân hình Mạnh Trạch còn rắn chắc hơn năm năm trước, cô cứ coi như mình đã "mua vui" với một món hàng cao cấp.

Nghĩ thông suốt rồi, cô nằm xuống ngủ.

*

Mạnh Trạch mở mắt thấy chiếc đèn chùm pha lê lộng lẫy trên trần nhà, đầu càng đau hơn.

Vừa tỉnh rượu, anh ngồi dậy, suy nghĩ dần trở lại.

Anh thường xuyên mất ngủ, nên cũng thường xuyên lui tới quán karaoke đó.

Anh không hát, vì anh không biết hát.

Lý Minh Lan thích bài hát chủ đề của "Anh hùng xạ điêu", thỉnh thoảng anh cũng nghe bản gốc.

Bản gốc không hài hước như Lý Minh Lan hát. Vì vậy, sau khi nghe bản gốc, anh lại nghe nhạc đệm.

Thính giác của anh như khắc ghi giọng hát của cô vào nhạc đệm, dường như có thể thấy vẻ oai phong khi cô cầm mic năm đó.

Anh gọi vài chai rượu.

Nồng độ của bia quá thấp, bây giờ anh đều uống rượu trắng.

Rượu rất hữu ích, anh đã ngủ, ngủ đến tận bây giờ.

Đồng hồ treo tường chỉ mười giờ mười phút.

Mạnh Trạch kéo rèm cửa sổ. Trên kính phản chiếu bóng dáng mờ ảo của anh, rõ ràng hơn trong tầm nhìn là tòa nhà chọc trời đối diện.

Anh không nhớ mình đã đến phòng khách sạn này như thế nào.

Anh tìm khắp phòng, ngoài anh ra, không còn ai khác.

Hình như có người dìu anh vào.

Anh mơ thấy Lý Minh Lan mặc chiếc áo len trắng mềm mại, nằm ngửa trên chiếc giường êm ái, bất lực gọi tên anh.

Cảm giác trên đầu ngón tay anh quá chân thật, say rượu giống như

gặp ma.

Mạnh Trạch đến quầy lễ tân của khách sạn.

Nhân viên lễ tân nói rằng anh được nhân viên phục vụ dìu vào.

Khi anh quay đầu nhìn thấy cây cảnh sáng bóng, anh cảm thấy mình đã nghe thấy giọng nói của Lý Minh Lan dưới gốc cây này.

Mọi thứ như thật như giả, như ảo như mộng.

Mạnh Trạch đưa thẻ phòng: "Ai đặt phòng này?"

Sau khi kiểm tra, nhân viên lễ tân mỉm cười trả lời: "Do anh Diêu đặt ạ."

Trong số những người Mạnh Trạch quen biết, không có ai họ Diêu.

Chẳng lẽ là người tốt bụng ở quán karaoke thấy anh say bất tỉnh nên đưa anh đến đây, còn đặt một phòng suite hạng sang?

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.

Mạnh Trạch nói: "Thanh toán."

Nhân viên lễ tân cười duyên dáng: "Hóa đơn đã được tự động trừ vào thẻ của anh Diêu ạ."

*

Quán karaoke chủ yếu kinh doanh về đêm, mười một giờ mới mở cửa.

Mạnh Trạch mua một bao thuốc và một chiếc bật lửa ở cửa hàng nhỏ ven đường. Anh châm thuốc, hút hai hơi.

Cơn đau đầu do say rượu đã dịu đi phần nào.

Đến mười một giờ, Mạnh Trạch quay lại quán karaoke.

Nhân viên phục vụ đứng ở quầy lễ tân chính là người đã dẫn đường cho Mạnh Trạch hôm qua.

Nhân viên phục vụ nhận ra anh: "Quý khách, anh tỉnh rồi."

Mạnh Trạch: "Tối qua tôi rời đi như thế nào?"

Nhân viên phục vụ: "Có một người tự xưng là bạn học cũ của anh đã đưa anh đi, còn sắp xếp cho một đồng nghiệp vạm vỡ của chúng tôi đưa anh lên xe."

Giọng điệu của Mạnh Trạch lạnh hơn: "Bạn học cũ?"

"Vâng." Nhân viên phục vụ hơi sững người, "Chẳng lẽ... cô ấy không phải bạn học cũ của anh sao?" Không lẽ là nhân lúc người ta say rượu mà cướp bóc?

Mạnh Trạch bất lực, chống khuỷu tay lên quầy: "Tôi không nhìn thấy người, làm sao tôi biết đối phương có phải bạn học cũ của tôi hay không?"

"Tôi có ấn tượng rất sâu sắc với cô ấy, cô ấy rất xinh đẹp. Cô ấy cũng hát ở đây, hát bài gì đó..." Nhân viên phục vụ suy nghĩ một chút, "Anh hùng xạ điêu..."

Mạnh Trạch ngắt lời nhân viên phục vụ: "Hô, ha!"

Nhân viên phục vụ giật mình. Đang nói chuyện tự nhiên lại hét lên như vậy, thật đáng sợ. Nhưng khách hàng là thượng đế, nhân viên phục vụ mỉm cười, lấy hơi: "Đúng vậy, chính là hô, ha!"

Nhân viên phục vụ nhìn sắc mặt vị khách trước mặt, ảm đạm như

mây đen kéo đến, giống như mưa to trút xuống, cũng giống như tòa nhà sụp đổ.

Mạnh Trạch: "Cô ấy hát ở đâu?"

Nhân viên phục vụ: "Họ đã đi rồi."

Họ? Tức là cô ấy có người đi cùng. Mạnh Trạch nhìn chằm chằm nhân viên phục vụ, lạnh lùng nói: "Người này nói là bạn học cũ của tôi, nhưng lại móc trộm ví của tôi."

Nhân viên phục vụ tỏ vẻ lúng túng, là anh ta đã nhẹ dạ cả tin trước, anh ta lo lắng Mạnh Trạch đổ chuyện tối qua lên đầu mình: "À đúng rồi, phòng của họ gọi rất nhiều đồ uống, không uống hết. Một trong số những vị khách đó có để lại số điện thoại và địa chỉ, hôm nay chúng tôi sẽ gửi số đồ uống còn lại đến đó."

Mạnh Trạch: "Số điện thoại gì? Địa chỉ gì?"

Nhân viên phục vụ cảm thấy để người trong cuộc tự giải quyết thì tốt hơn, nên đưa mảnh giấy ra.

Số điện thoại trên giấy là số Ả Rập, địa chỉ là tên tiếng Anh của một khách sạn.

Chính là khách sạn năm sao mà Mạnh Trạch đã nghỉ qua đêm hôm qua.

*

Mạnh Trạch cùng nhân viên phục vụ đến khách sạn lớn.

Số điện thoại trên giấy là số điện thoại lễ tân của khách sạn, địa chỉ thậm chí không có số phòng, có thể thấy đối phương khá thận trọng.

Lễ tân nhận mấy chai rượu.

Nhân viên phục vụ không muốn xen vào ân oán giữa Mạnh Trạch và người bạn học cũ, nên nhanh chóng rời đi.

Mạnh Trạch ngồi trên ghế sofa ở sảnh.

Một lúc sau, một người đàn ông bước ra từ thang máy. Anh ta phong độ ngời ngời, dáng vẻ đường hoàng, giơ tay lộ ra chiếc đồng hồ cơ giá trị trên cổ tay.

Người đàn ông nói vài câu với lễ tân.

Lễ tân lập tức lấy hộp giấy của quán karaoke ra.

Người đàn ông nói: "Đem lên phòng tôi."

Lễ tân cung kính: "Vâng, thưa anh Diêu."

"Đẹp trai lắm tiền" quả thật là sở thích của Lý Minh Lan. Mạnh Trạch mở bao thuốc, dùng sức xé, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một điếu thuốc từ bên trong.

"Anh Diêu" vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại: "Minh Lan."

Sảnh cấm hút thuốc.

Mạnh Trạch gõ điếu thuốc vào bao thuốc.

"Đồ uống đã được gửi đến cho tôi rồi." "Anh Diêu" mỉm cười dịu dàng, "Được rồi, cô cứ nghỉ ngơi đi, tối qua mệt rồi, nghỉ ngơi cho khỏe. Có việc gì thì gọi cho tôi."

Mạnh Trạch ngậm điếu thuốc. Anh không châm lửa, nhai đầu lọc như nhai kẹo cao su.

Hừ, kẻ thứ ba.

Trên bàn trà cạnh ghế sofa có một cuốn sổ nhỏ và một cây bút ký màu xanh lá cây.

Màu sắc thật xui xẻo.

Mạnh Trạch xé một tờ giấy, viết vài chữ.

Anh kẹp mảnh giấy lại.

Diêu Hi Tân vừa đi ra ngoài, lại quay trở lại. Anh ta có vẻ đang vội, chỉ đi vài bước ngắn ngủi mà nhìn đồng hồ những hai lần. Anh ta bước vào thang máy.

Mạnh Trạch kịp thời dùng mũi giày chặn cửa thang máy đang từ từ đóng lại.

Diêu Hi Tân chỉ coi Mạnh Trạch là khách, lùi lại một bước, nhường đường.

Mạnh Trạch không vào thang máy, hai tay đút túi áo khoác, liếc nhìn Diêu Hi Tân.

Diêu Hi Tân hơi nhướn mày.

Đối phương nhắm vào anh ta mà đến? Áo khoác của người này nhăn nhúm, cạnh khóa kéo dính vết bẩn màu nâu vàng, là trang phục của người bình thường.

Nhưng bố thường nói với anh ta rằng nhìn người phải nhìn khí chất.

Người này ngũ quan tuấn tú, cao ráo, đặc biệt là ánh mắt kiêu ngạo như đang thị uy.

Diêu Hi Tân nhấn nút đóng cửa: "Anh ơi, quá giờ rồi."

Cửa thang máy đóng lại, rồi lại mở ra vì bị chặn.

Mạnh Trạch: "Nhắn lại với Lý Minh Lan."

Diêu Hi Tân cau mày.

Mạnh Trạch: "Chuyện tối qua, tôi nợ cô ấy một ân tình."

Diêu Hi Tân giãn mày: "Xin hỏi anh là…”

"Tôi là bạn học cũ của cô ấy." Mạnh Trạch đưa tờ giấy, "Khi anh gặp cô ấy, hãy bảo cô ấy liên lạc với tôi, để tôi trả lại ân tình này."

Diêu Hi Tân nhận tờ giấy, mỉm cười lịch sự: "Tôi sẽ nhắn lại với Minh Lan."

Mạnh Trạch rời đi, cửa thang máy đóng lại.

Lý Minh Lan mở điện thoại đúng lúc này.

Diêu Hi Tân cười: "Minh Lan. Đúng rồi, Paige đang ở khách sạn."

Sau khi cúp máy, anh ta gấp tờ giấy lại, không hề chuyển lời của "người bạn học cũ".

*

Lý Minh Lan đã đặt báo thức theo giờ thức dậy của Lý Thâm.

Nhưng con trai không ngủ nướng, còn người mẹ thì lại nằm trên giường ngủ mê man.

Hôm qua thật mệt mỏi, cô đi chơi với bạn, ăn cơm với bạn, hát karaoke với bạn. Cuối cùng, còn phải vận động một trận tốn sức tốn thời gian.

Chuông báo thức reo, Lý Minh Lan cuộn mình vào trong chăn.

Chuông báo thức reo lần hai, cô lấy hết can đảm, ngồi dậy.

Lý Thâm đã tập thể dục buổi sáng ở trường mẫu giáo xong, mặc chiếc áo khoác đen yêu thích, ngồi trên ghế ăn cao, cúi đầu dùng thìa xúc trứng hấp.

Lý Minh Lan ngáp dài, ngồi xuống bên cạnh cậu bé: "Thâm ngoan, con dậy sớm vậy."

"Bố nói, ngủ sớm dậy sớm thân thể khỏe mạnh." Lý Thâm dạy dỗ cô.

Nhìn con trai gần hơn, cô thấy đôi mắt vừa quen vừa lạ. Cô cụp mắt xuống, áp mặt vào má con trai: "Thâm ngoan quá."

Sự ngoan ngoãn của con trai không liên quan gì đến người ấy, đó là công lao của anh chị cô.

Cô dắt con trai đi học, trước khi ra khỏi cửa, mỉm cười với anh chị: "Hai anh chị vất vả rồi."

Lý Húc Bân bực bội: "Bớt ngủ nướng đi."

Con trai đến trường mẫu giáo rồi, Lý Minh Lan quay về ngủ nướng tiếp.

Cho đến khi cô nhận được điện thoại của Diêu Hi Tân.

Cô nói chuyện vài câu, rồi tiếp tục nằm ườn ra giường.

Cô nhìn thấy chiếc túi xách được treo lên.

Chiếc túi này là đồ thủ công của cô, lúc đó cô làm hai chiếc, một

chiếc tặng cho Thôi Bội Di.

Hôm qua, không chỉ quần áo của cô dính mùi rượu, mà chiếc túi này cũng có mùi nồng nặc.

Cô định lấy túi ra phơi, lại phát hiện ví của Thôi Bội Di ở trong túi.

Ở quán karaoke, hai chiếc túi đều đặt cạnh ghế sofa, chắc là Thôi Bội Di nhầm lẫn.

Thôi Bội Di đi du lịch khắp nơi, không có giấy tờ tùy thân thì bất tiện.

Lý Minh Lan định ra ngoài trả ví, nhân tiện giải thích với Diêu Hi Tân.

Người ở khách sạn là bạn học cũ của cô, cô ngại để Diêu Hi Tân thanh toán.

Thôi Bội Di không nghe máy.

Lý Minh Lan lại liên lạc với Diêu Hi Tân, hẹn gặp nhau dưới gốc cây bên ngoài khách sạn lớn.

Cô đưa ví của Thôi Bội Di cho Diêu Hi Tân, làm ra vẻ mệt mỏi: "Hôm qua mệt quá, tôi về nghỉ ngơi đây."

Diêu Hi Tân nói với vẻ thương tiếc: "Xin lỗi, tôi quên mất Paige nói cô rất bận."

Lý Minh Lan cười: "Chúc hai người vui vẻ."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 75

Khi Diêu Hi Tân bước về phía vỉa hè, Lý Minh Lan mừng thầm vì không gặp phải người nào đó, nhưng vừa quay người lại thì phát hiện.

Mạnh Trạch đang ngồi ở khu vực ăn uống của cửa hàng tiện lợi, nhìn chằm chằm cô qua lớp kính.

Cô giả vờ như không thấy, quay đầu bỏ đi.

Khách sạn lớn này là nơi duy nhất Mạnh Trạch có thể tìm thấy Lý Minh Lan, đương nhiên anh sẽ canh chừng ở đây.

Anh biết cô sẽ đến, nhưng anh t căm ghét cái "biết" này. Bởi vì, cô đến là vì người đàn ông họ Diêu kia. Ý nghĩa trong đó không cần phải nói cũng hiểu.

Tuy nhiên, cô không vào khách sạn chơi trò "trai đơn gái chiếc" với người họ Diêu, điều này khiến Mạnh Trạch nguôi giận phần nào.

Lý Minh Lan cúi đầu đi mãi, đi đến ven đường, định vẫy một chiếc taxi để rời đi ngay lập tức.

Đầu cô cúi thấp, nhưng đã nhìn thấy chân Mạnh Trạch chắn ngang đường.

Cô nhìn cái gì cũng thích nghiên cứu tỷ lệ. Mạnh Trạch không chỉ có ngũ quan tuyệt vời, mà vóc dáng cũng không phải dạng vừa. Eo thon, chân dài, mông cũng cong.

"Lý Minh Lan." Một người chắn ngang đường.

Cô bị chặn đường.

Lý Minh Lan ngẩng đầu, hất tay: "Làm gì?"

"Nghe nói có một người bạn học cũ tối qua tốt bụng đưa tôi say rượu đến khách sạn năm sao. Tôi vô cùng cảm kích." Giọng điệu lạnh nhạt của Mạnh Trạch không hề có ý cảm kích, ngược lại còn u ám, "Tôi không thích nợ ân tình, đã xen vào việc của người khác rồi, thì tôi mời cậu một bữa cơm."

"Không cần đâu, chuyện nhỏ thôi mà." Đường nào cũng đến La Mã, phía trước bị chặn đường, vậy thì cô quay người đi đường khác.

Anh nắm chặt cổ tay cô: "Lý Minh Lan, cậu biết đấy, tôi không thích nợ ân tình."

Hồi cấp ba, anh cũng đã mời cô ăn cơm để trả ân tình. Nhưng ai thèm bữa cơm của anh chứ? Cô nói: "Tôi không muốn có bất kỳ liên quan gì đến cậu."

Đúng như dự đoán, bởi vì cô đã có người họ Diêu kia rồi. Cả người Mạnh Trạch như rơi xuống hầm băng: "Ồ, tôi cũng vậy. Chính vì vậy, tôi mới nợ cậu một bữa cơm."

Biết thế đã để anh say chết ở quán karaoke rồi. Cô làm việc tốt, anh lại nói cô "lo chuyện bao đồng". Lý Minh Lan vùng vẫy, nhưng chưa bao giờ thắng được sức lực của anh. Cô nói một cách cay nghiệt: "Vậy thì cậu trả tiền đi."

"Không có tiền. Chỉ trúng phiếu giảm giá của nhà hàng."

"Keo kiệt."

"Không bằng cậu tham danh hám lợi."

Lý Minh Lan đột nhiên quay đầu lại.

Diêu Hi Tân đang qua đường.

Gay rồi, không biết anh ta có nhìn thấy cảnh cô cãi nhau với Mạnh Trạch hay không?

Lý Minh Lan kéo Mạnh Trạch, nấp sau gốc cây. Cô thò đầu nhìn Diêu Hi Tân.

Mạnh Trạch cười khẩy một tiếng.

Tư thế này của cô rõ ràng là lo lắng bại lộ bản chất "bắt cá hai tay" trước mặt "con cá vàng".

Mạnh Trạch kéo cô, nhất quyết đứng dưới ánh nắng mặt trời.

Cô ôm chặt thân cây, nhất quyết không chịu ra: "Mạnh Trạch, đồ khốn!"

Người qua đường thích thú khi nhìn thấy đôi nam nữ này chơi trò kéo co dưới gốc cây.

Lý Minh Lan thua, bị kéo ra. Cô lập tức nhìn sang phía đối diện.

Diêu Hi Tân đã vào khách sạn rồi.

Cô thở phào nhẹ nhõm, giơ chân định giẫm lên chân Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch di chuyển, né tránh.

Chân cô giẫm mạnh xuống đất, lại khiến chính bàn chân mình đau: "Cậu muốn làm gì?"

Anh lạnh lùng nói: "Mời cơm."

Không có hồi kết, người này thật phiền phức.

Lý Minh Lan quan sát trang phục của anh. Cô không nhận ra là nhãn hiệu gì, rất bình thường.

Anh không phải kiểu "người đẹp vì lụa", mà là dựa vào khí chất trời ban để mặc đồ bình dân thành thời trang.

"Ăn thì ăn, ai sợ ai." Lý Minh Lan nói muốn đến nhà hàng trên không.

Mạnh Trạch gật đầu đồng ý.

Nhanh chóng giải quyết, hai người vẫy một chiếc taxi rồi đi.

*

Đây không phải là lần đầu tiên Lý Minh Lan đến nhà hàng trên không này.

Đây là nhà hàng nổi tiếng trong cẩm nang Michelin. Với khả năng tài chính của bố và anh trai cô, cả gia đình đến đây ăn cơm cũng không phải là chuyện gì to tát.

Tuy nhiên, đối với một sinh viên làm thêm, thì thật sự xa xỉ.

Hồi trung học, Lý Minh Lan tiêu tiền của bố mẹ, dùng đồ của bố mẹ, hình thành thói quen tiêu xài hoang phí.

Bố mẹ và anh trai nuông chiều cô, chưa bao giờ đề cập đến vấn đề tiền bạc.

Đến khi tự mình chi trả sinh hoạt phí, cô mới biết kiếm tiền không dễ, chi tiêu không còn hào phóng như hồi trung học.

Lý Minh Lan cẩn thận lật xem thực đơn. Nhìn thấy một mức giá, trong lòng cô không khỏi nhẩm tính thu nhập của mình.

Sau đó, tim cô nhói lên một cái. Nếu cô tự mình đến đây ăn một bữa, thì bằng nửa tháng làm việc không công.

Mạnh Trạch cũng mới tốt nghiệp không lâu phải không? Vừa rồi đáng lẽ nên hỏi anh xem anh có phiếu giảm giá của nhà hàng nào. Có phiếu giảm giá mà không dùng thì thật lãng phí.

Khuôn mặt Mạnh Trạch không biểu lộ chút vui buồn giận hờn nào, bình tĩnh và thờ ơ, anh không nhìn thực đơn: "Cậu gọi món đi."

Lý Minh Lan chợt nghĩ, Mạnh Trạch là thủ khoa đại học, anh tốt nghiệp chuyên ngành hàng đầu của trường đại học danh tiếng, tiền kiếm được không phải là mức lương ít ỏi như cô.

Lý Minh Lan gập thực đơn lại, tùy tiện gọi vài món. Lần trước, cô và anh trai đến đây, gọi mấy món này rất hợp khẩu vị của cô.

Nghe cô gọi món như đọc rap, Mạnh Trạch biết đây không phải là lần đầu tiên cô đến đây.

Tám chín phần là đi cùng người họ Diêu kia. Hoặc là, cô đã nhảy điệu waltz ở nhà hàng này.

Người họ Diêu, một người đàn ông trẻ tuổi đã đeo đồng hồ hàng trăm nghìn, chắc chắn có thể làm ra kiểu "lãng mạn" tầm thường như vậy.

Ánh mắt Mạnh Trạch lạnh lùng như dao.

Cô cũng không nói gì.

Hai người nhìn nhau chằm chằm.

Lý Minh Lan mỉm cười trước, đứng dậy: "Tôi đi vệ sinh."

Dòng nước rửa trôi bàn tay cô, đồng thời cũng rửa trôi suy nghĩ của cô.

Năm đầu tiên cô về nước, cô từng nghĩ, nếu gặp lại Mạnh Trạch, cô sẽ rộng lượng coi anh như bạn học bình thường, mỉa mai vài câu là xong, dù sao cũng đã là người xa lạ.

Lý Minh Lan và Mạnh Trạch rốt cuộc cũng là người xa lạ. Cho dù gặp nhau chào nhau một tiếng, cũng đã là sự thân thiện cuối cùng.

Nhưng anh học đại học ở miền Bắc, cô và anh không có cơ hội gặp nhau.

Qua một năm, hai năm, ba năm, cô không còn gặp lại anh nữa. Cô thậm chí còn cảm thấy lần cãi nhau năm năm trước đó là lần gặp cuối cùng.

Hãy để hôm nay là lần gặp cuối cùng vậy.

*

Ban nhạc ba người đang biểu diễn trên sân khấu. Hai người đàn ông kéo vĩ cầm, giai điệu du dương, giọng nữ chính trầm ấm, ngân nga hát.

Mạnh Trạch gọi phục vụ hỏi: "Ở đây có nhạc waltz không?"

"Thưa anh, không có ạ." Nhân viên phục vụ nở nụ cười chuyên nghiệp. "Nếu anh muốn khuấy động không khí thì có thể gọi một bài hát."

Mạnh Trạch thấy Lý Minh Lan quay lại.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo len trắng khác, thiết kế ren, để lộ lớp

áo dài màu be bên trong, bên dưới vẫn là quần jean rộng thùng thình.

Vẫn giống như một nữ sinh trung học chưa trải sự đời.

Đợi cô đến gần, Mạnh Trạch nói: "Ở đây có thể gọi bài hát để khuấy động không khí, cậu gọi một bài đi."

Lý Minh Lan nói thẳng: "Chia tay vui vẻ."

Sắc mặt Mạnh Trạch bỗng tối sầm lại.

Cô hừ một tiếng: "Quái vật gió đen."

Mạnh Trạch bỏ tiền ra để cả quán nghe bài "Chia tay vui vẻ".

Ca sĩ đã đổi một số giai điệu, nghe không vui vẻ chút nào, ngược lại rất bi thương.

Một khúc nhạc kết thúc, Lý Minh Lan nhẹ nhàng vỗ tay.

Nhân viên phục vụ bưng món ăn lên, chỉ thấy vị khách nữ bàn này cười tươi như hoa.

Còn vị khách nam thì mặt mày cau có.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh vị khách nữ, khi giới thiệu món ăn, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt vị khách nữ vài giây, rồi lại rút lui dưới ánh mắt sắc lạnh của vị khách nam.

"Mấy món tôi gọi đều là món đặc trưng ở đây." Lý Minh Lan cười, "Tay nghề của đầu bếp rất tốt, nhà hàng này được lên Michelin cũng có lý do của nó. Cậu nếm thử đi, đừng lãng phí tiền."

"Lý Minh Lan, có phải cậu thích người giàu không?" Sau khi gặp lại, đây không phải là lần đầu tiên Mạnh Trạch nghe cô nhắc đến tiền.

"Ai mà không thích người giàu chứ? Bớt phấn đấu hai mươi năm." Lý Minh Lan vuốt tóc, "Tôi lại chẳng có bản lĩnh gì, đương nhiên phải dựa vào người giàu, ước mơ của tôi là đi mua sắm, dắt chó đi dạo, đến thẩm mỹ viện, uống trà chiều." Đây là lý tưởng mà Mạnh Trạch đã đặt ra cho cô năm đó.

Lúc đó cô không có khái niệm gì về tiền bạc, cứ nói là phải để anh nuôi. Bây giờ, cô đã rời xa tuổi trẻ, bước vào xã hội, cô kiếm tiền rất vất vả.

Từ "nuôi" mà cô từng nói và bây giờ, một là nói đùa, một đang dần trở thành sự thật.

"Trước đây cậu không như vậy." Lý Minh Lan tuy ngốc, nhưng cô ngốc nghếch một cách đáng yêu.

"Con người ta sẽ thay đổi mà, huống hồ đã năm năm rồi." Con của cô đã biết chạy biết nhảy rồi, "Ra ngoài xã hội cái gì cũng cần dùng đến tiền. Ví dụ như bây giờ tôi ngồi ở đây, một xửng há cảo, chỉ có bốn cái, đắt khủng khiếp, không có tiền thì làm sao ăn được?"

Mạnh Trạch đặt đũa xuống.

Lý Minh Lan vẫn ăn ngon miệng như trước, cô chỉ vào bánh tart yến sào chanh dây: "Cậu không ăn cái này sao?"

Đây là món tráng miệng, ngọt như .

Anh lắc đầu.

Cô ăn hết một mình.

Nhà hàng trên không ngoài việc bán đồ ăn ngon, còn có thể ngắm cảnh.

Nhưng Mạnh Trạch hoặc cúi đầu, hoặc ngẩng đầu, anh không hứng thú với cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ.

Lý Minh Lan thỉnh thoảng lại nhìn ra thành phố.

Lần đầu tiên cô và Mạnh Trạch hẹn hò là đi vòng đu quay. Lúc đó họ nồng nhiệt đến mức không màng đến bất kỳ cảnh đẹp nào, chỉ muốn thân mật với đối phương.

Khi cô thực sự cùng anh ngắm nhìn thành phố này, thì đã đến lúc chia tay.

Ăn xong, Lý Minh Lan mỉm cười: "Để cậu tốn kém rồi."

Mạnh Trạch thanh toán.

Nghe thấy giá cả, trong lòng cô cũng tiếc, dù không phải tiêu tiền của mình.

Còn người chi tiền thì rất bình tĩnh, chỉ nhìn cô sâu sắc.

Sự ngang ngược của anh đã biến thành sự lạnh lùng thờ ơ.

Hai người đi thang máy, từ trên xuống dưới.

Cảnh vật bên ngoài cửa sổ lần lượt trôi xuống, giống như lúc hai người xuống khỏi vòng đu quay năm nào. Họ đã đi hết một vòng tròn, bắt đầu từ đâu, kết thúc ở đó.

Không chỉ nhà hàng trên không mới có thể ngắm cảnh, mà nhìn lên đường chân trời từ mặt đất, phong cảnh đẹp vô cùng.

Một số người biết kinh doanh sẽ đeo một tấm bìa cứng trước ngực, viết: "Chụp ảnh mười tệ."

Một bà cô thấy đôi trai tài gái sắc này, liền tiến lên: "Hai người có

muốn chụp ảnh lưu niệm ở đây không?"

Người ta sắp đi rồi, còn chụp ảnh lưu niệm gì nữa? Lý Minh Lan nói: "Không cần đâu."

Bà cô: "Thời tiết đẹp thế này không phải lúc nào cũng có, có khách du lịch đợi cả ngày cũng không đợi được ánh sáng đẹp như vậy."

Lý Minh Lan từ chối. Cô nói với Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, tôi đi đây." Câu này đáng lẽ phải nói từ năm năm trước rồi.

Anh gọi cô lại: "Lý Minh Lan, chúng ta còn thiếu chút gì đó."

Hôm nay cô ra ngoài chỉ để trả ví, cô thậm chí còn không mang túi xách. Cô sờ soạng chiếc điện thoại trong túi áo len: "Không có mà, tôi không bỏ quên đồ gì cả."

"Chụp ảnh lưu niệm." Hai tay Mạnh Trạch đút túi áo khoác.

Từ hôm qua đến giờ anh vẫn chưa thay quần áo. Chất liệu áo khoác khá mềm, dễ nhăn, sau một ngày lăn lộn, đã mất dáng.

Anh quả thực là người giản dị nhất trong nhà hàng vừa rồi.

Có lẽ trong mắt cô, anh trông thật "keo kiệt".

"Mạnh Trạch, nếu nói chúng ta còn thiếu gì, thì đó là lần gặp nhau cuối cùng năm năm trước của chúng ta khá lúng túng, chỉ biết cãi nhau, không biết nói chuyện tử tế." Lý Minh Lan cười, "Hôm nay, coi như chúng ta đã bổ sung một nghi thức chia tay, cũng không tệ, bữa cơm này tôi ăn rất no."

"Tôi nhớ Lý Minh Lan của ngày xưa." Lý Minh Lan của anh ngây thơ và đáng yêu, không bị tiền bạc làm mờ mắt.

"Tiếc là mọi thứ không thể quay trở lại."

"Đã chia tay rồi, thì để lại thứ gì đó làm kỷ niệm." Mạnh Trạch liếc nhìn bà cô.

Bà cô vẫn chưa đi xa, cứ lảng vảng quanh hai người. Bà ta không có kỹ năng chụp ảnh, nhưng làm việc ở đây lâu rồi, đối mặt với những du khách xinh đẹp, tâm trạng của bà ta cũng trở nên vui vẻ.

Đôi nam nữ này không đi, bà cô đương nhiên sẽ không đi xa. Bà ta nghe thấy lời của Mạnh Trạch, lại đi đến.

Mạnh Trạch trả mười tệ.

Bà cô cười ha hả: "Hai người trai tài gái sắc, tôi nhất định sẽ chụp cho hai người thật đẹp."

Mạnh Trạch: "Lý Minh Lan, chúng ta chưa chụp ảnh chung."

Lý Minh Lan: "Đúng vậy, chưa chụp."

Rõ ràng Mạnh Trạch góc nào cũng đẹp trai vô đối, nhưng anh lại không thích lên ảnh. Anh thường chụp cô, nên ngay cả trong ảnh, hai người cũng chưa từng "cùng nhau".

"Chụp một tấm." Mạnh Trạch nói.

Lý Minh Lan gật đầu. Hai mươi ba năm nay, cô chỉ thích một người đàn ông này, để lại cho nhau một bức ảnh chung, coi như là món quà chia tay.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 76

Bà cô chỉ vào một viên gạch lát nền: "Hai người đứng vào đó đi, đó là góc chụp đẹp nhất."

Viên gạch lát nền bên cạnh bị lỏng.

Lý Minh Lan giẫm chân vào, suýt nữa thì lọt xuống. May mà được Mạnh Trạch kéo lại.

Lý Minh Lan vịn tay anh, nhảy qua, đứng vững, ngẩng đầu nhìn anh: "Mạnh Trạch, tôi trưởng thành rồi."

Cô sẽ không còn nhảy nhót trước mặt bạn học nữa. Đến một đất nước xa lạ, cô sợ người khác phát hiện ra sự trẻ con của mình sẽ bắt nạt cô yếu đuối, nên cô giả vờ mình rất mạnh mẽ.

Khi trở về bên cạnh bố mẹ và anh trai, cô mới cảm thấy mình vẫn còn là một đứa trẻ.

Chỉ khi đứng trước mặt Mạnh Trạch, cô mới bỗng thấy mình như trở về thời trung học, vô tư vô lo, dũng cảm tiến về phía trước, không chút do dự.

"Ừ." Mạnh Trạch nói, "Không còn đáng yêu chút nào nữa."

Lý Minh Lan cúi đầu. Vì vậy, họ mới đi đến bước chia tay này.

Bà cô làm một cử chỉ. Bà ta chụp ảnh luôn ở một góc cố định, phong cảnh không thay đổi, chỉ khác là trời quang hay âm u.

Khách du lịch đến rồi đi, về cơ bản đều nở nụ cười. Nhưng đôi nam nữ này tuy đẹp trai xinh gái, lại đều mặt mày lạnh tanh.

Bà cô hô: "Một, hai, ba, cười lên nào!"

Lý Minh Lan nghe thấy tiếng chuông vang lên, trong truyện cổ tích, ảo mộng của Lọ Lem sắp hạ màn.

Bà cô đưa cả hai bức ảnh cho Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch đưa một bức cho Lý Minh Lan.

Hai người trong ảnh đều lạnh lùng.

Nhưng Lý Minh Lan cảm thấy, đã là kỷ niệm chia tay, thì không biểu cảm mới đúng là chia tay.

Rất tốt, một dấu chấm hết thực sự hoàn hảo.

"Mạnh Trạch, vậy nhé."

Anh cúi đầu xuống, anh muốn hút thuốc. Suy nghĩ của anh đang cuộn trào, đang dâng lên.

Khi không uống thuốc, anh thường hay vướng mắc những chuyện nhỏ nhặt, không nghĩ thông suốt được.

Cũng không phải là không nghĩ thông suốt được, mà là về Lý Minh Lan, anh không hiểu nổi. Mọi chuyện liên quan đến cô đều phải được kiểm soát bằng thuốc mới có thể sắp xếp lại suy nghĩ.

Anh vẫn là anh của thời trung học.

Nhưng Lý Minh Lan thì không còn nữa.

Nhưng cô vẫn là Lý Minh Lan, dù cô có thay đổi thế nào, cô vẫn là

Lý Minh Lan.

Nhưng cô lại không phải Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan sẽ cười, chứ không phải căng thẳng như vậy.

Điều khiến anh day dứt rốt cuộc là sự ngây thơ đáng yêu của cô, hay chỉ là con người Lý Minh Lan. Anh không nghĩ ra được gì: "Tôi đưa cậu về."

Lý Minh Lan không có ví, nói: "Đưa tôi về khách sạn lớn."

Hai người lên xe, ngồi ở hai bên hàng ghế sau, mỗi người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mạnh Trạch quay đầu lại trước, nhìn mặt nghiêng của Lý Minh Lan: "Cậu đổi số điện thoại rồi, số bao nhiêu?"

Cô lắc đầu: "Sau này đừng liên lạc nữa."

Hơn hai giờ chiều, xe cộ và người đi đường đều rất vắng, xe nhanh chóng đến quảng trường của khách sạn lớn.

Lý Minh Lan định mở cửa xe bên trái.

Tài xế nhắc nhở: "Phải xuống bên phải."

Mạnh Trạch xuống xe trước, một tay đặt lên cửa xe, nhìn cô chậm rãi di chuyển sang bên phải.

Cô vịn tay nắm cửa bước xuống.

Cô đột nhiên mỉm cười. May mà họ có nghi thức chia tay này sau năm năm, nếu không với sự ngốc nghếch của hai người năm đó, chắc chắn sẽ không thể bình tĩnh mà chia tay trong êm đẹp như hôm nay.

Lý Minh Lan cố tình đi về phía khách sạn lớn. Mạnh Trạch đã cho rằng cô tham tiền, đương nhiên cô phải đi về phía nguy nga tráng lệ.

Cô đã sớm nghĩ thông suốt về quá khứ của mình và Mạnh Trạch.

Đây là lời từ biệt, cô không quay đầu lại.

Mạnh Trạch lại đút hai tay vào túi áo khoác, nghịch hộp thuốc lá.

Anh cũng biết đây là lời từ biệt.

Anh sẽ không bao giờ gặp lại Lý Minh Lan nữa.

Lý Minh Lan đã trở thành quá khứ của anh.

Anh và Lý Minh Lan cuối cùng cũng trở thành người dưng.

Lý Minh Lan...

Chỉ cần đọc cái tên này thôi, cơn đau ở xương sườn bên trái của anh lại tái phát, anh gần như không thở nổi. Anh sải bước về phía trước, nắm lấy vai cô.

Lý Minh Lan giật mình, đôi mắt tròn xoe mở to.

"Lý Minh Lan, cậu hư rồi."

Cô khó hiểu: "Cậu nói nhảm gì vậy?"

"Cậu theo hắn ta nên hư rồi."

"Ai?"

"Hắn ta."

Lý Minh Lan suýt nữa thì quên mất, cô đã từng nói với anh rằng cô có một người bạn trai đẹp trai lắm tiền. Cô cười: "Mạnh Trạch, tôi chỉ là phát hiện ra vẻ đẹp của tiền bạc thôi."

"Không phải." Mạnh Trạch cúi mặt xuống, chạm trán mình vào trán cô, "Cậu hư rồi. Cậu theo tôi, cậu theo tôi là có thể trở về như trước."

Lý Minh Lan nghi ngờ, có phải những cô gái tài giỏi kia đã phát hiện ra bản chất xấu xa của người này, nên không thèm để ý đến anh nữa.

Anh chẳng có gì tốt, chỉ hơi đẹp trai một chút, IQ cao một chút, tính khí thì rất tệ.

Nhưng gen của anh tốt, đã cho cô một đứa con thông minh đáng yêu, nếu không thì anh chẳng có giá trị lợi dụng gì cả.

Họ đã xa nhau năm năm, mối liên hệ duy nhất là sau khi say rượu hôm qua đã thêm một khoản nợ ân tình mơ hồ.

Nhưng đó chỉ là say rượu.

Đột nhiên, Lý Minh Lan cảm thấy có gió thổi qua vạt áo len.

Mạnh Trạch nói: "Cậu thích người giàu, tôi cũng có thể giàu."

Lý Minh Lan không tin: "Phật Tổ sẽ không nghe lời cậu đâu."

"Chỉ cần tôi muốn, tôi sẽ làm được." Mạnh Trạch nhẹ nhàng nói, "Hắn ta không phải người tốt, hắn ta tầm thường, hắn ta thực dụng, hắn ta chỉ có chút tiền bẩn. Sau này tôi sẽ tặng cậu đồng hồ bảy chữ số, cậu hãy theo tôi."

Cô đẩy anh: "Năm năm, khác biệt quá lớn."

Hồi trung học, Lý Minh Lan chỉ nhìn thấy Mạnh Trạch, mong chờ sự yêu thích của anh.

Còn hai người có thể bên nhau dài lâu hay không, cô chưa từng nghĩ xa đến vậy. Cô có dũng khí đánh cược tất cả trong tuổi thanh xuân.

Nhưng sự trưởng thành đã nói với cô rằng, sự thân mật về thể xác không đủ để vượt qua khoảng cách giữa trời và đất. Họ không phải là không có những khoảnh khắc hạnh phúc, nhưng cuối cùng vẫn đi đến hồi kết.

Dù không có con, kết cục của họ cũng sẽ giống nhau.

Cô không thể ở bên một người quá thông minh, đó lại là gánh nặng. Giữa hai người có thời gian, có không gian, con người ta phải học cách buông bỏ.

"Lý Minh Lan, tôi biết cậu đã phẫu thuật, sức khỏe có thể không được tốt..." Vì vậy, tâm trạng của cô cũng thay đổi theo. Nghĩ đến đây, Mạnh Trạch nới lỏng vòng tay ôm cô.

Lý Minh Lan thực ra không nghe anh nói, cô vẫn luôn để ý đường thoát thân.

Bên ngoài quảng trường có một trạm xe buýt, lúc này vừa có một chiếc xe buýt dừng lại.

Cô dùng sức đẩy Mạnh Trạch ra, chân như đạp lên bánh xe lửa, nhanh chóng lên xe.

Cô nói với tài xế: "Có kẻ biến thái đuổi theo tôi, đóng cửa nhanh lên."

Cũng đến lúc đóng cửa rồi. Hơn nữa, tài xế thấy có một người đàn ông đang chạy thẳng đến. Tài xế đóng cửa xe, lái xe đi.

Lý Minh Lan thở hổn hển.

Ngoài cửa sổ xe, chất liệu áo khoác của Mạnh Trạch quá mềm, bị gió thổi bay lên, vạt áo tung bay.

Anh đuổi theo, nhưng không đuổi theo quá xa.

Cô thở dài một tiếng. Hôm nay cô ra ngoài chỉ định trả ví, kết quả lại lăn lộn lâu như vậy.

Không biết bây giờ là mấy giờ rồi.

Lý Minh Lan lấy điện thoại từ trong túi ra, nhận ra điều gì đó không đúng.

Cô vừa đổi một chiếc điện thoại Sony Ericsson Walkman, nhưng cảm giác trên tay lúc này giống chiếc điện thoại Nokia trước đây hơn.

Khi cô lấy ra xem, thì vô cùng kinh ngạc.

Đúng là điện thoại Nokia, nhưng không phải của cô.

Mạnh Trạch đến giờ vẫn chưa đổi điện thoại, trên vỏ máy vẫn còn miếng dán lòe loẹt cô dán năm đó.

Vừa rồi khi anh ôm cô, cô cứ tưởng là gió thổi qua áo len của mình. Không ngờ, Mạnh Trạch đã trộm…

Không, là đổi điện thoại của hai người.

"Rốt cuộc ai mới là người hư hỏng!"

Lý Minh Lan phiêu bạt bên ngoài nhiều năm, đã sớm bỏ thói quen không đặt mật khẩu. Hơn nữa, Mạnh Trạch không thể nào đoán được mật khẩu của cô.

Tuy nhiên, cẩn tắc vô áy náy.

Cô xuống xe ở trạm tiếp theo, chạy ngược trở lại.

Điện thoại của Mạnh Trạch đột nhiên rung lên, tên hiển thị trên màn hình là "Lý Minh Lan".

Phản ứng đầu tiên của cô là, anh đã đoán trúng mật khẩu của cô.

Cô đành phải dừng lại, nhấn nút nghe máy.

Từ ống nghe truyền đến bài hát mà Thôi Bội Di đã hát ở quán karaoke: "I want nobody nobody, but you."

"Ajusshi." Một giọng nữ ngọt ngào vang lên, "Ajusshi."

Ajusshi? Tiếng Hàn? Lý Minh Lan không biết giải thích thế nào về việc mình nghe điện thoại của Mạnh Trạch, chỉ có thể im lặng.

"Ajusshi, anh lại không nói gì." Cô gái cười, "Em rất nhớ anh."

Lý Minh Lan cúp máy.

Mấy năm trôi qua, Mạnh Trạch có thể quen biết nhiều cô gái hơn, không chỉ Lý Nghi Gia, không chỉ Dương Mạn.

Lý Minh Lan lại chạy tiếp. Cô dồn hết sức lực, chạy rất nhanh.

Cuộc gọi từ "Lý Minh Lan" này đã trở thành động lực cho cô.

Cô chạy ngược gió, đón ánh nắng ấm áp.

Mắt cô khô rát vì gió, lại cay xè vì ánh nắng.

Cô mở to mắt, chống chọi với gió, chạy một mạch trở về.

Mạnh Trạch biết cô sẽ quay lại, nên đang đợi ở đài phun nước quảng trường.

"Đồ khốn! Mạnh Trạch, cậu đúng là đồ khốn." Lý Minh Lan nghiến răng.

"Lý Minh Lan, những lời tôi nói vừa rồi là thật." Nhưng khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng.

Cô hét lên: "Trả lại cho tôi."

Anh không nhúc nhích.

"Mạnh Trạch, đừng quá đáng." Lý Minh Lan giơ cao điện thoại của anh, "Bây giờ chúng ta không còn quan hệ gì nữa, cậu chơi trò trẻ con này, có ấu trĩ không?"

"Dù ấu trĩ hay không, ít nhất cậu cũng đã quay lại."

Cô ném điện thoại qua. Cô nghĩ anh nhất định sẽ bắt được.

Nhưng anh lại không bắt.

Chiếc điện thoại rơi xuống đài phun nước theo đường parabol.

"Mạnh Trạch, tôi nói lại lần nữa. Tôi có bạn trai rồi, đừng dây dưa với tôi nữa. Tôi thích người đẹp trai, tôi thích người thông minh, bây giờ tôi còn thêm một điều kiện nữa, tôi thích người giàu." Ánh mắt lạnh lùng của Lý Minh Lan dường như học được từ anh, "Cậu hứa hẹn với tôi rằng sau này cậu sẽ giàu có, buồn cười thật, ai mà chẳng biết vẽ bánh vẽ vời."

"Lý Minh Lan." Anh nắm chặt lấy cô, "Cậu nhìn bộ dạng dữ tợn của mình xem."

Cô cười lạnh: "Sao cậu không tự nhìn lại mình xem? Quần áo nhăn nhúm, bẩn thỉu thế này, cậu vào khách sạn sẽ bị người ta nói ăn mặc lôi thôi."

Mạnh Trạch kéo cô đi ra ngoài.

Anh biết anh không thể để cô đi.

Cô đi rồi, sẽ không quay lại nữa.

"Cậu trả điện thoại cho tôi." Lý Minh Lan định giật lại.

"Lý Minh Lan, tốt nhất cậu nên im miệng." Mạnh Trạch liếc nhìn cô, giọng nói cũng nhẹ nhàng, "Nếu không tôi không khách sáo đâu."

"Giữa thanh thiên bạch nhật, cậu dám làm bậy?"

"Tôi cũng không biết nữa." Anh nâng cằm cô lên.

Lý Minh Lan không thể vùng vẫy.

Một chiếc xe vội vàng dừng lại bên đường, người xuống xe là Diêu Hi Tân. Anh ta lao đến như bay: "Minh Lan." Anh ta định kéo Mạnh Trạch và Lý Minh Lan ra.

Sao Mạnh Trạch có thể để anh ta chạm vào được, anh né tránh.

Lý Minh Lan bị giật mạnh, loạng choạng một bước. Cô dùng sức đánh vào cánh tay Mạnh Trạch, cô đánh đau tay, chắc anh cũng đau.

Anh giữ chặt cô.

Diêu Hi Tân vừa đau lòng vừa tức giận: "Báo cảnh sát."

Lý Minh Lan vội nói: "Cậu ấy là bạn học cũ của tôi."

Diêu Hi Tân bình tĩnh lại. Là người thừa kế của tập đoàn lớn, cái gì anh ta cũng phải học, kể cả đánh nhau. Anh ta đột nhiên vung nắm đấm về phía Mạnh Trạch. Anh ta không dùng hết sức, chỉ muốn tách tay Mạnh Trạch và Lý Minh Lan đang nắm chặt nhau ra.

Mạnh Trạch sợ Lý Minh Lan bị thương, liền buông cô ra.

Diêu Hi Tân che chắn trước mặt Lý Minh Lan: "Dù là bạn học cũ, nhưng có thể dùng cách khác để bày tỏ tình bạn."

Ánh mắt Mạnh Trạch lạnh lẽo: "Chuyện của tôi và cô ấy liên quan gì đến anh?"

Bảo vệ của khách sạn lớn phát hiện ra động tĩnh ở đây, chạy đến.

Diêu Hi Tân ra lệnh: "Chặn anh ta lại."

Những bảo vệ cao to vạm vỡ nghe lệnh.

Lý Minh Lan nhân cơ hội này, vội vàng lên xe cùng Diêu Hi Tân.

Diêu Hi Tân an ủi: "Minh Lan, không sao rồi." Anh ta định lái xe đi.

Không ngờ, Mạnh Trạch đấm mạnh vào bảo vệ. Anh vẫn còn nhớ bộ phim xã hội đen năm nào.

Nắm đấm mạnh mẽ và nặng nề, đánh vào ngực bảo vệ.

Bảo vệ buộc phải lùi lại.

Thấy Mạnh Trạch định chặn xe, Diêu Hi Tân vội vàng xuống xe, chắn trước cửa xe của Lý Minh Lan.

Mạnh Trạch đá mạnh vào cốp xe.

Lý Minh Lan không ngẩng đầu lên, không nghe thấy tiếng động bên ngoài, chỉ cảm nhận được thân xe rung lắc.

Thép cứng cáp, không đến nỗi bị hỏng, nhưng lớp sơn xe đã bị xước.

Diêu Hi Tân cười lạnh: "Tốt lắm, anh chờ thư luật sư của tôi đi. Tôi rất mừng vì tôi có cách liên lạc của anh."

Tờ giấy nhỏ mà Mạnh Trạch viết vẫn còn trong túi Diêu Hi Tân.

Vài bảo vệ nữa từ khách sạn chạy ra, bao vây Mạnh Trạch.

Diêu Hi Tân lên xe, đạp ga.

Mạnh Trạch đột nhiên thở hổn hển.

Mấy bảo vệ nhìn nhau, đợi một lúc lâu, thấy người này không còn động tĩnh gì nữa, bèn giải tán.

Xương sườn bên trái của Mạnh Trạch như bị rút đi, cơn đau xuyên thẳng vào tim anh. Anh phải uống thuốc giảm đau.

Bước chân anh hơi loạng choạng, vẫy taxi rời đi.

*

Ánh tà dương buông xuống, khuất sau đỉnh núi.

Tạ Sơn Hà thấy Mạnh Trạch, cười nói: "Này, hôm nay cậu tan làm sớm vậy?"

Mạnh Trạch lạnh lùng nhìn với đôi mắt sắc như dao cạo.

Tạ Sơn Hà bỗng nhớ đến tên đại ma đầu trong phim kiếm hiệp, cũng toàn thân sát khí như vậy. Anh ta thấy sởn gai ốc: "Anh bạn,

hôm nay cậu đến là...?"

"Mua thuốc."

Tạ Sơn Hà tính toán ngày tháng: "Nhanh hết vậy sao?"

"Mấy hôm trước ngừng thuốc, số còn lại không biết vứt đâu rồi."

"Ngừng thuốc?" Tạ Sơn Hà hỏi, "Cuối cùng cậu cũng đi khám lại rồi à?"

"Không."

Tạ Sơn Hà ngẩn người: "Sao cậu lại ngừng thuốc?"

"Tôi uống thuốc là vì mất ngủ." Mạnh Trạch nói có lý có cứ, "Tôi say rượu cũng ngủ được."

Tạ Sơn Hà nghe ra vấn đề: "Không phải, anh bạn, đừng đùa. Ai bảo cậu ngừng thuốc? Nghe tôi khuyên đi, đến bệnh viện để bác sĩ kê đơn thuốc mới cho cậu. Đừng có uống mãi một đơn thuốc trong nhiều tháng mà không đổi."

Mạnh Trạch làm như không nghe thấy: "Mua thuốc."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 77

Tạ Sơn Hà còn sốt ruột hơn cả bệnh nhân: "Việc tăng giảm liều lượng thuốc phải nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ."

"Mua thuốc." Mạnh Trạch đưa đơn thuốc.

"Tôi không cần xem đơn. Mấy hộp thuốc của cậu tôi thuộc nằm lòng rồi." Tạ Sơn Hà quay người vào tủ thuốc lấy thuốc, anh ta cầm chồng hộp thuốc trên tay, không đưa cho Mạnh Trạch, "Vừa hay, tôi mới pha một ấm trà. Trước đây cậu toàn đến vào ban đêm, chưa được nếm thử trà của tôi. Hôm nay ngồi lại một chút đi."

Mạnh Trạch đứng im không nhúc nhích.

Tạ Sơn Hà chỉ vào chiếc ghế đẩu nhỏ cạnh bàn trà: "Có phải cậu chê chỗ của ông anh đây tồi tàn không?"

Hai chữ "tồi tàn" nghe hơi chói tai. "Anh Tạ, tôi không chê." Mạnh Trạch ngồi xuống.

Tạ Sơn Hà đặt hộp thuốc lên quầy, sau đó cũng ngồi xuống: "Sao lại ngừng thuốc rồi?"

"Người quá lý trí." Mạnh Trạch luôn điềm tĩnh, không để lộ cảm xúc. Kỳ lạ là, từ khi Lý Minh Lan lẩn tránh anh, anh như biến thành người khác, phải nhờ đến ngoại lực mới có thể kìm nén cô trong lòng.

Tạ Sơn Hà cẩn thận nói: "Không thì sao? Cậu còn muốn phát điên lên à?"

Mạnh Trạch duỗi người, vắt chéo đôi chân dài: "Hôm nay tôi đã đập xe." Anh thậm chí còn muốn đập cả người họ Diêu kia.

Tạ Sơn Hà giật mình: "Xe gì?"

"Xe sang." Mạnh Trạch thản nhiên nói.

Tạ Sơn Hà vỗ trán: "Anh bạn, cậu thật mạnh mẽ."

"Quá khen."

Tạ Sơn Hà đẩy một tách trà qua: "Nào, uống trà cho hạ hỏa."

Miệng Mạnh Trạch nhạt nhẽo, anh không nếm ra được mùi vị gì, nhưng vẫn nói: "Trà của anh Tạ ngon đấy."

"Anh bạn." Tạ Sơn Hà xoa xoa tay, "Cậu đã gọi tôi một tiếng anh trai, tôi không thể không quan tâm cậu được."

Ông nội và bố của Tạ Sơn Hà đều là bác sĩ. Thành tích của Tạ Sơn Hà không tốt, chỉ có thể mở một tiệm thuốc, nhưng anh ta luôn ghi nhớ lời dạy của gia đình, lương y như từ mẫu. Mạnh Trạch thường xuyên đến mua thuốc, Tạ Sơn Hà coi anh như bệnh nhân của mình, hỏi: "Anh bạn, cậu sống gần đây phải không? Lúc nào cũng một mình, bạn bè của cậu đâu?"

"Không có."

"Không sống cùng bố mẹ à?"

"Sống một mình."

"Trước đây thấy cậu đến như gió, đi cũng như gió, hiếm khi hôm nay cậu ngồi lại đây, có muốn kể chuyện của cậu không?" Tạ Sơn Hà thấy Mạnh Trạch uống cạn trà, lại rót thêm một chén, "Tôi hơn cậu vài tuổi, cũng coi như có chút kinh nghiệm sống. Nếu cậu gặp phải

khúc mắc gì không giải quyết được, có lẽ tôi có thể giúp được."

Ngoài vài câu nói với Sài Tinh Tinh, Mạnh Trạch chưa từng kể với ai về anh và Lý Minh Lan. Nhưng cũng chẳng có gì để kể. "Bạn gái tôi quen một thiếu gia giàu có, bỏ tôi theo người ta rồi."

Hóa ra là vậy! Tạ Sơn Hà thở dài. Từ xưa đến nay, tình trường luôn khó vượt qua.

Lúc này, bên trong truyền đến một giọng nói: "Anh, thuốc bắc sắc xong rồi."

Tạ Sơn Hà quay đầu lại: "Ồ, để anh."

Giọng nói đó lại vang lên: "Anh, em có thể tự học mà."

"Em còn nhỏ, đừng để bị bỏng." Tạ Sơn Hà vội vàng đi vào, "Sơn Điệp, em ra đây, rót trà cho anh bạn này."

Cô gái tên Sơn Điệp vén rèm lên, mới phát hiện ra vị khách cạnh bàn trà. Cô rót trà. Nghe Tạ Sơn Hà gọi "anh bạn", cô liền gọi: "Anh, mời anh uống trà."

Mạnh Trạch liếc nhìn.

Cô bé mười mấy tuổi, chưa lớn hẳn, đôi mắt hơi quyến rũ.

Anh gõ nhẹ ngón tay lên thành cốc, không nói gì.

Cô bé lùi lại cạnh bàn trà, xoắn ngón tay, đứng im như tượng.

Tạ Sơn Hà đi ra: "Sơn Điệp, em gọi điện cho dì Lưu, nói là thuốc bắc sắc xong rồi, dì ấy có thể đến lấy bất cứ lúc nào."

"Vâng." Cô bé đi gọi điện thoại.

Nhìn thấy chén trà của Mạnh Trạch, Tạ Sơn Hà nói: "Con bé này, rót trà đầy quá."

Mạnh Trạch hỏi: "Anh Tạ cuối cùng cũng thuê người rồi à?"

"Con bé là em họ tôi. Nó có chút việc, từ quê lên đây, tạm thời ở nhờ nhà tôi." Tạ Sơn Hà cười cười, "Nó tên là Tạ Sơn Điệp, đời chúng tôi lấy 'Sơn' làm chữ lót."

Đang nói chuyện thì Tạ Sơn Điệp bưng một bát thuốc bắc ra, giọng lanh lảnh: "Anh, dì Lưu nói lát nữa sẽ đến lấy."

Sau đó, cô bé ngồi vào bàn học bên cửa sổ làm bài tập.

Tạ Sơn Hà trở lại chủ đề chính: "Anh bạn, cậu chịu nói ra là tốt rồi. Nhưng mà, nếu phụ nữ thực sự thích tiền thì cũng chẳng còn cách nào."

Mạnh Trạch đính chính: "Cô ấy không phải, cô ấy bị người ta làm hư."

Tạ Sơn Hà sờ mũi: "Cậu và cô ấy quen nhau bao lâu rồi?"

"Gần sáu năm."

Tạ Sơn Hà không ngờ, Mạnh Trạch có vẻ ngoài đào hoa như vậy mà lại chung tình đến thế.

"Chuyện nam nữ ấy mà, cậu nói với tôi là đúng người rồi. Nói ra thì rất đơn giản, hai vấn đề." Tạ Sơn Hà giơ hai ngón tay lên, cụp ngón đầu tiên xuống trước, "Cậu có mong người phụ nữ này hạnh phúc không?"

"Có." Lý Minh Lan phải cười mới đẹp.

Tạ Sơn Hà cụp ngón thứ hai xuống: "Bây giờ cô ấy có hạnh phúc

không?"

Hạnh phúc lắm chứ. Mạnh Trạch lại nói: "Cô ấy bị người ta làm hư."

Không có câu trả lời thực ra đã cho Tạ Sơn Hà câu trả lời. "Anh bạn, đừng tự lừa dối bản thân. Cậu mong cô ấy hạnh phúc, cô ấy đã có được hạnh phúc, nguyện vọng của cậu đã thành hiện thực, có gì mà buồn phiền chứ."

"Không phải." Mạnh Trạch khăng khăng.

Tạ Sơn Hà ho một tiếng: "Sơn Điệp, em đến đây nói xem, nguyện vọng của anh bạn này có thành hiện thực không?"

"Dạ có ạ." Cô bé mười mấy tuổi không hiểu những chuyện này, chỉ phụ họa theo anh họ thôi.

"Coi như tôi đã nhìn ra vấn đề của cậu rồi." Đến lượt Tạ Sơn Hà uống cạn chén trà, "Cậu đó, đang tự làm khó mình. Sáu năm rồi, nếu cậu chịu mở mắt nhìn những cô gái khác, thì đã không đến nông nỗi này rồi. Với ngoại hình và khí chất của cậu, tìm bạn gái là chuyện dễ như trở bàn tay, sao lại cứ mãi ôm một cái cây?"

Suy nghĩ của Mạnh Trạch bị lời nói của Tạ Sơn Hà dẫn đi.

Biết được Lý Minh Lan đã phá thai, Mạnh Trạch lại đi tìm đọc rất nhiều sách.

Bây giờ cô lại có bạn trai, chứng tỏ cô không bị di chứng, quả thực là chuyện tốt.

"Ép buộc thì không có hạnh phúc." Tạ Sơn Hà khuyên nhủ, "Trên đời đâu thiếu cỏ thơm, anh bạn, sống cho ra dáng đàn ông chút đi, bây giờ cậu đi ra ngoài, biết đâu ngoài kia có một người đẹp đang chờ."

Vừa dứt lời, ngoài cửa quả thực có người đang đứng. Người này

không đi vào, mà liên tục ngó vào bên trong.

Tạ Sơn Hà đứng dậy: "Người đẹp, cô có việc gì sao?"

Lúc này, người phụ nữ mới bước vào.

Tạ Sơn Hà nhìn kỹ. Hơ, miệng anh ta linh nghiệm vậy sao? Người phụ nữ này trông thật xinh đẹp, kiều diễm. Chỉ là hơi cúi đầu, vẻ mặt cũng rất khép nép.

"Ông chủ, tôi muốn mua thuốc." Người phụ nữ đưa ra một tờ giấy.

Tạ Sơn Hà nhận lấy xem: "Cái này... là thuốc nhập khẩu, chỉ ở bệnh viện mới có. Chúng tôi không bán."

"Ồ." Người phụ nữ cất tờ giấy, đi ra ngoài hai bước, dừng lại hỏi, "Ông chủ, loại thuốc này có đắt không?"

"Cái này..." Tạ Sơn Hà có chút không nỡ, "Thuốc nhắm trúng đích thường khá đắt."

"Cảm ơn ông chủ." Người phụ nữ hoàn toàn cúi đầu xuống.

Tạ Sơn Hà thở dài một tiếng, lại khuyên Mạnh Trạch: "Anh bạn, sức khỏe là quan trọng nhất. Nhớ uống thuốc, đừng hành hạ bản thân đến chết." Tạ Sơn Hà đặt hộp thuốc vào tay Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch uống cạn chén trà trước mặt: "Anh Tạ, cảm ơn anh."

Anh rời khỏi tiệm thuốc.

Người phụ nữ vừa nãy vẫn chưa đi xa. Cô ấy đang đứng dưới gốc cây gọi điện thoại: "Cậu, bệnh của mẹ cháu cần tiền gấp, cậu có thể... Cậu, cậu..."

Hình như bị cúp máy rồi.

Cô ấy thở dài, lại gọi điện thoại.

"Ông chủ, vâng, là tôi, là tôi."

"Anh nhớ tôi sao?"

"Tôi muốn hỏi, công việc lương cao mà anh nói lần trước còn tuyển không?"

"Ồ, được được, chỉ cần có tiền, chỉ cần có tiền là được."

"Vâng."

Mạnh Trạch lấy thuốc lá ra, ngậm trong miệng, nghe lời nói của người này liền đoán ra được hoàn cảnh của cô ấy.

Quần áo của cô ấy đã bạc màu vì giặt nhiều, góc nghiêng khuôn mặt vừa sắc sảo vừa dịu dàng. Mái tóc dài ngang eo óng ả mượt mà.

Mạnh Trạch châm thuốc: "Cô thiếu tiền?"

Người phụ nữ giật mình quay đầu lại: "Vâng."

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới.

Đối với phụ nữ, ánh mắt như vậy không còn xa lạ. Cô thường xuyên bị đàn ông nhìn chằm chằm vì ngoại hình. Cô hỏi: "Ông chủ, anh có giới thiệu công việc nào không?"

"Cô có thể làm gì?"

"Giặt giũ, nấu ăn. Việc nhà gì tôi cũng biết làm."

Mạnh Trạch hút một hơi thuốc: "Ồ." Anh quay người bỏ đi.

"Ông chủ." Người phụ nữ đuổi theo, nói gấp gáp, "Tôi còn có thể làm việc khác."

Mạnh Trạch dừng lại, vẫn chỉ một chữ: "Ồ."

Người phụ nữ thấy anh còn trẻ, hỏi: "Ông chủ, anh đủ tuổi chưa?"

"Tôi hai mươi ba."

"Tôi hai mươi sáu, hơn anh ba tuổi."

Đúng lúc đó, dì Lưu đến lấy thuốc bắc, nghe thấy câu này, lại thấy hai người đều xinh đẹp, bèn nói: "Gái hơn ba, ôm gạch vàng."

Người phụ nữ tỏ vẻ lúng túng. Cô lớn tuổi hơn Mạnh Trạch, nhưng biểu hiện của cô lại non nớt hơn anh.

Mạnh Trạch hỏi: "Cô tên gì?"

"Tôi tên là Đỗ Nặc. Mẹ tôi bị bệnh cần tiền gấp. Ông chủ, thật sự..." Cô hạ giọng, cắn răng nói, "Chỉ cần có tiền, việc gì tôi cũng làm."

"Để lại phương thức liên lạc." Mạnh Trạch mới nhớ ra điện thoại của mình vẫn còn ở đài phun nước, "Cô đọc số điện thoại của cô đi."

"Tôi hỏi ông chủ tiệm thuốc xin tờ giấy."

"Không cần, cô cứ nói đi." Tính tình anh khi tốt khi xấu, nhưng trí nhớ chưa bao giờ kém.

Đỗ Nặc đọc số điện thoại.

Mạnh Trạch gật đầu: "Tôi nhớ rồi, có việc sẽ tìm cô."

*

"Bài học hạnh phúc" của Tạ Sơn Hà có gì đó sai sai, nhưng khi Mạnh Trạch về nhà, uống thuốc, bình tĩnh lại, kiềm chế cảm xúc. Nghĩ kỹ lại, bỗng thấy anh Tạ có cái nhìn rất sâu sắc.

Chỉ là, đạo lý là đạo lý, xương cốt lại âm ỉ đau.

Mạnh Trạch vừa về đến nhà liền nắm lấy chiếc kẹp tóc đỏ chót ở lối vào.

"Cầu may mắn" gì chứ, Lý Minh Lan toàn nói nhảm.

Anh cũng vậy, ngớ ngẩn học theo cô mê tín dị đoan.

Anh giật đứt dây đỏ.

Sợi dây dài quấn quanh cổ tay anh, rồi tuột đi.

Giống như khi tháo ảnh gia đình năm đó, Mạnh Trạch dọn dẹp tất cả những gì Lý Minh Lan từng để lại, thậm chí cả cái gạt tàn hình con heo nhỏ cũng bị vứt vào thùng chứa đồ.

Anh có một thói quen giống ông ngoại, dùng thùng chứa đồ để cất giữ kỷ niệm, rồi niêm phong vĩnh viễn.

Đồ đạc Lý Minh Lan để lại rất ít, đều là những món đồ nhỏ, thú nhồi bông nhỏ, dây buộc tóc, dây đeo tay, v.v.

Chiếm nửa thùng.

Mạnh Trạch đá cái thùng xuống gầm giường.

Anh chán nhãn hiệu thuốc lá này rồi, lần sau, anh sẽ đổi sang loại đắt nhất.

*

Diêu Hi Tân rất ga lăng, chứng kiến cảnh tượng lúng túng của Lý Minh Lan và "người bạn học cũ", anh ta vẫn giữ thái độ lịch sự.

Nghe cô nói muốn quay lại đài phun nước lấy đồ, anh ta lái xe đưa cô trở lại.

Cô nhặt lại được điện thoại của Mạnh Trạch.

Năm đó cô đập vỡ chiếc điện thoại này, bây giờ lại ngâm nó trong nước.

Trước khi rơi xuống nước, miếng dán trên vỏ máy đã bị mòn. Sau khi ngâm nước, miếng dán mềm nhũn như bùn.

Lý Minh Lan đến cửa hàng điện thoại hỏi xem điện thoại bị ngâm nước có thể sửa được không.

Nhân viên sửa chữa nói: "Chiếc này của chị không phải điện thoại chống nước, nếu muốn sửa chữa, phải thay toàn bộ bo mạch chủ và chip."

Vậy là vứt đi rồi.

Sắp đến giờ tan học của trường mẫu giáo, Lý Minh Lan vội vàng đến đón con trai.

Sau đó, cô trở về nhà anh trai.

Cô gọi vào số của mình.

Tắt máy.

Khi cô ra ngoài hôm nay, pin điện thoại không còn nhiều, chắc là hết pin rồi.

Nghĩ đến điện thoại của mình vẫn còn trong tay Mạnh Trạch, cô vẫn

luôn bất an.

Anh học chuyên ngành máy tính, không biết có thể hack điện thoại hay không. Trong album ảnh điện thoại của cô có ảnh con trai cô.

Lý Minh Lan chỉ có thể đi tìm anh.

Không biết anh có còn sống ở nhà ông ngoại không, cô định đến thử vận may.

Lúc cô đến đó là sáu giờ rưỡi.

Cô lên lầu trước, quan sát tay nắm cửa.

Không có bụi, chứng tỏ có người ở đây.

Cô gõ cửa.

Thực ra, cô có chìa khóa của căn nhà này. Năm đó đi vội quá, cô quên trả lại chìa khóa.

Cửa bên này không mở, cửa lớn bên cạnh đột nhiên mở ra.

Một bà cụ bước ra: "Nhà này chưa về sớm vậy đâu."

"Cảm ơn." Lý Minh Lan hỏi, "Bà ơi, cho hỏi người sống ở đây là người thuê nhà sao?"

Bà cụ: "Không phải người thuê nhà. Chính là người đó, ngày nào cũng về lúc nửa đêm. Tai tôi thính lắm, có thể phân biệt được tiếng cậu ấy lắc chìa khóa. Mấy năm nay, tôi phải nghe thấy tiếng cậu ấy mở cửa mới ngủ được."

Lý Minh Lan thấy lạ: "Bà ơi, cậu ấy phải đi học đại học, đâu phải lúc nào cũng ở đây."

Bà cụ càng thấy lạ: "Học đại học gì? Cậu ấy ở đây quanh năm suốt tháng mà, sinh viên đi học về nhà ngủ à?"

Lý Minh Lan đứng im trên bậc thang, rất lâu rất lâu...

*

Lý Minh Lan cứ nghĩ nhờ anh trai chuyển lời cho Mạnh Trạch, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Cô không ngờ, người thay đổi quỹ đạo còn có Mạnh Trạch.

Năm năm rồi, nhà họ Lý hoàn toàn không nhắc đến người đó. Bố mẹ và anh trai đương nhiên rất hận anh.

Lý Minh Lan gặp anh trai trên đường.

Lý Húc Bân hỏi: "Minh Lan? Thâm đâu rồi?" Bình thường giờ này, em gái đều đang chơi với con.

"Chị dâu đang trông." Lý Minh Lan chậm lại một bước, "Anh."

"Hửm?" Lý Húc Bân quay đầu lại.

Cô do dự một lúc, cuối cùng cũng không nói gì: "Anh, hôm nay anh về sớm vậy."

"Anh cũng muốn về sớm chơi với Thâm."

Lý Minh Lan gật đầu. Chuyện do cô gây ra, không nên kéo người nhà vào nữa. Cô khoác tay anh trai: "Anh, anh chăm sóc Thâm tốt thật."

Lý Húc Bân vỗ tay cô: "Là chị dâu em chu đáo."

Hai người về đến nhà, thấy Lý Thâm đang ngồi xem “Tây Du Ký”

trước tivi.

Lý Thâm nghe thấy tiếng mở cửa, thò đầu ra từ ghế sofa: "Bố, cô."

Cậu bé nhảy xuống ghế sofa: "Bố, Tề Thiên Đại Thánh đáo thử nhất du viết thế nào ạ?"

Lý Húc Bân cởi áo vest, bế cậu bé lên cao: "Thâm của chúng ta ham học quá, đã muốn viết câu dài như vậy rồi sao?"

"Là Tôn Ngộ Không nói ạ."

"Nào, bố dạy Thâm viết chữ." Lý Húc Bân bế đứa con trai trên danh nghĩa lên ghế sofa. Anh lấy bút chì và vở bài tập ra, dạy cậu bé viết từng nét chữ, "Thâm cũng giỏi như Tề Thiên Đại Thánh."

Lý Thâm cầm bút chì, bắt chước viết, vừa viết vừa đọc: "Tề, Thiên, Đại, Thánh, Đáo, Thử, Nhất, Du."

Dù thấy Lý Thâm viết các nét trên dưới, trái phải tách rời nhau, Lý Húc Bân vẫn khen ngợi hết lời: "Thâm thông minh quá, chữ viết đẹp quá."

"Bố. Hôm nay cô giáo nói, chúng con ra khỏi trường mẫu giáo sẽ học tiểu học, rồi học trung học, rồi học đại học." Lý Thâm vừa chép vừa nói, "Chúng con phải học hành chăm chỉ."

Lý Minh Lan nghe vậy, thở dài một hơi, rõ ràng cô đã chúc người đó tiền đồ rạng rỡ.

Mười giờ tối, Lý Minh Lan nói với Vu Ly: "Chị dâu, em đến nhà bạn, lát nữa sẽ về."

Vu Ly kéo cô lại: "Dự báo thời tiết nói, tối nay đến ngày mai sẽ có mưa lớn. Hay là để hôm khác đi?"

"Không sao đâu, em mang ô mà." Lý Minh Lan vẫn lo lắng điện thoại của mình bị Mạnh Trạch hack.

*

Học sinh ngốc sắp thi cuối kỳ, thời gian dạy kèm của Mạnh Trạch muộn hơn trước.

May mà anh đã uống thuốc, nếu không, đối mặt với học sinh ngốc nghếch như Lý Minh Lan, anh khó mà giữ được bình tĩnh.

Những hạt mưa bụi rơi xuống môi anh, anh thở ra một hơi.

Anh không mang ô, đi dưới mưa phùn.

Cho đến khi về đến cửa nhà, mọi thứ vẫn như cũ. Ngoại trừ việc anh vừa đến chiếu nghỉ cầu thang đã thấy Lý Minh Lan.

Cô mặc một chiếc áo khoác bông dày cộm, hai tay đút túi lông xù, áo hơi phồng lên, khiến khuôn mặt cô càng nhỏ hơn.

Giống như chú sóc nhỏ hồi cấp ba.

Chính vì vậy, Mạnh Trạch phải cẩn thận phân biệt, đây là hiện thực hay là mơ.

"Mạnh Trạch." Cô đứng thẳng người, lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Là người thật, nhưng hôm nay là ngày chia tay, cô đã ngồi trên xe sang của thiếu gia giàu có, nghênh ngang bỏ đi.

Mạnh Trạch thở dài, tựa vào lan can: "Cậu đến đây làm gì?"

"Nói chuyện với cậu." Đèn hành lang luôn mờ ảo, không soi rõ mặt anh, đồng thời, cũng che khuất khuôn mặt cô.

"Hôm nay nói nhiều rồi, vẫn chưa nói xong sao?"

Cô mỉm cười dưới ánh đèn mờ ảo: "Tay chân cậu không sạch sẽ, nên phải có phần tiếp theo chứ."

Trước đây cô nghĩ gì đều thể hiện trên mặt, bây giờ không biết học ở đâu ra cái giọng điệu mỉa mai này.

Mạnh Trạch "hừ" một tiếng, còn học ở đâu được nữa, đương nhiên là bị kẻ thứ ba dạy hư rồi.

"Nếu cậu không mở cửa, tôi sẽ tự vào." Lý Minh Lan giơ tay lên, kẹp một chiếc chìa khóa giữa các ngón tay.

"Cậu có tư cách gì mà cầm chìa khóa đó?"

"Tôi trả lại cho cậu, cậu ra mở cửa đi."

Mạnh Trạch sải bước lên lầu, ánh đèn chiếu vào người anh, tạo thành một cái bóng đen hỗn độn.

Khi anh đứng trước mặt cô, vóc dáng cao lớn che khuất toàn bộ ánh sáng, cô ngẩng đầu chỉ nhìn thấy một màu đen.

Mạnh Trạch thản nhiên hỏi: "Nói đi, chuyện gì?"

"Chẳng lẽ còn không mời nổi một cốc trà sao?" Cô dùng chìa khóa chạm vào ổ khóa, nhưng không thực sự mở khóa.

Anh tiến sát lại gần cô: "Trai đơn gái chiếc, không sợ người bạn trai giàu có của cậu hiểu lầm sao?"

"Anh ấy tin tưởng tôi tuyệt đối."

Nghe như một cặp tình nhân nồng nàn.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 78

Mạnh Trạch hỏi: "Lý Minh Lan, bây giờ cậu có hạnh phúc không?"

"Đương nhiên." Con trai cô là một đứa bé ngoan, làm mẹ sao lại không hạnh phúc được.

Anh gật đầu: "Tốt lắm, cậu cút đi."

Chữ "cút" như tát thẳng vào mặt cô, cô nói: "Trả điện thoại cho tôi."

Mạnh Trạch lấy chìa khóa, mở cửa đi vào, bật đèn, không quay đầu lại.

Bên cạnh có một bà cụ tai thính, nếu hai người đứng đây nói chuyện, không chừng lại bị bà cụ nghe lén chuyện phiếm. Lý Minh Lan đi theo vào trong.

Năm đó cô chạy ra ngoài, vội vàng rời đi, mấy năm mới quay lại.

Người đã thay đổi, đồ đạc thì vẫn vậy.

Mạnh Trạch nghe thấy tiếng cô đóng cửa, cười lạnh: "Nhà tôi không có trà ngon đâu."

"Điện thoại của tôi đâu." Cô lại đút tay vào túi áo, áo khoác bông hơi phồng, hai tay cô nắm chặt, làm vạt áo nhô lên, trông bụng cô như to ra.

Mạnh Trạch liếc nhìn, đột nhiên chói mắt. Anh ném điện thoại của cô qua: "Hết pin rồi."

Lý Minh Lan lập tức đưa tay đón lấy.

Đồng thời, cô lấy ra một túi ni lông kín từ trong túi áo rộng thùng thình: "Điện thoại của cậu bị ngâm nước rồi, chưa chắc sửa được, lúc đó tôi đã trả lại cho cậu rồi, là cậu không nhận."

Cô đặt túi ni lông lên bàn trà.

Trong túi vẫn còn những giọt nước rỉ ra từ điện thoại.

Mạnh Trạch ngồi xuống ghế sofa, gác chân lên bàn trà: "Không còn việc gì nữa thì cậu có thể đi rồi." Anh ngả người ra sau.

Lý Minh Lan lùi lại vài bước, dựa vào bức tường đối diện, cô hỏi: "Cậu không đi học sao?"

Tư thế thoải mái của Mạnh Trạch khựng lại, sau đó lại thả lỏng: "Ừ."

"Cậu mới ngoài hai mươi, cậu có thành tích thi đại học xuất sắc như vậy."

Mạnh Trạch khịt mũi, anh thấy buồn cười, nhưng cũng không cười: "Không phải nhà cậu bảo tôi đừng học nữa sao."

Quả nhiên... thực ra Lý Minh Lan cũng đoán được, cô cúi đầu, lại đút tay vào túi áo khoác bông rộng thùng thình, lúc nắm chặt, lúc thả lỏng: "Chuyện năm đó qua rồi thì thôi, chúng ta đừng so đo ai đúng ai sai nữa, phải nhìn về phía trước."

"Là nhìn về phía trước, hay là nhìn vào tiền?"

"Cậu còn chấp nhặt mấy chữ đó sao?" Lý Minh Lan nói, "Cậu hoàn toàn có thể ôn thi lại."

"Liên quan gì đến cậu?" Mạnh Trạch ngồi thẳng dậy, bỏ chân xuống

khỏi bàn trà, giẫm mạnh xuống đất, thở hổn hển.

"Cậu là một thủ khoa đại học, mấy năm nay làm gì vậy? Lãng phí thời gian." Cô đột nhiên hiểu được cảm giác hận sắt không thành thép của anh trai khi đối mặt với cô, "Tôi vừa mới biết cậu không học tiếp. Với tài năng của cậu, sau khi ôn thi lại cậu vẫn có thể vào đại học."

"Tôi đã nói rồi mà." Mạnh Trạch dựa lưng vào ghế sofa, "Cậu không ở khách sạn sang trọng, lại chạy đến căn nhà tồi tàn này của tôi, là cảm thấy nợ tôi sao?"

"Cho dù là nhà tôi tức cậu, bảo cậu đừng học nữa, nhưng cậu đến miền Bắc học, họ cũng không thể thực sự ngăn cản cậu được."

"Nói nghe hay lắm." Mạnh Trạch nhìn lên trần nhà, bóng đèn trắng trên đó vẫn là do ông ngoại lắp, bao nhiêu năm nay, cậu lau đi lau lại, nhưng cũng không thể tránh khỏi việc chao đèn bị ố vàng, dù thay bóng đèn trắng, cũng không phải màu trắng tinh.

Là sự đổi màu của thời gian, giống như hai người họ.

Mạnh Trạch: "Cậu thấy áy náy khi nợ tôi, muốn tìm kiếm sự thanh thản trong tâm hồn?"

Lý Minh Lan: "Tùy cậu nghĩ sao cũng được, nhưng cậu không thể từ bỏ tương lai của mình, vào đại học là một cơ hội tốt."

"Tôi cần cậu dạy tôi thế nào là cơ hội sao?" Quai hàm anh căng cứng tạo nên vẻ cương nghị.

Cô bị nghẹn lời, tức giận nói: "Tôi biết cậu IQ cao."

"Là IQ của cậu giúp cậu bước ra khỏi quá khứ?"

"Bây giờ chúng ta bàn về quá khứ không có ý nghĩa gì, tôi đang nói

về tương lai của cậu, cậu đang lãng phí tài năng của mình."

"Lý Minh Lan, tôi không cần bất kỳ ý kiến nào của cậu, nhà cậu ép tôi bỏ học, cậu thấy áy náy rồi chứ gì? Chạy đến đây, muốn xin tôi tha thứ." Mạnh Trạch dừng lại một chút, "Không thì cũng giống như bốc hơi khỏi nhân gian, cậu tưởng đây là đâu? Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, khách sạn à?"

Bữa cơm chia tay đã ăn xong, ảnh kỷ niệm chia tay cũng đã chụp.

Cô đã hạnh phúc, tâm nguyện của anh đã đạt thành.

Mạnh Trạch chưa bao giờ lý trí như vậy, anh đứng dậy: "Cậu đi được rồi."

"Đi thì đi." Vừa dứt lời, một tia chớp xé toạc bầu trời đêm, tiếp theo là những đường nét trắng bạc vẽ trên trời.

Trời sắp mưa rồi, thấy cục đá trước mặt này không nói lý lẽ được, cô muốn nhanh chóng rời đi.

Vừa đến lối vào.

Lại nghe thấy tiếng sấm rền vang, ầm ầm, xẹt xẹt.

Cơn mưa phùn lúc trước như nghe thấy tiếng gọi, đột nhiên trở nên dữ dội.

Cô lập tức mở cửa, chưa kịp đóng lại, đã nghe thấy tiếng mưa như trút nước.

Cửa sổ vang lên tiếng gió đập vào, lại bị mưa tạt vào, màn đêm yên tĩnh bỗng chốc vỡ òa, ầm ầm ầm ầm.

Bây giờ muốn đi cũng không đi được nữa.

Mạnh Trạch đi qua đóng cửa sổ, tiện thể nhìn xuống đường.

Ban đêm vốn ít người qua lại, lúc này lại càng không có bóng người nào.

Lý Minh Lan có ô, nhưng người đi trong mưa như vậy không bị ướt mới lạ, cô lại quay vào từ cửa: "Tôi coi chỗ này của cậu như khách sạn, tạm thời trú mưa, đương nhiên, tôi có thể tính tiền theo giờ cho cậu."

Có nước bắn vào từ ban công, Mạnh Trạch lại đi đóng cửa: "Nghỉ ngơi một chút, đợi mưa tạnh rồi đi, nếu không lỡ cậu bị cảm sốt, lại có người đến tìm tôi tính sổ."

Cô còn chưa biết, Mạnh Trạch đã trở nên chua ngoa đanh đá rồi.

Nếu cô có dũng khí, cô sẽ lập tức lao xuống, đi rồi không bao giờ gặp lại anh nữa.

Nhưng cô không muốn bị ốm. Bị ốm dễ lây bệnh cho con.

Lý Minh Lan co được duỗi được, dù sao cũng đã trở mặt thành thù rồi, cô không sợ đấu khẩu: "Tôi có ô, đợi mưa nhỏ lại tôi sẽ đi."

Mạnh Trạch quay đầu lại, thấy cô ngồi xuống một cách tự nhiên, vắt chéo chân, lắc lư.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh: "Hừ, ai sợ ai."

Mạnh Trạch chỉ dùng khuôn mặt lạnh lùng để đóng băng không khí.

Đôi chân lắc lư của Lý Minh Lan là thứ duy nhất khuấy động bầu không khí: "Tôi quên hỏi cậu, mấy năm nay cậu sống thế nào?"

"Cậu nghĩ sao?" Anh hỏi ngược lại.

Cô nhớ lại dáng vẻ oai phong của anh năm nào, không nói nên lời, chân cũng ngừng lắc lư.

Mạnh Trạch ngồi xuống ghế sofa, đổi thành anh vắt chéo chân: "Tôi sống cũng tạm."

"Bây giờ cậu làm công việc gì vậy?" Cô khẽ hỏi, "Bà cụ hàng xóm nói cậu đi sớm về khuya."

Anh duỗi tay, đặt lên ghế sofa, làm ra vẻ thô lỗ: "Cậu coi thường người lao động à?"

Lý Minh Lan cúi đầu: "Mạnh Trạch, tôi rất xin lỗi, tôi sẽ đi hỏi trung tâm giáo dục xem có thể sắp xếp cho cậu đi học lại không."

"Thôi, tôi đã chậm năm năm rồi. Bài nào tôi cũng không biết làm, rời khỏi trường học, không tiếp xúc với các môn học, bây giờ đến môn toán tôi cũng quên hết rồi."

"Học lại một năm thì sao?"

"Lý Minh Lan, hôm nay cậu đến đây là vì thương hại tôi sao?" Mạnh Trạch dừng lại một chút, "Nhưng thương hại chẳng đáng giá gì."

"Không phải cậu rất coi trọng tương lai sao?"

Cuộc cãi vã của họ năm đó, chính là vì lo lắng cho tương lai của anh. Anh không muốn con, vì anh muốn theo đuổi tiền đồ tươi sáng.

"Nếu tôi không coi trọng, nhà cậu cũng sẽ không dùng chuyện này để ép tôi."

Một câu nói của anh lại khiến cô cứng họng.

Hai người chia tay, nhưng lời chúc phúc của cô không thay đổi, chỉ mong anh tiền đồ rộng mở.

Mạnh Trạch lại nói: "Tôi lăn lộn trong xã hội nhiều năm rồi, thời học sinh suy nghĩ đơn giản, cứ tưởng bằng cấp là vạn năng, ví dụ như ông chủ cửa hàng tôi làm việc bây giờ chỉ tốt nghiệp cấp hai thôi, nhưng ông ấy vẫn kiếm được rất nhiều tiền."

"Cậu cam tâm sao?"

"Con người ta phải ăn cơm, dù không cam tâm cũng phải kiếm cơm ăn."

"Bố mẹ cậu thì sao?"

"Ly hôn rồi, mỗi người một nơi."

Đôi mắt long lanh của Lý Minh Lan phản chiếu ánh sáng của bóng đèn trở nên lấp lánh, hoặc có lẽ, trong mắt cô thực sự có nước.

Mạnh Trạch lạnh lùng: "Lý Minh Lan, cất lòng thương hại của cậu đi."

Không còn gì để nói nữa. Cô đứng dậy: "Mạnh Trạch, cậu có cục sạc pin không?"

Anh không đứng dậy, với tay đến bàn trà, lấy dây sạc.

Lý Minh Lan lấy dây sạc, tất cả đồ đạc ở đây đều giống như mấy năm trước, cô thậm chí còn biết ổ cắm ở đâu, tự mình đi sạc điện thoại.

Vừa rồi còn mải đấu khẩu với anh, bây giờ yên tĩnh lại, ở trong căn nhà quen thuộc này, hình ảnh của cô trong từng cảnh tượng đều đang mỉm cười.

Tay cô liên tục trượt lên trượt xuống nắp điện thoại.

Sạc được một lúc, cô bật máy lên, vừa định xem tin nhắn thì thấy bóng dáng một người đứng bên cạnh, cô lập tức che điện thoại lại: "Cậu làm gì vậy, muốn xem trộm điện thoại của tôi à?"

Mạnh Trạch nhấc dây sạc lên: "Dây dài quá, tôi sợ cậu vấp ngã, bị thương gì đó, lại phiền phức."

"Ồ." Cũng không hoàn toàn giống như trước đây, cả hai đều đã đổi điện thoại, dây sạc này dài hơn dây trước đây rất nhiều.

Cô quấn phần dây thừa vào bình hoa.

Trước đây, trong bình hoa này từng có một bó hoa hồng, chín bông, tượng trưng cho sự tốt đẹp.

Có lẽ chính vì hiện thực phũ phàng, nên người đời mới mượn vạn vật để ước nguyện.

Mạnh Trạch dựa vào tủ, thờ ơ nói: "Mưa to như vậy, sao người bạn trai giàu có của cô không đến đón?"

Cô trượt nắp điện thoại xuống: "Bạn trai tôi bận lắm, tối nay đi tiếp khách rồi."

"Tiếp khách đến giờ này sao." Mạnh Trạch nghiêng người về phía trước, "Tôi thấy cô nên gọi điện hỏi xem, anh ta tiếp khách nam, hay tiếp khách nữ."

"Cậu đừng có lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử."

"Năm nay cậu hai mươi ba tuổi rồi, có rất nhiều cô gái hai mươi hai, hai mươi mốt, thậm chí mười tám tuổi cũng tham tiền như cậu, cạnh tranh rất khốc liệt."

"Cậu phiền quá." Lý Minh Lan cảm thấy tính tình của Mạnh Trạch còn tệ hơn trước, "Cậu rảnh rỗi như vậy, sao không mở sách giáo

khoa cấp ba ra làm vài bài tập đi, cậu chỉ có bằng tốt nghiệp cấp ba, nói ra thật mất mặt."

"Mất mặt?" Mạnh Trạch xoay người, lưng tựa vào tủ, ngẩng đầu lên, để ánh đèn chiếu sáng khuôn mặt mình, "Khuôn mặt của tôi trời sinh đẹp trai, muốn mất mặt cũng khó."

"Không biết xấu hổ." Lý Minh Lan không thèm nhìn anh, "Cậu chỉ còn lại cái khuôn mặt này thôi."

"Không thì cậu có gì?"

"Tôi có một người bạn trai đẹp trai lắm tiền."

"Tôi có một người bạn gái tài giỏi." Nói đến khoác lác, Mạnh Trạch cũng không thua kém, "Cô ấy thi đậu cao học, rất bận."

Quả nhiên... người nói tiếng Hàn kia là bạn gái của anh sao? "Cậu càng phải cố gắng, nếu không so với bạn gái cậu, cậu thua rồi đấy."

"Cô ấy coi trọng nội hàm, không giống ai đó, chỉ thích đẹp trai, thích tiền, nông cạn vô cùng."

Bình tĩnh, đừng cãi nhau với anh. "Mạnh Trạch, điện thoại của cậu tôi cũng có một phần trách nhiệm, tôi sẽ đền cho cậu một nửa, số còn lại cậu tự chịu trách nhiệm."

"Keo kiệt."

Thật sự rất khó để không cãi nhau với anh: "Cậu tự đi tìm cửa hàng sửa chữa đi."

"Ngâm nước rồi, không sửa được."

"Dù sao tôi chỉ đền một nửa tiền." Lý Minh Lan ho một tiếng, "À đúng rồi, bạn gái cậu không liên lạc được với cậu, có thể cô ấy sẽ

chạy đến đây, hiểu lầm tôi và cậu có gì đó thì sao?"

"Cô ấy tin tưởng tôi tuyệt đối."

Lý Minh Lan không nói chuyện với anh nữa.

Cô đến bên cửa sổ, nhìn mưa bên ngoài, chỉ mong mưa tạnh nhanh.

Trước đây, thỉnh thoảng cô thấy tiếc nuối vì chia tay với Mạnh Trạch quá vội vàng, ít nhất cũng nên nói lời tạm biệt.

Cuối cùng cô cũng đã bổ sung nghi thức chia tay, nhưng khoảnh khắc này cũng thật tiếc nuối. Thà rằng không gặp, ít nhất cũng giữ lại cho nhau chút kỷ niệm xưa cũ, Mạnh Trạch vẫn sẽ là chàng trai lạnh lùng năm nào.

Không giống như bây giờ, anh nói câu nào cũng khiến người ta tức chết.

Mưa rơi lộp độp, gõ vào kính cửa sổ.

Lý Minh Lan chỉ quay đầu sang bên này.

Kính cửa sổ trong suốt chảy nước, còn phản chiếu bóng dáng người bên trong, chồng lên bóng dáng của cô.

Cô thấy khó chịu, bèn bước sang một bên, tách khỏi bóng dáng trong kính.

Cơn mưa này kéo dài khoảng bốn mươi phút, cuối cùng cũng tạnh dần.

Lý Minh Lan thở phào nhẹ nhõm: "Mưa nhỏ rồi, tôi đi đây."

Mạnh Trạch mở cửa ban công, bước trên sàn nhà đầy nước mưa để nhìn xuống dưới lầu.

Cô nói: "Trú mưa ở đây lâu như vậy, tôi tính tiền theo giờ cho cậu nhé, tiện thể, điện thoại của cậu mua bao nhiêu tiền? Tôi đền cho cậu một nửa, cậu báo giá đi."

"Không thèm tiền lẻ của cậu." Mạnh Trạch vẫn còn ở ban công, chỉ thò đầu vào nói một câu như vậy.

Lý Minh Lan cầm điện thoại định đi.

"Lý Minh Lan." Anh gọi cô từ bên kia.

Cô giả vờ như không nghe thấy.

"Mưa quá to, nước trên đường chưa rút hết được, đường bị ngập rồi."

"Lừa ai chứ." Nhưng cô vẫn dừng lại.

"Tùy cậu." Anh không đi vào, giọng nói truyền đến từ ban công.

Cô nhìn ban công tối om lần cuối, xoay người mở cửa.

Sợ đánh thức bà cụ hàng xóm, cô khẽ khàng đóng cửa, cố gắng không để ổ khóa phát ra tiếng động quá lớn. Nhưng trong một đêm sấm chớp như vậy, không biết bà cụ có ngủ được không.

Đóng cửa xong, Lý Minh Lan chạy nhanh xuống lầu.

Mở cửa chính, cô nhìn xuống đất.

Cũng tạm, chỉ có vài vũng nước thôi.

Cô mở ô, cẩn thận tránh những vũng nước, chậm rãi đi ra ven đường.

Cô định vẫy taxi về nhà, đợi một lúc, không thấy chiếc xe nào.

Quả thực quá muộn rồi, đã là giờ nghỉ ngơi, cô chỉ có thể nói rằng tối nay cũng có thu hoạch, ít nhất cô đã lấy lại được điện thoại của mình.

Lý Minh Lan đi về phía ngã tư, cuối cùng cũng hiểu tại sao không có xe.

Càng đến gần ngã tư, nước càng ngập sâu. Bánh xe của những chiếc xe bên đường đều bị ngập trong nước.

Câu nói cuối cùng của Mạnh Trạch không phải là dọa cô.

Lý Minh Lan do dự, nghĩ hay là mượn bậc thềm của khu dân cư để lội nước qua. Vừa định bước đi, đột nhiên, cô bị ai đó kéo lại.

Đối phương dùng lực mạnh, cô suýt nữa không giữ được ô, quay đầu nhìn lại.

Mạnh Trạch không biết đã đuổi theo từ lúc nào: "Đi về phía trước nước càng sâu." Dưới chiếc ô đen, sắc mặt anh đen như mực.

Lý Minh Lan hậm hực: "Tôi bắt taxi về."

Mạnh Trạch mỉa mai: "Xe bị ngập nước sẽ chết máy, cậu gọi phà đến mới đi được."

"Cậu nói chuyện thật tức chết đi được!" Cô vùng vẫy.

Mạnh Trạch không hề nao núng: "Tôi không nói nữa, quay lại."

Cô đứng im, giữ vững chiếc ô: "Còn chọc tức tôi nữa, tôi sẽ đi đấy."

Mạnh Trạch thực sự im lặng, nắm chặt tay cô không buông.

Cô đi theo anh quay lại.

May mà đã quay lại, vừa mới vào nhà, mưa liền trút xuống xối xả.

Giày của cô bị ướt, không muốn làm bẩn sàn nhà anh, cô cởi giày ra.

Nhưng cô là khách, không tiện tự ý mở tủ giày.

Mạnh Trạch mở tủ quần áo, ném cho cô một đôi dép lê.

Là dép lê nam cỡ lớn, của anh.

Bản thân anh chỉ đi tất, bước trên sàn nhà lạnh lẽo.

Đôi dép lê màu hồng nhỏ xinh của cô chắc đã bị vứt đi từ lâu rồi.

Mạnh Trạch im lặng suốt quãng đường, lấy hộp thuốc lá và bật lửa ra.

Ban công đầy mưa gió, anh dựa vào cạnh cửa.

Thói quen hút thuốc của anh vẫn không thay đổi, nhưng... Lý Minh Lan đã sớm nhận ra, trên bàn trà không có gạt tàn hình con heo nhỏ, dấu vết cô từng sống ở đây đã bị xóa sạch sẽ.

Anh đã có bạn gái rồi, giữ lại đồ của người yêu cũ thì quá có lỗi với người hiện tại.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 79

Cửa sổ mà Lý Minh Lan vừa dựa vào lại được mở ra.

Nước mưa hắt vào, làm ướt bức tường bên dưới cửa sổ.

Cô đi tới đóng cửa sổ phía dưới, rồi kiễng chân lên để đóng cửa sổ phía trên, nhưng không với tới.

Thấy Mạnh Trạch đứng quay lưng về phía mình, lặng lẽ hút thuốc như người câm, cô bèn đi bê ghế ăn đặt dưới cửa sổ.

Tất của cô cũng bị ướt, cô cởi ra rồi bước lên ghế.

Cô mở chốt cửa sổ phía trên, gió bất ngờ ập vào mặt khiến cô nín thở, tay hơi buông lỏng, cửa sổ mất chốt rơi xuống, suýt kẹp vào ngón tay cô.

Cô giật mình, tay run lên, mất thăng bằng, cô vội vàng nắm lấy lưng ghế để giữ vững thân mình.

Ngón tay cô lướt nhanh trên cạnh ghế, hụt mất, cô loạng choạng, suýt ngã xuống.

Mạnh Trạch từ ban công quay lại, đỡ lấy vai cô.

Lý Minh Lan tránh tay anh, ngồi vững lại rồi nói: "Được rồi, được rồi."

Cô đặt chân xuống đất, lắc ghế một cái, ngay sau đó, cô kêu lên đau đớn: "Á!" Ngón chân cô bị chân ghế đè lên, đau đến mức cô phải

ôm một chân, nhảy lò cò: "Đau quá, đau quá!"

Cô nhảy đến cạnh ghế sofa, ngã xuống, ôm ngón chân cái bên phải kêu đau. Cô lăn lộn trên ghế sofa một hồi lâu mới bớt đau.

Mạnh Trạch không nói gì, đi vào phòng, rồi lại đi ra, đứng trước mặt cô.

Lý Minh Lan co chân lại: "Đều tại cậu đấy."

"Là do cậu ngốc." Mạnh Trạch đưa cho cô một lọ thuốc nước.

Trên lọ thuốc cũ kỹ vẫn còn lưu lại lời dặn của bác sĩ.

Năm đó, khi anh xếp hàng đăng ký khám bệnh cho cô, cô đã say mê anh biết nhường nào.

Cô lại nhìn anh.

Vẫn là đôi lông mày lạnh lùng ấy, sao năm lớp 12 cô lại thấy anh là người đàn ông rực rỡ nhất thế gian chứ.

Mạnh Trạch: "Xịt cái này, có tác dụng giảm đau."

Lý Minh Lan mở nắp, không ấn được, nhìn kỹ thì thấy vòi phun cũng hơi ngả vàng, cô lật đáy chai, tìm thấy hạn sử dụng: "Thuốc này của cậu hết hạn rồi, để năm năm rồi chứ gì."

"Mấy năm không dùng rồi." Anh đã dọn dẹp tất cả những thứ liên quan đến cô, bao gồm cả cái này, túi ni lông được anh mở ra, "Ở đây không có người ngốc như cậu."

"Miệng chó không mọc được ngà voi."

"Cậu ngồi đó, tôi xuống lầu mua thuốc cho cậu."

"Không cần, một lát là khỏi thôi." Cô xoa xoa ngón chân bị thương.

Anh thấy phần thịt nhỏ màu hồng sưng to lên: "Sưng như chân giò rồi kìa."

Lý Minh Lan suýt nữa thì đá anh một cái.

Mạnh Trạch đi ra ban công lấy ô.

"Đừng đi nữa." Mưa to thế này, ai ra ngoài cũng bị ướt như chuột lột.

Anh không nghe, cứ thế bỏ đi.

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch." Gọi không được người, Lý Minh Lan lê chân đến cửa sổ, nhìn một lúc cũng không thấy anh.

Mưa gió che khuất tầm nhìn của cô, cô lại ra ban công.

Mưa rơi trên lan can, bắn tung tóe vào người cô, đôi chân mang dép lê của cô lập tức lạnh buốt.

Đêm đen đặc, người lao vào màn mưa, như thể giây tiếp theo sẽ bị nhấn chìm.

Cô suýt nữa thì hét xuống dưới lầu: Mạnh Trạch, quay lại đi.

Đêm khuya, cô lại không dám gọi.

Đèn đường chỉ chiếu sáng một vùng mưa trắng xóa.

Cô bật đèn ban công.

Khi Mạnh Trạch quay lại sẽ nhìn thấy ánh đèn ở đây ngay lập tức.

Dép bị bẩn, cô cởi ra, xách dép vào nhà.

Gió thổi cửa sổ trong phòng kêu rầm rầm.

Lý Minh Lan bước vào, đột nhiên nhìn thấy chiếc vali được kéo ra từ gầm giường.

Nắp vali mở một nửa, lộ ra bên trong một chiếc kẹp tóc hình đèn lồng nhỏ màu đỏ đã phai.

Cô thích chiếc kẹp tóc này chính vì hình đèn lồng đỏ.

Cô mong muốn thi cử sẽ đỏ rực. Đương nhiên, điều đó không đáng tin.

Năm năm trước, cô không dọn dẹp bất cứ thứ gì, sau khi cãi nhau một trận, cô nghĩ rằng mình sẽ quay lại.

Nào ngờ, cãi nhau xong là thật sự kết thúc.

Lý Minh Lan đóng cửa sổ, ngồi xổm bên cạnh vali.

Cô xem xét từng món đồ trang sức của mình, ngay cả một sợi dây buộc tóc màu đen nhỏ cũng còn.

Anh dọn dẹp thật sạch sẽ.

*

Trên đường không có mấy người đi bộ, Mạnh Trạch lội nước đến hiệu thuốc.

Mưa hắt vào từ dưới ô, gió thổi ngược lên, chiếc ô lớn bị thổi phồng, suýt nữa thì bay lên.

Mạnh Trạch kéo nó xuống.

Trong một đêm mưa gió như thế này, hiệu thuốc đã đóng cửa từ lâu.

Anh đập cửa cuốn, tiếng động bị át đi bởi tiếng mưa, anh dùng chân đá cửa.

Một lát sau, cửa cuốn nhỏ hé ra một khe hở nhỏ, sau đó, một cái đầu nhỏ thò ra: "Ồ, chào anh."

"Ông chủ Tạ đâu?" Mạnh Trạch cất ô.

Tạ Sơn Điệp mở toàn bộ cửa ra: "Anh trai em nhát gan, bảo em ra xem thử."

"Em mới bao nhiêu tuổi mà anh trai em còn nhát gan hơn em?"

"Anh ơi, em năm nay mười một tuổi rồi." Lúc nãy Tạ Sơn Điệp đến, không bật đèn mà dùng đèn pin.

Ánh sáng đèn pin ngược lại khiến cửa hàng tối om trở nên âm u.

Mạnh Trạch hỏi: "Có phải ông chủ Tạ nghe thấy sấm sét là co rúm lại trong chăn run rẩy không?"

"Em và anh em không ở cùng phòng, em không biết." Tạ Sơn Điệp bật đèn, "Anh ơi, anh muốn mua thuốc ạ?"

"Thuốc trị vết thương."

Mắt cô bé vẫn chưa quen với ánh đèn, nheo mắt lại: "Là bị va đập hay là đau nhức do phong thấp ạ?"

"Em hiểu về dược lý à?"

"Em phải trông cửa hàng, nên học theo anh trai một chút."

"Bị ghế đè lên ngón chân, mua chai xịt giảm đau."

"À..." Tạ Sơn Điệp lúc này mới quay đầu nhìn anh.

"Cô ấy sợ đau." Mạnh Trạch bình tĩnh lấy ra lọ thuốc cũ, "Mua cái này."

"Ồ, có ạ." Tạ Sơn Điệp lấy hộp thuốc từ tủ lạnh, nhận tiền, cô bé nói, "Anh đi thong thả ạ."

Mạnh Trạch mở cửa, gió mưa lạnh lẽo ập vào mặt: "Cô bé, anh thấy ông chủ Tạ cũng không nhát gan đâu, giữa đêm khuya thế này mà lại để em một mình ra mở cửa."

"Anh ơi." Tạ Sơn Điệp mỉm cười, "Em gan dạ, em không sợ."

Nhiều năm sau, cô bé vẫn nói với anh như vậy: "Mạnh Trạch, em gan dạ, em không sợ."

*

Lý Minh Lan đi giày vào, lại ra ban công, cô dứt khoát bê ghế ra, ngồi ở cửa.

Cô khoác chặt áo bông, cũng không quay vào nhà nữa.

Không một bóng người qua lại.

Vì vậy, khi Mạnh Trạch xuất hiện ở dưới lầu, cô không khỏi đứng dậy, mặc cho mưa gió tạt vào người.

Cô nhìn bóng người đó biến mất dưới mái hiên dưới lầu.

Một lúc sau, cửa mở ra.

Lý Minh Lan chạy ra đón, chỉ thấy chiếc ô ướt sũng, và người cũng

ướt nửa thân.

"Lý Minh Lan." Thấy tóc cô ướt một nửa, lời anh nói ra lạnh lẽo như gió mưa, "Cậu chạy ra ngoài hứng gió làm gì? Lỡ bị cảm lạnh thì sao?"

Cô lại hỏi: "Mạnh Trạch, khi cậu lên đây có thấy đèn ban công không?"

Đương nhiên là thấy rồi, trong năm năm, đèn ở đây chưa từng sáng lên vì anh. Anh hờ hững nói: "Mua thuốc về rồi đây."

Lý Minh Lan hất ngón chân lên, muốn nói mình đã hết đau rồi, nhưng vì lịch sự, cô khách sáo nói: "Cảm ơn."

Anh nhếch mép, đáp lại lịch sự: "Cảm ơn."

Cô đặt chân lên tay vịn ghế sofa dài, trực tiếp xắn ống quần lên.

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch đột nhiên gọi cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy ống quần ướt sũng của anh: "Cậu đi thay quần áo đi, không thì sẽ bị cảm lạnh đấy."

Anh dựa vào cửa ra vào, cách cô rất xa, không nhúc nhích, khuôn mặt im lặng ẩn trong bóng tối.

Cuối cùng cũng cất quá khứ đi, anh ném thuốc qua: "Tự xịt đi."

Cô cũng đâu có định nhờ anh xịt, cô muốn hỏi gì đó, nhưng không hỏi được, cứ vòng vo tam quốc: "Bạn gái cậu học vấn cao, chẳng lẽ cô ấy không khuyên cậu đi học sao?"

Mạnh Trạch trả lời rất nhanh: "Cô ấy không yêu cầu bằng cấp."

"Ồ." Cô lại hỏi, "Bây giờ cậu làm công việc gì?"

"Nhiếp ảnh."

"Ồ, sau này cậu cứ như vậy sao?"

"Đương nhiên, bạn gái tôi không phải loại ham vật chất, không phải cứ nhất định phải để tôi nuôi."

"Cậu có người chăm sóc là tốt rồi."

"Tôi có người chăm sóc hay không liên quan gì đến cậu? Đến lượt cậu đánh giá tốt hay không tốt à."

"Dù sao cũng là bạn học nửa năm, biết cậu nghiện rượu hút thuốc cũng không chết được." Cô cười tươi, "Tôi rất an tâm."

Mạnh Trạch tránh mặt cô, đi thẳng vào phòng tắm.

Thái độ gì vậy? Bạn gái anh cũng không quản anh. Lý Minh Lan lại nghĩ, trước đây Mạnh Trạch cũng không muốn thừa nhận cô là bạn gái trước mặt mọi người, rõ ràng là chê bai cô.

Tài hoa hơn người, là điều Lý Minh Lan mãi mãi không thể đạt tới.

Cô không giỏi khuyên người khác.

Nếu là hai người trước đây, anh không đi học, cô sẽ đeo bám, thế nào anh cũng sẽ nghe một chút.

Cô vò tóc, rốt cuộc cô vẫn mong Mạnh Trạch được tốt.

*

Mạnh Trạch ở trong phòng tắm, nhưng không phải đang tắm.

Anh dựa vào tường, nửa người chống lên bồn rửa mặt, nhìn mình

trong gương, gu thẩm mỹ của anh vẫn còn đó, chỉ là khi đối diện với bản thân, anh thường thấy khuôn mặt méo mó.

Anh thấy miệng đắng ngắt, muốn hút thuốc.

Bao thuốc và bật lửa đều ở bên ngoài.

Tối nay anh đã cho Lý Minh Lan một trận dằn mặt, nhưng không có niềm vui chiến thắng.

Thuốc ức chế ham muốn, anh gần như không có nhu cầu - nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có, anh nhìn thấy chân của Lý Minh Lan, không khỏi nhớ lại trước đây, sau đó cảm xúc hơi mất kiểm soát, gần như cuồng loạn.

Vừa nãy nên gặp anh Tạ, nghe cao kiến của anh Tạ.

Nếu không, Mạnh Trạch lại coi Lý Minh Lan như đối thủ trên võ đài, không chết không thôi.

*

Mưa lại tạnh.

Lý Minh Lan lắc lắc chai xịt, xịt vào ngón chân, lạnh đến run người.

Thuốc này chắc là lấy từ tủ lạnh ra.

Cô hét vào phòng tắm: "Tôi về đây."

Mạnh Trạch đi ra, anh không thay quần áo, tóc ướt là do bị mưa: "Không có taxi, nếu cậu muốn bơi về thì cứ đi."

Cô đột nhiên co rúm người lại, ôm lấy đầu gối: "Tôi nói cho cậu biết, cậu đừng có làm bậy."

Mạnh Trạch định uống thêm một viên thuốc nữa, như vậy anh muốn làm bậy cũng không làm bậy được: "Tôi đi ngủ, cậu tùy ý."

"Nam nữ ở riêng không tiện, lát nữa tôi sẽ đi." Lý Minh Lan dịch người vào góc ghế sofa, "Dù sao chúng ta đều đã có người yêu rồi."

Anh cúi người, nhưng không đến gần: "Lý Minh Lan, đừng tự đánh giá cao bản thân, tôi là nhiếp ảnh gia, mắt nhìn của tôi cao hơn trước đây, cậu so với bạn gái tôi chẳng khác gì đậu khô."

Cô ôm gối, suýt nữa thì ném vào anh, để phản bác lời anh, cô ưỡn ngực.

Nhìn thấy được mà không sờ được, Mạnh Trạch nghe thấy tiếng răng mình nghiến ken két, anh nghiến răng mới không đến gần cô.

Anh quay về phòng, khóa cửa, mở ngăn kéo, nuốt chửng hai viên thuốc.

Anh đá vào chiếc ghế gỗ trước bàn, đá đến trước cửa, chặn cửa lại.

Anh cũng không biết khi nào mình sẽ thật sự lao ra ngoài, thực hiện từng việc mà mình đã tưởng tượng vô số lần.

Mạnh Trạch nằm trên giường trằn trọc.

Tác dụng của thuốc phát huy sau khoảng nửa tiếng, chịu đựng một chút là qua.

Anh không nhìn thấy Lý Minh Lan.

Nhưng Lý Minh Lan của anh đang ở đây.

Cách một cánh cửa, vật đổi sao dời, nhưng cũng có chung một bầu không khí với bên ngoài.

Anh không muốn ngủ quên trong bầu không khí như vậy, không khí không màu không mùi, nhưng anh dường như ngửi thấy mùi hương năm xưa.

*

Lý Minh Lan nằm sấp trên lưng ghế sofa, dán mắt vào cửa phòng một lúc lâu.

Hai con người, cứ vấp ngã mãi. Ngay từ đầu đã không hợp nhau, cô cố chấp không tin, cuối cùng lại rơi vào kết cục có con trai ruột mà không thể nhận.

Còn Mạnh Trạch thì tự tay chôn vùi tương lai tươi sáng.

Chắc là hối hận lắm.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 80

Lý Minh Lan ngã xuống ghế sofa, lại nghĩ, nếu quay về học kỳ hai lớp 12, cô vẫn sẽ đi con đường giống như vậy.

Cô là Lý Minh Lan, cô là người không thấy quan tài không đổ lệ.

Trời lạnh, cô chỉ có thể dùng áo khoác làm chăn, cuộn tròn trên ghế sofa. Cơn đau ở chân không bằng cơn đau trong lòng.

* Nửa đêm, Mạnh Trạch như người mộng du, dời ghế, mở cửa, lướt đến cạnh ghế sofa dưới ánh đèn đêm mờ ảo.

Lý Minh Lan cuộn tròn như con tôm, đầu gần như chạm vào đầu gối.

Anh quay về phòng lấy chăn, nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Cô động đậy.

Anh không động đậy.

Nếu anh không bỏ học, cô sẽ không đến. Hoá ra bỏ học lại có lợi như vậy.

Mạnh Trạch ngồi xuống bàn trà, cũng chỉ là uống thêm hai viên thuốc, mới có thể yên tĩnh ngồi bên cạnh cô như vậy, không nóng nảy, không tức giận.

*

Lý Minh Lan tỉnh dậy, vươn vai một cái thật dài, một tay va vào ghế

sofa.

Mở hé mắt, nhìn xung quanh, lẩm bẩm: "Mạnh Trạch, sao tôi lại ngủ trên ghế sofa nữa rồi."

Giây tiếp theo, cô tỉnh táo lại.

Không phải thời cấp ba, nhưng chăn trên người ấm áp, không thể nào là ma đắp chăn cho cô được.

Trời quang mây tạnh, rạng đông ló dạng, cô nên về thôi.

Mạnh Trạch uống thuốc rồi, nhưng lại không ngủ được cả đêm, vừa nghe thấy tiếng động bên ngoài, anh lập tức đi ra.

Lý Minh Lan gấp chăn lại, mỉm cười: "Cảm ơn cậu đã cho tôi tá túc."

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch chắn trước mặt cô.

"Chân tôi không sao rồi." Cô gần như giành nói trước anh.

"Không ăn sáng à?"

"Không cần đâu." Cô còn phải về đưa con trai đi nhà trẻ, nhưng cô không quên mục đích thực sự của mình khi đến đây, "Mạnh Trạch, nếu cậu muốn tiếp tục học, tôi vẫn sẽ giúp cậu."

"Vì lương tâm à?" Giọng Mạnh Trạch lại có chút mỉa mai.

"Tùy cậu nghĩ sao cũng được."

"Mỗi một bước ngoặt trong đời người đều là điểm đứt gãy của đường thẳng trước đó, có cái nối được, có cái thì không."

"Tôi đi đây, cậu tự suy nghĩ cho kỹ." Điện thoại của cô reo lên, cô cầm lên nhìn.

Tên hiển thị trên màn hình rất to, là Diêu Hi Tân.

Mạnh Trạch biết người họ Diêu là ai, anh để cô đi.

Mạnh Trạch ra ban công hút thuốc. Nhìn xuống dưới lầu, Lý Minh Lan từng bước đi ra.

Anh gạt tàn thuốc, rít thêm hai hơi, thấy bước chân cô chậm lại, anh đột nhiên nắm chặt lan can, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, nếu anh không kiềm chế được, anh có thể sẽ nhảy xuống từ lan can này, đuổi theo cô, túm lấy cô, trói cô lại.

Để Lý Minh Lan trở thành Lý Minh Lan của anh.

Nhưng anh cũng chỉ phủi tàn thuốc, ngậm điếu thuốc trở lại.

Lý Minh Lan càng đi càng chậm, cho đến khi dừng lại, đột nhiên quay đầu.

Khói thuốc bay ra che khuất anh, cũng che khuất cô.

Điếu thuốc trên miệng anh hơi lệch, anh nhìn cô.

Cô muốn vẫy tay chào tạm biệt, nhưng lại nắm chặt tay, quay đầu bỏ đi.

*

Lý Minh Lan đưa con trai đến nhà trẻ, sau đó đến Học viện Giáo dục Thường xuyên, hỏi về việc thi đại học sau khi bỏ học.

Cô trở về nhà anh trai.

Gặp Mạnh Trạch vài lần, ngay cả cô cũng cảm thấy bực bội.

Đã lâu rồi cô không mở máy tính, bây giờ cô cũng giống như bố mình, cài đặt phần mềm MSN để liên lạc với các bạn học ở nước ngoài.

Sau khi mất liên lạc với các bạn học cấp ba, cô không dùng QQ nữa.

Hai ngày nay hồi tưởng lại quá nhiều chuyện cũ, cô hơi nhớ các bạn lớp 12/7 nên tải QQ và đăng nhập vào tài khoản QQ đầu tiên của mình.

Nhóm lớp vắng tanh, Lý Minh Lan lật vài trang lịch sử trò chuyện là đến cuối.

Cô thấy cuộc trò chuyện của Chu Phác Ngọc và Điền Tân hôm đó.

Ý nghĩ chợt lóe lên, Lý Minh Lan đập mạnh xuống bàn, đập đến mức lòng bàn tay đau điếng, cô kêu “ối” hai tiếng.

Sao trước đây cô không nghĩ ra nhỉ?

Cô biết người gọi điện cho Mạnh Trạch nhưng lại lưu tên là "Lý Minh Lan" là ai rồi.

Lý Minh Lan cảm thấy trí nhớ của mình thật kém. Số điện thoại dùng mấy năm thời cấp ba, bây giờ nhớ lại lại hơi tắc nghẽn, cô mất một lúc mới nhớ được trọn vẹn mười một chữ số.

Cô gọi qua.

Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói ngọt ngào: "A lô." Đồng thời vang lên một bài hát tiếng Hàn.

Lý Minh Lan biết là người lần trước, nhưng đột nhiên gọi điện thoại như vậy, cô lại không biết nói gì.

"An nyeong ha se yo." Cô gái lại nói tiếng Hàn.

Lý Minh Lan lên tiếng: "Chào bạn, trước đây tôi từng dùng số này của bạn, sau đó huỷ rồi."

"A, chị là bạn gái của ajusshi sao?" Cô gái vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, tiếng cười như chuông bạc truyền đến, "Hoá ra anh ấy thật sự có bạn gái, em cứ tưởng anh ấy lừa người ta."

"Ajusshi?" Lý Minh Lan đến giờ vẫn không biết ba chữ này nghĩa là gì.

"Anh ấy nói anh ấy sắp bốn mươi tuổi rồi, nên em gọi anh ấy là ajusshi." Cô gái nói, "Hơn nữa, giọng anh ấy rất giống chú của em."

"Chú bạn?" Giọng Mạnh Trạch không đến nỗi già như vậy chứ.

"Chú em mất cách đây mười năm rồi."

"Chia buồn cùng bạn."

"Em rất nhớ chú ấy. À, chị và ajusshi là bạn học đúng không? Em nghe anh ấy kể chuyện của chị, em cũng là dân vẽ, em tên là Hùng Duyệt Hỉ, tương lai giới mỹ thuật nhất định sẽ có tên em." Hùng Duyệt Hỉ cười nói, "Hai người tuy sắp bốn mươi, nhưng giọng nói rất trẻ trung."

Lý Minh Lan không vạch trần lời nói dối của Mạnh Trạch. Cô nghĩ, nếu đến bốn mươi tuổi mà vẫn là quan hệ bạn trai bạn gái thì cũng quá kém cỏi.

Sau khi ra nước ngoài, cô đổi điện thoại, mất hết tất cả ghi chép về Mạnh Trạch, cô cũng không có trí nhớ tốt như anh, cô quên mất mười một chữ số của anh.

Cô nói mình làm mất điện thoại, quên mất số của Mạnh Trạch.

Hùng Duyệt Hỉ rất nhiệt tình, trực tiếp đọc ra mười một chữ số.

Lý Minh Lan cười chân thành: "Cảm ơn bạn."

Nghe giọng nói, cô gái này cũng rất hay cười: "Không có gì."

*

Lý Minh Lan lên mạng tra cứu các thông tin liên quan đến kỳ thi đại học dành cho người lớn và chép lại, định gọi điện cho Mạnh Trạch.

Cô suy nghĩ một chút, vẫn không muốn lộ số điện thoại của mình, bèn ra ngoài tìm bốt điện thoại công cộng.

Mạnh Trạch không nghe máy.

Đây là giờ làm việc của anh.

Cô ra khỏi bốt điện thoại, nhận được điện thoại của cơ sở giáo dục thường xuyên, nên vội vàng đi qua đó.

Lý Minh Lan không đến nói chuyện với Mạnh Trạch ngay, cô tiếp tục tìm hiểu các cơ sở giáo dục khác.

Hai ngày sau, đúng vào cuối tuần.

Lý Thâm đòi đến trường tiểu học.

Giờ học, trường tiểu học không vào được.

Lý Thâm nói muốn đến trường đại học.

Khu đại học khá xa, sau khi được Lý Minh Lan thuyết phục, Lý Thâm nói: "Đợi bố lái xe đưa chúng ta đi."

Hôm nay Lý Húc Bân không rảnh.

Thấy con trai ham học, Lý Minh Lan nghĩ hay là đến trường trung học Nham Nguy dạo một vòng, cô biết đường tắt để vào.

Nhiều năm trôi qua, cổng phụ vẫn chưa bị đóng, lại đúng vào thời kỳ thi công, việc quản lý hơi lộn xộn, thảo nào phụ huynh nói muốn khiếu nại.

Lý Minh Lan mỉm cười bế con trai lên: "Thâm à, đây là trường của cô đấy, trước kia cô từng học ở đây."

Lý Thâm nhìn quanh: "Cô ơi, cô có giỏi như bố không?"

Cô cười, nụ cười trong lòng càng rộn ràng hơn. Bố của con trai cô giỏi lắm. "Cô không bằng bố con đâu."

"Con muốn giỏi giống như bố." "

“Thâm của chúng ta sau này sẽ làm trạng nguyên."

"Trạng nguyên là gì?"

"Là người đứng đầu."

Lý Thâm gật đầu: "Bây giờ con là trạng nguyên của nhà trẻ."

"Thâm ngoan quá." Lý Minh Lan không nhịn được hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai một cái, rồi lại cái nữa.

Nhà trường không phải là không quản lý, hướng toà nhà giảng dạy và thư viện đều có hàng rào, người ngoài và công nhân xây dựng chỉ có thể đi lại quanh sân vận động.

Lý Thâm đòi xuống: "Cô ơi, ở đây rộng quá."

Lý Minh Lan đặt cậu bé xuống: "Phía trước đang thi công, chúng ta

đừng đến đó."

Khu rừng nhỏ vẫn chưa được thi công, cây cối trong rừng xanh tốt hơn năm năm trước, những con đường mòn trước đây đã bị cỏ dại mọc um tùm.

Từng cây từng cây như mê cung, cô không tìm thấy lối vào năm xưa, cô đứng bên cạnh một cây đại thụ, là chỗ này sao?

Nhìn kỹ lại, cô thật sự không nhận ra.

Lý Minh Lan thở dài, quay đầu lại, lại không thấy bóng dáng con trai đâu, cô giật thót: "Thâm ơi!"

*

Lý Thâm đi dọc theo ven đường, thỉnh thoảng lại nhìn vào trong rừng.

Âm u toàn là cây cối.

Cậu bé nhỏ con, dễ dàng chui vào trong rừng.

Đây là lần đầu tiên cậu bé đến nơi không có bê tông cốt thép này, nơi này giống như sào huyệt của yêu quái mà Đường Tăng đi qua trên đường đi lấy kinh.

Cậu bé dùng bàn tay nhỏ vỗ vỗ thân cây: "Ta không sợ yêu quái."

Cậu bé nhìn ánh nắng xuyên qua kẽ lá, chạy về phía trước, vài bước sau, đột nhiên bị vấp cái gì đó, ngã xuống đất.

Cậu bé bò dậy, quay đầu nhìn lại.

Mới phát hiện ra một ụ đất nhỏ.

Trên ụ đất cắm một tấm ván gỗ đặt ngay ngắn.

"Cái gì vậy?" Lý Thâm gõ gõ tấm ván gỗ.

Tấm ván gỗ cắm rất chắc, cậu bé gõ không lung lay.

Cậu bé đứng dậy, dùng chân giẫm lên đất trên ụ đất nhỏ. Giẫm vài cái, đôi giày mới tinh dính đầy bùn.

Cậu bé ngồi xổm xuống lau giày.

Nhìn tấm ván gỗ, cậu bé chợt nảy ra ý tưởng, nhặt hòn đá lên, tay trái giữ tấm ván gỗ, tay phải dùng hòn đá viết chữ lên tấm ván, vừa viết vừa nói: "Lý Thâm… dạo chơi đến đây."

Chữ viết của trẻ con xiên xẹo, chữ "Lý" bị tách rời. Bộ thủy của chữ "dạo" viết quá to, tấm ván gỗ không đủ chỗ cho bộ bên phải, cậu bé bèn không viết nữa.

Cậu bé chỉ vào chữ, đọc lại: "Lý Thâm dạo chơi đến đây."

Giống như Tề Thiên Đại Thánh.

"Thâm ơi, con ở đâu?"

Nghe thấy tiếng gọi từ bên ngoài, Lý Thâm hét lớn: "Cô ơi, con ở đây."

Lý Minh Lan bước qua đám cỏ, chui vào: "Thâm, con không sao chứ?"

Cậu bé chạy đến với đôi chân ngắn ngủn: "Cô ơi."

Lý Minh Lan ôm chầm lấy con trai: "Vừa nãy cô sợ chết khiếp."

"Cô ơi, con đã để lại một bí mật nhỏ ở đây."

"Bí mật gì vậy?"

Lý Thâm tựa vào vai Lý Minh Lan, nhỏ giọng nói: "Là bí mật của con và Tề Thiên Đại Thánh."

*

Buổi tối, Lý Minh Lan đợi con trai ngủ say mới đến chỗ Mạnh Trạch.

Ngày cô gặp lại anh là cuối tuần, cô nghĩ có lẽ Mạnh Trạch cũng được nghỉ cuối tuần.

Không ngờ, giờ tan làm của nhiếp ảnh gia lại muộn như vậy.

Cô ngồi trên cầu thang đợi, lại gặp bà cụ đó.

Bà cụ vẫn nói câu đó: "Cậu ta ấy à, phải đến nửa đêm mới về."

Lý Minh Lan đột nhiên hỏi: "Bà ơi, có phải cậu ấy vẫn sống một mình không ạ?"

"Ừ, tôi cứ tưởng cậu ta không có bạn bè, không ngờ lại có cô gái xinh đẹp như vậy đến tìm." Bà cụ nói xong liền vào nhà.

Lý Minh Lan lại ngồi ở cửa cầu thang. Đèn hành lang tắt, cô ho một tiếng, đèn lại sáng lên.

Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân từ dưới lầu truyền đến, từng bước, từng bước, vững vàng bước lên.

Chưa đến cửa, Mạnh Trạch nhìn thấy cô, giọng đều đều: "Sao cậu lại đến nữa rồi?"

Lý Minh Lan quay đầu lại: "Tôi đã liên hệ với một trung tâm luyện thi, cậu có thể tham gia kỳ thi đại học dành cho người lớn."

"Tôi không cần lòng thương hại muộn màng."

"Cậu nói vậy thôi, nhưng chắc chắn cậu sẽ oán trách tôi cả đời vì chuyện này."

"Cậu biết là tốt."

Tay Lý Minh Lan sờ lên bậc thang, sau đó xòe ra, lòng bàn tay đen một mảng: "Tôi vào rửa tay."

Không phải là yêu cầu quá đáng, Mạnh Trạch để cô vào.

Lý Minh Lan đi vào nhà vệ sinh.

Lần trước đến, cô chỉ lo cãi nhau với anh nên không để ý, lúc này mới phát hiện, trên tường chỉ treo một chiếc khăn tắm, trên bồn rửa mặt có một chiếc dao cạo râu, chỉ có một bàn chải đánh răng.

Cả căn phòng đều là dấu vết của cuộc sống cá nhân.

Kết hợp với lời nói của bà cụ vừa nãy, chẳng lẽ bạn gái anh chưa từng đến đây?

Lý Minh Lan đứng ở bồn rửa mặt một lúc lâu.

Mạnh Trạch ham muốn cao, nếu thật sự có bạn gái, không thể nào không để lại chút gì ở đây.

Cô đang định đi ra, vừa bước chân, lại cảm thấy có gì đó chảy ra từ phía dưới.

Cô thầm kêu không ổn, kiểm tra thì thấy kinh nguyệt đến rồi.

Thật là ngại quá, có lẽ là do lúc trước ngồi trên bậc thang nền đất quá lạnh, bụng cô bắt đầu khó chịu.

Lý Minh Lan đi ra khỏi nhà vệ sinh, cúi đầu: "Mạnh Trạch, tôi đi đây." Không còn tâm trạng tranh luận với anh chuyện học hành thành tài nữa.

"Ừ." Anh lạnh nhạt vô cùng. Nhưng thấy cô xoa bụng, anh có linh cảm không lành, "Cậu sao vậy?"

"Không sao." Cô muốn đi.

Mạnh Trạch chặn trước mặt cô: "Lý Minh Lan, cậu làm sao vậy?"

"Tôi đi đây, chẳng phải cậu không ưa tôi sao?" Cô nổi cáu, phía dưới lại càng cuồn cuộn hơn, vì vậy giọng nói lại nhỏ xuống, "Tôi rửa tay xong rồi đi thôi mà."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 81

Lý Minh Lan vừa nói vừa xoa bụng.

Mạnh Trạch nắm lấy tay cô: "Nói thật đi, đừng hòng lừa tôi."

"Cậu muốn làm gì? Tôi nói cho cậu biết, tôi đến ngày rồi, tôi không mang theo cái đó." Cô tức giận nói, "Cậu còn không để tôi đi, tôi sẽ chảy máu tại chỗ đấy."

Anh khẽ hỏi: "Băng vệ sinh?"

Sao người này lại thông minh như vậy chứ? Lý Minh Lan trừng mắt nhìn anh.

"Biết rồi, tôi xuống lầu mua." Nói xong, Mạnh Trạch cảm thấy thái độ của mình quá tự nhiên, liền nghiêm mặt lại.

Cô cũng nghiêm mặt lại: "Bạn gái cậu không để lại một chút gì ở đây sao?"

"Liên quan gì đến cậu."

"Đi nhanh về nhanh."

Mạnh Trạch quay đầu lại. Có lẽ cô đã quên, khi anh đi thi đại học ở miền Bắc, cô cũng từng ra lệnh như vậy.

Lý Minh Lan thấy anh đứng im không nhúc nhích, bèn phồng má: "Nhanh lên." Vừa nãy cô chỉ dùng giấy ăn lót tạm.

Anh đi rồi quay lại rất nhanh. Anh xách ba cái túi: "Không biết cậu dùng loại nào, tôi mua mỗi loại một gói."

"Mua một gói là được rồi." Lúc cấp bách, loại nào cũng được.

Lý Minh Lan đi vào nhà vệ sinh, khi đi ra vẫn đang xoa bụng.

"Nghỉ ngơi một chút đi." Giọng Mạnh Trạch dịu xuống.

"Tôi nằm một lát." Lý Minh Lan ngã xuống ghế sofa.

Anh hỏi: "Có muốn vào phòng không?"

Cô lắc đầu, co người lại.

Mạnh Trạch ném chăn qua.

Cô mở mắt ra: "Hôm đó là cậu đắp chăn cho tôi sao?"

"Sợ cậu chết, phiền phức khi phải đi nhặt xác."

Lý Minh Lan kéo chăn lên, đắp kín mít: "Mạnh Trạch, tôi đã hỏi trung tâm giáo dục rồi, cậu có thể đi thi đại học."

"Cảm giác mắc nợ người khác không dễ chịu đúng không?"

"Mạnh Trạch, lúc trước tôi không có lỗi với cậu mà." Nói xong, cô hơi chột dạ, sợ mình lộ ra sơ hở, bèn rụt đầu vào trong chăn, "Chuyện bỏ học là do tôi không biết, tại sao chúng ta không quay lại quỹ đạo của riêng mình?"

Bởi vì anh đã trật bánh quá lâu rồi: "Bây giờ tôi đang ở trên quỹ đạo của mình, cuộc sống của tôi không liên quan gì đến cậu. Lý Minh Lan, người không thoát ra được là ai vậy?"

"Nếu không phải vì chuyện bỏ học, tôi chẳng hơi đâu mà lo cho

cậu."

Mạnh Trạch ngồi lên bàn trà: "Không cần cậu lo."

"Cậu muốn tôi sống cả đời dưới sự áy náy vì chuyện cậu bỏ học sao?" Giọng cô truyền ra từ trong chăn, "Cậu thật xấu xa."

"Ừ, tôi xấu xa, chẳng phải cậu biết từ lâu rồi sao." Anh bổ sung một câu, "Là cậu chủ động trêu chọc tôi trước."

Năm lớp 12, rõ ràng anh còn chẳng thèm để ý đến cô.

Lý Minh Lan không đáp lời, đột nhiên im bặt.

Mạnh Trạch đứng dậy: "Lý Minh Lan." Cử động tay quá mạnh, làm rơi chiếc gạt tàn thuốc bằng nhựa màu đỏ mới thay của anh.

Cô vẫn không nói gì.

Anh giật chăn ra: "Cậu sao vậy?"

Cô nheo mắt, như muốn ngủ, lại nhíu mày nói: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, tôi đau quá."

"Tôi đi mua thuốc cho cậu."

"Không có thuốc đâu, đau quá." Cô không còn hơi sức cãi nhau với anh nữa, "Mạnh Trạch, bụng tôi lạnh quá, cậu về muộn quá, tôi ngồi nền lạnh."

"Ừ, là tôi không tốt." Bàn tay to lớn của anh phủ lên tay cô, ôm lấy bụng cô, "Tôi đi đun nước nóng, chườm khăn nóng cho cậu."

Sau khi sinh con, Lý Minh Lan bị đau bụng kinh dữ dội hơn trước, mỗi tháng đều bị hành hạ một ngày.

Khi du học, cô sống nhờ nhà dì.

Dì không có tình cảm sâu đậm với cô, chỉ chăm sóc ba bữa cơm mà thôi.

Lý Minh Lan từ tính cách được nuông chiều đã biến thành chịu khó chịu khổ, đau cũng không kêu ca.

Hôm nay cô phát hiện mình không mạnh mẽ như tưởng tượng, nếu có người che mưa che nắng cho cô, cô vẫn muốn sống trong tháp ngà.

Mạnh Trạch bưng một chậu nước ấm, thử độ ấm của nước, nhúng khăn vào, vắt khô, đặt lên bụng cô.

Thôi Bội Di từng than thở, khi bạn trai bị ốm, cô ấy tận tình chăm sóc; còn khi cô ấy bị ốm, anh ta lại đi tụ tập vui chơi.

Lý Minh Lan khép hờ mắt, lẩm bẩm: "Bạn... trai của cậu ấy không tốt bằng cậu."

Hai chữ đầu quá nhỏ, Mạnh Trạch không nghe thấy, anh tưởng cô nói người họ Diêu, lạnh lùng nói: "Anh ta thì là bạn trai gì chứ."

Chỉ là kẻ thứ ba thôi, chẳng ra gì.

Cơn đau ập đến, mí mắt Lý Minh Lan sụp xuống, môi khô nứt, cô lẩm bẩm: "Mạnh Trạch, tôi muốn uống nước gừng."

"Được." Mạnh Trạch thay cho cô một chiếc khăn nóng mới, "Cậu tự chườm đi, đừng để bị lạnh."

Cô co chân lại, đắp kín bụng hơn.

Mạnh Trạch đóng kín cửa sổ, không cho gió lùa vào, lại dùng chăn quấn quanh bụng cô, sau đó mới đi vào bếp.

Sống một mình nhiều năm, trong bếp của anh luôn có sẵn hành, gừng, tỏi. Anh bật bếp ga, đặt nồi lên, đổ nước vào, thành thạo cắt vài lát gừng, cho vào nồi.

Anh quay đầu nhìn cô.

Cô cuộn tròn trên ghế sofa, tư thế không đổi, ngay cả góc độ của tóc cũng giống như vừa nãy.

Mạnh Trạch đi ra ngoài: "Nước gừng lát nữa là xong, bụng cậu còn lạnh không?"

Cô lắc đầu, lại gật đầu.

"Thật sự không uống thuốc?"

"Không, đợi hết đau là được rồi." Cô ngẩng mắt lên cười với anh, "Trước đây tôi cũng vậy, đau một chút là chịu được, tôi còn lười tự nấu nước gừng nữa là."

"Nhà giàu không nấu cho cậu à?"

"Anh ấy giàu, anh ấy bận mà." Sợ mình lộ ra sơ hở, cô lại nói, "Ôi, đau quá."

Mạnh Trạch bận rộn trong bếp, khi đi ra, anh bưng một bát nước gừng.

Lý Minh Lan chậm rãi ngồi dậy, đưa tay định cầm bát, ngón tay chạm vào thành bát nóng bỏng, cô lại rụt lại: "Nóng quá."

"Vì đây là nước gừng nóng." Anh cầm thìa trong bát, "Nào, há miệng."

"Tôi tự uống được."

"Cậu ngốc thế." Mạnh Trạch múc một thìa nước gừng, thổi nguội, đưa đến bên miệng cô.

Lý Minh Lan không khách sáo, uống một ngụm.

Vị gừng rất nồng, cay, nhưng không gắt.

Mạnh Trạch đút từng thìa như vậy, khiến cô có vẻ như tàn phế, nhưng đã lâu rồi không có ai dỗ dành cô như thế, cô rất nhớ.

Đương nhiên, nếu Mạnh Trạch có thể ngậm miệng lại thì càng tốt.

Lý Minh Lan nhớ ra, lần này cô đến đây là để khuyên anh đi học, bây giờ bầu không khí tốt, anh... cũng có chút đau lòng cho cô đúng không? Cô nhân cơ hội nói: "Mạnh Trạch, nếu cậu đi học, tôi trả học phí cho cậu nhé."

Anh chế giễu: "Không phải dùng tiền của nhà giàu chứ?"

"Đương nhiên không phải, chuyện cậu bỏ học tôi cũng có chút trách nhiệm, tôi bồi thường cho cậu, dùng tiền của tôi." Lương làm thêm của cô không cao, nhưng cô tự tiết kiệm một chút, vẫn có thể hỗ trợ anh.

"Cậu gầy như đậu que vậy, vẫn nên bồi bổ cho mình đi." Mạnh Trạch đút hết bát nước gừng.

Dạ dày ấm lên, Lý Minh Lan lại càng lười biếng hơn, liếc xéo anh: "Mạnh Trạch, cậu càng ngày càng đáng ghét."

"Cậu cũng chẳng đáng yêu." Thấy cô vẫn xoa bụng, anh lại hỏi, "Còn đau không?"

"Đau, phải đến ngày mai mới hết." Cô lười nhúc nhích, "Mạnh Trạch, cậu cứ làm người đáng ghét đi, nếu không tôi sẽ nhớ lại những ngày

tháng làm tiểu thư trước đây."

"Nghe có vẻ, nhà giàu kia không chăm sóc cậu cho lắm."

"Anh ấy giàu mà."

"Sao cậu không tìm anh ta nấu nước gừng?"

Cô nằm vật ra ghế sofa.

Mạnh Trạch vẫn lẩm bẩm: "Lý Minh Lan, bây giờ mắt nhìn của cậu thật kém."

"Luôn luôn kém." Cô cãi lại, "Khăn nguội rồi."

Nước nhanh nguội, Mạnh Trạch đi đi về về đun nước mấy lần.

Lý Minh Lan bám vào khe hở của ghế sofa, cẩn thận quan sát, đột nhiên hỏi: "Mạnh Trạch, bạn gái cậu học ở đâu?"

"Liên quan gì đến cậu." Ghế sofa bị cô chiếm rồi, Mạnh Trạch ngồi lên bàn trà.

"Nếu cô ấy biết cậu ở đây nấu nước gừng cho người phụ nữ khác, liệu có đá đít cậu không?"

"Trong số những người tôi quen, chỉ có cậu mới có sở thích biến thái này."

"Cô ấy sẽ làm gì?" Lý Minh Lan như tò mò.

Anh hỏi ngược lại: "Nhà giàu của cậu sẽ làm gì?"

"Chẳng làm gì cả."

Mạnh Trạch gật đầu: "Anh ta thật ra chẳng quan tâm gì đến cậu."

"Chẳng lẽ cậu quan tâm à?"

Trời lạnh, nước nhanh nguội, Mạnh Trạch đi đi về về đun nước mấy lần, trông có vẻ rất quan tâm.

"Đương nhiên." Anh lạnh lùng nói, "Tôi sợ nơi này biến thành nhà ma."

Lý Minh Lan ngáp một cái: "Tôi buồn ngủ rồi, mượn ghế sofa của cậu ngủ một giấc."

"Lên giường đi, sofa không thoải mái."

"Tôi ngủ một lát rồi đi." Chăn quá ấm áp, cô ôm chặt không chịu buông.

Mạnh Trạch đứng dậy, bế cả người lẫn chăn lên.

Lý Minh Lan giật mình, suýt nữa thì tưởng mình trượt xuống, liền bám vào vai anh: "Cậu làm gì vậy? Nếu bạn gái cậu biết, chắc chắn sẽ đánh cậu một trận nhừ tử."

Anh không hề nao núng.

Cô lại nói: "Vừa nãy tôi ngồi trên cầu thang, quần áo bẩn hết rồi."

"Giặt ga giường rất tiện." Tiện hơn là anh ném cô lên giường.

Cơ thể cô lún vào tấm nệm mềm mại, nghe anh nói: "Ngủ ở đây thoải mái hơn."

Cô bám vào ga giường của anh: "Tại sao tôi phải ngủ trên giường của cậu? Cậu và bạn gái đã lăn lộn ở đây rồi đúng không?"

"Liên quan gì đến cậu."

Cô bứt một sợi tóc, đặt lên gối của Mạnh Trạch: "Như vậy thì cậu nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội."

"Ồ." Anh lạnh nhạt đáp, quay người đi ra ngoài.

Lý Minh Lan kéo chăn lên, cô ngửi thấy mùi thuốc lá khác với trước đây, nhưng trong đó cũng có mùi xà phòng đàn hương quen thuộc của anh.

Cô áp đầu lên gối của anh.

Giả sử cả hai đều có người yêu, thật ra cả hai đều đã sai.

Sau khi gặp lại, họ đã có một đêm hoang đường, tuy có thể viện cớ là do hôm đó cả hai đều uống rượu.

Cô tưởng bên cạnh Mạnh Trạch sẽ có vô số cô gái tài hoa, cô đã tự mình làm một nghi thức chia tay.

Việc anh bị buộc thôi học, cô không thoát khỏi liên quan.

Anh nói không cần lòng thương hại.

Nói thương hại thì quá đơn giản, Lý Minh Lan có áy náy, có tiếc nuối, có xót xa.

Nếu anh không bỏ học, anh là sinh viên tốt nghiệp trường danh tiếng, làm công việc gì cũng thoải mái hơn bây giờ.

Mạnh Trạch đi tắm.

Anh vắt khăn lên mái tóc còn ướt, thay một bộ đồ dài ở trong, khoác thêm áo khoác bên ngoài, anh coi như cô không tồn tại, tự mình chui vào trong chăn.

Tình cũ lại nằm chung giường, là sai lầm lớn.

Lý Minh Lan hỏi: "Mạnh Trạch, bạn gái cậu không đến đây à?"

"Cậu tìm đến cửa lúc nửa đêm, đã báo cáo với nhà giàu chưa?"

Cô đáp lại: "Liên quan gì đến cậu."

"Bụng còn đau không?"

"Đau."

"Lý Minh Lan, bây giờ cậu nằm trên giường tôi không phải là chuyện xấu." Dù sao nhà giàu cũng không phải thứ tốt đẹp gì, Mạnh Trạch ôm cô lại gần.

Cô mở to mắt.

Đã năm năm trôi qua, ngũ quan của Mạnh Trạch không thay đổi nhiều, anh không nói tuổi, có lẽ người khác sẽ tưởng anh là học sinh cấp ba, thời gian dường như dừng lại trên người anh.

Mạnh Trạch nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn xuống.

Lý Minh Lan kinh ngạc, nhưng cũng không bất ngờ, cô đẩy Mạnh Trạch ra.

Sức lực của anh lớn biết nhường nào, lật người đè lên, trọng lượng đàn ông đè nặng lên người cô, bàn tay cô đẩy anh lên ngược lại bị anh giữ chặt.

Cô đá anh.

Thật ra lần trước cô đã biết, những sự vùng vẫy này của cô đối với anh đều vô dụng, anh say đến mức mơ hồ cũng có thể khống chế cô, huống chi bây giờ anh tỉnh táo, dùng ánh mắt sắc như dao liếc

nhìn cô.

Cô cắn anh một cái.

Anh xuýt xoa.

Cô hét lên: "Mạnh Trạch, bây giờ là ngày đèn đỏ của tôi."

"Tôi biết, Lý Minh Lan, tôi chỉ muốn nếm thử chút ngọt ngào thôi." Anh chưa uống thuốc, một sự thôi thúc mãnh liệt như thú dữ cuồn cuộn dâng lên, xé nát anh, buộc anh phải xé nát cô.

Anh nghiến răng, cắn lên dái tai cô.

Cô cảm thấy đau nhói, vừa đau vừa nhột, anh nói là biết, nhưng cô không biết anh có thật sự biết hay không, chỉ có thể cầu xin: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, cậu đừng làm bậy, con gái trong thời kỳ này rất dễ bị nhiễm trùng, bụng tôi lại còn đau nữa."

"Ừ." Anh chống khuỷu tay dậy.

Cô muốn trốn, nhưng bị anh giữ chặt trong vòng tay, không thể đi đâu, cuối cùng cũng chỉ nép vào lòng anh, dỗ dành anh: "Mạnh Trạch, cậu phải ngoan."

"Yên tâm, tôi sẽ không cởi hết đồ của cậu." Ngoài ra, những gì thuộc về anh, cô không thể chạy thoát.

Anh nói: "Lý Minh Lan, tôi tốt hơn anh ta."

Thấy cô không đáp, anh lại gọi cô: "Lý Minh Lan."

"Cái gì!"

"Anh ta quá tệ."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 82

Mạnh Trạch véo má Lý Minh Lan: "Trước đây má cậu hơi phúng phính, sao bây giờ lại không còn nữa?" Cô nên được nuôi cho trắng trẻo mũm mĩm mới phải.

Đó là mỡ má trẻ con thôi. "Vì tôi lớn rồi."

"Không đáng yêu, không còn là sóc nhỏ nữa."

"Ai là sóc nhỏ?"

"Lý Minh Lan, để tôi kiểm tra lại xem, tên nhà giàu kia đã bạc đãi cậu thế nào?" Anh vuốt tóc cô, nói, "Tôi vẫn thích Lý Minh Lan trẻ con hơn."

"Cậu mới trẻ con, tôi từng trải hơn cậu đấy."

Mạnh Trạch nhéo môi cô, mổ nhẹ vài cái, sau đó giật áo khoác của cô ra.

Sự phản kháng của cô chỉ như kiến càng lay cây.

Anh lột đồ cô, ánh mắt kiên định, tiếc nuối nói: "Thật sự biến thành đậu que khô rồi."

Cô giận dỗi với anh, vô thức ưỡn ngực lên, hai tay bị anh khống chế, chỉ có thể nghiến răng: "Cậu nói bậy."

"Cậu không tin? Tôi có ảnh của cậu, từng tấc da thịt trên người cậu đều được ghi lại, so sánh một chút là biết, Lý Minh Lan mười tám

tuổi là một khối ngọc bích."

Ý anh là bây giờ không còn như vậy nữa.

"Không sao." Mạnh Trạch cúi đầu xuống, "Cậu bị vấy bẩn rồi, đợi khi nào cậu sạch sẽ rồi, tôi sẽ giúp cậu thanh lọc."

"Cậu tự thanh lọc mình trước đi." Năm năm qua, không biết anh học được cái gì, toàn nói năng lấc cấc.

Sau đó Mạnh Trạch không cãi nhau với cô nữa, cứ gặm gặm cắn cắn.

Lý Minh Lan đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng: "Cậu vẫn còn giữ những bức ảnh đó sao?"

"Đương nhiên." Giọng anh mơ hồ.

Cô suýt nữa thì quên mất chuyện này, nhưng năm đó nếu để anh trai đòi lại những bức ảnh này, anh trai chắc sẽ ói máu mất. "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, đó là chuyện quá khứ rồi, cậu xoá đi được không?"

"Không được." Anh ngẩng đầu lên, "Lý Minh Lan, bây giờ cậu biết sợ rồi à?"

Cô ôm lấy anh: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, chúng ta thương lượng được không?"

Anh ôm lấy lưng cô, lật người cô lại: "Tôi tưởng cậu không lo lắng."

Thời thế đã khác, bây giờ internet phát triển, việc lộ ảnh là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cô khẽ cọ vào anh.

Anh khẽ vỗ cô.

Cô phát hiện ra chiêu trò làm nũng vẫn còn hiệu quả, liền cười: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, cậu để phim gốc ở đâu? Lỡ người khác nhìn thấy, thanh danh của tôi sẽ bị hủy hoại mất."

"Đó là tác phẩm của tôi." Anh nhìn ngắm thân hình của cô, "Ai dám dòm ngó, tôi sẽ móc mắt kẻ đó."

Cô nằm nhoài trên người anh, hỏi bằng giọng nũng nịu: "Ngay cả tôi cũng không được xem sao?"

Mạnh Trạch nâng mặt cô lên, kéo cô về phía mình: "Lý Minh Lan, chỉ cần tôi hôn cậu vài cái, cậu sẽ trở nên đáng yêu."

Thế là, anh lại hôn cô: "Cậu không tiện, tôi cũng không tiện."

Cô cảm thấy có gì đó đang thức tỉnh ở phía dưới, cô vẫn nhớ tư thế như sói như hổ đó, bèn dịch người lên.

Mạnh Trạch lại như đang chịu đựng đến cực hạn, đột nhiên đẩy mạnh lên trên.

Cô bị đâm vào, bất ngờ "ối" lên một tiếng.

Sợ có gì đó lộ ra, cô tiếp tục trèo lên.

Bị anh giữ chặt eo: "Nằm yên."

Lý Minh Lan không dám động đậy nữa, đùi vẫn có thể cọ xát vào quần anh, cô cảm thấy nó phình ra giống như cái bụng uống bia.

Thời gian tác dụng của thuốc ức chế đã qua, Mạnh Trạch nâng eo cô lên, hung hăng hôn xuống.

Anh đè ngược lại cô.

Lý Minh Lan chìm sâu giữa gối và Mạnh Trạch, mơ mơ màng màng, lại nghĩ.

Sau này không biết có thể gặp được người đàn ông thứ hai không, nếu anh ta hỏi: "Trước đây em đã yêu đương với mấy người?"

Cô sẽ trả lời: "Một."

Cho dù ở giữa có năm năm xa cách, cô cũng chỉ yêu đương với một người, chính là tên khốn Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan vừa kiểm tra khe hở của ghế sofa, lại kiểm tra trên giường.

Không sai. Ở đây không có dấu vết của người phụ nữ khác, ngay cả một sợi tóc cũng không tìm thấy.

Cô đột nhiên có chút tin lời bà cụ - anh không có bạn bè.

Cô bị anh lật người lại, nằm sấp trên giường, chiếc khăn nóng trên bụng áp sát vào da, ấm áp.

Mạnh Trạch dùng hai đùi khép chặt của cô để vuốt ve thứ của anh.

Cô lại nói: "Mạnh Trạch, cậu phản bội bạn gái cậu."

Hơi thở Mạnh Trạch gấp gáp, đổi câu trả lời: "Liên quan gì đến cô ta."

Lý Minh Lan không biết, vùng da ở đùi là do ma sát sinh nhiệt, hay là do thứ nóng bỏng kia làm cô nóng.

Cô quay đầu đi, không nhìn mặt Mạnh Trạch, nghe tiếng thở dốc ngày càng gấp gáp của anh, cô khẽ gọi: "Cậu xong chưa?"

"Lý Minh Lan, gọi tôi." Mặt Mạnh Trạch áp xuống.

Cô nhìn thấy chiếc cằm cương nghị của anh.

Anh lại nói: "Cậu gọi tôi vài tiếng, sẽ nhanh thôi."

Cô mắng: "Gọi cái đầu cậu."

Một tay anh siết chặt eo cô: "Nghĩ đến ảnh của cậu đi."

Lý Minh Lan co được duỗi được, lập tức mềm mỏng, gọi hai tiếng: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Mọi thứ đều giống như trước đây, trên chiếc giường này, họ đã có vô số khoảnh khắc điên cuồng.

Mạnh Trạch cảm thấy, "dòng sông thời gian" hẹp hòi của anh cuối cùng cũng đã đổ ra biển lớn.

Ủ đã lâu, thế tới ào ạt, dính vào giữa hai đùi cô...

Mạnh Trạch bưng một chậu nước đến, lau người cho cô.

Lý Minh Lan nằm sấp, không nhúc nhích.

Mạnh Trạch lật người cô lại, thấy cô mệt mỏi, anh đắp chăn lên bụng cô: "Ngủ đi."

Lý Minh Lan không còn sức nói chuyện, nhắm mắt lại, lập tức chìm vào giấc ngủ.

Mạnh Trạch đi ra khỏi phòng, lấy bật lửa và bao thuốc từ bàn trà, ra ban công, châm thuốc, hút một hơi.

Thuốc lá không còn nhạt nhẽo nữa, vô cùng sảng khoái.

Hút xong một điếu thuốc, anh khoác lên mình hơi lạnh của màn đêm, quay lại, ôm chặt cô gái trên giường cả người lẫn chăn.

Anh muốn thử xem, đêm không uống thuốc không say rượu, mình có thể ngủ một giấc ngon lành hay không.

*

Lý Minh Lan đột nhiên tỉnh giấc, phát hiện chỉ có mình nằm trong chăn.

Trời lạnh như vậy, người bên ngoài chăn chỉ mặc một chiếc áo dài mỏng manh.

Cô kéo chăn đang bị anh đè lên, xoay người, đột nhiên, eo bị một lực giữ chặt, cô quay đầu lại.

Anh không tỉnh, chỉ là động tác theo phản xạ thôi.

Cô tiếp tục kéo, từ từ giằng co với anh, cuối cùng cũng quấn anh vào trong chăn.

Họ cãi nhau, họ đấu khẩu, họ rất ăn ý tránh né chuyện đứa trẻ năm xưa.

Lý Thâm bốn tuổi, đã rất hiểu chuyện, một khi nói ra sự thật, đối với đứa trẻ mà nói là một biến cố lớn.

Cuộc sống của gia đình anh trai sẽ bị xáo trộn.

Anh trai và chị dâu ân ái hòa thuận mới là hình mẫu của những người làm cha làm mẹ. Ngược lại, cô và bố của đứa trẻ đều rất trẻ con.

Lý Minh Lan không nhịn được áp sát vào mặt Mạnh Trạch.

Lông mi của cô khá mỏng.

Lông mi của con trai vừa dài vừa cong, lại còn dày, lông mày và đôi mắt hoàn toàn được di truyền từ anh.

Cô nghĩ đến tính cách khó chịu của Mạnh Trạch, vẫn nên để con trai ở lại nhà anh trai thì hơn, giữa cô và Mạnh Trạch chỉ là ân oán của hai người.

Đúng vậy, cứ tiếp tục giấu diếm đi.

Lần đầu tiên, Lý Minh Lan tỉnh dậy sớm hơn Mạnh Trạch.

Cô vẫn nhớ, hôm nay cô còn phải chơi với con trai.

Cô chậm rãi áp sát vào tường, dịch chuyển eo từng chút một, rồi nhẹ nhàng nhấc chăn lên, trườn xuống, trườn đến cuối giường, cô ngồi dậy, rồi đứng lên, bước qua người Mạnh Trạch xuống giường.

Động tác của cô rất thuần thục, khi nhẹ nhàng đóng cửa lại, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

*

Lý Minh Lan về đến nhà, nhận được điện thoại của Thôi Bội Di.

Thôi Bội Di sắp khởi hành đi Quế Lâm.

"Diêu Hi Tân thì sao?" Lý Minh Lan không quên, Mạnh Trạch đã đập xe của Diêu Hi Tân, thật sự không bớt lo được.

"Anh ấy không đi cùng tớ, bố anh ấy vừa hay phải đến khách sạn lớn họp, phải mấy ngày nữa anh ấy mới đến hội ngộ với tớ. Minh Lan, chúng ta gặp lại ở trường nhé."

"Chúc cậu thượng lộ bình an." Lý Minh Lan chào tạm biệt Thôi Bội

Di.

May mà Diêu Hi Tân vẫn chưa đi, chuyện xe cộ vẫn phải giải quyết.

Cô gọi điện thoại.

"Minh Lan." Diêu Hi Tân gọi tên cô như đang thưởng thức rượu, êm dịu, trầm ấm.

Ý nghĩ chợt lóe lên, Lý Minh Lan nghĩ, Diêu Hi Tân mới đúng là "ajusshi" chứ? Giọng anh ta nghe già hơn tuổi thật vài tuổi. "Lần trước bạn học cũ của tôi hơi nóng nảy, làm hỏng xe của anh, chuyện này là do tôi mà ra, vẫn nên để tôi bồi thường."

Diêu Hi Tân rất sảng khoái: "Nếu cô đã nói vậy, cô mời tôi một bữa cơm, coi như chuyện này kết thúc."

Dễ nói chuyện là tốt rồi. "Được, anh muốn ăn gì, cứ gọi thoải mái."

"Nghe nói đây là thành phố ẩm thực, tôi và Paige cũng không hiểu gì, chỉ đến vài nhà hàng lớn nổi tiếng, nếu cô có thời gian, tôi rất muốn trải nghiệm không khí phồn hoa đô thị của thành phố này."

"Không đến mức khoa trương như vậy, thật ra cách khách sạn lớn của anh không xa có phố ẩm thực. Đường hơi hẹp, không nằm trên đường lớn, chắc anh không thấy được."

"Tôi đợi cô làm hướng dẫn viên cho tôi, Minh Lan."

Anh ta biết cuối tuần cô rất bận, nên hẹn thời gian vào ngày thường. Địa điểm thì ở ngay khách sạn lớn.

Diêu Hi Tân xoay xoay điện thoại, rồi lấy một tờ giấy từ trong ngăn kéo ra.

"Bạn học cũ" rất ngạo mạn, chữ viết cũng giống như con người,

phóng khoáng bay bổng.

Ngay từ lần gặp đầu tiên, Diêu Hi Tân đã đoán được mối quan hệ giữa người đó và Lý Minh Lan, anh ta bấm số điện thoại trên giấy.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạnh lùng, rất trẻ.

Diêu Hi Tân nhớ lại dáng vẻ của người đó, trông cũng không chững chạc. "Là bạn học của Minh Lan, đúng không?"

Mạnh Trạch vừa nghe giọng nói đã biết là kẻ thứ ba: "Là anh à."

Diêu Hi Tân từ nhỏ đã theo bố lăn lộn trên thương trường, so ra thì anh ta cảm thấy người đó vẫn có thể gọi là thiếu niên. "Đã có kết quả giám định thiệt hại xe rồi, cậu muốn nói chuyện với luật sư của tôi, hay là nói chuyện với tôi?"

Tối hôm qua, Mạnh Trạch nằm mơ một giấc mơ dài, về học kỳ hai lớp 12.

Tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, trên giường không còn ai, anh đi ra ngoài, cũng không thấy Lý Minh Lan.

Cô không có bản lĩnh gì khác, chỉ học được cách trở mặt sau khi mặc quần áo xong.

Đã lâu không được giải tỏa, sự thoải mái về thể xác lẫn tinh thần khiến Mạnh Trạch đột nhiên không còn tức giận nữa.

Cô không thể đi xa được.

Hôm nay anh còn có công việc chụp ảnh, buổi tối phải đến biệt thự lớn làm gia sư.

Mạnh Trạch biết, cuộc điện thoại của Diêu Hi Tân là khiêu khích.

Kẻ thứ ba hạ chiến thư, anh không có lý do gì để không nhận.

Mạnh Trạch nói: "Tôi nói chuyện với anh."

*

Bạn bè đến đây du lịch, Lý Minh Lan không làm tròn trách nhiệm của chủ nhà nên cũng hơi áy náy, cô đến sớm hơn giờ hẹn.

Lần đầu tiên Thôi Bội Di giới thiệu Diêu Hi Tân, Lý Minh Lan đã cảm thấy anh ta không phải người tầm thường.

Cậu ấm của tập đoàn lớn, hòa nhã thân thiện, không hề kiêu ngạo, đây là mẫu người lý tưởng trong số những người Lý Minh Lan quen biết.

Anh ta đã là giới kinh doanh thượng lưu, hoàn toàn khác với một sinh viên làm thêm kiếm sống là cô.

Anh ta là người đúng giờ.

Vừa đến giờ hẹn, cô đã thấy anh ta đi ra từ thang máy.

Diêu Hi Tân bước nhanh hơn, đến gần, xin lỗi trước: "Minh Lan, xin lỗi, để cô đợi lâu rồi."

Lý Minh Lan: "Tôi mới đến năm phút trước thôi."

"Bố tôi đến, dạy dỗ tôi một trận, nên hơi mất thời gian." Anh ta không ngại hạ thấp mình trước mặt cô.

"Anh có bận lắm không?" Cô để ý thấy hôm nay anh ta mặc vest chỉnh tề.

Diêu Hi Tân nới lỏng cà vạt, cởi một cúc áo sơ mi, còn vò vò mái tóc vuốt keo, bỏ đi vẻ nghiêm nghị, trên mặt nở nụ cười thoải mái: "Bố

tôi đang họp với mọi người trong công ty, tôi chưa tốt nghiệp, coi như là sinh viên, bị đuổi ra ngoài."

Lý Minh Lan mỉm cười: "Đi thôi, chúng ta đi dạo phố ẩm thực, các món ăn từ khắp nơi trên đất nước chắc chắn sẽ khiến anh no nê."

Hai người đi ra cửa khách sạn.

Nhân viên phục vụ ở cửa cúi chào hai người, làm động tác "mời".

Đồng thời, ánh mắt Lý Minh Lan bắt gặp bóng người đi vào từ bên ngoài.

Mạnh Trạch cũng liếc mắt thấy cô, anh đứng lại, hai tay đút vào túi áo khoác, giọng điệu cao vút: "Ồ, thật trùng hợp."

Không cần nghĩ cũng biết, sự trùng hợp này là do kẻ thứ ba sắp đặt.

Kẻ thứ ba giả vờ nói: "Thật trùng hợp, anh đây là đến bàn chuyện bồi thường xe đúng không? Bây giờ tôi không có thời gian, hay là gọi luật sư của tôi đến."

Còn trẻ mà giả vờ già dặn? Mạnh Trạch đầy vẻ khinh thường.

Cho dù Mạnh Trạch không biểu lộ cảm xúc, Lý Minh Lan cũng biết lúc này anh đang chế giễu Diêu Hi Tân. Cô chớp mắt vài cái.

Mạnh Trạch không nhìn cô.

Cô đành phải hắng giọng.

Anh mới chịu nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm túc.

Cô nháy mắt với anh, sợ anh gây rối ở khách sạn sang trọng này.

Mạnh Trạch hơi nghiêng đầu về phía cô.

Diêu Hi Tân nhanh hơn một bước, chắn tầm nhìn giữa hai người: "Anh ơi, làm ơn nhường đường."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 83

Mạnh Trạch liếc nhìn kẻ thứ ba: "Nói con số là được, tôi không quỵt đâu."

Diêu Hi Tân giơ chiếc đồng hồ đeo tay đắt giá lên: "Sắp đến giờ ăn trưa rồi."

"Ăn ở đâu? Đi cùng luôn đi, vừa đi vừa nói chuyện cũng được." Mạnh Trạch nói rất tùy ý.

"Diêu Hi Tân, cậu ấy là bạn học cũ của tôi." Lý Minh Lan muốn dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện. "Chuyện lần trước tôi đã xin lỗi anh rồi, đi thôi, tôi mời."

Mạnh Trạch sao có thể để cô được như ý, định túm lấy cô.

Diêu Hi Tân phản ứng rất nhanh, chặn lại.

Mạnh Trạch cụp mắt xuống: "Tránh ra."

Một nhân viên bảo vệ nhận ra Mạnh Trạch là người gây rối ở đài phun nước, lập tức đi tới, chỉ chờ lệnh của Diêu Hi Tân.

Lý Minh Lan đứng ra: "Ở nơi công cộng, không ai dung túng cho cậu làm loạn đâu." Người lạnh lùng bình tĩnh năm lớp 12, sao lại biến thành tên nhóc hấp tấp thế này?

Mạnh Trạch kéo cô lại: "Tại sao cậu lại xin lỗi anh ta thay tôi?"

Diêu Hi Tân cười lạnh: "Minh Lan, tính khí bạn học cũ của cô không

được tốt lắm."

"Anh im miệng." Mạnh Trạch quát, "Chuyện giữa tôi và cô ấy, đến lượt anh lên tiếng khi nào thế?"

Diêu Hi Tân nhướng mày.

Người này ăn mặc cả người cộng lại cũng chỉ vài trăm tệ, nhưng lại toát ra khí chất triệu phú.

Lý Minh Lan kéo Mạnh Trạch sang một bên, hạ giọng: "Tại cậu là người đập xe, tôi phải nhặt lại chút lịch sự mà cậu vứt bỏ chứ."

"Sai rồi." Anh nắm lấy tay cô, "Tại tôi và cậu thân thiết hơn cậu và anh ta."

Diêu Hi Tân nhìn hai bàn tay nắm chặt của họ, anh ta xoay xoay cổ tay, viên đá quý đính trên mặt đồng hồ phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Anh ta gọi: "Minh Lan."

Lý Minh Lan quay đầu lại, nói: "Đừng chấp nhặt với cậu ta."

Diêu Hi Tân cười: "Nếu bạn học cũ của cô đã có thành ý như vậy, chi bằng ba người cùng ăn một bữa cơm thân mật đi."

"Được thôi." Mạnh Trạch nghịch ngón tay Lý Minh Lan, hoàn toàn không coi kẻ thứ ba ra gì.

"Một bữa cơm, tiền sửa xe coi như huề. Nhưng mà, không cần Minh Lan tốn kém đâu." Diêu Hi Tân vân vê chiếc khuy vàng trên tay áo, "Anh thấy sao?"

Mạnh Trạch gật đầu: "Tôi không có ý kiến."

Diêu Hi Tân: "Mọi người đều bận, giải quyết gần đây thôi, trên lầu là nhà hàng."

"Phố ẩm thực rất gần, đi bộ qua đó không mất bao lâu, cậu ấy là một tên nghèo kiết…" Chưa nói hết câu, ngón tay của Lý Minh Lan bị Mạnh Trạch kẹp lại, xương ngón tay đau nhói, lời nói của cô đứt quãng, cô nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của anh.

Con ngươi anh đen như màn đêm: "Được, lên nhà hàng trên lầu."

Cô muốn cắt lưỡi anh, anh có biết nhà hàng trên lầu này giá cả thế nào không, một tên bỏ học đi làm thuê ra vẻ cái gì.

Không cản được miệng anh, cô đành phải đi theo hai người lên lầu.

Diêu Hi Tân cũng còn nhân từ, không đi phòng riêng, anh ta ngồi xuống bên cạnh bàn tròn ở giữa sảnh.

Ba người, tạo thành một hình tam giác cân, mỗi người ngồi một cạnh.

Quản lý nhà hàng nghiêm túc chờ đợi, anh ta đứng bên cạnh Diêu đại thiếu gia, cung kính nói: "Anh Diêu."

Diêu Hi Tân: "Gọi món."

Quản lý nhà hàng lập tức đưa thực đơn lên.

Diêu Hi Tân đẩy thực đơn đến trước mặt Lý Minh Lan: "Minh Lan, cô gọi món đi."

Tiền sửa xe là do Diêu Hi Tân quyết định, nên Lý Minh Lan lắc đầu: "Thôi anh gọi đi, tôi không đói lắm."

Diêu Hi Tân đã quen thuộc với các món ăn của nhà hàng, không cần mở thực đơn cũng có thể đọc tên món: "Món khai vị, hàu Pháp tươi

sống, salad Caesar, súp thì súp kem tôm hùm."

Lý Minh Lan vừa nghe đã thấy không rẻ, cô hận không thể đá Mạnh Trạch một cái. Không biết có phải vì anh bỏ học, ru rú ở nhà, không theo kịp sự phát triển của xã hội, nên càng lớn càng thụt lùi hay không nữa.

Diêu Hi Tân: "Bò Wellington, sườn cừu Úc, cá răng nanh Patagonia, món tráng miệng thì là phô mai Manchego Tây Ban Nha đi."

Diêu Hi Tân đọc tên một món, tim Lý Minh Lan lại nhỏ máu, cô không nhịn được đá Mạnh Trạch một cái.

Mạnh Trạch nhìn qua.

Cô trừng mắt nhìn anh. Đáng lẽ Diêu Hi Tân không tính toán nữa, ăn một bữa ở phố ẩm thực coi như huề cả làng, Mạnh Trạch cứ phải kích thích người ta, nhất định phải đền bù mấy tháng lương.

Mạnh Trạch nghiêng người về phía cô: "Sao vậy? Bị chuột rút à?"

Thật đáng ghét, không thèm để ý đến anh. Cô quay đầu sang phía Diêu Hi Tân.

Diêu Hi Tân mỉm cười: "Minh Lan, mấy hôm nay tôi hơi bận, định vài hôm nữa mời cô đến đây."

Lý Minh Lan cười đáp lại: "Không sao, tôi cũng hơi bận."

Trong ba người, người có tư thế ngồi thoải mái nhất là Mạnh Trạch. Anh dựa vào lưng ghế, lười biếng uể oải.

Cô bận, cô đương nhiên bận, bận lăn lộn trên giường với anh. Nhưng đó là chuyện riêng của anh và cô, anh không có hứng thú chia sẻ với người đàn ông này.

Trong lúc im lặng, Mạnh Trạch thấy quản lý nhà hàng vội vã đi ra ngoài, hình như lại có nhân vật lớn đến.

Diêu Hi Tân nghiêng đầu, nhìn thấy bóng người ngoài cửa, anh ta đột nhiên dừng lại, thắt lại cà vạt đã lỏng, mím môi, đứng dậy.

"Xin lỗi, tôi xin phép, có việc gấp." Anh ta sải bước về phía cửa phụ của nhà hàng.

Lý Minh Lan ra vẻ khó hiểu.

Quản lý nhà hàng cung kính, gật đầu cúi chào với mấy người vừa bước vào.

Nhóm người đó khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, ai nấy đều ăn mặc chỉnh tề.

Đặc biệt là người đứng đầu, khí thế phi phàm, uy nghiêm tự nhiên.

Mạnh Trạch đoán được bảy tám phần, khịt mũi với bóng lưng của Diêu Hi Tân: "Bản thân anh ta còn không ngửi được cái rắm thối anh ta thả ra, cuống cuồng kẹp đuôi chạy mất. Anh ta thật sự giống con chồn hôi chạy trối chết."

Lý Minh Lan trừng mắt nhìn anh: "Nếu cậu còn suốt ngày nói bậy bạ, đúng là không cần thi đại học nữa, bài văn của cậu sẽ hun chết giám khảo chấm bài mất."

Cô đã hiểu ra, trong nhóm người đó có thể có bố của Diêu Hi Tân.

Vừa hay.

Cô lập tức gọi nhân viên phục vụ, mỉm cười ngọt ngào: "Xin lỗi, chúng tôi là bạn của anh Diêu Hi Tân, nhưng anh ấy có việc gấp, bữa cơm này chúng tôi tạm thời không ăn nữa, phiền anh hủy tất cả các món đó đi."

Nhân viên phục vụ: "Cô ơi, món khai vị vừa nãy đang được chuẩn bị, có lẽ đã xong rồi."

Tốc độ lên món nhanh quá vậy? "Món nào đã xong thì cứ mang lên, còn lại thì phiền anh hủy bỏ."

Bên cạnh, người gây rối không biết từ lúc nào đã kéo ghế đến gần, anh lạnh nhạt lên tiếng: "Tại sao phải hủy?"

Lý Minh Lan không để ý đến anh, vẫn cười với nhân viên phục vụ: "Anh ơi, phiền anh rồi."

Người gây rối lại nói: "Cô ấy thích ăn, không hủy nữa."

Nhân viên phục vụ nhìn Mạnh Trạch, rồi lại nhìn Lý Minh Lan.

Cô vỗ Mạnh Trạch một cái, nở nụ cười quyến rũ: "Hủy bỏ đi."

"Cũng đâu phải không trả nổi." Mạnh Trạch phá đám.

Lý Minh Lan giơ cao tay, như muốn giáng xuống một cái tát mạnh.

Mạnh Trạch hơi nhướng mày, không né tránh, chỉ nói: "Đừng đánh vào mặt."

Bàn tay cô rơi xuống lưng anh, phát ra một tiếng "bốp" rõ to.

Nhân viên phục vụ nhìn thẳng: "Vâng, ngoài salad Caesar vừa nãy, còn lại đều hủy bỏ."

Lý Minh Lan: "Được, cảm ơn anh."

Đợi nhân viên phục vụ đi khỏi, Lý Minh Lan mới quay sang Mạnh Trạch: "Đủ rồi đấy, bữa cơm này đối với Diêu Hi Tân chỉ là chuyện nhỏ, nhưng với cậu thì không phải."

"Cả người anh ta toàn đồ hiệu là do bố anh ta cho, cậu nghĩ dựa vào bản lĩnh của anh ta mà anh ta có thể dát kim cương à?" Mạnh Trạch nói, "Lý Minh Lan, không ai dọn đường cho tôi, nhưng tôi vẫn có thể bay cao."

"Cậu vẫn nên đi học đi." Lý Minh Lan không quên khuyên nhủ, "Học hành tử tế chẳng phải bay cao bay xa hơn sao?"

"Chuyện kiếm tiền không cần cậu lo."

"Tôi thèm lo cho cậu đấy."

Nhân viên phục vụ bưng lên một đĩa salad Caesar, giới thiệu đó là rau diếp romaine.

Mạnh Trạch chỉ nếm thử một miếng.

Lý Minh Lan ăn hết cả đĩa salad.

Anh thanh toán, cô rời khỏi bàn.

Mạnh Trạch hỏi: "Có muốn ăn thêm gì nữa không?"

"Bị cậu làm cho no cả bụng rồi." Nhưng cô thật sự đói, "Đi thôi, đến phố ẩm thực, ăn gà hầm dừa."

Hai người đi ra khỏi khách sạn sang trọng.

Mạnh Trạch nói: "Lý Minh Lan, tên nhà giàu này nhìn đồng hồ còn nhiều hơn nhìn mặt cậu."

Lý Minh Lan cứ thế bước đi.

Mạnh Trạch chậm rãi đi theo phía sau: "Dù sao tên nhà giàu này cũng chẳng có chút ấn tượng nào, chi bằng cậu đi theo tôi ăn ngon

mặc đẹp."

"Bây giờ cậu lắm mồm thật đấy."

"Tôi đang phân tích lợi hại cho cậu, cậu nói chuyện với anh ta rất khách sáo." Mạnh Trạch dừng lại, "Không giống người yêu cho lắm."

"Im miệng đi." Cô định chạy về phía trước, bị anh kéo lại.

"Cẩn thận xe." Mạnh Trạch kéo người lại, không buông tay nữa.

Dù sao Lý Minh Lan cũng không tranh lại sức của anh, đành mặc kệ anh.

*

Một đĩa salad ba chữ số.

Người trả tiền thì mặt không biến sắc, Lý Minh Lan cảm thấy mình bị thiệt lớn. Ở nước ngoài cô nhớ món ăn Trung Quốc, tại sao về nước rồi vẫn phải ăn rau diếp romaine.

Gà hầm dừa là một quán lâu đời, mặt tiền không rộng, chiều sâu khá hẹp, một chiếc bàn dài kê sát tường, tất cả khách đều phải ngồi chung bàn.

Quán lâu năm làm ăn phát đạt, Mạnh Trạch xếp hàng.

Lý Minh Lan chiếm một chỗ trong góc.

Đợi anh ngồi xuống, hai người đối diện với bức tường, miễn cưỡng có một thế giới riêng cho hai người.

Chân anh gần như chạm vào chân cô.

Cô mắng: "Sang bên cạnh đi."

"Không còn chỗ nữa." Anh đẩy bát súp dừa đến trước mặt cô.

Chỉ cần ngửi thấy mùi thơm của dừa, Lý Minh Lan đã thở dài một hơi, cô múc một thìa, đưa vào miệng: "Vẫn là mùi vị này."

"Tên nhà giàu kia chẳng hiểu gì về khẩu vị của cậu cả." Mạnh Trạch không quên nói xấu Diêu Hi Tân.

"Cậu đừng nói nữa."

Mạnh Trạch không nói chuyện với cô nữa, anh nghe điện thoại.

Hôm nay anh xin nghỉ ở studio, Sài Tinh Tinh gọi đến hỏi anh hôm nay có đi làm không.

Mạnh Trạch: "Không."

Sau đó là "ừ", "à", ngắn gọn súc tích, cúp máy.

Lý Minh Lan vểnh tai lên nghe, không nghe thấy giọng nói của đối phương, cũng không biết là nam hay nữ, cô cố tình lên giọng: "Là bạn gái à?"

Anh gật đầu: "Phải."

"Phải thì mau đi đi." Cô hừ lạnh một tiếng, "Tôi không phải kẻ thứ ba."

"Bạn gái chê tôi học vấn thấp." Mạnh Trạch nói, "Chia tay rồi."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 84

"Phụt", Lý Minh Lan suýt nữa thì phun cả bát súp ra ngoài, cố gắng nuốt xuống lại bị sặc, ho sù sụ vài tiếng.

Mạnh Trạch đưa khăn giấy: "Để tôi mua cho cậu bát khác."

Cô vẫn ho liên tục, dùng khăn giấy lau nước súp dính trên khóe miệng. Cô không phải đợi lâu.

Anh nhanh chóng quay lại: "Mừng chúng ta chia tay người yêu."

Lý Minh Lan mân mê góc khăn giấy, liếc xéo anh: "Cậu nghe ai nói tôi chia tay?"

"Tên nhà giàu lạnh nhạt với cậu như vậy, mà cậu vẫn lẽo đẽo theo sau à? Vì chút tiền ấy?"

"Mạnh Trạch." Cô hất mặt lên, "Tôi vẫn còn nhớ quyển sổ nhỏ của mình đấy, điểm số của cậu thảm không nỡ nhìn. À, tôi đã tặng cậu một bức tranh, có giữ gìn cẩn thận không?"

Lúc này, một vị khách lớn tiếng nói chuyện với ông chủ.

Giọng Mạnh Trạch rất nhỏ, lại mơ hồ: "Tôi nhất định sẽ giết hắn."

Lý Minh Lan không nghe rõ: "Cái gì?"

Mạnh Trạch cẩn thận gặm xương gà, bắt đầu phát ra tiếng "rắc rắc". Anh gặm từng đốt xương, rồi nhả ra, chỉ còn lại vụn xương: "Lý Minh Lan, vẽ cho tôi một bức nữa."

“Tôi biết mà.” Cô cũng gặm xương gà, cắn còn mạnh hơn anh, “Cậu không biết trân trọng.”

Mạnh Trạch gật đầu, thừa nhận: “Là lỗi của tôi.”

Lý Minh Lan hừ một tiếng: “Chờ đến khi cậu đạt điểm trên trung bình đã rồi hãy nói.”

Điện thoại của Sài Tinh Tinh cứ reo liên hồi như đòi mạng.

Lý Minh Lan vừa múc canh vừa hỏi: “Lại là bạn gái à?”

“Chia tay rồi, nên gọi là người yêu cũ.” Mạnh Trạch nói xong, lạnh lùng nói với Sài Tinh Tinh một câu: “Không rảnh.”

Sài Tinh Tinh la oai oái.

Mạnh Trạch cúp máy.

Hôm nay là ngày thường, Lý Minh Lan hỏi: “Mạnh Trạch, cuối tuần cậu không nghỉ à?”

Mạnh Trạch không trả lời, suy nghĩ một lúc: “Lần trước cậu nói có trung tâm giáo dục thường xuyên phải không?”

Nói đến chuyện chính sự, Lý Minh Lan không còn trêu chọc chuyện bạn gái của anh nữa, nói: “Cậu muốn đi học lại à? Tôi có một vài tài liệu, lúc nào cậu xem thử.”

“Lý Minh Lan, tôi không có số liên lạc của cậu.”

Cô lắc đầu, giả vờ không nghe thấy.

Mạnh Trạch khoác vai cô: “Lý Minh Lan, cậu vẫn còn rất nhiều ảnh của tôi.”

Cô gỡ tay anh ra khỏi vai mình: "Khi nào thì trả ảnh gốc cho tôi?"

"Khi nào tôi đạt điểm trên trung bình?"

"Cậu có ảnh gốc." Cô quay mặt đi, "Điểm âm."

Anh xoay mặt cô lại: "Ồ, vậy là không có gì để thương lượng rồi."

Thực ra số điện thoại này Lý Minh Lan chỉ dùng khi về nước, cho anh cũng không sao, cô đọc nhanh mười một con số.

Mạnh Trạch nghe xong, coi như đã nhớ: "Cậu không dùng QQ à?"

"Tôi dùng MSN."

Một khi hỏi cô tại sao không đăng nhập QQ, sẽ lại lôi ra chuyện cũ, cả hai đều rất ăn ý tránh né.

Mơ hồ không rõ, cũng là ngầm hiểu ý nhau.

Hai người ăn xong gà hầm dừa, lại sang quán đối diện ăn cơm niêu, sau đó lại ăn chè gừng.

Cho đến khi Lý Minh Lan phải đi. Cô phải đón con tan học: "Mạnh Trạch, cảm ơn cậu đã mời. Tôi về đây."

"Cậu về đâu?"

"Tôi về nhà tôi." Cô xoay người bước đi, "Mạnh Trạch, cậu cứ từ từ mà tăng điểm đi."

Anh kéo cô lại, đi cùng cô. Nhà họ Lý có oán niệm với anh, nếu không sẽ không ép anh bỏ học. Không sao, chỉ cần cô ở bên anh là được: "Tôi tiễn cậu."

“Không cần, chướng mắt.” Thứ nhất, không thể để anh trai nhìn thấy Mạnh Trạch. Thứ hai, không thể để Lý Thâm nhìn thấy Mạnh Trạch.

“Tiễn cậu đến ngã tư.”

“Ồ.” Cô đi về hướng ngược lại với trường mẫu giáo.

Đến ngã tư, Lý Minh Lan vẫy tay: “Tạm biệt.” Cô không quay đầu lại.

Một cái bóng dài trên mặt đường tiến lại gần cô, sau đó cô bị ôm chặt.

“Lý Minh Lan, cậu không chạy thoát được đâu.” Mạnh Trạch nói bên tai cô, “Tôi có ảnh gốc.”

Cô quay lại: “Cậu còn muốn dùng chuyện này uy hiếp tôi cả đời à?”

Mạnh Trạch cụng vào trán cô, cọ nhẹ vào chóp mũi cô: “Lý Minh Lan, tôi sẽ nuôi cậu cả đời.”

“Đừng nói quá chắc chắn.” Nếu không cô sẽ tin thật.

“Lát nữa tôi sẽ đến nhà sách, mua vài cuốn sách về luật hình sự.”

Mắt Lý Minh Lan sáng lên: “Cậu định học à?”

“Có thể.”

“Thi luật à?” Trước đây anh học khối tự nhiên, nhưng điểm khối xã hội của anh cũng không tệ, anh muốn học gì thì học.

“Không.” Mạnh Trạch nói, “Tôi nghiên cứu xem làm cách nào để kiếm tiền.”

“Việc này thì liên quan gì đến luật hình sự?” Cô dừng lại, “Cậu sẽ

không đi phạm tội chứ?”

Mạnh Trạch nhìn cô một cái.

Cô túm lấy cổ áo anh: “Mạnh Trạch, thực ra, không có tiền cũng không sao.”

Anh hôn cô một cái giữa đường: “Tôi muốn biết làm thế nào để kiếm được nhiều tiền mà không bị bắt.”

Cô giáo mầm non nhận ra người cô xinh đẹp của Lý Thâm, vừa nhìn thấy cô liền mỉm cười khen ngợi: “Lý Thâm rất thông minh, hôm nay đọc thuộc bảng chữ cái tiếng Anh, con lại được nhất lớp.”

Lý Thâm chào tạm biệt cô giáo: “Tạm biệt cô ạ.” Cậu bé không hề kiêu ngạo, khác hẳn với những đứa trẻ xung quanh.

Một bé gái hét lớn về phía cậu bé: “Lý Thâm, mai gặp lại nhé.”

Cu cậu không đáp lại.

Lý Minh Lan cúi người, xoa đầu con trai: “Bạn học chào con, sao con không trả lời?”

Lý Thâm nói với bé gái: “Ồ.”

Lý Minh Lan chợt nhớ đến, Mạnh Trạch trong những bức ảnh thời thơ ấu cũng không hề cười như vậy.

Cô nắm tay con trai: “Thâm à, ở trường ngoài tập thể dục buổi sáng, còn có ca hát, nhảy múa nữa phải không? Thâm của chúng ta chắc cũng giỏi lắm nhỉ?”

“Con không hát, con không nhảy.” Mặt Lý Thâm lạnh tanh.

Lý Minh Lan tìm kiếm gen của mình trên khuôn mặt con trai, miệng

cậu bé giống cô phải không?

Hơn nữa, Mạnh Trạch hồi nhỏ chắc chắn không tập thể dục buổi sáng. Với tính cách khó chịu của anh, chắc là sẽ lạnh lùng dựa vào tường, khinh thường không chơi cùng mọi người.

Lý Minh Lan tự an ủi mình, dưới sự giáo dục tốt của anh trai và chị dâu, con trai nhất định sẽ thoát khỏi quỹ đạo trưởng thành của người đó.

Con trai gọi cô là "cô", cô chỉ có thể là cô.

Mối quan hệ thân thiết nhất của con trai là với chị dâu.

Chị dâu tắm rửa, dỗ cu cậu ngủ. Chị dâu vừa dịu dàng vừa đảm đang, ngoài công việc, còn có thể nấu một bàn ăn ngon cho gia đình.

Lúc ăn cơm, Lý Thâm cầm thìa, học theo động tác của cô giáo mầm non, giơ ngón tay cái lên: "Mẹ nấu ăn ngon quá."

Lý Minh Lan ghen tị. Cô cũng muốn được con trai khen ngợi. Thế là cô nghĩ, phải học nấu ăn rồi.

Đợi con trai ngủ say, cô lên mạng tìm kiếm các món ăn gia đình.

Tin nhắn vang lên.

Tim cô bỗng đập mạnh, cô cũng không biết mình đang mong chờ người đó, hay là không muốn quan tâm.

Mạnh Trạch: [Lĩnh lương rồi, mời cậu ăn cơm.]

Ai thèm. Cô trả lời: [Tôi đi ngủ rồi.] Cô đợi vài phút.

Anh không trả lời lại.

Cô thầm mắng anh là đồ khốn.

Mười phút sau, lại có tin nhắn đến.

Nhưng không phải của Mạnh Trạch.

*

Dư Minh Hi đi du lịch, hôm nay vừa về đến nhà, hẹn Lý Minh Lan ra ngoài gặp mặt.

Hôm sau, Lý Minh Lan đưa con trai đến trường mẫu giáo, sau đó đến nhà Dư Minh Hi.

Lúc bấm chuông cửa, cô cố tình dịch chuyển bước chân, dẫm lên đúng ô gạch lát nền giống như năm đó.

Khi đó cô không nơi nương tựa, nơi đây là nơi bình yên duy nhất.

"Minh Lan, lâu rồi không gặp." Dư Minh Hi vừa mở cửa đã ôm chầm lấy Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan ôm Dư Minh Hi: "Chị Hi, chuyến này chị chơi vui chứ?"

"Đi loanh quanh, hành trình mười ngày mà mất đến hai mươi ngày." Dư Minh Hi kéo cửa.

Lý Minh Lan bước vào, thấy xung quanh bày la liệt mười mấy thùng carton lớn nhỏ. "Chị Hi, chị định chuyển nhà à?"

"Ừ, chị sắp kết hôn rồi." Là chuyện vui, nhưng nụ cười trên mặt Dư Minh Hi lại nhạt dần.

"Chúc mừng chị Hi." Lý Minh Lan vẫn luôn nghe Dư Minh Hi tiếc nuối chuyện cấp ba, cứ tưởng Dư Minh Hi cuối cùng sẽ quay lại cấp ba.

Chuyện kết hôn đến quá đột ngột.

"Sau này phải chuyển đến nhà anh ấy ở, chị dọn dẹp đồ cũ. Cái nào bán được thì bán, cái nào bỏ được thì bỏ." Dư Minh Hi cười rạng rỡ, "Cho bản thân một khởi đầu mới."

"Chị Hi, cho em hỏi một câu nhé, chồng tương lai của chị là ai vậy?"

"Một người phù hợp để kết hôn."

Lời giải thích như vậy dường như không liên quan đến tình yêu. Vì Dư Minh Hi không muốn nói nhiều, Lý Minh Lan mỉm cười: "Người đàn ông được chị Hi lựa chọn, chắc chắn là người tài giỏi."

Dư Minh Hi đá cái thùng carton bên cạnh ghế sofa: "Minh Lan, ngồi đi, chị pha trà cho em."

Chiếc thùng bị mở hé lộ vài chiếc váy bên trong.

Dư Minh Hi nói là đồ cũ, nhưng vải vóc lại mới tinh sáng bóng, chắc chỉ mặc vài lần.

"Minh Lan, em thế nào? Ở nước ngoài có quen bạn trai nào không?" Dư Minh Hi ngồi lên một chiếc ghế tròn nhỏ, chân ghế trượt đi, ghế lăn đến đối diện Lý Minh Lan.

"Em bận rộn với sự nghiệp."

"Không quen ai sao?"

"Không có thời gian." Về chuyện Mạnh Trạch, Lý Minh Lan không thể nói với ai, chỉ có trước mặt Dư Minh Hi mới thành thật, "Chị Hi, em và người đó gặp lại nhau rồi."

Dư Minh Hi không bất ngờ: "Cậu ta thế nào rồi?"

“Vẫn như cũ.”

“Chuyện tình cảm của cậu ta thì sao?”

“Em không thấy đồ của con gái nào trong nhà cậu ấy.” Đồ đạc bên trong đều là của cô, ngoài ra, ngay cả sợi tóc của phụ nữ khác cũng không thấy, “Chị Hi, cậu ấy vẫn đẹp trai như xưa.”

Đôi mày liễu dài của Dư Minh Hi nhướn lên: “Cậu ta đẹp trai như vậy, chẳng lẽ không có cô gái nào theo đuổi sao?”

“Nhà em rất tức giận về chuyện của đứa bé, không cho cậu ấy đi học, cậu ấy thật sự không học nữa. Có lẽ những cô gái đó chê cậu ấy không có bằng cấp.”

“Vậy là hai người đều độc thân?”

Lý Minh Lan nhăn mũi: “Em nói với cậu ấy là em có bạn trai rồi. Cậu ấy tin, cậu ấy ngốc thật.”

“Chuyện khác chị không biết.” Dư Minh Hi chậm rãi rót một chén trà, “Minh Lan, nghe giọng điệu của em, hai người vẫn còn dây dưa.”

Lý Minh Lan: “Em muốn chấm dứt hoàn toàn. Cậu ấy là thủ khoa, những người xung quanh cậu ấy đều tài giỏi. Chuyện năm đó, trách chúng em quá trẻ, em cứ tưởng chỉ mình em phải trả giá, em không ngờ cậu ấy lại vì chuyện này mà hủy hoại việc học.”

Dư Minh Hi: “Minh Lan, chị hâm mộ em. Chị đã thấy quá nhiều nam nữ dây dưa với tình yêu và thù hận trong quá khứ, nhưng em vẫn luôn nghĩ cho cậu ta.”

“Cậu ấy không cần đứa bé là vì tương lai, nhưng tương lai của cậu ấy cũng không còn… Cứ để mọi chuyện tự nhiên đi, dù sao hiện tại em cũng chưa gặp được thiên tài toán học nào khác.” Lý Minh Lan

lại nghĩ, nếu Mạnh Trạch thi đại học lại, chắc cũng có thể đỗ đại học phải không?

Anh thật cứng đầu, cần gì phải hủy hoại tương lai của mình như vậy.

Một thiên tài tự hủy hoại bản thân.

*

Diêu Hi Tân bận rộn xong công việc ở khách sạn lớn, chuẩn bị đến Quế Lâm gặp Thôi Bội Di, gọi điện thoại đến: "Minh Lan, mấy ngày nay chúng ta chưa có thời gian ngồi xuống nói chuyện, hôm nay cô có rảnh không? Tôi muốn thử đặc sản ở đây trước khi đi."

Chuyện Mạnh Trạch đập xe vẫn chưa có kết luận, Lý Minh Lan muốn nói chuyện với Diêu Hi Tân.

Từ nhà Dư Minh Hi ra ngoài, Lý Minh Lan đến khách sạn lớn.

Người xin lỗi trước lại là Diêu Hi Tân: "Hôm qua thật xin lỗi, bố tôi đến đột ngột, tôi không có thời gian tiếp cô."

"Diêu Hi Tân, đáng lẽ tôi mới phải xin lỗi." Lý Minh Lan nghiêm túc nói, "Bạn cũ của tôi tính tình hơi nóng nảy, anh đừng để bụng. Cậu ấy từ nhỏ đến lớn đều như vậy, ở lớp không có mấy người bạn."

"Minh Lan, hôm nay bạn cũ của cô không có mặt, chúng ta đừng nhắc đến cậu ấy nữa."

"Chuyện chiếc xe… để tôi bồi thường."

Diêu Hi Tân cười sâu xa: "Vẫn theo như đã nói trước đó, cô mời tôi đi dạo phố ẩm thực, tôi sẽ không so đo nữa."

Diêu Hi Tân là khách, Lý Minh Lan để anh ta ngồi đợi trong quán. Cô đi xếp hàng.

Vài người đi từ ngoài vào.

Một trong số đó bước chân loạng choạng, giọng nói lớn, nói năng tục tĩu. Gã đột nhiên dừng lại, nhìn về phía cô.

Lý Minh Lan cúi đầu.

"Lý Minh Lan." Người đó lại vừa kinh ngạc vừa vui mừng, "Cậu là Lý Minh Lan phải không?"

Cô mới quay lại.

Người đàn ông gò má cao, nhưng ngũ quan lại dẹt, mắt nhỏ, bọng mắt dưới rất to, gã ta nhe hàm răng dày và thô, cười hai tiếng: "Cậu là Lý Minh Lan."

Lý Minh Lan cảm thấy đã từng gặp người này ở đâu đó.

Gã tự giới thiệu: "Tôi là Lê Cát Phổ, Lý Minh Lan, chúng ta là bạn học cấp hai."

Từ khi biết được sự thật năm đó, Lý Minh Lan đã ghi nhớ cái tên "Lê Cát Phổ", một khi ghép tên với khuôn mặt này, làn da và mái tóc bóng nhờn của Lê Cát Phổ càng khiến người ta thấy ghê tởm.

Lê Cát Phổ vỗ vai một người bạn: "Này, cô nàng xinh đẹp này là bạn học cũ của tôi."

Hai người đàn ông còn lại nhìn chằm chằm vào mặt cô.

Lê Cát Phổ lộ ra hàm răng vàng ố: "Lý Minh Lan, gặp nhau là duyên phận, hay là chúng ta cùng đi ăn trưa?"

"Không có thời gian." Lý Minh Lan lạnh lùng nói.

“Ấy chà, dù sao cũng từng là bạn học, không nể mặt vậy sao?” Ánh mắt Lê Cát Phổ trước tiên là đặt trên khuôn mặt cô với vẻ thèm thuồng, sau đó lại liếc xuống dưới.

Cô mặc một chiếc áo khoác dày, che khuất vóc dáng phần trên.

Lê Cát Phổ chỉ thấy đôi chân thon dài thẳng tắp của cô: “Gái sau mười tám khác thật nhiều, Lý Minh Lan, cậu càng ngày càng xinh đẹp.”

Lý Minh Lan lấy tay quạt gió: “Miệng hôi quá, phiền tránh ra.”

“Vừa đúng lúc đến giờ ăn cơm.” Lê Cát Phổ lại càng ghé mặt sát lại, “Tôi mời cậu ăn cơm.”

Trong hàng người xếp hàng, có người nghe thấy động tĩnh, quay lại nhìn Lê Cát Phổ.

Lê Cát Phổ trừng mắt lại: “Nhìn cái gì? Tôi và cô ấy là bạn học cũ.”

“Ai là bạn học cũ của cậu?” Ân oán giữa bọn họ vẫn chưa giải quyết xong, Lý Minh Lan hừ lạnh, “Chuyện năm đó, trong lòng cậu tự biết rõ.”

Lê Cát Phổ ban đầu ngơ ngác, sau đó cười phá lên: “Cậu biết rồi à?” Gã đưa tay chắn trước mặt cô.

“Tránh ra.” Cô khoanh tay.

“Đây cũng không phải chuyện gì to tát. Nào nào nào, cùng nhau ăn một bữa cơm, tôi xin lỗi cậu.” Lê Cát Phổ giơ tay, định khoác vai cô.

Lý Minh Lan giơ tay lên cao, bất ngờ tát gã một cái.

“Chát” một tiếng.

Lê Cát Phổ bị đánh ngã sang một bên, hơi men trong người cũng theo đó mà tỉnh táo lại, gã giơ tay định tát lại cô, tay giơ lên giữa không trung, lại không đánh xuống được, gã quay đầu nhìn.

Bên cạnh có một người đang giữ tay gã.

Lê Cát Phổ hung dữ nói: "Buông ra."

Diêu Hi Tân nhếch mép: "Anh bạn này không được lịch sự lắm."

Lê Cát Phổ vung tay còn lại ra, lại bị chặn lại: "Tên nhóc này…"

Diêu Hi Tân chắn trước mặt Lý Minh Lan: "Để lại số liên lạc, có chuyện gì có thể nói chuyện với luật sư của tôi."

Hai người bạn thấy người này phong độ bất phàm, liền ngăn Lê Cát Phổ lại: "Chỉ là hiểu lầm nhỏ, bạn học cũ hiểu lầm nhau thôi."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 85

Lê Cát Phổ xoa xoa cánh tay.

Lúc này, Diêu Hi Tân mới buông ra.

Lê Cát Phổ sờ sờ mặt mình. Mẹ kiếp! Gã liếm răng, nhìn chằm chằm Lý Minh Lan: "Bạn học cũ, hẹn ngày tái ngộ."

Hai người bạn sợ Lê Cát Phổ gây sự, bèn kéo vai gã lôi đi.

Lý Minh Lan dùng khăn giấy lau tay phải vừa tát người, tên đàn ông ghê tởm! Nhưng dù sao cũng coi như trả được chút thù năm xưa.

Diêu Hi Tân hỏi: "Minh Lan, cô không sao chứ?"

"Không sao, giữa thanh thiên bạch nhật, tôi nghĩ cậu ta cũng không dám làm gì." Lý Minh Lan cười cười, "Anh ngồi đi, lát nữa sẽ có món gà hầm dừa thơm ngon."

Quán nhỏ, chỗ ngồi chật chội.

Diêu Hi Tân co người vào góc, nếm thử món gà hầm dừa thơm phức: "Minh Lan, cảm ơn cô, món này ngon tuyệt."

"Thật ngại quá, anh sắp đi rồi mà tôi mới mời anh được một bữa."

"Dạo này không trùng hợp, cả tôi và cô đều bận." Diêu Hi Tân nhẹ nhàng dùng thìa gỡ thịt gà, "Minh Lan, cô luôn rèn luyện bản thân, tôi không thích những người om sòm, hấp tấp."

Nhưng cô chính là người om sòm, hấp tấp. "Những gì mắt thấy tai nghe chưa chắc đã là thật."

Diêu Hi Tân bật cười: "Cái gì là thật?"

"Đến năm mười tám tuổi tôi vẫn sống dưới sự che chở của bố mẹ, đến khi ra nước ngoài, nơi đất khách quê người, mới coi như được rèn luyện đôi chút." Lý Minh Lan nói, "Cả anh và tôi đều đi du học, nhưng trường của chúng ta khác xa nhau. Tôi học rất chậm, học hành vất vả, trông già dặn hơn những cô gái khác."

"Trải nghiệm không phải là già dặn, tôi càng trân trọng vẻ đẹp nội tâm."

Lý Minh Lan cười ha hả: "Nếu anh gặp tôi trước đây, chắc chắn sẽ thấy tôi phiền phức."

"Sự trưởng thành của một người đều phải trả giá." Thậm chí, Diêu Hi Tân cảm thấy, sự trưởng thành của Lý Minh Lan có liên quan đến "bạn học cũ" tính tình nóng nảy kia. Diêu Hi Tân không vội vàng, "Minh Lan, vừa rồi tôi coi như đã giúp cô một chút, hay là đợi hết kỳ nghỉ, chúng ta quay lại trường học, cô mời tôi một bữa nữa? Đến lúc đó chúng ta lại thảo luận về trải nghiệm của cô cũng chưa muộn."

Lý Minh Lan lơ đãng. Anh ta không nói thẳng, nếu cô thẳng thừng từ chối, liệu có phải tự mình đa tình không? Hơn nữa, nếu không có anh ta ở đó, cái tát của Lê Cát Phổ đã giáng xuống mặt cô rồi.

Thôi, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

*

Lý Minh Lan cũng không phải không có việc gì làm.

Cô có một mục tiêu phấn đấu, nấu một bữa thịnh soạn cho con trai, để con trai giơ ngón tay cái lên, khen ngợi tài nấu nướng của cô.

Sau khi chia tay Diêu Hi Tân, cô đến hiệu sách mua một cuốn bí kíp nấu ăn.

Cô nói Mạnh Trạch không có mấy người bạn, tính ra bản thân cô cũng vậy, người có thể cùng cô nghiên cứu nấu nướng chỉ có Mạnh Trạch.

Cô mua một đống nguyên liệu, tối đến đợi con trai ngủ say, cô hỏi Mạnh Trạch tan làm chưa.

Anh nói, anh về sớm.

Cô lập tức xách ba túi lớn ra ngoài.

Lý Minh Lan đến nhà Mạnh Trạch, thấy trên bàn trà có vài cuốn sách luật.

Trên tay anh còn cầm một cuốn.

Cô nói: "Cậu rảnh rỗi thế này, sao không làm bài tập luyện thi đại học?"

Anh hỏi: "Tôi làm bài tập để làm gì?"

"Chuẩn bị thi đại học."

Mạnh Trạch chỉ thiếu nước nói với cô rằng, anh nhắm mắt cũng thi đậu.

"Mạnh Trạch, cậu đừng có học mấy thứ bàng môn tà đạo, có tiền hay không có tiền cũng không sao." Nhìn dáng vẻ lười biếng của anh, cô biết anh không nghe lọt tai.

Cô đặt mấy túi đồ lên bàn ăn.

Mạnh Trạch đứng dậy: "Đây là cái gì?"

"Hôm nay tôi mua một đống đồ ăn." Cô cười toe toét nhảy đến trước mặt anh, "Mạnh Trạch, tôi nấu bữa khuya cho cậu."

Anh vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn cô chằm chằm.

Cô chống nạnh: "Làm gì?"

"Em sốt à?" Nói rồi, anh thật sự đưa tay sờ trán cô.

Lý Minh Lan học theo thói quen của anh, nắm lấy tay anh, nhón chân cụng trán mình vào trán anh.

Khoảnh khắc va chạm, anh ném sách xuống, giữ gáy cô, cắn môi dưới của cô. Dùng răng giữ lấy, mơn trớn vài cái, rồi buông ra.

Đôi môi mềm mại của cô bị kéo lên, rồi lại trở về hình dáng ban đầu.

Đáy mắt anh tĩnh lặng, hôn sâu xuống.

Từ khi Mạnh Trạch ngủ được một giấc ngon, anh lại tự ý giảm liều thuốc.

Khi uống thuốc, anh không ham muốn gì, mong ước duy nhất trong lòng là chờ Lý Minh Lan trở về.

Một khi hết thuốc, những khoảnh khắc anh từng có với cô, không khỏi hiện lên trong ký ức.

Lý Minh Lan đang ở trong vòng tay anh.

Nghĩ vậy, thứ đã bị bỏ hoang mấy năm trời bỗng bùng lên ngọn lửa tà dâm, anh dùng một tay nâng eo cô lên, vỗ vài cái.

Cô vẫn sợ lạnh như trước, mặc quần rất dày.

Anh vỗ một cái, chạm vào lớp vải dày, biết cô không đau.

Cô lại cố tình "ư ư" kêu hai tiếng.

Mạnh Trạch nâng mặt cô lên: "Đau à."

Lý Minh Lan ngẩng đầu: "Đau."

Anh lại vỗ thêm cái nữa, lần này mạnh hơn, chiếc quần nhung không thể cản được lực của anh.

Cô "ối" một tiếng.

Anh hỏi: "Hôm nay em đến đây, thật sự chỉ là để nấu khuya cho tôi thôi sao?"

"Đúng vậy." Cô chớp chớp đôi mắt to ngây thơ.

"Nói dối." Anh véo eo cô, "Đến đây lúc nửa đêm, có ý đồ gì?"

"Nấu khuya!" Cô nói rất chính đáng.

Anh chậm rãi nói: "Lý Minh Lan, chúng ta chia tay kỷ niệm gì cũng có rồi, chỉ thiếu mỗi chia tay sex."

Lý Minh Lan tức giận đá anh một cái: "Chia tay tại chỗ!" Đến lúc này rồi mà miệng anh vẫn còn nhắc đến hai chữ "chia tay".

Anh ôm cô lại: "Quay lại tại chỗ." Sau đó, môi anh dính chặt trên môi cô, lưu luyến không rời.

Lý Minh Lan bị bịt miệng, lại nghĩ, Mạnh Trạch ham muốn mạnh như vậy, mấy năm nay không thể nào không có bạn gái chứ? Có lẽ đã từng có? Nhưng đối phương chê anh học vấn thấp, đá anh không thương tiếc.

Khi lưỡi anh quấn lấy lưỡi cô, dòng suy nghĩ của cô liền đứt đoạn.

Anh ôm eo cô: "Chia tay không có kỷ niệm, nhưng quay lại thì có thể."

Cho dù anh không có trí nhớ tốt, anh cũng có đủ bằng chứng khắc sâu cô vào trong xương tủy.

Vóc dáng Lý Minh Lan so với trước đây hơi gầy hơn một chút, thật đáng tiếc.

Mạnh Trạch không khỏi nghĩ, họ Diêu kia có phải cũng đã từng leo lên đỉnh núi này, vừa nghĩ đến đó, Mạnh Trạch liền cắn nhẹ đầu lưỡi cô.

Cô đánh anh, sau đó trời đất quay cuồng, bị anh đặt xuống ghế sofa.

Anh bắt đầu nhẹ nhàng, thờ ơ nhìn cô, có khoảnh khắc, anh như biến thành một người khác.

Mạnh Trạch trước đây khi thân mật sẽ rất nhiệt tình, khoảnh khắc này, như ác quỷ trở về, véo cô đau điếng, nhìn cô chằm chằm.

Cô đau, cô liền gọi: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Anh mới nới lỏng lực tay, cúi người xuống, vuốt ve tóc cô, véo mặt cô, nói với cô: "Lý Minh Lan, em bị dạy hư rồi."

"Anh mới hư."

"Không sao." Anh thì thầm bên tai cô, "Từ nay về sau, em vẫn là Lý Minh Lan ngây thơ trong sáng."

Trên ghế sofa không có chăn, anh chỉ đưa tay vào trong, không vén

áo cô lên.

Cuối cùng vẫn không thỏa mãn, anh bế cô lên, vừa đi về phía phòng ngủ, vừa xé quần áo cô.

Đến cạnh giường, áo khoác, áo len của cô đều bị anh ném đi.

Cô chỉ mặc một chiếc áo lót màu trắng, bị anh đặt xuống tấm nệm mềm mại.

Anh tự cởi áo khoác, để lộ chiếc áo sơ mi trắng bên trong.

Lý Minh Lan không nhịn được túm lấy cổ áo anh, anh bắt đầu mặc đồ màu sáng từ khi nào? Mạnh Trạch trước đây lúc nào cũng đen sì sì.

Đúng rồi, cô vẫn còn nhớ, anh thích người mẫu nữ mặc áo sơ mi trắng trên tạp chí.

Năm đó khi trêu chọc Mạnh Trạch, cô đã mặc áo sơ mi trắng.

Mạnh Trạch cũng kéo cổ áo Lý Minh Lan, hồi cấp ba cô ăn mặc lòe loẹt, ngày nào cũng xanh đỏ tím vàng, sau này lại thích màu trắng.

Lý Minh Lan đã thay đổi, Lý Minh Lan lại không thay đổi, miễn là cô vẫn là Lý Minh Lan.

"Em lạnh." Cô cuộn mình trong chăn, hơn nữa, cô vẫn chưa quên ý định nấu khuya của mình, "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, em nấu mì cho anh nhé."

"Tôi không đói." Không, anh rất đói, anh như một con thú đói bụng, "Tôi không ăn mì, tôi ăn 'mì' của em."

Lý Minh Lan trừng mắt nhìn anh, Mạnh Trạch trước đây là người ít nói, anh là người hành động.

Không biết mấy năm nay có phải bị những cô gái khác rèn luyện mồm mép hay không: "Mạnh Trạch, anh thay đổi rồi, anh trở nên sa đọa rồi."

Mạnh Trạch hừ một tiếng: "Không biết là ai sa đọa."

Ngón tay anh táy máy khắp nơi.

Anh ngậm lấy dái tai cô: "Lý Minh Lan, em vẫn chật như năm năm trước."

Năm mười tám tuổi đó, anh cũng chưa từng thốt ra lời cảm thán như vậy, cô như nắm được bằng chứng sa đọa của anh: "Mạnh Trạch, đồ khốn."

"Lý Minh Lan, em cũng không thay đổi, vốn từ vựng chửi người vẫn nghèo nàn như vậy." Anh lại có vẻ rất hài lòng.

Anh thay đổi rồi, cô mắng: "Đồ khốn nạn."

Nhưng Mạnh Trạch không để ý đến cô.

Lý Minh Lan chỉ có một mình anh là đàn ông, tất cả mọi chuyện nam nữ, cô đều học được từ anh. Cô không phải người ham muốn, là do ngoại hình và vóc dáng của Mạnh Trạch hợp ý cô, cô mới không nhịn được lại gần anh.

Ở trong nước cô rất táo bạo.

Ra nước ngoài lại đặc biệt giữ gìn, đôi khi nghe các bạn nữ nước ngoài nói chuyện trên giường với đàn ông, Lý Minh Lan như một người lãnh cảm.

Chỉ có Mạnh Trạch là hiểu rõ cô, ngón tay anh thon dài, khớp xương mạnh mẽ, vài cái đã khơi dậy dục vọng trong cô.

Cô mềm nhũn như tấm chăn, những cú đấm đá dần dần yếu ớt.

Mạnh Trạch cười lạnh: "Vốn dĩ chỉ là mèo cào, bây giờ lại càng như muỗi đốt."

Cô phồng má, như thể bị tủi thân, đôi mắt long lanh phản chiếu hình ảnh của anh.

Anh thậm chí còn đưa mặt mình đến trước mặt cô, che khuất bóng đèn trên trần nhà.

Trong mắt cô chỉ có anh.

Mạnh Trạch năm năm không gần gũi phụ nữ, hai lần trước chỉ dừng lại ở động tác ngoài rìa, anh vẫn chưa thỏa mãn, sợ mình làm cô mệt mỏi.

Anh dùng ngón tay dạo đầu.

Nghe tiếng thở dốc khe khẽ của cô, trong máu anh dâng lên một cảm xúc đã lâu không có, có thể gọi là hưng phấn, như bị nghiện.

Anh nói: "Lý Minh Lan, em là thuốc độc."

Cô không còn sức phản kháng, nhưng miệng vẫn không chịu thua: "Anh mới là thuốc độc."

Anh hôn cô, anh mơn trớn cô, anh quấn quýt với cô.

"Lý Minh Lan." Anh thì thầm, gọi cái tên đã khắc ghi trong lòng năm năm, lúc nhẹ lúc nặng.

Khoái cảm của Lý Minh Lan đến rất nhanh.

Mạnh Trạch thở hổn hển, xuống giường.

Bây giờ bao cao su có đủ loại kiểu dáng, nhưng anh vẫn chọn loại năm xưa.

Có lẽ sau này sẽ thử những loại khác với cô, đó là chuyện của tương lai.

Giờ phút này điều quan trọng là bù đắp lại khoảng thời gian năm năm xa cách.

Anh đắm chìm trong cô, hai người dính chặt vào nhau, anh bị bao bọc kín mít.

Lý Minh Lan của anh, cuối cùng cũng đã trở về.

*

Lý Minh Lan suýt quên, Mạnh Trạch ham muốn mạnh mẽ như vậy là vì anh có vốn liếng.

Điều kiện bẩm sinh tốt, sức bền dẻo dai.

Lý Minh Lan đã lâu không gần gũi đàn ông nên nhất thời chưa hồi phục lại được, đẩy anh ra, không cho anh làm tiếp.

Mạnh Trạch tháo bao cao su, thắt nút lại, ném vào thùng rác, rồi quay lại giường hôn cô.

Sau năm năm mới được ăn một bữa, tâm trạng Mạnh Trạch rất tốt, chiều theo cô: "Ngày dài tháng rộng."

Lý Minh Lan nhắm mắt lại, cảm thấy mình bị anh ôm qua, sau đó, người bên cạnh vừa rời đi, xung quanh cô liền trống rỗng.

Cô mở mắt ra, lại thấy Mạnh Trạch đang nghịch máy ảnh.

Cô nhấc chân lên, không đá trúng người, lại rụt về: "Anh lại muốn uy hiếp em."

"Ảnh nhiều thêm một tấm bớt đi một tấm thì có gì khác nhau."

Lý Minh Lan kéo chăn, cuộn mình trong chăn, che giấu xuân sắc.

Mạnh Trạch ghi lại khuôn mặt ửng hồng của cô vào ống kính, nói: "Ngoài tôi ra, không ai được xem."

*

Ngủ một giấc đến sáng hôm sau, Lý Minh Lan mơ màng xoay người, như thể sợ lạnh, tìm đến hơi ấm bên cạnh, liền dựa sát vào.

Chớp chớp mắt, cô nhìn thấy trước mắt là lồng ngực rắn chắc.

Thật kỳ lạ, bây giờ anh còn ngủ muộn hơn cô.

Cô dậy, định xuống giường.

Anh lập tức tỉnh giấc, nắm lấy tay cô: "Đi đâu?"

"Em nấu bữa sáng cho anh." Lý Minh Lan cười híp mắt.

Cô đã hết mỡ má, trông hơi gầy, nhưng vẫn còn trẻ măng như mười tám tuổi, hơn nữa, Lý Minh Lan cười toe toét mới là Lý Minh Lan của anh.

"Em làm được không?" Anh ngồi dậy.

Chiếc chăn trượt từ ngực xuống bụng anh, để lộ cơ bụng săn chắc.

Cô nhìn chằm chằm.

Sau này vẽ tranh khỏa thân cho Mạnh Trạch vậy.

Cô lại cười: "Em biết chứ, anh không biết tôi sống một mình ở nước ngoài tiết kiệm biết bao nhiêu đâu." Dù sao nói khoác cũng không mất tiền.

Dì giúp việc nhà cô thuê có tay nghề rất cao. Tám món ăn Trung Quốc nổi tiếng, món nào cũng biết, hơn nữa còn nghiên cứu cả đồ ăn phương Tây.

Lý Minh Lan đã từng thấy dì giúp việc bận rộn, cô cảm thấy không khó, chỉ là cô không có cơ hội thể hiện mà thôi.

Đôi mắt Mạnh Trạch sáng như sao, trong như trăng rằm.

Cô ngẩng cằm lên: "Anh cứ chờ xem."

Mạnh Trạch không nghe thấy "tiết kiệm" gì hết, anh chỉ nắm bắt được một thông tin, cô sống một mình ở nước ngoài, còn họ Diêu kia thì sao?

Anh lại hỏi: "Em làm được không? Em sống một mình ở nước ngoài?"

Lý Minh Lan biết mình lỡ lời: "Chẳng phải anh có bạn gái nhưng cũng sống một mình sao? Đâu phải lúc nào cũng dính lấy nhau, cũng có lúc phải tự rèn luyện mà." Cô sửa soạn qua loa, định đến nhà bếp trổ tài.

Anh không yên tâm, muốn đi theo.

Cô đóng cửa bếp lại, kiên quyết nói: "Để em nấu."

Mạnh Trạch nghe thấy tiếng "loảng xoảng" bên trong, lẽ ra phải lo lắng, nhưng căn nhà yên tĩnh này đã lâu không có âm thanh náo nhiệt như vậy, anh không nỡ cắt ngang.

Anh rửa mặt xong rồi ra ngoài.

Sau khi thoải mái đã đời, anh lại càng lười biếng, hút điếu thuốc sau khi "xong việc" mà tối qua chưa kịp hút.

Anh hút hai hơi, khẩy tàn thuốc, tiếp tục nghiên cứu luật học.

Hai mươi phút sau, cửa bếp mở ra.

Lý Minh Lan đeo một chiếc tạp dề mới tinh, bưng một đĩa lớn, nói: "Rất đơn giản, mì Ý."

Mì thì là mì, nhưng hơi bị cháy, nước sốt bên trên đủ màu sắc.

Lý Minh Lan giới thiệu: "Màu đỏ là cà chua bi ngâm rượu vang đỏ, còn màu vàng, em vắt thêm chút nước cốt chanh, nhưng màu vàng không được đậm lắm, em lại thêm chút khoai tây nghiền, lá xanh này trông tươi ngon chứ."

Đỏ, vàng, xanh, kết hợp lại trông rất bắt mắt, nhưng Mạnh Trạch hỏi: "Cái này ăn được à?"

"Tất nhiên là ăn được." Lý Minh Lan đã từng thấy đầu bếp nhà cô nấu mì Ý, hơn nữa cô đã nghiên cứu bí kíp nấu ăn, các bước không sai, chỉ là cô tự thêm một số loại nước sốt đẹp mắt, "Mạnh Trạch, đây là bữa sáng tình yêu em làm cho anh."

Nghe thấy hai chữ "tình yêu", đầu óc Mạnh Trạch trở nên mơ hồ, anh cầm đũa lên, nếm thử miếng đầu tiên.

Mặt anh lập tức tái mét.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 86

Với tay nghề này, Lý Minh Lan có thể sống một mình sao? Vậy mà cô sống đến bây giờ đúng là nhờ Phật Tổ phù hộ.

"Thế nào? Mạnh Trạch." Cô cười hỏi.

Anh muốn nhổ miếng mì này ra.

Nhưng mà, cô đang tràn đầy mong đợi, dưới mái tóc đen dài mượt mà là khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, năm tháng thêm cho cô nét quyến rũ, chứ không hề để lại dấu vết thời gian.

Mạnh Trạch nuốt miếng mì đó xuống, sau đó mơ mơ màng màng ăn hết nửa đĩa mì Ý.

Anh không thể ăn thêm được nữa: "Nếu em muốn ăn mì thì để anh nấu."

Anh vào bếp, thấy căn bếp bừa bộn, chỉ có thể nói là anh có chút hoài niệm.

Lý Minh Lan thò đầu từ ngoài bếp vào, bĩu môi, cô đã nếm thử mì rồi, rõ ràng cũng làm theo đúng các bước, nhưng vị lại kỳ quái.

Mạnh Trạch học theo cô, đóng cửa bếp lại.

Anh nấu đơn giản hai bát mì chay, rồi mở cửa.

Cô vẫn đứng ở cửa.

Anh đặt mì chay lên bàn ăn.

Màu sắc của mì Ý càng thêm rực rỡ.

Lý Minh Lan ngửi mùi thơm của mì chay: "Mạnh Trạch, anh nêm gia vị gì vậy?"

Cô ngồi xuống: "Biết thế em đã pha mì ăn liền cho anh." Cũng coi như là bữa sáng tình yêu mà, cô gắp mì, đưa vào miệng.

Ở nơi đất khách quê người, đây chính là hương vị mà cô tìm kiếm, cô cứ tưởng mình thèm món ăn Trung Quốc, hóa ra, cô nhớ hương vị của Mạnh Trạch.

"Lý Minh Lan, lòng tốt của em anh xin nhận, sau này đừng vào bếp nữa." Mạnh Trạch vừa ăn được hai ba miếng, đột nhiên bụng đau quặn lên, anh nghiến răng, sắc mặt chỉ trong vài giây đã tái nhợt.

Lý Minh Lan ngẩng đầu lên, kinh ngạc thấy môi anh mất hết sắc màu: "Mạnh Trạch, anh sao vậy?"

Mạnh Trạch nắm chặt hai tay, cố gắng đứng dậy: "Anh đi vệ sinh." Bước chân loạng choạng, chỉ vài giây sau, anh đã phải vịn tường.

Lý Minh Lan hoảng hốt, ôm lấy vai anh.

"Lý Minh Lan, em đi…" Vừa nói, anh vừa thở hổn hển, "Lấy giấy bút cho anh."

Cô lo lắng không thôi: "Mạnh Trạch, anh sao vậy? Lấy giấy bút làm gì?"

Anh yếu ớt nói: "Viết di chúc…"

Hơn nửa tiếng, Mạnh Trạch đi vệ sinh ba lần.

Lý Minh Lan đứng đợi ở ngoài cửa nhà vệ sinh, đỡ anh vào, dìu anh ra.

Thấy chân anh run rẩy, cô khẽ hỏi: "Mạnh Trạch, anh có muốn đến bệnh viện không?" Cô sợ giọng nói quá lớn sẽ làm anh ngã quỵ.

Mạnh Trạch mồ hôi nhễ nhại, hàng mi dài như phủ sương, rũ xuống, anh lắc đầu, nói một cách khó khăn: "Nghỉ ngơi một chút là được."

Cô sờ trán anh, không sốt, ngược lại còn lạnh, cô hơi hoảng hốt: "Được, đi nghỉ ngơi." Cô dùng hết sức lực đỡ anh dậy.

Anh dựa nửa người vào vai cô.

Người đàn ông tối qua còn mạnh mẽ vô cùng, giờ phút này lại như Lâm Đại Ngọc, Lý Minh Lan lại nhớ Mạnh Trạch lúc ôm cô chạy nhảy khắp nơi.

Mạnh Trạch ngã xuống giường, nhắm mắt lại, anh nghe thấy cô đi ra ngoài, rồi lại quay vào.

"Mạnh Trạch, uống nước đi." Giọng nói vô cùng tủi thân, người đáng thương chính là cô.

Cô đỡ anh dậy, cho anh uống vài ngụm nước, rồi lại đỡ anh nằm xuống.

Cô nhớ ngăn kéo đựng hộp thuốc năm năm trước, cô đi tìm, không thấy thuốc dạ dày.

Lúc này, chuông điện thoại reo vang.

Đến giờ đưa con trai đi học rồi, nhưng mà, bố của đứa bé lại nằm bẹp trên giường…

Lý Minh Lan đến đầu giường nhìn kỹ sắc mặt Mạnh Trạch.

Tái nhợt xám xịt, như bôi một lớp bùn, anh không nhúc nhích, lông mày nhíu lại rồi giãn ra, dường như đã ngủ thiếp đi.

Lý Minh Lan xoay người đi ra ngoài, rón rén, sợ đánh thức Mạnh Trạch, động tác đóng cửa đơn giản, cô cẩn thận từng li từng tí, mất gần hai mươi giây mới khóa cửa được.

*

Sự mệt mỏi chỉ khiến Mạnh Trạch ngủ được một lúc.

Bên tai không có tiếng động nào, anh đưa tay sờ lên đầu giường, không nắm được ai.

Tay còn lại của anh mò mẫm trong chăn, không có gì cả.

Anh đột nhiên mở mắt ra.

Đầu giường nào còn ai?

Anh lập tức ngồi dậy: "Lý Minh Lan."

Không có ai trả lời.

Căn nhà trở lại sự yên tĩnh của năm năm qua, chỉ cần anh không lên tiếng, thứ anh có thể nghe thấy chỉ có tiếng "tích tắc" của đồng hồ, anh đã đếm tiếng "tích tắc" đó rất lâu rồi, anh nghe đến phát chán.

Căn nhà nhỏ như vậy, không thể giấu người được, anh đến phòng ngủ phụ, rồi lại đến nhà bếp.

Trên bàn bếp vẫn còn nguyên liệu Lý Minh Lan mua hôm qua, cái nồi bẩn chưa kịp rửa, còn có quả chanh cô vắt được một nửa, củ khoai tây cắt được một nửa, một ít rượu vang đỏ đã rót ra, một túi cà chua bi còn lại, và chiếc tạp dề của cô cũng được treo bên cạnh

cửa.

Chỉ thiếu mỗi cô.

Mạnh Trạch ra ban công nhìn xuống.

Dưới khu dân cư có vài cụ già ngồi tụ tập tán gẫu từ sáng sớm.

Không thấy bóng dáng Lý Minh Lan.

Tài mặc quần áo rồi bỏ đi của cô càng ngày càng giỏi, bỏ mặc anh sống dở chết dở.

Mạnh Trạch cầm hộp thuốc lá lên, vừa ngậm điếu thuốc vào miệng, lại không tìm thấy bật lửa, anh ném điếu thuốc xuống, vội vàng kéo chiếc thùng dưới gầm giường ra.

Những món đồ nhỏ được anh sắp xếp gọn gàng.

Đã đến lúc quay về rồi.

Lý Minh Lan đã quay về, vậy thì, anh cũng không cần cất giấu nữa.

Trí nhớ của Mạnh Trạch tốt đến mức nào? Anh vẫn còn nhớ vị trí của những món đồ này.

Cô tùy hứng như vậy, đi rồi không quay lại.

Anh cầm chiếc kẹp tóc đèn lồng đỏ trên tay, nắm chặt, rồi lại treo nó lên cửa ra vào.

Như mỗi ngày trong năm năm qua, cứ mỗi lần về nhà nhìn thấy nó, anh lại nắm lấy nó, nhớ đến trò đùa của Lý Minh Lan, cầu may mắn.

Đúng rồi, Lý Minh Lan có hỏi về bức tranh đó.

Bức tranh bị mất, anh bị trừ điểm.

Dám động vào đồ của Lý Minh Lan, anh tuyệt đối sẽ không tha cho tên trộm đó.

Mạnh Trạch đột nhiên không còn cảm thấy đau bụng nữa, như thể dây thần kinh bị cắt đứt.

Cho đến khi tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng.

Đáng tiếc, cuộc gọi này không phải của Lý Minh Lan, Mạnh Trạch nhấn nút nghe, chỉ nghe thấy giọng nói oang oang của Sài Tinh Tinh.

"Mạnh Trạch, cặp khách hàng tốt nghiệp trường Nham Nguy đó khó chiều lắm, tôi không ứng phó nổi." Sài Tinh Tinh than thở không ngừng, "Mạnh Trạch, cứu tôi với."

Mạnh Trạch lúc này mới cảm nhận được cơn đau bụng: "Hôm nay xin nghỉ."

Anh không cho Sài Tinh Tinh cơ hội nói chuyện, cúp máy, cũng không nghe máy những cuộc gọi sau đó.

*

Lý Minh Lan vừa mở cửa, gió từ ban công thổi vào, thẳng đến cửa chính, sợi dây buộc tóc dài bay phấp phới.

Cô không nhìn rõ, theo phản xạ nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra: "Cái gì vậy?"

Cô nhìn kỹ, phát hiện ra đó là chiếc kẹp tóc mình từng đeo, trước mỗi kỳ thi hồi cấp ba, cô rất thích những món đồ may mắn rực rỡ như vậy.

Cô lại cúi đầu xuống, không biết từ khi nào, đôi dép lê của cô cũng đã trở về, được giặt sạch sẽ.

Trên ghế sofa có một chiếc áo của cô, năm đó khi cô rời đi là vào mùa hè, chiếc áo đó mỏng manh màu trắng, cô chỉ mặc cho Mạnh Trạch xem thôi.

Trên bàn trà đột nhiên xuất hiện một chiếc gạt tàn hình con heo nhỏ.

Như thể có người quay ngược thời gian, trở về mùa hè sau kỳ thi đại học.

Lý Minh Lan bước vào phòng.

Mạnh Trạch nằm đó, không biết là ngất đi vì đau hay thật sự ngủ thiếp đi?

Cô tiến thêm một bước.

Mắt anh đột nhiên mở ra, giây tiếp theo, anh ngồi dậy: "Lý Minh Lan."

"Mạnh Trạch, anh sao rồi?" Cô đứng bên giường, quan sát sắc mặt anh.

Trắng bệch đến đáng sợ, nhưng con ngươi của anh lại đen láy đến kinh người.

Mạnh Trạch nói: "Em không đi."

Cô đưa thuốc cho anh: "Uống thuốc đi."

"Lý Minh Lan." Giọng anh tuy nhỏ nhưng kiên định.

Cô ghé sát lại: "Mạnh Trạch, hôm nay anh có phải đi làm không? Có cần em xin nghỉ giúp anh không?"

"Em không đi." Anh như cái máy nhắc lại.

"Có phải anh bị ngốc vì tiêu chảy rồi không?" Cô rót cho anh một cốc nước, "Mạnh Trạch, anh thấy sao rồi? Hay là chúng ta đến bệnh viện đi."

Mạnh Trạch cầm một viên thuốc, uống cùng với nước: "Không đến bệnh viện. Anh vẫn chưa viết xong di chúc, chết không được."

"Đừng nói những lời xui xẻo." Di chúc gì chứ, chết với chả sống, bao nhiêu đèn lồng đỏ cũng không che nổi cái miệng quạ đen của anh.

Anh ôm cô vào lòng.

Cô phát hiện, sức lực của anh đã trở lại, cô bất đắc dĩ phải ngồi xuống mép giường.

Anh cúi đầu hôn chụt lên môi cô, vùi mặt vào tóc cô.

Cô cảnh cáo anh: "Bây giờ anh đang yếu, đừng có làm loạn."

Mạnh Trạch nghĩ cũng không làm được gì, anh mất hết sức lực, hôn vài cái rồi lại nằm xuống giường.

Ngày hôm đó đến lượt Lý Minh Lan chăm sóc Mạnh Trạch.

Người trước bữa ăn còn khỏe mạnh như vậy mà giờ lại nằm liệt giường, Lý Minh Lan vừa hối hận vừa kiên định quyết tâm, cô phải cố gắng hơn nữa, sớm muộn gì cũng để Mạnh Trạch và con trai được ăn cơm ngon do cô nấu.

*

Mạnh Trạch nghỉ ngơi một ngày.

Buổi sáng, anh và Lý Minh Lan chia tay nhau ở ngã tư, sau đó anh đến studio chụp ảnh.

Sài Tinh Tinh như bị đuổi ra ngoài, ngồi xổm ở cửa, trông như một kẻ ăn mày, vừa nhìn thấy Mạnh Trạch, cậu ta liền vịn đầu gối đứng dậy: "Mạnh Trạch, vị cứu tinh của tôi, cuối cùng cậu cũng đến rồi."

Mạnh Trạch không để ý đến cậu ta.

Sài Tinh Tinh đi theo sau Mạnh Trạch, than thở không ngừng: "Muốn chụp thì cứ chụp đi, họ còn mặc cả, tôi nghe mà đau đầu, thảo nào làm việc ở ngân hàng, nói chuyện tiền bạc rõ ràng rành mạch."

Ngân hàng? Mạnh Trạch dừng lại: "Ông chủ nói sao?"

Sài Tinh Tinh suýt nữa thì hôn vào gáy Mạnh Trạch, cậu ta lùi lại hai bước: "Ông chủ nói giao cho cậu, à đúng rồi, hai người họ vẫn muốn đến trường Nham Nguy chụp."

"Biết rồi." Mạnh Trạch ngồi vào bàn làm việc, bật máy tính.

Sài Tinh Tinh mừng rỡ: "Hê, Mạnh Trạch, cậu nhận rồi à?"

"Ừ." Mạnh Trạch vẫn đăng nhập hai tài khoản QQ.

Lý Minh Lan vô lương tâm có lẽ đã quên mất tài khoản QQ đẹp, chắc chắn cô bị họ Diêu kia làm hư, chạy theo xu hướng dùng MSN.

Sài Tinh Tinh chắp tay với Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, tôi vác thiết bị cho cậu." Cậu ta thu dọn đồ đạc, đúng giờ hẹn với khách hàng, cùng Mạnh Trạch đến trường Nham Nguy.

Khu vực giảng dạy có hàng rào, địa điểm chụp ảnh chỉ có thể chọn gần công trường.

Bên đường có một chiếc xe công trình, có công nhân đang làm việc bên cạnh khu rừng nhỏ, nơi đây sắp bị chặt phá.

Sài Tinh Tinh nhìn quanh: "Khu rừng này sau khi khai phá có thể xây thêm hai ba tòa nhà nữa."

Hai khách hàng vẫn chưa đến.

"Tôi đi dạo một chút." Mạnh Trạch bỏ mặc Sài Tinh Tinh.

Sài Tinh Tinh hét lên: "Đừng có lạc đường đấy."

Mạnh Trạch một mình đi vào rừng cây nhỏ. Anh có thể nhanh chóng tìm thấy kỷ niệm của anh và Lý Minh Lan trong rừng cây rậm rạp, cũng như bãi đất nhỏ của con anh.

Tuy nhiên, đập vào mắt anh lại là những nét vẽ nguệch ngoạc trên tấm ván gỗ, nét vẽ cách xa nhau, như thể mới tập viết.

Đôi mắt lạnh lùng của Mạnh Trạch dán chặt vào hàng chữ đó.

Nhóc con nào dám đến bãi đất nhỏ của con anh vẽ bậy.

Tiếng "ầm ầm" của xe công trình ngày càng lớn.

Trước khi rời đi, Mạnh Trạch lại nhìn tên của nhóc con trên tấm ván gỗ một lần nữa, sau đó xoay người rời đi.

Cặp vợ chồng kia đã đến, đang nói chuyện với Sài Tinh Tinh, trên mặt hai người có vẻ mất kiên nhẫn.

Khi Sài Tinh Tinh quay đầu nhìn thấy Mạnh Trạch, liền lộ ra vẻ mặt bất lực.

Vị khách nam bị những lần trao đổi trước đó làm phiền. Nhìn thấy

Mạnh Trạch, anh ta vẫn không có vẻ mặt dễ chịu.

Vị khách nữ nói: "Chẳng lẽ hôm nay chúng tôi phải chụp ảnh ở công trường lộn xộn này sao?"

Mạnh Trạch nói: "Đừng vội. Tôi cũng tốt nghiệp trường Nham Nguy. Tôi biết ngoài khu vực giảng dạy ra, còn có những nơi khác có thể chụp ảnh đẹp."

Ba người có mặt đều sững sờ, trong đó có cả Sài Tinh Tinh - rõ ràng lần trước Mạnh Trạch không thừa nhận mình tốt nghiệp trường Nham Nguy.

Mạnh Trạch đưa danh thiếp qua.

Vị khách nữ ngạc nhiên: "Mạnh Trạch. Cậu là Mạnh Trạch? Học sinh chuyển trường mấy năm trước? Tháng trước chúng tôi đến thăm giáo viên, giáo viên có nhắc đến cậu."

Có thêm mối quan hệ cựu học sinh, thái độ của vị khách nữ dịu đi đôi chút.

Mạnh Trạch nói ngắn gọn ý tưởng chụp ảnh hôm nay.

Vị khách nam ban đầu không đồng ý, nhưng sau khi chụp được hai bộ, anh ta khen ngợi: "Quả nhiên là học sinh giỏi."

Sài Tinh Tinh thở phào nhẹ nhõm, cậu ta biết, chỉ cần có Mạnh Trạch, việc chụp ảnh sẽ không bao giờ gặp vấn đề.

Chụp ảnh xong.

Khi Sài Tinh Tinh thu dọn đồ đạc, cố tình đến gần Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, hôm nay cậu đặc biệt thân thiện, có phải gặp chuyện vui gì không?"

“Không có.”

“Nói dối.”

Không phải nói dối. Mấy năm nay Mạnh Trạch cũng dành dụm được một ít tiền, nhưng làm vốn khởi nghiệp thì vẫn còn thiếu rất nhiều. Bây giờ lãi suất ngân hàng giảm, là một cơ hội.

Anh đã để lại phương thức liên lạc cho hai anh chị khóa trên làm việc ở ngân hàng này.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 87

Thời gian biểu của Lý Minh Lan rất đều đặn, thường là đến vào mười giờ tối các ngày trong tuần.

Hai ngày sau, Mạnh Trạch mới hỏi: "Bây giờ em đang đi học hay đi làm?"

Cô cười sảng khoái: "Đi học, kiếm cái bằng."

Anh lại không hỏi cô kiếm bằng ở đâu.

Lý Minh Lan cảm thấy anh không quan tâm đến việc học, chỉ nghiên cứu luật.

Anh không chỉ nghiên cứu luật hình sự, mà còn nghiên cứu các nguyên tắc chung của luật dân sự.

Cô thấy còn có luật nhà tù, luật phòng chống ma túy, rồi luật chứng khoán, luật tín thác, luật quỹ đầu tư chứng khoán, vân vân, sách chất chồng lên nhau, cao gần bằng nửa người.

"Mạnh Trạch, hay là anh thi vào ngành luật đi." Lý Minh Lan tranh thủ cơ hội khuyên anh, "Anh nghĩ xem, bây giờ vẫn kịp đăng ký thi đại học năm sau, nửa năm tới, anh cố gắng thêm chút nữa, biết đâu lại đạt được kết quả tốt."

"Anh thi đại học làm gì?" Anh toàn hỏi những câu thừa thãi.

Cô đáp: "Để vào đại học chứ sao."

"Đến tuổi của anh, người ta đã tốt nghiệp đại học hết rồi." Dù không hỏi anh cũng biết, một số bạn học ở miền Bắc của anh đã học thạc sĩ rồi.

"Kiến thức đại học khác với kiến thức cấp ba, kiến thức đại học chuyên sâu hơn." Lý Minh Lan kiên nhẫn khuyên nhủ, "Anh vào đại học, ngoài việc tự nghiên cứu còn có thể nghe những kinh nghiệm của giáo sư, có thể nói là sự bổ trợ rất lớn."

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch gọi tên cô, rồi lại dừng lại, không nói tiếp.

Cứ phải đợi cô lên tiếng: "Hửm?"

Anh kéo cô lại, bàn tay to xoa xoa chiếc eo thon của cô: "Em có biết tình hình hiện nay thế nào không?"

"Anh không có bằng cấp." Cô nói thật.

"Khủng hoảng kinh tế toàn cầu."

Du học ở nước ngoài, Lý Minh Lan tất nhiên đã nghe nói về cơn sóng thần tài chính ở Phố Wall. Tin tức đưa tin về sự mất kiểm soát tài chính, thị trường chứng khoán toàn cầu sụp đổ. "Trong tình hình này, chẳng phải học hành mới ổn định hơn sao?"

"Khủng hoảng chính là cơ hội."

Mạnh Trạch khi bình tĩnh thường mang theo khí chất ngạo nghễ thiên hạ. Cô không tự chủ được mà tin tưởng, tương lai anh nhất định sẽ là nhân vật đứng đầu kim tự tháp.

Mạnh Trạch lại nói: "Cách đây không lâu có người đưa ra khái niệm tiền điện tử, anh thấy rất thú vị."

"Có tác dụng gì?"

"Những tên tội phạm ở nước ngoài không muốn chịu tội, sẽ lợi dụng những kẽ hở của luật pháp."

"Thường xuyên đi bên sông, làm sao mà không ướt giày."

"Các điều khoản luật pháp ở nước ngoài không thể nào hoàn hảo. Tội phạm sẽ tìm cách lách luật, những lĩnh vực không bị giám sát sẽ trở thành cơ hội, nếu sau này tiền điện tử có thể trở thành tiền tệ mạnh trong vùng xám, giá trị của nó sẽ không thể đo lường được."

"Mạnh Trạch, em không hiểu."

"Em cứ kiếm bằng của em đi, trong chúng ta có một người là sinh viên đại học là được rồi."

Lý Minh Lan nép vào lòng anh: "Anh nói những điều này, em hơi sợ."

"Trong nước cũng có cách chơi của trong nước, bây giờ cổ phiếu, bất động sản, vàng đều đang ở mức thấp." Mạnh Trạch dùng đầu ngón tay cuộn lấy mái tóc dài của cô. "Lý Minh Lan, chiếc đồng hồ bảy chữ số anh hứa với em, anh nhất định sẽ thực hiện."

"Mạnh Trạch, chúng ta không cần phải giàu sang phú quý."

Nghe vậy, anh liền bịt miệng cô lại.

Anh chạm vào môi cô, như ong hút mật, không làm cho nó ửng đỏ, anh sẽ không chịu buông tha.

Thời gian triền miên kéo dài, anh đọc sách lại rất nhanh.

Chỉ có lúc này anh mới thể hiện sự nghiêm túc khi làm bài.

Thời gian còn lại, anh hút thuốc, anh phóng túng, anh hành xử không đúng mực.

Trước khi đi ngủ, Mạnh Trạch gấp sách lại, ra ban công hút thuốc.

Lý Minh Lan hỏi: "Anh không ghi chép à?"

Anh ngậm điếu thuốc: "Anh đã nhớ hết rồi."

Cô đọc sách cũng giống như đọc truyện tranh, lật từng trang, như thể chỉ để giải trí.

Anh nói: "Những gì anh muốn nhớ, không có gì là không nhớ được."

Đều là người, đều ăn cơm mà lớn, anh thông minh hơn cô gấp trăm lần. Nhưng anh không chịu đi học, sự thông minh này lại thiếu sót một phần.

Mỗi lúc như vậy, Lý Minh Lan lại dùng tuyệt chiêu làm nũng. Cô lấy điếu thuốc của anh, mượn làn khói trắng bay ra, cô đưa điếu thuốc đến trước mặt anh, như một nữ phù thủy đang làm phép: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, mau đi học đi."

Qua làn khói mờ ảo, đôi mắt đen của anh chuyển sang màu xám nhạt.

Anh giật lấy điếu thuốc trong tay cô, dùng ngón tay bẻ gãy điếu thuốc: "Lý Minh Lan, quá muộn rồi."

Bố Mạnh Trạch vướng vào kiện tụng, không còn thời gian quan tâm đến anh. Ông nói con trai đã trưởng thành, tương lai do con trai tự quyết định.

Mẹ Mạnh Trạch từng đến khuyên Mạnh Trạch đi học. Sau đó bà và người đàn ông họ Hoàng lập gia đình mới, không còn quản Mạnh Trạch nữa.

Mạnh Trạch bị giam cầm trong một lĩnh vực mang tên "Lý Minh Lan",

anh đã sớm không còn nghĩ đến kỳ thi đại học nữa.

Lý Minh Lan vô cùng hoài niệm thời cấp ba, tiếc là lúc đó cô không hiểu được vẻ đẹp của thời học sinh.

Bây giờ Mạnh Trạch lại trở thành người không chịu đi học.

Nhưng niềm tin Mạnh Trạch sẽ có tương lai tươi sáng của Lý Minh Lan vẫn không thay đổi.

Kỳ nghỉ đông của cô không dài, sau lễ Giáng sinh, cô phải quay lại trường. Cô cân bằng thời gian của mình, cuối tuần nhất định phải ở nhà với con trai.

Lý do của cô là: "Có việc."

Mạnh Trạch bận nghiên cứu luật, cũng không để ý.

Cô cũng không biết mình và anh là quay lại, hay vẫn còn dây dưa?

Vé máy bay ra nước ngoài đã đặt, giấu diếm nữa cũng không được.

Vì vậy, khi gặp lại Mạnh Trạch, Lý Minh Lan hắng giọng, học theo giọng điệu thản nhiên của anh khi nói mình là thủ khoa năm nào: "Mạnh Trạch à, em lại phải đi kiếm bằng rồi."

Mạnh Trạch: "Đi đâu kiếm?"

Cuối cùng anh cũng hỏi. Nếu anh vẫn không quan tâm đến hành tung của cô, cô đã quyết tâm không nói cho anh biết. "Thật ra thì, em đi du học."

"Ừ." Anh không có phản ứng gì, như thể chỉ nghe thấy một câu chuyện bình thường.

Người ngạc nhiên lại là cô: "Anh biết rồi à?"

"Bây giờ mới biết."

"Anh không ngạc nhiên chút nào sao?"

"Em chỉ có vài sự lựa chọn, du học là một trong số đó." Năm năm qua, anh biết rõ, là Lý Minh Lan tự mình trốn tránh anh.

Bởi vì anh đã khiến cô mất đi một đứa con.

Đó là nỗi đau cắt thịt, anh vẫn chưa dám nhắc đến chuyện năm xưa với cô.

Không chỉ anh, cả hai người đều không muốn nhắc đến đứa trẻ.

"Hóa ra anh biết rồi à." Vậy anh có thể đoán ra, anh có một đứa con trai không?

Chắc là không thể, anh nói lựa chọn, có thể thấy là anh đã phân tích ra kết quả.

Tuy nhiên, xét theo lý trí, năm đó cô không có lý do gì để sinh con.

Để chứng tỏ không phải cái gì mình cũng biết, anh hỏi: "Em và tên nhà giàu quen nhau ở nước ngoài à?"

"Diêu Hi Tân cũng là du học sinh."

"Không phải ban ngày em vẫn còn lăn lộn với hắn ta chứ?" Giọng điệu của Mạnh Trạch không thay đổi.

Nhưng ánh mắt anh lạnh lùng đến mức khiến cô rùng mình. "Đừng nói bậy, ban ngày em phải làm việc."

"Làm việc gì?" Anh nhìn cô chăm chăm.

"Kiếm tiền học phí chứ sao." Lý Minh Lan vỗ ngực, "Mạnh Trạch, sau này em sẽ nuôi anh ăn học, vì sự vất vả của em, anh nhất định phải đi học đấy."

"Lý Minh Lan, dáng vẻ nói dối của em vẫn giống hệt như xưa." Trông có vẻ giả vờ bình tĩnh.

"Em không nói dối." Nửa thật nửa giả mới dễ lừa người nhất, cô nghiêm mặt nói, "Nhà em đã tốn rất nhiều tiền để cho em đi du học, sau khi tốt nghiệp em cũng không biết có kiếm được số tiền học phí những năm này hay không, em không dám xin tiền nhà nữa, chỉ có thể tự mình đi làm thêm, ban ngày em vất vả làm việc, buổi tối tranh thủ thời gian gặp anh, anh còn nghi ngờ em."

Ý định ban đầu của cô là lừa anh, nhưng cô chưa bao giờ kể với ai về những khó khăn ở nước ngoài, lời nói dối lúc này như một lời tâm sự, thật sự dâng lên bao nhiêu ấm ức.

Mạnh Trạch ôm cô vào lòng, cúi đầu, vùi mặt vào tóc cô: "Lý Minh Lan, anh sẽ ra nước ngoài thăm em."

"Anh biết tiếng Anh à?" Cô liếc nhìn đầu anh.

"Em có biết anh được bao nhiêu điểm tiếng Anh trong kỳ thi đại học không?"

Nhắc đến kỳ thi đại học, cô không quên nói thêm: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, anh đi học đi, đừng lãng phí tài năng của mình."

Anh hôn cô một cái: "Kỳ nghỉ đông của em ngắn thật."

Vì thời gian ngắn ngủi, Mạnh Trạch bắt đầu lên kế hoạch hẹn hò, giống như Lý Minh Lan năm năm trước, vắt óc suy nghĩ chỉ để tạo ra những khoảnh khắc đẹp.

Về khái niệm hẹn hò, anh tất nhiên không thể sánh bằng cô.

Anh đột nhiên nói: "Lý Minh Lan, chúng ta không có ảnh chụp chung."

"Chẳng phải chúng ta đã chụp chung một tấm ở chỗ phong cảnh đẹp sao?" Cô chọc mạnh vào cánh tay anh, "Chuyện mới xảy ra cách đây không lâu, vẫn còn in đậm trong tâm trí."

"Sắc mặt em lúc đó cứ như đi đưa tang." Mạnh Trạch không khỏi chê bai.

Lý Minh Lan không phục: "Trong ảnh có hai người thì gọi là ảnh chụp chung. Hơn nữa, anh từ nhỏ đến lớn toàn đi ngang qua đám tang, anh còn dám nói em à?"

"Em để bức ảnh đó ở đâu rồi?"

Mắt cô đảo quanh, cười tít mắt.

Mỗi khi cô lộ ra vẻ mặt vô lại này, Mạnh Trạch biết chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Tuy là ảnh chia tay, nhưng đó là bức ảnh duy nhất anh chụp chung với cô. Anh vô cùng trân trọng, cô lại không coi ra gì.

Nghĩ đến đây, anh liền bày ra vẻ mặt đúng kiểu đi đưa tang, ngay cả ánh mắt cũng lạnh lùng hơn vài phần.

Lý Minh Lan thờ ơ: "Chẳng phải chỉ là một bức ảnh thôi sao? Có gì mà quý giá? Anh là nhiếp ảnh gia, nếu không anh đặt máy ảnh tự động chụp, chúng ta đến trước ống kính cười một cái, chẳng phải là có một bức ảnh chụp chung mới rồi sao."

"Con người là thể động, máy ảnh đặt ở đó, làm sao anh biết người trong ảnh đẹp hay không?"

"Với nhan sắc của em, làm sao có thể có lúc nào xấu được?"

"Chỉ có nhan sắc của em thôi sao?"

"Tất nhiên rồi, chẳng lẽ một người suốt ngày mặt lạnh như tiền lại được gọi là đẹp xuất sắc sao." Cô véo mặt anh.

Rõ ràng da anh khá mỏng, nhưng vẫn không véo ra được chút huyết sắc nào.

Người không phục đến lượt Mạnh Trạch. Anh ném bức ảnh được chụp bằng tờ mười tệ mà anh nâng niu cho cô: "Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của em này, xấu quá."

Cô không để ý đến anh.

Anh giơ bức ảnh ra trước mặt cô.

Lý Minh Lan lý lẽ hùng hồn: "Chẳng phải chụp rất đẹp sao?" Chỉ là không khí hơi u ám một chút.

Mạnh Trạch: "Chụp lại."

"Được, bức này cho em."

Hôm đó cô không mang túi xách, cô tiện tay nhét bức ảnh vào túi áo len. Sau đó cô chạy tới chạy lui, lăn lộn cả buổi, đến khi cô phát hiện ra thì bức ảnh đã bị mất.

Ngày hôm sau Mạnh Trạch xin nghỉ, chuẩn bị cho buổi hẹn hò lãng mạn.

May mắn là ngày thường, Lý Minh Lan đưa con trai đến trường mẫu giáo xong liền đi hẹn hò.

Cũng coi như là buổi hẹn hò chính thức, Lý Minh Lan trang điểm nhẹ

nhàng.

Nhưng lại không muốn quá cầu kỳ, mặc một chiếc áo len màu be, áo khoác màu nâu nhạt, quần vẫn là quần jean.

Cô không đến nhà Mạnh Trạch, mà đứng đợi ở ngã tư.

Nhận được ánh mắt sáng rực của những người đàn ông khác, cô thầm nghĩ, Mạnh Trạch nhìn thấy cô liệu có ngạc nhiên như vậy không.

Cô đã nghĩ nhiều rồi.

Anh thờ ơ từ đầu đến cuối.

Mạnh Trạch cứng nhắc muốn quay lại nhà hàng trên không để chụp ảnh chung.

Lý Minh Lan lắc đầu lia lịa: "Bây giờ đang thịnh hành ảnh sticker, chúng ta chụp cái đó đi."

Hình ảnh quảng cáo bên ngoài máy đều là phông nền sặc sỡ, đủ màu sắc.

Mạnh Trạch thẳng thừng nói: "Trẻ con."

"Bản thân anh cũng đâu phải người chín chắn." Lý Minh Lan nhân cơ hội nói móc, "Con người ta vẫn cần tiếp nhận sự hun đúc của nhà trường. Nếu anh đi học, đợi sau này kinh nghiệm phong phú, kiến thức rộng, tự nhiên sẽ hình thành tính cách phóng khoáng, nhưng anh chỉ lăn lộn ngoài xã hội, đến bây giờ vẫn còn trẻ con." Bốn chữ cuối cùng, cô nhấn mạnh trả lại cho anh.

Mạnh Trạch đứng im tại chỗ, hai tay đút vào túi áo khoác, không nhúc nhích.

Lúc này, vừa hay có một cặp đôi trông giống sinh viên đại học đi ra từ bên trong tấm rèm. Hai người tay trong tay, vẻ mặt ngọt ngào.

Lý Minh Lan chọc vào cánh tay Mạnh Trạch: "Nhìn người ta kìa."

Hai người kia nắm tay mười ngón đan vào nhau.

Mạnh Trạch ôm lấy Lý Minh Lan: "Nếu em muốn chụp thì cứ chụp đi."

Anh cũng nắm tay mười ngón đan vào nhau với cô.

Nhưng khi vào trong tấm rèm, anh nhất thời không tìm thấy nút chụp ảnh.

"Đồ ngốc." Lý Minh Lan không chút khách khí chế nhạo. Cô lặng lẽ đưa tay, nắm lấy dây công tắc bị kéo xuống đất.

Cô ghé sát mặt vào Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, cười lên nào."

Anh chỉ cụng vào trán cô.

Trong phông nền ảnh sticker mà Lý Minh Lan chọn, có một chiếc găng tay đấm bốc màu đỏ.

Cô vung nắm đấm, vừa vặn trùng khớp với chiếc găng tay trong phông nền. Như một cặp đôi đang đánh nhau.

Lý Minh Lan liên tục ấn nút chụp "tách tách tách", chụp được mười mấy hai mươi bức ảnh. Mắt cô cười cong cong, khác hẳn với bức ảnh kỷ niệm lúc trước.

Cô đắc ý: "Mạnh Trạch, điều này có phải chứng minh em mới là nhân vật chính trong ảnh không?"

Bởi vì anh trong ảnh vẫn luôn lạnh lùng.

Mạnh Trạch gật đầu: "Đúng, là em bỏ đi."

Anh vẫn luôn ở đó.

Là cô nổi giận, là cô trốn tránh anh.

Nhưng mà, anh lại nói: "Lý Minh Lan, anh sẽ không tính sổ nợ cũ với em."

Lý Minh Lan tưởng nhiệm vụ chụp ảnh chung đã hoàn thành, hỏi: "Tiếp theo chúng ta đi đâu?"

Không ngờ câu trả lời của Mạnh Trạch vẫn cứng nhắc: "Nhà hàng trên không."

"Đến đó làm gì?" Khó khăn lắm mới tiết kiệm được chút tiền, lại phải tiêu xài sao.

"Chụp ảnh." Hôm nay Mạnh Trạch xin nghỉ, chỉ vì việc này, không có gì đáng nói.

Lý Minh Lan suýt nữa thì dán ảnh sticker của hai người lên áo khoác của anh: "Lúc nãy đã chụp xong rồi."

"Không có phong cảnh, xung quanh toàn là gà vịt trâu bò." Mạnh Trạch khịt mũi coi thường.

"Không phải gà vịt trâu bò!" Cô sửa lại lời anh, "Đó là hoạt hình."

"Người trong ảnh giống như hai tên ngốc." Cả đời anh chưa bao giờ có lúc nào ngốc nghếch như vậy.

"Anh mới là đồ ngốc." Lý Minh Lan chỉ vào công viên ở xa, "Chúng ta đến đó chụp ảnh." Cô bước về phía trước hai bước, lại bị anh kéo lại.

"Lý Minh Lan, không đến nhà hàng nhảy một điệu waltz sao?"

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 88

Lý Minh Lan đã quên chuyện này từ lâu rồi.

Cô cười gượng hai tiếng, nhất thời không biết có nên nói cho anh biết, thật ra cô không biết nhảy waltz hay không. Nhưng lại không muốn để anh quá đắc ý, cuối cùng vẫn không nói gì.

Cô bị anh kéo đi.

Giữa trưa, dưới ánh mặt trời chói chang không thấy bóng dáng các bà cô, quảng trường trống trải lại có một ông chú cầm tấm biển chụp ảnh đi loanh quanh.

Mạnh Trạch nói: "Chúng ta ăn cơm trước." Nói rồi, anh định lên nhà hàng trên không.

Lý Minh Lan vội vàng ngăn lại: "Đừng lãng phí tiền."

Tuy sắc mặt anh khó coi, nhưng cũng ngoan ngoãn đi theo cô đến trung tâm thương mại dưới lòng đất, vào một quán cơm niêu.

Đúng lúc giờ tan làm buổi trưa, Mạnh Trạch và Lý Minh Lan ngồi ở góc, ghép bàn với một chàng trai trẻ.

Chàng trai vừa ăn vừa gọi điện, toàn nói chuyện công việc, có một số từ ngữ chuyên ngành, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng Anh. Từ đầu đến cuối, anh ta không hề ngẩng đầu lên, chỉ cặm cụi ăn cơm. Anh ta ăn rất nhanh, nói chuyện điện thoại xong, cơm cũng ăn hết, đứng dậy rời đi.

Lý Minh Lan nhắc nhở Mạnh Trạch: "Khí chất của người đọc sách quả nhiên khác biệt."

Mạnh Trạch giơ tay ra, chắn trước mặt cô, che khuất ánh mắt ngưỡng mộ của cô hướng về phía bóng lưng chàng trai: "Anh quen một cặp anh chị tốt nghiệp trường Nham Nguy, họ làm việc ở ngân hàng, khá am hiểu về tình hình tài chính."

"Mạnh Trạch, anh đừng quá lo lắng về vấn đề tiền bạc, em có thể nuôi anh ăn học."

"Anh không tiêu tiền của em."

"Tại sao? Đó là tiền em tích cóp từng chút một."

"Cứ giữ lấy mà tiêu."

Lý Minh Lan phồng má.

Mạnh Trạch véo má cô: "Ngoan."

Hiếm khi nghe anh nói chuyện dịu dàng, cô cười: "Mạnh Trạch, em hy vọng chúng ta bình an vô sự. Giấc mộng giàu sang phú quý thì thôi bỏ đi."

Cô đáp lại anh một chữ: "Ngoan."

*

Bà cô ăn cơm trưa xong, lại cầm tấm biển ra ngoài.

Bà ta vẫn nhớ hai người này, tuy khách du lịch đến rồi đi rất nhiều, nhưng cặp trai tài gái sắc đẹp đôi như vậy lại khá hiếm thấy.

Bà cô nhìn thấy hai người tay trong tay liền cười ha hả: "Tôi đã biết quan hệ của hai người không đơn giản, trai tài gái sắc, trời sinh một

cặp." Bình thường bà ta làm nghề khen người khác nở hoa.

Mạnh Trạch xưa nay không nghe những lời nói nhảm nhí này, hôm nay lại thấy dễ nghe, anh đưa hai mươi tệ: "Chụp ảnh."

"Được thôi." Bà cô bỏ tiền vào túi, chỉ tay, "Vẫn ở chỗ đó, phong cảnh đẹp nhất."

Hai người đứng ở vị trí giống lần trước, Lý Minh Lan vẫn dẫm phải viên gạch lung lay, cũng bị Mạnh Trạch ôm lấy.

Mạnh Trạch nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô trong lòng bàn tay: "Lý Minh Lan, em đừng lớn lên nữa thì hơn."

Lý Minh Lan lại trở nên ngây thơ rồi, có thể thấy trước đây sự từng trải của cô đều là do kẻ thứ ba làm hư.

Cô khoác tay anh.

Cô nói anh trẻ con, chưa lớn. Nhưng ánh mắt anh sâu hơn trước, nặng nề hơn trước, dù ngoại hình không thay đổi nhiều, anh cũng trầm ổn hơn rồi.

Cô dùng sự vui vẻ của mình kéo anh ra khỏi sự nặng nề đó, cô thân mật dựa sát vào anh.

Bà cô hô: "Cười lên nào."

Mạnh Trạch vẫn không có biểu cảm gì.

Chỉ có Lý Minh Lan nở nụ cười rạng rỡ, vì vậy lần này bà cô đưa ảnh cho cô: "Cậu nhóc này nếu cười lên cũng rất quyến rũ đấy."

Lý Minh Lan thở dài: "Đúng vậy, tiếc là hồi nhỏ bị ngã đập đầu, chỉ có thể làm mặt lạnh."

Bà cô: "Đáng tiếc thật."

Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ chụp ảnh, Lý Minh Lan đặt ảnh kỷ niệm chia tay, ảnh kỷ niệm quay lại chồng lên nhau.

Mạnh Trạch liếc nhìn: "Chia tay có gì mà kỷ niệm, vứt đi là được rồi."

Cô cất vào túi: "Em muốn giữ đến khi trời tàn đất tận."

"Lý Minh Lan, em muốn trời tàn đất tận với anh rồi."

Lúc này cô mới nhận ra mình lỡ lời, cô vỗ vai anh: "Tương lai có trời tàn đất tận hay không, ai mà biết được, đây chỉ là ghi lại những kỷ niệm đã qua. Nhỡ đâu em còn có ảnh kỷ niệm với người khác thì sao?"

Mặt Mạnh Trạch đen lại.

*

Sắp đến giờ tan học của Lý Thâm, Lý Minh Lan phủi mông định bỏ đi.

Mạnh Trạch lại không buông tha.

Cô sốt ruột: "Anh làm gì, lại muốn quay lại chụp thêm một tấm ảnh kỷ niệm chia tay nữa à?"

"Lý Minh Lan." Ngón tay anh đan vào ngón tay cô, "Em làm việc ở đâu?"

"Em làm lao công ở trung tâm đào tạo, phải làm đến chín giờ tối, học sinh tan học, em quét dọn lớp học xong mới được về." Kỹ năng nói dối của Lý Minh Lan ngày càng tiến bộ.

Anh nhìn chằm chằm vào mặt cô.

Cô thản nhiên như không.

Mạnh Trạch cũng nói tự nhiên: "Hôm nay dù sao anh cũng rảnh rỗi, anh đi cùng em."

Lý Minh Lan ứng biến: "Anh đi cùng em đến tư vấn chuyện thi đại học."

"Không nói chuyện thi đại học."

"Không nói chuyện thi đại học thì đừng đi theo."

"Tiễn em đến ngã tư."

Trong lòng Lý Minh Lan suy nghĩ vài lượt, cô đoán được, có lẽ anh đã nghi ngờ. Con đường đến trường mẫu giáo của Lý Thâm đúng là có một trung tâm dạy thêm, vì vậy cô không hề nao núng: "Được thôi."

Vì đường đang sửa chữa, taxi dừng ở ngã tư.

Xuống xe, Mạnh Trạch nhất quyết muốn đưa Lý Minh Lan đến tận cửa trung tâm đào tạo.

Cô không hề sợ hãi: "Được thôi."

Vừa bước được một bước, bên cạnh liền có tiếng gọi: "Mạnh Trạch."

Lý Minh Lan giật mình, lo lắng có phải gặp bạn học cũ hay không. Cô quay đầu nhìn lại.

Người này khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mang theo khí chất năng động.

Mạnh Trạch nói khẽ: "Đây là đàn chị làm việc ở ngân hàng."

Anh lại giới thiệu với vị khách nữ: "Đây là bạn gái tôi. Cô ấy cũng tốt nghiệp trường Nham Nguy."

Đây là lần đầu tiên Lý Minh Lan nghe Mạnh Trạch thừa nhận thân phận của cô với người ngoài, cô cười ngọt ngào.

Vị khách nữ đã từng nghe đến tên tuổi của Mạnh Trạch, nhưng lại không quen biết Lý Minh Lan.

Tên tuổi của Lý Minh Lan chỉ nổi tiếng trong vài năm cô học ở đó. Mạnh Trạch đến nay vẫn là thủ khoa được thầy cô nhắc đến.

Vị khách nữ cười: "Trường Nham Nguy có lẽ thật sự có duyên kết đôi, chúc hai người hạnh phúc nhé."

Lý Minh Lan chưa nghĩ đến việc sẽ tiến xa như vậy với Mạnh Trạch.

Năm đó ở bên anh, là cô ham muốn nhất thời; có lẽ bây giờ cũng vậy. Anh trai cô không dễ dàng tha thứ cho Mạnh Trạch như thế.

"Trời tàn đất tận" của cô và Mạnh Trạch, còn xa vời lắm.

Vị khách nữ đi về hướng ngược lại.

Mạnh Trạch kéo Lý Minh Lan đi.

Lý Minh Lan ôm chặt lấy cổ tay anh: "Mạnh Trạch, hôm nay đi bộ cả ngày rồi, em mệt quá, không đi nổi nữa."

Anh nghi ngờ: "Trước đây là ai chơi ở công viên cả ngày vẫn có thể nhảy nhót."

"Người ta không chịu già cũng không được." Cô không chịu đi.

Mạnh Trạch nhìn cô: "Vô lại."

Cô ngẩng đầu nhìn trời.

Như đoán được suy nghĩ của cô, anh quay lưng về phía cô, hơi cúi người xuống: "Lên đi."

Lý Minh Lan đứng im không nhúc nhích.

Ngày đi thi vòng hai vào trường mỹ thuật, cô đã cưỡi trên lưng Mạnh Trạch về nhà.

Cô lại nhớ đến, bức tranh thi vòng hai hôm đó không biết bị tên khốn nào lấy mất rồi.

Mạnh Trạch ngồi xổm rất lâu: "Lý Minh Lan."

Cô vỗ lưng anh: "Mạnh Trạch, tại sao gọi cả họ lẫn tên, nghe không thân thiết chút nào."

"Chẳng phải em cũng gọi cả họ lẫn tên sao."

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch." Cô cố tình ghé sát tai anh thở ra, "Hay biết mấy."

Sắc mặt Mạnh Trạch hơi thay đổi: "Lý Minh Lan, Lý Minh Lan, thế nào?"

"Hai chữ rất thân thiết."

Anh khịt mũi coi thường: "Họ Diêu kia gọi emnhư vậy, anh không tầm thường như hắn ta."

Cô leo lên lưng anh: "Em cắn chết anh."

Mạnh Trạch dùng tay đỡ cô: "Ngày mai anh lĩnh lương, mời em ăn một bữa thịnh soạn."

"Không cần, sẽ béo mất." Lý Minh Lan ôm chặt vai anh.

"Gầy tong teo. Trước đây khuôn mặt còn coi như xinh xắn, bây giờ cả người xẹp xuống."

Cô véo tai anh: "Ai cho anh nói xấu em."

"Tai sắp rụng rồi."

"Đáng đời anh." Lý Minh Lan kéo tai anh, "Mạnh Trạch, đáng đời anh."

Anh không phản bác.

Thấy tai anh thật sự bị cô véo đỏ, cô buông tay ra, nằm sấp trên vai anh.

Họ vẫn chưa trưởng thành. Dù trời tàn đất tận của họ còn xa vời, đến lúc đó, họ vẫn còn trẻ.

Buổi tối Lý Minh Lan lại đến nhà Mạnh Trạch.

Vừa mở cửa, cô phát hiện đèn chưa bật.

Có lẽ anh vẫn chưa về. Vừa bật đèn lên, cô bị chiếc kẹp tóc đèn lồng đỏ treo ở cửa ra vào làm cho choáng váng.

Cô mới phát hiện, Mạnh Trạch đang ở đó.

Anh dựa vào tay vịn ghế sofa, miệng ngậm điếu thuốc đang cháy.

"Sao không bật đèn? Làm em sợ chết khiếp."

"Lý Minh Lan, anh nghi ngờ em lừa anh." Đầu lọc thuốc lá cháy thành tro, Mạnh Trạch vẫn ngậm trong miệng.

Tim cô hẫng một nhịp. Cô vân vê chiếc đèn lồng nhỏ, lắc chùm chìa khóa: "Niềm tin sụp đổ, tạm biệt."

Cô cố tỏ ra bình tĩnh, trong lòng hơi lo lắng. Không biết có phải hôm nay cô lén lút ra khỏi trung tâm đào tạo bị anh phát hiện, hay là anh đã theo dõi cô đến trường mẫu giáo…

Tay cô vừa chạm vào tay nắm cửa, đột nhiên bị bàn tay to lớn phía sau giữ chặt.

Tiếp theo, cô bị nhấc lên, bị ấn vào tường.

Mạnh Trạch ném điếu thuốc bằng tay còn lại. Thật ra anh không hút được mấy hơi, chỉ để cho thuốc lá cháy thôi.

Anh ghé sát tai cô, nhẹ nhàng hỏi: "Em hiếm khi về nước, gia đình em còn để em đi làm thêm?"

"Đúng vậy." Cô quay đầu lại, học theo kiểu cụng trán mà anh thích, cụng vào anh.

"Lý Minh Lan, trước đây em…" Anh đột nhiên cắn môi cô, ngậm lấy môi dưới của cô, nói không rõ ràng, "là công chúa trong tháp ngà."

Môi bị anh giữ chặt, cô phát ra tiếng "ư ư", muốn giành lại môi dưới của mình.

Mạnh Trạch buông ra.

Cô nói nhỏ: "Năm đó em gây ra đại họa, bố em đày em ra nước ngoài. Giấc mộng công chúa đã tỉnh lâu rồi."

Ngón tay cái của Mạnh Trạch vuốt ve môi cô, nhẹ nhàng dịu dàng: "Là lỗi của anh." Như thể là những chữ bị nghiến ra từ kẽ răng.

Lý Minh Lan quay đầu lại, muốn nhìn kỹ anh, nhưng lại bị tóc che khuất tầm nhìn.

"Không trách em." Anh nâng mặt cô lên, "Lý Minh Lan, sau này anh sẽ không để em phải khổ."

"Chi bằng anh đi học, đợi anh học hành thành tài, kiếm tiền nuôi em."

Anh phát ra âm thanh mơ hồ, hôn cô.

Thôi được, người ở bên cạnh, anh cũng không so đo nữa.

Anh hôn cô thật sâu.

Lý Minh Lan nâng mặt anh lên, cô biết mình lại qua mặt được anh rồi.

Mạnh Trạch mà, đôi khi ngốc nghếch, rất dễ lừa.

Ngón tay anh luồn vào tóc cô: "Tắm chưa?"

Cô lắc đầu.

Mạnh Trạch bế cô vào phòng tắm.

Hai chân cô không chạm đất, hai chân quấn quanh eo anh, khi đi vào, tóc cô dường như bị kẹp vào khe cửa.

Cô giật mạnh, nhìn thấy tóc rụng xuống.

Nếu thật sự có phụ nữ sống ở đây, chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Nhưng chỉ có tóc của cô quấn quanh Mạnh Trạch.

"Mạnh Trạch, có phải anh cũng lừa em không?"

Đèn phòng tắm màu cam vàng mờ ảo, lông mày đen nhánh của anh được bóc tách từng lớp, mắt như sao trời.

Anh nói: "Không lừa em. Sau này sẽ không để em phải khổ."

Anh dùng một tay nâng mông cô, một tay vén áo len của cô lên, sau đó vùi mặt vào cổ cô, tiếng thở dốc khàn khàn như ma cà rồng khát máu, cắn mạnh vào cần cổ trắng nõn của cô.

Tay cô nhẹ nhàng vuốt ve đầu anh: "Mạnh Trạch, nếu em lừa anh, anh sẽ làm gì?"

"Lừa thì đã sao." Đại khái là tư thế chết dưới hoa.

Cô chắc chắn không phải đi làm thêm ở trung tâm đào tạo.

Anh đoán, ban ngày cô phải ứng phó với gia đình, vì nhà họ Lý sẽ không để cô la cà bên ngoài suốt hai mươi tư tiếng.

Cô rất thích nói những lời dối trá không đâu vào đâu.

Nhưng, đây mới chính là Lý Minh Lan.

Khi Mạnh Trạch cởi quần xuống, lại không biết đã nắm chặt một chiếc hộp nhỏ từ khi nào.

Bây giờ hầu như lúc nào anh cũng mang theo thứ này bên mình.

Tiếng nước "ào ào" át đi tiếng thở dốc của anh, Lý Minh Lan nghe thấy tiếng cầu xin yếu ớt của mình.

Anh làm như không nghe thấy.

Cô càng cầu xin.

Anh càng hung dữ, cho đến khi thật sự nuốt chửng cô.

Tết năm nay vào cuối tháng Một, kỳ nghỉ của Lý Minh Lan chỉ đến đầu tháng Một.

Kỳ nghỉ đông này của cô, hoặc là đưa con trai đến trường mẫu giáo, hoặc là khuyên nhủ bố đứa bé đi thi đại học, toàn là lo lắng chuyện học hành của hai bố con.

Bố đứa bé suốt ngày lải nhải những chuyện vụn vặt, ví dụ như, anh nói: "Họ Diêu kia cũng đi du học."

"Nói nhảm cái gì vậy?" Cô trừng mắt nhìn anh.

Mạnh Trạch buông lời đe dọa: "Nếu em dám làm bậy, anh tuyệt đối sẽ không tha cho em."

Cô "hừ" một tiếng coi như là câu trả lời, dù sao bây giờ cô cũng đã hiểu, anh chỉ là con hổ giấy.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 89

Năm mới sắp đến.

Trường mẫu giáo gửi thư mời tất cả phụ huynh đến tham dự lễ kỷ niệm Tết Tây.

Lý Minh Lan nhìn đi nhìn lại mấy chữ "Kính gửi phụ huynh của Lý Thâm".

Vu Ly cười nói: "Minh Lan, chị và anh trai em đều phải đi làm, hay là em đi đi."

Với tư cách là phụ huynh của Lý Thâm, Lý Minh Lan đã từ chối buổi hẹn hò với Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch không vui: "Tại sao không rảnh? Kỳ nghỉ đông của em sắp kết thúc rồi, còn phải đi làm thêm ở trung tâm đào tạo nữa sao?"

"Không phải." Lý Minh Lan tỏ vẻ bình tĩnh, "Hôm đó là sinh nhật của người nhà em."

Anh sợ nhà họ Lý, chỉ cần nhắc đến gia đình cô, rất nhiều chuyện anh đều không hỏi đến. Tất nhiên, chỉ giới hạn ở nhà họ Lý, nếu nói đến bạn học hoặc bạn bè khác, anh lại nghĩ đến Diêu Hi Tân.

*

Lý Minh Lan đến trường mẫu giáo đón con trai, nghe thấy cô giáo nói chuyện với một bạn nhỏ về tiết mục biểu diễn Tết Tây.

Mắt Lý Minh Lan sáng lên: "Thâm à, con có muốn lên biểu diễn không?"

Lý Thâm lắc đầu.

Cô lại hỏi: "Không có tiết mục nào sao?"

Lý Thâm vẫn lắc đầu.

"Thâm à, con có muốn lên biểu diễn không?"

"Không biết hát, không biết nhảy."

"Cô dạy con hát." Lý Minh Lan ho khan một tiếng, "Hai con hổ, hai con hổ, chạy thật nhanh, chạy thật nhanh."

Lý Thâm ngẩng đầu nhìn cô.

"Hát theo cô." Cô cười híp mắt.

Lý Thâm mím chặt môi, không nói gì.

So với người đó, khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt nhỏ hơn một chút, nhưng mà, đường nét giống hệt, tính cách cũng giống hệt.

Những bạn nhỏ biểu diễn Tết Tây được chấm một nốt chu sa nhỏ giữa trán, đáng yêu vô cùng, hồng hào dễ thương.

Lý Thâm không hòa mình vào không khí náo nhiệt này.

Có lẽ như anh trai cô nói, bốn tuổi cũng là lúc cần chín chắn.

Hoạt động Tết Tây kết thúc sớm, Vu Ly đã chuẩn bị cơm nước từ sớm.

Ăn cơm xong, Lý Minh Lan dắt Lý Thâm thong thả đi dạo.

Thấy Lý Thâm chạy về phía ánh đèn neon phía trước, cô để mặc cậu bé.

Cô nắm được hành tung của Mạnh Trạch, anh đi làm về sẽ không đi qua con đường này. Cô mạnh dạn nắm tay con trai lắc lư: "Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới, chúc mọi người năm mới vui vẻ."

Lý Thâm chỉ nghe, không hát theo.

Lý Minh Lan càng hát càng hăng say: "Chúng ta ca hát, chúng ta nhảy múa…" Tiếng hát dừng lại giữa chừng.

Không xa, Mạnh Trạch đang nói chuyện với một người dưới gốc cây.

Lý Minh Lan vội vàng bế Lý Thâm lên: "Thâm à, chúng ta đi chỗ khác." Lúc chạy, lưng cô hơi gù.

Lý Thâm lại hiểu ra: "Cô ơi, cô lại muốn chơi trốn tìm với bạn học sao?"

"Ừ." Lý Minh Lan nấp sau một gốc cây to, hận không thể bê một thùng rác ra làm tấm chắn, giấu mình và con trai thật kỹ.

Cô không dám thò đầu ra.

Rất lâu sau.

Ơn trời, rất lâu sau, cô cũng không nghe thấy tiếng gọi lạnh lùng "Lý Minh Lan".

Tuy nhiên, chỉ cần cô và Mạnh Trạch tiếp tục, chuyện đứa trẻ cuối cùng cũng sẽ không giấu được.

Cô vẫn còn là sinh viên, cô không biết một khi nói ra sự thật, đứa trẻ sẽ tiếp tục để anh trai nuôi, hay là trở về bên cạnh cô.

Cô và Mạnh Trạch còn cả một chặng đường gian nan phía trước.

Lý Minh Lan bế Lý Thâm quay về, đụng mặt Vu Ly.

"Chị dâu, em gặp một người bạn học, đi chơi với cậu ấy một lát."

Vu Ly cứ tưởng, Lý Minh Lan là do phải đi đi du lịch cùng bạn bè nên mới ra ngoài suốt ngày.

"Chơi vui vẻ nhé." Vu Ly bế Lý Thâm lên.

Lý Thâm quay đầu lại: "Tạm biệt cô ạ."

Lý Minh Lan véo tay cậu bé: "Tạm biệt Thâm, về nhà nhớ ngủ ngoan nhé."

*

Lý Minh Lan quay lại gốc cây to ban nãy.

Không thấy bóng dáng Mạnh Trạch.

Cô gọi điện thoại cho anh, dùng giọng điệu chất vấn: "Mạnh Trạch, anh đang ở đâu?"

"Chẳng phải em…" Hôm nay chẳng phải cô đi cùng gia đình mừng sinh nhật sao, vậy mà anh lại nghe thấy bên cô phát ra bài hát giống hệt bên anh.

"Chúc mừng năm mới, người yêu của anh."

Mạnh Trạch gọi: "Lý Minh Lan!"

Cô cười ha hả: "Mạnh Trạch, chúng ta đón giao thừa thôi."

Anh chạy đến.

Xung quanh toàn là biển người. Anh đã từng tìm kiếm vô số lần trong đám đông, tiếc là anh chưa bao giờ nhìn thấy bất kỳ ai giống cô.

Anh thậm chí còn chưa từng nhận nhầm.

Lý Minh Lan là người nhìn thấy anh trước: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch!"

Anh đột nhiên quay đầu lại.

Người phụ nữ của anh đang đứng cách anh ba mét.

Có người suýt va vào cô, cô né người, rồi lại quay đầu cười với anh.

Đến khi đứng trước mặt cô, Mạnh Trạch nhẹ nhàng nói qua điện thoại: "Lý Minh Lan."

Qua loa điện thoại, giọng nói này ngoài sự lạnh lùng dường như còn có điều gì khác. Cô hét vào điện thoại: "Mạnh Trạch, anh gọi em có khác gì gọi chó mèo đâu."

"Em là heo." Lúc này anh mới cúp máy.

Lý Minh Lan dùng góc điện thoại gõ vào đầu anh: "Tối nay anh đến đây làm gì?"

Hơi đau. Nhưng Mạnh Trạch lại dang rộng vòng tay: "Đưa ảnh cho khách hàng."

Cô không nhúc nhích.

Anh cũng không nhúc nhích.

Gió lạnh luồn qua áo len của cô, cô cảm thấy lạnh, mới lao vào vòng tay ấm áp của anh.

Mạnh Trạch ôm chặt lấy cô. Cho đến lúc này, anh mới bị cô bắt được trong đám đông. Anh khẽ cọ vào chóp mũi cô, môi khẽ chạm vào môi cô.

Hình như có người đi đường quay đầu lại nhìn.

Nhưng họ là người yêu.

Cô cười.

Khác với năm năm trước, Mạnh Trạch cũng có những cử chỉ thân mật ở nơi công cộng.

Lý Minh Lan lại cảm thấy mình giống như năm năm trước, không quan tâm đến trời tàn đất tận, cô chỉ muốn ở bên anh.

Cô nhón chân lên: "Mạnh Trạch, chúc mừng năm mới."

*

Sau Tết Tây, chính là lúc chia ly.

Lý Minh Lan muốn gặp Dư Minh Hi một lần nữa trước khi ra nước ngoài, hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê.

Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa. Khách hàng chọn chỗ ngồi trong nhà.

Lý Minh Lan đến muộn, bên trong đã kín chỗ, cô chỉ đành ra ngoài trời ngồi.

Tầm nhìn rộng mở, cô vừa quay đầu liền nhìn thấy Lê Cát Phổ đang chạy trối chết.

Trang phục của nhóm người đuổi theo gã cũng giống hệt gã, chắc chắn không phải loại tốt đẹp gì.

Lê Cát Phổ càng chạy càng nhanh, tóc hai bên bị gió thổi bay, khiến gò má càng thêm cao. Khi gã cố gắng chạy, mặt mày hung dữ.

Lý Minh Lan quay lưng về phía gã, ngồi xuống, nhẹ nhàng nghiêng cây dù dài, từ từ, chậm rãi, chắn ngang đường.

Lê Cát Phổ sắp chạy đến, đột nhiên bị cán dù dài chắn ngang, gã không kịp dừng lại, đầu gối đập vào cán dù, ngay lập tức quỳ xuống, ngã sấp mặt.

Gã chưa kịp chửi rủa người cầm dù thì đã bị những người phía sau đuổi kịp.

Nhóm người đó bắt được gã, giơ chân đá vào người gã.

Lê Cát Phổ chỉ có thể ôm đầu, nghiêng người, liên tục cầu xin tha thứ, trông thật thảm hại.

Lý Minh Lan cụp dù lại, đứng dậy.

Cô nhắn tin cho Dư Minh Hi, đổi địa điểm gặp mặt.

Cô cất điện thoại, quay đầu nhìn Lê Cát Phổ, cười lạnh một tiếng: "Đáng đời."

*

Dư Minh Hi đến muộn. Phong cách ăn mặc của cô ấy có chút thay đổi, thêm một chút màu tối điềm tĩnh.

Để có thể quên đi chuyện cấp ba, Dư Minh Hi thật sự đã mất rất nhiều thời gian. Lý Minh Lan nghĩ, chẳng trách cô không thoát ra được, lại quay lại với Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan nói: "Chị Hi, tuy em chưa từng gặp bạn trai chị, nhưng chị trông rất vui vẻ, rạng rỡ, chắc chắn anh ấy là người đàn ông tốt."

"Chị sắp kết hôn với anh ấy rồi, chỉ có thể mong anh ấy là người đàn ông tốt." So sánh ra, Dư Minh Hi cảm thấy Lý Minh Lan mới là người vui vẻ hạnh phúc, "Em và bố đứa bé thế nào rồi?"

"Cãi nhau, ầm ĩ."

"Cậu ta biết chuyện đứa bé sao?"

"Đợi em tốt nghiệp, em sẽ nói cho anh ấy biết sự thật." Đây là quyết định Lý Minh Lan đưa ra khi chúc Mạnh Trạch năm mới vui vẻ, "Còn khoảng thời gian trước khi em tốt nghiệp, coi như là thời gian thử thách của anh ấy."

Trước đây, Dư Minh Hi và Lý Minh Lan trò chuyện về những chuyến du lịch nước ngoài, bây giờ đến lượt Lý Minh Lan kể những câu chuyện thú vị khi đi du học.

Đến trưa, Dư Minh Hi nói: "Cùng nhau ăn trưa nhé."

"Thôi, chị Hi, em có hẹn với bố đứa bé." Lý Minh Lan đứng dậy, "Mấy ngày nữa em phải đi rồi, bố thí cho anh ta một bữa trưa."

Nghe giọng điệu có chút chán ghét của Lý Minh Lan, nhưng Dư Minh Hi cũng nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Lý Minh Lan.

*

Khi Lý Minh Lan hỏi Mạnh Trạch ăn ở đâu.

Anh đưa ra một câu trả lời đơn giản: "Quán ăn nhanh."

Anh đã ngồi sẵn ở chỗ hai người hẹn hò lần đầu tiên.

Lý Minh Lan phát hiện, ngoài IQ cao, sở thích của anh rất nhạt nhẽo.

Cô lặng lẽ đến gần. Cách một lớp kính, cô đứng sau lưng anh, định hù anh.

Không ngờ, Mạnh Trạch đột nhiên quay đầu lại, ngược lại làm cô giật mình. Giây tiếp theo, anh đặt tay lên tấm kính.

Cô sững sờ, hồi lâu không phản ứng.

Anh thu tay lại.

Lý Minh Lan đẩy cửa bước vào, ánh mắt không giấu nổi vẻ đắc ý: "Mạnh Trạch, người lớn rồi mà còn chơi trò trẻ con nắm tay qua kính à."

Anh không để ý đến cô.

Cô cười híp mắt, cúi người xuống, ghé sát vào anh, nắm lấy tay anh, mở lòng bàn tay anh ra, ép tay mình vào.

Anh nắm chặt tay cô.

Nắm tay thật còn thú vị hơn nắm tay qua kính nhiều.

Đôi mắt cười của cô cong cong, nhưng cả người cô lại rạng rỡ như ánh mặt trời.

Mạnh Trạch: "Chúng ta chơi trò khác."

Cuộc sống đơn điệu của anh có gì mà chơi chứ, chẳng qua là ôm

chặt lấy cô không buông, nói muốn đặt lịch "ân ái" cho mấy tháng tới.

Khoảnh khắc duy nhất Mạnh Trạch cuồng nhiệt, là lúc anh mạnh mẽ như bão táp mưa sa.

Cô như con thuyền nhỏ trôi dạt trong gió, mất phương hướng, chỉ có thể mặc cho sóng gió đẩy đưa.

Sóng muốn ném cô lên trời.

Cô ngẩng đầu lên, mái tóc dài hất ra sau lưng, dính vào mồ hôi của anh, những sợi tóc như con rắn quấn quanh anh.

Lúc Mạnh Trạch dùng sức, cô cũng dùng sức, móng tay vừa mới mọc dài cào lên tấm lưng rắn chắc của anh những vết xước nhỏ.

Rách da, rỉ ra một chút máu.

Cô nhìn mà thấy đau lòng.

Anh không kêu đau, eo như được gắn động cơ, càng thêm mãnh liệt.

Khi hiệp một kết thúc, Mạnh Trạch dừng lại trong cơ thể cô, đột nhiên hỏi: "Lý Minh Lan, có muốn anh đi tiễn em không?"

Cô thở hổn hển, hồi lâu, cô dường như không nghe thấy lời anh nói. Khi cô hoàn hồn trở lại.

Anh lại nói: "Thôi vậy."

Cô phải ra nước ngoài, gia đình cô chắc chắn sẽ đi tiễn cô.

Anh thắt nút bao cao su lại, ném vào thùng rác.

Quay lại, anh hôn cô thật sâu: "Lý Minh Lan, anh không có gì cả, không dám gặp gia đình em."

Cô sững sờ.

Mạnh Trạch vuốt tóc cô: "Sớm muộn gì cũng có ngày."

Anh không nói tiếp - Sớm muộn gì cũng có ngày, anh sẽ đường hoàng đến nhận lỗi.

Đồng hồ báo thức của Lý Minh Lan đúng giờ reo lên. Cô uể oải.

Mạnh Trạch xuống tắt báo thức.

Cô ôm chăn, lim dim mắt, liếc thấy anh vẫn chưa mặc quần, lộ ra đường cong săn chắc phía sau.

Cô định giơ chân cọ vào.

Mạnh Trạch lại lấy quần mặc vào.

Cô xoay người, ngáp. "Em về nhà ăn sáng đây, anh tự nấu gì đó mà ăn."

Anh cúi người, kéo chăn của cô ra, nhìn thấy vết đỏ trên vai cô, anh ấn xuống.

Cô kêu lên: "Đau."

Mạnh Trạch hôn chụt lên đôi môi đang chu ra của cô.

Lý Minh Lan nhân cơ hội vỗ mông anh.

Tay anh luồn vào trong chăn véo cô: "Thời gian của anh rất rảnh rỗi."

Cô lập tức dùng chăn che kín mình: "Ham muốn quá độ, sẽ già trước tuổi."

Mạnh Trạch đã được thỏa mãn khẽ nhướng mày.

Ánh mắt này thật quyến rũ, anh còn cách "già trước tuổi" rất xa.

*

Người đưa Lý Minh Lan ra sân bay không chỉ có gia đình Lý Húc Bân, mà cả bố mẹ Lý cũng đến.

Bố Lý dặn dò: "Thường xuyên gọi điện về nhà, mẹ con và dì út đã nói chuyện điện thoại rồi, mọi việc ăn ở sinh hoạt, dì ấy sẽ chăm sóc con."

Lý Minh Lan ôm bố: "Bố, sau này con sẽ không để bố phải lo lắng nữa."

"Con là con gái bố, làm sao bố không lo lắng được?" Năm đó bố Lý rất tức giận, nhưng sau khi bình tĩnh lại, ông nghĩ đi nghĩ lại, tính cách của con gái chẳng phải là do ông chiều chuộng mà ra sao.

May mắn thay, cậu bé mũm mĩm mà cô sinh ra rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, bố Lý dần dần nguôi giận.

Bố Lý thương con gái một mình ở nước ngoài: "Dù gặp chuyện gì, cũng đừng tự mình gánh vác, phải nhớ nói với gia đình, biết chưa?"

Lý Minh Lan gật đầu, lại ôm mẹ Lý.

Mẹ Lý lau nước mắt nơi khóe mắt: "Minh Lan, con phải học hành cho tốt."

Vu Ly đưa Lý Thâm vào lòng Lý Minh Lan: "Thâm chúc cô thượng lộ bình an đi con."

"Chúc cô thượng lộ bình an." Giọng trẻ con non nớt, có lẽ Lý Thâm cũng không hiểu ý nghĩa của "thượng lộ bình an" là gì. Cu cậu ôm cổ Lý Minh Lan, gần như treo cả người lên người cô.

Lý Minh Lan cười: "Thâm à, cô đi học, con có nhớ cô không?"

Lý Thâm gật đầu.

"Khi cô trở về, con phải nhận ra cô ngay nhé."

Lý Thâm lại gật đầu.

Lý Minh Lan ôm con trai hôn mấy cái, thật sự không nỡ rời xa thân hình nhỏ bé mềm mại này.

Cô thấy may mắn vì đã sinh ra cậu bé. Nếu năm đó phá thai, cô nhất định sẽ hối hận, cô sẽ oán hận Mạnh Trạch đã bỏ rơi cô. Chính vì có cậu con trai đáng yêu này, cô mới không oán không hận.

Lý Minh Lan chào tạm biệt gia đình, quay đầu lại nhìn thấy một người quen.

Là Trương Phi Thu.

Trương Phi Thu và vài người đang đi về phía khác.

Lý Minh Lan không đến chào hỏi, dù sao cũng là bạn học cấp hai đã mất liên lạc từ lâu rồi.

Lý Minh Lan kéo vali, một mình qua cửa kiểm tra an ninh.

Năm đó cô cũng một mình ra đi.

Đó là lần đầu tiên cô rời xa nhà, từ lúc lên máy bay đến lúc hạ cánh, suốt dọc đường đều lo lắng bất an, nhưng lại cố tỏ ra bình tĩnh.

Bây giờ bố cô đã nguôi giận, nhưng nhà họ Lý lại tránh nhắc đến bố của Lý Thâm, Mạnh Trạch là điều cấm kỵ của nhà họ Lý.

Con đường phía trước vẫn còn đầy chông gai.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 90

Mạnh Trạch còn nói người khác là kẻ thứ ba.

Anh và cô chỉ gặp nhau vào buổi tối, rõ ràng anh mới là người không thể lộ ra ánh sáng.

Tối hôm qua, Mạnh Trạch đã dùng hết năm cái bao cao su.

Người kiệt sức là Lý Minh Lan, đến lúc này, cô ngồi xuống vẫn cảm thấy eo mỏi lưng đau. Cô ngáp một cái.

Có người ngồi xuống ghế bên cạnh.

Lý Minh Lan đặt tay lên cần kéo vali, đột nhiên nhìn thấy tay người này.

Cô nhận ra từng tấc da thịt của Mạnh Trạch.

Cô sững sờ, quay đầu lại.

Quả nhiên là anh.

Cô kinh ngạc: "Sao anh lại ở đây?"

Mạnh Trạch giơ vé máy bay trong tay lên: "Em phải chào tạm biệt gia đình, anh chỉ có thể đến đây tiễn em."

Cô giật lấy vé máy bay của anh.

Tên trên vé máy bay đúng là Mạnh Trạch, anh thật sự đã mua vé.

"Anh lãng phí tiền." Cô đấm anh một cái.

"Cũng được." Mạnh Trạch quan sát xung quanh, "Em không đi cùng tên nhà giàu."

"Anh lãng phí tiền!" Tim Lý Minh Lan như nhỏ máu.

Mạnh Trạch làm như không nghe thấy: "Lý Minh Lan, nếu em phản bội anh, anh sẽ giết em."

Cô nắm chặt vé máy bay, vò nát một góc vé. Bề ngoài anh cứ một mực muốn kiếm tiền, nhưng thực chất lại không coi tiền ra gì. Cô tức đến nghiến răng: "Nếu có ngày đó, em cũng sẽ giết anh."

Mạnh Trạch đưa ngón út ra.

Cô hiểu ý, dùng ngón út của mình móc chặt vào ngón út của anh: "Móc ngoéo."

Anh vuốt ve tóc mai của cô, cúi đầu hôn cô: "Thượng lộ bình an."

Mãi đến khi nhân viên giục giã, Lý Minh Lan mới chia tay Mạnh Trạch. Cô sắp lên máy bay, lại quay đầu nhìn anh.

Anh mặc một chiếc áo khoác trắng, vẻ mặt không cảm xúc chính là biểu cảm của anh.

Cô vẫy tay chào anh.

Cô vừa tốt nghiệp sẽ trở về. Ở đây có con trai cô, và cả bố đứa bé.

*

Trở lại trường học, Lý Minh Lan lại bận rộn.

Cuối cùng cô cũng đăng nhập vào tài khoản QQ đẹp của mình.

Danh sách bạn bè chỉ có một người.

Tin nhắn cuối cùng là vào mùa đông.

Lúc đó cô vẫn chưa gặp lại Mạnh Trạch.

Anh nhắn: [Lý Minh Lan, nếu cậu không quay lại, tôi sẽ không tha cho cậu.]

Thời gian quá lâu, những tin nhắn khác không được máy chủ truyền đến.

Mạnh Trạch năm lớp 12 lúc gần lúc xa.

Cô năm lớp 12 lại chắc chắn Mạnh Trạch không thể thiếu Lý Minh Lan.

Anh đã đến miền Bắc, anh vẫn quay về.

Xa cách năm năm, mỗi người đều có bạn trai bạn gái là chuyện bình thường. Nhưng cô nhìn lời đe dọa trên QQ, đột nhiên không biết lấy đâu ra tự tin, người phù hợp với Mạnh Trạch nhất vẫn luôn là cô.

Tự tin là vậy, nhưng cô cũng nửa tin nửa ngờ.

Mạnh Trạch là đàn ông, lại chịu đựng năm năm sao? Có thể sao?

Với tính cách của anh, dù cô có hỏi cũng không có câu trả lời, biết đâu anh còn nói những lời khó nghe.

Cô quyết định không hỏi nữa. Cứ coi như mấy năm nay anh chỉ có một mình cô là phụ nữ.

Chỉ cần lần này cô có thể đi đến cuối cùng với anh, cô sẽ gạt bỏ sự

nghi ngờ của mình.

Mạnh Trạch đăng nhập QQ, nhưng không nhắn tin nữa.

Anh đăng ký MSN, thức khuya để liên lạc với cô, bất chấp sự chênh lệch múi giờ.

Yêu xa chỉ có thể gặp nhau qua camera không rõ nét.

Đường nét góc cạnh của Mạnh Trạch tự mang theo hiệu ứng làm mịn da.

Đôi khi Lý Minh Lan có thể nhìn thấy sự dịu dàng trong đôi mắt đen láy của anh, cô cười híp mắt nói: "Mạnh Trạch, anh trong camera đẹp trai hơn đấy."

Chắc chắn anh không vui, nhưng camera không thể truyền tải sự lạnh lùng của anh.

Cô nâng mặt mình lên: "Mạnh Trạch, anh trở nên đáng yêu giống em rồi."

Trêu đùa nhau nửa tháng, Mạnh Trạch không chịu nổi nỗi nhớ nhung, nói: "Lý Minh Lan, anh sẽ ra nước ngoài thăm em."

Cô hung dữ: "Thăm gì mà thăm, lãng phí tiền."

Anh mua vé máy bay chỉ để tiễn cô lên máy bay, lúc đó anh không kịp làm visa, mua vé máy bay đến Đông Nam Á.

Tuy không quá đắt, nhưng cũng là tiền mồ hôi nước mắt.

Lý Minh Lan nhân cơ hội khuyên nhủ: "Chi bằng anh đăng ký một lớp học bổ túc lớp 12, ôn thi đại học."

"Anh đã hai mươi ba tuổi rồi." Họ sắp đến sinh nhật rồi, qua sinh

nhật là hai mươi tư tuổi, "Anh còn học đại học làm gì?"

Lý Minh Lan gần như muốn buông xuôi, mặc kệ anh, để anh tự sinh tự diệt.

Sau này anh sẽ biết, từ bỏ tương lai tươi sáng là một quyết định cực kỳ ngu ngốc.

Khi mang thai, cô đã lặng lẽ nói với đứa bé trong bụng, bố con sau này sẽ là một hacker hàng đầu.

Kết quả bố đứa bé thậm chí còn chưa bước chân vào lĩnh vực máy tính.

Cuối tháng Một là Tết ta.

Dì út đã nhiều năm không về nước, nhưng vẫn giữ phong tục đón Tết.

Chồng của dì út là con lai lớn lên ở nước ngoài, sau nhiều năm tiếp xúc, cũng biết đêm giao thừa ở Trung Quốc phải ăn cơm đoàn viên.

Ông dặn dò nhà bếp, đến đêm giao thừa phải làm toàn món Trung Quốc.

Dì út và mẹ Lý nói chuyện điện thoại, sau đó, bà cười nói với Lý Minh Lan: "Minh Lan, nếu con có gì không quen, cứ nói ra, chúng ta vẫn luôn là người thân."

Lý Minh Lan đã sống ở nhà dì út ba năm, được dì út chăm sóc. Cô chân thành cảm ơn: "Cảm ơn dì út."

Lý Minh Lan hỏi Mạnh Trạch đêm giao thừa có gì vui không?

Mạnh Trạch nói: "Ăn một mình, ngủ một mình."

Anh không hề nhắc đến gia đình mình.

Lý Minh Lan nhớ lại bức ảnh gia đình bị gỡ xuống trong căn nhà đó, lòng đau như cắt. "Bố mẹ anh đâu?"

"Chê anh không học đại học." Anh không nói dối.

Câu cuối cùng mẹ anh nói là: "Mạnh Trạch, con làm mẹ quá thất vọng."

Đôi chân đang vắt chéo của Lý Minh Lan từ từ hạ xuống, học trò mười hai năm đèn sách lại rơi vào tình cảnh này, bố mẹ tất nhiên đau lòng tiếc nuối.

Cô cúi đầu: "Vậy anh còn không đi học?"

"Lãng phí thời gian."

"Cứng đầu, cố chấp."

Đêm giao thừa, Lý Minh Lan xin nghỉ: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, em đón Tết cùng anh."

Cô mở cuộc gọi video, ghé sát mặt vào camera: "Tiếc là bây giờ không ở trong nước, nếu không em có thể nấu cả mâm cỗ cho anh."

"Đừng đến." Mạnh Trạch nâng máy tính lên, "Anh nấu cả mâm cỗ cho em còn được."

Đêm giao thừa những năm trước, anh đều đón Tết một mình. Anh đã sớm không còn khái niệm về ngày lễ. Đêm giao thừa năm ngoái, anh chỉ ăn đơn giản một bát mì, coi như là đã đón Tết.

Năm nay thì khác, Mạnh Trạch đã mua đồ ăn từ sớm.

Anh vào bếp, đặt máy tính lên bàn bếp, nói: "Tối nay anh ăn lẩu."

Mắt Lý Minh Lan sáng lên: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, em học nấu ăn cùng anh nhé!"

"Miễn bàn." Hiệu ứng làm mịn da không che được giọng nói, lời nói truyền qua card âm thanh vẫn lạnh lùng.

"Mạnh Trạch, em sẽ học thật chăm chỉ." Cô ghé sát vào camera, đôi mắt to long lanh chớp chớp.

Cô dán mắt vào đồ ăn trong bếp, bĩu môi, suýt nữa thì khóc: "Mạnh Trạch, em muốn ăn bò viên."

Dù chồng dì út nói muốn ăn món Trung Quốc, nhưng nguyên liệu vẫn bị hạn chế.

Cô nói với vẻ đáng thương: "Ở đây không ăn được hương vị quê nhà."

Mạnh Trạch lại xiên một viên bò viên, lắc lư trước mặt cô.

Cô hít hít mũi.

"Còn sống đấy." Anh quay người đi thái rau.

Anh như đang khoe khoang, bày từng đĩa thức ăn trước mặt cô. "Chả mực viên tự làm, đậu hũ chiên, đậu phụ đông lạnh, thịt bò tươi, viên gân bò. Siêu thị chỉ còn lại một đĩa huyết vịt cuối cùng, bị anh lấy mất rồi."

"Một mình anh ăn nhiều như vậy sao?"

"Nấu phần em nữa."

Mặt Lý Minh Lan gần như dán vào camera: "Tại sao lúc em đi, anh không nấu cả mâm cỗ cho em?"

"Anh sợ khơi dậy cơn nghiện nấu ăn của em."

"Ngày tháng còn dài, sớm muộn gì em cũng sẽ hoàn thành giấc mơ đầu bếp của mình."

"Lý Minh Lan, anh không muốn chết trẻ." Anh quay lưng lại.

Mạnh Trạch cầm máy tính đi tới đi lui, phát trực tiếp toàn bộ quá trình.

Lý Minh Lan dựa vào ghế, thấy anh di chuyển tới lui, cô nói: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, mông anh cong thật đấy."

"Nông cạn, chỗ cong hơn của anh ở phía trước." Anh điều chỉnh camera, hướng ống kính về phía thớt.

Con dao xoay hai vòng trên tay anh, cô cứ tưởng con dao sẽ rơi xuống, nhưng cán dao như dính chặt vào lòng bàn tay anh, vững vàng hạ xuống.

Cô vỗ tay: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, anh nhận em làm đồ đệ đi."

Anh không thèm để ý đến cô, tay nâng dao hạ xuống, lưỡi dao nhanh chóng lướt qua thớt, khoai tây được thái thành sợi nhỏ chất đống.

Lý Minh Lan phồng má, tại sao cô học không bằng anh, ngay cả nấu ăn cũng thua anh.

Cô lập tức lên mạng tìm kiếm công thức nấu món Trung Quốc, nhưng đầu bếp nhà dì út không bao giờ cho cô vào bếp.

Nấu lẩu rất đơn giản, rửa sạch nguyên liệu, thái lát, đun sôi nước, cho rau vào là được.

Trước mặt Lý Minh Lan, Mạnh Trạch nếm thử nước dùng: "Ừm, rất ngon."

Anh cho ngô vào nồi nước dùng để làm gia vị.

Lý Minh Lan nhìn hơi nước bốc lên từ nồi, như ngửi thấy mùi thơm: "Biết thế hôm nay em đi học, không đón Tết cùng anh nữa."

Người thoải mái là anh. Cô chỉ nhìn thôi, thèm mà không được ăn.

Mạnh Trạch gắp một viên, cho vào miệng cắn, vị nhạt nhẽo trong miệng được bao bọc bởi nước súp nóng hổi: "Lý Minh Lan, đây là bữa tiệc đêm giao thừa thịnh soạn nhất mà anh được ăn trong mấy năm nay."

Cô cảm thấy mình cũng có thể giải tỏa sự tủi thân của mấy năm nay.

Đúng 0 giờ ngày mùng Một Tết, Lý Minh Lan hét lớn: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, chúc mừng năm mới!"

*

Mùng Bốn Tết.

0 giờ theo giờ Bắc Kinh.

Lý Minh Lan gửi một tin nhắn MSN: [Chúc mừng sinh nhật.]

Không chỉ năm mới, không chỉ sinh nhật, cô chúc Mạnh Trạch cả đời bình an, vui vẻ luôn bên cạnh.

Mạnh Trạch vẫn chưa ngủ, cũng gửi lời chúc: [Lý Minh Lan, chúc mừng sinh nhật.]

Anh còn gửi một bức ảnh bánh kem.

Bánh kem dâu tây nhỏ được tạo hình đầu heo.

Mạnh Trạch: [Hôm nay đi ngang qua một tiệm bánh, thấy thứ này, giống em thật.]

Lý Minh Lan gửi biểu tượng cảm xúc tức giận.

Mạnh Trạch: [Lý Minh Lan của anh lại lớn thêm một tuổi rồi.]

Anh vẫn gọi là "Lý Minh Lan", gọi "Lý Minh Lan" như vậy, chẳng khác gì gọi chó mèo ven đường.

Nhưng một khi thêm tiền tố, "Mạnh Trạch của em", "Lý Minh Lan của anh", mọi thứ lại khác.

Lý Minh Lan cười híp mắt: [Mạnh Trạch của em lại già thêm một tuổi rồi.]

Qua ngày hôm nay, họ đã hai mươi tư tuổi.

Lý Minh Lan mở MSN, đột nhiên phát hiện cô cũng nhận được một tin nhắn gửi lúc 0 giờ theo giờ Bắc Kinh.

Từ Diêu Hi Tân: [Minh Lan, chúc mừng sinh nhật.]

Nhưng 0 giờ là sinh nhật của Mạnh Trạch.

*

Lý Minh Lan và Diêu Hi Tân tháng này vẫn chưa gặp mặt.

Thôi Bội Di nói anh ta rất bận.

Bận rộn là vậy, Diêu Hi Tân vẫn hẹn gặp Thôi Bội Di vài lần.

Rõ ràng cô và Diêu Hi Tân không phải quan hệ đó, nhưng nghĩ đến

Mạnh Trạch, Lý Minh Lan cố tình giữ khoảng cách với Diêu Hi Tân. Cô lấy cớ bận học.

Mãi đến khi gặp nhau trong buổi họp mặt du học sinh.

Diêu Hi Tân lại nhắc chuyện cũ: "Minh Lan, khi nào thì cô nể mặt ăn một bữa cơm với tôi?"

"Học kỳ này việc làm thêm bận lắm." Cô hơi áy náy.

"Không vội." Anh ta cười dịu dàng.

Thôi Bội Di ồn ào mang rượu trắng đến cho Diêu Hi Tân, rót bia cho cô và Lý Minh Lan, hô to tình bạn muôn năm.

Lý Minh Lan nhấp một ngụm, cúi đầu nhìn ly bia màu hổ phách.

Diêu Hi Tân uống cạn một ly rượu, mặt không hề đỏ, nhìn cô chăm chú.

Hai người im lặng.

Chỉ có Thôi Bội Di ba hoa khoác lác.

Khi Thôi Bội Di bị các bạn học khác kéo đi.

Trong không khí gượng gạo lại chỉ còn Lý Minh Lan và Diêu Hi Tân.

"Ồn ào quá." Lý Minh Lan cười cười, ra ban công ngắm trăng.

Trăng sáng hơi mờ, như phủ một lớp bông mềm mại.

"Minh Lan." Giọng nói của Diêu Hi Tân vang lên phía sau, "Ngày 14 tháng Hai cô có kế hoạch gì không?"

Không ngờ, câu hỏi của Diêu Hi Tân giống hệt Trịnh Khắc Siêu. Anh

ta chỉ nói bóng gió, nhưng lại là lần ám chỉ rõ ràng nhất.

Lý Minh Lan cười trừ: "Tôi phải về rồi. Tôi nhớ ra, hôm nay tôi vẫn chưa báo cáo hành tung với bạn trai."

Lông mày Diêu Hi Tân hơi nhúc nhích: "Ngày thường chỉ thấy cô qua lại với Paige."

"Anh ấy ở trong nước." Diêu Hi Tân chắc hẳn có thể đoán ra bạn trai này là ai.

Vừa hay có người gọi bên trong: "Cyrus."

"Xin lỗi." Diêu Hi Tân xoay người rời đi.

Lý Minh Lan thở phào nhẹ nhõm.

Diêu Hi Tân học xong thạc sĩ sẽ về nước kế thừa gia nghiệp, hôn nhân hào môn là bến đỗ của anh ta.

Còn cô, vẫn ở bên chàng trai nghèo khó vậy.

*

Ngày 14 tháng Hai của cô, tất nhiên cũng là ở bên chàng trai nghèo khó.

Mạnh Trạch vẫn còn nhớ ngày 14 tháng Hai năm lớp 12. Cô tự xưng, người theo đuổi cô xếp hàng từ cổng trường phía Đông đến cổng trường phía Tây. Mọi người đều theo đuổi cái đẹp, dù ở nước ngoài, ong bướm vây quanh Lý Minh Lan cũng không ít.

Anh hỏi: "Họ Diêu kia có làm phiền em không?"

"Không có, em và anh ta không học cùng trường. Hơn nữa, người ta không phiền phức như anh."

Mạnh Trạch cười lạnh: "Hắn ta không thật lòng."

"Anh thì thật lòng à?" Cô hỏi ngược lại.

Mạnh Trạch vẫn cười lạnh.

Đến ngày 14 tháng Hai, Lý Minh Lan về nhà dì út, vừa mở máy tính, liền nhận được tin nhắn của anh: [Chúc mừng lễ tình nhân.]

Rõ ràng anh luôn khịt mũi coi thường ngày lễ phương Tây.

Cô trả lời hai chữ: [Vui vẻ.]

Đợi cô tắm rửa xong quay lại, thấy cuộc gọi video của anh.

Hôm nay là ngày thường. Cô hỏi: [Anh không đi làm à?]

Mạnh Trạch lại gửi lời mời video. Sau khi kết nối, anh nói: "Mất điện, về nhà làm việc."

Cô cười: "Mạnh Trạch của em chăm chỉ làm việc như vậy, có gầy đi không?"

Anh hỏi ngược lại: "Em có gầy đi không?"

"Đều tại anh, không nấu cả mâm cỗ cho em trước khi đi." Lý Minh Lan chống cằm, "Gầy mặt nhọn hoắt luôn rồi."

Lúc cô lắc đầu, đột nhiên nhìn thấy chiếc gạt tàn hình con heo trên bàn học ở phía xa.

Cô phát hiện ra một khuyết điểm trong hình ảnh mờ ảo: "Ơ? Tai heo bị mẻ rồi à?"

Mạnh Trạch cầm cốc nước bên cạnh lên, đậy nắp lại.

Thật trùng hợp, nắp cốc vừa vặn che khuất tầm nhìn của cô hướng về phía chiếc gạt tàn hình con heo.

Anh uống một ngụm nước: "Vô tình làm rơi, may mà không làm mẻ mặt heo."

Lý Minh Lan chọc vào mặt anh trên màn hình: "Anh mới là mặt heo." Có thể vào trường danh tiếng lại không chịu đi, ai mà ngốc như anh chứ?

"Lý Minh Lan, anh gửi quà cho em nhé?"

Ban đầu cô cười, sau đó lại làm mặt lạnh: "Thôi, phí vận chuyển đắt lắm."

"Em càng ngày càng keo kiệt."

"Em đang tiết kiệm tiền cho anh."

"Gửi khô bò cho em."

Tiết kiệm thua kém thèm ăn. Cô quyết định trong nửa giây: "Được!"

Người nhìn thấy được mà không chạm vào được, nhưng đây là ngày 14 tháng Hai ý nghĩa nhất mà Lý Minh Lan từng trải qua.

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, chúng ta hôn nhau nào." Cô ghé sát mặt vào camera.

"Lý Minh Lan, dáng vẻ này của em rất xấu." Nhìn vào màn hình, Mạnh Trạch không làm được chuyện này.

Cô chu đôi môi hồng hào: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch mặt lạnh tanh, cũng chu môi về phía màn hình.

Cô lại nhanh chóng chụp màn hình gửi cho anh.

Anh lập tức tắt video. Sau đó, nhận được tin nhắn của cô: [Mạnh Trạch, dáng vẻ này của anh xấu quá!!!]

Mạnh Trạch: [Bạn gái của anh là người phụ nữ nhàm chán nhất thế giới.]

Sau ngày hôm đó, hai người lại gọi video.

Lý Minh Lan không còn nhìn thấy chiếc gạt tàn hình con heo nữa.

*

Gần cuối học kỳ, Lý Minh Lan bận rộn làm thêm, bận rộn học tập, bận rộn yêu đương, hận một ngày không thể có bốn mươi tám tiếng.

Thôi Bội Di đến công ty thời trang làm thêm.

Hai người thỉnh thoảng gặp nhau ở trường, thời gian còn lại không gặp nhau nhiều.

Một ngày cuối tuần, Thôi Bội Di đột nhiên gọi điện: "Minh Lan, cậu có lên diễn đàn du học sinh không?"

Lý Minh Lan: "Tớ bận muốn chết, nào có thời gian quan tâm đến cái đó."

"Có người bóc phốt trên diễn đàn." Qua điện thoại, Thôi Bội Di cũng hạ giọng.

"Bóc phốt gì?"

"Bóc phốt cậu."

Lý Minh Lan thấy lạ: "Nói gì về tớ?"

Thôi Bội Di khó mở lời, chuyển sang chat online, gửi một đường link.

Bài đăng này đã xuất hiện vào mấy ngày trước. Đối phương chỉ đích danh, nói thẳng Lý Minh Lan đời tư không đứng đắn, du học ở nước ngoài, lăng nhăng, còn thác loạn với người da trắng và người da đen.

Thôi Bội Di lập tức vào bình luận: [Ăn nói vô căn cứ.]

Chủ thớt nói, chỉ cần bài đăng đủ hot, anh ta sẽ tự động đăng bằng chứng.

Một đám cư dân mạng hóng hớt không sợ lớn chuyện liên tục đẩy bài, độ hot của bài đăng tăng nhanh chóng, cho đến khi trước tiêu đề xuất hiện biểu tượng ngọn lửa đỏ rực.

Cư dân mạng yêu cầu chủ thớt đưa ra bằng chứng.

Chủ thớt: [Chưa đủ hot.]

Những người quen biết Lý Minh Lan, ví dụ như Thôi Bội Di, vừa nhìn đã biết chủ thớt đang bịa đặt.

Nhưng trên diễn đàn tập hợp du học sinh các nước, có rất nhiều người ngoài cuộc không biết sự thật, tên tuổi của Lý Minh Lan nổi tiếng chỉ sau một đêm, thậm chí có đàn ông tìm được cách liên lạc của cô, thẳng thừng rủ rê "tâm sự".

Một bài đăng vô căn cứ đã làm đảo lộn cuộc sống yên bình của Lý Minh Lan.

Sau khi ra nước ngoài, cô hình thành một thói quen xấu, chỉ báo tin vui, không báo tin buồn. Cô hoàn toàn không nhắc đến những gì

mình gặp phải với bố mẹ và anh chị.

Khi nói chuyện với Mạnh Trạch, để anh không phải lo lắng, cô cũng không nói.

Cô không tham gia các buổi họp mặt du học sinh nữa.

Một hôm, Diêu Hi Tân đi và Thôi Bội Di đến.

"Minh Lan, nếu có việc cần tôi giúp, cô cứ nói." Diêu Hi Tân vừa dứt lời, liền nghe thấy có người huýt sáo về phía này.

Sắc mặt Diêu Hi Tân đột nhiên trầm xuống, che khuất tầm nhìn của đối phương: "Người này là bị ông bố giàu có của anh ta gửi đến đây để ăn chơi hưởng thụ, không ra gì.”

Lý Minh Lan chân thành cảm ơn: "Diêu Hi Tân, cảm ơn anh." Cô và Thôi Bội Di là con gái, chỉ có thể lạnh lùng đối với những người đàn ông đến làm quen này, nhưng lại không thể xua đuổi họ.

Diêu Hi Tân cười dịu dàng: "Bạn bè với nhau không cần khách sáo như vậy."

Anh ta nhờ một người bạn ở khoa máy tính điều tra địa chỉ IP của bài đăng. Đối phương sử dụng IP proxy, không tra ra được gì.

Anh ta nói: "Sự thật sẽ tự sáng tỏ."

Cô hỏi: "Tại sao anh lại tin tưởng tôi như vậy?"

Anh ta đáp: "Bạn của tôi không phải loại người như vậy."

Có Diêu Hi Tân đứng ra, những ánh mắt dò xét đã giảm bớt.

Nhưng mối quan hệ giữa Lý Minh Lan và anh ta trở nên hơi mơ hồ.

Cô nói thẳng: "Tôi có bạn trai rồi."

Diêu Hi Tân lại nói: "Công chúa ngoài hoàng tử ra, thật ra cũng cần một hiệp sĩ."

Có một tấm lá chắn như vậy, Lý Minh Lan nghĩ lại cảm thấy cuộc sống của mình yên bình hơn.

Diêu Hi Tân lịch sự nho nhã, từ đầu đến cuối không hề vượt quá giới hạn, thậm chí, anh ta còn giữ khoảng cách nửa mét với cô.

Cứ coi như là bạn bè, cô để mặc anh ta.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 91

Lý Minh Lan chưa bao giờ cảm thấy một học kỳ nào trôi qua nhanh như chớp mắt như vậy.

Thôi Bội Di nói: "Minh Lan, nửa năm nay cậu như trúng số độc đắc vậy, rạng rỡ hẳn ra."

Lý Minh Lan quả thật thấy thoải mái hơn, nhưng cô vẫn bận rộn kiếm tiền. Kỳ nghỉ hè là thời điểm cô làm thêm nhiều nhất, năm nay cũng không ngoại lệ. Chỉ cần tính đến mức học phí khủng khiếp, cô không dám xin thêm tiền sinh hoạt từ bố mẹ.

Cô nói với bạn trai: "Em sẽ về nhà vào kỳ nghỉ đông."

Mạnh Trạch nói: "Anh sẽ bay sang gặp em."

"Em phải đi làm, không có thời gian tiếp anh."

"Chẳng lẽ em không có thời gian ngủ sao?"

"Em ngủ chỉ là để ngủ thôi. Em phải giữ sức khỏe để làm việc chăm chỉ."

"Ừm." Câu trả lời của Mạnh Trạch có vẻ miễn cưỡng. Sau đó, anh nói rằng anh đã nộp hồ sơ xin visa.

"Bay một chuyến xa như vậy rất tốn kém."

"Em keo kiệt."

Gần đến ngày phỏng vấn visa, Mạnh Trạch đột nhiên nhận được công việc, phải bận rộn một thời gian, anh nói: "Đợi khi nào rảnh anh sẽ bay sang thăm em."

Tuy ngoài miệng Lý Minh Lan tiếc tiền, nhưng trong lòng cô rất mong anh đến. Cô cũng biết anh rất được ông chủ studio ảnh quý trọng, bất cứ khách hàng khó tính nào, ông chủ đều cử anh ra mặt.

Cô cười: "Bận rộn cũng phải chú ý nghỉ ngơi nhé."

Tuy nhiên, sau đó, Lý Minh Lan nhận được một tấm thiệp mời.

Dư Minh Hi mời Lý Minh Lan tham dự đám cưới của mình, cô ấy rất chu đáo. "Minh Lan, chị sẽ lo liệu toàn bộ hành trình cho em, em chỉ cần về nước là được."

Từ khi thay đổi lịch trình ra nước ngoài, Mạnh Trạch rất bận rộn. Thời gian gọi video không nhiều, tin nhắn hỏi thăm cũng ít đi.

Lý Minh Lan rất nhớ anh, nghĩ đến việc về nước một chuyến, tạo cho anh một bất ngờ lớn.

*

Lý Minh Lan thông báo cho gia đình.

Chuyến đi này của cô khá đột ngột, bố mẹ cô đang đi du lịch, ngày mai mới về.

Gia đình Lý Húc Bân gồm ba người đến đón cô ở sân bay.

Lý Thâm đã nhận ra Lý Minh Lan, gọi: "Cô về rồi."

Lý Minh Lan vừa bất ngờ vừa vui mừng, cúi xuống bế cậu bé lên: "Thâm ngoan quá. Lại lớn hơn, lại cao hơn rồi." Thân hình mũm mĩm của cậu bé càng nặng hơn.

Cậu bé nép vào lòng cô, đôi tay nhỏ xíu ôm lấy vai cô: "Cô gầy đi rồi."

Lý Minh Lan véo má con trai: "Không sao, cô về nhà ăn ba bát cơm, mấy ngày là lại béo thôi."

Con trai ngoan như vậy, không biết bố của cậu bé thì sao.

Về đến nhà anh trai, sau bữa trưa, Lý Minh Lan đổi lại số điện thoại trong nước, liên lạc với Mạnh Trạch.

Anh không nghe máy.

*

Cuối tuần hiếm hoi được nghỉ ngơi, Lý Húc Bân từ chối mọi công việc.

Cho đến khi Vương Nam Nhạc gọi điện đến.

Ban đầu Lý Húc Bân không nhận ra sự thay đổi trong giọng điệu của người bạn thân, cười nói: "Nam Nhạc, có chuyện gì thì thứ Hai đến công ty rồi nói."

"Húc Bân, thứ Hai tôi đi công tác. Hôm nay nhất định phải nói chuyện này với cậu." Giọng Vương Nam Nhạc nghiêm nghị.

Lý Húc Bân nhíu mày: "Tôi đang ở nhà, cậu qua đây đi."

Một tiếng rưỡi sau, Vương Nam Nhạc bấm chuông cửa.

Lý Húc Bân chưa tiết lộ tin Lý Minh Lan về nước, khi Vương Nam Nhạc nhìn thấy người mở cửa, anh ta hoàn toàn sững sờ.

"Anh Nam Nhạc." Lý Minh Lan mỉm cười, nắm lấy bàn tay bé nhỏ

của Lý Thâm, "Gọi chú Vương đi con."

Lý Thâm nói líu lo: "Chú Vương."

"Thâm ngoan quá." Vương Nam Nhạc bước những bước chân nặng trĩu, "Em về rồi à?"

Cô nhấc đứa bé trong lòng lên: "Vâng, em về dự đám cưới của một người bạn."

Vương Nam Nhạc mấp máy môi, không biết nên nói gì.

Cho đến khi Lý Húc Bân xuất hiện, Vương Nam Nhạc mới lấy lại bình tĩnh, bày ra vẻ mặt nghiêm túc thường ngày.

Lý Húc Bân: "Nam Nhạc, vào phòng sách nói chuyện đi."

Vương Nam Nhạc ngồi trên ghế sofa da trong phòng sách, vẻ mặt vẫn còn hơi ngơ ngẩn, dường như vẫn chưa hoàn hồn.

"Nam Nhạc?" Lý Húc Bân nhận thấy điều gì đó không ổn, "Đến nhà tôi mà cậu cũng trở nên khách sáo thế."

"Húc Bân, có chuyện này, tôi không biết có nên nói hay không." Vương Nam Nhạc cúi đầu.

Lý Húc Bân thẳng thắn: "Chuyện gì? Cứ nói đi."

Vương Nam Nhạc: "Hôm nay tôi gặp một người ở đồn cảnh sát Giang Nam."

Anh ta sẽ không vô cớ đến nhà nói một câu như vậy, đó chắc chắn là người cả hai đều biết, Lý Húc Bân đoán, có lẽ mối quan hệ còn khá khó xử. Lý Húc Bân nghiêm nghị hỏi: "Ai vậy?"

"Mạnh Trạch." Vương Nam Nhạc vừa nói ra, nhận thấy mình đang

hơi nghiến răng.

Nghe thấy cái tên này, Lý Húc Bân chỉ cảm thấy da đầu muốn nổ tung: "Nó!"

Vương Nam Nhạc cố gắng che giấu cảm xúc của mình, nhưng không kìm được, anh ta nghe thấy giọng điệu hả hê của chính mình: "Nó bị bắt rồi."

Lý Húc Bân nghĩ giọng điệu khác thường của Vương Nam Nhạc là vì bênh vực em gái mình.

Anh hỏi: "Vì sao?"

Vương Nam Nhạc kịp thời điều chỉnh, lại bày ra vẻ nghiêm túc thường ngày, lời nói ra cũng thận trọng hơn: "Hình như là vì... mại dâm."

Lúc nãy, Lý Húc Bân tiện tay đóng cửa, nhưng không đóng chặt. Dù sao anh cũng nghĩ rằng bạn mình chỉ đến nói chuyện công việc.

Âm thanh lọt ra từ khe cửa.

Lý Minh Lan định đi vệ sinh, vừa lúc đi ngang qua, nghe thấy những lời nói lọt ra từ khe cửa, cô dừng bước.

Xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh, tai cô chỉ còn lại giọng nói của Vương Nam Nhạc.

Lý Húc Bân đứng dậy đi đóng cửa.

Cửa đã khóa, Vương Nam Nhạc mới kể lại những gì đã thấy hôm nay.

*

Chiều nay, vì một vụ án, Vương Nam Nhạc đã đến đồn cảnh sát.

Xong việc, anh ta xuống tầng một.

Trước cửa có một nhóm phụ nữ tóc tai rối bời đang đứng, cúi đầu xếp thành một hàng. Trang phục của họ không phải là váy hai dây thì là váy siêu ngắn.

Vương Nam Nhạc chào hỏi viên cảnh sát bên cạnh: "Cảnh sát Lưu."

Cảnh sát Lưu đã gặp Vương Nam Nhạc vài lần, gật đầu đáp lại.

Vương Nam Nhạc đoán: "Cảnh sát Lưu, hôm nay có chiến dịch truy quét mại dâm à?"

Cảnh sát Lưu: "Nhận được báo cáo, kiểm tra đột xuất."

"Hèn gì hôm nay ở đây náo nhiệt thế. Cảnh sát Lưu, tôi đi trước đây." Vương Nam Nhạc đang định rời đi, nhưng khi quay đầu lại, anh ta nhìn thấy gì đó.

Anh ta đã ra khỏi cửa, vẫn cảm thấy có gì đó khác thường, lại quay đầu nhìn.

Người đàn ông trong góc kia trông có vẻ quen mắt.

Anh dựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhắm mắt. Gương mặt góc cạnh vẫn mang dáng vẻ của một thiếu niên.

Đồng tử Vương Nam Nhạc co rút lại, anh ta không dám chắc chắn.

Một cảnh sát khác báo cáo với Lưu Thiên Cương: "Đội trưởng Lưu, người đó không nói gì cả, hình như không nghe thấy chúng ta nói gì, hỏi gì cũng không phản ứng."

Lưu Thiên Cương: "Người trẻ tuổi thường cứng đầu. Để tôi."

*

Chính vì hôm nay gặp Mạnh Trạch, Vương Nam Nhạc mới vội vàng đến nhà họ Lý.

Anh ta trầm giọng nói: "Năm đó gây ra chuyện lớn như vậy, có thể thấy cậu ta là loại người không kiềm chế được dục vọng."

Lý Húc Bân lại bình tĩnh: "Chuyện đã qua rồi, người này không còn liên quan gì đến nhà chúng ta nữa. Chỉ trách Minh Lan không biết nhìn người."

Lý Minh Lan áp sát vào cửa, nghe rõ toàn bộ cuộc trò chuyện trong phòng sách.

Năm lớp 12, cô đã nói với Chu Phác Ngọc rằng Mạnh Trạch là một thiếu niên tuyệt vời.

Nhiều năm trôi qua, cô chưa bao giờ phủ nhận ấn tượng ban đầu về Mạnh Trạch.

Dường như chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi, giấc mơ thời niên thiếu đã tan vỡ.

Lý Thâm thấy cô mình như đang làm chuyện lén lút, liền chạy đến.

Lý Minh Lan chớp mắt, hoàn hồn. Thấy Lý Thâm sắp lên tiếng, cô vội vàng làm động tác "suỵt".

Lý Thâm nghi ngờ trong lòng.

Nhưng phản ứng rất nhanh, che miệng lại, để lộ đôi mắt giống hệt Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan nhìn đôi mắt ấy, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lý Thâm lại dùng tay kia che mắt. Cậu bé vẫn luôn nhớ lời Lý Minh Lan, khi chơi trốn tìm, đừng để ai phát hiện ra đôi mắt của mình.

Lý Minh Lan bước tới bế con trai lên, rời khỏi phòng sách, ra ban công.

Cô ôm chặt con trai: "Vẫn là Thâm ngoan nhất."

Lý Thâm không thể cử động, bị cô ôm chặt vào cổ, cậu bé gọi cô: "Cô ơi."

Lý Minh Lan xoa đầu con trai: "Thâm làm xong bài tập chưa?"

Đầu bị giữ chặt, Lý Thâm không thể gật đầu, chỉ ậm ừ đáp lại một tiếng.

Cô nới lỏng lực tay, mới phát hiện lòng bàn tay mình toàn là mồ hôi. Cô nhẹ nhàng vỗ lưng con trai: "Thâm, con không được học theo những điều xấu."

Không được giống bố của cậu bé, nhưng phải học theo mẹ cậu bé sao? Cũng không được.

Bởi vì Lý Minh Lan là một kẻ ngốc.

Lý Thâm kiên định nói: "Con học theo bố, con không học theo điều xấu."

"Đúng rồi, con phải giống anh trai cô.” Sống đàng hoàng, bình dị cả đời. Không làm những chuyện khác người, không chơi những trò kinh thiên động địa.

*

Vương Nam Nhạc ra khỏi phòng sách, thấy Lý Minh Lan đang bế con

dỗ dành.

Cô đã sinh con, nhưng vóc dáng vẫn mảnh mai như liễu.

So sánh thì, năm năm qua anh ta già đi rất nhanh. Cô chưa kết hôn đã sinh con, đi du học, cuộc đời cô không có dấu chân của anh ta.

Anh ta biết, cô và Mạnh Trạch không còn khả năng, nhà họ Lý sẽ không cho phép cô ở bên một người đàn ông phóng đãng như vậy.

Về thân thế của Lý Thâm, Vương Nam Nhạc là người duy nhất biết ngoài gia đình họ Lý.

Chính vì vậy, lập trường của Vương Nam Nhạc càng thêm khó xử. Anh ta chúc phúc cho Lý Minh Lan có một cuộc sống hạnh phúc, nhưng người đàn ông của cô tuyệt đối không thể là Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch còn táo bạo hơn cả Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan liếc thấy bóng người phản chiếu trên kính cửa sổ, quay đầu lại, thấy Vương Nam Nhạc, cô mỉm cười rạng rỡ: "Anh Nam Nhạc, anh phải về rồi à."

Vương Nam Nhạc trấn tĩnh lại: "Mai đi công tác, tối nay anh phải về tăng ca."

Lý Húc Bân: "Nam Nhạc, để tôi tiễn cậu xuống nhé."

Đợi hai người đi khỏi, nụ cười trên mặt Lý Minh Lan nhạt dần.

Mạnh Trạch mại dâm? Anh đang tuổi sung mãn, không phải là không có khả năng. Nhưng vì anh là Mạnh Trạch, cô lại khó tin.

"Cô ơi, con mệt rồi." Lý Thâm bị cô ôm càng lúc càng chặt, cậu bé lẩm bẩm, muốn xuống khỏi lòng cô.

Lý Minh Lan đặt con trai xuống, sau đó gọi điện thoại cho Mạnh Trạch.

Anh tắt máy.

Cô không thể nghe theo lời nói một phía.

*

Mũ và khẩu trang là lớp giáp kín mít.

Trong gương, Lý Minh Lan chỉ lộ ra đôi mắt đen láy, cô nhẹ nhàng ấn vành mũ xuống, rồi tháo khẩu trang ra.

Cô thản nhiên nói: "Anh, em hẹn gặp một người bạn."

Ánh mắt Lý Húc Bân sâu thẳm, thoáng suy tư.

Lý Thâm tựa vào Lý Húc Bân, nghiêng đầu nhìn cô.

"Là một người bạn về nước cùng em, cô ấy ở một mình trong khách sạn, đói bụng mà không tìm được quán ăn nào ngon." Lý Minh Lan nói dối mà thần sắc tự nhiên, giờ đội thêm chiếc mũ, càng thêm ung dung.

Sau khi sinh con, tính cách cô đã thay đổi, vừa về nước đã bận rộn với con. Lý Húc Bân cũng hy vọng em gái có những mối quan hệ riêng, dù cô đã làm mẹ. Anh gật đầu: "Đi đi, Thâm giao cho anh."

"À đúng rồi, anh, đưa chìa khóa xe cho em, tối nay em lái xe ra ngoài."

"Về sớm đấy, đừng chơi muộn quá." Lý Húc Bân ném chìa khóa xe cho cô.

Ánh sáng vẽ một đường cong trên không trung, rơi vào lòng bàn tay

Lý Minh Lan: "Anh, em đi trước đây."

Cửa vừa đóng lại, nụ cười trên mặt cô biến mất.

*

Xe dừng lại đối diện đồn cảnh sát Giang Nam.

Lý Minh Lan nắm chặt vô lăng, chần chừ không nhúc nhích.

Cho dù cô vào trong cũng chưa chắc gặp được Mạnh Trạch.

Có lẽ, cô nên đợi anh ra.

Nhưng lần này cô về nước sẽ không ở lâu, có lẽ, cô sẽ không đợi được anh ra.

Cô tắt máy xe. Vẫn ngồi bên trong, người và xe như một bức tượng đứng giữa quảng trường.

Cô không tin lời Vương Nam Nhạc. Nhất định phải tự mình đến xem.

Mặt trời lặn xuống núi, đèn neon xung quanh lần lượt sáng lên. Ánh đèn rực rỡ.

Chỉ có ánh đèn của đồn cảnh sát tĩnh lặng và lạnh lẽo.

Lý Minh Lan xuống xe. Đứng ở ngã tư đường rất lâu.

Nếu cô gặp Mạnh Trạch dưới ánh sáng, có lẽ sẽ không nhịn được mà mắng anh.

Vũng nước bẩn dưới đất không soi được gương mặt cô. Nhưng cô biết biểu cảm của mình cứng đờ.

Lý Minh Lan kéo vành mũ xuống, đeo khẩu trang, sau một hồi lâu,

chậm rãi bước tới. Như thể đang thong thả dạo bước sau bữa ăn.

Cảnh sát gác cổng hỏi.

"Tôi bị mất ví, đến báo án." Giọng nói của Lý Minh Lan vọng ra từ chiếc khẩu trang kín mít.

Cảnh sát ra hiệu cho cô vào trong.

Hình như lần này bắt được khá nhiều người, bên cạnh cửa còn có một nhóm đàn ông, phụ nữ đang đứng.

Lý Minh Lan nhìn qua, ánh mắt dừng lại vài giây trên chiếc váy đỏ của một người phụ nữ.

Trong số quần áo mà Dư Minh Hi chuẩn bị có một chiếc váy kiểu này, cũng màu đỏ tươi.

Dư Minh Hi toàn mặc đồ hiệu, chắc hẳn người phụ nữ bị bắt hôm nay không phải dạng vừa.

"Đỗ Nặc." Một tiếng gọi nghiêm nghị vang lên từ bên trong.

Người phụ nữ mặc váy đỏ hốt hoảng ngẩng đầu, cắn môi, không dám trả lời.

Cảnh sát gọi lại: "Đỗ Nặc."

"Có tôi." Người phụ nữ mặc váy đỏ rụt rè đáp lại.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 92

Lý Minh Lan tiến lại gần cửa, cô nghe thấy tiếng trống dồn dập trong lòng, từng tiếng "thình thịch thình thịch" vang lên bên tai, màng nhĩ như muốn vỡ ra, đầu óc cô như muốn nổ tung.

Bên trong còn có một nhóm người đang đứng.

Trong đó có một người cao gầy, dáng người dong dỏng.

Có những lúc, Lý Minh Lan thật sự hận chính mình, cô luôn có thể nhận ra Mạnh Trạch ngay lập tức, dù chỉ là bóng lưng của anh.

Cô thật ngốc nghếch, Vương Nam Nhạc làm luật sư bao nhiêu năm, logic chặt chẽ, sao có thể sai được?

Một viên cảnh sát đi ra, nói với một người khác: "Anh sang đó thẩm vấn đi."

Viên cảnh sát chú ý đến cô: "Xin hỏi cô có việc gì?"

Lý Minh Lan vỗ nhẹ vào túi quần: "Đồng chí cảnh sát, xin lỗi. Tôi tưởng ví mình bị mất, bây giờ mới phát hiện ra nó vẫn ở trong túi quần. Làm phiền anh rồi."

Cô vội vã bỏ chạy.

Nhưng Lý Minh Lan bây giờ cẩn thận hơn so với sáu năm trước, giữa những suy nghĩ hỗn loạn, cô vẫn giữ được bình tĩnh, có lẽ đâu đó có hiểu lầm.

Trong trạng thái hồn vía lên mây như vậy, cô không tiện về nhà anh trai.

Cô không biết đi đâu, lại đến nhà Mạnh Trạch.

Chiếc chìa khóa định trả lại trước đây vẫn còn ở chỗ cô.

Lý Minh Lan mở cửa, nhìn thấy chiếc đèn lồng nhỏ treo ở lối vào.

Trong tủ giày có dép của cô, trên ghế sofa có quần áo của cô.

Cô đã rời đi lâu như vậy, nhưng nơi đây vẫn lưu lại dấu vết cuộc sống của cô.

Mạnh Trạch vẫn còn nhớ đến cô.

Lý Minh Lan dựa vào tường ở lối vào một lúc lâu, mới nhận ra mình chỉ đang quan sát nhờ ánh trăng.

Khi mặt trăng khuất sau đám mây đen, xung quanh tối đen như mực.

Cô bật đèn lên.

Chiếc đèn lồng nhỏ ở lối vào, quần áo trên ghế sofa không phải là ảo giác của cô.

Nhưng trên ghế ăn lại treo một chiếc váy không phải của cô.

Trùng hợp thay, trong số quần áo mà Dư Minh Hi dọn dẹp cũng có một chiếc giống hệt như vậy.

Lý Minh Lan nhớ lại lời Dư Minh Hi nói về việc bán quần áo, đột nhiên nghĩ, những bộ quần áo này có phải là của Dư Minh Hi không? Nếu không thì sao lại trùng hợp như vậy.

Một khi nghi ngờ nảy sinh, nó sẽ như nấm mọc sau mưa, bén rễ, nảy mầm và phát triển mạnh mẽ.

Lý Minh Lan bắt đầu tìm kiếm dấu vết của người khác trong căn nhà này.

Cô phát hiện một chiếc váy ngủ hai dây ở góc phòng.

Hai bên dây áo dài ngắn không đều, bên ngắn được thắt nút.

Trí nhớ Lý Minh Lan không tốt lắm, nhưng cô vẫn nhớ, sáu năm trước, Dư Minh Hi đã mặc chiếc váy ngủ này.

Lý Minh Lan bình tĩnh lại, tìm kiếm từng ngóc ngách một.

Cô kiểm tra gối của Mạnh Trạch.

Vỏ gối và ga trải giường đều đã được giặt sạch sẽ.

Cô buộc tóc lên, cẩn thận tìm kiếm trong khe sofa, cô cực kỳ kiên nhẫn, ánh mắt từ từ lướt qua, cuối cùng phát hiện ra một sợi tóc xoăn dài.

Người phụ nữ mặc váy đỏ ở đồn cảnh sát có mái tóc xoăn dài, nhuộm màu nâu vàng.

Giống hệt với màu của sợi tóc này.

Lý Minh Lan ghét nhất làm bài tập toán, đầu óc cô không nhanh nhạy, tư duy logic rất kém.

Nhưng khi cô quấn sợi tóc quanh ngón tay, cô lại hiểu ra sợi tóc này, những chiếc váy này.

Lý Minh Lan ra ban công, ném sợi tóc đi.

Trong không khí ngột ngạt, cô gọi cho Dư Minh Hi.

Dư Minh Hi cười nhẹ: "Minh Lan, về nước rồi à? Chị vừa mới thảo luận chuyện váy cưới với mẹ chồng tương lai."

"Chị Hi, làm phiền chị rồi. Em xin lỗi." Giọng nói của Lý Minh Lan như phủ một lớp gỉ sắt: "Quần áo chị dọn dẹp trước đây, có bán lại không?"

"Có chứ. Có vài bộ chị chỉ mặc một hai lần, bỏ đi thì tiếc quá, nên chị đã đăng lên chợ đồ cũ." Dư Minh Hi hỏi, "Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?"

"Chị Hi, hôm nay em gặp một người phụ nữ, cô ấy mặc một chiếc váy đỏ giống hệt của chị." Lý Minh Lan dừng lại, "Cô ấy tên là Đỗ Nặc."

"Đỗ Nặc à." Dư Minh Hi nói, "Cô ấy đã mua vài chiếc váy."

"Còn gì nữa không?"

Dư Minh Hi suy nghĩ một chút: "Còn một chiếc váy ngủ. Chị không muốn bán, hơn nữa lại bị đứt một bên dây áo, nhưng cô ấy rất thích, nên chị đã tặng cho cô ấy."

Lý Minh Lan im lặng.

Dư Minh Hi hỏi: "Minh Lan, có chuyện gì vậy?"

"Không có gì. Chị Hi, chúc chị trăm năm hạnh phúc."

Lý Minh Lan khẽ khàng đóng cửa, khi dùng chìa khóa xoay ổ khóa, đầu ngón tay cô vẫn còn hơi run.

Cô gặp bà cụ hàng xóm trên cầu thang.

Bà cụ đi lại còn nhanh nhẹn hơn cả cô.

Khi lướt qua nhau, Lý Minh Lan hỏi: "Bà ơi, anh ấy vẫn về muộn như vậy sao?"

Bà cụ bước lên một bậc thang, dừng lại, nói: "Phải đấy. Vòng tròn xã giao của cậu thanh niên đó rộng hơn trước rồi."

Vậy là Mạnh Trạch thực sự đã mở rộng vòng tròn xã giao.

Lý Minh Lan không hỏi thêm nữa.

Lần chia tay năm lớp 12 quá vội vàng, lần này, cô muốn nói rõ ràng với anh, đừng để đến lúc gặp lại mới hối tiếc về kỷ niệm chia tay.

*

Ngày hôm sau, Lý Minh Lan cùng gia đình anh trai ra sân bay đón bố mẹ.

Cô cùng mọi người ăn trưa, nói cười vui vẻ.

Sau bữa ăn, cô bế con trai, đưa cho cậu bé khối rubik mua trên đường về, tiện thể hướng dẫn cách chơi.

Lý Thâm ngồi trên thảm cạnh bàn trà, chống cằm, đếm màu sắc của khối rubik, nói: "Cô ơi, con biết chơi rồi."

"Thật sao?" Lý Minh Lan cười, "Thâm, con chơi thử xem."

Cô liên lạc với Mạnh Trạch, vẫn là giọng nói tự động: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Lúc này, Lý Thâm giơ cao khối rubik, nói với bà Lý đang đi tới: "Bà nội, con biết chơi rubik rồi."

Bà Lý bế cậu bé lên, cười không ngậm được miệng: "Thâm của bà giỏi quá."

Lý Minh Lan nghĩ, cả nhà họ Lý đều biết, trí thông minh của Lý Thâm không phải di truyền từ cô.

Nhưng cũng có câu nói, thông minh bị thông minh hại.

Liệu Mạnh Trạch có thể thoát khỏi rắc rối hay không, vẫn là một ẩn số.

Vu Ly pha trà, đang định bưng khay trà đến cho cô và chồng.

Nhưng bị Lý Thâm kéo váy: "Mẹ, con muốn ngủ."

Lý Thâm có thói quen ngủ trưa, cậu bé chỉ cho "mẹ" của mình ở bên cạnh khi ngủ.

Lý Minh Lan thấy con trai dụi mắt, đứng dậy: "Để em bưng trà cho."

Vu Ly bế Lý Thâm lên: "Chị dỗ con ngủ."

Lý Minh Lan cười với Vu Ly: "Chị dâu, thật ra hồi đó em còn nghĩ, nếu em thi đại học không đỗ, em sẽ đi làm phục vụ, chuyên bưng bê trà nước."

Ông Lý và Lý Húc Bân đang đánh cờ.

Lý Minh Lan chưa đến cửa đã nghe bố nói: "Dạo này công ty bố xoay sở vốn không được, con ứng trước học phí năm mới cho em gái con đi, bố viết giấy nợ cho con."

Lý Húc Bân: "Bố, giữa chúng ta không cần giấy nợ."

Bố Lý: "Cha con rõ ràng từng khoản."

Lý Húc Bân: "Minh Lan cũng là em gái con, con sẽ không để em ấy bỏ học giữa chừng."

"Con bé tính tình trẻ con." Ông Lý cười, "Chắc trong lòng nó đang trách bố gửi nó ra nước ngoài đấy."

Lý Minh Lan cong mày, sao cô có thể trách bố mẹ được? Rõ ràng là cô, đứa con gái này đã gây ra họa.

Lý Húc Bân dịu dàng nói: "Minh Lan không ngốc, nó biết bố làm vậy là vì muốn tốt cho nó. Hơn nữa, Minh Lan đã ở nước ngoài rèn luyện mấy năm, giờ đã là thiếu nữ trưởng thành rồi."

Lý Minh Lan cúi đầu, rồi ngẩng lên, trên mặt nở nụ cười, cô gõ cửa: "Bố, anh, chị dâu pha trà rồi."

Ông Lý và Lý Húc Bân rất ăn ý, dừng chủ đề về học phí.

*

Buổi tối, Lý Minh Lan xuống lầu ngồi ở chòi nghỉ mát.

Cô lại gọi cho Mạnh Trạch một lần nữa. Cô nghĩ mình lại sắp nghe thấy giọng nói tự động.

Nhưng điện thoại lại đổ chuông.

Khoảnh khắc đó, tim cô như bị bóp nghẹt, đau nhói.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng đàn ông: "A lô."

Không phải Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan lạnh lùng hỏi: "Anh là ai?"

Đối phương ngẩn ra: "Tôi họ Tạ, anh em với Mạnh Trạch, lễ phép thì gọi tôi là anh Tạ."

"Mạnh Trạch đâu?"

"Cậu ấy không tiện nghe máy." Anh Tạ nói, "Cô có gì thì tôi chuyển lời cho."

Lý Minh Lan bình tĩnh hỏi: "Anh ấy ở đâu?"

Anh Tạ thở dài: "Cậu ấy tạm thời... không thể nghe điện thoại."

"Khi nào anh ấy rảnh? Tôi muốn nói chuyện với anh ấy."

"Chuyện này à... tôi cũng không biết." Anh Tạ chỉ biết thở dài. Sau một tiếng thở dài, anh Tạ chậm rãi nói: "Cô gái, nếu cô có thể đợi, thì cứ đợi cậu ấy. Nếu cô không thể đợi, thì đừng đợi nữa. Tôi nghe cậu ấy nói, cô là một cô gái xinh đẹp, còn có cả thiếu gia theo đuổi, người ta nói, vì tình mà khổ sở là điều tối kỵ, biển rộng trời cao mặc cô bay."

"Tại sao Mạnh Trạch không tự nói với tôi?"

"Nếu cậu ấy có thể nói với cô, thì tôi đứng đây làm gì? Cô gái, nói thật với cô, tôi chỉ là người truyền tin." Tiếng thở dài của anh Tạ hòa vào gió, lại từ phương xa truyền đến tai cô, "Cậu ấy muốn cô... đừng đợi nữa."

Nhìn qua những tòa nhà cao tầng, Lý Minh Lan thấy những ngọn núi nhấp nhô phía xa, trùng điệp.

Vầng trăng tròn duy nhất đứng trên đỉnh núi nhọn, nhưng lại bị những vết đen xù xì xé thành những vết nứt chằng chịt.

Cô hít sâu một hơi, đột nhiên cười: "Anh Tạ, anh nói với Mạnh Trạch, tôi sẽ không đợi anh ấy."

Lý Minh Lan đi lên lầu, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng bố mình ở phía xa.

Nửa người ông khuất sau hàng cây.

Lý Minh Lan chậm rãi đi tới, nghe thấy bố đang nói chuyện điện thoại mới biết, hóa ra không chỉ có mình cô đến đây để tránh mặt người nhà nói chuyện điện thoại.

Cô quay người định rời đi, lại nghe bố nói: "Thật sự xin lỗi. Năm nay công ty thu hồi vốn không tốt, chuỗi vốn của tôi bị đứt. Tôi không còn cách nào khác, mới phải nhờ anh giúp đỡ."

Lý Minh Lan sững sờ tại chỗ.

Bố luôn là bầu trời của cô, cô chưa bao giờ nghĩ đến ngày bố cũng gặp khó khăn.

Trong tình hình kinh tế như vậy, bố cũng chưa từng oán trách đứa con gái vô dụng là cô, ông không đủ khả năng chi trả khoản chi phí du học khổng lồ, nhưng lại nhờ anh trai gánh vác.

Lý Minh Lan suýt nữa đã nói với bố, cô sẽ không học nữa.

Tuy nhiên, nếu cô không học nữa, mới thực sự phụ lòng những năm tháng du học trước đây.

Sự trưởng thành của những năm qua đều là tự lừa dối bản thân.

Nghĩ lại, lúc bố mẹ và anh trai giúp cô giải quyết hậu quả năm đó, chắc hẳn họ đã đau lòng đến nhường nào.

Giấc mơ đẹp của cô, nên tỉnh giấc rồi.

*

Lý Minh Lan lặng lẽ lên lầu, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Về đến nhà anh trai, cô cười đùa với con trai, cho đến khi con trai ngủ, cô mới về phòng mình.

Đóng cửa lại.

Cô đứng trong bóng tối một lúc lâu.

Cô đã vấp ngã hai lần vì cùng một người, nói ra ai mà không chê cô ngốc chứ.

Lý Minh Lan bật đèn lên.

Dưới ánh đèn, cô chớp mắt, lập tức kéo ngăn kéo ra.

Ngăn kéo vẫn giữ nguyên trạng thái khi Lý Minh Lan rời đi, tất cả đều là những thứ liên quan đến Mạnh Trạch.

Ảnh chụp chung của hai người rất ít, hơn nữa anh luôn mang vẻ mặt thờ ơ, nhưng cô vẫn coi chúng như báu vật.

Cô đã scan những bức ảnh đó, lưu trong điện thoại, còn ảnh thật thì để trong chiếc hộp nhỏ này.

Toàn là sai lầm.

Lý Minh Lan mở nắp hộp, lật mặt sau những bức ảnh chụp chung của cô và Mạnh Trạch. Cô cầm một tấm lên, từ từ xé ra, xé thành hai mảnh, bốn mảnh, tám mảnh.

Một mảnh giấy rơi xuống, lật lại, để lộ nửa khuôn mặt của Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan nhặt lên.

Khuôn mặt con trai cô cũng đẹp như vậy.

Cô dùng móng tay cào nhẹ lên giữa trán anh, sau đó, lật mặt sau lại, rồi xé nát.

Cuối cùng, trong chiếc hộp nhỏ chỉ còn lại những mảnh giấy vụn như những bông tuyết.

Lý Minh Lan đột nhiên nhớ đến bức ảnh tốt nghiệp.

Đó coi như là bức ảnh chụp chung đầu tiên của cô và Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch đứng sau cô, nhắm mắt khi chụp ảnh.

Lý Minh Lan lấy kéo, chậm rãi cắt đầu và thân của anh ra, từng chút từng chút một.

Cô không còn chờ đợi điện thoại của Mạnh Trạch nữa, cô cũng đã vứt bỏ kỷ niệm về Mạnh Trạch.

*

Lý Minh Lan không còn nhận được tin tức gì từ Mạnh Trạch nữa.

Cô trang điểm lộng lẫy tham dự đám cưới của Dư Minh Hi.

Cô và Dư Minh Hi không có bạn chung, cô ngồi một mình, nhưng lại thu hút sự chú ý của hai người đàn ông.

Cô không cảm thấy hả hê khi trả thù Mạnh Trạch, ngược lại, cô chỉ cảm thấy chán nản, đối xử rất lạnh nhạt với hai người đàn ông đó.

Lý Minh Lan dường như đã giác ngộ được sự đời chỉ sau một đêm, nhưng lại chứng kiến một đôi cô dâu chú rể bước vào cuộc sống hôn nhân đầy cam kết.

Cô chân thành chúc mừng: "Trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long."

Dư Minh Hi bận rộn với những nghi lễ rườm rà, Lý Minh Lan không có cơ hội nói chuyện với cô ấy.

Cô nhìn đôi dâu rể trên sân khấu, chân thành chúc phúc: "Bách niên giai lão, vĩnh kết đồng tâm."

Ngày hôm sau, Lý Minh Lan sẽ ra nước ngoài.

Nhà họ Lý tiễn cô ra sân bay.

Lý Minh Lan ôm bố thật chặt: "Bố, con nhất định sẽ học hành chăm chỉ."

Ông Lý vỗ lưng con gái: "Tự chăm sóc bản thân nhé."

Lý Minh Lan ôm từng người thân của mình, cuối cùng cúi xuống, bế con trai lên cao: "Thâm, phải nghe lời ông bà bố mẹ nhé."

Lý Thâm lắc lắc đôi chân nhỏ: "Tạm biệt cô."

Cô hôn lên má cậu bé.

Lý Minh Lan lại một mình kéo vali qua cửa kiểm tra an ninh.

Cô ngồi xuống, biết lần này sẽ không có bất ngờ nào xuất hiện bên cạnh mình nữa.

Những người trong album ảnh điện thoại cũng đã được xóa sạch, giờ chỉ còn lại gia đình cô.

*

Trong kỳ nghỉ hè, có một số sinh viên đã về nước, nhưng khoảng cách địa lý không thể ngăn cản những câu chuyện phiếm trên mạng.

Khi Lý Minh Lan trở lại trường, dư âm của bài đăng hot trên diễn đàn vẫn còn đó.

Mọi người đều đang xúi giục chủ thớt đăng bằng chứng.

Chủ thớt biến mất tăm.

Dần dần, mọi chuyện lắng xuống. Bài đăng vẫn còn đó, chỉ là mọi người không còn hứng thú bình luận nữa.

Diêu Hi Tân vẫn liên hệ với quản trị viên, yêu cầu xóa bài.

Quản trị viên nể mặt anh ta, bài đăng bị xóa, mọi chuyện kết thúc.

Diêu Hi Tân nói: "Chỉ là hù dọa suông thôi."

"Đây là một người bạn hiếm có. Gia thế hoàn hảo, giáo dục hoàn hảo, tài mạo song toàn, không chê vào đâu được." Lý Minh Lan nói với Thôi Bội Di như vậy.

Thôi Bội Di hỏi: "Sự quan tâm của anh ấy có làm cậu cảm động không?"

Lý Minh Lan lắc đầu. Cô vẫn đang trong giai đoạn thất vọng về đàn ông, lòng như nước lặng.

Đúng lúc đó, Thôi Bội Di có một thực tập sinh đồng nghiệp nghỉ việc, cô ấy mời Lý Minh Lan vào công ty thời trang.

Lý Minh Lan đồng ý ngay.

Diêu Hi Tân hoàn thành chương trình học, sắp về nước. Trước khi đi, anh ta mời Thôi Bội Di và Lý Minh Lan ăn tối.

Anh ta hỏi về dự định của hai người.

Thôi Bội Di cười lớn: "Tôi và Minh Lan sẽ làm nên sự nghiệp trên đất khách quê người."

Diêu Hi Tân nhỏ giọng hỏi: "Minh Lan không về nước sao?"

"Tôi phải kiếm tiền." Lý Minh Lan nhấp vài ngụm rượu, "Người đàn ông của tôi biến mất rồi, tôi phải kiếm thật nhiều tiền."

Thôi Bội Di cười: "Mong ước tầm thường."

Men rượu làm má Lý Minh Lan ửng đỏ, giọng nói cô hơi mơ hồ: "Tôi rất ngốc. Sau khi bố mẹ anh trai che chở cho tôi một bầu trời, tôi lại tưởng rằng có một người đàn ông khác có thể tiếp tục che chở cho tôi."

"Tôi rất ghét đi nước ngoài, tôi rất ghét đến những nơi xa lạ. Nhưng đôi khi, tôi chỉ muốn chạy trốn ra nước ngoài, đến một quốc gia xa lạ nào đó cũng được, ở đó không ai quen biết tôi cả." Lý Minh Lan không biết mình đang nói về quá khứ hay tương lai. "Tôi sẽ làm nên sự nghiệp nơi đất khách quê người."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 93

Thôi Bội Di chống lại sự quản giáo của bố mẹ, nhất quyết ở lại nước ngoài.

Lý Minh Lan là đối tác, đương nhiên cũng ở lại.

Lý Húc Bân nghe nói Lý Minh Lan muốn khởi nghiệp ở nước ngoài, hỏi: "Minh Lan, em thật sự muốn ở lại đó sao?"

Lý Minh Lan: "Anh, em muốn làm việc."

Lý Húc Bân nghĩ em gái lo lắng về nước sẽ không tìm được việc làm: "Em yên tâm, anh đã sắp xếp cho em rồi."

Lý Minh Lan: "Em không thể mãi núp dưới bóng của anh và bố mẹ mãi được."

Ông Lý: "Ngoài kia mưa to gió lớn, lông vũ của Minh Lan nhà chúng ta trắng muốt nhẹ nhàng, không chịu nổi mưa gió đâu."

Bố vẫn coi cô là trách nhiệm của mình, Lý Minh Lan suýt nữa rơi nước mắt: "Bố, con có mục tiêu phấn đấu của riêng mình, con hy vọng bố ủng hộ con, giống như bố vẫn luôn ủng hộ con vậy." Sau này, cô sẽ là cây đại thụ che chở cho bố mẹ và anh trai.

Ông Lý mỉm cười an ủi: "Minh Lan, con thấy mình làm được thì bố sẽ ủng hộ con. Cả nhà mãi mãi là hậu phương vững chắc của con."

Thôi Bội Di có khả năng giao tiếp tốt, thường xuyên lui tới giới thượng lưu để bàn chuyện đầu tư.

Lý Minh Lan có năng khiếu nghệ thuật, thức đêm vẽ bản thiết kế.

Hai nàng công chúa luôn được nuông chiều đã học được cách lăn lộn trong xã hội. Khởi nghiệp ở nước ngoài, khó khăn không cần phải nói, hai người suýt nữa đã bỏ cuộc giữa chừng.

May mắn thay, Thôi Bội Di quen biết một thương nhân Trung Quốc.

Nhờ sự giúp đỡ của vị thương nhân này, hai người mới thành lập được công ty.

Thương nhân này là người miền Nam, học cấp hai ở Nham Nguy, cũng coi như là bạn học của Lý Minh Lan. Anh ta hơn Lý Minh Lan vài khóa, còn quen biết một vài cựu học sinh trường trung học Nham Nguy.

Trong lúc trò chuyện, Lý Minh Lan được biết, anh ta quen biết một cặp đàn anh đàn chị làm việc ở ngân hàng.

Anh ta cho biết: "Hai người họ đều đã nghỉ việc ở ngân hàng, nghe nói là do cho vay sai quy định, bị xử phạt."

Năm đó Mạnh Trạch từng than thở thiếu vốn. Có lẽ, sự sa ngã của anh bắt đầu từ việc đam mê tiền bạc.

Chàng trai trẻ đã bị hủy hoại.

Lý Minh Lan nghe xong chỉ cười, không để tâm.

Công ty của bố đã vượt qua khó khăn.

Khi công ty đạt được thành tích đáng kinh ngạc, Lý Minh Lan nhìn lại quá khứ, biết rằng mình đã vượt qua được. Cô từng nghĩ mình sẽ trở thành một họa sĩ vĩ đại. Không ai ngờ được, cô lại đứng vững ở nước ngoài, trở thành người được giới thời trang săn đón.

Thời gian của Lý Minh Lan dần dần thoải mái hơn, muốn về nước thì về nước.

Khi Lý Thâm học tiểu học, cậu bé còn khá thân thiết với cô. Lên cấp hai, cậu bé càng ngày càng ít nói.

Trong lúc bận rộn, Lý Minh Lan nhớ con trai, gọi điện thoại cho cậu bé để chia sẻ những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Ví dụ như, có một nghệ sĩ đường phố có thể hát những giai điệu Trung Quốc, là bài hát thịnh hành mà cô thường nghe.

Không biết có phải con trai đang trong tuổi nổi loạn hay không, cậu bé thấy chán.

Hôm đó, sau khi cúp máy, Lý Minh Lan lại đi nghe nghệ sĩ đường phố hát.

Chán ở chỗ nào chứ? Hay lắm mà. Cô còn hát theo: "Hừ hừ ha hừ."

Cô hỏi con trai: "Cuộc sống ở trường cấp hai thế nào?"

"Cũng được." Hai chữ ngắn gọn lạnh lùng.

Người đó cũng thích hai chữ này. Dù anh đứng nhất lớp, anh cũng chỉ hờ hững nói: "Cũng được."

Hồi tưởng xong, cô mỉm cười. Con trai đã học cấp hai rồi, vậy mà cô vẫn còn nhớ lời của người đó. Cô tự giễu: "Thật là nhạt nhẽo."

Cô thà rằng con trai học theo sự già dặn của anh trai cô, còn hơn thừa nhận gen của người đó quá mạnh.

Vu Ly hiểu được nỗi nhớ của Lý Minh Lan, nên thường xuyên gửi ảnh của Lý Thâm.

Lý Minh Lan lưu ảnh vào thư mục ẩn. Không ai biết cô có con trai, cô chỉ có thể âm thầm ngắm nhìn con trai lớn lên.

Lý Thâm nói chán ngày càng nhiều, Lý Minh Lan nhận ra mình và con trai đã xa cách, cô cần một thứ gì đó để duy trì mối quan hệ giữa hai người.

Một ngày nọ, cô nhìn thấy một chiếc đồng hồ trong buổi đấu giá từ thiện. Mặt đồng hồ được thiết kế độc đáo, do một nhà thiết kế người Hoa chế tác.

Nhà thiết kế này tên là Lôi Dư Âu.

Cô liên lạc với anh ta, nhờ anh ta thiết kế một cặp đồng hồ đôi.

Lôi Dư Âu tính tình kiêu ngạo, thẳng thừng từ chối.

Cho đến khi Lý Minh Lan gặp anh ta tại lễ hội thời trang.

Thái độ của Lôi Dư Âu thay đổi 180 độ, trò chuyện với cô một lúc, nói thẳng là rất hợp ý.

Lý Minh Lan đặt làm một cặp đồng hồ đôi. Kiểu nữ là của cô, còn kiểu nam, cô muốn tặng cho con trai yêu quý của mình.

Đã đặt làm, nhưng cô chưa thanh toán.

Lôi Dư Âu nhiệt tình nói: "Không biết liệu có thể mời cô thiết kế một bộ váy cưới cho vợ tương lai của tôi không?"

Lý Minh Lan mỉm cười: "Đương nhiên rồi."

Lôi Dư Âu mãi vẫn chưa gặp được ý trung nhân. Không có vợ sắp cưới, không cần váy cưới. Lý Minh Lan vẫn luôn nợ anh ta ân tình này.

*

Lý Minh Lan đặt cặp đồng hồ đôi vào hộp quà, thắt một chiếc nơ to, rồi về nước.

Nhớ nhung lâu ngày, cô không ngờ khi gặp lại con trai, nước mắt lại lưng tròng.

Con trai càng ngày càng cao lớn, hơn nữa cậu bé còn đứng nhất lớp trong kỳ thi cuối kỳ.

Người làm mẹ nào mà không vui mừng đến rơi nước mắt.

Tặng quà là lẽ thường tình phải không?

Nhưng Lý Thâm không nhận món quà đắt tiền như vậy. Phải nhờ Vu Ly thuyết phục, cậu bé mới chịu nhận chiếc đồng hồ.

Cậu bé chỉ biết đóng cửa làm bài tập.

Đài truyền hình Hong Kong đang phát lại phim "Thần điêu đại hiệp" phiên bản 1995, Lý Minh Lan rảnh rỗi, ngồi xem tivi để giết thời gian.

Cô không còn hát bài hát chủ đề của "Anh hùng xạ điêu" nữa, cô hát theo từng tập của "Thần điêu đại hiệp", cất cao giọng: "Có ta có nàng, giúp người gặp nạn!"

Lý Thâm đương nhiên nghe thấy, nhưng vẫn không biểu cảm.

Mấy ngày trôi qua, Lý Minh Lan và con trai rất ít giao tiếp.

Cô không nhịn được, gõ cửa phòng cậu bé: "Thâm, con đang làm bài tập à?"

"Con làm xong rồi." Lý Thâm không còn là cậu bé mũm mĩm đáng yêu nữa.

Lý Minh Lan thấy con trai đang đọc sách triết học, gật đầu: "Cũng đúng, con là thiên tài mà, trước đây cô làm bài tập phải mất cả buổi tối, có khi cả đêm cũng không xong, hôm sau đến trường phải hỏi bạn học sinh giỏi của lớp."

Cô chia sẻ với cậu bé về quá khứ: "Cậu ấy giỏi lắm, nhắm mắt làm bài cũng giỏi hơn cô."

Cô ngồi lên giường Lý Thâm.

Gối, ga trải giường, vỏ chăn, tất cả đều đơn giản, màu trắng, màu xám nhạt.

Cô nghĩ, thông thường, người làm mẹ đều phải dọn dẹp giường chiếu cho con cái. Nhưng cô chưa bao giờ ngủ chung giường với cậu bé.

Hèn gì con trai lại xa cách với mình. Cô đã bỏ lỡ quá trình trưởng thành của con trai, và cũng sẽ bỏ lỡ tất cả mọi thứ của cậu bé trong tương lai.

Lúc này, cô có chút không cam tâm khi chỉ làm một người cô.

Lý Thâm hỏi: "Cô có việc gì không?"

Gương mặt con trai vẫn còn non nớt, nhưng đôi mắt thật sự rất giống người đó. Lý Minh Lan hắng giọng: "Thâm, khả năng chịu đựng của con thế nào?"

"Cũng được."

"Nếu có một tin tức gây sốc, làm con choáng váng, con sẽ làm gì?"

Lý Thâm bình tĩnh: "Không làm gì cả."

Tính cách của cậu bé nghiêng về phía người đó, hoàn toàn không thừa hưởng sự hoạt bát của cô.

"Vậy thì tốt." Nếu sau này cậu bé biết được sự thật, có lẽ sẽ không quá bài xích. Cô quay đầu nhìn thấy hộp quà trên bàn, hỏi: "Con không đeo đồng hồ à?"

Cô đã đeo rồi. Cô đưa tay mình lên so sánh: "Đeo cùng nhau mới đẹp, đáng lẽ mẹ muốn chiếc to, nhưng cổ tay mẹ nhỏ đeo không vừa, con chịu thiệt một chút nhé, con đeo chiếc to, mẹ đeo chiếc nhỏ."

Đây là hai chiếc đồng hồ độc nhất vô nhị trên thế giới. Núm vặn của hai chiếc đồng hồ khi ghép lại với nhau và xoay, tốc độ lên dây cót sẽ nhanh hơn so với khi lên dây cót riêng lẻ.

Núm vặn của đồng hồ nam được thiết kế đặc biệt, to hơn so với mẫu thông thường.

Lý Thâm đột nhiên đứng dậy, đi đến bên cửa sổ: "Cô, con nghĩ cô nên tìm một người bạn trai phù hợp."

"Thật sao? Con cũng thấy phụ nữ xinh đẹp như cô mà không có đàn ông yêu thương thì thật đáng tiếc, phải không?" Lý Minh Lan cười, "Thâm, con thật biết quan tâm người khác, vừa đẹp trai vừa tài giỏi, con thật sự là đứa trẻ tốt nhất trên đời. Con nói đúng, cô nên tìm vài người bạn trai rồi, cô thích đàn ông thông minh."

Lý Thâm ho khan: "Cô, con phải làm bài tập cho ngày mai rồi."

"Được rồi, không làm phiền con nữa, để hôm khác cô suy nghĩ kỹ, rồi kể cho con nghe tin tức gây sốc kia."

Tuy nhiên, sau hôm đó, Lý Thâm càng xa cách hơn.

Lý Minh Lan tranh thủ mọi lúc rảnh rỗi để nói chuyện với cậu bé: "Thâm, cuối tuần con có muốn đi dạo công viên không? Lâu rồi cô không đi, sợ lạc đường, con rảnh thì dẫn đường cho cô nhé."

"Cô, con phải làm bài tập."

Cô lại nói với cậu bé: "Thâm, cô mua cho con loại hạt cà phê con thích nhất, cô pha cho con một cốc cà phê đen nhé."

"Cảm ơn cô, không cần đâu."

"Thâm, cô..."

"Cô, con làm bài tập đây." Lý Thâm đóng cửa lại.

Lý Minh Lan không thích khóc.

Năm đó rời xa người ấy, cô đã không khóc. Không có người đàn ông nào đáng để cô rơi lệ.

Nhưng bị con trai từ chối, mắt cô lại đỏ hoe.

Vu Ly an ủi: "Thâm tính tình như vậy đấy, em đừng để tâm."

Lý Minh Lan gật đầu. Cô nhất thời không phân biệt được sự lạnh lùng của Lý Thâm là do anh trai cô dạy dỗ, hay là do di truyền từ bố của cậu bé.

Công ty liên tục gửi tin nhắn đến, Lý Minh Lan buộc phải quay lại xử lý công việc, cô nói: "Thâm, cô đi đây."

"Ừm." Không lạnh không nóng, không mặn không nhạt.

Đến ngày cô rời đi.

Anh trai nghiêm mặt: "Thâm, cùng ra sân bay tiễn cô nhé."

Lý Thâm: "Con hẹn bạn đi chơi bóng rổ rồi."

Lý Minh Lan hiểu ra, kéo vali lên: "Thâm, cô đi đây."

Lý Thâm không đi tiễn.

Người lưu luyến là cô.

Con trai không có phản ứng gì cả, là do cô tự chuốc lấy, từ nhỏ cô đã không ở bên cạnh cậu bé.

Cho đến Tết năm sau, Lý Minh Lan đã rút kinh nghiệm, không còn bám lấy Lý Thâm nữa.

Những năm này, cô đã trưởng thành, thời du học khá trầm ổn, sự nghiệp rực rỡ, tính cách lại có phần trẻ con trở lại.

Năm Lý Thâm học lớp 9, Lý Minh Lan về nước ăn Tết.

Cả nhà đến nhà ông bà Lý, Lý Thâm vẫn lạnh nhạt như cũ.

Dù cô có cố gắng bắt chuyện với cậu bé.

Cậu bé cũng không mấy để tâm.

Cô tự biết mình không phải là người đáng tin cậy.

Đặc biệt là, sự lạnh nhạt của con trai càng khiến cô đau lòng.

Sau mùng 5 Tết, Lý Minh Lan cũng trở nên im lặng.

Cho đến một buổi tối ăn cơm, cô hào hứng uống khá nhiều rượu, say xỉn, nói lảm nhảm, cô thú nhận mình thích đàn ông thông minh, nếu là thiên tài thì càng tốt.

Lý Húc Bân quát: "Chú ý dáng vẻ. Em là người lớn đấy."

Lý Minh Lan ngủ một giấc, rượu chưa tỉnh, ngược lại càng thêm mơ hồ. Cô chỉ cảm thấy trong mơ mình cô đơn, rõ ràng yêu thương con trai hết mực, nhưng con trai lại luôn lạnh lùng.

Cô không cam lòng, nửa đêm đột nhiên đi gõ cửa phòng Lý Thâm.

Có lẽ cậu bé đã ngủ, không có động tĩnh gì. Lý Minh Lan không biết mình tỉnh hay say, cứ gõ cửa mãi. Rất nhẹ, nhưng vẫn phát ra tiếng "cộc cộc cộc".

Lý Thâm cuối cùng cũng mở cửa.

Lý Minh Lan thở ra mùi rượu, bước đi rất vững, ngồi phịch xuống giường cậu bé: "Thâm, mẹ buồn quá." Cô trong mơ gần như không thở nổi.

Cậu bé lạnh lùng nhắc nhở: "Cô, xin tự trọng."

"Vai vế của mẹ là cô của con, nhưng con là do mẹ sinh ra, con nhìn con xem, nhìn mẹ như nhìn kẻ trộm vậy." Cô nghẹn ngào nói, "Đồ vô lương tâm, mẹ vất vả sinh con ra lại là một đứa con bất hiếu."

Cô không biết mình đã khóc bao lâu, nhưng cô thật sự không phải là người hay khóc.

Cô còn muốn kể về nỗi khổ tâm trong mơ của mình, nhưng bị Lý Thâm đẩy ra ngoài.

Rượu trong người bỗng chốc tỉnh táo, cô đứng ngây người tại chỗ.

Cô lại gây họa rồi. Cô không dám đối mặt với con trai, cô trốn tránh.

Nhưng cuối cùng cô vẫn phải gặp cậu bé.

Cô hẹn gặp cậu bé ở quán cà phê.

Đến giờ hẹn, cậu bé không đến.

Cô nghĩ cậu bé sẽ không đến.

May mắn thay, cậu bé chỉ đến muộn.

Lý Minh Lan nên xin lỗi: "Nếu con thấy ghét bỏ thì hãy coi như không có người mẹ này đi."

Lý Thâm im lặng.

Cô bỏ đi như chạy trốn.

Cô bị tổn thương, cũng trở nên nhẫn tâm, không muốn về nước nữa.

Những người đàn ông có đôi mắt đó đều vô tình.

Đến mùa hè, Vu Ly lại gửi ảnh của Lý Thâm, Lý Minh Lan thấy trên cổ tay con trai có thêm một chiếc đồng hồ nam.

Lý Minh Lan lập tức nhảy dựng lên, vui mừng hét lớn như một đứa trẻ.

Đáng lẽ nên nói ra sự thật sớm hơn, con trai hiểu chuyện như vậy, có lẽ nếu nói với cậu bé sớm hơn, cảnh tượng mẹ con đoàn tụ sẽ cảm động hơn.

*

Gặp lại con trai, Lý Thâm không hỏi bố cậu bé là ai.

Lý Minh Lan nghĩ, thôi không nói xấu người đó nữa: "Thâm, bố của

con, bố ruột của con, là người đàn ông rực rỡ nhất trên thế giới."

Cô thú nhận, người đó không thích cô, cũng không thích con của cô.

Cô vỗ vai con trai: "Không sao, có mẹ yêu con, chúng ta không cần anh ta." Cô nói thật nhẹ nhàng.

Lý Thâm cũng là người bình tĩnh, nghe thấy sự ghẻ lạnh của bố, cậu bé không hề tỏ ra buồn bã, chỉ nhẹ nhàng ôm cô.

Cô chưa bao giờ nói về Mạnh Trạch với ai, người duy nhất cô có thể tâm sự chỉ có con trai.

May mắn thay, cô đã sinh ra người con trai rực rỡ nhất thế gian.

*

Sau khi nói rõ với Lý Thâm, Lý Minh Lan cũng không về nước thường xuyên nữa.

Thôi Bội Di muốn mở rộng thị trường sang châu Âu, thường xuyên cùng Lý Minh Lan đến châu Âu.

Lần này là một lần hiếm hoi cô về nước.

Lý Minh Lan nhìn ra xa, ngắm nhìn những đường nét mảnh mai của thành phố.

Sông dài uốn lượn, núi non tươi đẹp.

Hôm nay người đến đón cô không phải là người nhà họ Lý.

Người đó mặc vest, tóc mái được vuốt keo dựng đứng, đứng thẳng tắp. Một tay anh ta cầm tấm biển tiếng Anh, tay kia cầm một bó hoa tươi.

Đây là trợ lý của tạp chí thời trang.

Lần này Lý Minh Lan về nước là vì công việc.

Trợ lý chưa từng gặp cô, khi cô đứng trước mặt anh ta, anh ta có chút không chắc chắn: "Melanie?"

"Là tôi."

Trợ lý lập tức đưa bó hoa: "Chào mừng cô."

Lý Minh Lan nhận lấy bó hoa loa kèn trắng muốt nhẹ nhàng như mây: "Về nước rồi, gọi tôi là Lý Minh Lan là được."

"Cô Lý Minh Lan, tôi là Lư Bành."

Lư Bành cung kính nhận lấy vali của cô, sau khi ra ngoài, mở cửa xe cho cô: "Cô Lý Minh Lan, chúng tôi đã đặt phòng khách sạn cho cô, xin hỏi cô muốn dùng bữa trước hay về khách sạn nghỉ ngơi trước?"

"Ngồi máy bay lâu như vậy, tôi nghỉ ngơi một lát đã."

Lư Bành nói với tài xế: "Đến khách sạn trước."

Lư Bành và Lý Minh Lan bắt đầu trò chuyện: "Cô Lý Minh Lan, nghe nói cô đã ở nước ngoài mười mấy năm rồi, bây giờ cô còn thường xuyên về nước không?"

"Một năm về hai ba lần."

"Cô Lý Minh Lan sống ở nước ngoài, nhưng vẫn hướng về tổ quốc." Lư Bành cười, "Lần này có thể mời được cô Lý Minh Lan tham dự buổi tiệc của chúng tôi, thật sự là vinh hạnh."

Xe chạy vào khu thương mại sầm uất, biển quảng cáo cỡ lớn vô cùng nổi bật. Ở giữa là quảng cáo trang sức.

Người phụ nữ khoe chiếc vòng trên cổ, và chiếc nhẫn lộng lẫy trên ngón tay. Cô đã trở thành ngôi sao nổi tiếng, không còn vẻ rụt rè và lo lắng như ngày nào nữa.

"Cô Lý Minh Lan." Lư Bành nói, "Khách sạn chúng tôi đặt nằm trên con đường này, ở đây rất náo nhiệt, buổi tối rảnh rỗi cô có thể đi dạo xung quanh."

"Ừm." Ánh mắt Lý Minh Lan rời khỏi quảng cáo trang sức, lại thấy tấm poster đối diện vẫn là nữ minh tinh đó, chỉ khác là quảng cáo mỹ phẩm.

Khắp đường phố đều là hình ảnh quảng cáo của nữ minh tinh này, thật sự chướng mắt.

Đèn đỏ bật sáng, xe dừng lại.

Lý Minh Lan quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn dòng xe cộ qua lại.

Xe của cô dừng ở hàng thứ ba.

Cửa sổ ghế phụ của chiếc xe ở hàng đầu tiên bên cạnh mở ra, một bàn tay thò ra ngoài cửa sổ, đặt hờ lên cửa xe.

Lý Minh Lan quan sát bàn tay đó.

Bao nhiêu năm trôi qua, cô không còn nhạy bén như trước nữa. Cô không phân biệt được có phải hay không, chỉ cảm thấy những khớp xương thon dài, đầu ngón tay mềm mại đó, rất giống người ấy năm xưa.

Đèn xanh bật sáng.

Chiếc xe đó tiếp tục đi thẳng.

Chiếc xe của cô rẽ trái.

Hai chiếc xe dần dần xa nhau.

*

Xe rẽ vào con đường rợp bóng cây.

Một chiếc lá rơi xuống, xoay tròn trong không khí, lướt qua bàn tay của Mạnh Trạch thò ra ngoài cửa xe, dường như còn mang theo bụi bẩn.

Mạnh Trạch rụt tay lại, đóng cửa xe.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 94

Xe chạy vào đảo.

Từ xa, Mạnh Trạch nhìn thấy một người giống như quả chanh đứng trước cổng biệt thự.

Bóng dáng vàng rực dựa vào cánh cổng đóng kín, thấy xe chạy đến, anh ta tiến lên.

Tốc độ xe chậm lại, cửa sổ ghế lái hạ xuống.

Quả chanh cười lớn: "Em gái Cao Sơn Điệp, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Cao Sơn Điệp nhìn đối phương qua cặp kính râm đen sì, không biết anh ta là chanh hay là đá. "Anh Quan Dục, sao không báo trước một tiếng đã đến rồi? Có phải đã đợi ở đây lâu lắm rồi không?"

Quan Dục vịn vào cửa xe, cúi người xuống: "Bất ngờ mới vui chứ." Nói xong, anh ta liếc nhìn Mạnh Trạch ngồi ở ghế phụ.

Cao Sơn Điệp cười: "Nếu bọn em không về, chẳng phải anh Quan sẽ phải đợi ở cửa rất lâu sao?"

Quan Dục đứng thẳng dậy: "Cam tâm tình nguyện."

Mạnh Trạch xuống xe: "Sơn Điệp, em đi đậu xe đi."

Cao Sơn Điệp lái xe vào sân.

Mạnh Trạch nhìn Quan Dục.

Quan Dục để tóc dài quá vai, buộc thành đuôi ngựa, dùng dây buộc tóc màu vàng rực, dây buộc dài đến eo, nhìn thoáng qua giống như có thêm một cái đuôi màu vàng. Áo sơ mi của anh ta cũng màu vàng chanh, hai bên quần vàng có túi lớn bằng bàn tay.

Quan Dục rất gầy, lại thích mặc quần áo rộng thùng thình, trông như một cái móc áo di động.

Quan Dục cũng đang đánh giá Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch cũng thích mặc quần áo rộng rãi, nhưng quanh năm suốt tháng đều là màu trắng, thiếu sáng tạo.

Quan Dục nói: "Mạnh Trạch, tủ quần áo của cậu thật đơn điệu."

"Khi nào thì cậu chịu cắt mái tóc dài này đi?" Mạnh Trạch bước vào sân, "Không đẹp bằng lúc cậu để đầu đinh."

Quan Dục mỉa mai: "Lúc tôi để đầu đinh, cậu cũng nói như vậy."

Mạnh Trạch: "Cạo trọc mới hợp với cậu."

Quan Dục: "Có người nói bây giờ trông tôi khá nữ tính, giống thần tiên."

Mạnh Trạch: "Người lớn rồi, trước tiên phải học cách phân biệt lời nói đùa và lời nói thật."

Trong lúc hai người nói chuyện, Cao Sơn Điệp đã đi đến cửa, cô mở cửa, nói: "Vào đi, ngoài kia nắng to lắm."

Mạnh Trạch đi vào trước.

Cao Sơn Điệp mỉm cười nhìn Quan Dục: "Anh Quan, mời vào."

Quan Dục đang định bước vào, lại dừng lại trước mặt cô, cúi đầu xuống gần cô. Mũi anh ta khẽ động, áp sát vào tóc cô: "Hôm nay em gái Sơn Điệp dùng nước hoa gì vậy, thơm quá."

"Anh Quan." Cao Sơn Điệp mỉm cười, "Trưa nay em đi ăn lẩu cay, người toàn mùi lẩu."

Quan Dục cười ha hả: "Khi nào thì anh mới có vinh hạnh được cùng em gái Sơn Điệp thưởng thức món lẩu cay tươi ngon đây?"

Cao Sơn Điệp: "Hình như anh Quan không ăn cay."

Quan Dục nhướn mày: "Em gái Sơn Điệp còn nhớ khẩu vị của anh, anh thật vinh hạnh."

Mạnh Trạch quay đầu lại: "Đừng nói những lời sến súa này với Sơn Điệp nhà tôi, buồn nôn."

Quan Dục nhún vai.

Bên trong biệt thự được trang trí toàn bộ bằng màu sáng, không chỉ sơn tường, mà cả đồ nội thất cũng vậy.

Trang trí sử dụng các yếu tố bằng sắt và tượng điêu khắc.

Quan Dục vẫn luôn cảm thấy gu thẩm mỹ của Mạnh Trạch rất đơn điệu.

"Anh Quan, anh ngồi trước đi." Cao Sơn Điệp mời khách, "Em đi pha trà."

"Em gái Sơn Điệp thật chu đáo." Quan Dục quay sang phòng khách, "À đúng rồi, anh sắp tổ chức triển lãm tranh, em gái Sơn Điệp có thời gian đến ủng hộ không?"

"Nếu có thời gian, nhất định sẽ đến." Cao Sơn Điệp mỉm cười.

Câu trả lời của cô khá mơ hồ, vì vậy Quan Dục hỏi: "Mạnh Trạch, cậu có thời gian không?"

Mạnh Trạch dựa vào ghế sofa, hoàn toàn không nghe thấy lời Quan Dục nói: "Hả?"

"Triển lãm tranh của tôi, tôi tặng cậu vé mời khách." Quan Dục ngồi đối diện Mạnh Trạch.

"Tác phẩm tâm thần của cậu?" Mạnh Trạch vắt chéo chân, "Người bình thường khó mà thưởng thức được."

"Ai trên đời này mà chẳng có chút tâm thần, chỉ là mức độ nặng nhẹ khác nhau thôi." Quan Dục vô tình đè lên dây buộc tóc dài. Nút dây bị lỏng, tóc anh ta xõa xuống, khi che khuất đường nét khuôn mặt điển trai, anh ta trông có vẻ nữ tính.

Anh ta lấy hai tấm vé ra từ túi quần quá khổ: "Tôi tự mình mang vé đến, nhiếp ảnh gia Mạnh đại tài, với tình nghĩa của chúng ta, cậu sẽ không nỡ từ chối chứ?"

"Tôi và cậu không có tình nghĩa gì cả."

Quan Dục thở dài, hét ra ngoài: "Em gái Sơn Điệp, mỗi lần đến đây, anh đều phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng, may mà có em ở đây, anh mới sống lại được."

"Chết sớm bớt khổ." Mạnh Trạch hắt cho gáo nước lạnh.

Cao Sơn Điệp đi vào, đặt hai cốc trà xuống: "Mời anh Quan dùng." Nói xong cũng không quan tâm đến nỗi đau của Quan Dục, cô lại đi ra ngoài.

Ánh mắt Quan Dục dõi theo bóng lưng cô: "Em gái Sơn Điệp càng

ngày càng quyến rũ."

"Không có việc gì thì uống xong cốc trà này rồi cút đi." Mạnh Trạch đuổi khách.

Quan Dục dang hai tay, đặt lên lưng ghế sofa: "Tôi mới ngồi chưa được năm phút, Mạnh Trạch, tôi mời cậu ăn tối, tâm sự tình cảm."

"Tối nay tôi có hẹn với cảnh sát."

Quan Dục tặc lưỡi: "Nhiếp ảnh gia Mạnh đại tài giao thiệp rộng rãi, còn có cả bạn là cảnh sát nữa à."

Mạnh Trạch bưng cốc trà lên: "Tôi đã từng vào đồn cảnh sát, cậu đã từng chưa?"

"Nghe nói cậu đã vào đồn cảnh sát hai lần." Quan Dục vỗ tay, "Tôi tự thấy hổ thẹn."

"Khiêm tốn quá."

"Cậu tự chọn không ăn cơm, vậy tôi nói thẳng luôn nhé, Mạnh Trạch, tôi đến đây là muốn mượn cậu một thứ."

Cốc trà của Mạnh Trạch dừng lại bên miệng, chỉ lộ ra đôi mắt như lá liễu: "Thứ gì?"

Quan Dục cười ranh mãnh: "Một bức tranh."

Sau đó, anh ta bị Mạnh Trạch đuổi ra ngoài.

Trước khi đi, Quan Dục đáng thương nói với Cao Sơn Điệp: "Giây phút này, tôi chỉ cảm thấy vạn tiễn xuyên tâm."

Mạnh Trạch suýt thì đá anh ta.

Quan Dục ù té chạy, trông giống như đang bỏ chạy.

*

"Tối nay có hẹn" không phải là nói dối.

Khi hoàng hôn buông xuống, Mạnh Trạch đến gara, lái một chiếc xe mui trần ra.

Anh lái xe vào bãi đậu xe dưới lòng đất của trung tâm thương mại, sau đó đi thang cuốn lên, ra khỏi cửa phụ của trung tâm thương mại, băng qua đường, đến quán ăn bình dân đối diện.

Người hẹn ăn tối hôm nay đặc biệt đúng giờ, hơn nữa thường đến sớm.

Ông ta thấy Mạnh Trạch: "Cậu thật là, đi đâu cũng mặc đồ trắng, ăn xong bữa này, về nhà lại phải giặt ba lần."

Bàn ghế của quán ăn bình dân như được bôi dầu, sau khi hoàng hôn buông xuống vẫn còn bóng loáng.

Mạnh Trạch không hề ghét bỏ, ngồi xuống ngay, xắn tay áo sơ mi lên: "Cảnh sát Lưu."

"Ấy, tôi nghỉ hưu hôm kia rồi, bây giờ không phải là cảnh sát nữa, chỉ là một ông lão nghỉ hưu bình thường thôi." Lưu Thiên Cương người giống như tên, cả người toát lên vẻ chính trực, "Hôm nay dùng tiền lương hưu của tôi mời khách."

"Cảnh sát Lưu, ông vừa nghỉ hưu đã nhận được lương hưu rồi sao?" Mạnh Trạch mỉm cười, "Bữa này tính cho tôi, đợi khi nào ông thực sự nhận được lương hưu rồi hãy mời tôi."

Lưu Thiên Cương liếc nhìn anh: "Cậu coi thường tôi à?"

Mạnh Trạch làm động tác đầu hàng: "Được rồi, nghe theo cảnh sát Lưu, ông mời."

Lưu Thiên Cương: "Gọi tôi là chú Lưu."

Phục vụ mang lên một đĩa dưa chuột đập dập.

Lưu Thiên Cương cắn một miếng, giòn tan: "Tuy tôi đã nghỉ hưu, nhưng tôi vẫn để mắt đến cậu đấy, sau này đừng gây chuyện nữa nhé."

Mạnh Trạch gật đầu: "Vâng vâng vâng, tuân theo lời dạy của cảnh sát Lưu."

Lưu Thiên Cương giả vờ tức giận: "Gọi là chú Lưu."

"Gọi nhiều năm như vậy rồi, nhất thời khó mà đổi được."

Phục vụ mang bia đến.

Lưu Thiên Cương: "Hôm nay cậu lái xe, đừng uống rượu nữa."

"Cảnh sát Lưu, chú chưa nhìn thấy xe của tôi mà đã biết tôi lái xe đến rồi sao?"

"Nếu cậu đi bộ đến đây, đi qua chợ rau ở phía trước, quần trắng đã bẩn hết rồi." Lưu Thiên Cương đi tới, mở một lon bia, "À đúng rồi, mẹ tôi nhắc đến cậu đấy."

"Hửm?" Mạnh Trạch bóc một hạt lạc.

Lưu Thiên Cương ném hạt lạc vào miệng, uống một ngụm bia: "Cậu cũng đến tuổi kết hôn rồi, năm nay cậu 35 tuổi rồi phải không?"

"Chú vừa nghỉ hưu đã không còn phổ cập pháp luật nữa à? Bắt đầu nói chuyện nhà chuyện cửa rồi?"

"Không phải, người nhắc đến cậu là mẹ tôi."

"Cho tôi gửi lời hỏi thăm đến bà." Mạnh Trạch vẫy tay, "Phục vụ, mau mang đồ ăn lên đi."

Món ăn được dọn lên, chặn đứng chủ đề về mẹ của ông, chuyện giục kết hôn cũng không được nhắc đến nữa.

Ăn xong, Mạnh Trạch đi dạo với Lưu Thiên Cương một lúc, sau đó quay lại trung tâm thương mại. Anh không đi thang cuốn, mà đi thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, bên trong là biển quảng cáo nhấp nháy hình ảnh nữ minh tinh nổi tiếng quảng cáo đồ ăn vặt.

Bây giờ cô ấy là cái cây trường xuân trong giới giải trí, quảng cáo ở khắp mọi nơi.

Mạnh Trạch lái xe ra ngoài, màn đêm buông xuống, đèn neon lấp lánh.

Không khí oi bức, gió đêm thổi đến như một làn sóng nhiệt.

Anh tiếp tục lái xe mui trần, nhấn nút phát nhạc.

Từ loa phát ra bài hát hùng tráng: "Hỏi thế gian, có phải ngọn núi này là cao nhất."

Mạnh Trạch dừng lại trước đèn đỏ, ngân nga theo: "Hú, ha!"

*

Tạp chí thời trang gửi thư mời tham dự lễ hội thời trang.

Mạnh Trạch từ chối khéo léo với lý do công việc bận rộn. Anh chỉ

chụp ảnh theo sở thích.

Trời âm u, anh dựng một chiếc ô che nắng trong sân, nằm dài trên ghế, tận hưởng giấc ngủ trưa mùa hè.

Tính theo thời gian, đáng lẽ phải là mùa thu rồi.

Mùa hè ở thành phố này dài vô cùng, dù đã tháng Mười một, vẫn có thể gọi là mùa hè.

*

Sự kiện lễ hội thời trang không được tổ chức tại thành phố này. Lịch trình do tạp chí sắp xếp, vé máy bay và khách sạn đã được đặt trước.

Lý Minh Lan nói với bên ngoài rằng cô ở khách sạn, chưa bao giờ công khai nói mình là người địa phương.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với tổng biên tập tạp chí thời trang, cô trở về nhà anh trai.

Để tiện cho con trai đi học, Lý Húc Bân đã chuyển đến nhà trong khu vực trường học khi Lý Thâm học cấp hai.

Lý Minh Lan nhìn thấy một nữ sinh nhảy chân sáo lên lầu trên cầu thang.

Lý Minh Lan mở cửa.

Lý Thâm vừa tắm xong. Đầu quấn khăn tắm trắng, đang lau tóc còn ướt. Ngoài ra, áo và quần của cậu đều màu đen.

Lý Minh Lan lắc chìa khóa, hỏi: "Con không phải đi học sao?"

"Trường họp, tan họp con về nhà luôn."

"Không học buổi tối à?"

"Học buổi tối làm gì?"

Nam sinh tuổi dậy thì, mấy tháng không gặp, đã cao vổng lên. Cậu bé mũm mĩm từng nằm gọn trong vòng tay cô giờ đã cao lớn, còn cao hơn cả cô.

Cô lấy một hộp quà từ trong ba lô ra: "Tèn ten tén ten."

Lý Thâm liếc nhìn: "Lại nữa rồi."

"Quà mẹ chọn cho con." Lý Minh Lan cười híp mắt mở hộp quà, bên trong là một chiếc áo sơ mi trắng.

Cậu bé không biểu cảm.

Cô ngẩng cao đầu: "Mẹ tự thiết kế đấy."

"Ồ." Cậu bé chỉ gật đầu.

"Nhóc con, con chỉ phản ứng vậy thôi sao?"

"Không thích màu trắng." Lý Thâm có vẻ chán ghét. Không biết từ khi nào, cậu thường thấy cô mặc đồ trắng. Cô đáng lẽ nên thích màu đỏ, màu xanh lá cây, nhưng lại rất thích áo sơ mi trắng.

Lý Minh Lan học theo vẻ mặt chán ghét của cậu: "Thâm, bây giờ con là thiếu niên năng động, suốt ngày mặc đồ đen thùi lùi."

"Chất liệu vải này quá mỏng."

"Thật sao? Mùa hè ở đây nóng nực, mặc đồ mỏng mới thoáng mát."

"Mẹ giữ lại mặc đi."

"Đồ bất hiếu!" Cô trừng mắt nhìn cậu.

Lý Thâm im lặng.

Cô lại trừng mắt nhìn cậu.

Cậu khoác khăn tắm lên vai, nhận lấy hộp quà: "Con nhận."

"Thế mới được chứ." Tặng quà xong, Lý Minh Lan đắc ý ngân nga hát.

Cô không phải là người giấu giếm được chuyện gì, nếu cô ở lại trong nước, ngày ngày ở bên cạnh con trai, cô sẽ không nhịn được mà nói sự thật với cậu. Chính vì cô sống lâu năm ở nước ngoài, nên cô mới có thể giấu diếm nhiều năm như vậy.

Hôm sau là cuối tuần, Lý Minh Lan cài đặt ứng dụng karaoke, tự mình tổ chức buổi hòa nhạc: "Có ta có nàng, giúp người gặp nạn."

Lý Thâm vẫn làm như không nghe thấy.

Cô gọi: "Thâm, lại đây hát với mẹ."

"Con không biết hát."

"Bài này khó, hát bài con biết đi." Lý Minh Lan kéo dây mic, chọn bài hát trên ứng dụng.

Lý Thâm cảm thấy tê liệt. Chỉ có một bài cậu với cô có thể hát chung.

Trước khi bắt đầu hát, Lý Minh Lan than thở con trai không thừa hưởng được năng khiếu âm nhạc của cô: "Thâm, bắt đầu nào, mẹ hát trước nhé."

Cô không quan tâm đến vẻ mặt khó chịu của con trai, đắm chìm trong giọng hát của mình: "Tôi là một chú rồng nhỏ."

Dù chán nản đến mấy, Lý Thâm vẫn cất tiếng hát: "Rồng nhỏ, rồng nhỏ."

Lý Minh Lan: "Tôi có rất nhiều bí mật nhỏ."

"Bí mật nhỏ, bí mật nhỏ." Lý Thâm chán nản.

Lý Minh Lan: "Tôi có rất nhiều bí mật, sẽ không nói cho bạn biết."

"Sẽ không nói cho bạn biết." Lý Thâm lòng như tro tàn.

"Sẽ không nói cho bạn biết." Lý Minh Lan đứng giữa phòng khách, xoay một vòng.

Cô vẫn thích hát, nhưng cô không còn đến quán karaoke nữa.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 95

Mạnh Trạch mang danh nhiếp ảnh gia, nhưng không chuyên tâm vào công việc, làm việc hoàn toàn theo sở thích.

Gần đây trời nhiều mây, anh thường ra sân nghỉ ngơi.

Sáng nay, Cao Sơn Điệp mang vào một bưu kiện: "Tạp chí tuần san gửi đến rồi."

"Ừm." Anh nằm dài, dường như đã ngủ.

"Hôm nay em có tiết." Cô nói, "Thuốc hôm nay em để trong đó, anh đừng quên uống nhé."

Mạnh Trạch mở hé mắt: "Có cần anh đưa em đi không? Đi một mình có an toàn không?"

Cô cười: "Em đi xe buýt đến trường, chắc không ai dám làm bậy giữa ban ngày ban mặt đâu."

"Có việc gì thì liên hệ với anh." Anh lại nhắm mắt.

Trước khi đi, Cao Sơn Điệp treo một túi đuổi muỗi dưới ô.

Mạnh Trạch tỉnh dậy lần nữa, đã gần trưa, anh lười cử động, tiện tay cầm lấy cuốn tạp chí bên cạnh, lật vài trang.

Anh đột nhiên ngồi dậy, động tác quá mạnh, suýt nữa thì lăn xuống ghế.

Trang cuối cùng của tạp chí có một bài phỏng vấn trước với nhà thiết kế thời trang nước ngoài - Melanie được mời tham dự lễ hội thời trang.

Mạnh Trạch ném cuốn tạp chí đi, bước chân trần lên bãi cỏ.

Anh lại quên mất mình đã để thư mời mấy hôm trước ở đâu.

Không biết có phải đã vứt vào thùng rác hay không. Anh đau đầu, không tài nào nhớ nổi.

Anh đi vào từ sân, phản ứng đầu tiên là đập đầu vào tường. Cơn đau thể xác và cơn co giật thần kinh ập đến cùng lúc, anh thở hổn hển: "Sơn Điệp, Sơn Điệp."

Anh vội vàng đi vào trong, đầu tiên là cầm cốc trên bàn trà, rót nước cho mình, uống một ngụm, rồi kéo ngăn kéo ra.

Tay anh hơi run khi mở lọ thuốc, vặn nắp, đổ thuốc ra, uống với nước.

Anh ngủ quá lâu, quên uống thuốc.

Anh đặt cốc xuống, nằm vật ra ghế sofa.

Đúng rồi, thư mời bị anh vứt lung tung dưới bàn trà.

*

Mạnh Trạch đã lâu không đi xa, có khi mười ngày nửa tháng anh chỉ ở nhà.

Cao Sơn Điệp ngoài giờ lên lớp, không quên chuẩn bị thuốc cho anh: "Bệnh tình của anh đã ổn định hơn rồi, đang trong giai đoạn giảm thuốc, hãy giữ bình tĩnh, tránh vui buồn quá độ."

Điều Mạnh Trạch kém nhất chính là "tránh vui buồn quá độ", anh chỉ mất kiểm soát trước mặt một người.

Cao Sơn Điệp lại dặn dò: "Nếu cảm xúc dao động mạnh thì uống thêm nửa viên."

Mạnh Trạch hỏi: "Em đi một mình có an toàn không?"

"Em học buổi tối, ở ký túc xá của trường."

Mạnh Trạch kéo vali màu đen lên: "Anh đi đây."

Đến sân bay, anh nhìn thấy một bóng dáng cũng kéo vali màu đen giống anh ở phía trước. Anh lịch sự chào hỏi: "Thầy Ngô."

Người này chính là Ngô Lâm Viễn. Ông ngạc nhiên: "Mạnh Trạch, lâu rồi không gặp."

Mạnh Trạch: "Thầy đi đâu vậy?"

Ngô Lâm Viễn: "Chiều nay có một buổi hội thảo, giao lưu nghệ thuật với mọi người trong giới, còn cậu?"

"Đi tham dự lễ hội thời trang."

Cùng là nhiếp ảnh gia, nhưng hai người hiện đang hoạt động trong lĩnh vực khác nhau, Ngô Lâm Viễn chủ yếu tham gia giao lưu học thuật, còn Mạnh Trạch thì liên quan đến giới giải trí.

Trùng hợp thay, hai người đi cùng một chuyến bay, họ cùng nhau làm thủ tục, lần lượt vào phòng chờ VIP, rồi cùng nhau lên máy bay.

Xuống máy bay, vì điểm đến khác nhau, hai người kéo vali màu đen chào tạm biệt nhau ở cửa sân bay.

*

Lý Thâm phải đi học, trước khi đi học cậu hờ hững nói: "Chúc mẹ thượng lộ bình an."

Lý Minh Lan ôm cậu thật chặt, rồi một mình ra sân bay.

Nhận được điện thoại của Diêu Hi Tân, cô cũng không quá bất ngờ.

Họ không còn gặp nhau thường xuyên như thời du học, nhưng chưa bao giờ thực sự mất liên lạc.

"Minh Lan, nghe nói khách sạn của anh sẽ tiếp đón khách mời của lễ hội thời trang, anh đoán có liên quan đến em." Dù đã là người có địa vị, thái độ của Diêu Hi Tân vẫn rất ôn hòa, "Anh vô tình nhìn thấy tên em trong danh sách khách hàng."

Lý Minh Lan nói đùa: "Sếp lớn còn rảnh rỗi để ý đến tên khách hàng sao?"

"Nghe đến hai chữ "thời trang", anh không thể ngồi yên được." Diêu Hi Tân cười nhẹ, "Em hiếm khi về nước, có thời gian gặp nhau không? Đã lâu rồi anh không gặp nhà thiết kế đại tài."

Lý Minh Lan cười: "Trưa nay em đến."

"Không gặp không về."

Đến miền Bắc, người tiếp đón Lý Minh Lan vẫn là Lư Bành: "Cô Lý Minh Lan, đây là thẻ phòng. Chúng tôi đã sắp xếp chu đáo ba bữa ăn một ngày cho cô."

"Trưa nay tôi có hẹn ăn trưa với bạn."

"Cô Lý Minh Lan, chúc cô bữa trưa ngon miệng." Lư Bành mỉm cười.

Lý Minh Lan để hành lý vào phòng, sau đó đến nhà hàng.

Diêu Hi Tân đích thân ra đón.

Nhân viên phục vụ hai bên cúi chào.

Lý Minh Lan bật cười: "Hoành tráng quá."

Vào phòng riêng, cô ngồi vào ghế chủ tọa, đánh giá Diêu Hi Tân: "Lâu ngày không gặp, nhìn anh khác hẳn."

Công tử bột nhà giàu đã trở thành kẻ khổng lồ trong thương trường.

Lý Minh Lan năm nay 35 tuổi, Diêu Hi Tân lớn hơn cô vài tuổi.

Thôi Bội Di đã kể về chuyện hôn nhân của anh ta.

Với gia thế như vậy, chuyện hôn nhân của anh ta đã được lên kế hoạch từ lâu. Năm anh ta 30 tuổi, tập đoàn Diêu thị gặp biến động nhân sự, cổ phiếu sụt giảm mạnh.

Trong lúc khó khăn chồng chất, bố anh ta đề nghị liên hôn.

Nhưng Diêu Hi Tân đã dựa vào năng lực của mình để xoay chuyển tình thế, từ chối cuộc hôn nhân đã được sắp đặt.

Thôi Bội Di tiếc nuối: "Đó là gia đình danh giá, Cyrus không biết hưởng phúc."

Lý Minh Lan thắc mắc: "Sao cậu biết rõ như vậy?" Diêu Hi Tân không đến mức kể chuyện nhà cho mọi người biết chứ.

Thôi Bội Di cười, nhưng không nói rõ.

Diêu Hi Tân: "Minh Lan, em mới là người thay đổi nhiều nhất." Anh ta nhận ra đây là một cô gái vui vẻ hoạt bát giống như Thôi Bội Di.

"Thời gian đầu khởi nghiệp, em và Bội Nghi suýt nữa bị lừa hết vốn." Lý Minh Lan cười kể lại chuyện năm xưa, coi như là câu chuyện phiếm, "Trải qua những thử thách khắc nghiệt của thực tế, không thể không lột xác."

Diêu Hi Tân bấm chuông, gọi phục vụ mang món lên.

Đang ăn, Lý Minh Lan nhận được điện thoại của Lư Bành: "Cô Lý Minh Lan, buổi phỏng vấn của chúng tôi được sắp xếp vào lúc ba giờ chiều."

"Được." Cô đặt đũa xuống, "Chiều nay có một buổi phỏng vấn, em phải chuẩn bị một chút."

Diêu Hi Tân gật đầu: "Khi nào rảnh chúng ta lại gặp nhau."

Ra khỏi phòng riêng, Lý Minh Lan vô tình quay đầu lại.

Một người đàn ông đội mũ đang ngồi ở góc phòng, chữ tiếng Anh trên mũ có nghĩa là chú hề.

"Minh Lan." Diêu Hi Tân hỏi, "Em ăn no chưa?"

Cô gật đầu, chắp hai tay lại: "Cảm ơn anh Diêu đã chiêu đãi."

"Anh phải cảm ơn nhà thiết kế đại tài đã nể mặt ăn trưa cùng anh." Diêu Hi Tân dẫn đường phía trước: "Mời."

*

Lý Minh Lan vừa về đến phòng, mở vali ra, phát hiện thiếu một phần tài liệu.

Hiện tại, công ty đang hoạt động ở châu Âu và Mỹ, Thôi Bội Di có kế hoạch thâm nhập thị trường trong nước.

Lý Minh Lan nhận lời mời của tạp chí thời trang cũng là vì muốn mượn tạp chí để xây dựng hình ảnh thương hiệu.

Không thể đăng nhập vào hộp thư nước ngoài ở trong nước.

Muốn Lý Minh Lan kể lại quá trình phát triển của công ty trên thị trường châu Âu và Mỹ mà không có tài liệu, thật sự là làm khó cô.

Lý Minh Lan gọi cho Thôi Bội Di.

Thôi Bội Di nói giọng thoải mái: "Tớ đang lái xe đi chơi, không ở công ty. Tớ sẽ tìm người gửi tài liệu cho cậu."

"Chơi vui vẻ nhé."

Hai người là đối tác nhiều năm, không cần nói nhiều.

Lý Minh Lan nhanh chóng nhận được tài liệu trong hộp thư trong nước, cô lập tức xuống lầu, nhờ lễ tân in ra giúp.

Lễ tân mỉm cười: "Vui lòng đợi một lát."

Lý Minh Lan vừa ngồi xuống, đã thấy Lư Bành vội vã đi ra ngoài.

*

Tổng biên tập tạp chí thời trang tên là Đặng Linh Anh, biết Mạnh Trạch sẽ đến, bà đã đợi sẵn bên ngoài khách sạn.

Bữa tiệc tối nay là một buổi trình diễn thời trang, khách mời đều là những nhà thiết kế, nhiếp ảnh gia, người mẫu và những người nổi tiếng khác trong giới thời trang.

Mạnh Trạch nổi tiếng trong hai năm qua, nhưng hiếm khi tham gia các hoạt động công cộng.

Đặng Linh Anh vừa nhìn thấy người đàn ông đi từ bên ngoài vào, mắt bà sáng lên: "Anh Mạnh." Dù bà đã tiếp xúc với nhiều nam minh tinh khác nhau, nhưng vẫn bị ngoại hình của Mạnh Trạch làm cho kinh ngạc.

Mạnh Trạch gật đầu. Mấy năm nay, anh đã học được chút lễ phép. Nhưng hôm nay mặt anh căng thẳng, không thể nào giãn ra được.

"Anh Mạnh, mời anh đi lối này." Đặng Linh Anh nói những lời khách sáo, "Hôm nay rất vinh hạnh được mời anh đến. Bữa tiệc tối nay quy tụ rất nhiều nhà thiết kế xuất sắc và những người dẫn đầu trong giới thời trang, ngoài ra, tối nay chúng tôi cũng có buổi công bố độc quyền."

"Ừm." Mạnh Trạch vẫn lạnh lùng.

Lư Bành đến muộn, đứng lại, định giúp Mạnh Trạch kéo vali.

Mạnh Trạch liếc nhìn: "Không cần."

Lư Bành lập tức rụt tay lại.

Mạnh Trạch vừa bước vào cửa khách sạn, đã nhìn thấy Lý Minh Lan ngay lập tức.

Cô đang lười biếng dựa vào ghế sofa, cúi đầu gõ chữ trên điện thoại.

Bên trong chiếc áo khoác len màu be của cô là một chiếc áo sơ mi trắng.

Anh quay đầu nhìn tấm kính bên cạnh cửa, anh cũng mặc áo sơ mi trắng.

Lý Minh Lan gõ xong vài chữ, trượt điện thoại vào lòng bàn tay, đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt

chăm chú của Mạnh Trạch.

Điện thoại của cô rơi xuống ghế sofa. Ngay sau đó, cô giả vờ như không nhìn thấy anh, nhặt điện thoại lên, mở ứng dụng mạng xã hội, lướt qua các cuộc trò chuyện.

Mạnh Trạch nhìn chằm chằm vào cô. Có một khoảnh khắc, mọi âm thanh xung quanh đều biến mất. Cả thế giới rộng lớn chỉ còn lại một mình Lý Minh Lan.

Đặng Linh Anh thấy anh dừng lại, hỏi: "Anh Mạnh?"

Giọng nói này kéo Mạnh Trạch trở lại hiện thực, đôi mắt lạnh lùng quay sang Đặng Linh Anh.

Đặng Linh Anh nở nụ cười chuyên nghiệp: "Anh Mạnh, mời anh đi lối này."

Mạnh Trạch xoa xoa đầu ngón tay: "Ừm."

Nhân viên phục vụ đi đến trước mặt Lý Minh Lan, cúi người: "Xin chào, tài liệu của cô đã được in xong."

Lý Minh Lan lập tức đứng dậy, đi đến quầy lễ tân.

Đặng Linh Anh cũng định dẫn Mạnh Trạch đi làm thủ tục nhận phòng.

Thấy Lý Minh Lan cũng ở đó, Đặng Linh Anh bước lên vài bước: "Cô Lý Minh Lan."

"Tổng biên tập Đặng." Lý Minh Lan dựa vào quầy lễ tân, không hề liếc mắt. Người bên cạnh hoàn toàn không lọt vào mắt cô.

Đặng Linh Anh cười: "Lần đầu gặp cô. Trước đây trong cuộc họp video, tôi đã nói cô Lý Minh Lan rất xinh đẹp, người thật còn đẹp

hơn nữa."

"Tổng biên Đặng mới là đại mỹ nhân." Lý Minh Lan nở nụ cười rạng rỡ.

Lễ tân đưa tài liệu đã in xong.

Lý Minh Lan dùng ngón tay kẹp lấy, điệu bộ rất ngầu.

Ánh mắt Mạnh Trạch dừng lại trên cổ tay cô.

Cổ tay áo cô có một vòng thêu sặc sỡ, tay áo dài, che khuất mặt đồng hồ, chỉ lộ ra một đoạn dây đeo.

Hồi cấp ba, cô và Tôn Cảnh đã đeo đồng hồ đôi. Cô thích những món đồ kỷ niệm hào nhoáng.

Vậy mà khi ở bên anh, cô chưa từng nhắc đến chuyện đồng hồ đôi.

Lý Minh Lan xoay người, vén áo khoác lên.

Tư thế rất uyển chuyển, nhưng lại bị một bé gái ở trước mặt chạy tới va phải.

Thấy bé gái sắp ngã, Lý Minh Lan vội vàng đỡ cô bé, nhất thời không để ý đến tài liệu trên tay.

Mười mấy tờ giấy chưa đóng ghim rơi ra, bay lả tả xuống đất.

Đặng Linh Anh lập tức ngồi xuống, nhặt giúp.

Tổng biên tập đã ngồi xuống rồi, Lư Bành đương nhiên cũng phải giúp đỡ. Anh ta nhanh nhẹn bước tới, cúi xuống, nhặt lên hai tờ.

Có một tờ giấy nằm trên bục thấp của quầy lễ tân.

Đặng Linh Anh định nhặt lên, nhìn thấy chữ trên giấy, bà sững người.

Vì chút do dự này, tờ giấy đã bị Lư Bành nhặt lên.

Trên giấy toàn chữ tiếng Anh, nhưng Lư Bành vẫn nhận ra manh mối, đúng là người trẻ tuổi, không kìm được sự ngạc nhiên, kêu lên: "Cô Lý Minh Lan mang thai rồi!"

Hả? Chính Lý Minh Lan cũng ngạc nhiên.

Tuy nhiên, có người nào đó đang ở đây, cô sẽ không tiết lộ chuyện riêng tư của mình.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 96

Chuyện mang thai có thể lớn cũng có thể nhỏ.

Đặng Linh Anh nhận lấy mấy tờ giấy từ tay Lư Bành, đưa cho Lý Minh Lan, cười nói: "Cô Lý Minh Lan, thật sự xin lỗi. Trợ lý của tôi đã lỡ lời, tôi thành thật xin lỗi cô. Cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giữ bí mật về quyền riêng tư của cô."

Lư Bành nhận ra mình lỡ lời, cúi đầu xin lỗi: "Cô Lý Minh Lan, xin lỗi cô."

Lý Minh Lan nhận lấy giấy: "Tôi cần chuẩn bị một chút cho buổi phỏng vấn chiều nay. Xin phép."

Cho đến khi vào thang máy, cô nhìn vào cột tên xa lạ trên phiếu siêu âm, hét lên: "Của ai đây?"

*

Đặng Linh Anh bận tâm đến chuyện của Lý Minh Lan, dặn dò Lư Bành vài câu.

Mấy người đều không phát hiện ra, Mạnh Trạch nắm chặt lấy bàn đá cẩm thạch của quầy lễ tân, dùng sức đến mức mu bàn tay trắng bệch.

Anh nhìn thấy góc của tờ giấy mà Lư Bành nhặt được, góc lộ ra là hình ảnh siêu âm.

Đến khi Đặng Linh Anh nhận ra mình đã lạnh nhạt với Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch đã điều chỉnh lại được phần nào.

Mặc dù sắc mặt hơi tái, nhưng Đặng Linh Anh nghĩ là do da anh trắng.

"Anh Mạnh." Bà giới thiệu ngắn gọn, "Cô Lý Minh Lan vừa rồi là nhà thiết kế chính của thương hiệu PM nước ngoài. Năm ngoái, bộ lễ phục Kim Long của cô ấy đã tỏa sáng trên thảm đỏ."

"Ồ, thật sao?"

Đặng Linh Anh thầm nghĩ, Mạnh Trạch thật kiêu ngạo, xem thường người khác, đối với nhà thiết kế hàng đầu nước ngoài cũng không tỏ ra nhiệt tình. Bà đưa thẻ phòng cho Mạnh Trạch: "Anh Mạnh, mời anh."

Mạnh Trạch vội vàng lên lầu. Khi mở cửa, tay anh run lên, thẻ phòng rơi xuống. Anh cúi xuống nhặt lên, nhìn thấy một vệt đỏ trên lòng bàn tay.

Móng tay anh được cắt tỉa gọn gàng, không thể đâm vào lòng bàn tay, dù có dùng sức cũng không thấy đau.

Đồng hồ đôi, phiếu siêu âm...

Lý Minh Lan đã có người khác, chắc chắn rồi.

Không có anh, cô vẫn sống rất tốt.

Mạnh Trạch đi vào, đóng cửa lại, đột nhiên đá vào vali.

Bánh xe của vali trượt đi, va vào ghế sofa, rồi lại bật vào góc tường.

Mạnh Trạch nới lỏng cổ áo sơ mi, cởi một cúc áo, nhưng vẫn không thể ngăn được cơn nóng bừng bừng ập đến.

Anh cần uống thêm nửa viên thuốc.

Anh kéo chiếc vali đáng thương ở góc phòng lại. Khi nhìn thấy thẻ hành lý dán trên đó, anh biết có gì đó không ổn.

Anh bấm mật mã.

Sai.

Sau cuộc gặp gỡ tình cờ ở sân bay, Mạnh Trạch và Ngô Lâm Viễn cùng đi cùng về, trò chuyện suốt dọc đường. Cả ngày hôm nay anh đều lơ đãng, không nhớ ra mình đã lấy nhầm vali từ lúc nào.

Anh gọi điện cho Ngô Lâm Viễn.

Không ai nghe máy.

Ngô Lâm Viễn chắc đang trong buổi hội thảo.

Mạnh Trạch mở vali ra.

Không có thuốc, có lẽ anh sẽ không kiểm soát được bản thân.

Sự kiện diễn ra tối nay, dường như tất cả đã quá muộn.

*

Lý Minh Lan về phòng xem tài liệu, phát hiện quả thực có một phiếu siêu âm của bệnh viện nước ngoài.

May mà đây là tài liệu do nhân viên nội bộ công ty gửi, nếu bị người ngoài biết được, chẳng phải sẽ trở thành trò cười sao.

Email đến từ bộ phận phát triển.

Công việc này do Thôi Bội Di phụ trách, Lý Minh Lan không quen biết nhân viên của bộ phận này.

Giờ nước ngoài đã là rạng sáng, Thôi Bội Di chắc đã ngủ rồi.

Lý Minh Lan gấp phiếu siêu âm lại, đợi khi nào về công ty rồi nói.

Ba giờ chiều, cô xuống lầu đúng giờ.

Phỏng vấn được một nửa, Đặng Linh Anh nói nghỉ ngơi một chút, mang cho Lý Minh Lan một cốc cà phê.

Lý Minh Lan nhấp một ngụm, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một đám mây hình chiếc thìa như bị lật úp, tản ra, rồi lại tụ lại, thành hình cái vung.

Cô ngửi mùi cà phê thơm lừng, khóe mắt liếc thấy Lư Bành đứng ngoài cửa.

Lư Bành ngó vào trong, rồi lại rụt lại, lại ngó vào, ấp úng.

Đặng Linh Anh ngừng nói, quay đầu nhìn Lư Bành, buổi phỏng vấn bị gián đoạn, bà có chút khó chịu.

Lư Bành lấy hết can đảm, bước vào: "Tổng biên tập Đặng."

Đặng Linh Anh lập tức giãn mày, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Lư Bành hạ giọng: "Anh Mạnh Trạch nói vali của anh ấy bị tráo đổi. Anh ấy không có quần áo, tối nay không tham dự."

"Cái gì?" Đặng Linh Anh nhíu mày.

Danh sách đã được công bố, nếu anh ta không đến, chẳng phải là bùng kèo sao.

Vali bị tráo đổi, nghe giống như lời thoái thác.

Đặng Linh Anh: "Liên hệ với stylist, chuẩn bị quần áo cho anh Mạnh Trạch, nhất định phải mời anh ấy đến dự tiệc."

Lư Bành gật đầu, đi ra ngoài.

"Cô Lý Minh Lan, thật sự xin lỗi." Đặng Linh Anh cười nói, "Chúng ta tiếp tục buổi phỏng vấn."

Lý Minh Lan không quan tâm đến việc người lạ có đến dự tiệc hay không. Cô cười tươi hơn: "Vâng."

*

Cửa hàng quần áo hợp tác không xa khách sạn, nhân viên giao hàng đến nơi đúng giờ.

Lư Bành thở hổn hển, xách mấy túi giấy, vội vàng vào thang máy.

Quần áo dự phòng không phải là sản phẩm mới của mùa, cũng không phải là đồ may đo, chắc chắn sẽ không vừa với Mạnh Trạch. Đành chịu vậy, thời gian gấp rút.

Hơn nữa, Lư Bành cũng cảm thấy lý do "vali bị tráo đổi" quá vô lý. Phim truyền hình bây giờ không còn diễn như vậy nữa rồi.

Khi Lư Bành nhìn thấy nhân viên phục vụ của khách sạn đẩy xe thức ăn ra từ phòng của Mạnh Trạch, anh ta giật thót.

Anh ta chặn nhân viên phục vụ lại: "Xin hỏi vị khách ở phòng đó đã gọi món gì?"

Nhân viên phục vụ mỉm cười: "Anh ấy gọi một chai rượu."

Giờ này rồi mà còn tâm trạng uống rượu? Lư Bành đi gõ cửa, gõ mãi, khi anh ta sắp bỏ chạy, cửa mới mở ra.

Người mở cửa tay cầm một chai rượu đã uống được một nửa.

Lư Bành thấy vậy, trong lòng lạnh toát. Nhưng anh ta vẫn cung kính nói: "Anh Mạnh, chúng tôi đã chuẩn bị cho anh vài bộ quần áo, anh thử xem sao?"

Mạnh Trạch cầm chai rượu lên tu một ngụm, thở ra mùi rượu: "Để xuống đó đi."

"Vâng. Anh Mạnh, mời anh đến dự tiệc đúng giờ." Lư Bành nói vậy, nhưng trong lòng đã nguội lạnh.

Uống hết nửa chai rượu trắng, dù không say cũng chếnh choáng, làm sao mà dự tiệc được.

Đặng Linh Anh mời Mạnh Trạch lần nữa, quả nhiên bị từ chối.

Giọng nói của Mạnh Trạch không rõ ràng.

Nghe Lư Bành thuật lại, sắc mặt Đặng Linh Anh căng thẳng.

Lúc này, biển quảng cáo ở trung tâm thương mại sáng đèn, nữ minh tinh quay đầu lại mỉm cười quyến rũ.

Nữ minh tinh có nghệ danh nổi tiếng là Thịnh Hạ. Gần đây cô ấy đã giành được giải thưởng điện ảnh, độ nổi tiếng lại lên một tầm cao mới. Đặng Linh Anh có một lịch trình hợp tác với nữ minh tinh, bà có ý định thảo luận với Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ vẫn chưa trả lời.

Có tin đồn rằng Thịnh Hạ và Mạnh Trạch có quan hệ thân thiết.

Hai năm gần đây, hầu hết các quảng cáo của Thịnh Hạ đều do Mạnh Trạch chụp. Mời được Mạnh Trạch, đồng nghĩa với việc mời được Thịnh Hạ.

Đặng Linh Anh muốn thông qua Mạnh Trạch để thuyết phục Thịnh Hạ.

Ai ngờ Mạnh Trạch không phải là người dễ tính.

Đặng Linh Anh nói: "Nếu không có Thịnh Hạ, Mạnh Trạch còn không biết đang làm chân sai vặt ở đâu!"

Sếp đang tức giận, Lư Bành không tiện nói gì, cúi đầu xuống.

Người tên Mạnh Trạch này đúng là khó hầu hạ.

*

Lư Bành phụ trách đưa Lý Minh Lan đến địa điểm diễn ra buổi trình diễn.

Địa điểm cách khách sạn khoảng hai cây số, Lư Bành vừa lái xe, vừa giới thiệu sơ lược về hoạt động tối nay.

Lý Minh Lan thỉnh thoảng đáp lại vài tiếng.

Ngoài cửa xe, biển quảng cáo khổng lồ sáng đèn neon rực rỡ.

Đôi mắt của nữ minh tinh lấp lánh như sao.

Thành phố nào cũng không thể tránh khỏi những tấm poster của nữ minh tinh này.

Lý Minh Lan thu hồi tầm mắt, mượn ánh sáng bên ngoài cửa xe để xem xét những sợi chỉ vàng trên váy.

Lư Bành nói, hoạt động lần này chủ yếu là trình diễn thời trang, không mời minh tinh.

Nhưng Lý Minh Lan vừa bước vào hội trường, đã thấy một nhóm vệ sĩ mặc đồ đen vây quanh một người phụ nữ đi vào.

Những vệ sĩ cao to che khuất khuôn mặt của người phụ nữ.

Lý Minh Lan dừng lại một chút, nhìn thấy ngũ quan dịu dàng của đối phương.

Lư Bành nghĩ Lý Minh Lan quan tâm đến nữ minh tinh, hỏi: "Cô Lý Minh Lan, cô có quen người này không?"

Lý Minh Lan lắc đầu.

Lư Bành: "Cô ấy tên là Thôi Viện. Trước đây làm người mẫu, sau đó được giới thiệu đóng vai phụ trong một bộ phim thần tượng. Nhân vật trong phim được yêu thích, diễn viên cũng nổi tiếng theo, Thôi Viện bước chân vào giới giải trí, đã lâu không làm người mẫu nữa."

Minh tinh có khí chất khác biệt, người hâm mộ của Thôi Viện đứng chờ bên ngoài.

Lý Minh Lan cười: "Tốt lắm." Nếu không, nữ minh tinh duy nhất cô gặp từ khi về nước chỉ có Đỗ Nặc với nghệ danh "Thịnh Hạ".

*

Lý Minh Lan lại gặp Diêu Hi Tân.

Lúc ăn trưa, anh ta không hề nhắc đến việc mình cũng nằm trong danh sách khách mời.

Ghế của anh ta được sắp xếp ngay phía trước sàn catwalk, xung quanh anh ta là vài người đàn ông mặc vest.

Anh ta nhìn thấy cô, khẽ gật đầu.

Lý Minh Lan ngồi bên trái sàn catwalk, mỉm cười đáp lại.

Buổi trình diễn này không được suôn sẻ cho lắm, màn diễn cuối cùng xảy ra sự cố. Thôi Viện vô tình bị trẹo chân, người nghiêng về phía trước, quỳ xuống trước mặt Diêu Hi Tân. Khuôn mặt cô ấy gần như chạm vào đầu gối phải của anh ta.

Diêu Hi Tân nhẹ nhàng đỡ vai cô ấy.

Thôi Viện run rẩy hàng mi dài, cắn môi, trông rất đáng thương.

Diêu Hi Tân không biểu cảm.

Một trợ lý khác đỡ Thôi Viện dậy.

Khi Thôi Viện quay người lại, Diêu Hi Tân vỗ vỗ đầu gối phải của mình, phủi bụi một cách trắng trợn.

Sau vài phút hỗn loạn, buổi trình diễn trở lại bình thường.

Kết thúc buổi trình diễn, Diêu Hi Tân và mấy người đàn ông mặc vest rời đi, anh ta không xuất hiện trong bữa tiệc tối.

Thôi Viện cũng không biết đi đâu.

*

Kết thúc bữa tiệc tối, Lư Bành vẫn còn đói bụng.

Anh ta đưa Lý Minh Lan về, rồi tự mình đến quán ăn bên ngoài ăn một bát mì.

Anh ta quay lại khách sạn, nhìn thấy một người đàn ông khoảng

năm mươi tuổi đang đứng trước bức tranh tường khổng lồ.

Anh ta cảm thấy người này rất quen mắt.

Một người đàn ông mặc vest đen gọi: "Giáo sư Ngô!"

Lư Bành nhớ ra, hồi còn đi học anh ta đã từng nghe đến tên tuổi của người này, Ngô Lâm Viễn là một nhiếp ảnh gia, sau này trở thành giảng viên của một trường đại học.

"Đã một năm không gặp rồi nhỉ?" Người đàn ông mặc vest đen bắt tay Ngô Lâm Viễn, "Ngọn gió nào đưa anh đến đây vậy?"

Ngô Lâm Viễn chỉ vào vali: "Đến gặp một người bạn."

Người đàn ông mặc vest đen: "Tôi đang định vài ngày nữa đến thăm anh. Tôi có một quảng cáo muốn mời Thịnh Hạ, lịch trình của cô ấy khá kín. Giáo sư Ngô, anh là người phát hiện ra Thịnh Hạ, anh có thể nói giúp tôi vài lời không?"

Ngô Lâm Viễn: "Nói là người phát hiện thì không dám nhận, là do Thịnh Hạ tự mình nỗ lực."

Người đàn ông mặc vest đen định đi ra ngoài, trước khi đi, ông ta vỗ vai Ngô Lâm Viễn: "Giáo sư Ngô, khi nào rảnh chúng ta gặp nhau nhé."

Ngô Lâm Viễn: "Nhất định, nhất định."

Lư Bành nghe rõ toàn bộ cuộc trò chuyện của hai người, thầm nghĩ, Thịnh Hạ và giáo sư Ngô còn có quan hệ này sao?

Lư Bành vừa định đi, lại thấy Mạnh Trạch đi tới, anh ta đứng thẳng người: "Anh Mạnh."

Mạnh Trạch vẫn chỉ đáp lại một chữ: "Ừm."

Lư Bành vào thang máy, nhìn thấy Mạnh Trạch đi về phía Ngô Lâm Viễn.

Hèn chi Mạnh Trạch nổi tiếng trong ngành như vậy, hóa ra anh ta có quan hệ với cả Thịnh Hạ và giáo sư Ngô.

*

Mạnh Trạch nhận được điện thoại của Ngô Lâm Viễn một tiếng trước.

Kết thúc hội thảo, Ngô Lâm Viễn cũng phát hiện ra chuyện lấy nhầm vali: "Mạnh Trạch, lát nữa tôi sẽ đi qua khách sạn đó, chúng ta đổi lại vali, nếu không tôi phải chuẩn bị quần áo cho ngày mai ngay trong đêm."

Có thể không tham dự lễ hội thời trang, nhưng thuốc thì không thể không uống. Vì dù có uống hết nửa chai rượu trắng, ban đêm Mạnh Trạch vẫn mất ngủ.

Mạnh Trạch và Ngô Lâm Viễn đổi lại vali, khi quay người kéo vali đi, anh suýt nữa va phải một người đàn ông đội mũ.

Vành mũ của người đàn ông được kéo xuống rất thấp, lộ ra chiếc mũi tròn, miệng rộng, ngũ quan không có gì nổi bật. Anh ta vội vàng đi vào thang máy.

Lư Bành vừa lên lầu, lại xuống sảnh, cửa thang máy vừa mở, anh ta nhìn thấy người đàn ông đội mũ, vui mừng: "Cậu cũng ở đây à?"

Cao Sơn Điệp lo lắng cho Mạnh Trạch, nhắn tin hỏi thăm.

Mạnh Trạch dồn nén cả buổi chiều, giờ mới có chỗ xả: "Lễ hội thời trang thật nhàm chán."

"Có gặp nhà thiết kế đó không?"

"Không gặp, không gặp." Anh cao giọng, "Đáng ghét vô cùng."

Anh đi đi lại lại trong phòng: "Không gặp."

Cao Sơn Điệp an ủi anh: "Không gặp thì thôi, em đặt vé máy bay cho anh vào ngày mai. Hôm nay nghỉ ngơi sớm đi."

Mạnh Trạch nuốt viên thuốc xuống: "Mai về."

*

Kết thúc lễ hội, Lý Minh Lan cũng rời đi vào ngày hôm sau.

Cô cứ nghĩ gặp người đó, tâm trạng nhất định sẽ rất tệ, không ngờ chuyến đi này lại thuận lợi đến bất ngờ.

Khi dọn hành lý, cô không nhịn được ngân nga hát.

Miệng thì nói là không hài lòng, nhưng cô vô tình vấp phải vali, trượt chân. Cô dang rộng hai chân mới đứng vững.

Tuy nhiên, eo cô lại bị trẹo vào lúc này, cô giữ tư thế dang rộng hai tay khoảng năm giây mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay là chủ nhật, cô nhắn tin cho Lý Thâm: "Mẹ sắp về rồi." Cô lập tức nhận được tin nhắn trả lời của con trai:

"Chúc mẹ thượng lộ bình an." Lời chúc phúc ngắn gọn đến mức tối đa.

Lư Bành đã tiếp đón khách mời mấy ngày nay nhưng hôm nay lại không thấy bóng dáng đâu.

Lý Minh Lan gọi điện thoại hỏi quầy lễ tân về món ăn sáng hôm nay.

Nhân viên lễ tân nói giọng thân thiện: "Sếp Diêu đã dặn dò về khẩu vị của cô Lý Minh Lan, chúng tôi đã chuẩn bị bữa sáng đặc biệt cho cô."

Lý Minh Lan được hưởng đặc quyền ở khách sạn năm sao.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 97

Lý Minh Lan gõ bàn phím gửi lời cảm ơn chân thành tới Diêu Hi Tân.

Sau khi ăn sáng, cô thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng.

Một bóng người đội mũ lướt qua góc hành lang.

Người đó di chuyển rất nhanh, nhưng Lý Minh Lan vẫn nhìn rõ chữ tiếng Anh trên mũ giống hệt hôm qua.

Cô xuống sảnh làm thủ tục trả phòng.

Nhân viên lễ tân cung kính nói: "Sếp Diêu đã dặn dò, giữ phòng cho cô Lý Minh Lan."

Lý Minh Lan không nói nhiều: "Cảm ơn sếp Diêu." Cô quay người lại, lại thấy người đàn ông đội mũ.

Cùng là khách của khách sạn, gặp nhau vài lần cũng là chuyện bình thường.

Lý Minh Lan lên taxi trước cửa khách sạn: "Ra sân bay." Khi cô thắt dây an toàn, nhìn qua gương chiếu hậu thấy người đàn ông đội mũ lên một chiếc xe thương mại màu đen.

Xe chạy đi không lâu sau.

Diêu Hi Tân gọi điện đến.

Lý Minh Lan lập tức nghe máy: "Sếp Diêu, cảm ơn anh đã chiêu đãi,

bữa sáng hôm nay rất ngon."

"Minh Lan." Diêu Hi Tân không có thời gian hàn huyên, "Em đang ở khách sạn à?"

"Em đã đi rồi, chuyến bay của em bay lúc trưa."

"Anh gặp chút chuyện, bị người ta theo dõi, vì hôm qua anh ăn cơm cùng em, có thể sẽ liên lụy đến em."

"Người nào? Em sẽ gặp rắc rối gì?"

"Có người đang âm thầm điều tra anh, có thể sẽ điều tra cả lý lịch của em." Diêu Hi Tân kìm nén cơn giận, "Đừng lo lắng, những chuyện khác bọn họ không dám làm gì đâu. Cho anh vài ngày, anh sẽ xử lý, em chú ý một chút, đừng để lại sơ hở. Hoặc quay lại khách sạn, anh đã giữ phòng cho em rồi."

Đèn đỏ bật sáng, taxi dừng lại.

Lý Minh Lan lập tức quan sát bên ngoài cửa sổ.

Chiếc xe thương mại màu đen phía sau bên phải chắc chắn là chiếc xe mà người đàn ông đội mũ đã lên.

Cô lập tức quyết định: "Bác tài, tôi có đồ bỏ quên ở khách sạn, phiền bác dừng xe ở phía trước."

Đèn xanh bật sáng, taxi tấp vào lề đường.

Cô lấy vali xuống, giả vờ như vô tình quay đầu lại.

Chiếc xe thương mại màu đen chạy qua.

Lý Minh Lan đứng ở ngã tư đường.

Cô không dám nghĩ đối phương có thể điều tra đến mức nào.

Cô tạm thời không thể về miền Nam, ít nhất phải đợi Diêu Hi Tân giải quyết xong chuyện này. Nếu không, tai bay vạ gió này sẽ ảnh hưởng đến con trai cô.

Cô không có người thân nào ở thành phố này, cô không biết đi đâu, chỉ có thể nhờ vả Diêu Hi Tân.

Đột nhiên, một chiếc xe màu trắng dừng lại trước mặt cô.

Người đàn ông xuống xe đeo kính râm, vẫn mặc đồ trắng, thậm chí kiểu dáng áo sơ mi trắng của anh cũng rất giống của cô.

Cô nghiêng người, dựa vào cần kéo vali, làm như không thấy.

Anh đi tới: "Lý Minh Lan."

Đã lâu không nghe thấy tiếng gọi này, thật xa lạ. Cô quay mặt đi, tiếp tục "làm như không thấy".

"Lên xe." Bao nhiêu năm trôi qua, Mạnh Trạch vẫn không sửa được giọng điệu lạnh lùng này.

Lý Minh Lan không thèm liếc mắt nhìn anh.

Anh cúi đầu: "Em bị theo dõi. Chiếc Mercedes-Benz V260 màu đen kia."

Cô sững người.

Mạnh Trạch: "Đừng quay đầu lại, hắn ta đang dùng ống kính tele Nikon AF-S."

Cô ngẩng đầu lên: "Sao anh biết rõ như vậy?"

"Đoán thôi."

*

Tối qua, Mạnh Trạch đã quyết định hôm nay sẽ đi.

Lý Minh Lan thật đáng ghét.

Năm đó, Tạ Sơn Hà nói, người phụ nữ trong điện thoại chỉ hỏi thăm tình hình của anh vài câu.

Chưa đợi anh trả lời, cô đã dứt khoát nói sẽ không đợi nữa.

Cô thật sự không đợi. Mạnh Trạch đã biết từ lâu, Lý Minh Lan vô tâm, lần nào cũng đều là cô bỏ rơi anh trước.

Người phụ nữ đáng ghét như vậy, anh sẽ không gặp lại nữa.

Mạnh Trạch uống thuốc ngủ, ngủ một giấc không mộng mị. Sáng sớm tỉnh dậy, hướng mặt trời mọc bên ngoài cửa sổ là hướng nhà anh ở phía Bắc.

Mạnh Trạch gọi người lái xe đưa chiếc xe khác của anh đến khách sạn.

Đã đến đây rồi, anh muốn gặp bố mình.

Anh không tham dự bữa tiệc của Đặng Linh Anh, cũng không tiện để tạp chí lo liệu chỗ ăn ở cho anh, anh xuống quầy thanh toán, sau đó xuống hầm để xe.

Anh lái xe ra ngoài, tận mắt nhìn thấy Lý Minh Lan lên taxi.

Anh nhấn mạnh: "Lý Minh Lan lòng lang dạ sói."

Dòng xe chạy dọc theo đường lớn, Mạnh Trạch đi theo sau chiếc

taxi.

Taxi quay đầu, anh cũng quay đầu theo.

Taxi rẽ, anh cũng rẽ theo.

Taxi dừng lại trước đèn đỏ, Mạnh Trạch không đi quá gần, cố tình để một chiếc xe khác chuyển làn, sau đó mới chậm rãi đi lên.

Khi đèn đỏ đếm ngược, anh bật nhạc.

Không ngoài dự đoán, lại là bài hát chủ đề của "Anh hùng xạ điêu - Hoa Sơn luận kiếm".

Chưa hát xong tiếng "hừ, ha" ở phần dạo đầu, cửa sổ của một chiếc xe thương mại màu đen phía trước bên phải hé mở một khe nhỏ.

Một vật hình trụ dài được đặt sau cửa sổ xe.

Chiếc xe màu đen đó đi ra từ khách sạn, lúc đó Mạnh Trạch không để ý, giờ phút này anh mới cảnh giác.

Ống kính của đối phương đang hướng về chiếc taxi mà Lý Minh Lan đang ngồi.

*

Mạnh Trạch ghé sát vào mặt Lý Minh Lan.

Làn da trắng nõn của cô được trang điểm nhẹ nhàng, đôi mắt long lanh như nước, màu son đỏ tươi khác với lúc không trang điểm.

Màu môi tự nhiên ngày xưa càng thêm rạng rỡ.

Đầu anh cúi thấp hơn một chút, sắp chạm vào mặt cô.

Lý Minh Lan lùi lại: "Ồ, tôi biết rồi." Cô kéo vali định đi.

Mạnh Trạch đưa tay chặn lại: "Em đi một mình không an toàn."

Cô cười: "Tôi không đi một mình, trên đường người qua lại đông đúc."

Cô nhìn thấy những ngón tay thon dài của anh, như những cây trúc được chạm khắc từ ngọc.

Ngày cô mới về nước, nhìn thấy bàn tay này, cô nghĩ mình đã nhận nhầm, bây giờ cô biết người đó chính là anh.

"Lý Minh Lan, tài cãi lý của em vẫn không hề giảm sút."

"Anh cũng nói rồi, đó là chuyện của ngày xưa. Tôi và anh đã mất liên lạc từ tám trăm năm trước rồi." Cô không nhìn thấy đôi mắt anh sau cặp kính râm, nhưng dựa vào đôi môi mím chặt của anh, cô đoán được tính khí khó chịu của người này cũng không hề giảm sút.

Anh hất cằm về phía chiếc xe màu đen: "Cái miệng của em không thể ngăn cản được chiếc Mercedes-Benz đó."

Đứng lâu, eo bị va chạm lúc sáng bắt đầu âm ỉ đau. Cô dựa vào vali: "Chẳng lẽ anh có thể?" Cô dùng cần kéo vali chống đỡ eo.

Mạnh Trạch: "Lên xe, cắt đuôi bọn họ."

"Tôi về khách sạn."

"Người đông phức tạp, càng không an toàn."

Cửa của chiếc Mercedes-Benz đậu ở ngã tư đường đen kịt, Lý Minh Lan không nhìn thấy gì cả.

Người dám đối đầu với Diêu Hi Tân, chắc chắn không phải dạng

vừa. Nếu quay lại khách sạn, chẳng khác nào chứng minh mối quan hệ thân thiết giữa cô và Diêu Hi Tân, đối phương càng muốn điều tra cô.

Ngược lại, Mạnh Trạch là một kẻ lòng lang dạ sói, dùng anh làm lá chắn cũng là một lựa chọn.

Nhưng chính vì anh lòng lang dạ sói, lên xe của anh chẳng khác nào vào hang cọp.

Cô không nhịn được xoa eo: "Tại sao anh lại xen vào chuyện này?"

"Bạn học cũ, ra tay nghĩa hiệp thôi." Giọng điệu của Mạnh Trạch không hề có chút nhiệt tình nào của bạn học cũ, giống như gặp kẻ thù vậy.

Eo Lý Minh Lan không chịu nổi nữa: "Nói trước nhé, nếu anh xảy ra chuyện gì, tôi không liên quan."

Anh mở cửa ghế phụ: "Tôi đã mua bảo hiểm, người thụ hưởng không phải là em."

Cô liếc anh một cái: "Nobody cares." Cô mở cửa ghế sau, cúi người xuống, vịn eo.

Cho đến khi cô đóng cửa xe, Mạnh Trạch vẫn đứng yên tại chỗ, một tay vịn vào cánh cửa ghế phụ đang mở.

Sáng nay anh đã uống thêm nửa viên thuốc.

Lúc này, anh bình tĩnh nhìn người phụ nữ mang thai chậm rãi ngồi vào trong xe.

Anh đặt vali của cô vào cốp xe, rồi ngồi vào trong xe. Anh kìm nén cảm xúc run rẩy, nắm chặt vô lăng, khởi động xe.

*

Ống kính tele của chiếc xe thương mại màu đen được thu lại.

Người cầm máy ảnh chính là người đàn ông đội mũ có chữ tiếng Anh "Clown", anh ta nói: "Theo sát vào."

Tài xế tò mò hỏi: "Người đàn ông này là ai vậy?"

"Nhiếp ảnh gia, tên là Mạnh Trạch." Người đàn ông đội mũ thuật lại lời của Lư Bành, "Rất nổi tiếng, tối qua ngay cả Ngô Lâm Viễn cũng đến gặp anh ta, nhưng tính tình khó chịu, thích làm màu."

"Ngô Lâm Viễn là ai?"

"Cũng là một nhiếp ảnh gia. Bạn tôi còn tiết lộ cho tôi biết, Thịnh Hạ vào giới giải trí là nhờ quan hệ của Ngô Lâm Viễn."

"Hừ, vòng vo tam quốc, nhà thiết kế, nhiếp ảnh gia, nữ minh tinh, những người nổi tiếng này đều là người trong một giới cả."

Người đàn ông đội mũ đóng cửa xe: "Bám sát vào."

"Biết rồi." Tài xế đạp ga, "Cậu cứ yên tâm vào tay lái của tôi."

*

Lý Minh Lan định hỏi Diêu Hi Tân xem có thể âm thầm sắp xếp chỗ ở cho cô không.

Mạnh Trạch nói: "Sắp đến rồi."

"Đến đâu?"

"Nhà tôi."

"Tôi hỏi bạn tôi xem có thể đổi khách sạn khác không."

Cô gọi điện thoại, Diêu Hi Tân không nghe máy.

Cô đành phải bỏ điện thoại xuống.

Mạnh Trạch đột nhiên nói: "Em đang mang thai, ở khách sạn không tiện."

Cô suýt nữa làm rơi điện thoại, dịch người đi: "Nếu bọn họ không điều tra ra được gì, tự nhiên sẽ bỏ cuộc. Tôi ở vài ngày cũng không sao."

"Đối phương không có thiện ý, đứa bé trong bụng em không thể gặp chuyện gì được." Mạnh Trạch nghiến răng nghiến lợi, "Em ở lại đây dưỡng thai."

"Đùa gì vậy?" Lý Minh Lan dựa vào cửa xe, người nghiêng ngả, một chân gác lên ghế, tư thế ngồi rất khó coi.

"Đừng đè vào bụng."

Cô suýt nữa bật cười, anh lại coi là thật.

Cuộc đời của họ đã đi theo hai hướng khác nhau chính vì đứa bé trong bụng. Nếu năm đó Mạnh Trạch nhẫn tâm ở lại miền Bắc, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, cô có một cậu con trai xuất sắc, cô không hối hận về lựa chọn của mình năm xưa.

Tốc độ xe rất nhanh, rẽ trái rẽ phải liên tục.

Tay lái của Mạnh Trạch rất vững, cô ngồi rất êm.

Lý Minh Lan quay đầu lại nhìn.

Chiếc Mercedes-Benz màu đen bám sát phía sau.

Cô không còn đùa nữa, nhỏ giọng hỏi: "Bọn họ vẫn đang theo dõi, phải làm sao bây giờ?"

Mạnh Trạch rẽ vào lối lên đường cao tốc: "Em ngồi vững vào."

Nhìn tình hình này, cô hỏi: "Anh định đua xe à?"

Xe dừng lại trước trạm thu phí, anh hỏi: "Em có chịu được không?"

Làm sao để anh xem thường được? Lý Minh Lan định vỗ ngực nói mình không sợ trời không sợ đất, nhưng lại đột nhiên im bặt. Cô gật đầu: "Sợ."

Cô tỏ ra yếu đuối trông rất đáng yêu, nhưng cô cúi đầu. Anh chỉ nhìn thấy mái tóc dài buông xõa của cô.

Mạnh Trạch hơi ngẩn người, giọng nói cũng dịu dàng hơn: "Thắt dây an toàn vào."

Xe tăng tốc.

Lý Minh Lan vừa thắt dây an toàn, vừa nói: "Anh lái xe cẩn thận."

Anh dùng chân ga để trả lời cô.

Xe xuống đường cao tốc, chạy vào hầm để xe của khu chung cư.

Mạnh Trạch không nói gì.

Lý Minh Lan không biết đã cắt đuôi chiếc xe màu đen đó từ lúc nào, cô bị xóc nảy trên xe, chân giờ vẫn còn run.

Cô hiểu rồi, đây không phải là trò đùa, đối phương đang làm thật.

Mạnh Trạch muốn lấy thuốc lá.

Chiếc xe này đã để ở miền Bắc quá lâu, không có gì cả.

Miệng nhạt nhẽo, anh nói: "Lý Minh Lan, lên lầu nghỉ ngơi."

"Mạnh Trạch, tôi lấy tư cách gì để dưỡng thai ở nhà anh?" Giang hồ có câu "gặp nhau cười nụ hết oan cừu", mười mấy năm trôi qua, những nỗi đau thời thanh xuân đã lỗi thời rồi. Hơn nữa hai người đã là người dưng.

"Em còn lựa chọn nào khác sao?" Mạnh Trạch không tìm thấy thuốc lá, nhưng lại mò được một miếng kẹo cao su trong ngăn kéo. Anh thả lỏng khớp hàm, xé vỏ kẹo, bỏ kẹo cao su vào miệng, khi nói chuyện giọng điệu có vẻ lười biếng, "Họ Diêu là người của khách sạn, anh ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em được."

Diêu Hi Tân chắc đang gặp rắc rối lớn, đến giờ anh ta vẫn chưa liên lạc lại.

Lý Minh Lan ngồi thẳng dậy: "Tôi tạm thời mượn nhà anh làm chỗ ở, sẽ trả tiền thuê nhà cho anh. Nhưng cũng phải có ba điều kiện. Trai đơn gái chiếc."

Mạnh Trạch như nghe thấy chuyện cười, giọng nói trầm xuống, rồi lại cao lên ở nửa câu sau: "Tôi không động vào phụ nữ mang thai, nếu không sẽ tuyệt tự."

Lý Thâm không có trong hộ khẩu của Mạnh Trạch, nhưng cậu bé mang dòng máu của Mạnh Trạch, lời nguyền rủa này chẳng phải đã bao gồm cả Lý Thâm sao. Lý Minh Lan khuyên nhủ: "Đừng mê tín dị đoan."

*

Căn nhà này của Mạnh Trạch đã cũ. Anh không sống ở đây, chỉ thuê người dọn dẹp định kỳ.

Trang trí vẫn giữ nguyên như ngày xưa.

Có thể sống ở chung cư có thang máy từ hai mươi mấy năm trước, Lý Minh Lan đoán gia cảnh của Mạnh Trạch không tệ. Chỉ là sau khi bố mẹ anh ly hôn, họ không còn quan tâm đến con trai nữa.

Lý Minh Lan ngồi xuống ghế sofa.

Sáng nay cô nghĩ vết thương ở eo không đáng kể, không ngờ sau nửa ngày di chuyển, nó lại bắt đầu đau. Cô thở hổn hển: "Tôi có thể đổi dép không?"

Mạnh Trạch lấy cho cô một đôi dép.

Là dép nam.

Cô xỏ chân vào, cả năm ngón chân đều thò ra ngoài. Cô cũng không quan tâm nhiều, co ngón chân lại, duỗi người ra.

Khi cô chú ý đến ánh mắt Mạnh Trạch dừng lại trên ngón chân của mình, cô lập tức khép các ngón chân lại, từ từ rụt về.

Anh nhếch mép, lùi lại một bước, như thể hiện sự tránh né giữa nam và nữ.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 98

Lý Minh Lan hắng giọng: "Cho hỏi có nước không?"

"Tôi đi đun." Mạnh Trạch nói xong liền vào bếp.

Diêu Hi Tân đến giờ vẫn bặt vô âm tín.

Giá mà biết trước, Lý Minh Lan thà gặm bánh bao chứ không ăn cơm của Diêu Hi Tân.

Cô chỉ mong đám người xe đen kia không có thế lực ngầm gì, đừng tìm đến con trai cô.

Mồ hôi lúc nãy đua xe vẫn còn dính trên người, cô mở vali, lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ thêu hoa, lau mồ hôi.

Mạnh Trạch bưng ấm nước sôi ra, anh không thấy bụng cô lộ ra, hỏi: "Em có chuẩn bị đồ bầu không?"

Lý Minh Lan do dự trong lòng, có nên thuận nước đẩy thuyền hay không. Thôi, cứ bịa đại một lời cho qua chuyện: "Tôi về nước mới phát hiện có thai, chưa kịp chuẩn bị, sau khi ra nước ngoài sẽ đi khám."

Đến lúc này, Mạnh Trạch mới coi như có được câu trả lời.

Ấm nước trong tay anh rung lên. Anh nắm chặt như vậy, mà vẫn không giữ được ấm nước.

Điện thoại anh rung lên.

Anh đặt ấm nước xuống, cầm điện thoại đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước "xào xào".

Cao Sơn Điệp hỏi: "Hôm nay thuận lợi chứ?"

"Vài ngày nữa mới về." Mạnh Trạch thở hắt ra một hơi, "Cô ta đúng là đầu heo, bị người ta theo dõi."

"Người nào?"

"Vẫn chưa rõ. Cô ta là đầu heo, anh xử lý xong cho cô ta rồi sẽ về."

"Liều thuốc vẫn như cũ chứ?" Cao Sơn Điệp nói, "Có tình huống gì thì bổ sung thêm nửa viên."

"Có phải em đang ở trường không?"

"Vâng."

"Không có ai gây phiền phức cho em chứ?"

"Đừng lo, em tự xử lý được."

Nói chuyện điện thoại xong, Mạnh Trạch tắt vòi nước, vài giọt nước bắn lên tay anh, anh đưa tay lên khóe mắt, lạnh buốt.

Lý Minh Lan mang trong mình đứa con hoang, càng thêm đáng ghét.

*

Mạnh Trạch từ phòng tắm ra mặt mày tái nhợt, như thể tuyết trắng phủ lên mặt. Anh đứng ở góc tường trắng: "Ngồi xe cũng mệt rồi, em nghỉ ngơi trước đi."

"Ừ." Lý Minh Lan rất tùy ý, cứ như đang ở khách sạn, "Thuê anh một phòng."

Mạnh Trạch đi vào phòng ngủ chính.

Cô chậm rãi đi theo.

Anh lấy ga trải giường, chăn, gối từ trong tủ quần áo ra: "Tôi sẽ mua một bộ chăn ga gối đệm mới, trước đó, nếu em muốn nghỉ ngơi thì dùng tạm cái này."

"Được." Ở nhờ nhà người ta, Lý Minh Lan không kén chọn.

Cô tưởng anh sẽ mang chăn ga gối đệm vào phòng ngủ phụ, nhưng anh lại cúi người xuống mép giường, hất ga trải giường từ bên này sang bên kia.

Ga trải giường bay lên, như tấm thảm bay, từ từ hạ xuống.

Cô nghiêng người dựa vào khung cửa: "Trở thành ông chồng đảm đang từ khi nào thế?"

"Lần đầu tiên."

Cô biết nếu anh nghiêm túc làm việc gì, nhất định sẽ làm được một trăm phần trăm.

Anh tỉ mỉ trải phẳng bốn góc giường, vỗ vỗ chăn, giơ tay mở ra, trải phẳng.

Trước đây Lý Minh Lan cũng từng thấy người khác trải giường, người giúp việc chăm sóc cô có những thao tác rất thành thạo.

Năm đó, cô bị bố đưa đến biệt thự dưỡng thai, bên cạnh không có một người thân nào.

Ngoài người giúp việc, cô chẳng quen biết ai.

Cô không trò chuyện với người giúp việc, chỉ tâm sự với đứa con trong bụng.

Người giúp việc chăm sóc cuộc sống hàng ngày của cô, cùng cô đi khám thai. Cô còn trẻ, không có bạn đời, khó tránh khỏi những ánh mắt dò xét. Bản thân cô cũng nhận thấy, cô lạc lõng giữa khoa sản.

Vì đứa bé, cô mới nguôi ngoai. Không phải vì bố của đứa bé.

Bố của đứa bé thật đáng ghét.

Lý Minh Lan nhắn tin cho Lý Thâm: "Có muốn mẹ giúp con trút giận không?"

Lý Thâm đang học, không thể trả lời.

Lúc Mạnh Trạch ôm gối lên, nhìn thấy màn hình điện thoại của Lý Minh Lan.

Hèn chi cô không dùng QQ, thì ra đã dùng WeChat rồi.

Từ lâu anh đã biết Lý Minh Lan không phải người chung tình, sự thích thú của cô nông cạn và ngắn ngủi.

Nhưng chiếc đồng hồ đôi trên cổ tay cô lại đeo rất lâu.

Mạnh Trạch ấn dẹt chiếc gối: "Em nghỉ ngơi đi."

Lý Minh Lan không ngờ anh lại nhường phòng ngủ chính cho cô. Cô không nói lời cảm ơn, ngược lại được voi đòi tiên: "Tôi nói trước nhé. Tôi ấy mà, khó tránh khỏi đỏng đảnh, không biết sẽ nổi cơn tam bành, làm chuyện xấu gì đâu. Anh nhất định phải rộng lượng."

"Ừ." Giọng điệu thờ ơ như vậy không phải là người rộng lượng, nhất

là đôi mắt anh đen thăm thẳm, không một chút cảm xúc.

Cô sai anh đi nấu cơm: "Sáng chưa ăn no, lại còn trải nghiệm một phen ‘quá nhanh quá nguy hiểm’, tim đập thình thịch. Đói rồi." Cô nói bằng giọng điệu hơi mỉa mai giả vờ đáng thương, không mấy đáng tin.

Mạnh Trạch không nói lời nào, đi vào bếp.

Lý Minh Lan hơi bất ngờ, cô tưởng còn phải khiêu khích anh vài câu, anh mới chịu hành động.

Cô nằm dài trên giường, đung đưa chân chờ cơm.

Khi mang thai cô không dám ngông cuồng. Lúc đó không khỏi suy nghĩ "mẫu tử liên tâm", nghĩ đừng để con học theo tính cách lêu lổng của mình.

Cô ép mình lạc quan vui vẻ, cười ha hả.

Người giúp việc nói, cô nhất định sẽ sinh ra một đứa bé bụ bẫm hoạt bát. Tiếc là gen của người nào đó quá bá đạo, con trai sinh ra đã không thích cười.

Những chuyện đã qua mười bảy năm trước vẫn còn in đậm trong tâm trí. Cô giả làm bà bầu quá dễ dàng, huống chi là lừa gạt Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan không phải bà bầu thật, không có phản ứng thai nghén, cô không buồn ngủ, không ngủ được. Chán nản, cô chơi game điện thoại.

Lúc thì cô nằm nghiêng, lúc thì nằm ngửa, chơi xong một ván vẫn chưa đã, lại chơi tiếp ván thứ hai. Lật người lại, cô phát hiện có người đứng trước giường.

"Vào lúc nào vậy? Làm người ta hết hồn." Giọng Lý Minh Lan cao vút, vẻ rất hung dữ, "Sao không gõ cửa?"

"Gõ rồi, em không nghe thấy." Mạnh Trạch cũng đến để dạy dỗ, "Đừng nằm chơi điện thoại."

Cô không dậy.

Anh định giật điện thoại của cô.

Điện thoại sắp rơi xuống, cô kịp thời ấn nút khóa màn hình.

Anh chỉ nhìn thấy màn hình game, không biết hình nền trang chủ của cô là ảnh một chàng trai tuấn tú.

Hình nền khóa màn hình là nụ cười rạng rỡ của chính cô.

Cô đang ở vườn hoa hướng dương, đội mũ rơm, chống cằm, đồng hồ đôi trên cổ tay lấp lánh, sợ người khác không biết cô đã có chủ.

Cô thật lòng thích chiếc đồng hồ này.

Ngu ngốc. Mạnh Trạch trả điện thoại lại cho cô.

Lý Minh Lan đuổi anh ra ngoài: "Đừng làm phiền tôi ngủ."

"Không có dầu muối gạo mắm, tôi đi siêu thị. Em tự nghỉ ngơi đi."

"Đi nhanh lên đi."

Không phải câu "đi nhanh về nhanh" mà cô vẫn hay nói.

Mạnh Trạch dừng ngay cửa, quay đầu lại nhìn cô bằng đôi mắt đen láy.

Cô lật người giả vờ ngủ.

Anh vừa đi, việc đầu tiên Lý Minh Lan làm là đổi hình nền điện thoại.

Vừa rồi thật nguy hiểm.

May mà Mạnh Trạch không phát hiện ra gì. Anh càng ngày càng dễ bị lừa, như ngốc đi vậy.

Lúc này Diêu Hi Tân gọi đến: "Minh Lan, có thời gian anh sẽ giải thích với em." Giọng anh ta hơi khàn.

"Được."

"Thằng nhóc đó khó chơi. Kẻ gây sự trên mạng xã hội đang gây rắc rối cho anh."

"Anh xử lý xong thì báo cho em biết."

"Em về khách sạn rồi à?"

"Chưa, em đang ở một nơi khá an toàn."

"Anh sẽ nhanh chóng xử lý." Đầu dây bên Diêu Hi Tân càng ngày càng ồn ào, "Anh có một cuộc họp khẩn."

"Anh cứ bận việc đi, không cần lo cho em." Tạm thời chỉ có thể trốn tránh.

Lý Minh Lan nhắm mắt ngã người xuống giường.

Ánh nắng tràn ngập cửa sổ, dù thế nào cô cũng không ngủ được. Cô đi kéo rèm cửa, tay nắm lấy rèm, chăm chú nhìn những bông hoa nhỏ trên rèm.

Năm đó cô cũng từng đứng trên lầu biệt thự, nhìn ra ngoài cửa sổ tươi sáng tự ép mình cười.

Vì hạnh phúc của con, cô rất vui vẻ.

Đây là điều mà bố đứa bé đã bỏ lỡ. Anh đã bỏ lỡ mười bảy năm của con. Anh nợ cô, nợ con trai cô.

Lý Minh Lan mở ghi chú trên điện thoại, ghi lại từng việc nhỏ mà cô tưởng đã quên từ lâu.

*

Mạnh Trạch lên xe, lại sờ soạng tìm kẹo cao su.

Ngăn kéo đã trống trơn, chẳng còn gì cả.

Anh nghĩ đến việc mua thuốc lá, nhưng Lý Minh Lan đang mang thai.

Đèn xe rọi sáng con đường phía trước, điện thoại đổ chuông.

Mạnh Trạch ấn tai nghe bluetooth: "Chuyện gì?"

Giọng anh truyền qua điện thoại đến tai Cao Sơn Điệp, cô cười: "Ai chọc giận anh vậy?"

Còn có thể là ai? "Một kẻ ngốc."

"May mà anh là người thông minh."

Mạnh Trạch dịu giọng đôi chút: "Vì vậy anh phải dọn dẹp hậu quả cho cô ta." Anh suýt thì nói với Cao Sơn Điệp rằng Lý Minh Lan đang mang trong mình đứa con hoang của ai đó. Lời sắp ra đến miệng, anh lại kìm nén.

Cao Sơn Điệp: "Anh Hà bị ngã gãy xương phải nhập viện, chị dâu phải đi chăm, trong nhà chỉ còn mỗi Mẫn Mẫn. Tính Mẫn Mẫn nhát

gan giống bố, mấy hôm nay em về nhà anh ấy ở cùng con bé."

"Anh ấy bị thương thế nào?"

"Chắc phải nghỉ ngơi khoảng một tháng."

Cuộc gọi kết thúc, Mạnh Trạch gửi một bao lì xì cho Tạ Sơn Hà: "Mau chóng bình phục."

*

Mạnh Trạch xách túi lớn túi nhỏ trở về.

Anh không chỉ mua dầu muối gạo mắm, mà còn mua thêm một cái nồi nhỏ. Ở trung tâm thương mại, cứ mua một món đồ, anh lại không nhịn được mắng Lý Minh Lan một lần.

Đi ngang qua khu vực đồ dùng cho mẹ và bé, anh nán lại một lúc, nhìn thấy một chiếc váy công chúa màu hồng bằng vải tuyn mỏng.

Có lẽ, Lý Minh Lan sẽ sinh ra một bé gái đáng yêu. Bé xíu, lúc nào nên làm nũng thì làm nũng, lúc nào nên rạng rỡ thì rạng rỡ, có đôi mắt to tròn, chiếc mũi nhỏ nhắn, cái miệng anh đào lý sự cùn.

Nhưng đứa con hoang không xứng làm công chúa.

Mạnh Trạch vừa vào cửa đã thấy bà bầu nào đó đang vắt chéo chân trên ghế sofa.

Lý Minh Lan liếc xéo anh.

Liếc xéo, rất khinh thường. Giọng điệu của cô càng thêm cứng rắn: "Đi nấu cơm đi." Chỉ tay năm ngón, như đang sai bảo một người giúp việc.

Mạnh Trạch chỉ dùng ánh mắt để giết người.

Cô hừ một tiếng.

Mạnh Trạch đi vào bếp.

Căn bếp cũ kỹ nhiều năm không dùng lưu lại chút hơi thở cuộc sống. Anh đứng bên bức tường bị ám khói đen, xoay lưỡi dao điêu luyện.

Anh nghiêng người đi rửa rau, quay đầu lại thấy cái đầu của cô thò ra.

Giống hệt như lúc trước cô muốn học lỏm.

Cô bị bắt quả tang: "Hừ." Đến giờ cô vẫn chưa nấu cho con trai một bữa cơm ngon, cô thật sự không cam tâm.

Thỉnh thoảng, Lý Minh Lan này lại trùng khớp với Lý Minh Lan đáng yêu. Chỉ là "thỉnh thoảng", Lý Minh Lan đã sớm trở thành một thứ đáng ghét.

Dường như Mạnh Trạch "xí" một tiếng.

Khi anh bưng món ăn ra, Lý Minh Lan co một chân lên ghế sofa, chân kia gác lên bàn trà, rung rung chân: "Nấu mấy món vậy?"

Anh dạy dỗ ngược lại: "Đừng ép bụng."

"Yên tâm, tôi còn xót đứa con trong bụng hơn anh." Người cha này ngay cả con mình cũng ghét bỏ.

Mạnh Trạch đặt bát xuống rất mạnh, nói rất khẽ: "Lý Minh Lan, vì em đang mang thai, tôi mới khách sáo với em. Em đừng được đằng chân lân đằng đầu."

Bất kể trên mặt anh lúc mưa lúc nắng, cô bước những bước chân hình chữ bát, nghênh ngang ngồi vào bàn ăn: "Đâu phải tôi muốn

dọn vào đây. Tôi thà đi ở khách sạn năm sao còn hơn."

Mạnh Trạch ném một cái túi xuống: "Đôi dép đó quá to, đổi đôi này."

Cô đổi ngay lập tức, bưng bát, cầm đũa.

Thời gian gấp rút, Mạnh Trạch không mua nhiều thức ăn. Ngoài một con cá vược, còn lại là đậu phụ non, rau cải xào tỏi. Món rất tươi, món rất giòn.

Bữa trưa này, Lý Minh Lan ăn uống rất ngon miệng.

Mạnh Trạch mua thuốc lá, nhưng anh không châm lửa, anh vừa ngậm thuốc vừa nhìn cô ăn uống thô tục.

Cô không còn chút dáng vẻ nào.

Chỉ vì anh uống thuốc đúng giờ, nếu không, người đàn bà mang thai đứa con hoang này đã sớm bị anh đuổi ra ngoài rồi.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 99

Không phải trước mặt ai Lý Minh Lan cũng ăn như hổ đói.

Có những hương vị dù ăn hết sơn hào hải vị cũng không tìm được.

Ông trời thật bất công, Mạnh Trạch không chỉ giỏi toán, mà ngay cả nấu ăn cũng xuất sắc. Món cá vược hấp đơn giản cũng có gia vị riêng của anh.

Dù đã qua mười mấy năm, vị giác vẫn nhớ hương vị này.

Cô lau miệng, nhận xét tài nấu nướng của anh: "Tàm tạm, vẫn không bằng đầu bếp khách sạn năm sao."

"Ừ."

Lý Minh Lan ngậm tăm, dùng răng cắn vài cái. Cô cảm thấy "dã man" mới không bị lép vế trước "lạnh lùng". Cô vừa cắn vừa nói: "Tôi buồn ngủ rồi, tôi muốn ngủ trưa."

Mạnh Trạch gạt tàn thuốc: "Đứng một lúc, đi lại một lát, cho tiêu cơm."

Cô chế nhạo: "Giống bà cụ non." Cô ợ một cái, xoa xoa chiếc bụng nhỏ nhô lên, định đi vào phòng ngủ chính.

Anh ngăn lại: "Lý Minh Lan, có chút kiến thức cơ bản đi. Ăn xong không được nằm ngay."

Cô đi sang trái.

Anh đi sang phải.

Cô đi sang phải.

Anh đi sang trái.

Cô đành phải quay về ghế sofa, cầm điện thoại, mở khung chat với con trai. Ngẩng đầu lên, cô thấy Mạnh Trạch đang nhìn điện thoại của mình, cô lập tức khóa màn hình.

Mạnh Trạch bẻ gãy điếu thuốc.

Cô nhìn chằm chằm vào khung chat, hồi lâu không nhận được hồi âm của đối phương.

Đối phương cũng chẳng phải người đàn ông tốt đẹp gì.

Lý Minh Lan sau khi tốt nghiệp cấp ba đúng là bị mù mà.

*

Lý Minh Lan ngủ trưa đến tận chiều tối. Cô cố tình đi chân chữ bát ra ngoài, thấy bóng dáng Mạnh Trạch đang bận rộn trong bếp.

Cô gọi: "Ê."

Không phải "này", mà là "ê". Mạnh Trạch không đáp lại, lắc lắc con dao làm bếp.

Cô dùng ngón trỏ quẹt ngang miệng, im lặng.

WeChat báo tin nhắn đến, mắt cô sáng rực. Nhất định là con trai tan học rồi. Cô vồ lấy điện thoại định chạy.

Mạnh Trạch cầm dao, đứng ở cửa bếp: "Lý Minh Lan, cẩn thận trượt

chân."

Cô dừng lại, cúi đầu chào con dao, lủi vào phòng.

Tin nhắn của Lý Thâm rất ngắn gọn: "?"

Lý Minh Lan: "Đợi có kết quả, mẹ sẽ báo cáo với con."

Lý Thâm: "Ồ." Cậu đã quen với người mẹ chẳng theo lẽ thường này, không truy cứu xem cô định trút giận gì.

Lý Minh Lan: "Ở trường thế nào?"

Lý Thâm: "Cũng được."

Lý Minh Lan: "Có dấu hiệu yêu đương sớm chưa?"

Lý Thâm dứt khoát trả lời: "Không."

Cô và con trai tán gẫu chuyện thường ngày, tuyệt nhiên không nhắc đến Mạnh Trạch.

Ánh mắt Mạnh Trạch sắc như dao. Nhưng anh vẫn hầu hạ cô ăn tối.

Bụng Lý Minh Lan tròn lên là do ăn uống no nê, động tác ngậm tăm của cô là học theo anh ngậm thuốc: "Chúng ta nam nữ ở chung một nhà không được. Đối phương nhắm vào tôi, anh tự đi ở khách sạn đi. Cùng lắm tôi trả tiền cho anh."

"Em ở một mình, tôi không yên tâm."

"Chúng ta ở chung, tôi càng không yên tâm."

"Lý Minh Lan, em không còn mười tám tuổi nữa, dáng vẻ không đoan trang, giống như nữ thổ phỉ, đừng tự đánh giá cao bản thân."

"Nông cạn." Cô cong môi cười, "Có bản lĩnh thì đuổi tôi đi."

Mạnh Trạch không có bản lĩnh, im lặng.

Anh sẽ không đi ở khách sạn, anh coi cô như người vô hình, tự mình vào phòng ngủ phụ nghỉ ngơi.

*

Đêm khuya, đáng lẽ nên ngủ một mạch đến sáng thì Lý Minh Lan lại tỉnh giấc giữa đêm.

Trước khi ngủ cô uống hai cốc nước, nên giờ tỉnh giấc vì buồn tiểu. Cô đi vệ sinh xong, không quay lại giường.

Cô lặng lẽ mở cửa, rón rén đến nghe ngóng động tĩnh ở phòng ngủ phụ.

Tên kia chắc ngủ say như chết.

Cô giơ tay lên, khớp ngón trỏ sắp gõ cửa, thì dừng lại.

Qua ngày hôm nay, "vài ngày" mà Diêu Hi Tân nói đã trừ đi một ngày rồi. Cô sẽ không ở đây lâu, cuộc hội ngộ ngắn ngủi chỉ là một khúc nhạc đệm. Sau này cô và Mạnh Trạch lại thành người dưng nước lã.

Cô muốn thêm vào khúc nhạc đệm này một điểm nhấn đáng nhớ.

Tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" của Lý Minh Lan là nhịp điệu hồi cấp ba.

Cửa nhanh chóng được mở ra.

Mái tóc rối bù của Mạnh Trạch trông như vừa mới ngủ dậy, nhưng anh chưa bao giờ ngáp dài uể oải.

Lý Minh Lan khoanh tay: "Đột nhiên muốn ăn bánh củ cải."

"Nửa đêm nửa hôm, tôi đi đâu làm bánh củ cải cho em?"

"Ngủ ngon lành lại thèm ăn, ngửi thấy mùi bánh củ cải." Cô xoa bụng, "Đói quá."

"Tôi đi nấu mì."

Cô khăng khăng: "Tôi muốn ăn bánh củ cải."

Cũng là vào mùa thu.

Khi cô mang thai được ba tháng, bị chứng tiểu đêm, thường xuyên tỉnh giấc giữa đêm để đi vệ sinh.

Đêm thu se lạnh, cô khoác áo choàng đi, hắt hơi khi trở về.

Chui vào chăn ấm áp, cô bỗng ngửi thấy một mùi thơm ngon. Đó là mùi hương của bánh củ cải nóng hổi được đặt trước mặt cô khi cô và bố mẹ đi ăn sáng.

Cô lập tức đói cồn cào.

Nhưng ở đó không có bánh củ cải.

Ngày hôm sau, cô đến một nhà hàng ăn sáng.

Bánh củ cải ở nơi khác không ngon bằng ở quê, cô không được ăn món ngon như tưởng tượng.

Lúc đó cô đã ghi lại trong sổ tay, sau khi sinh con về nhà, cô nhất định phải đi ăn bánh củ cải.

Hôm nay cô đã liệt kê bánh củ cải vào mục đầu tiên trong ghi chú.

Người đàn ông trước mặt cau mày.

Ai bị đánh thức giữa đêm, bị yêu cầu hoàn thành một nhiệm vụ bất khả thi, đều sẽ mất kiên nhẫn.

Năm đó Lý Minh Lan không than thở với người giúp việc, càng không sai bảo người giúp việc làm cái này cái kia khi thèm ăn. Nhưng nếu người ở bên cạnh cô lúc đó là Mạnh Trạch, cô nhất định sẽ đá anh xuống giường bất cứ lúc nào.

Mạnh Trạch đóng cửa đánh "rầm" một tiếng.

Bụi trên cửa dường như bay lên mặt cô.

Lý Minh Lan sờ sờ má. Cũng đúng, Mạnh Trạch dù sao cũng không phải Mạnh Trạch năm xưa, sự mè nheo của cô cũng thật lố bịch.

Cô trở về phòng ngủ chính, vừa nằm xuống, liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Tôi đi mua bánh củ cải."

Lý Minh Lan tưởng mình nghe nhầm, bởi vì giọng Mạnh Trạch như thể đang tức giận.

Sau đó, lại trở nên bình tĩnh.

Cô không nhịn được xuống giường, định mở cửa.

Bên ngoài cửa lại vang lên một tiếng hét: "Chỉ lần này thôi, không có lần sau."

Sau đó, im lặng.

*

Không có bánh củ cải, nhưng Lý Minh Lan trở lại giường, lại không còn nhớ nhung nữa, chẳng mấy chốc đã ngủ say.

Cô bị một trận đập cửa làm tỉnh giấc. Cô mơ màng mở mắt.

Bầu trời bên ngoài vẫn còn âm u.

Người bên ngoài cửa đập cửa không được, bèn gọi: "Lý Minh Lan, bánh củ cải."

Cô ngáp dài đi mở cửa.

Sự tàn nhẫn của Mạnh Trạch lộ rõ trên mặt, giọng điệu cũng rất khó chịu: "Ăn nóng đi."

Cô không ngờ, anh thật sự đã mua bánh củ cải giữa đêm khuya. Cô nhận lấy túi giấy còn ấm: "Ở đây còn có quán ăn sáng mở cửa 24/24 sao?"

Anh trừng mắt, quay về phòng ngủ phụ.

Lý Minh Lan lại ngáp một cái, cũng đóng cửa lại, ôm túi giấy ngồi lên giường.

Trong túi giấy có mười hộp bánh ngọt, bánh củ cải giòn tan tỏa ra mùi dầu nhàn nhạt.

Cô cầm một miếng, đưa vào miệng.

Không phải hương vị trong ký ức, nhưng vỏ bánh được chiên đều, các góc cạnh giòn rụm, hương thơm thanh mát của củ cải có tầng lớp.

"Cũng được." Cô đánh dấu vào mục đầu tiên trong ghi chú.

Mãi đến ngày hôm sau Lý Minh Lan mới hỏi: "Bánh củ cải hôm qua

mua ở đâu vậy?"

Mạnh Trạch không để ý đến cô.

*

Đêm qua, Mạnh Trạch lái xe lòng vòng trên đường phố, anh không tìm thấy quán ăn sáng nào mở cửa 24/24.

Lượn lờ hơn một tiếng đồng hồ, thấy một tiệm bánh ngọt kiểu Quảng Đông bên đường sáng đèn, anh lập tức dừng xe gõ cửa.

Nửa đêm nửa hôm, ông chủ cầm búa ra mở cửa.

"Ông chủ, quán có bánh củ cải không?"

Ông chủ lắc đầu: "Đóng cửa rồi, bánh củ cải vẫn đang đông lạnh trong tủ lạnh."

"Bà bầu nửa đêm đột nhiên thèm ăn bánh củ cải. Sau khi mang thai, tính tình cô ấy hơi thất thường, ông chủ, có thể tạo điều kiện được không?" Mạnh Trạch cúi người, "Một nghìn tệ, tôi mua mười cái bánh củ cải."

"Bà bầu à, khẩu vị đúng là hơi khó chiều." Ông chủ mở cửa, "Vào đi."

Mạnh Trạch cảm ơn ông chủ đã đáp ứng yêu cầu vô lý của Lý Minh Lan.

*

Vì Mạnh Trạch không phản ứng, Lý Minh Lan cũng không khen thưởng anh vất vả đêm qua. Cô xỏ dép lê, đi chân chữ bát: "À đúng rồi, tôi có bạn bè đi xử lý chuyện chiếc Mercedes-Benz màu đen. Tôi chỉ ở nhờ đây vài ngày thôi."

Mạnh Trạch: "Bạn bè nào?"

"Đây là chuyện riêng của tôi. Anh đã cưu mang tôi lúc gặp nạn, tiền cần trả tôi nhất định sẽ không thiếu." Hôm nay cô thay một chiếc áo tay lỡ, chiếc đồng hồ đôi trước đó bị tay áo che khuất giờ đây lắc lư rõ ràng trước mắt anh.

Tối qua Mạnh Trạch uống thêm nửa viên thuốc, sáng nay lại uống thêm nửa viên nữa. Anh bình tĩnh thoát khỏi cảm xúc.

Cứ nhịn cô vài ngày vậy, sau này anh sẽ không bao giờ gặp lại người phụ nữ đáng ghét này nữa.

Anh đi chuẩn bị bữa sáng.

Lý Minh Lan la lên: "Tôi muốn ăn mì Ý."

Mạnh Trạch quay đầu lại: "Lý Minh Lan, im miệng, nếu không tôi sẽ đầu độc em."

Cô bĩu môi.

Anh đi từ trong bếp ra: "Ở đây tôi có một củ khoai tây mọc mầm, chỉ cần tôi có chứng cứ ngoại phạm, nguyên nhân cái chết của em là do em thiếu hiểu biết mà ăn nhầm."

"Anh đùa à?"

Biểu cảm của anh rất nghiêm túc: "Giết em, dễ như trở bàn tay."

Lý Minh Lan ho nhẹ: "Bạn học cũ, tha cho nhau khi còn có thể."

Mạnh Trạch cúi đầu xuống bên tai cô: "Vậy thì ngậm miệng lại."

Bữa sáng, Lý Minh Lan vẫn ăn no bụng.

Mạnh Trạch giả vờ hỏi: "Em không sợ à?"

Lý Minh Lan nói lời cay nghiệt: "Nếu là bữa ăn cuối cùng, thì phải ăn no rồi mới lên đường chứ."

Ăn sáng xong, cô ra ban công tắm nắng.

Bên Diêu Hi Tân không có động tĩnh gì. Cô đoán, có lẽ liên quan đến cuộc chiến thương mại của tập đoàn. Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể chờ đợi.

Người có thể im lặng trước mặt Mạnh Trạch thì không phải Lý Minh Lan. Dưới ánh nắng rực rỡ, tâm tư cô hoạt bát hẳn lên.

Mạnh Trạch đang gọi điện thoại: "Đúng, điều tra biển số xe này." Cuộc gọi kết thúc, anh nhìn về phía người phụ nữ bất lịch sự kia.

Lý Minh Lan thậm chí còn không gọi tên anh: "Lại đây, thai giáo cho em bé trong bụng tôi."

Anh khịt mũi: "Tại sao tôi phải dạy dỗ đứa con hoang của cô?"

Cô tức giận xông đến, ôm lấy chiếc gối trên ghế sofa, đánh vào người anh: "Dám nói con tôi là con hoang, có tin tôi đầu độc anh không, anh tưởng chỉ có anh mới giết người dễ như trở bàn tay sao?"

Mạnh Trạch nhận lấy chiếc gối: "Em muốn thai giáo cái gì?"

"Hát đồng dao."

Năm đó, Lý Minh Lan rất thích hát cho con trai nghe, nghĩ rằng sẽ bồi dưỡng âm nhạc cho con, sau này con trai sẽ có giọng hát hay.

Cô bê hai chiếc ghế đặt cạnh lan can ban công. Mặt ghế vừa vặn

được ánh nắng chiếu vào.

Cô lại rót hai cốc nước: "Đến đây hát."

Hai chiếc ghế xếp cạnh nhau, đây là khoảng cách gần nhất với cô. Mạnh Trạch ngồi xuống: "Tôi không biết hát."

"Không sao, tôi dạy anh." Cô viết lời bài hát ra giấy.

Mạnh Trạch liếc nhìn lời bài hát, cảm thấy tờ giấy trắng dưới ánh mặt trời hơi đen đi.

"Bắt đầu nhé, tôi hát trước." Lý Minh Lan nhấp một ngụm nước cho trơn giọng, "Dưới chân cầu lớn có một đàn vịt bơi ngang qua." Cô dừng lại, chờ anh.

Toàn thân Mạnh Trạch tỏa ra hơi lạnh.

"Mau mau đến đếm xem nào." Cô hướng dẫn anh, "Anh cứ đọc theo."

Anh thở dài một hơi: "Hai bốn sáu bảy tám."

"Đọc tiếp đi."

Mạnh Trạch thuận miệng đọc: "Quạc quạc quạc quạc."

Lý Minh Lan nhanh chóng ấn nút ghi âm của WeChat, gửi cho con trai nghe: "Đây là nhạc thai giáo của mẹ năm xưa."

Lý Thâm: "..."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 100

Lý Minh Lan đã tổ chức vô số buổi hòa nhạc cho con trai, hát xong một bài làm sao chịu dừng lại, nói là muốn hát tiếp bài thứ hai.

Mạnh Trạch từ chối: "Khô cổ rồi."

Bố Mạnh Trạch năm xưa thích nhạc giao hưởng, bây giờ vẫn còn đĩa nhạc lưu lại ở đây. Vừa hay có thể tận dụng.

Mạnh Trạch lấy ra bộ sưu tập quý giá của bố mình: "Nhạc thai giáo không phải trò đùa."

Lý Minh Lan liếc xéo anh: "Bài tôi hát không được sao?"

Nghĩ đến việc cô đang mang thai, Mạnh Trạch nói: "Là bài tôi hát không được."

"Đừng tự ti." Cô còn vênh váo, "Có danh sư là tôi ở đây, anh sẽ không kém được đâu."

"Tỉnh lại đi, đừng mơ mộng nữa." Anh đặt hai đĩa nhạc xuống, đều là những bản nhạc kinh điển của Mozart, Beethoven.

Lý Minh Lan nghiêng người về phía trước, nằm nhoài ra lan can ban công: "Tôi muốn hát đồng dao."

"Tùy em."

"Dưới chân cầu lớn có một đàn vịt bơi ngang qua, mau mau đến đếm xem nào." Cô nhìn anh đầy mong đợi.

Anh coi như không thấy. Tính cách Lý Minh Lan chẳng tiến bộ chút nào, chỉ biết làm nũng nhõng nhẽo.

Cũng may tính cách Lý Minh Lan vẫn như xưa, tinh thần tự tìm niềm vui của cô không hề giảm sút, mở ứng dụng nghe nhạc, bật to bài hát thiếu nhi.

Mạnh Trạch dùng nút bịt tai cũng không chặn được giọng cô: "Lý Minh Lan, với bộ dạng này của em, có thể dạy dỗ ra thế hệ sau như thế nào?"

Cô dừng hát theo: "Với nhan sắc của tôi, cộng thêm tài hoa hơn người của bố đứa bé, con tôi nhất định là thiên tài có một không hai trên đời, vừa tài giỏi vừa xinh đẹp."

Bà mẹ nào mà chẳng cho rằng con mình là nhất thiên hạ, cô vô cùng tự hào.

Với gu thẩm mỹ nông cạn của cô, người cô thích có lẽ cũng chỉ có chút tài năng. Nhưng kết hợp với gen đầu heo của cô, anh nói: "Không sinh ra đứa ngốc nghếch như em là may mắn lắm rồi."

Lý Minh Lan tắt ứng dụng nghe nhạc, đi vào bếp.

Mạnh Trạch đi theo: "Lý Minh Lan, em làm gì vậy?"

Cô cầm dao làm bếp, giơ lên giữa không trung, hung dữ: "Giết anh, dễ như trở bàn tay."

Thôi vậy. Anh không chấp nhặt với cô.

Mãi đến khi hát mệt Lý Minh Lan mới đánh dấu vào mục hát đồng dao trong ghi chú.

Cô nghe đi nghe lại đoạn ghi âm trong WeChat: "Hai bốn sáu bảy

tám, quạc quạc quạc quạc."

Nếu phải nói có thiếu sót gì, thì đó chính là giọng đọc của Mạnh Trạch đều đều cứng nhắc, thật sự không thể gọi là giọng hát.

Cô hỏi con trai: [Người này hát thế nào?]

Lý Thâm: [Đây là bạn trai mới của mẹ à?]

Lý Minh Lan cười, định gõ chữ: Anh ta không xứng.

Ba chữ nhanh chóng hiện lên trên màn hình, ngón tay cô dừng lại trên nút gửi.

Cô nói: [Đã từng.]

*

Mạnh Trạch đặt mua một bộ chăn ga gối đệm mới. Anh lựa chọn chất liệu, lựa chọn hoa văn, mãi đến trưa, cửa hàng mới giao đến.

Lý Minh Lan tưởng anh thích màu đen trắng xám, không ngờ, bộ ga trải giường anh chọn lại lòe loẹt.

Hoa văn sặc sỡ giống hệt những bộ quần áo màu mè mà Lý Minh Lan thường mặc hồi cấp ba.

Hôm nay là ngày cô dì Vương giúp việc đến dọn dẹp.

Mạnh Trạch giao nhiệm vụ trải giường cho dì ấy.

Dì Vương nhanh nhẹn, nhanh chóng tháo vỏ chăn và ga trải giường.

Lúc Mạnh Trạch trải ga giường, động tác có hơi chậm.

Dì Vương giật mạnh, chỉ trong vài giây, ga trải giường đã cuộn thành

một cục.

Bốn góc giường mà Mạnh Trạch đã cẩn thận sắp xếp biến mất không còn dấu vết.

Dì Vương định trải lại giường.

Lý Minh Lan đứng ngoài cửa bỗng lên tiếng: "Khoan đã."

Dì Vương giật mình, dì đến dọn dẹp định kỳ, thỉnh thoảng gặp ông chủ Mạnh, nhưng chưa bao giờ thấy phụ nữ.

Hôm nay vừa gặp, khí thế của người phụ nữ này còn mạnh hơn cả ông chủ Mạnh.

Dì Vương run sợ, quan sát sắc mặt ông chủ Mạnh.

Người phụ nữ xinh đẹp hoàn toàn không sợ hãi vẻ lạnh lùng của ông chủ Mạnh, dựa vào khung cửa: "Đi, trải giường."

Giọng điệu ra lệnh. Ông chủ Mạnh không biểu cảm, không biết là đồng ý hay không, nói: "Dì Vương, hôm nay đến đây thôi, thời gian này dì không cần đến nữa, đợi thông báo của tôi."

Dì Vương rất biết ý, lập tức rút lui.

"Đi, trải giường." Lý Minh Lan còn bê ghế ra, vắt chéo chân, giống như khán giả xem kịch, chờ đợi màn trình diễn trải giường của Mạnh Trạch.

"Lý Minh Lan, em đừng quá đáng."

"Ừ hứ." Nếu có hạt dưa để nhấm nháp, cô sẽ càng thoải mái hơn.

Trong ghi chú không có mục trải giường, nhưng cô coi đó là bài tập bổ sung, chỉ chờ Mạnh Trạch hoàn thành nhiệm vụ.

Anh đứng im hồi lâu.

Thôi vậy, người yêu cũ thực chất là kẻ thù. Cô xoay người định bỏ đi. Khi cô rời khỏi khung cửa, thanh kiếm mang tên Mạnh Trạch đã được cất vào vỏ.

Vì vậy, bài tập bổ sung này vẫn có một dấu tick lớn.

*

Qua một ngày, Lý Minh Lan không còn lo lắng chuyện nam nữ ở chung một nhà nữa.

Mạnh Trạch chắc sẽ không đến mức súc sinh mà làm bậy với bà bầu.

Phòng ngủ chính có nhà vệ sinh riêng.

Nếu không phải ba bữa một ngày, cô có thể hoàn toàn ru rú trong phòng.

Sau khi ăn tối no nê, cô tắm nước nóng, tiện thể gội đầu luôn.

Cô dùng khăn quấn tóc, mặc bộ đồ ngủ thoải mái, ngồi trên giường chơi điện thoại.

Một lúc sau, cô vò vò tóc.

Ướt sũng.

Cô tháo khăn, không chải đầu, mái tóc rối bù rủ xuống trán, hơi che khuất tầm nhìn.

Cô mở cửa đi ra ngoài.

Đây là căn nhà cũ hơn ba mươi năm, nhà bếp vẫn giữ nguyên cách

bố trí ngày xưa, Mạnh Trạch không nấu nướng ở đây, trước đó cũng không nghĩ đến việc sắm một chiếc máy rửa bát.

Nhiệm vụ rửa bát ba bữa một ngày rơi vào tay anh.

Lý Minh Lan sống như một bà hoàng.

Lúc này "Lý đại gia" lại đến.

Cô mặc bộ đồ ngủ dài tay dài quần, thêu một bông hồng đỏ. Chắc là cùng bộ với chiếc áo sơ mi thêu hoa.

Cô vừa gội đầu xong, cũng không chải, tóc ướt rủ xuống trán. Cô gọi: "Này."

Anh quay đầu lại: "Nếu em mà giương nanh múa vuốt, bây giờ trông giống hệt Mai Siêu Phong."

"Có máy sấy tóc không?" Lý Minh Lan coi nơi này như khách sạn, có yêu cầu gì cứ việc nói.

Mạnh Trạch tắt vòi nước: "Không biết."

Đến lượt cô nói lời cay nghiệt: "Không mua máy rửa bát à?"

"Đặt mua ngay bây giờ."

Mạnh Trạch tìm một lượt, lấy ra một chiếc máy sấy tóc cũ kỹ.

Màu sắc ban đầu của máy sấy tóc chắc là màu trắng, bây giờ đã ngả vàng, trên tay cầm có rất nhiều vết xước.

Lý Minh Lan thử cắm điện.

Máy sấy tóc phát ra tiếng động cơ ồ ồ.

Còn phả ra một mùi khét.

Cũng chẳng quản nhiều, Lý Minh Lan cầm máy sấy tóc, sấy loạn xạ.

Tóc bay múa trước mắt, cô nhớ lại năm xưa, cô đứng trước quạt tập luyện cách nắm bắt vẻ quyến rũ của mái tóc rối. Giống như ma nữ Nhiếp Tiểu Thiện, chẳng phải rất đẹp sao? Có thể thấy: "Ma nữ" không nhất định là từ mang nghĩa xấu.

Mạnh Trạch rửa bát xong, đi ra thấy tóc cô bay múa, khuôn mặt khuất sau mái tóc.

Hôm diễn ra giải đấu quần vợt hồi cấp ba, gió cuốn lấy cô, cô quay đầu lại, khiến người ta mê mẩn.

Lý Minh Lan vén một lọn tóc, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, nhưng cô lại che mặt đi rất nhanh.

Mạnh Trạch quở trách: "Ban đêm đừng giả làm ma nữ."

"Tôi xinh đẹp vô địch, không chê vào đâu được."

"Thô tục quê mùa, không xứng với nơi sang trọng."

"Hừ." Thế thì sao? Cô cầm máy sấy tóc đi vào phòng ngủ chính, đóng cửa, khóa cửa.

Tuy nhiên, những việc trong ghi chú vẫn cần Mạnh Trạch hoàn thành.

Mặc dù Lý Minh Lan đã ghi lại trong sổ tay, sau khi sinh con sẽ đi ăn bánh củ cải, nhưng đến tháng thứ năm của thai kỳ, cô không còn thèm bánh củ cải nữa. Cô thèm chua.

Năm đó người giúp việc làm nước mơ chua cho cô.

Bây giờ cô hành Mạnh Trạch.

Sấy tóc xong, cô thấy khô cổ, đi ra ngoài uống gần hết cốc nước, rồi nói: "Tôi muốn uống nước mơ chua."

Thái độ đường hoàng, cứ như Mạnh Trạch là người giúp việc nhà cô.

Mạnh Trạch nằm dài trên ghế sofa: "Em đến đây để lánh nạn, không phải đến để làm công chúa."

"Lúc đầu tôi đã nói muốn đi ở khách sạn. Là ai nói." Lý Minh Lan cố tình bắt chước giọng điệu lạnh lùng của anh, "Em đang mang thai, ở khách sạn không tiện."

Lời nói của anh, cô không thay đổi một chữ.

Mạnh Trạch trở thành người sai: "Tôi cưu mang em là đã hết lòng quan tâm rồi."

Lý Minh Lan cầm gối ném mạnh vào anh.

Mạnh Trạch bắt lấy chiếc gối: "Em đừng được voi đòi tiên."

"Hừ." Một cục bông ném vào người anh, ngược lại là cô dùng sức rất mạnh.

"Lý Minh Lan, cẩn thận cái thứ trong bụng em."

Cô giơ tay lên, đột nhiên cảm thấy chỗ eo bị trẹo sáng nay lại nhói lên, cô kêu: "Ây da." Cô lập tức dùng tay ôm lấy eo.

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch giật lấy chiếc gối của cô, "Em bị thương ở đâu?"

"Không cần anh lo, đồ lòng lang dạ sói."

"Em đang mang thai, em làm loạn cái gì."

Lý Minh Lan lại ôm lấy chiếc gối, không đánh nữa, mà vùi mặt vào gối, gầm lên vài tiếng: "Cho anh nói xấu con tôi này, cho anh nói xấu con tôi này."

Đứa con đáng thương của cô chưa từng nhận được một chút yêu thương nào từ bố ruột.

Mạnh Trạch giật lấy chiếc gối: "Đừng tự làm mình chết ngạt."

Cô vịn eo, ngã xuống ghế sofa, chạm vào chỗ bị thương, cô lại kêu: "Ây da."

"Đến bệnh viện."

Lý Minh Lan liếc xéo, thật hiếm thấy, lúc này Mạnh Trạch cuối cùng cũng không còn bình tĩnh nữa.

Người không được voi đòi tiên thì không phải Lý Minh Lan. Cô nói: "Tôi muốn uống nước mơ chua."

"Được được được, nước mơ chua." Anh hỏi, "Đau ở đâu?"

"Eo." Cô vừa xoa vừa đỡ.

"Đến bệnh viện." Mạnh Trạch muốn đỡ, nhưng lại không dám chạm vào bụng cô.

Lý Minh Lan dựa vào ghế sofa.

Cũng vào khoảng tháng thứ năm của thai kỳ, cô mang bụng bầu lớn, lúc xuống cầu thang không nhìn thấy bậc thang, đột nhiên trượt chân, cô may mắn vịn được vào lan can, sắp va vào bụng thì cô gắng sức xoay người, để eo sau chịu lực.

Cô được người giúp việc đỡ đi nghỉ ngơi, cũng giống như hôm nay, cô dựa vào ghế sofa.

Năm đó cô đã nghĩ, Mạnh Trạch nhất định sẽ tranh giành vị trí đứng đầu ở đại học.

Anh không học đại học, nhưng anh cũng tràn đầy khí thế.

"Lý Minh Lan." Thấy cô hồi lâu không phản ứng, anh gọi, "Lý Minh Lan."

"Chỉ là va vào eo thôi."

"Đến bệnh viện."

"Không đi." Đến bệnh viện chẳng phải là lộ tẩy sao, "Không đi."

"Thật sự không sao?"

"Có sao, tôi muốn uống nước mơ chua."

"Tôi đi mua."

Lý Minh Lan ra dáng một bà hoàng: "Tôi chán quá, có phim kiếm hiệp nào không?"

Mạnh Trạch bật tivi: "Tự tìm đi."

"Đi nhanh lên, đi nhanh lên." Cô xua tay như đuổi ruồi.

Lần mè nheo này của Lý Minh Lan không phải vào nửa đêm, độ khó thấp hơn hôm qua, Mạnh Trạch nhanh chóng trở về.

Lý Minh Lan nằm gục trên sofa, ngủ thiếp đi trong tiếng ồn ào của tivi.

Cô vẫn chưa lộ bụng, nhưng đã bắt đầu thèm những thứ kỳ quặc.

Đứa con hoang trong bụng sao, chết thì cho chết. Mạnh Trạch cũng chẳng xót.

Anh nâng một lọn tóc của cô, nhẹ nhàng vuốt ve: "Lý Minh Lan, nếu em không còn chút nào giống với bộ dạng ngốc nghếch hồi cấp ba, tôi đã sớm giết em rồi."

Cô ngủ say, chẳng nghe thấy gì.

Mạnh Trạch nhẹ nhàng đặt lọn tóc của cô xuống: "Lý Minh Lan, em quá ngu dại."

Dại thì dại, nhưng tội không đáng chết.

*

Lý Minh Lan ngủ không lâu, nhưng đã bỏ lỡ "luận điệu không giết" của Mạnh Trạch.

Cô ngồi dậy, vươn vai, vừa nhìn thấy cốc nước mơ chua trên bàn trà, cô cười: "Nước mơ chua."

Nghĩ đến việc lại có thể đánh dấu vào mục trong ghi chú, cô vui vẻ, vặn nắp chai rồi đưa lên miệng.

Vừa uống một ngụm, mắt cô trợn to, ngũ quan co rúm lại, làn da căng mịn nhăn nhúm thành một cục.

Mạnh Trạch hỏi: "Bị độc chết rồi à?"

"Sao chua thế?" Cằm Lý Minh Lan rụt lại, mím chặt môi thành một đường thẳng.

"Tôi nói với ông chủ là bà bầu muốn uống, ông chủ cho thêm."

"Cảm ơn anh nhé." Cô dối lòng.

"Không cần."

Uống nửa cốc nước mơ chua đã là giới hạn của Lý Minh Lan. Đặt cốc xuống hồi lâu, ngũ quan của cô vẫn nhăn nhó.

Mạnh Trạch nhận xét: "Xấu."

Lưỡi Lý Minh Lan không thể cử động tự do, cô mím môi, không nói được nửa lời. Không thể cãi nhau với anh.

Cô đánh dấu trước vào ghi chú. Hơn nữa, cô xóa đi một số mục khác trong ghi chú.

*

Vẫn xóa muộn mất rồi.

Nửa đêm hôm nay, Lý Minh Lan không định làm phiền Mạnh Trạch.

Tuy nhiên, khi tỉnh dậy giữa đêm khuya gió lớn, cô buộc phải gõ cửa phòng ngủ phụ.

Sau ba tiếng "cốc cốc cốc", cô dùng khớp ngón trỏ cào cửa.

Bên trong không có động tĩnh.

Cô lại gõ cửa, cả người dựa vào cửa, mượn sức của cánh cửa.

Khi Mạnh Trạch mở cửa, cô suýt nữa ngã vào lòng anh, may mà cô kịp thời bám vào khung cửa.

Chưa kịp để cô lên tiếng, Mạnh Trạch nói: "Nói đi, tối nay lại muốn ăn gì."

Thậm chí, anh đã ăn mặc chỉnh tề mới đến mở cửa. Chờ cô ra lệnh, anh có thể lập tức xuất phát.

"Tôi đau bụng."

"Đau ở đâu?"

Cô ôm bụng: "Có lẽ ăn nhầm gì rồi."

Bữa tối hai người ăn cùng nhau, nếu nói cô đã ăn gì đặc biệt, thì đó là nước mơ chua.

Là do cô mè nheo đòi uống.

Nhưng mà, Lý Minh Lan bị viêm dạ dày cũng không phải chỉ một hai lần. Cô không phải là người dễ bảo.

"Đến bệnh viện." Chiều nay đã nên đến bệnh viện rồi, chứ không phải chiều theo người phụ nữ hấp tấp này.

Cô lắc đầu: "Tôi uống thuốc dạ dày là được. Bệnh cũ nhiều năm rồi."

"Em biết mình có bệnh này, còn uống nước mơ chua làm gì."

"Hung dữ cái gì!"

"Đến bệnh viện."

"Tôi không đi."

"Lý Minh Lan."

"Không không không."

Mạnh Trạch cả năm cũng không ở đây mấy ngày, thuốc dự trữ ở đây

đã hết hạn từ lâu. Anh nói: "Tôi đi mua thuốc."

"Đi mau, đi mau."

*

Lần này Lý Minh Lan không đóng cửa. Cô nghiêng người, cuộn tròn như con tôm, tóc dài rối bù phủ trên mặt, chỉ lộ ra chiếc mũi nhỏ nhắn.

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch gọi khẽ.

Cô ngẩng lên, tóc che trước mắt, mơ hồ khiến anh trông không còn hung dữ nữa. Cô không vén tóc lên.

Anh lại gọi một tiếng: "Lý Minh Lan."

"Ừ." Cô lẩm bẩm, "Tôi vẫn còn sống."

"Dậy uống thuốc."

Lý Minh Lan đến giờ vẫn chưa vén tóc, xõa tóc ngồi dậy.

Dưới góc nhìn bị tóc che khuất, Mạnh Trạch có vẻ dịu dàng hơn.

Không ngờ một câu nói của anh đã phá vỡ ảo tưởng của cô: "Lý Minh Lan, vén tóc lên, trông như ma nữ vậy."

Cô vén tóc, lại nhìn anh.

Vừa rồi quả nhiên là ảo giác, khuôn mặt cay nghiệt này sao có thể dịu dàng được.

Khi nhìn thấy "thuốc" mà anh nói, cô kinh ngạc.

Anh mua hẳn hai túi lớn thuốc dạ dày.

Lý Minh Lan nói: "Bây giờ tôi biết rồi, anh thật sự muốn đầu độc tôi. Có những thứ thuốc này, anh không cần giữ củ khoai tây mọc mầm kia nữa, lòng anh thật độc ác."

"Không biết em muốn uống loại nào, em tự chọn đi." Nghe cô nói chuyện đầy sức sống, anh cũng không lo lắng nữa, lời cay nghiệt lập tức ập đến, "Lần này nếu em bị độc chết, thì thật sự là tự làm tự chịu."

Anh đặt xuống một cốc nước.

Ánh mắt cuối cùng anh dành cho cô là ánh mắt dành cho một kẻ ngốc.

Mặc dù vậy, khi Lý Minh Lan uống thuốc dạ dày, cơn đau dịu đi, cô vẫn đánh dấu vào mục nước mơ chua trong ghi chú.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 101

Dạ dày của Lý Minh Lan quả thật khó chiều.

Ngày hôm sau, Mạnh Trạch tỉnh dậy.

Cửa phòng ngủ chính đóng chặt, hiển nhiên cô vẫn đang ngủ nướng.

Đầu óc đơn giản thì không có phiền não.

Mạnh Trạch vẫn phải ra ngoài mua chút đồ ăn thanh đạm.

Anh chưa vào siêu thị, đã nghe thấy một giọng nói lớn từ bên đường: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Người gọi tên anh hai lần liền, y hệt như Lý Minh Lan, cũng là học sinh lớp 12/7 trường trung học Nham Nguy.

Mạnh Trạch từng gặp Phùng Thiên Lãng ở cửa hàng thức ăn nhanh nơi anh làm thêm, đến nay đã hơn mười năm không liên lạc.

Người trước kia gầy yếu nay đã trở nên vạm vỡ, nụ cười vẫn nhiệt tình như hồi học cấp ba.

Nhưng Mạnh Trạch không có phản ứng gì đặc biệt.

Phùng Thiên Lãng do dự: "Mạnh Trạch, cậu còn nhớ tôi không? Tôi là Phùng Thiên Lãng, trường trung học Nham Nguy."

Mạnh Trạch gật đầu: "Bạn cùng bàn học kỳ cuối cấp ba."

“Sau khi tốt nghiệp trung học thì không liên lạc nữa.” Thực ra cũng không thể liên lạc, bởi vì chẳng ai biết số điện thoại của Mạnh Trạch cả, “Trong những buổi họp lớp, mọi người vẫn hay nhắc đến cậu.”

Giữa những người bạn học cùng lớp, muốn tìm lại chút kỷ niệm cũ, chủ đề thường bắt đầu từ kỳ thi đại học. Nhưng Mạnh Trạch đã quên mất cảm giác của thủ khoa đại học rồi.

Phùng Thiên Lãng gọi con trai mình: “Lại đây, gọi chú Mạnh đi con. Đây là bạn cùng bàn của bố hồi cấp ba.”

Đứa trẻ khoảng tầm học sinh trung học cơ sở lễ phép gọi: “Chào chú Mạnh ạ.”

Mạnh Trạch: “Cậu làm việc ở đâu?”

“Vẫn ở miền Nam. Lần này ra đây du lịch, vợ tôi đang vào nhà vệ sinh, tôi đang đợi cô ấy. Khi cậu đi ngang qua, tôi không dám nhận, sợ nhầm người.” Phùng Thiên Lãng cười sảng khoái, không chút mưu mô, “Cậu làm việc ở đâu?”

“Studio ảnh.”

“Vẫn ở lại miền Bắc à?”

“Đi khắp nơi.” Mạnh Trạch dừng lại, nói, “Con cậu lớn thế này rồi.”

“Tôi kết hôn sớm, con tôi lớn hơn các bạn cùng trang lứa.” Phùng Thiên Lãng nhìn thấy vợ mình từ xa, “Mạnh Trạch, trao đổi thông tin liên lạc nhé, thật ra lớp 12/7 chúng ta thỉnh thoảng vẫn có họp lớp.”

Mạnh Trạch dường như vẫn là người có tính cách không hòa đồng, Phùng Thiên Lãng gần như tưởng anh sẽ từ chối.

Nhưng Mạnh Trạch đưa mã QR của WeChat.

“Rảnh rỗi thường xuyên liên lạc nhé.” Phùng Thiên Lãng cười chào tạm biệt, cùng con trai qua đường.

Câu nói vừa rồi của Mạnh Trạch không phải là lời khách sáo. Anh đột nhiên nghĩ đến, nếu như con của anh và Lý Minh Lan còn sống, thì sẽ lớn hơn đứa trẻ này.

Lý Minh Lan đã giết chết con của anh, nhưng lại hết mực chăm sóc đứa con ngoài ý muốn trong bụng.

Ngã tư đường xe cộ tấp nập, nổi lên một đám sương đen. Nhỏ xíu, tròn tròn, không thể nói rõ hình dạng cụ thể.

Mạnh Trạch nhìn thấy linh hồn đứa trẻ lưu lại trần gian, mãi không tan biến.

*

Lý Minh Lan ngủ đến khi mặt trời lên cao, không thấy Mạnh Trạch ở trong bếp.

Cô áp tai vào cửa phòng ngủ phụ: “Này.”

Không có tiếng trả lời. Anh dường như không có thói quen ngủ nướng, luôn dậy sớm.

Cô lại gọi: “Này này này.”

Không có động tĩnh gì.

Bàn ăn trống trơn, bếp sạch sẽ tinh tươm.

Lý Minh Lan mở tủ lạnh.

Cũng có nguyên liệu, nhưng cô vẫn chưa biết cách nấu.

Cô chỉ có thể tùy tiện chọn một kênh tin tức, nghe radio, chơi điện thoại.

Cô đăng nhập vào Weibo giải trí.

Một vài khu vực bình luận của các tin tức đều là những cuộc tranh luận gay gắt, những chủ đề hot nhất đều có những người trong cuộc bị tấn công mạng.

Dư luận quả là thứ đáng sợ.

Tên kia không làm bữa sáng cho cô.

Lý Minh Lan xem gối ôm là Mạnh Trạch, đấm mạnh một cú.

Vừa lúc cô định đấm cho gối bẹp dí thì cửa mở ra.

"Sao không có bữa sáng?" Cô đặt gối xuống, lại đấm thêm một cái nữa.

"Ăn ăn ăn, không có chí tiến thủ."

"Tôi sự nghiệp thành công, gia tài kếch xù, tôi ngạo nghễ thiên hạ." Cô hét lên, "Nhanh, đi làm bữa sáng."

Mạnh Trạch chỉ mua một bó cải thìa, không có gì khác: "Mì cải thìa."

"Này, sáng nay lén ăn thuốc nổ à?"

Dù phải khiêng cả một thùng thuốc nổ, Mạnh Trạch vẫn làm hai bát mì cải thìa.

Lý Minh Lan bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

Anh đặt bát xuống: "Ăn hay không thì tùy."

Cô ngồi xuống bàn ăn, cầm lấy bát lớn: "Tôi ăn nhiều, cho tôi bát lớn."

Mạnh Trạch không giành với cô, tự mình cầm bát nhỏ.

Cô dùng đũa gắp mì, vừa đưa vào miệng, chưa kịp nếm thử, anh đã nói thẳng thừng:

"Lý Minh Lan, em ở đây mấy ngày rồi, bố của thứ trong bụng em có quan tâm đến em không?"

Cô bị sặc mì, nuốt xuống rồi mới trả lời trôi chảy: "Dĩ nhiên là có rồi."

"Anh ta biết em đang sống ở nhà của một người đàn ông? Trai chưa vợ, gái chưa chồng chung sống một chỗ, anh ta có yên tâm không?"

"Anh ấy tin tưởng tôi tuyệt đối."

Câu trả lời vẫn như xưa. Mạnh Trạch có chút mỉa mai: "Cùng loại với tên họ Diêu."

"Anh hùng không nhắc chuyện xưa." Cô cúi đầu ăn mì.

Nhưng Mạnh Trạch lại đặt đũa xuống: "Tôi tìm kiếm trên mạng rồi, những năm này em không hề vô danh."

Đuôi mắt cô cong cong: "Hoàn toàn nhờ may mắn."

"Từng xuất hiện trên bản tin giải trí." Mạnh Trạch định lấy thuốc lá, nhưng không có, nên lấy đũa, "Có hai tin đồn tình cảm, một là ca sĩ, một là diễn viên, đều là những người nổi tiếng."

"Đó gọi là thời thượng."

"Hai người này đều có quá khứ đen tối. Một người nghiện cờ bạc,

một người phóng đãng.” Mạnh Trạch cong khóe môi, “Lý Minh Lan, mắt nhìn người của em thật tệ.”

Quả thật Mạnh Trạch đã nói trúng.

Lý Minh Lan vùi mặt vào bát mì.

Mạnh Trạch là nhiếp ảnh gia, tiếp xúc với những nữ minh tinh, người mẫu xinh đẹp. Anh mặt lạnh tanh, xấu tính, khí chất quái dị, nhưng những người xuất chúng trong giới giải trí tự nhiên có thể thu hút vô số người thèm muốn.

Lý Minh Lan nghĩ, trong số những người đàn ông có quan hệ mật thiết với mình, ai có thể áp đảo được anh?

Sau khi vắt óc suy nghĩ, cô nghĩ đến một người.

Đối phương là một đạo diễn lớn.

Cô bắt chéo chân, cười nói: “Tôi không ngại nói thật với anh, bố của đứa con trong bụng tôi là…”

Thấy cô nhe răng, Mạnh Trạch liền tỏ vẻ khinh thường.

“Anh ấy thành công muộn. Hai năm nay nổi lên như diều gặp gió, tuổi còn trẻ đã đạo diễn phim điện ảnh lớn, đoạt được hai giải thưởng lớn.” Lý Minh Lan dừng lại, hỏi, “Anh biết là ai không?”

“Không quan tâm đến phim nước ngoài.”

“Mike Sharp. Anh không tin thì lên mạng tìm kiếm thành tích của anh ấy.” Lý Minh Lan và vị đạo diễn này cũng từng xuất hiện trên tin tức giải trí.

Cô là Lý Minh Lan được mọi người yêu mến, bố của đứa bé dĩ nhiên cũng là người xuất chúng.

Hiện nay, internet hiệu quả và nhanh chóng, muốn biết gì chỉ cần gõ vài cái là biết. Nhưng Mạnh Trạch không tra trước mặt Lý Minh Lan.

Anh không cần tra, anh biết Lý Minh Lan và người này cùng tham dự một lễ trao giải.

Mike Sharp hôn lên má cô theo cách chào hỏi của người nước ngoài. Hôn má trái rồi hôn má phải.

Khi cô nói tên vị đạo diễn này, vẻ mặt như một con công kiêu ngạo.

Mạnh Trạch liếc nhìn cô.

Nhìn thấy đã thấy khó chịu, nên anh ra ngoài.

*

Cửa thang máy mở ra, thật trùng hợp, Mạnh Trạch lại gặp bạn học cũ.

"Mạnh Trạch." Nhiều năm trôi qua, Long Chính Sơ vẫn là một người ăn nói lớn tiếng, "Tôi nhớ cậu muốn chết đi được, cậu có nhớ tôi không?"

Hai người lớn tuổi hơn, nhưng tính cách không thay đổi mấy.

Long Chính Sơ vẫn có thể thể hiện sự nhiệt tình gấp mười hai lần so với Mạnh Trạch mặt không cảm xúc: "Cậu về khi nào vậy? Có phải nghe tin tức của lớp chúng ta không?"

Thực sự là không. Mối liên hệ của Mạnh Trạch với tập thể rất nhạt nhòa.

Long Chính Sơ hỏi: "Lớp 10 chúng ta tổ chức kỷ niệm 20 năm tốt nghiệp, cậu có đến không?"

“Không hứng thú.”

“Cậu có chút tình cảm bạn học được không? Mọi người đều quan tâm đến cậu, có vài người hỏi tôi xem có thể liên lạc với cậu được không.”

“Bạn học đã hơn mười năm không liên lạc, có gặp hay không cũng chẳng sao cả.”

“Cậu thuộc vận mệnh cô độc kiểu gì á.”

Về tình hình của các bạn học lớp cấp ba, Long Chính Sơ đã nói với Mạnh Trạch rồi.

Dương Mạn biết Mạnh Trạch không học đại học, đã chán nản rất lâu. Sau đó, một đàn anh nhiệt tình theo đuổi cô ấy, liệt nữ cũng sợ đàn ông kiên trì, bây giờ cô ấy đã kết hôn với đàn anh đó.

Long Chính Sơ nói: “Dương Mạn đang mang thai đứa thứ hai.”

“Ừ.” Mạnh Trạch giống như đang nghe chuyện của người lạ. Anh và Dương Mạn không có quan hệ gì với nhau, cô ấy đương nhiên sẽ không đợi anh.

Không ai đợi anh cả.

Sự ra đi của Lý Minh Lan năm đó là điều bình thường.

Long Chính Sơ thở dài: “Cậu vẫn là người độc thân, cậu còn không bằng Thích Hằng.”

Long Chính Sơ cũng kể với Mạnh Trạch, Thích Hằng sau khi học lại đã đỗ vào trường đại học nổi tiếng. Nhưng cậu ta lại quá cứng đầu, quay lại tìm cô gái hồi cấp ba.

Trời không phụ lòng người, họ đã thành đôi.

Mạnh Trạch nói một câu không mấy thành ý: "Chúc mừng Thích Hằng."

Thang máy đến tầng hầm để xe.

Long Chính Sơ đi ra trước.

Mạnh Trạch đi theo sát sau. Anh đột nhiên nói: "Chuyện của bố tôi, làm phiền cậu rồi."

Long Chính Sơ dừng lại, quay đầu cười: "Nói cái gì vậy, chúng ta là hàng xóm mà. Hồi trước chú Mạnh rất quan tâm đến tôi, tháng trước tôi đến thăm chú ấy, chú ấy khỏe hơn nhiều rồi. Chú Mạnh cũng hỏi thăm cậu, tôi nói cậu khỏe lắm."

"Tôi cũng đi thăm ông ấy."

"Cậu về ở mấy ngày?"

"Chưa rõ."

Long Chính Sơ đến chỗ để xe của mình: "Vợ tôi đang ở nhà bố mẹ tôi. Nhà cậu không nấu ăn phải không, hay để tôi bảo vợ tôi mang cơm trưa cho cậu?"

Mạnh Trạch quay người đi về phía chỗ để xe của mình: "Tôi tự ăn."

*

Mạnh Trạch ngồi vào xe.

Long Chính Sơ lái xe đi qua, anh ta hạ kính xe xuống, gật đầu với anh.

Mạnh Trạch đáp lại trong bóng tối.

Nếu không phải anh ta nhìn thấy hướng nhà họ Mạnh ngoài cửa sổ, thì thực ra anh ta đã quay lại miền Nam rồi.

Mạnh Trạch lái xe đến một nơi đặc biệt.

Lần cuối cùng Mạnh Trạch gặp bố mình là vào nửa năm trước.

Ông Mạnh là một người thành công nửa đời người, lớn tuổi hơn thì béo lên, nhưng thường xuyên ở vị trí cao, vẻ mặt rạng rỡ.

Ông Mạnh hiện tại gầy hơn so với lần gặp trước, gân xanh ở cổ nổi rõ.

Khi ông ngồi xuống, tinh thần đã tốt hơn trước.

Hai cha con ngồi cách nhau một tấm kính, ai nấy đều ngồi thẳng tắp.

Ông Mạnh nhìn con trai, nở nụ cười hài lòng: "Trông con có vẻ tốt đấy."

"Bố, bố thế nào rồi?"

"Khá ổn." Ông Mạnh bắt chước giọng điệu của con trai.

"Con đã nạp tiền vào thẻ cho bố. Cần gì cứ nói với con."

Ông Mạnh gật đầu, rồi vẫn hỏi: "Dạo này con thế nào?"

"Cũng như cũ."

"Giờ con đã thành đạt. Ngược lại bố lại liên lụy đến con."

"Đừng nói những chuyện này nữa."

Trước kia, hai cha con chẳng có chuyện gì để nói. Khi ngồi ở hai bên, không thể ôm nhau, ông Mạnh lại càng muốn kể hết mọi chuyện thường ngày của mình cho con trai nghe. Ông nghiêng đầu, cúi đầu xuống, xương bả vai nhô lên áp vào áo, hơi khó chịu. "Dao cạo râu của bố hơi cũ rồi."

Mạnh Trạch cũng cúi đầu xuống, hai người dường như muốn dán mặt vào nhau qua cửa sổ chỉ có thể với tay: "Con sẽ gửi cho bố cái mới."

"Mạnh Trạch, con cũng lớn tuổi rồi, phải tìm bạn gái đi. Con cứ coi như không có bố, đừng nói với cô gái rằng con có một người bố bất tài như vậy."

Những cô gái tử tế, chắc chắn sẽ chê gia đình có người phạm tội.

Ông Mạnh không khỏi nhớ lại, con trai ông trước kia còn có thể nhận bưu thiếp, đến khi đến tuổi kết hôn thì lại cô độc một mình.

"Bố, chuyện của con bố đừng lo lắng. Bố ở trong đó chăm sóc bản thân thật tốt, con sẽ đợi bố ra ngoài."

Ông Mạnh đưa tay ra, bị kẹt ở cửa sổ, nhưng ông dùng sức nắm lấy tay con trai: "Đừng trì hoãn nữa. Gặp được cô gái tốt, hãy tự chủ động, đừng cứ tự cao tự đại như trước kia."

Mạnh Trạch chỉ gật đầu.

Ông Mạnh lại lải nhải về cuộc sống trong tù. Tóc trắng của ông xen lẫn tóc đen, khi trắng đến sáng bóng, giống như bị ánh sáng nuốt mất một mảng.

Mạnh Trạch phát hiện, vùng tối lại ít hơn trước một vòng.

Sắp hết giờ thăm tù, mắt ông Mạnh đỏ hoe: "Nếu ngày trước bố

quan tâm đến con hơn, thì con cũng không đến nỗi đến giờ vẫn độc thân. Con thật là không biết mở lòng."

"Bố đừng lo." Mạnh Trạch chưa bao giờ tự lo lắng về chuyện hôn nhân.

Cho đến khi quản giáo đến, ông Mạnh mới ngẩng đầu lên, nắm chặt tay con trai: "Bố sẽ cố gắng ra ngoài sớm."

Ông Mạnh cố gắng để lại cho con trai một dáng vẻ thẳng tắp, cho đến khi cửa bị đóng lại, bước chân ông nhanh hơn.

Người đàn ông đi ra từ phòng bên cạnh nhỏ hơn ông Mạnh chục tuổi, nhưng lưng lại gù hơn ông, gập lại thành một đường cong.

Số hiệu trên bộ đồ tù của ông ta chỉ khác ông Mạnh một số. Hai người ở hai giường kế bên nhau.

Trước đây, khi ông Mạnh hoang mang, ông đã tìm người này để than thở.

Người này ghi nhớ rõ mọi chuyện trong nhà của ông Mạnh. Khi đi cùng ông Mạnh, ông ta hỏi: "Lại là hàng xóm đến thăm anh à?"

Ông Mạnh cười: "Hôm nay là con trai tôi đến."

"À, chính là đứa con trai suýt nữa thì vào đây ở cùng ông sao?"

Mắt ông Mạnh lập tức sắc bén: "Trí nhớ của cậu lại kém đi rồi."

Người đó đi về phía trước.

Ông Mạnh nhất định phải kéo người đó lại, ông giơ tay bị còng lại, ấn lên vai người đó: "Hãy nhớ cho kỹ, con trai tôi đã được tuyên bố trắng án ở phiên tòa phúc thẩm."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 102

Lý Minh Lan chờ cơm trưa mà đến mười hai giờ vẫn không thấy Mạnh Trạch về.

Vừa định gọi đồ ăn ngoài thì có người bấm chuông cửa.

Lý Minh Lan nhìn qua mắt mèo.

Không nhìn rõ mặt người đó, nhưng có thể phán đoán là phụ nữ.

Người phụ nữ lại bấm chuông.

Một người phụ nữ đến nhà Mạnh Trạch? Lý Minh Lan tò mò, nhẹ nhàng mở cửa gỗ.

Lần này nhìn rõ rồi.

Người đến là một phụ nữ mang thai, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng tròn trịa, ánh mắt tràn ngập ý cười, gặp Lý Minh Lan, mắt cô ấy mở to tròn xoe: "Ơ, đây là nhà Mạnh Trạch đúng không?"

"Đúng vậy." Lý Minh Lan bình thản gật đầu.

Người phụ nữ ngạc nhiên: "Cô là?"

"Tôi là bạn học cấp ba của anh ấy."

"Là cấp ba ở miền Nam phải không?"

"Đúng rồi."

“Tôi tên là Hùng Duyệt Hỉ.” Cô ấy cười híp mắt, “Chồng tôi cũng là bạn học cấp ba của anh ấy, nghe nói anh ấy ở nhà không nấu ăn, chúng tôi vừa hầm chân giò, mang đến cho anh ấy.”

Tuy nhiên, Long Chính Sơ nói Mạnh Trạch không nấu ăn, nhưng lại không bảo vợ mang cơm đến, hơn nữa Mạnh Trạch đi ra ngoài, không có nhà.

Hùng Duyệt Hỉ ồn ào náo nhiệt, nghe nửa câu đầu, không nghe nửa câu sau, mang theo chân giò, hớn hở đến đây.

Cái tên “Hùng Duyệt Hỉ” này dường như đã nghe ở đâu đó, nhưng Lý Minh Lan không nhớ ra: “Mạnh Trạch không có nhà.”

Hùng Duyệt Hỉ bưng hộp thức ăn: “Tôi đưa chân giò cho cô nhé.” Cô ấy thật sự đáng yêu, khuôn mặt tròn trịa, mang cái bụng bầu to tròn.

Lý Minh Lan cười, định đóng cửa chống trộm.

Nhưng khóa lại không mở được.

Cô thầm mắng Mạnh Trạch, trên mặt vẫn mỉm cười: “Anh ấy ra ngoài, có thói quen khóa cửa lại.”

“Ồ.” Hùng Duyệt Hỉ thất vọng, nhưng lại nhanh chóng nở nụ cười, “Tôi đợi anh ấy về.”

Lý Minh Lan gật đầu.

Sự chú ý của Hùng Duyệt Hỉ từ chân giò chuyển sang Lý Minh Lan: “Mạnh Trạch vẫn còn liên lạc với bạn học cấp ba à? Lại là bạn nữ.”

“Thỉnh thoảng thôi.”

Mạnh Trạch có hai nhóm bạn học cấp ba, miền Bắc là những học sinh giỏi, họ và Mạnh Trạch chơi thân lâu hơn, hiểu Mạnh Trạch hơn, người có thể mang cơm đến nhà Mạnh Trạch chắc chắn là quan hệ rất thân thiết. Hùng Duyệt Hỉ đúng như tên gọi, mắt cong cong, tràn đầy niềm vui: "Bạn học nữ có thể bước vào nhà Mạnh Trạch chắc chắn không phải người thường."

Đương nhiên không phải người thường, là kẻ thù.

Tình yêu và thù hận đều là những xung đột mãnh liệt, chi bằng nói chuyện một cách bình thường, Lý Minh Lan nói: "Bạn học nữ bình thường thôi."

*

Sau một giờ trưa, Mạnh Trạch mới về.

Miền Bắc dần dần trở lạnh, khuôn mặt Mạnh Trạch như vừa chật vật từ trong sương giá trở về.

Lý Minh Lan thì giống như một ngọn lửa cháy lan tới: "Anh đi đâu vậy? Tôi đói bụng muốn chết rồi, anh còn khóa cửa nữa chứ, nếu tôi xảy ra chuyện gì ở đây, anh đền đứa con trong bụng tôi thế nào?"

"Câm miệng lại." Anh đi một chuyến rồi lại quay về, từ tận đáy lòng anh vẫn không muốn cho cô ăn cơm trưa.

Nhưng từ lâu anh đã biết Lý Minh Lan chính là loại người này, huống chi, anh cũng phải ăn cơm trưa.

Mạnh Trạch liếc cô một cái sắc lẹm.

Cô chú ý đến cái túi trong tay anh.

Cái túi bị dính nước, những giọt nước bắn ra từ trong đó, có sự va chạm sống động, phát ra tiếng sột soạt.

Cô khịt mũi, ngửi thấy mùi tanh.

Anh xách túi vào bếp.

Cô nhìn thấy những con tôm lớn trong túi: "Làm món tôm luộc cho tôi, tôi sẽ rộng lượng không so đo với anh."

"Tôi làm gì, em ăn đó, còn kén chọn nữa là không cho ăn cơm."

Câu này chẳng phải là nói sẽ có cơm ăn sao, cô cười: "Được rồi, gọi tôi ăn cơm nhé."

Tôm dù bị luộc đến đỏ au, nằm trong chiếc bát sứ nóng hổi, nhưng trong sự lạnh lùng của Mạnh Trạch lại giống như tôm ướp lạnh.

Lý Minh Lan giơ điện thoại lên xem lại ghi chú.

Cô bắt đầu cảm nhận được thai máy vào khoảng tuần thứ mười tám, cô nhớ lúc đó giống như quả bóng bay lăn trong bụng.

Không ai chia sẻ niềm vui khi lần đầu tiên cảm nhận được thai máy với Lý Minh Lan cả.

Cô đặc biệt ghi chú mục "thai máy" trong ghi chú.

Theo lý thuyết, bụng cô hiện tại chưa to, còn lâu mới đến tuần thứ mười tám, nhưng lại qua thêm một ngày nữa, chuyện giữa cô và Mạnh Trạch sắp kết thúc rồi.

Không có thời gian cho các câu hỏi phụ, tốt nhất là giải quyết nhanh gọn.

Cô hỏi: "Anh có biết thai máy không?"

Mạnh Trạch không đáp: "Hỏi Mike Sharp đi."

Cô dùng gối đánh anh.

Anh không nói gì, khinh thường liếc cô.

Anh thật sự coi đứa con trong bụng cô là con hoang.

Lý Minh Lan tự nhốt mình trong phòng, không thèm để ý đến Mạnh Trạch.

Chờ đến khi Diêu Hi Trân giải quyết xong xuôi, mọi chuyện lắng xuống, cô sẽ lập tức chạy ra ngoài.

Ngoại trừ ăn ngày ba bữa, cô không ra khỏi phòng.

Sự giao tiếp giữa Lý Minh Lan và con trai cũng rất ít ỏi.

Cô hỏi: "Học hành thế nào rồi?"

"Khá ổn." Gen di truyền siêu phàm, ngay cả thái độ đối với vị trí nhất lớp cũng giống hệt nhau.

Một mình ở trong phòng quá buồn chán, Lý Minh Lan lại nói chuyện với chị dâu.

Vu Ly cười: "Đúng rồi, trường Thâm tuần sau có hội thao, nó thi chạy."

Lý Minh Lan: "Nó không nói với em."

Vu Ly: "Chị nghe hàng xóm tầng trên nói."

Lý Minh Lan: "Chị dâu, chị đừng nói với Thâm nhé, em sẽ lén lút đến xem nó thi."

Vu Ly: "Nói thật là anh chị cũng chẳng mấy khi quan tâm đến

chuyện của nó, hàng xóm tầng trên tầng dưới không biết bao nhiêu người ngưỡng mộ anh chị, nhà trên cũng có một cậu con trai học giỏi, nhưng lại khá nghịch ngợm, so sánh ra thì Thâm nhà mình ngoan ngoãn và hiểu chuyện hơn."

Con trai là của cả nhà họ Lý: "Chị dâu, ban đầu em không định nói thật với nó đâu, nhưng nhất thời xúc động, em xin lỗi anh chị."

Vu Ly: "Anh chị định đợi Thâm lên đại học rồi sẽ nói rõ sự thật với nó, nếu không nó cứ gọi em là cô."

"Giờ nó cũng gọi em là cô." Tiếng "cô" này khác hẳn với lúc trước nó tránh né, khác nhau một trời một vực.

*

Trưa hôm sau, Lý Minh Lan nhận được điện thoại của Diêu Hi Trân, anh ta nói ngắn gọn: "Minh Lan, hai ngày nữa thôi, đợi anh."

Lý Minh Lan phấn chấn tinh thần, cô lập kế hoạch đi chơi, hai ngày nữa quay về miền Nam, hôm sau sẽ đến xem vẻ oai phong của con trai trong hội thao.

Cứ nhẫn nhịn Mạnh Trạch hai ngày nữa, cô sẽ được tự do.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay. Ngoài cửa có tiếng gõ cửa – không, là tiếng đập cửa.

"Lý Minh Lan."

Lý Minh Lan nằm dài trên giường, trợn mắt nhìn cánh cửa.

"Lý Minh Lan."

"Biết rồi." Lại là giờ ăn trưa, cô biết điều, chậm rãi đi đến mở cửa.

Mạnh Trạch đứng ngoài cửa, khóe miệng ngậm một bông hoa băng.

"Có ta có nàng, giúp người hoạn nạn." Cô hét to.

Chưa kịp hát câu tiếp theo, cô suýt thì bị điện thoại của Mạnh Trạch ném trúng mặt.

Anh đặt màn hình điện thoại trước mặt cô, Lý Minh Lan nhận được điện thoại của Diêu Hi Tân vào buổi trưa hôm sau.

Lý Minh Lan nhìn rõ ràng những chữ trên đó.

Tuy Thôi Viện lên hot search trên Weibo giải trí không phải chuyện hiếm, nhưng hot là vì lên cùng một hot search với Diêu Hi Tân.

Hình ảnh lớn nhất trong mục tin đồn là hình ảnh anh ta và Thôi Viện.

Chính là khoảnh khắc Thôi Viện va vào đầu gối anh ta.

Anh ta đỡ cô ấy.

Cô ấy cúi đầu.

Hình ảnh hơi mờ, nhưng tài khoản Weibo giải trí vẫn có thể đào ra được những tia lửa tình cảm nồng nàn từ đó.

Nếu không phải Lý Minh Lan đang ở show diễn, gần như cô sẽ tin vào thuyết tình yêu của tài khoản Weibo giải trí.

Nhưng Diêu Hi Tân nói hai ngày nữa mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Đương nhiên: "Mọi chuyện ổn thỏa" là do Lý Minh Lan tự thêm vào.

Không trách Diêu Hi Tân khó mở miệng, hóa ra là tin đồn.

Cô vẫn phải làm rõ cho bạn bè: "Tin đồn, bịa đặt."

Một trong những kỹ năng của Mạnh Trạch là dùng vẻ mặt không cảm xúc để diễn tả sự mỉa mai chế giễu, ví dụ như lúc này.

Lý Minh Lan có chút nghi ngờ về "hai ngày" của Diêu Hi Tân.

"Tôi nhốt mình ở trong nhà nữa là sẽ mọc lông mất." Lý Minh Lan bưng ghế ra ban công, nửa người dựa vào lan can, cằm suýt thì đập vào tay vịn.

Mạnh Trạch đại xá thiên hạ: "Đi thôi, đi dạo."

Lý Minh Lan lại nảy sinh ý nghĩ, ghi chú lại quên ghi mục "đi dạo".

Một người mang thai giả và một người mang thai thật gặp nhau trong công viên.

Long Chính Sơ đã chuyển khỏi khu nhà cũ này lâu rồi, Hùng Duyệt Hỉ mấy ngày nay ở nhà bố mẹ chồng.

Cô ấy không sửa được thói quen nói từ tiếng Hàn"ajusshi", gặp Mạnh Trạch là gọi như vậy.

Lý Minh Lan lập tức nhớ ra cô ấy là ai.

Hùng Duyệt Hỉ sau đó cũng biết Lý Minh Lan là ai: "Chúng ta thật có duyên, nhưng lại là lần đầu tiên gặp mặt."

Lý Minh Lan mỉm cười, cô và Hùng Duyệt Hỉ đã từng dùng chung một số điện thoại.

Mạnh Trạch dù sao cũng là đàn ông, không có kinh nghiệm mang thai, anh nói thẳng Lý Minh Lan không biết chăm sóc con cái, bảo Hùng Duyệt Hỉ truyền đạt những kiến thức cơ bản trong thời kỳ mang thai cho Lý Minh Lan.

Hùng Duyệt Hỉ vừa kinh ngạc vừa vui mừng: "Hai người đã có con rồi sao, chúc mừng nhé."

Mạnh Trạch không giải thích.

Lý Minh Lan liếc anh một cái, cô đã trải qua cả quá trình sinh nở, cần gì người khác dạy bảo.

"Hai người nói chuyện với nhau đi." Mạnh Trạch lùi về phía đường mòn.

Bụng Hùng Duyệt Hỉ đã được sáu tháng rồi, ngồi xuống chỗ nghỉ mát, động tác khá chậm chạp.

Lý Minh Lan bước lên đỡ.

"Cảm ơn." Hùng Duyệt Hỉ dựa vào cột đình, "Cô có bị ốm nghén không?"

"Chưa." Lý Minh Lan ngồi xuống.

"Tôi có một cuốn sổ tay ghi chép, tôi bảo chồng tôi đi photo một bản, cô có thể xem các lưu ý."

Biết là tốt bụng, Lý Minh Lan không từ chối.

Đồ bầu của Hùng Duyệt Hỉ có một cái túi lớn, cô ấy lấy ra từ trong đó một cuốn sổ tay nhỏ nhắn, lật một trang, nhìn một cái.

"Trước kia tôi hơi lo lắng cho hai người, không ngờ cô đã mang thai rồi, tôi quen ajusshi mười mấy năm rồi, anh ấy là một người đàn ông tốt."

Nói ai? Ai là người đàn ông tốt? Lý Minh Lan quen Mạnh Trạch lâu hơn Hùng Duyệt Hỉ vài năm, nhưng nói về sự thân thiết thì Lý Minh

Lan cho rằng mình không bằng: "Những năm nay, cô có liên lạc với anh ấy không?"

Hùng Duyệt Hỉ không đề phòng, người khác hỏi gì thì cô ấy trả lời nấy: "Có liên lạc, nhưng không nhiều, tôi và chồng tôi quen nhau cũng là nhờ ajusshi, anh ấy là người mai mối cho tôi và chồng tôi, nhìn anh ấy cô đơn một mình, tôi thấy không đành lòng."

Nói ai? Ai cô đơn? "Anh ấy gần như là người trong làng giải trí, có năng lực, rất được hoan nghênh."

Hùng Duyệt Hỉ cúi đầu, lật cuốn sổ tay sang một trang: "Anh ấy là người rất trọng tình cảm, tính cách khá kín đáo, có chuyện gì cũng giấu trong lòng, thật ra, anh ấy ngoài lạnh trong nóng."

Đó cũng chính là nhận xét của Lý Minh Lan về Mạnh Trạch hồi cấp ba.

Hùng Duyệt Hỉ: "Nhưng đàn ông mà, phải thật thà đáng tin cậy, không thể chỉ nghe lời đường mật."

Lời đường mật đối với Mạnh Trạch quá khắt khe, Lý Minh Lan hừ lạnh: "Anh ta không lạnh lùng đã là tốt rồi, đúng rồi, cô và chồng cô quen nhau như thế nào?"

Điều này làm khó Hùng Duyệt Hỉ, cô ấy lật lại cuốn sổ tay, nhìn thấy trang trống.

*

Tối hôm kia.

Vì mang thai nên chân Hùng Duyệt Hỉ thường xuyên bị phù.

Buổi tối, Long Chính Sơ đang xoa bóp cho vợ, nghe nói nhà Mạnh Trạch có bạn nữ học cấp ba đến.

Long Chính Sơ suy nghĩ một chút, không, không cần suy nghĩ nữa.

Để kẻ máu lạnh vô tình không nhận người thân là Mạnh Trạch cho phụ nữ ngủ lại nhà, ngoài người đó năm đó ra, không có người thứ hai.

Anh ta nói câu trả lời cho Hùng Duyệt Hỉ.

Hùng Duyệt Hỉ bừng tỉnh: "Em nhớ ra rồi, em đã nói chuyện điện thoại với bạn nữ học cấp ba của anh ấy."

Long Chính Sơ búng tay: "Trùng hợp thật, anh cũng đã nói chuyện điện thoại với bạn nữ học cấp ba của cậu ấy, tên Lý Minh Lan phải không?"

"Hóa ra họ lại ở bên nhau rồi." Không cần phải nói cũng biết Hùng Duyệt Hỉ rất vui.

Long Chính Sơ không mấy lạc quan: "Không độc thân cả đời thì thật có lỗi với tính cách của Mạnh Trạch."

"Vậy phải làm sao?"

Long Chính Sơ ôm vai vợ: "Có muốn uống rượu mừng của họ không?"

Hùng Duyệt Hỉ liên tục gật đầu.

"Chúng ta phải hô hào cổ vũ cho họ." Long Chính Sơ lại nói, "Vợ à, em nói chuyện thẳng quá, anh sợ có vài chuyện không nên nói em cũng nói ra mất, anh lập một dàn ý, em cứ theo chủ đề trong dàn ý mà nói vòng vo, vượt quá phạm vi trong dàn ý, một chữ cũng không được nói."

Hùng Duyệt Hỉ bịt chặt miệng lại, liên tục gật đầu.

*

Lúc này Hùng Duyệt Hỉ hơi lo lắng, vì câu hỏi của Lý Minh Lan không có trong dàn ý.

"Có lần tôi làm mất điện thoại, tôi gọi điện thoại cho ajusshi, rồi… anh ấy tìm được tên trộm, ừm… chồng tôi là luật sư, anh ấy đến xử lý vụ án, tôi và chồng tôi quen nhau." Nói chỉ một đoạn thôi mà Hùng Duyệt Hỉ cứ lắp bắp, "Tôi không biết kể đầu đuôi câu chuyện, hôm nào gặp chồng tôi, anh ấy sẽ kể cho cô nghe."

Cô ấy đóng cuốn sổ tay lại, mắt như trăng non: "Tóm lại, ajusshi không giỏi ăn nói, nhưng là người tốt."

Lý Minh Lan cười nhẹ.

Những bạn học cấp ba miền Bắc này quả nhiên là ủng hộ Mạnh Trạch.

Trước kia, cô chắc chắn rằng, Lý Minh Lan cấp ba ngây thơ thì ngây thơ, nhưng tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm người.

Mạnh Trạch thi đại học xong quay lại miền Bắc, sau đó anh lại quay lại, cô không so đo với việc anh không muốn về.

Anh không muốn có con, cô đặt mình vào vị trí anh để nghĩ, trong cảnh tượng năm đó, điều này cũng là điều bình thường.

Khi gặp lại, biết anh bỏ học, cô cũng không so đo nữa.

Sau đó, Vương Nam Nhạc nói Mạnh Trạch bị bắt vì chiến dịch trấn áp mại dâm của cảnh sát.

Lý Minh Lan vẫn không từ bỏ.

Anh để lại một câu bảo cô đừng đợi.

Cơ hội không phải lúc nào cũng có, cô sẽ không đợi nữa.

Lý Minh Lan sờ bụng, nhẹ nhàng nói: "Đứa con trong bụng tôi không phải của anh ấy."

Là của cô.

Là của nhà họ Lý.

Chỉ không phải của Mạnh Trạch.

*

Lý Minh Lan đi khỏi chỗ nghỉ mát trước.

Để lại Hùng Duyệt Hỉ đang muốn nói lại thôi.

Khi xuống bậc thang, Lý Minh Lan bị vấp, suýt nữa thì ngã.

Mạnh Trạch đang đi trên đường mòn bước nhanh đến.

Cô cúi đầu mới phát hiện dây giày thể thao của mình bị tuột, cô định cúi xuống.

Không ngờ, Mạnh Trạch nhanh hơn cô một bước, anh khuỵu gối xuống, hai tay khéo léo đan dây giày, giống như đang giúp cô khơi gợi lại thời gian đã qua.

Ngón chân của cô vểnh lên bên trong giày.

Lý Minh Lan tưởng mình đã quên lâu rồi, hồi cấp ba, anh đã quỳ xuống buộc dây giày cho Lý Nghi Gia như vậy.

Cô đưa tay túm tóc anh, giật thật mạnh.

Vì giật quá mạnh, nên trên tay lại nắm được một ít tóc.

Cô mở bàn tay ra.

Tóc rơi xuống từ lòng bàn tay.

Ký ức như bụi, có một sợi tóc dính trên đầu ngón tay cô, cô vẩy nhưng không rơi, bèn vuốt ve nhè nhẹ.

Cuối cùng cũng không còn nữa.

*

Sau khi Diêu Hi Tân lên hot search, lại không có tin tức gì nữa.

Lý Minh Lan không còn trốn trong phòng nữa, cô công khai quan sát "người tốt" mà Hùng Duyệt Hỉ nói.

Anh nhìn sang trái.

Mắt cô liếc sang trái.

Anh nhìn sang phải.

Mắt cô liếc đi chỗ khác, tóm lại là không thèm nhìn anh.

"Đừng ngoảnh đầu đi nữa." Mạnh Trạch nhắc nhở một câu, ra ban công nghe điện thoại.

"Anh Mạnh." Người gọi là người phụ trách nhóm dọn dẹp của biệt thự, "Sáng nay chúng tôi dọn dẹp thì phát hiện có một chiếc helicam bay phía trên sân, đậu ở đó khá lâu."

"Có hành động khác không?"

Người phụ trách suy nghĩ một chút: "Bay một vòng phía trên biệt thự, còn lại thì không."

"Gần đây tôi và cô Cao không ở nhà, các anh chú ý nhé." Mạnh Trạch nghĩ, đến lúc phải nâng cấp hệ thống an ninh rồi.

"Vâng ạ."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 103

Mạnh Trạch lại vào trong.

Lý Minh Lan đang buồn chán, ấn điều khiển từ xa một cách tùy ý.

Chuyển sang một bộ phim.

Trong cảnh đẹp như tranh vẽ, lá thu chầm chậm rơi.

Không biết đây là đầu phim hay cuối phim.

Trong sảnh chờ sân bay, nam chính đang van xin nữ chính ở lại.

Đôi mắt lãnh đạm của nữ chính không có giọt nước mắt nào, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Những năm này, anh có hối hận không?"

Lý Minh Lan cúi đầu cười.

Nam chính vẫn chưa trả lời.

Đột nhiên, ti vi tắt, đèn tắt.

Cả phòng tối đen, người đứng ở cửa lại vì ánh sáng bên ngoài mà được bao phủ ánh sáng.

Anh nói: "Lý Minh Lan, em đừng động lung tung, bàn trà có góc nhọn."

Giọng nói trong bóng tối dường như có chút lo lắng.

“Tôi đâu làm gì, chỉ ngồi ở đây thôi.” Cô vẫn còn tâm trạng để trêu đùa, “Mạnh Trạch, tôi cảnh cáo anh, đừng có nhân lúc mất điện mà làm bậy.”

“Ha.” Giọng anh đã không còn ở ban công.

Chờ đến khi cô thích ứng với bóng tối, nhìn theo ánh trăng, anh đã đến cạnh góc nhọn của bàn trà.

“Em có xem bộ phim vừa rồi không?”

“Không.” Anh ngồi lên bàn trà.

“Này, anh đoán nam chính sẽ trả lời thế nào?”

“Không.” Giọng anh dứt khoát.

Lý Minh Lan cười: “Tôi cũng không hối hận về cuộc đời mình.”

Cô không biết mất điện bao lâu.

Cô đi ngủ sớm.

*

Sáng sớm, Lý Minh Lan nhận được điện thoại của Đặng Linh Anh.

Giọng điệu của Đặng Linh Anh có chút gấp gáp: “Cô Lý Minh Lan, cô vẫn còn ở trong nước phải không?”

Lý Minh Lan ngồi dậy trên giường, cười đáp: “Vẫn ở đây, tôi đã lâu không về nước, đi chơi khắp nơi, thay đổi nhiều thật đấy.”

“Chúng tôi rất cảm ơn cô về cuộc phỏng vấn lần trước, nhưng sau khi thảo luận nội bộ, chủ đề phỏng vấn có thể cần điều chỉnh.”

“Tổng biên tập Đặng cứ nói thẳng đi.”

“Ban đầu chúng tôi dự định là phỏng vấn thông thường, nhưng trước đó, việc trao đổi với cô Lý Minh Lan đều là qua cuộc họp trực tuyến, cho đến khi gặp mặt, tôi thấy câu chuyện rất thú vị, muốn điều chỉnh hướng phỏng vấn, tập trung hơn vào kinh nghiệm thiết kế đa văn hóa.”

Ý định ban đầu của Lý Minh Lan và Thôi Bội Di là thông qua cuộc phỏng vấn này để đặt nền móng cho việc mở rộng thị trường trong tương lai, hơn nữa, cô cũng nên đi rồi: “Cảm ơn tổng biên Đặng đã đánh giá cao tôi, bên tôi cần hợp tác như thế nào?”

“Câu hỏi phỏng vấn có thay đổi, hy vọng cô có thể chụp một bộ ảnh mới, có biểu tượng tượng trưng cho sự kết hợp giữa văn hóa Đông Tây.” Đặng Linh Anh nói, “Đương nhiên, nếu cô có bất kỳ ý kiến và đề xuất nào, đều có thể cùng chúng tôi thảo luận.”

“Cảm ơn tổng biên Đặng vì những lời khuyên chuyên nghiệp.”

Đặng Linh Anh lại nói: “Việc chụp ảnh của tạp chí ở phía chúng tôi, chúng tôi sẽ sắp xếp lịch trình chuyến bay.”

“Không vấn đề gì, tôi sẽ hợp tác với bên chị.”

Lý Minh Lan lại nằm xuống giường, ngáp một cái.

Cô không đoán sai.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ, thành quả là những dấu tích trong sổ tay ghi chép của cô.

Còn về chuyện chiếc xe Mercedes-Benz màu đen, cô không trông cậy vào Diêu Hi Tân nữa, chắc là anh ta đang khó xử.

Cô lên kế hoạch cho những việc tiếp theo. Con trai cô phải đi thi đấu

hội thao.

Cô không lo lắng gì về thứ hạng, chỉ là đến xem cho vui thôi.

Lý Minh Lan đã đánh giá thấp Diêu Hi Tân.

Anh ta gửi tin nhắn: [Minh Lan, ổn rồi.]

Đúng là thuận buồm xuôi gió.

Lý Minh Lan nhảy khỏi giường, vừa ra khỏi phòng liền đến trước mặt Mạnh Trạch khoe khoang: "Bên tổng biên tập Đặng vẫn còn phỏng vấn, chị ấy đã sắp xếp chuyến bay cho tôi, hơn nữa, bạn tôi đã giải quyết việc bị theo dõi bởi chiếc xe Mercedes-Benz màu đen rồi."

Mạnh Trạch đang bận rộn trong bếp đi ra: "Bạn gì?"

"Điều này không thể tiết lộ." Lý Minh Lan cười quyến rũ, "Mấy ngày nay cảm ơn anh đã cho tôi ở nhờ, đúng rồi, tôi sẽ thanh toán phí ăn ở, anh cứ yên tâm, tôi sẽ không lấy đi một thứ gì ở đây cả."

Mạnh Trạch định nói chuyện thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Anh nhìn thấy người gọi đến, ra ban công nghe máy.

"Anh Mạnh, chiếc xe đó là của một công ty truyền thông, ông chủ công ty này có năm công ty truyền thông, làm nghề săn tin, nguồn tin của họ khá phức tạp, vụ bê bối của một nam diễn viên nổi tiếng năm ngoái chính là do họ tung tin." Đối phương nói, "Họ vẫn đang điều tra quan hệ của Diêu Hi Tân, đã điều tra vài người rồi."

Mạnh Trạch: "Ừ."

Lý Minh Lan bị săn tin là vì Diêu Hi Tân.

Tên họ Diêu này làm việc không xong, lại còn gây chuyện. Còn lên

trang tin tức giải trí, chuyện tình cảm phong lưu, ai cũng thấy.

Đối phương lại nói: "Những tay săn tin đó vẫn đang theo dõi Thịnh Hạ."

"Ồ." Mạnh Trạch nói, "Anh vất vả rồi."

"Anh Mạnh khách sáo rồi." Đối phương cười, "Trong giới này không có chuyện gì là không bị lộ ra ngoài. Gần đây có vài tin đồn về anh Mạnh và Thịnh Hạ, anh Mạnh nên cẩn thận."

"Cảm ơn."

Helicam, paparazzi.

Mạnh Trạch cân nhắc hai nhóm người này.

Lý Minh Lan vừa rồi nói một tràng dài, anh không trả lời đồng ý hay không.

Nhưng cô có chân.

Cô trực tiếp về phòng thu dọn đồ đạc, đồ đạc không nhiều, cô nhét vào vali.

Cô hỏi Đặng Linh Anh có thể sắp xếp chuyến bay nhanh nhất không.

Đặng Linh Anh vui vẻ đồng ý.

Lý Minh Lan kéo vali ra ngoài: "Nếu không có việc gì thì quét mã cho tôi nhé?"

Mạnh Trạch mở WeChat, nhưng không phải là quét mã thanh toán, mà là quét mã cá nhân: "Số tiền tôi nhận không nhỏ, quét mã WeChat để nhận số tiền lớn như vậy được không?"

Lý Minh Lan cũng không biết được hay không, cô có hai sim hai số: "Được chứ." Cô dựa vào tường, giơ cao điện thoại, nhanh chóng đổi tài khoản WeChat.

Thêm bạn bè, cô lập tức chuyển tiền: "Tôi thanh toán theo giá của khách sạn năm sao đấy."

"Ừ." Đi cũng tốt.

Quá khứ của Thịnh Hạ có nhiều vấn đề, một khi bị tung ra, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến anh. Vậy thì, Lý Minh Lan dính líu đến anh sẽ không có chuyện gì tốt đẹp.

Sắp chia tay, Mạnh Trạch cũng không giấu giếm: "Nhớ tự cẩn thận, trong bụng còn có một đứa con hoang."

"Miệng chó không thể mọc được ngà voi." Bây giờ cô không có thai, nhưng cô đã từng có.

Hai chữ "con hoang" của anh dường như đang mắng chửi quá khứ của cô, con trai cô.

Cô kéo vali, quay người rời đi, bước chân nặng nề, một bên không đứng vững, khi loạng choạng suýt ngã, trán suýt nữa thì đập vào góc tủ giày.

Mạnh Trạch kịp thời với người ra, bàn tay lớn che lấy trán cô.

Va phải mu bàn tay anh ở góc, thậm chí còn đâm vào trong.

Lý Minh Lan lập tức đứng thẳng dậy.

Bàn tay duỗi thẳng của Mạnh Trạch từ từ cuộn lại. Anh đứng chắn trước cửa.

Cô cười: "Tôi đi đây."

Anh nói: “Thuận buồm xuôi gió.”

Cô cười: “Giữ gìn sức khỏe.”

Cô phát hiện, họ luôn luôn bổ sung một nghi thức chia tay hòa bình sau khi chia tay nhiều năm.

*

Lý Minh Lan lên xe, đến sân bay.

Cô chơi điện thoại trên xe.

Trên Weibo giải trí, tin đồn giữa Diêu Hi Tân và Thôi Viện đã không còn dấu vết, có một tin tức lớn hơn nữa được tung ra.

Một tài khoản săn tin lớn nói, sắp công bố một tin tức gây chấn động lớn, đó là chuyện tình cảm của một nữ diễn viên nổi tiếng được cho là không có tin đồn.

Không có tin đồn, chứng tỏ tình cảm nằm trong bóng tối.

Tài khoản săn tin lớn đăng tải hình bóng của người liên quan.

Hiệu quả của cư dân mạng thật đáng kinh ngạc, nhanh chóng xác định được hình bóng đó từ hàng loạt nữ diễn viên.

Đó là ảnh chụp phim thần tượng nhiều năm trước của Thịnh Hạ.

Thịnh Hạ, cây xanh trường tồn của làng giải trí, cô ấy đã nổi tiếng không phải mười năm thì cũng phải tám năm rồi.

Điều hiếm có là, cô ấy đã hợp tác với rất nhiều nam diễn viên, cho đến nay vẫn không có một tin đồn nào.

Tham gia chương trình tạp kỹ, cô ấy nói cười vui vẻ với khách mời nam, nhưng không ai nghĩ đến hướng mập mờ.

Có người nói, Thịnh Hạ có vẻ ngoài khí chất và trang trọng. Cô ấy là người phụ nữ thành công trong sự nghiệp.

Khu vực bình luận, có người tò mò, có người nghi ngờ, có người tức giận.

Nhưng rất nhanh sau đó, fanclub của Thịnh Hạ đã xuất hiện ở khu vực bình luận, đồng loạt đăng tải khẩu hiệu.

Lý Minh Lan chuyển sang Weibo giải trí khác.

Tin đồn mà, chỉ là để giải trí thôi.

Cô nhanh chóng quên đi.

*

Không chỉ có Lý Minh Lan mới lướt thấy hình bóng đó.

Mạnh Trạch cũng lướt thấy.

Sau đó nhận được tin nhắn của một người, đến từ Đỗ Nặc.

Dù Đỗ Nặc đổi tên thành Thịnh Hạ, nhưng trong lịch sử liên lạc của Mạnh Trạch, Đỗ Nặc vẫn luôn là Đỗ Nặc.

Đỗ Nặc: [Chúng ta bị người ta để mắt tới.]

Cô ấy nói "chúng ta", có thể thấy Mạnh Trạch cũng nằm trong phạm vi săn đuổi của những tay săn tin.

Mạnh Trạch gọi điện thoại: "Chuyện gì vậy?"

Đỗ Nặc gần như đang đợi điện thoại của anh, chuông reo một tiếng, cô ấy bắt máy: "Có người điều tra ra được điều gì đó, về tôi và anh."

"Tôi không phải người của công chúng, tôi cũng không sợ, còn cô thì sao, họ điều tra ra được điều gì?"

Đỗ Nặc cười khẽ: "Vì anh không sợ, nên tôi không nói với anh, tránh làm anh phiền."

"Biết là ai không?"

"Có manh mối. Nhưng, chuyện này liên quan đến anh, tôi thấy lạ." Mạnh Trạch không phải người trong giới giải trí, điều tra anh làm gì? "Anh có đắc tội ai không?"

"Tôi nóng tính, bốn bề địch thủ, tám hướng bị vây."

"Có lý." Đỗ Nặc nói xong lại cười, "Để tôi xử lý."

"Họ ra giá bao nhiêu?"

"Giá trên trời."

"Có ứng phó được không?"

"Yên tâm đi, mọi việc để tôi lo." Đỗ Nặc cười, "Đừng quên, chữ 'nặc' trong tên tôi là chữ 'nặc' trong câu lời hứa đáng giá nghìn vàng."

*

Đặng Linh Anh sắp xếp cho Lý Minh Lan nhóm làm tóc và trang điểm để chụp ảnh cho tạp chí.

Gội đầu, sấy tóc.

Lý Minh Lan trong gương lộ ra vầng trán đầy đặn. Cô để tóc dài mái

ngôi giữa, gọn gàng nhất, buộc lên là có thể đi được.

Nhưng trên trán lại có thứ gì đó còn lại.

Bàn tay của Mạnh Trạch đã chạm vào.

Tay lạnh.

Cô không muốn anh chạm vào.

Cô nói với chuyên viên trang điểm: "Tôi muốn cắt mái."

"Mái gì?"

"Mái bằng."

"Khuôn mặt cô rất hoàn hảo, vầng trán đầy đặn, thực ra để lộ trán rất đẹp."

Cô cười với hình ảnh của mình trong gương: "Lớn tuổi rồi, vẫn là để mái bằng cho trẻ trung."

*

Việc hợp tác với Đặng Linh Anh rất thuận lợi.

Hai ngày sau, Lý Minh Lan quay lại miền Nam.

Vừa định gặp con trai cho tử tế thì lại nhận được tin nhắn của Thôi Bội Di: [Có chuyện.]

Đây là thỏa thuận ngầm giữa hai người, khi thảo luận việc gấp, trước tiên sẽ dùng tin nhắn để thăm dò xem đối phương có tiện nói chuyện không.

Lý Minh Lan trực tiếp gọi điện thoại: "Chuyện gì vậy?"

Thôi Bội Di: "Cậu còn nhớ Andrew không? Họ sắp tổ chức lễ kỷ niệm thường niên ở Paris, những thương hiệu cao cấp xa hoa đều đến. Tớ nói khoác thì được, nhưng không có gì có giá trị, cậu phải giúp tớ tạo không khí."

"Khi nào?"

"Đầu tháng sau."

Lý Minh Lan đếm ngày: "Tớ có chút việc riêng, giải quyết xong là về."

Việc riêng của Lý Minh Lan chính là gặp con trai.

Việc bình thường.

Không ngờ, con trai đã mang đến cho cô một bất ngờ lớn.

Một đêm mưa to gió lớn, hiếm hoi lắm, Lý Thâm mời một bạn cùng lớp đi ăn thịt nướng. Không đúng… là bạn cùng lớp mời Lý Thâm đi ăn thịt nướng.

Nếu không phải Lý Minh Lan cũng thèm ăn, cho đến giờ cô vẫn không biết đứa con trai lạnh lùng của mình lại còn kèm cặp cho bạn cùng lớp. Con trai cô từ xưa đến nay không có tình bạn bè.

Giống hệt người nào đó.

Không lâu trước đây, Lý Minh Lan còn kiểm tra dấu hiệu hẹn hò sớm của con trai.

Lý Thâm dứt khoát phủ nhận.

Ngày Lý Minh Lan đến xem hội thao, lại thấy bạn cùng lớp của Lý Thâm.

Cô gái xinh xắn, tính cách lại thật thà, nói chuyện nhỏ nhẹ.

Lý Minh Lan lập tức khẳng định, chàng có tình, nàng có ý. Cô thì thầm với con trai: "Có phải yêu sớm rồi không?"

Con trai phủ nhận.

Lý Minh Lan thở dài: "Lừa ai thì lừa, đừng lừa mẹ ruột của mình."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 104

Lý Húc Bân và Vu Ly đi làm, Lý Thâm đi học.

Lý Minh Lan nhàn rỗi cảm thấy hơi buồn chán.

Cô thấy trên WeChat có một thương nhân tốt nghiệp trường trung học Nham Nguy đã về nước, cô nhấn thích bài đăng của anh ta.

Thương nhân trả lời bình luận: [Trường cấp ba của chúng ta đẹp hơn rồi.]

Vì vậy, Lý Minh Lan cũng đi dạo quanh trường.

Thầy Quách, hiện đã là phó hiệu trưởng, nhìn thấy từ xa, nhận ra cô ngay lập tức: "Lý Minh Lan."

"Hiệu phó Quách."

Thầy Quách giả vờ không vui: "Lần trước gặp vẫn gọi là thầy Quách mà."

Lý Minh Lan cười: "Lúc đó không hiểu chuyện."

"Vẫn gọi là thầy Quách đi." Thầy Quách cười, "Đúng rồi, bia đá ở tòa nhà thí nghiệm cần phải làm mới, nhà trường quyết định khắc tên em lên đó."

Khắc tên người quyên góp lên bia đá là truyền thống lâu năm. Chỉ là, năm Lý Minh Lan quyên góp cho trường, đúng lúc bia đá cũ được di dời, nhà trường đã ghi nhớ danh sách.

Thầy Quách dù sao cũng đã lớn tuổi, nhất thời không nhớ ra: "Năm đó em học lớp 12 mấy?"

"Lớp 12/7 ạ."

"Ồ, người tên Mạnh…"

"Melanie!" Tiếng gọi vang dội, thô ráp từ xa làm gián đoạn lời nói của thầy Quách.

Thầy Quách không nói tiếp nữa, bị một giáo viên gọi đi, vì thế không còn lời nào khác.

Người đến chính là thương nhân đó. Phía sau anh ta có vài người, anh ta tạm biệt những người đó, rồi giải thích với Lý Minh Lan: "Đều là bạn học cũ. Chúng ta đã lớn tuổi như vậy mà vẫn còn họp lớp cấp ba, quả thật hiếm thấy."

Lý Minh Lan: "Mọi người đến đủ không?"

"Thật ra, đến được khoảng hai phần ba số người, hồi đó tôi có nói với cậu về cặp vợ chồng từng làm ở ngân hàng, hôm nay có một người đến."

"Tại sao người kia không đến?"

"Cửa hàng nhà họ đang bận rộn."

Lý Minh Lan tỏ vẻ tò mò: "Họ làm nghề gì?"

"Bây giờ đang kinh doanh cửa hàng trực tuyến, coi như là đã vượt qua được rồi. Năm đó suýt nữa thì…" Chuyện đã qua lâu như vậy, người trong cuộc đã coi chuyện này như chuyện để kể, vì vậy thương nhân cũng không né tránh, trực tiếp nói ra.

Lý Minh Lan không biết năm đó Mạnh Trạch có vào tù không. Cô không nói với con trai, bố của nó không tốt.

Vì đã là người dưng, hãy để lại cho con trai một hình ảnh tốt đẹp về người cha ruột đi.

*

Lý Minh Lan đã chặn chủ đề về Thịnh Hạ trên Weibo giải trí.

Trước khi Paparazzi nổi tiếng công bố danh tính nữ diễn viên, cùng một thông tin đó được đẩy lên với chủ đề của một nữ diễn viên khác.

Ngoài hình bóng lần trước, Paparazzi nổi tiếng đăng thêm một bức ảnh.

Mạnh Trạch nói, người trên chiếc xe Mercedes-Benz màu đen sử dụng ống kính tele.

Dụng cụ kiếm cơm của những paparazzi đều giống nhau. Ảnh chụp từ xa hơi mờ, bức ảnh được đăng tải là hình ảnh phía sau của một đôi nam nữ.

Hình ảnh của người phụ nữ bị cây cối che khuất một nửa.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng lại là nhân vật trung tâm của bức ảnh.

Paparazzi nổi tiếng đưa tin, đây là đời sống tình cảm của một nữ diễn viên nổi tiếng.

Có người nghi ngờ, giống như Thịnh Hạ.

Fan của Thịnh Hạ phản bác, không phải Thịnh Hạ.

Cũng có người kéo thêm những nữ diễn viên khác vào, rất nhiều lời đồn đại. Tất cả mọi người đều bàn tán xem đây là nữ diễn viên nào.

Lý Minh Lan nghiêng đầu, xoay điện thoại lại, nhìn thẳng. Cô có thể nhận ra Mạnh Trạch trong đám đông ngay lập tức, dù chỉ là bức ảnh mờ.

Người phụ nữ là ai không quan trọng. Quan trọng là, người đàn ông trong ảnh là Mạnh Trạch.

Hùng Duyệt Hỉ nói Mạnh Trạch là một người tốt.

Nhưng trước đây Lý Minh Lan nói Mạnh Trạch xấu xa, xấu xa đến kiêu ngạo, anh khinh thường thế tục, nhưng anh không thể trở thành thế tục.

Năm đó cô bỏ Mạnh Trạch, chính là vì anh phàm tục.

*

Diêu Hi Tân có thể là bùn trát sông, cũng có thể là vô địch. Anh ta nhảy nhót qua lại giữa hai vai trò.

Anh ta gọi điện thoại cho Lý Minh Lan: "Minh Lan, anh phải ra nước ngoài một chuyến, công việc của em ở đây đã xong rồi chứ? Có muốn đi cùng không?"

"Chuyện của anh đã xử lý xong chưa?"

"Đã tạm ổn."

Lý Minh Lan định khen ngợi năng lực của tổng giám đốc tập đoàn lớn.

Câu tiếp theo của anh ta là: "Cần ra nước ngoài lánh nạn."

“Tuần sau em cũng phải đi.” Lý Minh Lan cảm thấy Thôi Viện là một nhân vật không tầm thường.

Diêu Hi Tân: “Nếu thời gian trùng khớp, trên đường cũng có người bầu bạn.”

Cho đến khi sắp đi, Lý Minh Lan đột nhiên phát hiện, con trai cô cho đến giờ vẫn không cảm thấy cô có gì khác biệt.

“Đùng đùng đùng đùng.” Cô khoanh tay, vòng quanh Lý Thâm một vòng.

Cậu liếc cô một cái.

Chỉ vậy thôi à? “Đùng đùng đùng đùng.” Cô vòng ngược lại một vòng nữa.

Cậu lại liếc cô: “Cô đang chơi trò kiểm tra não trái não phải à?”

Cô nói thẳng: “Kiểu tóc mới của mẹ có trẻ hơn mười tuổi không?”

Khi Lý Minh Lan làm cô, Lý Thâm cảm thấy cô rất hoạt bát, đôi khi thậm chí giống như bạn cùng trang lứa của cậu.

Từ khi biết người này là mẹ, cô đột nhiên già đi.

Nhưng Lý Thâm vẫn nói: “Trẻ lắm.”

“Mẹ sắp đi rồi, con và cô gái nhỏ tiễn mẹ một đoạn đường nhé.”

“Liên quan gì đến cô ấy?”

Lý Minh Lan thò ra hai ngón tay, định chọc mặt con trai, nhưng bị cậu chặn lại: “Cô, xin hãy tự trọng.”

“Tuổi còn nhỏ mà nói dối luôn miệng. Con thật là, mời cô gái nhỏ ăn

thịt nướng, khói lửa ngùn ngụt, chi bằng mời người ta đến quán cà phê cho có không khí."

Lý Thâm bị người mẹ này kéo đến quán cà phê.

Không còn cách nào khác, cậu vẫn mời cô gái nhỏ đi.

Mặt Lý Thâm lạnh tanh, lời nói khách sáo và cứng nhắc, dường như bất mãn với người mẹ này, trong lời nói có hàm ý.

Đến lúc chia tay, cậu mới ôm Lý Minh Lan.

Cô cười dặn dò: "Chăm sóc tốt anh trai và chị dâu của mẹ."

Lý Thâm gật đầu.

Nếu không phải đang ở trên đường phố, Lý Minh Lan sẽ véo mũi con trai, cho đứa con hiếm hoi cãi nhau này một bài học nhỏ.

*

Diêu Hi Tân nói là sẽ chuyển máy bay đến sân bay miền Nam, đi cùng chuyến bay với Lý Minh Lan. Tuy nhiên, anh ta bị lỡ chuyến bay, phải đến ngày hôm sau mới rảnh.

Lý Minh Lan vẫn đi một mình.

Trên chuyến bay dài, cô xem lại lịch trình về nước, không tránh khỏi nhớ đến chuyện nhỏ.

Cô mở sổ tay ghi chú trên điện thoại.

Số phận tự an bài. Việc cô tình cờ gặp lại Mạnh Trạch coi như là đã giải tỏa được sự tiếc nuối năm đó. Coi như Mạnh Trạch đã ở bên cô trong thời gian mang thai.

Mọi chuyện đã kết thúc.

Cô xóa sổ tay ghi chú.

Khi máy bay bị rung lắc, tiếp viên hàng không an ủi hành khách không cần lo lắng.

Trong lúc lắc lư, Lý Minh Lan lại cầm điện thoại lên, khôi phục sổ tay ghi chú trong thùng rác trở về vị trí cũ.

Sáng loáng, chói mắt quá.

Cô bỏ vào một thư mục riêng, khóa lại.

Mật khẩu rất đơn giản, là ngày tháng năm sinh của con trai cô. Cô chắc chắn sẽ không bao giờ mở ra nữa.

*

Thôi Bội Di đã đợi ở sân bay từ lâu, vừa nhìn thấy Lý Minh Lan, cô ấy ôm chầm lấy: "Việc ở trong nước đã xong hết rồi chứ?"

"Ừ." Lý Minh Lan kể lại với Thôi Bội Di nội dung phỏng vấn của tạp chí thời trang, "Việc của tạp chí khá thuận lợi, nhưng có một thứ, tớ vẫn phải nói với cậu."

"Thứ gì?"

"Trong tài liệu cậu gửi đến, có kèm theo một bản siêu âm."

"Bản siêu âm?" Thôi Bội Di ngạc nhiên, "Của ai?"

"Chuyện này thì không rõ. May mà đây là tài liệu trao đổi nội bộ của công ty, nếu không mà bị truyền ra ngoài thì sẽ thành trò cười lớn của thương hiệu chúng ta."

“Là do Lãnh Trượng Thích gửi.”

“Lãnh Trượng Thích?” Lý Minh Lan không có ấn tượng gì với cái tên này.

“Cũng là du học sinh, nhỏ hơn chúng ta bốn năm tuổi.” Thôi Bội Di nói, “Ngoài chuyện này ra, không có ảnh hưởng gì khác chứ?”

“Cậu dặn dò nhân viên một chút, làm việc tập trung, đừng phân tâm.”

“Hôm khác tớ sẽ hỏi cậu ta.”

Thôi Bội Di tự nhận mình không có kỹ năng, nhưng cô ấy hành động nhanh chóng, nói được làm được.

Lý Minh Lan luôn cảm thấy, công ty không có cô cũng được, nhưng tuyệt đối không thể thiếu Thôi Bội Di.

Quả nhiên, ngày hôm sau, Thôi Bội Di đã đưa ra câu trả lời.

“Tớ đã hiểu rõ rồi, tên đàn ông này không ra gì.” Vừa vào văn phòng của Lý Minh Lan, cô ấy đã hùng hồn nói, “Tên Lãnh Trượng Thích khốn nạn.”

“Bình tĩnh nào.” Lý Minh Lan dừng bản thiết kế đang làm, “Sao lại thế?”

“Cậu không nhớ người đàn ông này à?” Thôi Bội Di chống nạnh.

Lý Minh Lan lắc đầu: “Tớ chưa từng nghe đến cái tên đó.”

“Trước kia hắn thích cậu, bị cậu lườm cho một cái. Kết quả là hắn oán hận trong lòng, năm ngoái, hắn kết hôn, bây giờ chuẩn bị làm bố rồi, lại còn oán trách cái liếc mắt của cậu.” Thôi Bội Di lúc này mới ngồi xuống, “Hắn cố ý gửi bản siêu âm này cho cậu.”

“Vì cái liếc mắt năm đó của tớ?”

Thôi Bội Di khinh thường: “Cho nên, tên đàn ông này nhỏ mọn, muốn khoe khoang hạnh phúc của hắn trước mặt cậu, ai ngờ cậu đã quên mất hắn rồi.”

Ha, đấm vào bông.

Cho đến khi Lý Minh Lan gặp Lãnh Trượng Thích, cô vẫn chưa liên hệ cái tên này với bất kỳ khuôn mặt nào.

Hôm đó cô lái xe về nhà, sắp đến nhà rồi.

Đột nhiên có một bóng người chạy ngang qua đường.

Cô giật mình, lập tức đạp phanh. May là cô phản ứng nhanh, nếu không người đó sẽ bị tông bay mất.

Đèn pha bên trái bị bóng người đó che khuất, chờ đến khi anh ta đứng thẳng dậy, anh ta bước đi loạng choạng, đến cửa sổ xe của Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan hạ kính xe xuống: “Anh không sao chứ?”

Dưới mái tóc bù xù là một khuôn mặt đỏ bừng, đặc biệt là chiếc mũi đỏ, vì tròn nên trông giống như quả dâu tây.

Anh ta có mùi rượu: “Thôi Bội Di trừ hai tháng lương của tôi.”

Lý Minh Lan đoán được đây là ai rồi: “Lãnh Trượng Thích, công tư phân minh, tự mình không phân biệt được công tư, không trách người khác được.”

Lãnh Trượng Thích cúi đầu: “Là cô xúi giục Thôi Bội Di.”

“Đây là lựa chọn sau khi đánh giá năng lực làm việc của cậu.”

“Lý Minh Lan.” Lãnh Trượng Thích hét lớn, “Cô đừng có đắc ý. Tôi chỉ bị vẻ ngoài của cô lừa gạt, kết quả là cô còn lớn hơn tôi năm tuổi, đàn bà già, không ai thèm.”

“Mùi rượu nồng nặc, về sớm uống chén nước giải rượu đi.” Lý Minh Lan định đóng cửa kính xe lại.

Cánh tay của Lãnh Trượng Thích nhanh chóng thò vào trong xe, định bắt lấy cô.

Không gian trong xe chật hẹp, Lý Minh Lan không thể tránh được.

Lúc này, một bàn tay to lớn ấn lên vai Lãnh Trượng Thích: “Anh này, nên làm một quý ông nhé.”

Nhìn thấy đàn ông, Lãnh Trượng Thích tỉnh rượu, anh ta sửa lại quần áo, rồi lại loạng choạng bước đi.

Người đàn ông lịch thiệp này là Diêu Hi Tân.

Lý Minh Lan cười: “Muộn hơn em một ngày phải không?”

“Đúng vậy.”

“Lên xe.”

Diêu Hi Tân mở cửa ghế phụ ngồi lên xe, nói: “Minh Lan, phụ nữ đơn thân dễ bị bắt nạt.”

“Nếu anh không đến, em định dùng cửa kính xe kẹp chết hắn ta.” Cô đóng cửa kính xe lại.

“Hãy đối xử tốt với bản thân, Minh Lan.” Anh ta nói bóng gió, “Mời anh về nhà uống ly cà phê nhé?”

“Nhưng em không biết pha cà phê.” Lý Minh Lan ứng phó, “Anh đã rất lâu không về rồi, đi, em dẫn anh đi dạo.”

Diêu Hi Tân thắt dây an toàn: “Anh tưởng em sẽ mời anh về nhà em.”

“Đi nhiều ngày như vậy, đồ đạc lộn xộn, ra ngoài vẫn hơn.” Lý Minh Lan thành thạo xoay vô lăng, xe quay đầu, “Bội Di từng giới thiệu một quán cà phê, nhưng em vẫn chưa có thời gian. Chúng ta đến đó thử xem.”

“Anh chưa kết hôn, em chưa lấy chồng, nếu em muốn cho nhau một cơ hội.” Cho đến nay, Diêu Hi Tân đã bày tỏ hai lần, cách nhau mười mấy năm, hàm súc, nhẹ nhàng vừa phải.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 105

"Cyrus," Lý Minh Lan lại mở cửa xe, gió cuốn lấy khuôn mặt cô, làn gió mát lành, khiến cô tỉnh táo lại. "Chúng ta đã lỡ mất nhau. Mỗi lần anh muốn tiến thêm một bước, lại đúng là lúc em tuyệt vọng với đàn ông."

Diêu Hi Tân: "Có phải em đang để ý đến tin đồn giữa anh và Thôi Viện không?"

Lý Minh Lan: "Không phải. Em không có tư cách nghi ngờ mối quan hệ giữa anh và cô ấy."

"Anh và Thôi Viện không có quan hệ gì, tất cả đều là do cô ta tự nguyện." Diêu Hi Tân nói, "Cô ta muốn ép anh phải khuất phục, điều tra tất cả mọi người xung quanh anh, kể cả em, cả thư ký của anh, và một vài khách hàng nữ từng có quan hệ mật thiết với anh. Nhà họ Thôi có thế lực không nhỏ, nhưng Thôi Viện là con ngoài giá thú, trước kia không được nhà họ Thôi công nhận, chỉ là một người mẫu hạng ba. Sau này, mẹ của Thôi Viện đã cứu mạng bà nội nhà họ Thôi, Thôi Viện mới thực sự được vào nhà họ Thôi. À đúng rồi, chữ Thôi trong Thôi Viện thực ra cũng là chữ Thôi của Paige. Hai người họ là chị em họ."

"Chẳng trách Paige lại biết rõ mọi chuyện của anh như vậy."

"Paige có kể cho em biết không, người mà năm đó anh sắp kết hôn chính là nhà họ Thôi."

Lý Minh Lan tò mò: "Người nào?"

Diêu Hi Tân: "Bất kỳ người phụ nữ nào sắp kết hôn đều được. Người lớn thiên vị Paige hơn, dù sao anh và cô ấy cũng là bạn học nhiều năm. Nhưng Paige không về nước, nên suất đó rơi vào tay Thôi Viện."

Lý Minh Lan: "Cyrus, không phải em đang để ý đến chuyện giữa anh và Thôi Viện. Lúc em và Bội Di khởi nghiệp đã trải qua rất nhiều vất vả, cắn răng chịu đựng, khi sắp không thể nào tiếp tục được nữa, em mong có một bờ vai vững chắc để dựa vào. Lúc đó anh đang phát triển ở trong nước."

Diêu Hi Tân: "Nếu em nói thẳng, có lẽ anh đã thành lập chi nhánh ở nước ngoài, anh sẽ đến đây phát triển."

Lý Minh Lan: "Em rất ngang bướng. Em có thể đột nhiên tỉnh dậy, muốn ăn đồ chua đồ ngọt, dù là lúc hai ba giờ sáng, em cũng ép người ta phải đi mua. Em cũng sẽ ép người ta phải nấu ăn ba bữa một ngày cho em, nếu chỉ nấu mì rau cho em, em sẽ khinh thường, ghét bỏ, và tranh giành phần mì nhiều hơn. Em còn ép người ta phải hát cùng em nữa, dù người đó bị lạc giọng. Em không phải là người vợ hiền dâu đảm."

"Có phải em đang nhớ đến người yêu cũ không?"

Cô bật cười: "Đùa gì thế, em đã quên rồi."

Diêu Hi Tân thở dài: "Là anh đã hiểu lầm, anh cứ tưởng em sẽ không ở lại nước ngoài. Anh luôn nghĩ em sẽ về nước."

"Có lẽ ra ngoài nên trở nên hoang dã rồi." Lý Minh Lan dừng xe ở ngã tư, "Hai ngày nữa, em sẽ đi Paris với Bội Di, sau đó, em sẽ đi chơi khắp châu Âu."

"Minh Lan, anh chân thành mong em hạnh phúc."

"Em cũng vậy."

Hai người có thể làm bạn nhiều năm như vậy, chứng tỏ cả hai đều không phải là người xấu. Nhưng Diêu Hi Tân thực sự đã không xuất hiện đúng thời điểm.

*

Mạnh Trạch ở lại miền Bắc, cứ như là đã cắt đứt liên lạc với thế giới vậy.

Người đàn bà mang thai con hoang đã đi rồi, anh không còn ra ngoài nữa ngoại trừ việc xuống lầu mua thuốc lá. Cơm ngày ba bữa đều do khách sạn đối diện giao đến.

Nếu không phải Lý Minh Lan ăn uống như heo, còn lâu anh mới xuống bếp.

Mạnh Trạch thỉnh thoảng hỏi thăm vết thương của Tạ Sơn Hà.

Tạ Sơn Hà vẫn đang nằm viện.

Cao Sơn Điệp vẫn ở nhà họ Tạ để chăm sóc con gái của Tạ Sơn Hà.

Đỗ Nặc đang mặc cả với paparazzi, giá cả chưa thống nhất được.

Nhưng cô ấy nói: "Đừng lo lắng."

Mạnh Trạch để ý nhiều hơn đến giới giải trí nước ngoài, bố của đứa con hoang, đạo diễn tài năng gì đó, rất ít lên trang nhất tin tức giải trí.

Mạnh Trạch tìm kiếm khắp nơi, chỉ thấy những chuyện cũ.

Tuy nhiên, Mạnh Trạch chưa từng thấy Mike Sharp đeo đồng hồ đôi.

Trong quá trình tìm kiếm, thỉnh thoảng anh nhìn thấy bức ảnh tên

đạo diễn khốn nạn hôn má Lý Minh Lan, lập tức đóng ngay lại.

Nửa tiếng sau, Mạnh Trạch lại mở một trang tìm kiếm mới.

Trời không phụ lòng người… Không đúng, tìm mỏi mắt không thấy? Cũng thật là bất công.

Tóm lại, trời thương Mạnh Trạch, anh đã tìm được tin tức mình muốn.

Tài chính cá nhân và công ty của Mike Sharp đang trở thành tâm điểm điều tra.

Mạnh Trạch "hừ" một tiếng nặng nề.

Từ lâu anh đã biết, sau khi đi du học, mắt nhìn người của Lý Minh Lan đã kém đi rồi. Không phải là kẻ cặn bã, cô đều không thèm để ý.

Đạo diễn tài năng? Mánh khóe lừa người thôi.

Đáng đời Lý Minh Lan.

Một khi cuộc sống của cô khó khăn, cô sẽ bớt đi chút ngốc nghếch.

Như vậy sẽ không còn là Lý Minh Lan đáng yêu nữa rồi.

Nhưng cô lại ngu ngốc mà sinh con cho kẻ cặn bã.

Đứa con hoang trong bụng cô sau này cũng sẽ không có cuộc sống tốt đẹp gì, bị sự ngu ngốc của mẹ hại chết.

Nghĩ đến việc Lý Minh Lan cất giữ chiếc "đồng hồ đôi" như báu vật, Mạnh Trạch khinh thường cười nhạt.

Đừng nghĩ nữa, nghĩ đến Lý Minh Lan là thấy tức.

Đến giờ uống thuốc, anh vừa cầm thuốc lên, lại đặt xuống.

Thỉnh thoảng, con người phải tùy hứng một chút, tùy hứng một chút.

*

Quan Dục đang khiêu vũ.

Lý do anh ta để tóc dài là để khi nhảy cha-cha-cha có cảm giác những sợi tóc bay bay.

"Tà tà tà ta." Anh ta tự gõ nhịp cho mình.

Trong bốn tấm gương lớn trong suốt chỉ có một mình anh ta, anh ta đắm chìm trong điệu nhảy của mình.

Anh ta tự khen mình: "Tuyệt vời."

Chuông điện thoại reo.

Quan Dục không hề nao núng: "Tà tà tà tà."

Chuông điện thoại ngừng lại, rồi lại reo lên.

Động tác của Quan Dục mạnh mẽ, uyển chuyển, anh ta càng vặn mạnh hơn nữa, chính là muốn đấu với người ở đầu dây bên kia.

Người kia cũng đang đấu với anh ta.

Anh ta không nghe máy.

Người kia tiếp tục gọi.

Ép cho Quan Dục phải dừng lại.

Nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, khuôn mặt Quan Dục như hoa cà độc dược biến thành hoa hướng dương, anh ta cười sảng khoái: "Mạnh Trạch à."

"Cậu có liên lạc với Lôi Dư Âu không?" Mạnh Trạch thẳng thắn vào vấn đề.

"Có." Quan Dục cầm một chiếc khăn thêu, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho mình, "Cậu ta là bạn chí cốt của tôi mà."

"Chiếc đồng hồ đôi mà cậu ta làm năm năm trước, chiếc dành cho nam bị mất rồi, làm lại một chiếc."

Quan Dục cười: "Chiếc dành cho nữ thì sao?"

"Đang ở trên tay cô ấy."

"Đồng hồ đôi là độc nhất vô nhị, muốn làm lại một chiếc có bộ máy giống hệt, không phải là chuyện dễ dàng."

"Lôi Dư Âu chắc có bản vẽ thiết kế."

"Bản vẽ và sản phẩm hoàn thiện có sự khác biệt, chỉ làm theo bản vẽ thôi, hai chiếc đồng hồ chưa chắc đã khớp với nhau."

"Tôi không quan tâm đến sự khác biệt nhỏ." Hai chiếc đồng hồ khớp với nhau, chỉ là tốc độ lên dây có nhanh hơn một chút thôi, ai thèm quan tâm.

Quan Dục dùng đầu ngón tay xoay chiếc khăn thêu: "Nhiếp ảnh gia đại tài muốn trả ơn tôi thế nào?"

"Không giết cậu là tôi nhân từ lắm rồi."

"Tôi sợ quá." Quan Dục nói giọng the thé.

“Cậu làm hay không?” Mạnh Trạch nói, “Tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cậu, không cần cậu bỏ tiền.”

“Làm chứ.” Nhưng Quan Dục lại nói, “Giá cả tăng rồi, phí dịch vụ cậu trả tôi phải cao gấp đôi năm năm trước, tôi mới làm.”

“Tiền không phải là vấn đề.” Mạnh Trạch nói, “Nhưng mà, ghi hết cho tôi, một mình tôi thôi.”

Đừng hòng ai tiêu dù chỉ một xu cho chiếc đồng hồ đôi của Lý Minh Lan.

Chỉ anh mới có tư cách.

*

Đến ngày Paparazzi nổi tiếng hẹn tiết lộ tin tức, rất nhiều cư dân mạng đã đăng bài trên khu vực bình luận của anh ta trước đó.

Paparazzi nổi tiếng có vẻ rất hào phóng, đã đưa ra tên một nữ diễn viên.

Kết quả là một nghệ sĩ nhỏ không mấy nổi tiếng. Vì vậy, khu vực bình luận lập tức tan rã.

Mọi chuyện đã lắng xuống.

Lừa ai chứ? Lý Minh Lan thoát Weibo giải trí.

Là Thịnh Hạ đã vận dụng quy tắc của thế giới người lớn một cách thành thục, nên mới có thể an toàn thoát thân.

Hôm nay, Lý Minh Lan vừa bước ra khỏi thang máy, đột nhiên một cái đầu xuất hiện ở cửa.

Người làm cô giật mình lại là Lãnh Trượng Thích.

"Melanie," Lãnh Trượng Thích rụt vai lại, "Mấy ngày nay tinh thần tôi không được tốt, lần trước lại say rượu, đã xúc phạm đến cô, xin lỗi, xin lỗi."

Lý Minh Lan lại liếc anh ta một cái, tránh anh ta rồi định đi.

Lãnh Trượng Thích ngăn lại: "Cầu xin cô, hãy tha cho tôi."

Cô lạnh lùng nhìn: "Cậu muốn làm gì?"

"Chuyện phiếu siêu âm, cầu xin cô rộng lượng tha thứ cho tôi." Anh ta lấy ra một tờ giấy, tay run rẩy, có vẻ như không cầm vững được, "Đây là kết luận của bác sĩ, gần đây tinh thần của tôi thực sự không được tốt, đã nói năng hỗn láo với cô. Cầu xin cô, đừng sa thải tôi. Tôi rất cần công việc này."

"Việc thay đổi nhân sự, tự có bộ phận nhân sự xử lý." Cô lui vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại.

Cô nhón chân ấn nút lên, đột nhiên cảm thấy dưới chân mình dẫm phải thứ gì đó.

Trên mặt đất màu đen đậm, tờ giấy trắng lại giống như một vết bẩn.

Cô cúi người nhặt lên.

Là bệnh án của Lãnh Trượng Thích.

Lý Minh Lan vo tròn bệnh án lại, bước ra khỏi thang máy, ném cục giấy đó đi.

*

Lý Minh Lan và Thôi Bội Di đã kết thúc buổi gặp gỡ xa hoa ở Paris, sau đó đến nhà bạn của Thôi Bội Di.

Đây là bạn thời trung học của Thôi Bội Di, sống lâu năm ở Pháp, có một cô con gái lai Pháp – Trung bảy tuổi. Khi người lớn nói chuyện phiếm bên cạnh, cô bé ngồi yên lặng bên cửa sổ xem truyện tranh.

Lý Minh Lan ra ban công nghe điện thoại, quay lại, vô tình liếc thấy cuốn truyện tranh của cô bé. Đó là cận cảnh của một nhân vật trong truyện.

Rất giống Mạnh Trạch.

Bộ truyện tranh mà Lý Minh Lan thích hồi trung học có một nhân vật lạnh lùng rất giống Mạnh Trạch, chỉ là giống thôi.

Cận cảnh nhân vật ở trang này, tỉ lệ ngũ quan giống như phiên bản hoạt hình của Mạnh Trạch.

Có phải cô nhìn nhầm không?

"Cô ơi, cô có muốn xem truyện tranh không ạ?" Cô bé đưa quyển truyện lên.

Lý Minh Lan vuốt tóc cô bé: "Ngoan lắm, cô không xem truyện tranh."

*

Giới giải trí nước ngoài lần lượt đưa tin.

Mike Sharp có thể có hành vi trốn thuế, sẽ phải đối mặt với cáo trạng hình sự.

Mạnh Trạch xoay xoay điện thoại.

Anh không thương hại Lý Minh Lan, anh thậm chí còn đắc ý hả hê.

Anh phóng to ảnh đại diện WeChat của Lý Minh Lan.

Gió thổi bay mũ, cô dùng một tay giữ chặt mũ, một tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối tung trên mặt.

Mày cô cong như vầng trăng khuyết.

Mạnh Trạch nghĩ, cô vẫn chưa biết mình xui xẻo đến mức nào đâu. Sự giàu sang phú quý mà cô đang hưởng thụ sẽ phải bồi thường cho tay "đạo diễn tài năng" đó hết.

Anh dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên khuôn mặt đang cười của cô: "Đồ ngốc."

Mạnh Trạch chậm rãi gõ chữ, thong thả gửi tin nhắn: "Lý Minh Lan, đứa con hoang trong bụng em không có bố rồi."

Không gửi được.

Vì anh chưa kết bạn với cô.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 106

Mãi đến khi Tạ Sơn Hà xuất viện, Mạnh Trạch mới trở về miền Nam.

Sau khi nâng cấp hệ thống an ninh, cần phải quét hai dấu vân tay. Anh đến sớm hơn Cao Sơn Điệp, nên mở cửa giúp cô ấy.

Cao Sơn Điệp và Mạnh Trạch ở cùng nhau mấy năm rồi, vừa bước vào đã nhận ra tâm trạng anh không ổn, cô ấy hỏi: "Sao vậy?"

Mạnh Trạch có đôi lông mày sắc bén, nếu có uất khí, thì càng thêm sắc bén rực rỡ.

"Không sao."

Mạnh Trạch cứ ở nhà, không đi đâu cả.

Cao Sơn Điệp khuyên anh đi dạo quanh khu rừng.

Anh không đi, hoặc là ra sân ngủ, hoặc là về phòng ngủ.

Sau khi Tạ Sơn Hà xuất viện, Mạnh Trạch cũng không đi thăm.

Lưu Thiên Cương về hưu nên có nhiều thời gian rảnh, hẹn Mạnh Trạch đi câu cá. Mạnh Trạch cũng không có hứng.

Anh lại đi tìm tin tức của Lý Minh Lan.

Cô không phải là người nổi tiếng, không có phóng viên theo dõi tung tích của cô.

Lần xuất hiện cuối cùng của cô là ở Paris, sau đó thì không biết đi đâu. Chuyện duy nhất được bàn tán là cô là bạn của Mike Sharp.

Mạnh Trạch đột nhiên nghĩ đến, liệu Lý Minh Lan có phải ra tòa cùng với tay đạo diễn khốn nạn đó không?

Trong số những người anh quen biết, có một người có quan hệ với Lý Minh Lan. Anh nhắn tin cho người đó.

Nhiếp ảnh gia nổi tiếng tính tình lầm lì này lại chủ động hỏi thăm như vậy khiến Đặng Linh Anh có cảm giác nực cười như Diêm Vương ngự giá.

Tuy nhiên, Mạnh Trạch chỉ xã giao vài câu, sau đó đi thẳng vào vấn đề: [Không biết tổng biên tập Đặng có thể liên lạc được với nhà thiết kế Lý Minh Lan không?]

Đặng Linh Anh vẫn chưa kịp gõ chữ.

Mạnh Trạch lại nói: [Một người bạn của tôi rất quan tâm đến thương hiệu của cô ấy, muốn hợp tác, có thể nhờ tổng biên Đặng làm mối không?]

Đặng Linh Anh: [Anh Mạnh khách sáo quá. Tôi cũng đã một thời gian không liên lạc với cô Lý Minh Lan rồi, để tôi hỏi cô ấy xem sao.]

Tuy nhiên, câu trả lời của Lý Minh Lan là: Tạm dừng tất cả công việc, có việc liên hệ trợ lý. Cô gửi danh thiếp của trợ lý qua.

Đặng Linh Anh nghĩ, Lý Minh Lan đã mang thai rồi, tất nhiên phải nghỉ ngơi.

Đặng Linh Anh: [Cô Lý Minh Lan có chuyện vui, tạm thời nghỉ ngơi.]

Lư Bành nhanh mồm nhanh miệng, tiết lộ tin Lý Minh Lan mang thai khi Mạnh Trạch cũng có mặt. Đặng Linh Anh không biết Mạnh Trạch

có để tâm hay không, không thể nói thẳng là mang thai, nên nói là "chuyện vui".

Mạnh Trạch lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hai chữ "chuyện vui".

Xúi quẩy.

Nhưng dưỡng thai thì tốt hơn ngồi tù.

Lý Minh Lan tội không đáng chết… không, cô chết là đáng đời.

Mạnh Trạch đóng tất cả các trang web lại, nhắn tin cho Lý Minh Lan.

[Lý Minh Lan, em đáng đời.]

[Lý Minh Lan, em tiêu rồi.]

Phần mềm gõ chữ tự động đặt "Lý Minh Lan" lên đầu.

Chỉ cần Mạnh Trạch mở hộp thoại, Lý Minh Lan sẽ luôn xuất hiện ở lựa chọn đầu tiên.

Nhìn thấy là khó chịu.

Vì vậy, Mạnh Trạch lại nhắn tin: "Em thật sự rất ngu ngốc."

Không biết phần mềm gõ chữ có dữ liệu lớn như thế nào, điện thoại của Mạnh Trạch xuất hiện gợi ý về những cô gái xinh đẹp mặc đồng phục học sinh Nhật Bản.

Lý Minh Lan căn bản chưa từng mặc đồng phục học sinh Nhật Bản, cô mặc đồng phục trường trung học Nham Nguy, quê mùa lắm. Màu xanh dương và trắng. Quần áo rộng thùng thình, tính cô lười biếng, chỉ thích ăn và ngủ.

Mạnh Trạch tắt hết những ảnh gái xinh mặc đồng phục học sinh

Nhật Bản lại.

Cho đến khi một quảng cáo của một studio chụp ảnh hiện ra, cô gái mặc đồng phục học sinh màu xanh dương và trắng, rất giống với đồng phục trường trung học Nham Nguy trước kia.

Mạnh Trạch dường như đột nhiên tỉnh táo lại, anh nói: "Sơn Điệp, anh ra ngoài đi dạo."

Cao Sơn Điệp cười: "Anh lại đi dạo rồi đấy, cứ đi dạo trong sân hoài, sống như người già ấy."

*

Phong cách của studio ảnh không phải là không đứng đắn, nhưng có điều hơi khác lạ.

Tấm ảnh treo bên ngoài studio chính là ảnh cô gái mặc đồng phục học sinh màu xanh dương và trắng.

Cô gái này nhan sắc không bằng Lý Minh Lan, nhưng cô ấy trẻ trung, trông khoảng mười tám, mười chín tuổi.

Lý Minh Lan già rồi. Ngay cả những người từng có tin đồn với Lý Minh Lan cũng đã quên cô và lần lượt xuất hiện những tin đồn mới. Những người tình mới của những nam diễn viên đều là những nữ diễn viên, người mẫu trẻ trung xinh đẹp.

Không ai nhớ đến Lý Minh Lan đã lớn tuổi cả. Tất nhiên là Mạnh Trạch cũng không ngoại lệ.

Khi Mạnh Trạch bước vào studio, những người ở trong đó thoáng sững sờ, tiếp theo là ồ lên, một lúc lâu sau mới gọi tên: "Mạnh Trạch!"

Mạnh Trạch hơi nhíu mày, không phản ứng.

Sài Tinh Tinh vén mái tóc lên, để lộ toàn bộ khuôn mặt: "Mạnh Trạch, cậu không quên tôi chứ?"

"Sài Tinh Tinh."

"Mạnh Trạch, mấy năm nay cậu đi đâu vậy? Trước kia không có lính cứu hỏa cậu, ông chủ đều không đối phó nổi với khiếu nại của khách hàng."

"Cậu ra ngoài làm riêng rồi à?"

"Đúng rồi." Sài Tinh Tinh vỗ vỗ ghế sofa, "Lại đây, lại đây, ngồi đi. Cậu ăn mặc bảnh bao thế này, chắc là giàu sang phú quý rồi đúng không?"

Mạnh Trạch nhìn quanh một vòng, ngoài đồng phục học sinh màu xanh dương và trắng ở ngoài, không phát hiện ra gì mới: "Chỗ này cậu chụp gì vậy?"

"Chụp ảnh nghệ thuật cho khách hàng."

"Chỉ chụp nữ thôi à?" Vì tất cả những ảnh được dán lên đều là ảnh nữ.

"Nam nữ đều có. Nhưng mà nam thì tầm thường hơn, tôi không thể nào tự làm hỏng thương hiệu của mình được."

"Câu quảng cáo viết là 'Ống kính thấu hiểu con người'."

Sài Tinh Tinh sờ mũi: "Quảng cáo mà, có phần cường điệu."

"Người trong áp phích là khách hàng hay là người mẫu cậu thuê?"

"Khách hàng. Nếu là người mẫu thì chắc chắn sẽ mặc đồng phục học sinh Nhật Bản." Sài Tinh Tinh nói, "Cô ấy có tình cảm sâu sắc với

trường cũ, nên mới mặc đồng phục học sinh bình thường để chụp. Nhưng hiệu quả rất đẹp, sau khi được cô ấy đồng ý, tôi mới làm quảng cáo."

Từ ngày đó trở đi, Mạnh Trạch thường xuyên đến studio của Sài Tinh Tinh.

Sài Tinh Tinh nhận ra sở thích của Mạnh Trạch, vì vậy đã mời một vài người mẫu hợp tác, mặc đồng phục học sinh bình thường, để Mạnh Trạch chụp.

Thỉnh thoảng, anh cũng được đưa vào ống kính.

Anh so sánh ảnh chụp chung của mình và người mẫu với ảnh chụp chung của Lý Minh Lan và nam diễn viên.

Ảnh của cô đều được chụp tại các sự kiện, không thể nói về bố cục và ý cảnh.

Còn ảnh của anh lại là những tác phẩm có thể sánh ngang với ảnh bìa tạp chí.

Anh lại nói: "Lý Minh Lan, em thua rồi."

Những tin nhắn WeChat đều kèm theo thông báo "Anh vẫn chưa phải là bạn của cô".

*

Studio chụp ảnh ngày càng phát đạt. Đều là nhờ Mạnh Trạch.

Sài Tinh Tinh nói: "Mạnh Trạch, hay là cậu đến làm đối tác với tôi đi?"

Mạnh Trạch không có hứng thú.

Sài Tinh Tinh: "Tôi chỉ có hứng thú với mấy em nữ sinh thôi."

Mạnh Trạch hỏi lại: "Ai lại không thích những cô gái trẻ đẹp chứ?"

Sài Tinh Tinh đăng một quảng cáo tuyển dụng, người người đua nhau đến phỏng vấn, nhưng Sài Tinh Tinh đều không hài lòng: "Những người này, trước hết là không qua được khâu thẩm mỹ. Mạnh Trạch, cậu có người nào giới thiệu cho tôi không?"

"Tôi không giao tiếp xã hội, không quen biết ai cả."

"Có thời gian lại có tiền." Sài Tinh Tinh định nói là người thắng cuộc trong cuộc đời, dừng lại một chút, "Thêm một người vợ tốt nữa là cậu chính là người thắng cuộc trong cuộc đời này."

Mạnh Trạch nhếch mép cười: "Phụ nữ chỉ là gánh nặng thôi."

Sài Tinh Tinh đột nhiên sững sờ: "Mạnh Trạch, cậu biết cười từ khi nào vậy?" Anh ta nhớ trước kia Mạnh Trạch luôn không cảm xúc.

"Ồ, gặp phải một tên điên." Mạnh Trạch hờ hững nói.

*

Tên điên này đến thăm nhà vào ngày 31 tháng 12, lấy cớ là: "Năm mới".

Từ khi bước vào cửa đến giờ anh ta cứ luôn miệng gọi "em gái Sơn Điệp".

Mỗi lần Quan Dục đến đều thích đi qua cửa của studio, đi qua một vài phòng kỳ lạ.

Đi xong, Quan Dục quay đầu nhìn lại.

Mạnh Trạch căn bản không làm việc ở đây. Sảnh lớn của khu vực

làm việc thỉnh thoảng dùng để tiếp khách, nhưng phòng chụp ảnh thì trống không.

Mạnh Trạch chủ yếu ở trong khu vực riêng tư.

Thấy Quan Dục đứng lại rất lâu.

Cao Sơn Điệp quay đầu lại: "Anh Quan, triển lãm tranh của anh thế nào rồi?"

"Kết thúc rồi." Quan Dục cười, "Tiếc là em gái Sơn Điệp không tới."

"Anh trai em bị thương ở chân, cần người chăm sóc."

"Tình cảm gia đình, anh hiểu." Hiểu thì hiểu, nhưng nụ cười của Quan Dục lại vô cùng lạnh lùng.

"Cậu không nghe ra à, Sơn Điệp chán cậu rồi." Mạnh Trạch đi chân không, từ trong sân đi ra.

Quan Dục mặc áo len đen và áo khoác đỏ, còn Mạnh Trạch chỉ mặc áo sơ mi, dường như hai người ở hai mùa khác nhau.

"Em gái Sơn Điệp sẽ không đuổi tôi đi." Quan Dục nhướn mày, "Cậu cũng vậy."

Vì Quan Dục là bạn thân của Lôi Dư Âu.

Mạnh Trạch cầm một chiếc hộp giấy, thực sự không đuổi Quan Dục đi.

Quan Dục: "Lôi Dư Âu nói với tôi là đồng hồ đôi ngoài lần sản xuất đầu tiên, những chiếc sau đó dù vẫn là cậu ấy làm nhưng đều là hàng nhái cả."

Mạnh Trạch cẩn thận mở lớp bao bì bên ngoài: "Ai có thể phát hiện

ra là hàng nhái?”

“Chính Lôi Dư Âu.” Chỉ có người làm mới nghiên cứu kỹ từng centimet của chiếc đồng hồ.

“Vậy là hàng thật.”

Mạnh Trạch chưa từng thấy chiếc đồng hồ đôi dành cho nam trên tay bất kỳ người nào từng có tin đồn với Lý Minh Lan.

Những người đàn ông đó cứ thay đổi đồng hồ mỗi ngày. Chỉ có người đàn bà ngốc nghếch Lý Minh Lan đó mới đeo năm năm trời.

Những người đàn ông không trân trọng chiếc đồng hồ này.

Mạnh Trạch đeo chặt chiếc đồng hồ lên cổ tay mình, anh dùng đầu ngón tay vẽ vòng tròn trên mặt đồng hồ. Anh cười khẽ: “Tối nay ở lại ăn cơm nhé.”

Quan Dục như thể gặp ma: “Cậu không định đầu độc tôi chứ?”

“Ăn hay không thì tùy.” Mạnh Trạch từ từ lên dây cót cho đồng hồ, “Cậu có thể về nhà ăn đi.”

Quan Dục cười vui vẻ: “Tôi không có tình thân quý giá. Chỉ có thể yêu đương chặt chém với cậu thôi.”

“Triển lãm tranh của cậu kết thúc rồi à?”

“Đúng rồi.”

“Thực sự có khán giả thưởng thức à?”

“Không nói đến trạng thái tinh thần của tôi, tài năng nghệ thuật của tôi thì ai cũng thấy rõ.” Quan Dục nói giọng chua chát, “Tiếc là không chờ được đại nhiếp ảnh gia Mạnh đến, tôi ức lắm.”

“Tôi đền cho cậu.”

Quan Dục nhìn chiếc đồng hồ trên tay Mạnh Trạch: “Mặt trời mọc đằng Tây rồi.”

“Bức tranh lần trước cậu muốn, tôi đã cho rồi.”

“Cậu lại chịu đem đồ quý của mình cho tôi à?”

“Tôi nhờ cậu trưng bày tranh. Nếu cậu làm mất thì lấy đầu ra mà đền tội.”

“Tình thế luân chuyển, sau mấy năm, bức tranh đó lại về tay tôi rồi.” Quan Dục cười, “Năm mới này thật đáng giá.”

*

Gia đình Tạ Sơn Hà về quê ăn Tết, trong biệt thự chỉ còn Mạnh Trạch và Cao Sơn Điệp.

Cao Sơn Điệp bắt đầu chuẩn bị không khí Tết từ kỳ nghỉ đông.

Trong sân thắp sáng từng chiếc đèn lồng đỏ nhỏ, câu đối và băng rôn ở cửa vẫn là bình an.

Thành phố cấm pháo hoa. Mạnh Trạch đã chuẩn bị pháo hoa điện tử để tạo không khí.

Bữa cơm đoàn viên của Mạnh Trạch và Cao Sơn Điệp là những đĩa thức ăn bên cạnh bếp nướng.

Những que xiên đặt trên lửa kêu xèo xèo, những miếng thịt ba chỉ mỏng manh nhảy múa trên lửa rồi co lại.

Vào dịp Tết, Mạnh Trạch nhận được rất ít tin nhắn chúc Tết từ bạn

bè. Vương Huy, Hùng Duyệt Hỉ, Đỗ Nặc, ba người này đều sẽ gửi lời chúc Tết vào mỗi đêm Giao thừa.

Còn lại đều là tin nhắn chúc Tết nhóm của những người liên lạc công việc.

Năm nay có thêm một ngoại lệ, Mạnh Trạch có thêm một người bạn thời trung học.

Phùng Thiên Lãng: "Mạnh Trạch, chúc mừng năm mới."

Mạnh Trạch: "Chúc mừng năm mới."

Ngày tháng có ý nghĩa, nhưng cuộc sống thì không có ý nghĩa.

Đối với Mạnh Trạch, đêm Giao thừa chỉ là một ngày bình thường, không bình thường lại là ngày mùng Ba Tết. Chấn động này cũng đến từ Phùng Thiên Lãng.

Phùng Thiên Lãng: [Mạnh Trạch, cậu ăn Tết ở miền Bắc hay miền Nam?]

[Miền Nam.] Mới chỉ qua ba ngày, những chiếc đèn lồng trong sân dường như không còn sáng như ba ngày trước nữa. Mạnh Trạch châm một điếu thuốc.

Phùng Thiên Lãng: [Nam sinh lớp 12 chúng ta vẫn tổ chức họp mặt, mọi người đều nhắc đến cậu đấy.]

Mạnh Trạch: [Có những ai?]

Phùng Thiên Lãng: [Lớp trưởng, lớp phó, Đinh Chương, mấy người chúng tôi hẹn nhau đi chơi bóng.]

Chưa đợi Mạnh Trạch trả lời.

Phùng Thiên Lãng gửi tin nhắn thoại: "Hồ Hàn Nhiên cũng về rồi, thi đại học xong cậu ấy đi du học, mọi người cũng đã nhiều năm không gặp cậu ấy rồi. Hơn nữa, Hồ Hàn Nhiên còn mang đến tin tức của người đã mất tích từ lâu Lý Minh Lan đấy."

Tro tàn thuốc lá của Mạnh Trạch rơi xuống màn hình điện thoại, anh dùng tay quệt đi, đầu ngón tay nóng ran. Anh nghe lại tin nhắn thoại của Phùng Thiên Lãng thêm một lần nữa.

Mạnh Trạch: [Ồ, cô ấy đang ở đâu?]

Phùng Thiên Lãng: [Cô ấy đang du lịch châu Âu, chắc sẽ về sau một thời gian nữa, cô ấy và Hồ Hàn Nhiên đã yêu nhau rồi. Hồ Hàn Nhiên nói bố mẹ cậu ấy rất muốn gặp Lý Minh Lan.]

Điếu thuốc của Mạnh Trạch rơi xuống.

Anh hoàn toàn không muốn nghe tin tức của Lý Minh Lan. Anh dùng tay dập tắt điếu thuốc, xoay một vòng, rồi quay người đi vào trong.

Lý Minh Lan không chọn được một người đàn ông khiến anh tâm phục khẩu phục.

Mạnh Trạch nắm chặt chiếc đồng hồ đôi trên cổ tay.

Muốn lấy người xấu xí sứt sẹo? Mơ đi.

Lý Minh Lan không về ăn Tết, sau Tết cũng không về. Cô vẫn không có tin tức gì.

Mạnh Trạch đang trong giai đoạn giảm thuốc, nhưng đã tăng liều lượng thuốc trở lại.

Mạnh Trạch quen biết một nhiếp ảnh gia trong triển lãm ảnh của Ngô Lâm Viễn, tên là Trương Mạnh Nghĩa.

Trương Mạnh Nghĩa nói, anh ấy là fan của Mạnh Trạch, luôn bắt chước cách chụp ảnh của Mạnh Trạch. Anh ấy cho Mạnh Trạch xem tác phẩm của mình. Điều thú vị là, anh ấy cũng bắt chước chụp ảnh đồng phục học sinh màu xanh dương và trắng.

Đúng lúc Sài Tinh Tinh cứ kêu ca mãi là không tuyển được người phù hợp. Mạnh Trạch liền giới thiệu Trương Mạnh Nghĩa cho Sài Tinh Tinh.

Sài Tinh Tinh đã có bạn gái, đang trong giai đoạn mặn nồng.

Sài Tinh Tinh hỏi: "Mạnh Trạch, cậu có người yêu chưa?"

"Chưa." Mạnh Trạch cúi đầu chọn ảnh những cô gái mặc đồng phục học sinh.

"Có khuôn mặt dễ gặp được người yêu, mà lại cô đơn một mình."

Mạnh Trạch sờ chiếc đồng hồ trên tay: "Tôi chỉ thích nữ sinh trung học, nhưng mà phạm pháp."

Sài Tinh Tinh chuẩn bị sẵn đồng phục học sinh của một vài trường trung học hiện nay trong studio của mình, để thỏa mãn sở thích kỳ lạ của Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch không phải là không gặp được người yêu.

Cô người mẫu áo sơ mi trắng trong tạp chí năm đó nhỏ hơn Mạnh Trạch hai tuổi, cũng đã hơn ba mươi rồi. Làm việc trong ngành nhiều năm như vậy, cô ấy muốn tìm một chỗ dựa.

Cô ấy quen Mạnh Trạch khi làm việc chụp ảnh ở Hồng Kông, lúc này có việc phải đến Trung Quốc, cô ấy đã liên lạc với Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch như thể muốn tìm niềm vui cho bản thân, nói với Cao Sơn Điệp: "Anh sẵn sàng đón nhận một cuộc tình lãng mạn."

Cao Sơn Điệp giơ ngón tay lên: "Để em đếm xem, có bao nhiêu người để ý đến chuyện hôn nhân của anh, anh trai em, cảnh sát Lưu, và em. Anh trai em bực mình nói, thà anh là một gã trai hư còn hơn."

"Từ khi nào mà anh Tạ lại suy đồi đạo đức đến vậy?"

"Lần trước ở bệnh viện đau quá, nên nói năng lung tung."

Mạnh Trạch định đi gặp cô người mẫu áo sơ mi trắng trong tạp chí xem sao, có phải cũng ngốc nghếch như Lý Minh Lan không.

Địa điểm gặp gỡ là ở khách sạn suối nước nóng.

Cô người mẫu áo sơ mi trắng hiểu ý, cười dịu dàng với Mạnh Trạch: "Làm phiền anh Mạnh rồi."

Thái độ gặp dịp thì chơi, Mạnh Trạch sao lại không hiểu. Cô người mẫu áo sơ mi trắng mặc một chiếc váy dài màu đỏ, khi bước lên bậc thang, vạt váy quét đất. Anh cúi người, giúp cô ấy kéo váy lên.

Cô người mẫu áo sơ mi trắng ngạc nhiên, ánh mắt như gợn sóng: "Cảm ơn anh Mạnh."

Lần gặp trước, Mạnh Trạch không phải là một người đàn ông lịch thiệp.

Cô người mẫu áo sơ mi trắng nhìn vào đôi mắt sắc bén của anh.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nhưng lại cho cô ấy cảm giác hoang vu như chưa từng trải sự đời. Anh rất trẻ trung, cô ấy nghi ngờ việc anh chăm sóc da mặt không thua kém gì phụ nữ.

Đợi anh ngồi xuống, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô ấy, là sự quan sát đầy ý nghĩa.

Cô người mẫu áo sơ mi trắng vẫn tự nhiên.

Đèn trong phòng VIP mờ ảo, càng làm tăng thêm vẻ mờ ám cho đôi nam nữ này.

Ai đã phá vỡ tầm nhìn giao thoa giữa hai người? Là một nhân viên phục vụ.

Khi rót rượu, không biết là do chân trượt, hay tay trượt, nhân viên phục vụ không may làm đổ ly rượu.

Rượu đổ lên áo sơ mi trắng của Mạnh Trạch.

Ngay lập tức, những bọt bong bóng hoa hồng đang bay lơ lửng trong không trung bị phá vỡ.

"Xin lỗi." Mạnh Trạch đi vào nhà vệ sinh.

Ngay từ lần gặp đầu tiên anh đã biết, góc nghiêng nào đó của khuôn mặt cô người mẫu áo sơ mi trắng, dưới hiệu ứng của ánh sáng và bóng tối, có chút thần thái của Lý Minh Lan.

Chỉ là thần thái thôi.

Sự ngốc nghếch của Lý Minh Lan thì không ai có thể thay thế được.

Anh lau sạch vết rượu, đi ra ngoài, rẽ qua góc cua, nói với cô người mẫu áo sơ mi trắng rằng có việc đột xuất, thanh toán giúp cô ấy, rồi chúc cô ấy ăn ngon miệng.

Anh rời đi.

Lúc này có một người khác cũng đi vào nhà vệ sinh.

Đó là Lý Thâm.

*

Hôm nay là sinh nhật của Lý Húc Bân, cả gia đình ba người đến ăn mừng.

Vừa ăn bánh kem xong, điện thoại của Lý Thâm reo lên, cậu định ra ngoài nghe máy.

Lúc này, nhân viên phục vụ rót rượu cho Vu Ly xong, không biết Lý Thâm định đi ra ngoài, nên lùi lại một bước, khi quay người lại thì đúng lúc va phải Lý Thâm.

Rượu mạnh trong bình đổ lên vai Lý Thâm, chưa hết, tay trái của Lý Thâm quệt phải chiếc bánh kem mà cậu đã ăn một miếng, kem bị đổ lệch sang một bên, dính vào quần cậu.

phục vụ giật mình: "Xin lỗi." Cậu ta lấy khăn giấy ra lau.

Lý Thâm né tránh: "Tôi tự lau được."

Nhân viên phục vụ liên tục xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi."

Quản lý nhà hàng vội vã đến xin lỗi.

Phần nói chuyện xã giao do vợ chồng nhà họ Lý đảm nhiệm. Lý Thâm đi vào nhà vệ sinh, kem dính rít, lau không sạch.

Phần sau của buổi tối ở khách sạn suối nước nóng không liên quan đến Lý Thâm.

Cậu nói với bố mẹ một tiếng, định về nhà.

Khi ra ngoài, lại nghe thấy nhân viên phục vụ lúc nãy nói: "Tối nay tôi làm đổ rượu lên hai vị khách, cả tháng lương coi như bỏ đi rồi. Điều kỳ lạ hơn là, hai vị khách này trông rất giống nhau."

Lý Thâm có một trực giác kỳ lạ, người mà phục vụ nói đến chính là "anh ta" – người mà Lý Minh Lan gọi là "người đó".

Một xúc cảm không lý trí trỗi dậy, Lý Thâm muốn đi xem thử người đàn ông rực rỡ nhất trên đời mà Lý Minh Lan nói đến trông như thế nào.

Lý Thâm kéo khóa áo khoác, dựng cổ áo lên, che đi nửa khuôn mặt của mình.

Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi.

Nhưng nếu bị bắt gặp, lại hơi mạo hiểm.

Chân cậu không hề do dự. Cậu đi ra ngoài, đi vòng quanh một lúc, thậm chí còn chạy đến công viên. Cậu ngồi trên ghế đá tối mịt, quan sát những vị khách đi lại trong nhà hàng.

Từng vị khách rời đi, bãi đậu xe ngày càng trống vắng.

Lý Thâm không nhìn thấy người đó.

*

Xuân đi hè đến.

Lý Minh Lan cứ như người mất tích. Cô không về để gặp bố mẹ Hồ Hàn Nhiên như Phùng Thiên Lãng nói.

Hôm nay, Trương Mạnh Nghĩa dẫn một người đến.

Người đàn ông tên là Tiêu Hưng Phi này có vẻ ngoài lố bịch, vừa bước vào đã dán mắt vào Cao Sơn Điệp không rời.

Mạnh Trạch không có ý định kết giao, liền đuổi khách.

Tiêu Hưng Phi đã tìm hiểu sở thích của Mạnh Trạch, dẫn một cô gái mặc đồng phục học sinh đến.

Người đó là nữ sinh thực sự.

Dù bản thân Mạnh Trạch cũng được coi là trung niên rồi, anh cũng không thích người trung niên. Nhưng anh càng không thích những nữ sinh trang điểm đậm.

Việc Tiêu Hưng Phi chiều theo sở thích lại hoàn toàn sai lầm.

Mạnh Trạch chán nản. Nếu không phải Cao Sơn Điệp bảo anh ra ngoài nhiều hơn, anh căn bản không thèm ra ngoài.

Cho đến khi, nữ sinh làm rơi bánh lên đồng phục. Mạnh Trạch phát hiện ra, đây là đồng phục của trường trung học Nham Nguy, chỉ là thay đổi từ màu xanh dương và trắng sang màu xanh đậm và màu be.

Trước kia Lý Minh Lan thích mặc đồ màu đỏ và xanh lá cây, nếu mặc đồ màu xanh đậm, chắc chắn cũng sẽ thu hút rất nhiều người.

Mạnh Trạch hơi ngồi thẳng người lên, nói chuyện với Tiêu Hưng Phi vài câu bâng quơ.

Sau ba chén rượu, Tiêu Hưng Phi đột nhiên hỏi: "Anh Mạnh có anh em trai không?"

Mạnh Trạch nâng ly rượu lên: "Sao lại hỏi vậy?"

"Tôi thấy một cậu thanh niên trông rất giống anh Mạnh. Nhưng mà cậu ấy là học sinh trung học." Tiêu Hưng Phi dừng lại một chút, "Có lẽ là trùng hợp thôi. Trùng hợp thôi, hahaha."

Mạnh Trạch bâng quơ hỏi: "Là người nào vậy?"

“Là bạn học của em gái tôi.”

“Thật là trùng hợp.” Thái độ của Mạnh Trạch rất qua loa.

Tiêu Hưng Phi tự rót rượu cho Mạnh Trạch: “Anh Mạnh, triển lãm ảnh tháng sau anh có tham gia không?”

Mạnh Trạch: “Không tham gia.”

Tiêu Hưng Phi lại nịnh bợ: “Anh Mạnh, dáng vẻ của anh quả thực là phong cách của một sao hạng A.”

Những lời nịnh bợ nhạt nhẽo. Mạnh Trạch giơ tay lấy điện thoại.

Tiêu Hưng Phi bị một luồng ánh sáng làm cho chói mắt: “Chiếc đồng hồ này cũng là một tác phẩm nghệ thuật đấy.”

“Cái này à?” Ngón tay của Mạnh Trạch chạm vào mặt đồng hồ, cười khẽ nói: “Đây là đồng hồ đôi.”

Đã đến giờ chụp ảnh, Đinh Tình đi trước.

Không có hứng thú với Tiêu Hưng Phi, Mạnh Trạch cũng định đi.

“Đợi đã.” Tiêu Hưng Phi đột nhiên lấy ra một bức ảnh, “Sau khi gặp anh Mạnh, tôi lại thấy cậu thanh niên này cũng khá ưa nhìn. Trước kia… tôi ghét nhất những người đàn ông đẹp trai, đàn ông sao lại có thể dựa vào mặt mũi để kiếm cơm được chứ?”

Mạnh Trạch nhìn chằm chằm vào bức ảnh của Lý Thâm, lông mày của thiếu niên rất giống anh. Nhưng đôi môi không lạnh lùng như anh. Anh đột nhiên thấy lạnh cả người, tay trái hơi run.

Tiêu Hưng Phi khô miệng khát nước, uống rượu như uống nước, mãi không nghe thấy hồi đáp, anh ta đặt chai rượu xuống. “Anh Mạnh?”

Mạnh Trạch từ từ buông tay trái xuống, giấu dưới gầm bàn: "Người mà anh Tiêu nói đến là ai vậy?"

"Là bạn học của em gái tôi đó." Tiêu Hưng Phi say khướt, nói năng linh tinh, "Là người của studio chúng tôi, tên là Tiểu Lý."

Mạnh Trạch khẽ hỏi: "Lý?"

"Đúng rồi." Tiêu Hưng Phi phun ra hơi rượu, "Lý gồm bộ mộc và bộ tử."

Đầu ngón tay của Mạnh Trạch càng run hơn.

"Anh Mạnh?"

Tiêu Hưng Phi gọi thêm lần nữa, nhưng Mạnh Trạch đã không còn nghe thấy gì nữa rồi.

Phản ứng đầu tiên của anh là há miệng gọi "Sơn Điệp", xung quanh anh toàn là người lạ.

Miệng Tiêu Hưng Phi cứ mở ra đóng lại, không biết đang nói linh tinh gì nữa.

Mạnh Trạch dựa người vào lưng ghế, đứng dậy, anh cũng không biết mình đã nói gì với Tiêu Hưng Phi. Trước khi đi, Mạnh Trạch cứ nhìn chằm chằm vào ảnh "Tiểu Lý".

Nửa trên khuôn mặt giống anh, nửa dưới khuôn mặt giống Lý Minh Lan.

Anh mồ hôi nhễ nhại, bước ra khỏi nhà hàng, đến ven đường, dường như mất hết sức lực, đột nhiên ngồi sụp xuống trên bậc đá.

Anh lấy điện thoại ra.

Không cầm chắc, điện thoại rơi xuống đất, nứt một đường. Anh nhìn thấy khuôn mặt của mình bị chia thành hai bên bởi vết nứt trên màn hình.

Bên trái như đang cười.

Góc miệng bên phải thì hướng xuống.

Gia đình nhà họ Lý chắc chắn sẽ không để Lý Minh Lan sinh con, Mạnh Trạch gần như chắc chắn, anh không biết đứa bé này được sinh ra như thế nào.

Nếu bình tĩnh lại, chắc chắn sẽ nghĩ ra được.

Khi không nghĩ ra được, điều duy nhất chắc chắn là Lý Minh Lan là kẻ nói dối.

Một tiếng sau, Cao Sơn Điệp lái xe đến.

Thấy cả khuôn mặt anh đều vùi vào đầu gối, cô ấy gọi: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Hai tiếng gọi liên tiếp như một tiếng chuông đánh thức Mạnh Trạch, anh nắm lấy tay cô ấy: "Sơn Điệp, Sơn Điệp."

"Em đây." Cô ấy không đỡ được anh dậy, đành cúi người xuống, "Mạnh Trạch, em đây."

"Anh có con rồi." Anh tưởng mình có thể hét lên sự thật này một cách mạnh mẽ, nhưng giọng nói lại yếu ớt.

Cao Sơn Điệp nghe không rõ, lại đến gần: "Gì cơ?"

Anh thì thầm vào tai cô ấy: "Anh có con rồi."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 107

Đối với Lý Minh Lan mười tám tuổi, không có con là lựa chọn tốt nhất, nhà họ Lý không phải là những kẻ ngốc.

Năm đó Mạnh Trạch không hề nghi ngờ khả năng Lý Minh Lan sảy thai, anh cũng không vội vàng điều tra nhà họ Lý.

Nhưng một khi bắt tay vào làm, thông tin phản hồi lại rất nhanh.

"Tiểu Lý" tên là Lý Thâm, danh nghĩa là con trai độc nhất của Lý Húc Bân và Vu Ly.

Mà người anh cả tên Lý Húc Bân này chính là người năm đó đã đến cửa trường trung học Nham Nguy đón Lý Minh Lan lên xe.

Nhà họ Lý không còn người con nào khác, điều này dường như có thể giải thích tại sao họ lại cho phép Lý Minh Lan sinh con.

Lý Minh Lan là một kẻ nói dối trắng trợn.

Không trách anh lại hận cô đến mức nghiến răng nghiến lợi, vì cô đã nói dối một chuyện động trời.

"Lý Minh Lan, nhất định là em yêu tôi rất nhiều, nên mới bất chấp tất cả mà sinh con cho tôi. Tôi miễn cưỡng tha thứ cho em. Chỉ cần em quay lại, tôi tha thứ cho em." Tha thứ cho những chuyện vụng trộm của cô với những kẻ thứ ba, cũng không ghét bỏ đứa con hoang trong bụng cô.

Mạnh Trạch cứ lật đi lật lại xem ảnh của Lý Thâm.

Một đứa trẻ thừa hưởng gen của anh và Lý Minh Lan, ai cũng không thể chối cãi.

Hơn nữa, trên cổ tay Lý Thâm đeo chiếc đồng hồ nam.

Đây không phải là đồng hồ đôi, mà là đồng hồ của mẹ và con.

Vì vậy, Mạnh Trạch đã tháo đồng hồ của mình xuống.

Anh tra cứu thành tích của Lý Thâm.

Với quả óc heo của Lý Minh Lan mà có thể sinh ra một đứa con trai đứng nhất lớp, tất cả đều nhờ vào gen của anh.

"Lý Thâm", Mạnh Trạch không phải lần đầu tiên nghe đến cái tên này. Không phải là thằng nhóc vẽ bậy lên ụ đất nhỏ của con anh hay sao?

Mạnh Trạch không ngồi yên được nữa, định chạy ngay ra ngoài.

Mấy ngày nay Cao Sơn Điệp xin nghỉ học ở trường, ở nhà, chỉ cần Mạnh Trạch có chút động tĩnh, cô ấy lập tức ra ngăn cản.

"Mạnh Trạch." Cô ấy không vội vàng, nói nhẹ nhàng, "Anh chưa mang giày, định đi đâu vậy?"

"Trường trung học Nham Nguy."

Con trai anh, bốn tuổi đã biết đi phá hủy phần mộ giả của mình.

Nhưng anh lại không liên tưởng đến, chữ Lý của Lý Thâm là chữ Lý gồm bộ Mộc và bộ Tử, cũng là chữ Lý của Lý Minh Lan.

Cao Sơn Điệp không yên tâm để anh đi một mình: "Em lái xe đưa anh đi."

Đi qua một ngã tư hẹp ở khu phố cổ. Vỉa hè hẹp, người đi bộ và phương tiện giao thông rất gần nhau.

Phía trước có một trường mẫu giáo, vì phải nhường đường cho các em nhỏ, xe ô tô dừng lại, tắc đường từ ngã tư đến cuối đường.

Mạnh Trạch hạ kính xuống.

Một đám trẻ con vui vẻ vừa hát vừa nhảy, đi tới.

Có lẽ là trẻ lớp mẫu giáo nhỏ, trông chỉ khoảng ba tuổi. Không xa phía sau có một cây cầu nhỏ dài ba mét, không phải ao, nước cũng không trong. Nhưng một đứa trẻ bắt đầu hát: "Dưới cây cầu trước nhà, một đàn vịt bơi qua."

Mấy đứa trẻ khác cùng hát: "Nhanh lên, nhanh lên đếm xem nào, hai bốn sáu bảy tám."

Mạnh Trạch giơ tay ra, phối hợp với bài hát của lũ trẻ, búng tay bốn cái.

Năm đó, không biết ai đã nửa đêm đi mua bánh củ cải cho Lý Minh Lan, cùng cô làm những bài học thai giáo ngớ ngẩn, chạy đi mua nước mơ chua cho cô, hoặc là nửa đêm, vì cô đau bụng, lại đi mua hết thuốc trị đau bụng ở hiệu thuốc.

Khi rẽ qua con đường này, xe lại dừng lại, Mạnh Trạch quay đầu nhìn ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy bóng của mình trên kính.

Anh nói: "Sơn Điệp, về nhà thôi."

"Không đi trường trung học Nham Nguy nữa à?"

"Không đi nữa." Trường trung học Nham Nguy đã không còn khu rừng nhỏ nữa rồi.

Mạnh Trạch về nhà, đứng trước gương. Anh chống hai tay lên trán, vuốt hết tóc lên trên.

Cũng được, chưa già lắm.

Anh vén áo sơ mi lên.

Gần đây hơi lười, nhưng cơ bụng vẫn còn.

Anh nắm lấy cánh tay, bắp tay chắc khỏe.

Anh cởi luôn áo sơ mi ra, quan sát bản thân.

Lý Minh Lan nông cạn thích cơ bắp, và anh thực sự có một thân hình đẹp.

*

Mạnh Trạch nhắn tin, gửi yêu cầu kết bạn cho Lý Minh Lan: "Lý Minh Lan, đừng trốn nữa, con trai em bị tôi tìm thấy rồi."

Đá chìm đáy biển.

Chỉ cần Lý Minh Lan không tham gia các hoạt động công khai, tung tích của cô ở nước ngoài vẫn là một ẩn số.

Cho dù Mạnh Trạch có nói bao nhiêu về ảnh của Lý Minh Lan, cô cũng không trả lời. Cô hoàn toàn biến mất.

Cô đã từng có vô số cơ hội để thú nhận, nhưng cô không nói gì cả.

Sự bình tĩnh của Mạnh Trạch sau khi nguội lạnh lại trở nên lạnh nhạt.

Anh vứt ảnh của Lý Thâm xuống.

Lý Thâm gọi anh trai chị dâu Lý Minh Lan là bố mẹ, nhưng lại không quan tâm đến bố ruột, chỉ có bố ruột bị lừa dối.

Anh đã sớm lập mộ cho đứa trẻ, đứa trẻ này đã chết từ lâu rồi.

Mạnh Trạch đến studio của Trương Mạnh Nghĩa, tình cờ Tiêu Hưng Phi cũng ở đó.

Rất đông đủ, có cả nữ sinh tên Đinh Tình.

Mạnh Trạch cười. Tiêu Hưng Phi muốn nịnh bợ anh, chẳng phải là anh đang tự mình sập bẫy sao?

Đinh Tình vẫn mặc đồng phục của trường trung học Nham Nguy, gương mặt trẻ trung, nhưng ánh mắt lại già dặn.

Mạnh Trạch không thích sự tinh quái già dặn này. Nhưng không sao, Đinh Tình là quân cờ, tất cả mọi người ở đây đều là quân cờ.

Mạnh Trạch cũng đang đứng trên bàn cờ, anh cũng là người trong cuộc.

Lý Minh Lan đang trốn anh chứ gì, Lý Minh Lan không trở về chứ gì. Anh có cách khiến cô phải xuất hiện.

Mạnh Trạch và Đinh Tình chụp một bức ảnh có bầu không khí mạnh mẽ, Tiêu Hưng Phi nói một cách dung tục rằng đó là "ảnh nóng".

Đinh Tình mặc đồng phục học sinh, không lộ gì cả, nóng cái gì chứ.

Nhưng từ "ảnh nóng" lại rất thú vị.

Người trong ảnh nói là Mạnh Trạch, nhưng Mạnh Trạch cố tình chỉ để lộ lông mày và mắt. Góc độ này mà nói là Lý Thâm thì ai cũng tin.

Cao Sơn Điệp biết chuyện này, khuyên nhủ: "Lý Thâm là con trai của anh, đừng có đùa quá trớn."

Nhưng Mạnh Trạch lại nói: "Nếu là con trai anh, thì kỳ thi đại học nhỏ nhặt này không làm khó được nó, trừ khi nó thừa hưởng cái đầu heo của mẹ nó."

Khi ảnh chụp chung của Mạnh Trạch và Đinh Tình được đăng lên mạng, anh lại ở nhà không ra ngoài nữa.

Ảnh chụp chỉ là ngòi nổ, sau đó tự có cư dân mạng đẩy mạnh thêm. Không cần Mạnh Trạch ra tay, anh biết anh nhất định sẽ đợi được Lý Minh Lan.

*

Sau khi đăng ảnh lên, Mạnh Trạch không lên mạng nữa.

Thỉnh thoảng, anh hỏi Cao Sơn Điệp: "Nó thế nào rồi?"

"Rành mạch phân minh." Cao Sơn Điệp nói, "Cậu ấy đã làm rõ người trong ảnh nóng không phải là mình, nếu có ai tung tin đồn thất thiệt, cậu ấy sẽ đến đồn cảnh sát."

"Đúng rồi, không thể ngồi chờ chết, có ai bắt nạt nó, nó phải tỏ thái độ. Đừng để người ta bắt nạt." Mạnh Trạch nói một câu, "Chờ mọi chuyện kết thúc, tôi sẽ không tha cho bất cứ ai bắt nạt nó."

Vì Lý Thâm "rành mạch phân minh", nên làn sóng dư luận không hề ảnh hưởng đến Lý Thâm.

"Ảnh nóng" của Mạnh Trạch và Đinh Tình chỉ là những viên sỏi nhỏ ném xuống hồ, làm nổi lên những gợn sóng nhỏ.

Sau đó, mọi chuyện lắng xuống.

Mạnh Trạch không vui: "Đứa nhỏ này quả thực không thừa hưởng cái đầu óc heo của Lý Minh Lan."

Ngay giây tiếp theo, anh lại nói: "Là gen của anh. Lý Minh Lan có thể sinh ra một đứa con trai thông minh như vậy, là phúc phần tám đời của cô ấy."

Cao Sơn Điệp nhẹ nhàng an ủi: "Tháng sau là thi đại học rồi, anh có việc gì thì chờ con trai thi đại học xong rồi hãy nói chuyện với nó."

"Sao anh phải nói chuyện với nó? Anh không nói chuyện với nó, anh muốn nói chuyện với Lý Minh Lan." Mạnh Trạch đi đi lại lại, "Cái đầu heo đó vẫn chưa có tin tức gì, không hề quan tâm đến con trai của mình."

Khi Mạnh Trạch tưởng rằng mọi chuyện đã lắng xuống, thì đột nhiên Lý Thâm lại bị tung ra một đoạn video khác.

Đinh Tình quần áo không chỉnh tề, liễu yếu đào tơ, còn Lý Thâm thì lại giống như một tên lưu manh thực sự.

Có bức ảnh trước đó, lại thêm đoạn video này, danh tiếng của Lý Thâm quả thực là càng thêm tồi tệ.

Khi Cao Sơn Điệp kể chuyện này cho Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch không biểu cảm gì: "Biết rõ Đinh Tình không phải là người tốt, mà vẫn còn dính líu đến cô ta, có vẻ như vẫn bị trí thông minh của Lý Minh Lan kéo xuống."

Cao Sơn Điệp lo lắng: "Trước khi thi đại học xảy ra chuyện lớn như vậy, liệu có bị suy sụp tinh thần không?"

"Sơn Điệp, em liên lạc với nó đi." Mạnh Trạch nằm trên ghế xích đu trong sân, ung dung đu đưa, "Anh sẽ chỉ dạy nó."

*

Đã liên lạc được rồi, nhưng Lý Thâm không nói khi nào sẽ đến.

Hôm đó, Mạnh Trạch đứng trên mái nhà ngắm nhìn.

Trên con đường xanh hoang vắng không có bóng người.

Anh đột nhiên cảm thấy mình ở đây không tiện, cách ga tàu điện ngầm và bến xe buýt đều khá xa. Xuống xe phải đi bộ rất lâu.

Đáng lẽ nênbảo Cao Sơn Điệp nói với Lý Thâm, tiền xe không phải là vấn đề, cứ bắt xe đến là được rồi.

Mạnh Trạch phơi nắng dưới cái nắng chói chang một lúc, đột nhiên bị một chiếc ô che khuất ánh nắng.

Cao Sơn Điệp nói: "Đừng đứng ở đây phơi nắng, không thì lại bị nổi mẩn."

Trên con đường xanh không có ai.

Mạnh Trạch cầm lấy chiếc ô của Cao Sơn Điệp: "Sơn Điệp, em vẫn tốt với anh nhất."

Đi được hai bước, Mạnh Trạch lại nói: "Chuẩn bị vài món ăn nhé. Không biết khi nào nó đến. Không thể để nó đến trước mặt mẹ nó tố cáo anh, nói anh tiếp đãi không chu đáo."

"Được rồi." Cao Sơn Điệp cũng không thể nói không được.

Khi Mạnh Trạch thay đổi tâm trạng thất thường, cách tốt nhất là chiều theo anh.

*

Mạnh Trạch đã chuẩn bị sẵn sàng và chờ đợi.

Lý Thâm đến không quá muộn, ngày hôm sau là cậu đến.

Cậu đã giấu bố mẹ, đến trước cửa biệt thự của Mạnh Trạch.

Cao Sơn Điệp đi mở cửa, chỉ nhìn thấy mũ và khẩu trang của Lý Thâm, nhưng cô ấy dựa vào trực giác biết đó là Lý Thâm: "Em trai, cậu đến rồi."

Mạnh Trạch đang đi chân trần ngồi trên bãi cỏ.

Anh chưa từng gặp mặt con trai, đột nhiên con trai đã cao bằng anh rồi.

Lý Thâm tháo mũ và khẩu trang ra. Cha con họ lúc này đều không biểu cảm gì.

Mạnh Trạch liếc nhìn Cao Sơn Điệp.

Cao Sơn Điệp bước tới, in một nụ hôn lên má Mạnh Trạch.

Đây là tư thế mà Lý Minh Lan và Mike Sharp đã từng xuất hiện trên các bản tin giải trí.

Lý Thâm không hề nao núng.

Trên chiếc bàn thấp có một chai rượu. Cao Sơn Điệp cầm ly rượu lên, rót rượu vào ly: "Em trai, mời cậu."

Lý Thâm: "Người chưa đủ tuổi không được uống rượu."

Mạnh Trạch ngẩng đầu lên, cười: "Lần đầu gặp mặt, tôi là Mạnh Trạch. Mắt cậu đẹp thật." Dù sao thì chắc chắn anh sẽ không khen nửa phần dưới khuôn mặt của Lý Thâm, vì nó giống Lý Minh Lan.

Lý Thâm phản ứng rất thờ ơ: "Ừm."

"Ngồi đi." Mạnh Trạch ngồi dậy từ trên bãi cỏ, đổi sang ghế ngồi, anh khoanh chân, "Cậu đến sớm hơn dự kiến của tôi, tôi cứ tưởng cậu sẽ suy nghĩ kỹ hơn, rồi mới đến gặp tôi."

"Ồ." Lý Thâm ngồi xuống.

Mạnh Trạch: "Ngoài đôi mắt và lông mày giống tôi, những thứ khác không thừa hưởng được nhiều, cái vẻ mặt nghiêm nghị này chắc là học theo anh Lý chứ gì?" Vì Lý Thâm có đường nét môi mềm mại, không lạnh lùng như Mạnh Trạch.

Lý Thâm không nói gì.

Mạnh Trạch quan sát con trai mình. Khí chất của con trai anh và anh giống nhau, nhưng con trai không lớn lên dưới sự giáo dục của anh, cái vẻ mặt nghiêm nghị này tất nhiên là học được từ người ngoài rồi.

"Ồ, đúng rồi. Thành tích học tập của cậu chắc chắn không phải thừa hưởng từ Lý Minh Lan." Nụ cười của Mạnh Trạch nhạt đi, "Lý Minh Lan lại lừa tôi thêm một lần nữa."

Người đàn bà toàn nói dối này đáng ra phải chết cả trăm lần rồi, nếu không phải tình cờ gặp Tiêu Hưng Phi, thì cả đời này anh cũng sẽ không biết mình có một đứa con trai.

Mạnh Trạch thu lại nụ cười, đột nhiên lộ ra vẻ lạnh lùng: "Cậu rất bình tĩnh, không giống Lý Minh Lan."

"Ồ."

Ngón tay Mạnh Trạch gõ nhẹ lên tay vịn, đổi chân khoanh sang hướng khác, từ từ hỏi: "Đúng rồi, Lý Minh Lan đâu?"

"Không có ở đây."

“Đi đâu rồi?” Mạnh Trạch như thể vô tình mới nhớ ra, bâng quơ nói, “Đã lâu rồi không liên lạc được.”

“Không có ở đây.” Lý Thâm không muốn dính líu đến ân oán của thế hệ trước.

Mạnh Trạch hỏi lại: “Đi đâu rồi?”

“Không biết.” Lý Thâm hỏi gì cũng không biết.

“Đã thành ra như vậy rồi, mà cô ấy vẫn không quan tâm đến cậu à? Làm mẹ kiểu gì thế.” Con trai bị ép đến như thế, mà cô lại không xuất hiện? Mạnh Trạch mất hết kiên nhẫn.

Bây giờ anh là một thùng thuốc súng, mọi thứ liên quan đến Lý Minh Lan đều là ngòi nổ.

Không khí ngột ngạt, những tia lửa “phụt phụt” bập bùng.

Mạnh Trạch thả chân xuống, nhìn Lý Thâm: “Chúng ta làm một giao dịch.”

Lý Thâm: “Giao dịch gì?”

Mạnh Trạch: “Cậu liên lạc với Lý Minh Lan, tôi sẽ giúp cậu đối phó với Tiêu Hưng Phi.”

Lý Thâm: “Việc này liên quan đến quyền riêng tư của Lý Minh Lan, không tiện tiết lộ.”

“Sao lại không được?” Mạnh Trạch đột nhiên đập mạnh lên bàn.

Ly rượu rung lên hai cái, rồi đổ xuống, lại lăn xuống bãi cỏ. Rượu đỏ bắn lên đôi chân trần của anh.

Chất lỏng màu đỏ chảy qua làn da trắng càng thêm rõ ràng, Mạnh Trạch cảm thấy như mình bị cắt chảy máu vậy. Anh ngẩng đầu lên nói: "Cậu không biết đâu, trong tay tôi có rất rất nhiều ảnh của Lý Minh Lan, tôi hoàn toàn có thể phá hủy cô ta!"

Thực ra Lý Thâm biết. Lý Minh Lan từng khoe khoang, cô rất đẹp trong ống kính của ai đó, xinh đẹp tuyệt trần. Bây giờ nghe lại, Lý Thâm đoán ra những bức ảnh này có quy mô không bình thường.

Mạnh Trạch tự nói: "Lý Minh Lan năm đó rất dễ thương, trước kia thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ lại, bây giờ không có hứng thú nữa, đã nhiều năm rồi không nhìn thấy cô ấy."

Lý Thâm: "Lý Minh Lan chắc không cần những bức ảnh đó nữa."

Mạnh Trạch suy nghĩ: "Tại sao?"

Lý Thâm: "Bà ấy từng nói với tôi."

Mắt Mạnh Trạch sáng lên: "Nói thế nào?"

Lý Thâm: "Bà ấy nói ông cứ giữ đi."

Mạnh Trạch cau mày lại: "Không sợ tôi đăng lên mạng à? Tôi còn sẽ nêu tên!"

"Bà ấy nói ông sẽ không làm thế."

"Lấy đâu ra tự tin vậy?" Mạnh Trạch bật cười, "Con trai ruột bị bạo lực mạng mà tôi còn đứng nhìn, tôi còn có lương tâm gì nữa chứ? Lý Minh Lan quá ngây thơ rồi."

"Bà ấy nói như vậy đấy." Lý Thâm thật là xui xẻo, dính vào những rắc rối của đôi nam nữ này.

Mạnh Trạch: "Vì cô ấy vẫn còn tin tưởng tôi à?"

“Không phải.” Lý Thâm tàn nhẫn thú nhận, “Lý Minh Lan nói, lúc đó thân hình bà ấy gầy như que củi, ông có đăng lên mạng cũng chẳng có mấy người xem.”

Mạnh Trạch: “…”

Không khí trở nên tĩnh lặng, không có gió, những ngọn cỏ héo rũ buồn bã ngáp ngắn ngáp dài.

Một lúc sau, Mạnh Trạch nói: “Đã qua nhiều năm như vậy rồi, Lý Minh Lan vẫn thế, thật đáng ghét. Tôi phải hỏi cô ta, tại sao lại âm thầm sinh con cho tôi. Ha, không phải là vẫn còn tình cảm với tôi chứ nhỉ.”

Lý Thâm: “Chuyện đó… không thể nào đâu.” Nhiều năm qua, Lý Minh Lan có qua lại với vài người đàn ông, trông không giống như vẫn còn lưu luyến Mạnh Trạch.

Nghe câu này, Mạnh Trạch trở nên u ám tàn tạ, anh đứng dậy.

Lý Thâm tưởng anh ta nổi giận, nhưng ngay sau đó, Mạnh Trạch lại như mất hết sức lực, nằm sấp xuống ghế, miệng gọi: “Sơn Điệp! Cao Sơn Điệp!”

Cao Sơn Điệp vội vàng chạy ra: “Mạnh Trạch!” Nhìn thấy trạng thái của Mạnh Trạch, cô ấy liền quay lại lấy một lọ thuốc. Cô ấy chạy rất nhanh, đến bên cạnh Mạnh Trạch, đổ ra hai viên thuốc rồi đưa vào miệng anh.

Mạnh Trạch uống thuốc, uống nước, nhắm mắt dựa vào ghế một lúc lâu. Khi mở mắt ra, anh trừng mắt nhìn Lý Thâm, nói năng vội vàng nhưng lại yếu ớt: “Cậu có biết nói chuyện không đấy! Đồ đáng chết!”

Cao Sơn Điệp vỗ nhẹ lưng anh, giúp anh dễ thở hơn, an ủi: “Mạnh

Trạch, bình tĩnh lại nào. Mạnh Trạch, em đây, em ở đây."

Mạnh Trạch nắm lấy tay cô ấy, như thể nắm lấy phao cứu sinh: "Trên đời này chỉ có em mới tốt với anh."

Cao Sơn Điệp: "Đúng vậy."

"Không muốn gặp nó." Mạnh Trạch chỉ vào Lý Thâm.

Cao Sơn Điệp đứng dậy, định đưa người đi.

Mạnh Trạch lại đổi ý: "Anh về phòng nghỉ. Sơn Điệp, em đi nấu cơm, trưa nay giữ nó lại ăn cơm. Khóa cửa lại, không cho nó đi."

"Vâng, em biết rồi." Cao Sơn Điệp xin lỗi Lý Thâm, rồi quay sang Mạnh Trạch, "Em đỡ anh lên nghỉ ngơi trước."

Mạnh Trạch khoác tay Cao Sơn Điệp, đi được hai bước, lại có vẻ hơi loạng choạng, ngón chân không chạm đất được.

Anh từ từ đi lên lầu.

Lý Minh Lan rất thù dai.

Năm đó anh nói người cô gầy đét, cô đã nhớ kỹ.

Hôm nay mượn miệng con trai, cô lại mỉa mai anh.

Cô không sợ anh thật sự đăng ảnh của cô lên mạng sao? Cô dựa vào cái gì chứ? Ảnh của cô đều ở trong tay anh, ngược lại là anh đang bất lợi.

Mạnh Trạch: "Nó và mẹ nó đáng ghét y hệt nhau. Đúng rồi, nó ở nhà họ Lý nhiều năm như vậy, chắc khẩu vị cũng giống như đồ đầu heo đó rồi. Dù nó đáng chết, nhưng món ăn cần chuẩn bị thì vẫn phải chuẩn bị đầy đủ."

“Yên tâm đi.”

Mạnh Trạch nghĩ lại, anh tức cái gì chứ? Anh và Lý Minh Lan có một đứa con trai mười bảy tuổi, trời có sập xuống, thì đứa con này cũng không thể quay trở lại bụng mẹ nó được.

Suy cho cùng anh cũng là cha ruột của Lý Thâm.

Mạnh Trạch thay một bộ quần áo, lại có thể cười được rồi, anh cố ý hỏi: “Tên cậu là Lý Thâm?”

“Ừm.” Đĩa thức ăn gần Lý Thâm nhất có rau thơm, cậu ngửi thấy mùi là không thích.

Mạnh Trạch liếc nhìn rau thơm, sờ mũi, hỏi: “Không ngờ cậu lại trở thành con trai của anh Lý. Lý Minh Lan có nói gì về tôi với cậu không?”

“Có nói.” Lý Minh Lan là người không giấu được việc gì, có thể giấu việc anh là cha ruột mười mấy năm đã khiến cô khó chịu lắm rồi.

Mạnh Trạch hỏi lại: “Cô ấy nói về tôi như thế nào?”

“Thiên tài.” Lý Thâm nói ngắn gọn.

Mạnh Trạch rất hài lòng, cười: “Môn Toán của Lý Minh Lan chỉ được mười hai điểm, cười chết mất. Làm sao lại có người phụ nữ ngốc nghếch như vậy chứ, tôi nhắm mắt làm bài thi cũng giỏi hơn cô ta.”

Anh tự rót một ly rượu, hỏi: “Bây giờ cậu bị tấn công từ bốn phía, định làm thế nào?”

“Không ra ngoài, không lên mạng.”

“Tiêu cực thế.” Mạnh Trạch lắc ly rượu, “Cậu quá thiếu cảnh giác. Từ

đợt đầu tiên đăng ảnh lên, đã phải chuẩn bị tinh thần rồi. Tiêu Hưng Phi và những người đó chỉ bắt nạt người yếu, chuyên nhắm vào học sinh trung học. Vẫn không muốn hợp tác với tôi à?"

Lý Thâm: "Tôi tự giải quyết được."

Mạnh Trạch: "Đừng để thua thảm hại."

"Sẽ không."

Mạnh Trạch dừng lại giây lát, nói: "Cũng được, để tôi xem năng lực của cậu. Con trai tôi không đến mức những chuyện nhỏ nhặt này cũng không xử lý nổi chứ?"

Câu này vừa nói ra, Lý Thâm càng không thể thua. Cậu nhắc nhở Mạnh Trạch là đồng bọn: "Ảnh chụp của ông và Đinh Tình rất đẹp."

Mạnh Trạch thu lại nụ cười: "Lý Minh Lan đã thấy chưa?"

"Tôi chưa nói cho bà ấy."

"Có vẻ như cô ta đã bỏ cậu cho anh trai cô ta rồi đúng không?" Mạnh Trạch mỉa mai, "Chỉ có phá là giỏi, không ngờ cô ta ngay cả làm mẹ cũng không làm tốt."

Nhưng Lý Minh Lan không biết chuyện này, cô không trở về đúng không?

Mạnh Trạch nổi giận: "Làm to chuyện ra mới tốt. Không phải Lý Minh Lan muốn trốn tôi sao? Tôi xem cô ta trốn đi đâu."

"Hai người đã có cuộc sống riêng của mình rồi."

"Cậu không có tư cách đánh giá! Lúc tôi và cô ấy ở bên nhau cậu còn chưa được sinh ra nữa." Hơi thở của Mạnh Trạch bắt đầu khó khăn. Dừng lại vài giây, anh nắm chặt cái nĩa, u ám hỏi, "Cậu vừa

nói cái gì? Cuộc sống riêng? Lý Minh Lan đã kết hôn rồi à?"

Lý Thâm không trả lời.

Mạnh Trạch đứng dậy, dùng cái nĩa chỉ vào Lý Thâm, chất vấn: "Cô ta đã kết hôn rồi đúng không!"

"Không biết."

"Sơn Điệp!" Mạnh Trạch ghét sự bình tĩnh của Lý Thâm, khiến người làm bố là anh lại thua kém về khí thế.

Cao Sơn Điệp khuyên nhủ: "Mạnh Trạch, anh bình tĩnh lại đi, đừng nổi giận."

"Anh không muốn gặp nó, không muốn gặp nó. Lẽ ra nó đã chết từ lâu rồi!" Mạnh Trạch ném mạnh cái nĩa xuống đất.

Cao Sơn Điệp vội vàng nói: "Được rồi, em đưa nó ra ngoài."

Mạnh Trạch mắng chửi rồi lên lầu.

Nhưng nghĩ lại, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho đồ lừa đảo kia. Anh lại chạy xuống lầu: "Nói với Lý Minh Lan, tôi sẽ không tha cho cô ta! Đồ đầu heo đó, việc gì cũng làm không xong, chỉ biết lừa tôi! Tôi và cô ta chưa xong đâu!"

Một lúc sau Lý Thâm mới nói: "Lý Minh Lan nói bà ấy đã biết rồi."

"Biết rồi thì tốt."

Biết rồi, cô ắt sẽ trở về.

*

Lý Thâm không hề nhắc đến chuyện này với Lý Minh Lan.

Lúc này, video của cậu và Đinh Tình bị phơi bày, trang web chính thức của trường bị tấn công.

Nhà trường chịu áp lực, từng thành viên của hội phụ huynh đến gây rối.

Lý Húc Bân đến trường, nói chuyện với nhà trường. Sau đó, nhà trường đã quyết định đuổi học Lý Thâm.

Làn sóng dư luận dịu xuống.

Đến lúc này, Lý Thâm vẫn chưa hề kể chuyện ầm ĩ này cho Lý Minh Lan.

Cậu bị đuổi học, nhưng không bị xóa tên khỏi danh sách học sinh, cậu vẫn có thể thi đại học.

Như vậy cũng không làm hỏng chuyến du lịch châu Âu của Lý Minh Lan.

Nhưng kế hoạch của Lý Thâm lại có một sự cố ngoài ý muốn, đến từ cô bé đã mời cậu đi ăn thịt nướng.

Cô bé muốn giúp cậu trút giận, nhưng lại gây ra một làn sóng dư luận khác.

Nhà trường có tranh cãi, và có người tung tin Lý Thâm bị đuổi học nhưng không bị xóa tên khỏi danh sách học sinh.

Vì vậy, nhà trường chỉ có thể xóa tên Lý Thâm khỏi danh sách học sinh.

*

Chuyện đã đến nước này, không thể cứu vãn được nữa.

Vu Ly mới gọi điện thoại cho Lý Minh Lan.

"Thâm không thể thi đại học nữa sao?" Lý Minh Lan sửng sốt, "Có chuyện gì vậy?"

Vu Ly gửi ảnh và video trên mạng qua.

Người khác có thể không nhận ra, nhưng Lý Minh Lan chỉ nhìn một cái đã biết người trong ảnh là ai.

Vu Ly: "Ban đầu kế hoạch của anh chị là đuổi học nhưng vẫn giữ tên trong danh sách học sinh, Thâm vẫn có thể thi đại học, nhưng bây giờ chuyện đã quá lớn rồi, nhà trường không chịu nổi áp lực, nên đã xóa tên Thâm khỏi danh sách học sinh, năm nay nó không thể thi đại học được."

Lý Minh Lan: "Thâm thế nào rồi?"

Vu Ly: "Anh chị sẽ cho nó đi học lại. Nhưng mà năm nay tuyển sinh rất căng thẳng, anh trai em vẫn chưa tìm được chỗ."

"Chị dâu, chờ em về." Lý Minh Lan muốn xé xác người trong ảnh ra.

*

Gia đình Lý Húc Bân chuyển nhà rất nhanh.

Khi Lý Minh Lan về nước, nhà họ Lý đã chuyển đến ở bên sông.

Lý Húc Bân và Vu Ly đã an ủi Lý Thâm đủ điều rồi.

Lý Minh Lan nghĩ, mình còn có thể nói gì nữa.

Bên ngoài ban công là cảnh quan sông nước tuyệt đẹp.

Lý Thâm dựa vào lan can để đón gió.

Cô cầm đĩa dưa hấu, ngược gió đến bên cạnh con trai.

"Sao không nói cho mẹ biết ngay từ đầu?" Nếu cô biết chuyện này sớm hơn, nhất định sẽ đi rút gân Mạnh Trạch trước.

"Tưởng tự mình giải quyết được."

"Thâm, những chuyện khác mẹ không nói nữa." Cô nhón chân, vỗ vai mình, "Muốn khóc thì cứ khóc đi."

Lý Thâm vẫn bình tĩnh như không.

Khi Lý Minh Lan tưởng con trai mạnh mẽ đến mức không thể lay chuyển, thì cậu cúi người xuống, áp trán vào vai cô.

Con trai cô đã cao như vậy rồi, còn cao hơn cô một cái đầu. "Mẹ để con dựa vào, để con dựa vào."

Lý Thâm lập tức ngăn cô lại: "Đừng hát nữa."

"Mẹ là chỗ dựa của con."

"Lý Minh Lan."

Giọng điệu con trai gọi tên cô lại giống như "người đó" đến bảy phần.

"Con đã gặp ông ta rồi."

Thật là mất mặt. Cô còn khoe khoang với con trai mình rằng đó là người đàn ông rực rỡ nhất trên đời.

Lý Minh Lan vỗ lưng con trai, như thể dỗ dành con trai nhỏ hồi bé: "Thâm ngoan, đừng sợ, có mẹ đây. Mẹ nhất định sẽ giúp con trút

giận.”

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 108

Lý Minh Lan đăng nhập vào một tài khoản WeChat khác, nhận được yêu cầu kết bạn từ Mạnh Trạch: "Lý Minh Lan, đồ đầu heo, tôi sẽ không tha cho em."

Vẫn chưa biết ai sẽ không tha cho ai đâu. Cô đồng ý kết bạn với anh, gửi thời gian và địa điểm.

Chiến thư rõ ràng như vậy. Mạnh Trạch trả lời rất nhanh: "Cuối cùng em cũng xuất hiện rồi."

Lý Minh Lan: "Sao nào? Dám không?"

Mạnh Trạch: "Ai sợ ai."

Lý Minh Lan lại chuyển sang một tài khoản WeChat khác.

*

Mạnh Trạch phát hiện ra, Lý Minh Lan thậm chí còn đổi cả ảnh đại diện WeChat, đổi thành một ảnh phong cách nữ cường nhân lạnh lùng khoanh tay.

Có lẽ là một bức ảnh phỏng vấn nào đó thể hiện phong cách mạnh mẽ của cá nhân.

Là để khiêu khích anh.

Anh vỗ vỗ gáy, quay đầu vận động gân cốt: "Sơn Điệp, anh biết ngay đầu heo sẽ quay lại. Khi con còn chưa được sinh ra, cô ấy đã

rất thương con rồi, sao lại nỡ để con trai chịu thiệt thòi được."

Cao Sơn Điệp cười: "Vậy anh có nỡ để con trai chịu thiệt thòi không?"

Mạnh Trạch: "Hừ." Anh nói rõ ràng, chỉ cần Lý Thâm giao Lý Minh Lan ra, anh lập tức ra mặt, giải quyết những chuyện rắc rối này. Kết quả Lý Thâm lại để Lý Húc Bân đến trường thương lượng.

Thế là, chuyện đã bị phá hỏng.

Mạnh Trạch: "Nó đáng đời, ai bảo nó gọi người khác là bố mẹ."

Anh phóng to ảnh đại diện WeChat của Lý Minh Lan: "Chậc, như thế này không còn ngốc nữa rồi."

Lý Minh Lan không ngốc, anh không cần.

Anh đã tải xuống ảnh đại diện "gió thổi mũ" của cô từ lâu. Anh so sánh bức ảnh này với Lý Minh Lan mười tám tuổi.

Anh cười nhạt: "Lý Minh Lan, em không còn như hồi trẻ nữa rồi."

Màn hình điện thoại đen phản chiếu khuôn mặt anh, anh lại nhìn mình trong gương.

"Chúng ta mới chỉ ba mươi sáu tuổi. Lý Minh Lan, chúng ta vẫn còn trẻ."

Anh túm lấy tóc, cào loạn xạ.

Có phải hơi dài rồi không? Tóc dài sẽ làm tăng trọng lượng thị giác của phần đầu, không bằng tóc ngắn gọn gàng.

Anh lập tức liên lạc với stylist.

Stylist đang đi công tác ở ngoài.

Mạnh Trạch: "Lập tức quay về, cứ việc ra giá."

"Vâng."

Tiền có thể mua được nhiều thứ, nhưng không thể chống lại trời đất. Vì thời tiết đột biến, chuyến bay bị hoãn, stylist không thể nào trở về được.

*

Lý Minh Lan chưa bao giờ ăn mặc lộng lẫy như hôm nay để gặp Mạnh Trạch, trước kia cô chỉ thoa dặm chút son phấn.

Bây giờ đã là chiến thư rồi, cô phải kiêu ngạo.

Toàn thân chỉ có hai màu, đỏ và đen.

Môi đỏ, váy đỏ, phấn mắt khói, đuôi mày vẽ cong hình móc câu.

Lý Thâm cả ngày chỉ chơi game.

Trước kia, Lý Húc Bân sẽ nhắc nhở vài câu "học hành là quan trọng nhất", bây giờ Lý Húc Bân lại mong con trai có một kênh để giải tỏa.

Trước khi Lý Minh Lan đi, cô cầm vạt váy đỏ chói, xoay tròn trước mặt con trai: "Có oai không?"

Lý Thâm liếc nhìn qua: "Oai."

"Chờ tin tốt của mẹ." Cô đeo đồng hồ lên, "Mẹ đi đây."

Chiến trường được đặt ở một quán cà phê.

Lý Minh Lan đến đúng giờ, tìm một chỗ ngồi sáng sủa bên cửa sổ,

chờ đợi người cha khốn nạn nhất thế gian xuất hiện.

Hai mươi phút trôi qua.

Mạnh Trạch không xuất hiện.

Bốn mươi phút trôi qua.

Không thấy bóng dáng Mạnh Trạch.

Một tiếng đồng hồ trôi qua.

Chỗ ngồi đối diện Lý Minh Lan vẫn trống không.

Cô lại chuyển sang một tài khoản WeChat khác, mới phát hiện Mạnh Trạch đã gửi vài tin nhắn.

Sáng nay: [Không đến.]

Sáng nay: [Hẹn lại.]

Tưởng mình là đại gia cơ đấy, còn chơi trò mèo vờn chuột.

*

Cao Sơn Điệp cũng không ngờ Lý Thâm lại thực sự không thể thi đại học. Cô ấy đã chứng kiến toàn bộ vở kịch, cô ấy không thể nào ngăn cản Mạnh Trạch được, cũng không dám, sợ kích động anh.

Cô ấy nói: "Mạnh Trạch, em đi gặp bác sĩ Lương. Anh ở nhà một mình phải khóa cửa lại đấy."

"Anh không phải là trẻ lên ba." Thời tiết ngày càng nóng lên, dù sân có ô che nắng, nhưng vẫn rất nóng bức. Mạnh Trạch chuyển chỗ ngủ sang sofa.

“Khi nào thì bên đó tạnh mưa?” Stylist nói bên mình vẫn đang mưa to, anh ta vẫn bị kẹt ở sân bay.

“Hay là, đổi stylits khác?”

“Không được, cắt xấu thì không phải là mất mặt trước mặt Lý Minh Lan sao. Cô ấy thích đàn ông cơ bắp, yêu cầu đối phương thông minh.” Mạnh Trạch càu nhàu, “Chỉ nhìn bề ngoài, nông cạn.”

Cao Sơn Điệp cầm túi xách lên.

Mạnh Trạch có thể cả ngày im lặng không nói gì, chỉ riêng khi nói về Lý Minh Lan, anh có thể nói ba ngày ba đêm.

Anh lại nói: “Cô ta mê mẩn sự điềm tĩnh, bình thản của anh hồi lớp 12, anh sẽ cho cô ta thấy bộ dạng như vậy. Cô ta quá nông cạn, có thể gặp được anh, cô ta thực sự nên cảm ơn trời đất.”

Cao Sơn Điệp cười: “Em lái xe đi đây.”

*

Lý Minh Lan hỏi Lý Thâm địa chỉ của Mạnh Trạch, lại mượn xe của Vu Ly: “Chị dâu, em đi gặp lại người quen.”

Vì xe của Vu Ly màu đỏ.

Màu sắc nóng bỏng, lại là màu sắc của sự báo thù.

Chiếc xe màu trắng đi ngược chiều lại chính là chiếc xe mà Lý Minh Lan đã nhìn thấy vào ngày đầu tiên cô về nước năm ngoái.

Lúc đó Mạnh Trạch đang ngồi ở ghế phụ.

Người khác lái xe.

Chiếc xe màu đỏ của Lý Minh Lan và chiếc xe màu trắng này gặp nhau bên hồ.

Cửa xe đối diện mở một nửa, lộ ra nửa trên khuôn mặt của một người phụ nữ đeo kính râm, dù không nhìn rõ mắt cô ta, nhưng dựa vào tỉ lệ đầu, Lý Minh Lan phán đoán đây là một người đẹp.

Mạnh Trạch có nhiều bóng hồng vây quanh không phải là chuyện lạ, Lý Minh Lan không để ý.

Lý Thâm nói, nhà Mạnh Trạch xây dựng theo sườn dốc, trên mái nhà có một khẩu pháo hiện đại.

Xe của Lý Minh Lan dừng lại dưới khẩu pháo nhọn hoắt đó.

Cô không có tâm trạng thưởng thức sự độc đáo và trang nhã của kiến trúc, gửi tin nhắn cho Mạnh Trạch: [Tôi đang ở cửa, ra đây quyết chiến.]

*

Mạnh Trạch đột nhiên tỉnh dậy, trong giây lát không phân biệt được hôm nay stylist đã về hay chưa.

Anh nắm lấy tóc, dùng ngón tay đo độ dài.

Hóa ra là trong giấc mơ lúc nãy, stylist đã cắt cho anh một kiểu tóc gọn gàng.

Trên WeChat, Lý Minh Lan lại gửi chiến thư đến, hơn nữa còn đến tận cửa nhà anh.

Màn hình điện thoại đen chỉ có thể nhìn thấy đường nét khuôn mặt.

Mạnh Trạch chạy đến trước gương, sờ cằm, may mà sáng nay vừa mới cạo râu.

Lý Minh Lan thật là đáng ghét, chỉ cần cô đợi thêm hai ngày thôi, mà cô lại đến bất ngờ như vậy.

Ngón tay anh run lên, gõ hai chữ: [Ứng chiến.]

Mạnh Trạch chạy ra ngoài, anh lại cảm thấy căn nhà quá rộng, anh ra ngoài chiến đấu phải đi một đoạn đường dài.

Chân bị trượt, mới phát hiện mình chưa mang giày, cứ chạy chân đất lung tung.

Anh lấy trong tủ giày ra một đôi dép lê, vội vàng mang vào, chỉnh lại quần áo, dùng tay vuốt lại mái tóc hơi dài.

Anh quan sát bên ngoài qua camera giám sát.

Không có người ở trước cửa, cô thậm chí còn không ở trước cổng, cô đang dựa vào chiếc xe màu đỏ.

Camera giám sát hiển thị một mảng màu đỏ lớn, dưới tán lá xanh mướt, mái tóc đen nhánh được cô búi cao, chiếc cổ thiên nga ngẩng cao, dáng vẻ cao ngạo.

Mạnh Trạch nở một nụ cười, Lý Minh Lan đã trở lại.

Anh thu lại cảm xúc, mở cửa.

Đến khi thực sự nhìn thấy người, anh mới chú ý thấy, cả giày cao gót của cô cũng là màu đỏ.

Màu sắc nóng bỏng, giống như con người Lý Minh Lan.

Anh gửi tin nhắn cho Cao Sơn Điệp: [Lý Minh Lan đến tận cửa nhà đưa chiến thư, làm sao anh không nhận lời được đây?]

Cao Sơn Điệp: [Em có nên về không?]

Mạnh Trạch: [Đây là chuyện riêng của anh và cô ta, anh sẽ tự mình đối phó.]

Cao Sơn Điệp: [Mấy ngày nay em ở trường, có việc cứ liên lạc với em.]

Cô nhìn thấy anh, khoanh tay lại.

Ánh nắng chiếu vào cổ tay cô, mặt đồng hồ phản chiếu một tia sáng rực rỡ chiếu vào mắt Mạnh Trạch.

"Khách quý." Mặt Mạnh Trạch lạnh tanh.

"Mạnh Trạch, người nào làm người đó chịu, năm đó người lừa anh là tôi, anh nhắm vào con tôi thì gọi là bản lĩnh gì chứ? Hổ dữ không ăn thịt con, anh còn không bằng súc vật." Con trai cô đã thất bại trước thềm đại học, nếu đây là ở Mỹ, có thể cô đã cầm súng xông vào rồi.

Trán Mạnh Trạch giật một cái, suýt chút nữa không kiềm chế được, nhưng anh nhanh chóng thu lại cảm xúc, nói giọng hững hờ: "Mười tám năm qua, ngoài thời kỳ mang thai và cho con bú, những thời gian khác, em hầu như đều ở nước ngoài, gửi con cho người khác nuôi, em và tôi cũng chẳng khác gì nhau."

Một cụ già dắt chó đi qua lúc này, lẩm bẩm: "Ngay cả con chó nhà tôi, tôi cũng không nỡ gửi cho người khác nuôi."

Mạnh Trạch và Lý Minh Lan cũng biết, hai người đứng ở ngã tư đường cãi nhau không mấy lịch sự, vì vậy, địa điểm quyết đấu của hai người được đổi thành bên trong biệt thự.

Mạnh Trạch nói rất dễ nghe: "Vào uống chén trà."

Lý Minh Lan đã ngồi xuống được hai phút rồi, anh cũng không có ý

định pha trà.

Anh mặc áo sơ mi trắng đơn giản, tóc hơi bù xù, chân mang dép lê, rất thờ ơ.

Cô đã ngồi chờ ở quán cà phê hơn một tiếng đồng hồ, lại thấy anh mới ngủ dậy, Lý Minh Lan lạnh lùng nói: "Tôi đến để tính sổ."

Mạnh Trạch gật đầu: "Đúng rồi, phải tính sổ, sổ sách giữa chúng ta đã dày đến mười tám năm rồi."

"Mười tám năm qua, nếu anh dùng những mưu mô quỷ kế đó vào việc tốt, thì có thể thi đại học đến mười tám lần rồi."

"Năm đó tôi không đi học đại học, sau này tôi cũng sẽ không học."

"Ai thèm quan tâm anh có đi học hay không, anh đã hại con trai tôi đến mức này rồi, hôm nay tôi đến đây để trừng trị anh."

Đúng rồi, Mạnh Trạch nhìn chằm chằm vào chiếc eo thon thả của Lý Minh Lan, không phải năm ngoái cô đã mang thai sao? Sảy thai rồi à? Hay là Lý Minh Lan lại lừa anh.

Mạnh Trạch: "Con trai em, em có đứa con trai nào chứ? Con trai của em năm đó bị em bỏ rồi." Người phụ nữ trước mắt nói dối liên hồi, chưa từng nói với anh một lời thật lòng.

Anh lại còn đổ vấy cho người khác à? "Tôi đã bỏ đứa con của anh đi, sau đó, tôi đã sinh ra con trai của tôi."

"Em có thể sinh ra một thiên tài sao? Nó được điểm tối đa môn toán là nhờ tôi, em nên cảm ơn trời đất vì đã gặp được tôi."

"Nếu không gặp anh, mọi thứ của tôi sẽ khác đi, anh đã hủy hoại cả đời tôi, anh còn mặt mũi nào mà nói?"

“Sao em lại được phép định nghĩa ai mới là người bị hủy hoại, Lý Minh Lan, em không biết…” Mạnh Trạch dừng lại một chút, “Em không biết gì cả.”

“Con trai tôi không thể đi học đại học là sự thật, anh nói tôi dựa vào cái gì? Dù năm đó tôi có lừa dối anh, nhưng thằng bé không có tội tình gì.”

“Nhìn bộ dạng của nó, tôi đã sớm biết nó không phải là con của anh trai em, nó không vô tội, những người biết sự thật không có ai là vô tội cả, nhất là em.” Mạnh Trạch chỉ vào cô, “Lý Minh Lan, em là thủ phạm.”

Lý Minh Lan không giận mà cười, nhướn mày lên như con bọ cạp: “Đùa gì thế, thủ phạm rõ ràng là anh, Mạnh Trạch, rõ ràng là anh.”

Lời không cần phải nói quá rõ ràng, Mạnh Trạch biết cô đang nói gì.

Mặt anh tái mét, một luồng khí nghẹn lại ở cổ họng, muốn nắm lấy ngực, nhưng lại nhớ ra, mình vẫn phải giữ được sự điềm tĩnh và tự chủ như hồi lớp 12 trước mặt cô.

Mạnh Trạch không thể đứng ở đây nữa, nếu không, anh lo rằng mình không kiềm chế được mà giết cô mất.

Anh bước nhanh ra sân, người đã đi rồi, để lại sáu chữ rõ ràng: “Lý Minh Lan, em đáng chết.”

“Tôi nhịn anh lâu rồi đấy.” Lý Minh Lan cầm lấy chiếc gối, nhưng lại đặt xuống, thứ này đánh người không đau.

Cô đuổi theo ra sân.

Vừa hay, không gian ngoài trời rộng rãi, đạo cụ đầy đủ, cô nhặt một cành cây dưới đất, chĩa về phía Mạnh Trạch: “Đả cẩu bổng pháp!”

Anh không kịp đề phòng, bị đâm vào lưng, anh quay đầu lại.

Đả cẩu bổng pháp gì chứ, hoàn toàn không có quy tắc gì cả, Lý Minh Lan vung cành cây, đâm lung tung.

Mạnh Trạch gọi: "Lý Minh Lan, em đâm vào mắt tôi rồi."

"Đâm mù mắt anh càng tốt, chỉ có mắt mà không có tim." Cô đánh vào eo anh, đánh vào chân anh, từng nhát một, "Con trai tôi, con trai đáng thương của tôi, bị thứ đồ không bằng cầm thú này hại thảm rồi."

Anh bị cành cây đánh trúng: "Nó thế nào rồi?"

"Anh còn mặt mũi nào mà hỏi." Lý Minh Lan đánh anh một nhát thật mạnh, "Không thể đi học đại học nữa rồi."

Mạnh Trạch: "Nó muốn đi học đại học, không được thì đi học lại."

"Nói dễ hơn làm." Cô đánh vào eo anh thật đau, lại thêm một cái thật mạnh, "Chuyện đã ầm ĩ đến mức này rồi, trường ở đây không tiện học, ở những nơi khác có suất nào không, anh nói xem?"

"Chỉ là một suất thi đại học thôi mà, tôi sẽ sắp xếp cho nó."

"Anh sắp xếp được sao?"

Mạnh Trạch nắm lấy cành cây: "Tất nhiên là được."

"Một lời chắc chắn."

"Quyết không nuốt lời."

Lý Minh Lan cười lạnh, buông cành cây ra: "Vậy thì tôi chờ suất thi đại học của anh." Cô quay người định đi.

Nhưng cô không kéo được cửa, bèn quay lại: “Mở cửa cho tôi.”

Lý Minh Lan đi qua cửa của nhà riêng, không đi qua khu vực làm việc.

Mạnh Trạch nhìn người phụ nữ trong hành lang, ánh đèn vàng ấm áp trên trần nhà chiếu lên màu đỏ rực rỡ của cô trở nên mềm mại như màu cam.

Anh cười khẽ: “Lý Minh Lan, em trốn không thoát đâu.”

Cô đột nhiên cau mặt: “Anh có ý gì?”

“Ý theo nghĩa đen.”

Bà cụ ở nhà hàng tầng dưới từng nói, nếu Mạnh Trạch cười lên chắc chắn sẽ rất quyến rũ, nhưng Lý Minh Lan lại cảm thấy, nụ cười của anh lại còn kỳ lạ hơn cả vẻ lạnh lùng của anh: “Tôi nói cho anh biết, giam giữ trái phép là sẽ phải ngồi tù đấy.”

Anh càng thoải mái hơn: “Tôi đâu có sợ.”

Đúng vậy, cô suýt chút nữa quên mất, người này năm đó đã từng vào tù rồi.

“Không phải em muốn tính sổ sao? Tôi chờ ở đây, để em tính sổ.” Mạnh Trạch cởi dép lê ra, ngồi thẳng xuống sàn nhà.

“Mạnh Trạch, tôi đã nhìn rõ anh rồi, anh không cam tâm tôi một mình nuôi con, lại còn muốn tôi năm đó bỏ đứa bé cho anh được toại nguyện.”

Nụ cười của Mạnh Trạch biến mất, nghiêng đầu, đột nhiên hỏi: “Năm đó tại sao em lại sinh con cho tôi?”

“Đến giờ này tôi không giấu anh nữa, chị dâu tôi bị sảy thai ngoài ý

muốn, không thể sinh con được, anh trai tôi và chị dâu định đi nhận con nuôi, thực ra nhà họ Lý chúng tôi đều không nỡ bỏ đứa bé mang dòng máu nhà họ Lý trong bụng tôi.” Những lời cô nói là sự thật.

Mạnh Trạch muốn đứng dậy, nhưng chân hơi yếu, anh dựa vào tường, hung dữ nói: “Lý Minh Lan, em cứ ở đây tự sinh tự diệt đi.”

Lý Minh Lan có đáng chết không chứ? Sinh con thực ra là để lại đời sau cho anh trai và chị dâu của cô ta.

Mạnh Trạch tìm thấy thuốc trong ngăn kéo, uống nửa viên với nửa ly nước, sau đó anh lên lầu.

Anh sẽ không gặp Lý Minh Lan nữa.

Cô có gõ cửa, anh cũng không thèm để ý.

Mạnh Trạch chuyển sang chế độ hệ thống an ninh, rồi nằm xuống giường, lăn qua lộn lại, anh lại ngồi dậy.

Anh soi gương, mấy ngày nay anh tập gym mỗi ngày, kết quả là chưa kịp khoe cơ bụng, thì eo và chân anh đều để lại những vết đỏ nhỏ.

Cô dùng cành cây đánh anh rất tàn nhẫn.

Trong lòng cô chỉ có con trai, cô đã đánh cắp gen thiên tài của anh để sinh ra một đứa con trai thiên tài.

Tại sao Lý Minh Lan vẫn chưa bị sét đánh chết?

Hệ thống an ninh không có báo động, không có ai phá cửa xông vào, nhưng tầng dưới lại vô cùng yên tĩnh, Lý Minh Lan đang làm gì?

Mạnh Trạch mở cửa, hành lang tầng hai trống không, Lý Minh Lan

không lên lầu để mạo hiểm, anh bước nhanh về phía cầu thang, nghe thấy một vài tiếng động, bước chân càng nhanh hơn, anh đứng ở cửa cầu thang.

Lý Minh Lan ung dung ngồi trên sofa xem TV, cô cầm một chai Coca đã mở, ngẩng đầu lên: "Ê, có khoai tây chiên không?"

"Không có." Mạnh Trạch và Cao Sơn Điệp đều không ăn những thứ này, "Em tự coi mình là chủ nhà rồi à?"

"Đúng rồi, tôi đang định hỏi anh, sao điện thoại của tôi không có tín hiệu?"

"Vì ở đây đã nâng cấp hệ thống an ninh." Có thể thấy, người dùng helicam để do thám cũng không phải là vô dụng.

Lý Minh Lan cười nhạo: "Tôi không ra ngoài được, điện thoại không có tín hiệu, tất nhiên là phải tìm một trò tiêu khiển, đi lấy một chai Coca trong tủ lạnh của anh."

"Có vẻ em cũng không vội đi."

"Tôi vội chứ, nhưng anh có cho tôi đi không?"

"Không." Mạnh Trạch thốt ra một chữ lạnh lùng.

Cô ngửa đầu uống một ngụm Coca: "Ở đây gọi được đồ ăn ngoài không?" Tốt nhất là nhân lúc giao hàng đến thì chạy trốn.

"Không."

"Tôi muốn ăn cánh gà rán."

Chỉ ăn hoặc ngủ, đây mới là Lý Minh Lan, Mạnh Trạch bớt tức giận hơn một chút: "Tôi làm cho em."

Từ lần Lý Thâm đến đây, Mạnh Trạch phát hiện ra nơi mình ở lại hẻo lánh và hoang vắng, vì vậy mỗi ngày đều chuẩn bị đầy đủ gà vịt bò dê, nhét đầy hai cái tủ lạnh.

Lý Minh Lan muốn ăn gì, anh liền làm cho cô.

Cô dựa vào cạnh bếp: "Khi nào thì anh sắp xếp chuyện cho con trai tôi đi học lại? Tôi muốn một trường tốt, con trai tôi phải vào trường danh tiếng."

"Nếu nó gặp phải một chút khó khăn như vậy mà đã không vào được trường danh tiếng, thì chứng tỏ nó đã thừa hưởng cái đầu óc heo của em." Nửa viên thuốc bổ sung vẫn có tác dụng, Mạnh Trạch dần dần bình tĩnh lại.

Ngược lại cô lại cầm một con dao chặt thịt lên: "Giết anh ngay bây giờ."

"Đây là biệt thự độc lập, tôi đã cắt tín hiệu liên lạc, gọi là chế độ biệt thự bão tuyết, nếu có án mạng xảy ra, thủ phạm sẽ rất rõ ràng." Mạnh Trạch dùng dao rạch vài đường trên cánh gà, thêm muối, gừng, tỏi, từ từ trộn đều, "Mẹ ruột của con trai em tự tay giết chết cha ruột của con trai em, sau đó mẹ ruột của con trai em đi tù, kết cục như vậy còn trực tiếp hơn cả việc nó đi học lại mà không thi đậu vào trường danh tiếng."

Lý Minh Lan đặt dao lên cổ Mạnh Trạch: "Tất cả đều là tại anh."

Mạnh Trạch đang trộn đều bột mì và bột ngô, thong thả: "Tôi đã nói với nó là sẵn sàng giúp đỡ, nhưng chính nó đã từ chối, hơn nữa nguyên nhân thực sự khiến con trai em bị đuổi học không phải là do tôi."

"Muốn đổ lỗi? Thật là vô liêm sỉ, thi đại học không phải là trò đùa."

"Tôi còn không học đại học, con trai em còn có cơ hội đi học lại, nếu

sau này nó còn tệ hơn tôi, thì chứng tỏ nó không có tài cán gì.”

“Ai biết anh dùng thủ đoạn gì để kiếm tiền.”

“Đúng rồi, tôi có ảnh của em, nếu em dám nói lời khó nghe nữa, thì tôi sẽ không khách khí.”

“Chiêu trò lỗi thời rồi.” Bây giờ internet phát triển, nếu Mạnh Trạch thực sự có ý đồ xấu, ảnh của cô đã lan truyền khắp nơi rồi, đến giờ anh vẫn còn giấu, chứng tỏ anh không phải là người xấu xa tột cùng.

Ánh mắt cô rất chắc chắn là anh không dám phát tán, anh chuẩn bị bột: “Ra ngoài đi, tôi phải làm cánh gà.”

*

Lý Minh Lan khoanh chân, uống Coca, gặm cánh gà, xem TV.

Cô chiếm hết chiếc sofa dài.

Mạnh Trạch ngồi yên lặng trên chiếc sofa đơn: “Lý Minh Lan, cánh gà rán ngon không?”

“Tàm tạm.” Đừng hi vọng cô sẽ khen anh dù chỉ nửa lời.

“Có ai biết em có một đứa con trai lớn như vậy không?”

“Liệu anh có quan tâm không.”

“Họ có nuôi con trai em không?”

“Tự tôi nuôi.” Lười để ý đến anh, cô cầm cánh gà lên, thong thả đi ra ngoài.

Mạnh Trạch đi theo phía sau: “Họ sẽ không nuôi đâu.”

Cô chỉ vào mặt mình: "Đùa gì thế, dựa vào nhan sắc của tôi, tôi chỉ cần vẫy tay một cái, mười mấy hai chục anh chàng đẹp trai sẽ chạy đến."

"Em mười tám tuổi thì được, bây giờ già rồi."

"Anh thật sự rất phiền, tránh xa tôi ra."

"Đây là nhà tôi."

"Đây là nhà tôi."

"Cho tôi ra ngoài."

"Mơ đi."

Lý Minh Lan cắn xương gà "răng rắc": "Đợi tôi ra ngoài sẽ lập tức gọi cảnh sát."

"Tùy ý, vừa hay thử xem tôi còn nhớ bao nhiêu về những cuốn sách luật học năm đó."

"Suýt nữa tôi quên mất, anh là người giỏi lợi dụng kẽ hở pháp luật." Cô cũng đã tra cứu luật pháp.

Việc bị bắt vì mại dâm chỉ bị giam giữ hành chính thôi.

Con đường nhỏ quanh co trong sân đi qua khu vườn xanh mướt, Lý Minh Lan ung dung tự tại, đi đi lại lại trên con đường nhỏ này.

Trên bậc thềm, Mạnh Trạch ngồi trên bậc cao nhất, anh cởi dép lê ra, để chân lên mép đường đá cuội.

Lý Minh Lan quay đầu lại.

Va phải ánh mắt anh.

Cô lại quay đầu, cô quan sát bức tường bao quanh.

Bức tường này không cao lắm.

Đã lâu rồi cô không leo núi, không biết có thể trèo qua được không.

Cô cởi giày ra, cầm chiếc giày cao gót màu đỏ trong tay: "Này, tôi còn muốn ăn khoai tây nghiền."

Mạnh Trạch không nói gì, đi vào trong.

Cô lập tức vứt giày cao gót xuống, đi đến phía bên kia bức tường.

Cô đột nhiên lao về phía trước, khi đến gần bức tường, cô nhanh chóng nhảy lên, giơ hai tay lên, định bám vào mép tường trên cùng.

Rồi bề mặt thô ráp của bức tường như cào một đường trên chân cô, khi cơn đau truyền đến, tay cô càng ngày càng xa đỉnh tường.

Người cô ngã ra ngoài, ngã xuống bãi cỏ.

Có một cái bóng che phủ xuống, cô nhắm mắt lại.

Cái bóng đen của Mạnh Trạch hoàn toàn bao phủ Lý Minh Lan đang nằm sấp, anh cúi người xuống, khẽ gọi: "Lý Minh Lan."

Cô giả vờ chết.

Anh dùng khớp ngón tay trỏ quệt vào đường kẻ mắt đen đậm: "Đây là cái đuôi lợn mà em vẽ à?"

Cô giả vờ không nghe thấy, tiếp theo, có hơi thở đè xuống trước mặt cô.

“Chết rồi à?”

Lời nói truyền đến từ trên cao, cô vẫn không hề động đậy.

“Lý Minh Lan?”

Trán cô đột nhiên bị ấn vào, cô không ngửi thấy mùi cỏ, xung quanh toàn là hơi thở của anh.

“Chết rồi thì tốt, chết rồi mới tốt.” Anh nằm sấp lên cổ cô, giọng nói rất nhỏ, như thể đang lẩm bẩm, “Lý Minh Lan, em nên chết lâu rồi.”

Lý Minh Lan: “…” Không lẽ hôm nay cô sẽ chết mất sao?

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 109

“Em đã giết con của tôi.”

Đùa gì thế? Lý Minh Lan muốn phản bác, lông mi run lên vài cái, nhưng không mở mắt.

Vì cô và anh quá gần nhau, cô mới nghe được câu nói anh thì thầm khẽ khàng đó.

Nghe không giống Mạnh Trạch, bởi vì anh sẽ không yếu đuối như vậy.

Cô không mở mắt, không dám phá vỡ sự yên tĩnh ngắn ngủi này, nếu không Mạnh Trạch sẽ mắng cô giả chết, và cô sẽ phản bác mạnh mẽ hơn nữa.

Mảng cỏ xanh mướt như tấm thảm len mềm mại, nếu không phải mặt trời quá chói chang khiến cô đổ mồ hôi đầm đìa, cô cảm thấy sự yên tĩnh giữa hai người cứ tiếp diễn như vậy cũng chẳng sao.

Anh ôm cô chặt hơn, má áp má, thân nhiệt hơi thấp của anh trở thành nơi cô được giải nhiệt, nhưng cô vẫn quá nóng, cô sắp phải thở dài như anh vừa rồi.

Bỗng nhiên, Mạnh Trạch ngẩng đầu lên nói: “Có rắn.”

Lý Minh Lan lập tức mở mắt, đầu cô quay sang một bên, run rẩy.

Anh không lừa cô.

Cách cô hai mét, thân rắn dài ngoằn ngoèo vài vòng, đầu rắn dựng đứng lên, lưỡi chĩa ra nhọn hoắt.

Nó nhìn chằm chằm cô.

Cô cũng nhìn chằm chằm nó, cô không ngờ rằng, khu biệt thự sang trọng này lại có loài sinh vật hoang dã như vậy.

Mạnh Trạch đứng dậy, đứng bên cạnh cô.

Lý Minh Lan nhanh chóng bò dậy, định chạy.

Đi được hai bước, cô phát hiện anh không nhúc nhích.

Anh không bỏ mặc cô mà bỏ chạy, nếu cô bỏ anh lại thì lại là kẻ hèn nhát, cô kéo vạt áo anh, ra hiệu anh đừng liều lĩnh.

Mạnh Trạch vẫn không nhúc nhích, nhìn chằm chằm con rắn.

Cô hạ giọng nói: "Mau chạy đi."

Anh bước đi, không phải lùi lại, mà là tiến về phía trước.

Lý Minh Lan thấy thân rắn quấn quanh nhau giãn ra một vòng, đầu rắn ngẩng cao hơn, cô đành bám lấy tay anh, kéo mạnh chạy đi.

Hai bước đầu tiên của Mạnh Trạch bị kéo cho loạng choạng, sau đó anh nhanh hơn, kéo cô lại, quay trở vào nhà.

Lý Minh Lan kéo cửa kính, nhìn ra góc tường qua cửa kính.

Con rắn đã biến mất, không biết đã chui vào đâu.

Cô không dám trèo tường nữa, hơn nữa, cô biết cô không thể trèo qua bức tường này, chênh lệch khoảng mười centimet.

Mạnh Trạch đặt một tay lên kính: "Lý Minh Lan, có phải lúc nãy em lo cho tôi không?"

Cô không phủ nhận, nhưng cũng không để anh tự mãn: "Vì anh không đáng chết."

Anh gật đầu: "Em cũng không đáng chết."

Lý Minh Lan lau mồ hôi: "Tối nay nó có bò lên không?"

"Không." Mạnh Trạch lại định ra sân.

Lý Minh Lan đứng chắn trước cửa kính.

Anh mới nói: "Đây là rắn nước, không độc."

"..."

Mạnh Trạch lại đi tìm con rắn trong sân.

Lý Minh Lan tận hưởng làn gió mát mẻ, lau khô mồ hôi, cô nghe Mạnh Trạch nói anh đã thả rắn đi.

"Bao giờ anh để tôi đi?"

"Tùy theo tâm trạng của tôi."

Xong rồi, người này chẳng có lúc nào tâm trạng tốt cả.

Lúc này tâm trạng Mạnh Trạch khá tốt, anh và cô đến phòng tắm nắng, mỗi người ngồi trên một chiếc ghế dài, đu đưa.

Cảnh sắc rộng mở, xung quanh chỉ có hai người họ, Lý Minh Lan cũng mệt rồi, lười cãi nhau với Mạnh Trạch, cô ngồi đu đưa, sắp ngủ gật.

Cô đột nhiên hỏi: “Tại sao anh hãm hại Lý Thâm?”

“Em giấu tôi.”

“Vậy thì anh hại tôi chứ.”

“Em tưởng tôi không muốn.”

Anh trách móc cô, năm đó cô lừa anh nói sảy thai, đã mười tám năm rồi, đúng sai đã không còn quan trọng, nhưng không thể phủ nhận, điều đó rất dễ nghe, đến nỗi Lý Minh Lan nghe những lời mỉa mai của Mạnh Trạch mà vẫn bình tĩnh: “Anh không được phóng khoáng như tôi.”

Mạnh Trạch đương nhiên không phóng khoáng như cô, thấy cô thờ ơ với mọi thứ thì mặt lạnh tanh.

Cô còn cười: “Tôi muốn nghỉ trưa.”

Mạnh Trạch ở tầng hai.

Vì vậy Lý Minh Lan không muốn ở tầng hai.

Anh lại không cho cô lên tầng ba: “Tầng ba không có phòng khách, là khu vực làm việc.”

Cô chọn đại một phòng ở tầng hai, đột nhiên hỏi: “Hệ thống an ninh của anh sẽ không đặt camera ở mỗi phòng chứ?”

“Tôi không hứng thú phơi bày đời tư của mình, tôi chỉ bật camera toàn nhà khi không ở nhà, hiện tại chỉ có khu vực công cộng được canh gác.” Anh lại nói, “Tin hay không tùy em.”

Lý Minh Lan chọn phòng cạnh cầu thang: “Mệt rồi, đi ngủ.” Tuy nhiên, cô không ngủ được.

Khi nhắm mắt lại, bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng thì thầm: "Em đã giết con của tôi".

Khi đóng cửa thị giác, thính giác lại khuếch đại âm thanh này, cô có cảm giác anh cũng không nỡ bỏ đứa con.

Anh đã muốn hại chết con mình rồi, sao lại không nỡ chứ?

Lý Minh Lan mở mắt ra.

Cô không muốn ra sân vườn nữa, cô muốn lên sân thượng hóng gió.

Lên đến tầng ba, cô nhìn qua, thấy từng phòng mở cửa, cô tò mò đi lại.

Phòng tập gym, phòng trưng bày, phòng rượu, phòng trưng bày tranh cổ.

Không ngờ anh còn có những sở thích này.

Cho đến nay, Lý Minh Lan không có cảm giác quá xa lạ với Mạnh Trạch, mãi đến khi đứng trước những căn phòng này.

Tầng ba chỉ có một phòng đóng cửa.

Lý Minh Lan nhìn cánh cửa, định rời đi.

Bỗng nhiên, vang lên một tiếng: "Lý Minh Lan!"

"Ồ." Cô quay lại.

"Em làm gì ở đây?"

"Không ngủ được, đi tham quan một chút." Đầu cô hơi nghiêng về phía phòng đóng cửa, cười hỏi, "Đây là phòng két sắt à?"

“Phòng chứa đồ.” Anh lạnh lùng nói. Cô nhướn mày: “Ồ.”

Mạnh Trạch đã gọi vô số lần “Lý Minh Lan”, nhưng lần này nghe đặc biệt cứng nhắc.

Cô định xuống lầu, ánh mắt liếc nhìn cánh cửa đóng chặt.

*

Lý Minh Lan đang đợi Mạnh Trạch nấu cơm như một bà hoàng.

Bà hoàng Lý còn khá nóng tính, cứ động chút là đập gối ôm: “Tôi sắp chết đói rồi.”

May mà Mạnh Trạch đã uống thêm thuốc, nếu không anh sẽ bị biến thành ông hoàng.

Lý Minh Lan dựa vào ghế sofa, coi gối ôm là Mạnh Trạch, đấm mạnh.

Cũng lúc này, cô đột nhiên phát hiện dưới gối ôm có một tờ giấy.

Cô cầm lên, vẻ mặt tức giận ngưng lại.

Cô nhìn chằm chằm vào những chữ trên giấy, đôi mắt tròn xoe như những viên ngọc đen được gắn trong lớp trang điểm khói, ánh đèn chiếu xuống, ánh sáng trong viên ngọc sáng lấp lánh, nhưng lại giống như những viên đá nhỏ làm gợn sóng sáng chói.

“Ăn cơm thôi.” Giọng nói của Mạnh Trạch vang lên.

Lý Minh Lan lập tức đặt giấy trở lại, đồng thời đè gối ôm lên trên.

Bà hoàng Lý không còn nói gì nữa.

Mạnh Trạch nhìn sang.

Cô cũng đang nhìn anh, đôi mắt tròn mở to, lớp trang điểm đen quanh mắt cô trông thật xấu xí.

Cô đột nhiên tỉnh táo lại: "Ăn cơm." Cô cúi đầu ăn cơm, không cãi nhau.

Mạnh Trạch cảm thấy cô lúc này hơi giống với ảnh đại diện phong cách công sở, Lý Minh Lan không ngốc nhưng rất nhàm chán, vì vậy, anh cũng không nói gì.

Tối nay uống thêm thuốc, có thể ngủ một giấc đến sáng, lười để ý đến cô.

"Ăn xong rồi." Cô giả vờ nói, "Mệt quá, tôi muốn đi ngủ rồi."

Phòng của cô có phòng tắm riêng, có quần áo mới đã chuẩn bị sẵn.

Cô mới nhớ ra, anh làm nhân viên phục vụ khách sạn rất chu đáo.

Nhưng anh bị bệnh.

Cô ngơ ngác ngồi trên giường, lúc nãy ở bàn ăn, cô không dám thể hiện sự kinh ngạc.

Cô không tin.

Dù trời có sập xuống, Mạnh Trạch vẫn có thể bình tĩnh xử lý, anh và cô khẩu chiến, bởi vì họ luôn cãi nhau.

Anh không thay đổi, sao anh lại bị bệnh? Cô không hiểu nổi.

Anh muốn địa vị sẽ có địa vị, muốn tiền sẽ có tiền, dựa vào danh tiếng của anh, anh muốn gì mà không có.

Cô muốn lên mạng tra cứu thông tin bệnh.

Điện thoại không có tín hiệu.

Bỗng nhiên, cô đứng dậy.

Cô chỉ biết anh là thủ khoa kỳ thi tốt nghiệp trung học, tương lai tươi sáng của anh không liên quan gì đến cô.

Rượu trên lầu, tranh trên lầu, cô không biết gì cả, cô tưởng Mạnh Trạch chỉ thích thuốc lá và chụp ảnh.

Đêm đó, Lý Minh Lan không biết lấy đâu ra hứng thú muốn lên tầng ba.

Cô cầm lấy điện thoại, khẽ khàng đi lên.

Đèn hành lang nhận được tín hiệu, sáng lên, làm cô giật mình.

Cánh cửa phòng Mạnh Trạch không có tiếng động.

Cô nhanh chóng lên lầu, những nơi cô đi qua, đèn đều sáng lên.

Lý Minh Lan ấn vào máy chạy bộ trong phòng tập gym, rồi lại đến phòng rượu bày biện chai rượu, lại đến phòng trưng bày tranh cổ xem phong cách tranh, rồi lại đến phòng trưng bày chiêm ngưỡng những tác phẩm nhiếp ảnh của Mạnh Trạch.

Cô chụp ảnh lưu niệm từng thứ một, sau đó dừng lại trước phòng đóng cửa.

Bên trong là gì đây? Có lẽ thực sự là két sắt.

Lý Minh Lan quay người định đi, nhưng người như mọc rễ xuống đất.

Cô không thể vào.

Tuy nhiên, cô nhìn khe cửa dưới.

Cô bật chế độ chụp ảnh tự sướng, từ từ nhét điện thoại vào khe cửa, chỉ để lại nút chụp ảnh ở bên ngoài.

Cô liên tục nhấn nút chụp.

Bỗng nhiên, đèn cầu thang đột nhiên lại sáng lên.

Cô nghe thấy tiếng "thình thịch" trong lòng, cất điện thoại đi.

*

Tối nay Mạnh Trạch uống nửa viên thuốc, lý thuyết là anh có thể ngủ một mạch đến sáng.

Nhưng anh lại tỉnh dậy lúc nửa đêm.

Ánh sáng hành lang chiếu qua khe cửa.

Có người? Lý Minh Lan?

Anh đi theo ánh sáng, quả nhiên thấy cô.

Cô đang thở hổn hển trên máy chạy bộ: "Ôi, tối nay không ngủ được, ăn no quá, tôi lên đây tập thể dục một chút, thật trùng hợp, anh cũng chưa ngủ à!"

Mạnh Trạch: "…"

Lý Minh Lan xuống lầu dưới ánh mắt lạnh lùng của anh: "Đi ngủ thôi!"

Cô đóng cửa lại.

Toàn thân Lý Minh Lan ướt đẫm mồ hôi, cô ném điện thoại lên giường, muốn xem những bức ảnh vừa chụp, nhưng lại dừng lại.

Trước đó là hành động bốc đồng, bây giờ bị Mạnh Trạch làm cho sợ, cô lại bình tĩnh lại.

Cô và anh đã không liên lạc với nhau từ lâu rồi, cô còn hiểu anh làm gì nữa?

Cô đi tắm.

Cho đến khi lại nằm xuống giường, Lý Minh Lan vẫn chưa quyết định có nên đi xem trộm đời tư của người khác hay không.

Nhưng chụp ảnh qua khe cửa nên không nhìn thấy được bên trong có những thứ gì.

Nghĩ như vậy, Lý Minh Lan khá yên tâm.

Cô mở ảnh ra.

Ngoài cánh cửa ra, một phần nhỏ của bức tường và trần nhà đã lọt vào ống kính.

Bức tường được vẽ gì?

Lý Minh Lan phóng to ảnh, cẩn thận nhận ra các chữ viết trên đó.

Khi cô nhận ra một hoặc hai chữ cái, cô cười, những chuyện cũ đã quên từ lâu, hóa ra anh lại nhớ rõ như vậy.

Cười xong, cô lại lau nước trên khóe mắt.

*

Hiếm khi Lý Minh Lan ngu ngốc lại dậy rất sớm, cô sợ rắn, không

dám ra sân.

Cô đi lại khắp nhà, chạy đến phòng chụp ảnh, đi đi lại lại.

Khi Mạnh Trạch xuất hiện, cô gọi: "Ồ."

Anh đi thẳng vào bếp.

Cô đi theo anh.

Mạnh Trạch lấy thịt bò trong tủ lạnh ra, khi quay lại thì suýt đụng phải cô: "Lý Minh Lan, em là con đỉa à?"

Lý Minh Lan lùi lại hai bước: "Sợ anh hạ độc giết tôi, tôi phải nhìn anh suốt quá trình."

"Nếu tôi muốn giết em, em đã không sống đến ngày hôm nay." Cô đáng ghét như vậy, chọc tức anh nhiều năm như vậy.

Cô nhìn anh thái thịt bò tươi thành từng miếng, thái hành, gừng, tỏi, chuẩn bị gia vị, trước tiên là nấu thịt bò, đun nóng rồi cho hành gừng tỏi vào, phi thơm rồi cho thịt bò vào xào, cuối cùng cho nước dùng vào.

Cô nói: "Mấy bước này rất đơn giản mà."

Nhưng được Mạnh Trạch nấu lại có một mùi vị đặc biệt.

Năm giác quan của con người có trí nhớ tốt hơn não bộ, cô cầm bát lớn lên: "Bao giờ tôi mới được đi?"

Nước canh dính vào môi cô.

Anh dùng ngón tay cái ấn lên trên: "Tùy theo tâm trạng của tôi."

"Nếu tâm trạng anh luôn không tốt, chẳng phải tôi sẽ chết già ở đây

sao.”

“Chết già ở đây” là một tưởng tượng đẹp, anh gật đầu.

“Tôi muốn về thay quần áo, tôi vẫn mặc chiếc váy ngày hôm qua.” Cô kéo kéo váy mình, cúi xuống ngửi, “Hôi.”

Sắc mặt Mạnh Trạch hơi thay đổi.

Từ “hôi” không liên quan đến Lý Minh Lan, anh từng ôm hôn cô, ngọt ngào như bánh .

Thấy mặt anh khó chịu.

Cô hỏi: “Một ngày anh uống mấy lần thuốc?”

Toàn bộ khuôn mặt Mạnh Trạch hơi tái nhợt.

“Bị bệnh phải điều trị đàng hoàng, đừng trốn ở đây.”

“Tôi…” Mạnh Trạch cảm thấy mình đã rất kiềm chế rồi, chẳng lẽ Lý Thâm đã nói đến anh khi kể cho đầu heo Lý Minh Lan?

Nhưng Mạnh Trạch lại biết mình không thể giấu được.

Cô nhẹ nhàng nói: “Bác sĩ này không được, thì đổi bác sĩ khác.”

Cô dịu dàng như vậy, không giống Lý Minh Lan chút nào.

Anh đột nhiên đứng dậy, chỉ vào cô: “Lý Minh Lan, có phải em đang thương hại tôi không!”

Cô cũng đứng dậy, đi ra ngoài.

“Lý Minh Lan.” Mạnh Trạch đi theo phía sau, “Em không ra được đâu.”

Cô đi đến cạnh cửa chính, ngoắc ngón tay với anh.

Anh đến trước mặt cô.

Cô đột nhiên nắm lấy ngón tay anh, ấn vào chốt cửa.

Khóa mở.

"Chỗ anh thậm chí còn không có kem dưỡng da, nếu tôi mọc nếp nhăn thì là tại anh."

"Lý Minh Lan, em không phải như vậy, hôm qua em dùng cành cây đánh tôi, em làm sao vậy?" Mạnh Trạch nói, "Có phải em đang thương hại tôi không?"

Cô chỉnh lại cổ áo cho anh, cười lạnh: "Tôi chẳng thèm thương hại anh."

*

Vì tối hôm qua không có tin tức gì, Lý Thâm có chút suy đoán, gọi điện thoại đến.

Đầu kia không liên lạc được.

Dựa theo tính cách của Lý Minh Lan, kiểu gì cũng sẽ nhắn tin nói chuyện với cậu, nhưng xét đến tính cách của Mạnh Trạch, có lẽ Lý Minh Lan trước mặt Mạnh Trạch cũng khó hiểu vô cùng.

Tạm thời cho cô một chút thời gian xử lý.

Lý Thâm đợi đến khi qua hai mươi tư giờ, từ nhà xuất phát, bắt xe đến khu biệt thự.

Từ trên taxi, cậu nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ mặc váy đỏ,

cậu xuống xe.

“Thâm, chúng ta đi thôi.” Lý Minh Lan không quay đầu lại, lên chiếc xe màu đỏ.

Cô nắm lấy vô lăng, mới biết lòng bàn tay toàn là mồ hôi, cô lại xuống xe: “Thâm, con lái xe đi.”

Chiếc xe chạy qua con đường rợp bóng cây, bóng cây phủ lên cửa xe, rồi lại bay đi.

Lý Minh Lan quay đầu sang nhìn ra ngoài.

Con đường xanh mướt này khiến cô đột nhiên nhớ đến con đường trường của trường trung học Nham Nguy.

“Thâm, lúc con đi gặp anh ta, con có phát hiện anh ta có vấn đề gì không?”

“Rối loạn lưỡng cực.”

“Con biết?” Lý Minh Lan dựa đầu vào cửa xe, bóng cây vội vã chạy qua cửa xe, chiếu lên cả người toàn mồ hôi lạnh của cô.

Mạnh Trạch không phải chỉ thỉnh thoảng bị?

“Đôi khi khá cấp tiến.”

“Đây là bệnh di truyền phải không?”

“Có thể.”

Lý Minh Lan che mắt lại, dùng lòng bàn tay đè lại thứ sắp trào ra: “Tại sao con không nói với mẹ?”

“Không muốn nói.” Bởi vì đó từng là người đàn ông rực rỡ nhất trong

cuộc đời Lý Minh Lan.

Hoặc, sau này cũng vậy.

Nhìn từ ngã ba này, là trường trung học Nham Nguy.

Lý Minh Lan đi xe của anh trai đều tránh con đường này, anh trai cô thực sự không thích Nham Nguy.

Lý Thâm cũng quen đường vòng khác.

Lý Minh Lan nói: "Thâm, đi đường này đi."

Lý Thâm không trả lời, nhìn cô một cái, cậu quay vô lăng lại.

Tốc độ xe chậm lại.

Trường trung học Nham Nguy vẫn chưa nghỉ hè, trước cổng có thể thấy học sinh mặc đồng phục màu xanh lá cây và trắng kem.

Nhưng Lý Minh Lan dường như thấy một người mặc đồng phục màu xanh dương và trắng, thanh cao ngạo mạn, ngồi tít trên cao.

Cô cười: "Thâm à, mẹ không nói dối đúng chứ, bố con là người rực rỡ nhất thế gian."

Tốc độ xe càng chậm, cổng trường cũng thoáng chốc trôi qua, cho đến khi cổng trường bị bỏ lại phía sau.

Lý Minh Lan nói: "Chúng ta không thương hại anh ta."

Cho dù nghèo rớt mồng tơi, vẫn có thể thề lập chí tiến thân, thủ khoa tốt nghiệp trung học, không chịu sự thương hại của người khác.

Mạnh Trạch không cần.

*

Xe hỏng dọc đường, gửi đến cửa hàng sửa chữa.

Cao Sơn Điệp đi xe buýt về, cô xuống xe từ trạm xe buýt.

Có một chiếc helicam ở gần cô.

Cô không quay đầu lại, đến biệt thự, mở cửa đi thẳng vào.

Thấy Mạnh Trạch đến, cô nói: "Hôm nay em nói chuyện với bác sĩ Lương, anh ấy khuyên em đi du học."

"Em có muốn đi không?"

"Anh ở lại đây một mình, em không yên tâm." Cao Sơn Điệp nói, "Nếu bệnh tình của anh khá hơn, hoặc ngừng thuốc, em cũng yên tâm, em xin bác sĩ Lương làm bác sĩ gia đình cho anh, bây giờ đã phụ lòng mong đợi của bác sĩ Lương, em ngại không dám nhận suất giới thiệu của thầy ấy, trường học cạnh tranh rất khốc liệt."

"Đừng lo lắng cho anh, hãy nghĩ nhiều đến bản thân em đi."

"Còn thời gian, em từ từ suy nghĩ."

"Sơn Điệp, anh muốn giấu bệnh của mình, anh muốn giấu." Nhưng Mạnh Trạch cũng biết mình giấu không được, "Cô ấy phát hiện ra rồi."

Cao Sơn Điệp mỉm cười: "Anh có nói chuyện với chị ấy nhẹ nhàng không?"

Anh không nói gì.

Tức là không có.

“Lại làm chị ấy giận bỏ đi à?”

“Cô ấy nói cô ấy đi thay đồ.” Mạnh Trạch đột nhiên nhớ ra, cô nói đi, nhưng không nói sẽ quay lại, “Lý Minh Lan chết tiệt, lại lừa anh!”

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 110

Lý Minh Lan in tài liệu liên quan đến rối loạn lưỡng cực, đọc đi đọc lại nhiều lần.

Lý Thâm ở nhà rảnh rỗi, chẳng nghĩ ngợi gì đến chuyện học lại lớp 12, cậu lên mạng chơi cờ, chơi game, khi Lý Minh Lan gõ cửa đi vào, tay cậu vẫn không ngừng điều khiển bàn phím và chuột.

Lý Minh Lan đợi cậu thoát khỏi bản đồ mới nói: "Đây là bệnh tâm thần nghiêm trọng."

Lý Thâm gật đầu: "Con biết."

Cô sờ trán con trai.

Lý Thâm kéo tay cô xuống: "Con không sao."

"Con có hận anh ta không?"

"Chuyện thi đại học không hoàn toàn là lỗi của ông ấy."

Nhưng vẻ mặt không vui không buồn của con trai, chẳng phải là bản sao của Mạnh Trạch mười tám tuổi sao, cô lại sờ đầu con trai: "Không sao là tốt rồi, mẹ đã nói chuyện với anh ta rồi, anh ta sẽ sắp xếp cho con một học bạ mới."

"Tạm thời hoãn thi đại học đã, con có kế hoạch riêng."

"Thâm, con giống anh ta hơn là giống mẹ." Trí tuệ, ngoại hình, đều là gen của Mạnh Trạch đã lấn át gen của cô.

Rõ ràng con trai chỉ quan tâm đến tương lai của mình.

Cô lại nghĩ, nếu năm đó anh chỉ quan tâm đến tương lai của mình thì tốt biết mấy.

"Thâm, mẹ về lần này lịch trình khá gấp, quần áo mùa hè không nhiều lắm, lát nữa đi cùng mẹ đến trung tâm thương mại, làm chân sai vặt cho mẹ – xách túi."

Lý Minh Lan hơi không yên tâm, chuyển sang một tài khoản WeChat khác.

Quả nhiên nhận được cơn thịnh nộ của Mạnh Trạch: "Lý Minh Lan, đồ lừa đảo, em trốn đi đâu rồi?"

Cô cười lạnh, nhưng anh lại không thấy được: "Không trốn, đi mua sắm ở TG."

*

Lý Minh Lan không có đàn ông, có một đứa con trai cũng rất dễ sai bảo.

Lý Minh Lan vào thử đồ, thử đến tám mười bộ, khi cô ra ngoài, Lý Thâm vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như cũ.

Cô hỏi Lý Thâm, bộ này, bộ kia, bộ nào đẹp hơn?

Lý Thâm trả lời: "Đều đẹp."

Vì vậy, Lý Minh Lan mua cả hai bộ.

Mới đi được chưa đến nửa tiếng, tay trái Lý Thâm xách hai túi, tay phải xách hai túi, lặng lẽ đi theo cô.

Đột nhiên, điện thoại của Lý Thâm reo lên, là một số điện thoại lạ.

Cậu nghe máy.

Đối phương không nói gì.

Lý Thâm hơi nhíu mày.

Lúc này, loa phát thanh của trung tâm thương mại đột nhiên phát thông báo: "Bạn nhỏ Lý Minh Lan, bạn nhỏ Lý Minh Lan, bố mẹ của em đang rất lo lắng tìm em, nghe thấy loa phát thanh thì hãy liên lạc với nhân viên của trung tâm thương mại."

Lý Minh Lan ngạc nhiên, rồi nghĩ lại, cách phát âm Li Ming Lan rất phổ biến, có lẽ thực sự có bạn nhỏ tên Li Ming Lan.

Lý Thâm và người ở đầu dây bên kia đều im lặng.

Mười giây sau, đối phương cúp máy.

Mười phút sau, Lý Thâm lại nhận được cuộc gọi của người này.

Người này lại im lặng mười giây, rồi lại cúp máy.

Cứ như vậy lặp lại ba lần.

Lý Minh Lan hỏi: "Điện thoại của ai vậy?"

"Số lạ." Nhưng không phải gọi nhầm.

Thậm chí, đoạn phát thanh "bạn nhỏ Lý Minh Lan" lúc nãy, chính là căn cứ để người này phán đoán xem Lý Minh Lan có ở trung tâm thương mại TG hay không.

Lý Minh Lan mua vài bộ quần áo, đưa túi đồ cho Lý Thâm: "Thâm, mẹ đi vệ sinh, con ở đây đợi mẹ."

Lý Thâm đứng ở góc của cửa hàng bên cạnh.

Số điện thoại lạ, lại gọi đến, Lý Thâm nghe máy.

Tất nhiên, đối phương vẫn im lặng.

Nhưng Lý Thâm nhìn thấy người ở đầu dây bên kia từ xa.

Chẳng trách Lý Minh Lan từng nói, cô luôn có thể nhìn thấy người này ngay từ cái nhìn đầu tiên giữa đám đông, người này thực sự có khí chất thu hút mọi ánh nhìn.

Người này đến là để tìm Lý Thâm.

Lý Thâm ngẩng đầu lên.

Bên cạnh là một cửa hàng mỹ phẩm, màn hình lớn đang phát quảng cáo mỹ phẩm.

Lý Thâm biết, người đó cứ mười phút lại dựa vào quảng cáo của cửa hàng để xác định vị trí rồi đến.

Người có thể làm bố cậu, quả thực không phải là người tầm thường.

Ánh mắt lạnh lùng của người đó nhìn Lý Thâm.

Lý Thâm liếc nhìn qua một cái, khi còn cách nhau hơn hai mươi mét, cậu đã quay người đi.

Cũng biết người đó đến tìm Lý Minh Lan, Lý Thâm chỉ là người ngoài cuộc.

*

Lý Minh Lan từ nhà vệ sinh đi ra, người đầu tiên cô nhìn thấy không

phải là con trai.

Có một người đang đứng ở vị trí mà con trai cô vừa đứng.

Không gian và thời gian đã hoán đổi.

Cô dường như đã quay trở lại thời trung học.

Giờ ra chơi, Mạnh Trạch thường đứng ở lan can hành lang nói chuyện với Vương Huy, dáng vẻ ung dung tự tại của anh chính là như lúc này đây.

Anh đã cắt tóc ngắn gọn gàng, lộ ra vầng trán đầy đặn.

Lý Minh Lan nghĩ, dù Mạnh Trạch cạo trọc đầu cũng vẫn rất đẹp trai.

"Lý Minh Lan." Thậm chí, dáng vẻ tùy tiện này của anh cũng giống như hồi lớp 12.

Lý Minh Lan: "Trùng hợp thật đấy, anh cũng đến à?" Quá trùng hợp.

"Lý Thâm đâu?"

Con trai đã đi mất, cô nói: "Chắc là đi rồi."

"Gọi nó về."

"Anh muốn làm gì?"

Mạnh Trạch hờ hững: "Cả nhà ba người đi mua sắm."

"Cả nhà ba người nào? Hộ khẩu của nó ở nhà anh trai tôi."

"Nó chưa từng gọi em một tiếng mẹ?"

"Tôi là cô của nó, mẹ nó là chị dâu tôi."

“Đứa con bất hiếu.” Mạnh Trạch thờ ơ, “Chẳng trách năm nay lại bỏ lỡ kỳ thi đại học.”

Lý Minh Lan đột nhiên tát anh một cái: “Không được nói xấu con trai tôi.”

“Nó không gọi em là mẹ mà là con trai gì?”

“Cả năm tôi mới gặp nó vài lần, nó sẵn lòng gọi mẹ là cô, đã là rất rộng lượng rồi.” Cô không có mặt mũi nào để yêu cầu Lý Thâm gọi mình là “mẹ” cả.

“Em cũng là một người mẹ không tốt.”

Cô lại tát anh một cái: “Ít nhất cũng tốt hơn anh.”

Anh “hừ” mạnh một tiếng.

Lý Minh Lan lúc này mới chú ý đến: “Sao anh không mang giày vậy?” Đây là nơi công cộng, ngay cả trẻ con cũng không đi chân đất lung tung.

Vẻ mặt Mạnh Trạch không quan tâm: “Tôi mang dép lê đến, trên đường đi bị tuột mất.” Anh ra ngoài mang một đôi dép lê, lúc đỗ xe ở bãi đỗ xe ngầm, dây dép lê đột nhiên đứt, anh bèn vứt luôn.

Cô quay người: “Đi.”

“Đi đâu?”

“Mua giày.” Cô nói, “Tự chọn một thương hiệu đi.”

Mạnh Trạch cúi đầu, chỉ vào giày của cô: “Muốn giống của em.”

Hai người đến cửa hàng đồ thể thao.

Anh mãi không chọn được đôi nào, cứ đi chân đất vòng quanh trong cửa hàng.

Cô lấy một đôi giày nam đơn giản, sạch sẽ, bảo nhân viên lấy giày size của Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch hỏi: "Em còn nhớ size giày của tôi à?"

Cô cong môi: "Giống của anh trai tôi."

Khi nhân viên mang giày đến, Mạnh Trạch không chịu thử: "Sao lại không có kiểu của em?"

Vì giày của Lý Minh Lan là hàng limited mua ở nước ngoài, trong nước không bán, nhưng cô không thể nói thật, bèn nói bâng quơ: "Của tôi là hàng lỗi mốt rồi, mẫu của hai năm trước, đã ngừng sản xuất rồi."

Nhưng nhân viên lại không tinh ý chút nào, mỉm cười khen ngợi: "Chị ơi, giày của chị là hàng limited mới nhất của nước ngoài đấy."

Mạnh Trạch liếc Lý Minh Lan một cái, đồ lừa đảo, người phụ nữ này nói dối không ngượng mồm.

Lý Minh Lan cười gượng: "Vậy à? Tôi cũng không biết nữa."

Vì vậy, Mạnh Trạch càng không muốn thử giày nữa, ngồi trên ghế, duỗi chân ra: "Chỉ muốn kiểu của em thôi."

Nếu không phải có người ngoài ở đây, Lý Minh Lan lại muốn tát anh một cái, đã hơn ba mươi tuổi rồi, mà còn làm nũng như trẻ lên ba.

Một khách hàng khác đang thử giày, nhìn khuôn mặt Mạnh Trạch trước, đột nhiên thấy kinh ngạc, nhưng cô ta phát hiện ra chân anh không mang giày, ánh mắt chuyển sang thương hại hoặc khinh

thường.

Lúc này một đôi tình nhân bước vào cửa hàng, hai người nhìn thẳng vào chân của Mạnh Trạch, rồi thì thầm với nhau.

Đi qua bên cạnh Mạnh Trạch, hai người như thể ghê tởm, né tránh, cố ý vòng qua Mạnh Trạch một vòng.

Lý Minh Lan như thể bị thứ gì đó đâm vào mắt, đau nhói.

Cô đặt đôi giày nam trước mặt Mạnh Trạch: "Này, mang vào đi."

Cô lại nói với nhân viên: "Phiền cô lấy cho tôi một đôi size 37."

Vì Mạnh Trạch nhất định phải chọn cùng một kiểu với cô, tùy cơ ứng biến, cô cũng đổi giày mới là được rồi.

Không ai được phép khinh thường Mạnh Trạch.

Không ai được phép cả.

*

Trên sàn nhà màu tối như gương xuất hiện hai đôi giày trắng mới tinh.

Tết thiếu nhi đã qua rồi, nhưng các hoạt động của trung tâm thương mại vẫn diễn ra sôi nổi.

Mạnh Trạch nói: "Lý Minh Lan, chúng ta đi chơi trò hai người ba chân đi."

Tiếng reo hò không ngừng vang lên, tuy nhiên, Lý Minh Lan đã dội cho anh một gáo nước lạnh: "Đây là hoạt động dành cho bố mẹ và con cái."

Anh cúi người xuống, ôm eo cô, nâng cô lên.

Hai chân cô rời khỏi mặt đất, bị giật mình.

Theo tiếng còi của chương trình, anh chạy ở ngoài sân theo hướng cuộc thi trong sân.

Cô không thể không bám vào vai anh, vì bị nâng lên nên tóc cô bị những bông hoa nhiều màu sắc ở trên đầu lướt qua.

Tất nhiên là hai người họ chạy nhanh hơn trẻ em trong sân, xung quanh lại có những ánh nhìn kỳ lạ.

Đây là việc chỉ làm hồi mười tám tuổi, nhưng Mạnh Trạch mười tám tuổi sẽ không chơi đùa ở nơi công cộng, bây giờ anh còn nói: "Thắng rồi."

Cô đập anh.

Anh lại càng nâng cô lên cao hơn.

*

Ở góc cua, một người đàn ông để tóc mái dài đã đến sảnh chờ thang máy.

Thật trùng hợp, người này là Vương Nam Nhạc.

Anh ta nhìn thấy Lý Minh Lan cao kều, rồi lại thấy người đàn ông đang bế cô lên.

Đối phương mặc áo sơ mi trắng đơn giản, để lộ một thân hình cao ráo.

Vương Nam Nhạc xoay mũi chân hướng về phía Lý Minh Lan sang hướng thang máy, anh ta vuốt lại mái tóc.

Anh ta biết mình không xứng với cô.

Anh ta là người cuối cùng bước vào thang máy, bị ép vào mép ngoài cùng.

Anh ta đứng thẳng, nhìn ra ngoài, đột nhiên đồng tử co lại.

Xa xa, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đã đặt Lý Minh Lan xuống, quay người lại.

Chỉ nhìn thoáng qua một cái, Vương Nam Nhạc cảm thấy người đó là… Mạnh Trạch?

Vương Nam Nhạc muốn nhận diện lại, nhưng cửa thang máy đã đóng lại.

*

Mạnh Trạch và Lý Minh Lan đều có ngoại hình nổi bật, khí chất phi phàm, lúc này hai người đang chơi đùa ở khu vực dành cho trẻ em, càng dễ trở thành tâm điểm.

Một người nổi tiếng đang livestream, cầm gậy selfie chạy đến, muốn chụp ảnh chung với hai người.

Mạnh Trạch bẩm sinh có trực giác nhiếp ảnh, anh lập tức đặt Lý Minh Lan xuống, dùng tay ấn đầu cô, ấn mặt cô vào vai mình.

Anh cầm lấy quả bóng bay bên cạnh, che trước mặt mình, không cho hai người xuất hiện trong khung hình.

Người nổi tiếng đang livestream không vui bỏ đi mất.

Hai người vẫn ở lại khu vực dành cho trẻ em.

Mạnh Trạch hỏi: "Hồi nhỏ nó thích gì?"

Một từ "nó" không đầu không cuối, nhưng Lý Minh Lan lập tức hiểu ra: "Con trai mà, đều thích máy bay, ô tô, robot."

"Lát nữa tôi đi chọn vài món."

Cô bật cười: "Bây giờ nó không chơi nữa rồi."

"Đồ chơi trẻ em của nó đều vứt hết rồi à?"

"Có lẽ là vẫn còn giữ lại một số món nó thích nhất."

"Vậy thì thêm vài món nữa, giữ lại."

"Ồ."

Bây giờ Mạnh Trạch đã biết, giọng điệu khiêu khích kiểu lưu manh này thực ra là đang gọi anh: "Hử?"

Lý Minh Lan rút chiếc súng nước bên cạnh, chĩa vào eo anh: "Chiu chiu chiu."

"Lý Minh Lan, bây giờ em đã ba mươi sáu tuổi rồi, không phải ba tuổi nữa."

"Chiu chiu chiu."

Thời kỳ mang thai, người giúp việc chăm sóc cô nói mình có đôi mắt tinh tường, thấy đứa bé trong bụng là con gái.

Dù người giúp việc không hỏi đến chuyện cũ của Lý Minh Lan, nhưng một cô gái đương độ tuổi dở dở ương ương tự mình dưỡng thai, cũng biết người đàn ông kia không phải là người tốt.

Người giúp việc nịnh Lý Minh Lan: "Đứa bé gái này nhất định sẽ xinh

đẹp như cô.”

Vì vậy, Lý Minh Lan đã chuẩn bị những chiếc váy hoa dễ thương, ngay cả tất vớ cũng màu hồng nhạt.

Người giúp việc đã nhìn nhầm.

Lý Minh Lan đã sinh ra một bé trai, là một cậu bé mũm mĩm.

Váy hoa không dùng được, cô đột nhiên lại thích ô tô, súng đạn, cứ nhìn thấy những món đồ chơi này, lại không nhịn được mà mua cho con trai.

Lý Minh Lan suýt nữa đã thay một khẩu súng nước khác đã đổ đầy nước để bắn.

Mạnh Trạch kịp thời lấy đi: “Nó thích súng nước à?”

“Tôi thích.”

“Mang theo súng nước đi.”

Hai người đi dạo một lúc, Lý Minh Lan hỏi: “Một ngày anh uống bao nhiêu thuốc?”

Anh dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô.

Cô liếc anh một cái: “Sao thế?”

Cô không có chút cảm thông nào, lại còn dữ tợn với anh, vì vậy anh nói: “Tôi không uống thuốc.”

“Sao vậy?” Chẳng trách cứ đi chân đất lung tung, hóa ra là không uống thuốc.

“Uống thuốc sẽ không đứng dậy được, tôi không uống thuốc.”

Lý Minh Lan cầm lấy cái búa hơi bên cạnh, trực tiếp đập xuống: "Bác sĩ của anh là ai?"

"Tôi có bác sĩ gia đình."

"Là phụ nữ à?"

Mạnh Trạch gật đầu: "Tên cô ấy là Cao Sơn Điệp."

Lý Minh Lan nhướn mày: "Là một đại mỹ nhân."

Anh lại gật đầu: "Nhưng cô ấy không ngốc."

Lý Minh Lan muốn cởi giày mới của anh ra, đập vào đầu anh: "Đi thôi, tôi muốn nói chuyện với bác sĩ của anh."

*

Mạnh Trạch nhắn tin cho Cao Sơn Điệp, nhận được câu trả lời, anh nói: "Bây giờ cô ấy không có nhà."

"Anh chỉ có một mình bác sĩ đó thôi à?"

Mạnh Trạch nhìn Lý Minh Lan, nhìn rất lâu.

Vẻ mặt cô vẫn bình thường.

Mạnh Trạch: "Bác sĩ Lương không tiện."

Cô ghi nhớ, bác sĩ điều trị chính của Mạnh Trạch họ Lương: "Nếu anh ta đang khám ở bệnh viện, chúng ta đi đăng ký khám."

Mạnh Trạch vẫn nói: "Không tiện."

"Bác sĩ gia đình của anh khi nào về?"

“Không biết.” Mạnh Trạch nói, “Mặt trời sắp lặn rồi, về nhà ăn cơm thôi.”

Lý Minh Lan nghĩ thầm, bác sĩ Lương này không phải là anh bịa ra chứ? Nhưng người bác sĩ gia đình này, người đầu tiên Lý Minh Lan nghĩ đến là người đẹp đeo kính râm lái xe màu trắng.

Nhưng có phải chỉ là bác sĩ gia đình hay không thì không biết.

Trên đường về, Mạnh Trạch hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Lý Minh Lan nói: “Tùy.”

Anh bắt đầu liệt kê các món ăn tối nay.

Cô hơi mất tập trung, cô không biết gặp bác sĩ gia đình rồi, mình có thể làm gì? Có lẽ là nhắc nhở Mạnh Trạch uống thuốc đúng giờ.

Những việc này, bác sĩ gia đình cũng có thể làm.

Nhưng dựa vào thói quen uống thuốc tùy hứng của Mạnh Trạch, chắc chắn là không nghe lời.

*

Cao Sơn Điệp về đến nhà, Mạnh Trạch đang bận rộn trong bếp.

Cô ấy không trực tiếp mở cửa, mà ấn chuông cửa.

Lý Minh Lan đang rảnh rỗi liền đến mở cửa.

Hai người nhìn nhau, cùng mỉm cười.

“Cô Lý, tôi là Cao Sơn Điệp, là trợ lý bác sĩ do bác sĩ Lương phân phó.”

“Hóa ra bác sĩ Cao quen biết tôi, tôi là bạn học trung học của Mạnh Trạch.” Lý Minh Lan lùi lại một bước, để Cao Sơn Điệp vào trong, “Tôi đang định hỏi bác sĩ về tình trạng của anh ấy.”

Cao Sơn Điệp định đi vào phòng khách, nhưng lại rẽ hướng, cô ấy hơi hạ giọng xuống: “Chúng ta ra sân ngồi nhé?”

Lời vừa dứt, giọng nói của Mạnh Trạch vang lên từ trong bếp: “Chỉ cần nói về việc kiểm soát thuốc là được rồi, những chuyện khác thì thôi, dù sao cô ấy cũng không thương hại anh.”

Cao Sơn Điệp: “Đương nhiên rồi, em là bác sĩ, em chỉ trình bày tình trạng của bệnh nhân.”

Lý Minh Lan dựa vào tường, mắt đảo qua đảo lại, nhìn hai người này.

Cao Sơn Điệp: “Cô Lý Minh Lan, mời.”

Lý Minh Lan ung dung đi ra ngoài.

Cao Sơn Điệp đi theo phía sau: “Bác sĩ điều trị chính của anh ấy là bác sĩ Lương, tôi là học trò của bác sĩ Lương, tay nghề còn non kém, về chuyện ầm ĩ thi đại học của Lý Thâm, tôi không thể nào ngăn cản được.”

“Chuyện đã đến nước này rồi, nói nhiều cũng vô ích.” Lý Minh Lan thấy Cao Sơn Điệp đeo một túi đuổi muỗi, cười hỏi, “Bác sĩ Cao được sắp xếp đến đây từ khi nào vậy?”

“Ba năm trước.”

“Bệnh tình của anh ấy có phải rất phức tạp không, cần phải chăm sóc 24/24 giờ không?”

“Không phải, trường hợp của tôi hơi đặc biệt.” Cao Sơn Điệp hơi áy náy, “Tôi đã đắc tội với người khác, thường xuyên bị quấy rối, Mạnh Trạch là người quen cũ của anh họ tôi, anh ấy từng được anh họ tôi giúp đỡ, nên sẵn sàng ra mặt làm tấm khiên.”

Giọng điệu của Lý Minh Lan không biết là khen hay chê: “Anh ấy quả thực là một người rất nhiệt tình.”

“Không chỉ vì nhiệt tình, mà có lẽ là vì, tôi và anh ấy từng có tâm trạng tương tự.”

“Ồ? Là gì vậy?”

“Năm năm trước, tôi từng mất một đứa con.” Cao Sơn Điệp từ khi bước vào cửa đến giờ vẫn luôn cười tươi, cho đến lúc này cô ấy mới thu lại nụ cười.

Mặt trời đã lặn, cô ấy đứng ngược sáng, lòng nặng trĩu.

Lý Minh Lan không nhìn thấy rõ biểu cảm của Cao Sơn Điệp, nói nhỏ: “Xin lỗi vì đã khiến bác sĩ Cao nhớ lại chuyện buồn.”

Cao Sơn Điệp: “Bác sĩ Lương sắp xếp tôi đến đây, cũng đã tính đến yếu tố này, trong một số hoàn cảnh, tôi khá hiểu tâm trạng của Mạnh Trạch.”

Lý Minh Lan cẩn thận hỏi: “Bác sĩ Cao, bệnh này có thể chữa khỏi không?”

Cao Sơn Điệp: “Năm ngoái, anh ấy vẫn còn khá bình tĩnh, nhưng từ mùa thu năm ngoái, bệnh tình của anh ấy thường xuyên tái phát.”

Mùa thu năm ngoái, chính là thời điểm Lý Minh Lan và Mạnh Trạch gặp lại nhau.

Lý Minh Lan: “Anh ấy bị bệnh từ khi nào vậy?”

Cao Sơn Điệp: "Dựa vào bệnh án trước đây của anh ấy, có lẽ là mười lăm, mười sáu năm rồi."

Lý Minh Lan im lặng một lúc lâu, mười lăm, mười sáu năm…

Lý Minh Lan: "Đây là bệnh di truyền à?"

Cao Sơn Điệp: "Bác sĩ Lương thầy tôi nói là có yếu tố bẩm sinh, nhưng cá nhân tôi cảm thấy, yếu tố môi trường sống chiếm tỷ lệ lớn hơn."

"Là vì…" Đối mặt với Cao Sơn Điệp đã mất con, Lý Minh Lan cảm thấy khó mở miệng.

"Cô Lý hiểu là được rồi."

"Lý Minh Lan, em có muốn uống chén súp trước không?" Mạnh Trạch chạy đến.

Lý Minh Lan làm sao có tâm trạng uống súp, cô muốn hỏi thêm Cao Sơn Điệp vài câu.

Nhưng Mạnh Trạch lại đứng đó không nhúc nhích.

Cao Sơn Điệp cười: "Bác sĩ Lương đã xác nhận suất học bổng trao đổi cho tôi, đợi visa xong, tôi sẽ đi, thầy ấy sẽ sắp xếp một bác sĩ khác đến tiếp quản công việc của tôi, dạo này tôi phải về trường để xử lý công việc, không làm phiền hai người nữa."

"Tôi tiễn bác sĩ Cao." Lý Minh Lan đi theo ra ngoài, "Bác sĩ Cao, anh ấy có điều gì cần chú ý không? Có cần phải ra ngoài thư giãn không?"

"Ra ngoài đi dạo chắc chắn là tốt, khu này cây xanh…" Cao Sơn Điệp đột nhiên dừng lại, nhớ ra điều gì đó, "Phía đông công viên Nam

Thành có một hành lang ngắm cảnh, cô có thể đi dạo cùng anh ấy vào lúc sáu, bảy giờ tối, có rất nhiều cảnh đẹp."

"Ồ." Lý Minh Lan đang nghĩ, khu biệt thự này cảnh quan đẹp đẽ, sao lại phải đi đến công viên Nam Thành xa xôi như vậy.

Cao Sơn Điệp nhìn Lý Minh Lan vài giây.

Lý Minh Lan nghi ngờ: "Bác sĩ Cao?"

"Mạnh Trạch phiền cô rồi." Cao Sơn Điệp định xuống bậc thang, lại quay đầu lại, mỉm cười dịu dàng, "Đúng rồi, tôi mới biết hóa ra anh ấy biết nấu ăn."

*

Trong sân phủ một lớp ánh chiều tà cuối cùng.

Lý Minh Lan dựa vào cạnh cửa, rất lâu rất lâu, cô không biểu cảm gì.

Khi Lý Thâm bốn tuổi, khi cô và Mạnh Trạch gặp lại nhau, thực ra anh đã bị bệnh rồi, cô hoàn toàn không biết.

Cô cúi đầu xuống.

Ánh chiều tà để lại màu đỏ, ngày càng nhạt dần, lúc này dưới chân cô tối tăm, đen kịt.

"Lý Minh Lan, sao em còn chưa vào uống súp?" Mạnh Trạch đang gọi người.

Cô chớp mắt, nhắm mắt lại, ép cho thứ gì đó rơi xuống, rồi mới bước vào nơi có ánh sáng.

"Lý Minh Lan."

Cô nhảy vài bước đến trước mặt anh, chọc chọc vai anh: "Sao anh lại gọi đầy đủ họ tên như vậy?" Nhưng thực ra cô cũng không để ý nữa.

Gọi đầy đủ họ tên thì gọi đầy đủ họ tên đi, đây mới là Mạnh Trạch.

"Sao nữa?"

Ngày hai người gặp nhau lần đầu tiên, chính cô đã tự giới thiệu, cô tên là "Lý Minh Lan".

Ngày đầu tiên anh chuyển trường đến lớp 12/7 trường trung học Nham Nguy, cũng nghe thấy "Lý Minh Lan".

Mạnh Trạch bắt chước Mike Sharp: "Melanie?"

Mạnh Trạch bắt chước Diêu Hi Tân: "Minh Lan?"

Mạnh Trạch kết luận: "Đều sến súa."

Vẫn là "Lý Minh Lan" của anh chân thật nhất.

*

Mạnh Trạch nấu một nồi súp bò đơn giản.

Nước súp màu trắng.

Lý Minh Lan nếm một ngụm, ngọt ngào không hôi, có mùi thơm tươi mát của gừng và mía.

Thịt bò đã ngấm đầy nước súp, chấm thịt vào nước chấm, dư vị còn lưu lại trong miệng.

Lý Minh Lan cầm bát nhỏ lên: "Ừm…"

Cô ăn hết một bát nhỏ, còn úp bát lên miệng.

Trên thế giới này, không ai có thể nếm được hương vị tuyệt vời này.

Cô nói: "Sau này anh đừng làm nhiếp ảnh nữa, có thể đi xin việc làm đầu bếp."

Mạnh Trạch thèm vào, chỉ có Lý Minh Lan là háu ăn, nên anh mới bị ép buộc phải nấu ăn, anh đứng dậy, lại múc một bát súp mới trong nồi.

Bát sứ trắng che khuất nửa dưới khuôn mặt Lý Minh Lan, chỉ để lộ đôi mắt to tròn, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh.

Việc trang trí ngôi nhà này không giống như một ngôi nhà, nhà ăn không có đèn ấm áp, nhưng dưới ánh sáng lạnh lẽo, ánh mắt cô lại ấm áp.

Mạnh Trạch đặt thìa và bát xuống, đứng lên, cúi người xuống, đột nhiên cúi người về phía cô.

Lý Minh Lan sửng sốt, nhưng cô không hề động đậy, nhìn anh đặt trán lên trán mình.

Anh thích nhất là, trán áp trán.

Mắt anh trong veo.

Chỉ nhìn lông mày và mắt anh thì không ai biết đây lại là một người có vấn đề về tinh thần.

Cho đến giờ cô vẫn chưa thể tin vào sự thật anh bị bệnh, nếu không phải vì tờ bệnh án đó, cô vẫn cứ tưởng anh chỉ là tính tình ngày càng khó chịu.

Nếu anh chỉ là tính tình khó chịu thì tốt biết mấy.

Lý Minh Lan năm đó đã từng có ý định bỏ đứa bé.

Nhớ lại việc từ bỏ năm đó, không nỡ, đau đớn, ân hận, và đầy ắp tình yêu, hóa ra Mạnh Trạch cũng có tâm trạng như vậy sao?

Đừng sợ, cô là Lý Minh Lan lạc quan.

Đợi Mạnh Trạch học được sự lạc quan của cô, thì người tài năng xuất chúng này lại sẽ bay lên trời.

Hai người mỗi người một bát súp, Mạnh Trạch không uống.

Anh ngồi xuống, ở bên cạnh cô, một tay chống cằm quay đầu nhìn cô.

Cô đưa tay ra, dùng lòng bàn tay vuốt ve mái tóc hơi ngắn ở hai bên thái dương anh: "Anh phải điều trị bệnh cho tốt, bệnh khỏi rồi, em cho anh một phần thưởng."

"Thưởng gì?"

Cô nghĩ một chút, đột nhiên mắt sáng lên: "Em sẽ nấu cơm cho anh."

Mạnh Trạch không biểu cảm gì.

Đây đã là phần thưởng cao quý nhất mà Lý Minh Lan có thể nghĩ ra.

Suốt đời cô chỉ nấu ăn cho hai người, một là con trai, một là cha của con trai, đây là phần thưởng mà người khác cầu cũng không được.

"Móc ngoéo nào." Lý Minh Lan đưa ngón út ra.

Mạnh Trạch chỉ nhìn cô.

Cô thu tay lại: “Không móc thì thôi.”

Lúc này anh mới đưa tay ra.

Nhưng cô đã giấu tay xuống dưới bàn rồi.

Mạnh Trạch kéo tay cô lên, dùng ngón út của mình quấn lấy ngón út của cô.

Lý Minh Lan cười khúc khích: “Chúng ta đã giao hẹn như vậy rồi nhé.”

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 111

Ăn tối xong, Lý Minh Lan bắt đầu nghiên cứu việc dùng thuốc của Mạnh Trạch: "Anh đã không uống thuốc mấy ngày rồi?"

"Hôm nay không uống." Mạnh Trạch nói như đọc vè, "Ngày mai không uống, ngày kia cũng không uống."

Cô ấn toa thuốc xuống: "Anh thử cho em xem?"

"Không uống thuốc." Anh hùng hổ nói.

"Anh tự ý ngừng thuốc, cẩn thận sau này trên dưới đều không đứng dậy nổi."

Mạnh Trạch đứng lên ghế sofa, dùng thân mình che ánh sáng, dùng bóng của mình để giam cầm cô: "Lý Minh Lan, em đừng được nước lấn tới."

"Bác sĩ Cao nói rồi, cô ấy sẽ ra nước ngoài, không ai quản anh."

"Không phải em đang quản sao?"

"Em là nghỉ phép về nước, em có rất nhiều việc ở công ty, lẽ nào em phải dán mắt vào anh ba trăm sáu mươi lăm ngày sao?"

Mạnh Trạch nhảy xuống ghế sofa, ngồi cạnh cô: "Lý Minh Lan, có phải em định trốn không?"

Cô quay đầu đi, nhìn những bóng đen trong sân vườn bên ngoài cửa kính: "Trốn gì chứ? Em đi làm việc."

Mạnh Trạch xoay mặt cô lại: "Đừng làm việc nữa."

Cô bĩu môi.

"Không phải em muốn anh nuôi em sao, anh nuôi em cả đời." Anh bóp cằm cô, bóp mặt cô thành hình tròn xoe.

Đáng tiếc, má Lý Minh Lan bây giờ không còn bầu bĩnh như hồi xưa.

Tay anh dùng sức lên má cô: "Anh đã làm được rồi, anh có thể nuôi em cả đời."

Cằm cô bị anh giữ chặt, không thể giãy ra được, cô túm lấy tóc hai bên thái dương anh, lòng bàn tay bị tóc chọc nhột, cô vuốt đi vuốt lại, nói giọng mơ hồ: "Dựa vào anh?"

Anh không nghe rõ, nên buông má cô ra.

Lý Minh Lan vỗ mặt mình: "Anh có ngày bị lừa hết tiền cũng không biết."

"Em có tin không, anh mà thi lại lần nữa, thủ khoa vẫn là anh."

Lý Minh Lan định phản bác không tin, năm đó là anh nói, anh đã quên kiến thức phổ thông rồi.

Tuy nhiên, anh chưa bao giờ khoác lác về thành tích.

Anh nói thủ khoa, thì anh nhất định sẽ là thủ khoa.

Mạnh Trạch: "Em chuyển đến đây ở, nó cũng chuyển đến, ba người chúng ta sống với nhau, không phải nó đã bỏ lỡ kỳ thi đại học rồi sao, anh sẽ kèm cho nó."

Lý Minh Lan "há" một tiếng: "Anh còn chưa ăn được cơm em nấu,

đã muốn sống chung như một nhà ba người? Mơ đi."

Hứa hẹn bằng cách móc ngoéo chỉ là chuyện cách đây nửa tiếng: "Được, anh uống thuốc, đợi khỏi bệnh, một bữa cơm, sau đó sẽ là một nhà ba người."

"Được." Cô cũng hào phóng, "Em sẽ chăm chỉ luyện tập nấu ăn, nhất định sẽ khiến anh phải nhìn bằng con mắt khác."

"Cứ nghe trước vậy đã." Mạnh Trạch không tin lắm.

Nhớ lại hồi nhỏ con trai giơ ngón tay cái với Vu Ly, khát vọng của Lý Minh Lan bùng cháy: "Sau này em sẽ đảm nhận chuyện cơm nước của cả nhà."

Mạnh Trạch ngoan ngoãn uống thuốc.

Lý Minh Lan lại lập một ghi chú uống thuốc, đánh dấu vào đó: "Ăn xong đi dạo, đừng chỉ ở nhà, giận dỗi, suy nghĩ vẩn vơ."

"Anh không giận."

"Đi thôi, ra ngoài hít thở không khí."

"Chỗ này không có mấy người." Khu biệt thự là nơi yên tĩnh.

"Chúng ta phải đến nơi nhộn nhịp."

*

Lý Minh Lan kéo Mạnh Trạch đến chợ đêm.

Không chỉ nhộn nhịp, nơi đây đông nghìn nghịt người, những chiếc xe ba bánh kêu gọi khách hàng nối đuôi nhau, bánh gạo chiên, trà sữa, xiên nướng, chè tráng miệng, đủ cả.

Lý Minh Lan cũng đã nhiều năm không đến chợ đêm, cô còn ngạc nhiên hơn Mạnh Trạch: "Em đã muốn đến chợ đêm từ lâu rồi, nhưng Thâm phải đi học, phải ngủ sớm, em không thể kéo nó đến đây."

Chủ một chiếc xe ba bánh nhìn đông ngó tây, khuấy chảo đến mức bốc cháy.

Lý Minh Lan đứng cạnh bánh xe, dù sao cũng không còn ở tuổi mười tám, cô không dám tham ăn như hồi xưa, chỉ bình tĩnh nhận xét khách quan: "Ưm, thơm thật."

"Em muốn ăn miến xào?" Mạnh Trạch đứng phía sau cô.

"Ông chủ tung chảo lên kìa."

Anh tưởng là chuyện gì to tát: "Ngày mai anh tung cho em xem."

"Sao anh lại biết tất cả mọi thứ vậy?" Có tay nghề nấu ăn giỏi lại không chịu dạy cô, thật là khó chịu, "Sau này em sẽ lên thực đơn."

"Tùy em."

Chợ đêm không chỉ có người bán hàng rong, trước cửa hàng ở góc phố có một ông già ngồi, ông ta đặt một ván cờ xuống đất, chậm rãi đặt từng quân cờ lên, cười nói: "Ai giải được ván cờ này, ta trả một trăm tệ."

Nhiều người vây xem, Lý Minh Lan cũng đến góp vui, cô không hiểu ván cờ, chỉ nói: "Gần đây Thâm cũng đang chơi cờ."

"Ồ?" Mạnh Trạch vẫn ở phía sau cô, "Có phải vì bỏ lỡ kỳ thi đại học nên chán nản không."

"Đừng nói bừa, con trai em cũng là người có tố chất thủ khoa kỳ thi đại học." Cô không hề hiểu gì về những ván cờ này.

Mạnh Trạch lại chen lên.

Có một người thử thách, mới đi được vài nước cờ đã thất bại.

Ông già lại từ từ khôi phục ván cờ.

Mạnh Trạch chăm chú nhìn.

Lần này Lý Minh Lan lại đi theo sau anh: "Anh định giải cờ à?"

"Anh ghi lại ván cờ." Mạnh Trạch quay lại, "Đi thôi."

"Chỉ thế là ghi lại rồi?"

"Đương nhiên, anh đã nói rồi, khi nào anh thi đại học, khi đó anh luôn là thủ khoa."

Có lẽ vì anh đã uống thuốc, nên nói những lời này quả thật có phong thái của tuổi mười tám, cô dùng tay quạt cho anh: "Tự tin ngút trời nhỉ."

Dọc đường ngửi mùi các món ăn vặt khác nhau, khứu giác của Lý Minh Lan rất thỏa mãn, nhưng không phải là đặc biệt thèm ăn.

Cô nói với anh: "Sau này đến đây ngắm nhìn cuộc sống thường ngày, sẽ hiểu rằng không có gì là không vượt qua được."

Tối hôm đó Lý Minh Lan không ở lại đây qua đêm, quần áo mới mua đều đã bị Lý Thâm mang về nhà.

Vì vậy, Mạnh Trạch lại chỉ vào cô: "Anh đã biết em định trốn rồi."

"Trốn gì chứ? Em về nhà!" Nhưng cô lại không yên tâm, "Anh ở nhà một mình có vấn đề gì không?"

"Anh không sao." Không có Lý Minh Lan, anh cảm thấy mình không

bị bệnh, anh ở một mình, ngủ một mình, ngắm bình minh một mình, ngắm trăng hoa một mình, anh bình thường lắm.

Mạnh Trạch không hề rảnh rỗi, anh nghiên cứu luật chơi cờ tướng, xem video trận đấu cờ tướng.

Anh tự mình đối đầu với mình, có vẻ như khá say mê.

Ngoài thời gian ở cùng Lý Minh Lan, anh luôn nghiên cứu cờ tướng.

Trợ lý bác sĩ mới đến truyền đạt lời dặn dò của bác sĩ Lương, đồng thời nhắc nhở Mạnh Trạch đi khám định kỳ.

Không biết Mạnh Trạch có nghe không, dù sao Lý Minh Lan thấy anh không có phản ứng gì, vẫn cứ suốt ngày bày biện ván cờ.

Có sở thích là điều tốt.

Lý Minh Lan động viên Mạnh Trạch: "Cố lên."

Sau đó, Mạnh Trạch tự mình bày một ván cờ ở nhà.

Cô đoán không ra manh mối, nhưng cô đoán đây là ván cờ của ông già ở chợ đêm.

Mạnh Trạch ngồi xếp bằng trước bàn cờ: "Đợi anh phá được ván cờ này, sẽ đấu vài ván với thằng bé thích chơi cờ nhà em, chơi cờ cũng là tu luyện, vừa hay anh chỉ dạy cho nó."

Lý Minh Lan sửng sốt, cuối cùng cũng nói cho Mạnh Trạch biết, Lý Thâm không phải chơi cờ tướng mà là cờ vây.

Mạnh Trạch xụ mặt: "Em không nói sớm."

"Anh cũng đâu có hỏi."

Hai người lại đến chợ đêm.

Lý Minh Lan hỏi: "Anh định đi thử thách à?"

"Ừ." Chỉ một chữ lạnh lùng.

Gặp một cô gái phát tờ rơi hình quạt, Lý Minh Lan mỉm cười nhận lấy hai cái.

Cô tự quạt, rồi lại quạt cho anh: "Anh có muốn em đứng phía sau quạt cho anh không?"

"Làm quá."

Mạnh Trạch quả nhiên đã phá được ván cờ của ông già, anh không nhận một trăm tệ, lạnh lùng quay người.

Trước khi đến, Lý Minh Lan đã đặc biệt cởi cúc áo sơ mi cho anh.

Gió đêm thổi tới, cuốn lấy vạt áo sơ mi của anh, rất có khí phách của Độc Cô Cầu Bại.

Cô dùng tờ rơi quạt như quạt lá chuối, bên trái một cái, bên phải một cái.

Vạt áo sơ mi trắng tung bay, rồi rơi xuống.

Không biết người khác có được mãn nhãn không, dù sao thì cô rất hài lòng.

"Xin dừng bước." Ông già đuổi theo, đưa cho anh một trăm tệ, "Tôi xin bái phục."

Mạnh Trạch đưa một trăm tệ này cho Lý Minh Lan: "Xài đi."

Cô nhìn thấy biển hiệu rạp chiếu phim từ xa: "Đi, đến rạp chiếu

phim.”

Một trăm tệ, mua hai vé xem phim còn phải bù thêm ba mươi sáu tệ, cô quay đầu lại.

Anh hiểu ý, lại đưa thêm một trăm tệ.

Lý Minh Lan nói: “Bây giờ vé xem phim đắt thế, anh phải cố gắng kiếm tiền đấy.”

“Biết rồi.”

Cô chọn phim trên áp phích, cố ý bỏ qua bộ phim bom tấn có sự tham gia của Thịnh Hạ, chọn bộ phim hoạt hình ít người biết đến.

Hai người vào rạp chiếu phim muộn vài phút, đi lên lầu trong bóng tối, Lý Minh Lan đang tìm chỗ ngồi thì bị một người vấp phải, khi cô lảo đảo, anh kịp thời kéo tay cô lại từ phía sau.

Sau đó ngồi xuống, anh không buông tay cô ra.

Giống như chàng trai mười bảy mười tám tuổi, không biết làm sao để tiến thêm một bước trong mối quan hệ, thì tranh thủ thiên thời địa lợi nhân hòa, nắm được rồi thì không buông tay.

Họ còn sinh cả con rồi.

Lý Minh Lan hồi đó không hề nghĩ đến tương lai với Mạnh Trạch, bây giờ cũng vậy.

Năm ấy cô đã lừa anh, nhưng cô cũng phải để anh bay lên bầu trời cao rộng một lần nữa.

*

Lý Minh Lan về nước, cô không đi xe của anh trai thì sẽ đi xe của chị

dâu.

Vu Ly biết cô em gái bận rộn, cứ thế đưa luôn chìa khóa xe cho cô: "Minh Lan, dạo này chị không dùng xe, em giữ chìa khóa đi."

"Cảm ơn chị dâu." Lý Minh Lan cười, nói với con trai, "Mẹ đi ra ngoài nhé."

"Vâng, về sớm nhé."

Lý Minh Lan suy nghĩ một chút, chạy đến sau lưng con trai: "Con biết chơi cờ tướng không?"

"Biết sơ sơ."

"Cố lên, mai mốt mẹ sẽ giới thiệu một đối thủ cho con."

Nói vớ vẻ thần bí như vậy, Lý Thâm đoán ngay được "đối thủ" này là ai.

Lý Minh Lan ngân nga hát: "Anh ơi, em đi nhé, chị dâu, em đi nhé, la la la."

Cô lắc lư chìa khóa xe rồi đi ra ngoài.

Vừa xuống dưới lầu, cô thấy người đang đi đến, sau khi nhìn kỹ, cô đột nhiên gọi: "Vương Nam Nhạc?" Từ khi cô bắt đầu kinh doanh, cô không gọi là "anh Nam Nhạc" nữa.

Vương Nam Nhạc vẫn kiên trì gọi như Lý Húc Bân: "Minh Lan."

"Đã lâu không gặp."

"Đúng vậy." Thực sự gặp nhau rồi, ánh mắt Vương Nam Nhạc hơi né tránh.

“Đến tìm anh trai em à?”

“À, ừ.” Thực ra, Vương Nam Nhạc không làm luật sư nữa, đã rất lâu rồi anh ta và Lý Húc Bân không gặp nhau, chỉ thỉnh thoảng liên lạc trực tuyến.

Vương Nam Nhạc không chờ Lý Minh Lan mãi.

Biết cô muốn đi nước ngoài khởi nghiệp, Vương Nam Nhạc nghe theo sự sắp xếp của gia đình, đi xem mắt, kết hôn, sinh con, sống cuộc sống có kế hoạch.

Không ai biết, anh ta từng có tình cảm với Lý Minh Lan.

Anh ta tưởng rằng cô sẽ sớm kết hôn sinh con.

Nhưng cô đến giờ vẫn chưa kết hôn, cô đã ba mươi sáu tuổi rồi.

Không thể phủ nhận, nghe nói Lý Minh Lan vẫn độc thân, tâm trạng Vương Nam Nhạc cân bằng trở lại.

Người anh ta không có được, người khác cũng không thể có được.

Sự cân bằng của anh ta lại nhanh chóng bị phá vỡ.

Từ ngày thấy Lý Minh Lan và Mạnh Trạch ở bên nhau, Vương Nam Nhạc như dẫm phải phân chó, liên tiếp gặp xui xẻo.

Anh ta sai sót trong công việc, khiến cho công ty thua lỗ, phải cuốn gói ra đi.

Một cơn gió thổi tới, thổi bay mái tóc dày của Vương Nam Nhạc, lộ ra một vết sẹo ghê tởm trên trán.

Lí do anh ta chuyển nghề, là vì vi phạm đạo đức nghề nghiệp của luật sư, bị người ta tố cáo.

Sau đó, anh ta bị người ta trả thù, bị đâm hai nhát dao, một nhát cứa vào trán anh ta, anh ta chỉ có thể để tóc mái dài che vết sẹo dài năm centimet.

Anh ta sợ bị phát hiện, dùng sức ép tóc mái xuống.

Lý Minh Lan hoàn toàn không để ý đến anh ta, chào hỏi rồi định đi.

Vương Nam Nhạc gọi cô lại: "Minh Lan."

Cô quay lại.

"Mấy ngày trước anh thấy em ở trung tâm thương mại, tại sao em lại ở bên người đó?" Vương Nam Nhạc như đang trách móc.

"Ồ, anh ấy là bạn học phổ thông của em."

"Cậu ta không phải là người tốt." Vương Nam Nhạc mặt nặng mày nhẹ, "Anh tuy không làm luật sư nữa, nhưng cũng có nghe được chút ít, cậu ta suýt nữa thì phải đi tù."

Vương Nam Nhạc không rõ vụ án dẹp loạn mại dâm năm đó, nhưng anh ta tình cờ biết được một vụ án khác của Mạnh Trạch.

Anh ta từng muốn tìm cơ hội nói cho Lý Húc Bân biết, mới nói ra hai chữ "Mạnh Trạch".

Lý Húc Bân đã không kiên nhẫn: "Cậu ta không liên quan gì đến nhà chúng tôi."

Vương Nam Nhạc không tiện nói với Lý Húc Bân, kiềm nén lâu như vậy, cuối cùng lại có cơ hội phơi bày vết thương của Mạnh Trạch trước mặt Lý Minh Lan: "Năm năm trước cậu ta bị kết án, nhưng vì cậu ta là bệnh nhân tâm thần, nên bản án phúc thẩm đã được thay đổi."

Cô sững sờ, lộ vẻ mặt rất ngạc nhiên.

Vương Nam Nhạc thừa thắng xông lên: "Em không biết đâu, cậu ta là bệnh nhân tâm thần, có xu hướng bạo lực."

"Không đúng." Lý Minh Lan đột nhiên nói.

"Sai ở đâu?"

Thời gian không đúng.

Cô và Mạnh Trạch chia tay khi hai mươi tư tuổi.

Vương Nam Nhạc nói là năm năm trước, lúc đó Mạnh Trạch ba mươi mốt tuổi.

Trong khoảng thời gian cô không biết, rốt cuộc Mạnh Trạch đã phạm bao nhiêu vụ án?

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 112

Lý Minh Lan gõ cửa phòng Lý Thâm, nghe thấy bên trong vang lên một tiếng "Ừm" lạnh nhạt, cô mở cửa.

Lý Thâm lúc này không chơi game, mà đang chơi cờ online.

Cô ngồi xuống rồi lại ngồi không yên, đứng dậy, đi lại trong phòng vài bước.

Cậu quay đầu lại: "Có chuyện gì?"

Lý Minh Lan chậm rãi gật đầu ba cái, nhưng cũng không bắt đầu nói ngay.

Đợi ván cờ kết thúc, cô kéo ghế, ngồi xuống cạnh cậu, vỗ mạnh vai cậu: "Thâm à, ông trời sắp ban cho con một trọng trách lớn lao rồi."

Lý Thâm cố ý nghiêng vai về phía cô: "Con có linh cảm không tốt."

"Mẹ giao cho con một nhiệm vụ quan trọng."

Dù mí mắt phải cứ giật liên hồi, Lý Thâm vẫn nói: "Con muốn nghe chi tiết."

Lý Minh Lan kể về vụ án "phiên tòa sơ thẩm phán có tội, phiên tòa phúc thẩm tha bổng", đồng thời kể luôn tình trạng bệnh của Mạnh Trạch mà Cao Sơn Điệp đã kể.

Lý Thâm: "Ông ấy từng phạm tội à?"

“Thâm à, đừng sợ, hộ khẩu của con không ở chỗ anh ta.” Lý Minh Lan khẽ ho hai tiếng, “Trước đây không nói với con, là sợ con không chịu nổi.”

Không có gì gây chấn động hơn việc Lý Thâm nghe được cô là mẹ ruột: “Con chịu nổi.”

“Ngày anh ta bị bắt, đồn cảnh sát còn có một đám phụ nữ ăn mặc hở hang, trong đó có một người tên là Đỗ Nặc, để lại vài bộ váy ở nhà anh ta, nghe nói, tối hôm đó cảnh sát có ra quân càn quét mại dâm.”

Lý Thâm phải cắt ngang: “Càn quét mại dâm?”

“Sau này mẹ gặp một nhà đầu tư tốt nghiệp trường Nham Nguy, hai bạn học cấp ba của anh ta kết hôn, cả hai vợ chồng đều làm việc trong ngân hàng, bị xử phạt vì vi phạm quy định cho vay, suýt nữa thì phải đi tù.” Lý Minh Lan nói, “Người đó từng qua lại thân thiết với đôi vợ chồng này, năm đó nghe nhà đầu tư kể, mẹ đã nghĩ rằng người đó ở đồn cảnh sát có thể không phải vì càn quét mại dâm, mà là có liên quan đến ngân hàng?”

Lý Thâm trầm ngâm suy nghĩ.

Lý Minh Lan: “Mẹ không ngờ anh ta không chỉ có một vụ án này, trên người anh ta dường như giấu rất nhiều bí mật.”

Lý Thâm: “Có manh mối nào khác không?”

Lý Minh Lan lắc đầu: “Mẹ không hỏi Vương Nam Nhạc, có lẽ dựa vào thân phận từng là luật sư, Vương Nam Nhạc điều tra sẽ không khó, nhưng mẹ không muốn Vương Nam Nhạc đi điều tra, mẹ luôn cảm thấy Vương Nam Nhạc khinh thường người đó.” Dựa vào đâu mà Vương Nam Nhạc khinh thường người đó?

Lý Thâm: “Hỏi người trong cuộc là cách nhanh nhất.”

“Hỏi anh ta? Con biết anh ta đi như thế nào không.” Lý Minh Lan cởi dép lê, chân trần bước xuống đất, đi lại hai vòng một cách khệnh khạng.

Cô nhảy sang bên trái Lý Thâm: “Này, hôm nay uống thuốc chưa?”

Cô nhảy sang bên phải Lý Thâm: “Lý Minh Lan, anh không cần em thương hại.”

Cô lại nhảy sang bên trái: “Này, năm đó anh có phạm tội không?”

Cô lại nhảy sang bên phải: “Lý Minh Lan, anh không cần em thương hại.”

Cô bắt chước giọng điệu của Mạnh Trạch, cũng giống đến bảy tám phần.

Lý Thâm: “…”

“Hỏi anh ta? Hừ! Không cần phiền anh ta.” Lý Minh Lan giơ tay lên, nhướn mày, “Hai mẹ con mình chơi trò Sherlock Holmes đi.”

Lý Thâm đập tay với cô.

Bạn học cấp ba của Lý Minh Lan còn có thể làm được những việc gì nữa? Lý Thâm mỏi mắt mong chờ.

*

Mạnh Trạch dẹp bàn cờ tướng đi, bày bàn cờ vây ra.

Lý Minh Lan chỉ cần nhìn thấy luật chơi của những ván cờ đó là đã thấy chóng mặt, nhưng anh lại có thể ung dung chậm rãi, không vội không vàng.

Cô cố tình kích thích anh: "Thâm chơi cờ online, trăm trận trăm thắng."

Mạnh Trạch: "Đó là vì nó không biết núi cao còn có núi cao hơn."

Cô cầm chiếc quạt giấy, quạt phía sau anh một cái, chẳng phải người làm cha nào cũng đều khen con trai giỏi hơn mình sao?

Lý Minh Lan đến ban ngày, về ban đêm.

Cô hùng hồn nói: "Không ăn ăn, em chỉ đến nhắc anh uống thuốc đúng giờ thôi, sẽ không chăm sóc anh 24/24."

Buổi tối Mạnh Trạch uống thuốc xong, có thể ngủ một mạch đến sáng, anh nói: "Anh cũng không muốn có người nửa đêm lại đi tập thể dục trên máy chạy bộ."

Vì tác dụng của thuốc, Mạnh Trạch sống một cuộc sống thanh tâm quả dục.

Thỉnh thoảng, anh kéo cô ra sân vườn ngắm hoa, đôi khi, cô và anh đi dạo trên con đường xanh mướt trong khu biệt thự.

Hôm đó, bác sĩ trợ lý đến, muốn đưa Mạnh Trạch đến bệnh viện để khám tổng quát.

Mạnh Trạch nói, các hạng mục kiểm tra khá phức tạp, một lần tái khám phải mất cả ngày, nên không để cô đợi.

Lý Húc Bân và Vu Ly phải đi làm, ở nhà chỉ còn Lý Minh Lan và Lý Thâm.

Lý Minh Lan hào hứng nói với con trai: "Thâm à, mẹ thấy trên mạng có video hướng dẫn nấu ăn, các bước đều rất đơn giản, trưa nay…", cô định nói, trưa nay mẹ sẽ làm món trứng xào cà chua trước.

Lý Thâm lập tức nói: "Không cần phiền vậy đâu, mẹ muốn ăn gì? Con sẽ nấu cho mẹ."

Lý Minh Lan hỏi: "Sherlock Holmes có manh mối gì chưa?"

"Manh mối ít." Lý Thâm lên mạng tìm kiếm vụ án của Mạnh Trạch, không tìm thấy gì cả.

Lý Minh Lan ăn xong cơm thì đi ngủ trưa, tỉnh dậy thì thấy mặt trời sắp lặn rồi.

Cô cầm lấy điện thoại, quả nhiên nhận được tin nhắn của Mạnh Trạch.

[Lý Minh Lan, em đi đâu rồi?]

[Lý Minh Lan, tại sao em không trả lời tin nhắn?]

[Lý Minh Lan, em định trốn à?]

Cô chậm rãi gõ chữ: [Hôm nay em không qua, em mệt quá rồi, em muốn ngủ.]

Đợi ngày mai hỏi kỹ tình hình khám sức khỏe của anh.

Mấy ngày nay cô luôn đi đây đi đó với Mạnh Trạch nên đã thấm mệt, nghĩ bụng mai sẽ đến một nơi có ghế dài để nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên, Lý Minh Lan nhớ đến công viên Nam Thành, Cao Sơn Điệp dường như nói bóng gió, chẳng lẽ có bí mật?

Lý Minh Lan ngước mắt nhìn đồng hồ, đã sáu giờ hai mươi phút rồi.

Cô lập tức chạy đến phòng con trai.

Lý Thâm nói: "Đi dạo một chút nhé."

“Đi.” Lý Minh Lan ra lệnh.

Vu Ly và Lý Húc Bân vừa về đến nhà, thấy hai người định ra ngoài, Vu Ly ngạc nhiên: “Sắp ăn cơm rồi, hai mẹ con định đi đâu?”

Lý Minh Lan: “Chị dâu, bọn em đi chơi trò Sherlock Holmes.”

Vu Ly: “Chơi trò gì cũng đợi ăn cơm xong rồi chơi chứ.”

“Bọn em đang vội.” Lý Minh Lan nói xong câu đó, liền đến hành lang thay dép.

Vu Ly tỏ vẻ khó hiểu, quay sang Lý Thâm.

Lý Thâm gật đầu, đi ra ngoài theo.

Vu Ly lại truyền sự khó hiểu đó cho chồng.

Lý Húc Bân: “Anh hiểu rồi, thực ra Thâm ít nhiều cũng có tính cách của Minh Lan, không coi chuyện lớn là quan trọng, ngược lại hay làm những việc kỳ lạ.”

Trong nhà họ, chỉ có Lý Húc Bân và Vu Ly lo lắng về chuyện thi đại học của Lý Thâm.

Lý Húc Bân lo đến nỗi tóc bạc thêm vài sợi.

Người trong cuộc Lý Thâm, và người mẹ không đáng tin cậy lại dễ dàng vượt qua.

*

Lý Minh Lan hồi hộp, lòng bàn tay đổ mồ hôi: “Thâm, con lái xe đi.”

Giống như hồi nhỏ, cô phát hiện ra một cái hang nhỏ trong chuyến

du xuân, cảm giác nôn nao muốn đi phiêu lưu.

Đồng thời cũng lo lắng, nếu Mạnh Trạch thực sự là một tên xấu xa…

Dù anh chết vì bệnh, cô cũng không thèm để ý đến anh nữa.

Xe dừng ở cửa Đông công viên Nam Thành.

Lý Minh Lan xuống xe, vội vã chạy tới.

Cô và Lý Thâm đi lại hai vòng bên hành lang ngắm cảnh.

Thời gian này, người đến đây đi dạo chủ yếu là người già, hành lang dài ngoằn ngoèo, cũng không có di tích gì đặc biệt.

Lý Minh Lan vịn vào cột, ngồi trên ghế nghỉ: "Có lẽ bác sĩ Cao chỉ nói bừa thôi, mẹ quá nhạy cảm rồi."

"Cô ấy chỉ nói hành lang ngắm cảnh, sáu bảy giờ tối?"

"Đúng vậy." Lý Minh Lan như quả cà tím bị sương giá, dụi đầu vào cột.

Lý Thâm: "Mẹ kể lại nguyên văn cho con nghe."

"Cô ấy nói, khu đông có đình ngắm cảnh, có thể đi dạo với anh ấy vào lúc sáu bảy giờ chiều." Lý Minh Lan thở dài, "Nguyên văn thì mẹ không kể được rồi, có lẽ là câu đó."

Lý Thâm: "Thiếu một người."

"Hả?"

"Ông ấy không đến."

*

Chỉ đến công viên Nam Thành thì quá lộ liễu, Lý Minh Lan dẫn Mạnh Trạch đi dạo quanh các công viên ở khu đông và khu tây vài vòng.

Qua hai ngày nữa, cô và anh đến cửa Đông công viên Nam Thành lúc sáu giờ chiều.

"Mỗi công viên đều có nét đặc sắc riêng, đi đây đi đó, có lợi cho sức khỏe tinh thần." Đây là lời Lý Minh Lan bịa đặt.

Cô đi trước, quan sát những người qua lại.

Cô không phát hiện gì bất thường, đến giữa hành lang, cô quay lại.

Ê? Mạnh Trạch đâu rồi?

Cô đi dọc hành lang ngoằn ngoèo trở về, nhưng lại thấy Mạnh Trạch và hai cụ già đang nói chuyện gì đó.

Mạnh Trạch quay lưng về phía này, dường như bị hai cụ già gọi lại.

Hai cụ già này, cụ ông hơn sáu mươi tuổi, mặt chữ điền, ngũ quan vuông vức.

Cụ bà lớn tuổi hơn, tóc bạc trắng, khoảng tám mươi tuổi.

Lý Minh Lan đi chậm lại, cố gắng không để mình phát ra tiếng động.

"Đã lâu không gặp con, có phải con gầy đi không?" Bà lão nhìn Mạnh Trạch, đầy vẻ thương tiếc.

"Không có, ăn ngon ngủ ngon."

Lý Minh Lan định đứng phía sau Mạnh Trạch.

Ông lão nhìn cô với ánh mắt soi mói, ánh mắt ông sắc bén, uy

nghiêm.

Mạnh Trạch quay đầu lại.

Lý Minh Lan cười nói: "Chào."

Cụ bà lập tức tỏ ra hứng thú với cô: "Đây là ai vậy?"

"Con là bạn học cấp ba của anh ấy." Lý Minh Lan tự giới thiệu.

"Cô bé kết hôn chưa?" Đối với một bà lão tám mươi tuổi, Lý Minh Lan có thể gọi là cô bé.

Lý Minh Lan chưa trả lời.

Mạnh Trạch: "Cô ấy chưa kết hôn."

Cụ bà tỏ vẻ không tán thành: "Những người trẻ tuổi muốn tận hưởng tuổi trẻ, nhưng khi các con lớn tuổi hơn, sẽ biết rằng có người đồng hành hỗ trợ mới có thể sống cả đời."

Ông lão: "Mẹ, những người trẻ tuổi có suy nghĩ của những người trẻ tuổi."

Cụ bà: "Lúc mẹ bằng tuổi mấy đứa, con đã học tiểu học rồi."

Lý Minh Lan lặng lẽ nghe mắng, nhưng con trai họ đã có thể học đại học rồi mà.

"Mẹ." Ông lão lại nói, "Người ta phải ôn chuyện với bạn học, chúng ta đừng làm phiền."

Cụ bà cười: "Lần khác đến ăn cơm nhé."

Ông lão dìu bà cụ đi về phía trước.

Lý Minh Lan nhẹ giọng hỏi: "Họ là ai?"

Mạnh Trạch: "Ông Lưu, và mẹ ông ấy."

"Họ sống gần đây à?" Lý Minh Lan thấy bà cụ quay lại, lại đi về phía này, "Họ cứ đi dạo ở đây à?"

"Người già đi lại không tiện, đi một lúc lại phải nghỉ một lúc, may mà hai bên hành lang đều có tay vịn và ghế, có thể ngồi bất cứ lúc nào." Mạnh Trạch nói, "Ông Lưu về hưu rồi, hàng ngày đều đi dạo cùng bà cụ."

"Hai người quen nhau thế nào?"

"Tình cờ."

"Quen nhau bao lâu rồi?"

"Năm năm."

Năm năm? Không phải là thời điểm phạm tội sao?

Ngoài hành lang, một người đàn ông trung niên đang chạy bộ vẫy tay về phía này: "Sếp Lưu, đi dạo à?"

Ông Lưu cười: "Đi dạo với bà cụ."

Mạnh Trạch nhìn cô.

Cô cũng nhìn Mạnh Trạch: "Em cũng đi dạo với anh." Cô nghe rõ rồi, ông Lưu kia là cảnh sát.

*

"Cảnh sát?" Lý Thâm lúc này đang dựa vào giường, nghe Lý Minh Lan kể lại chuyện hôm nay.

Lý Minh Lan: "Mẹ của vị cảnh sát rất quan tâm đến Mạnh Trạch."

Lý Thâm ngồi thẳng dậy: "Năm năm trước, ông ấy phạm tội, năm năm trước, ông ấy quen cảnh sát, vụ án năm đó có thể có tình tiết khác."

Lý Minh Lan lập tức đứng dậy khỏi ghế, hôm nay cô cũng có phỏng đoán, cô lo lắng mình là người trong cuộc nên không khách quan, nên nhờ con trai làm quân sư, cô lại hỏi: "Sao con biết?"

Lý Thâm thẳng thắn nói rõ ràng hơn: "Cảnh sát sẽ không kết giao với người bị tình nghi, càng không quan tâm đến chuyện trăm năm của một người bị tình nghi."

Còn một đống bí ẩn chưa được giải đáp, ví dụ như chuyện càn quét mại dâm đã khiến cô choáng váng.

Nhưng cô cười.

Lý Minh Lan mười tám tuổi đã nói, Mạnh Trạch thực sự là một người tốt.

Cô xoa đầu con trai: "Thâm à, có lẽ ông ấy không phải là một kẻ xấu xa."

Cô lại hối hận: "Đáng tiếc mẹ không có thông tin liên lạc của bác sĩ Cao, nếu không mẹ có thể hỏi thêm về những năm qua của Mạnh Trạch."

Lý Thâm: "Cô ấy nói bóng gió như vậy, chứng tỏ cô ấy không tiện nói rõ."

*

Cao Sơn Điệp đã được cấp visa, cô ấy mua vé máy bay.

Lúc này, cô ấy đã làm thủ tục xong.

Cuối cùng cô ấy cũng sẽ rời khỏi đây, trước khi gặp Mạnh Trạch, cô ấy đã nghĩ đến việc rời đi, đi thật xa.

Hiệu sách ở sân bay bày bán các tạp chí tài chính chuyên nghiệp, những người có thể lên trang bìa đều là những ông trùm kinh doanh hiện nay.

Nhân vật trang bìa số mới nhất tên là Ân Úy, anh ta nghiêng mặt về phía ống kính, ánh sáng chiếu từ phía trên xuống mặt anh ta, bóng đổ xuống đường nét khuôn mặt từ nhạt đến đậm.

Lời giới thiệu trên bìa là tân binh công nghệ, đang rất nổi tiếng.

Đáng tiếc là người này trông rất lạnh lùng.

Cô ấy đã đưa ra lựa chọn tốt nhất rồi.

"Em gái Sơn Điệp." Giọng nói vui vẻ vang lên.

Cao Sơn Điệp quay đầu lại, chỉ thấy Quan Dục mặc áo sơ mi in lá phong lớn, vẻ ngoài hào nhoáng.

Cô ấy mỉm cười: "Anh Quan, thật trùng hợp, anh cũng đi chuyến bay này sao?"

"Đúng vậy, bạn bè ở nước ngoài muốn giúp anh tổ chức triển lãm tranh."

"Anh Quan lại có triển lãm tranh nữa?"

"Sắp hết tiền rồi." Quan Dục nói đùa.

Cao Sơn Điệp đột nhiên hỏi: "Bức tranh của Mạnh Trạch thì sao?"

“Nếu muốn tổ chức triển lãm, đương nhiên phải gửi tranh ra nước ngoài.”

“Anh Quan nhất định phải giữ gìn cẩn thận.”

“Anh coi như báu vật.” Quan Dục vỗ ngực, “Nếu anh làm mất bức tranh đó, Mạnh Trạch sẽ thực sự dám dùng dao chặt đầu anh, anh sợ lắm.”

Cao Sơn Điệp cười duyên dáng: “Em chúc triển lãm tranh của anh Quan sẽ thành công vang dội.”

“Cảm ơn lời chúc tốt lành của em gái Sơn Điệp.”

*

Mạnh Trạch nhìn Lý Minh Lan mặc một chiếc váy dài màu xanh da trời, nhảy từ vườn hoa trong sân xuống hồ nước, miệng hát vang: “Ở phía bên kia núi, phía bên kia biển, có một đàn người tí hon màu xanh.”

Anh hỏi: “Đây là bài hát gì vậy?”

“Người tí hon màu xanh, anh không biết à?” Cô ngạc nhiên, “Cô giáo mầm non của anh không dạy anh sao?”

“Anh không học.”

“Em dạy anh.” Cô nâng vạt váy, đứng lên bục cao của hồ nước, “Ồ, những người tí hon màu xanh đáng yêu.”

Mạnh Trạch quay đầu bỏ đi, đi được vài bước, nghe cô vẫn còn hát, anh lại quay lại: “Hôm nay sao em vui vẻ thế?”

“Em lúc nào cũng vui vẻ.” Vì đứng cao hơn anh, cuối cùng cô cũng

có thể nhìn xuống anh, liếc anh một cái.

Anh ngẩng đầu lên, ánh nắng chiếu ra những gợn sóng màu xanh nước biển của cô.

Cô tươi sáng như mặt trời chói chang, nhưng mắt cô cong lại, lại giống như hái vầng trăng trên trời xuống dâng cho anh.

Mười tám năm trôi qua, anh vẫn nhớ Lý Minh Lan mười tám tuổi, tóc thắt bím đuôi ngựa, thỉnh thoảng quay đầu lại, hoặc giả vờ giận dỗi, nhưng nhiều nhất vẫn là vẻ rạng rỡ.

Anh lạnh mặt với cô, cô cười.

Anh quay người bỏ đi, cô cười.

Rõ ràng là đồ ngốc, nhưng lại tự hào trước mặt anh.

Nếu phải nói lúc nào cô có thể tủi thân, giận dỗi gọi anh, thì đó chính là lúc hai người thân mật.

"Này!" Lý Minh Lan thét lên, vì eo cô bị Mạnh Trạch ôm lấy, bị anh nâng lên cao.

Cô đánh anh: "Thả em xuống."

Anh ngẩng đầu, áp má vào eo cô, rồi không nhìn đường, ôm cô xoay vòng.

Thấy sắp đụng vào cây, cô gọi: "Sang trái, sang trái."

Một lúc sau, cô lại nói: "Sang phải, sang phải."

Một phút sau, cô gọi: "Dừng lại, dừng lại, sắp giẫm phải đá rồi."

Mạnh Trạch dừng lại, lại ngẩng đầu nhìn cô.

Lần trước anh gặp cô, cô vẫn để tóc mái giữa, bây giờ lại đổi thành tóc mái thưa, tụ lại trên đôi mày sắc nét của cô.

Anh kẹp chặt eo cô, một tay giữ bên dưới eo cô.

Cô gọi: "Đồ lưu manh."

Anh khẽ cong tay, đỡ cô lên cánh tay mình.

Lý Minh Lan cảm thấy mình sắp ngã xuống, lập tức ôm lấy vai anh.

Hồi mười tám tuổi, hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, họ thường xuyên ôm nhau như vậy.

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

Cô cúi đầu ôm anh.

Lý Minh Lan biết thuốc ổn định tâm trạng điều trị bệnh tâm thần sẽ làm thay đổi chất dẫn truyền thần kinh trong não.

Cô tin lời anh nói, không thể đứng dậy nổi.

Việc anh nắm tay cô ở rạp chiếu phim đã trở nên trong sáng.

Nhưng lúc này cơ bắp của anh truyền qua da cô, cô biết rõ đây là đàn ông.

Tóc cô xõa xuống hai bên, rơi xuống vai anh, như thêm vài tấm rèm che cho cả hai.

Mạnh Trạch đặt cô xuống thấp hơn, lại đặt xuống thấp hơn nữa, cho đến khi anh ngẩng đầu lên có thể chạm vào môi cô.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 113

Đây là nụ hôn sau một thời gian dài xa cách, nụ hôn dài, nồng nàn, hơi thở của cả hai đều hỗn loạn.

Mạnh Trạch ngửi thấy không chỉ vị ngọt trên môi Lý Minh Lan, anh còn bị mùi hương tóc cô cuốn hút.

Là mùi hương đã lâu rồi mới ngửi lại, chỉ thuộc về Lý Minh Lan.

Sự xâm lược bản năng của anh trong vài giây đầu tiên có vẻ xa lạ hơn trước, nhưng đã có ký ức cơ bắp khắc sâu.

Hút mạnh, liếm láp, cắn môi cô, cắn lưỡi cô, ngậm lấy đầu lưỡi cô, khi yết hầu chuyển động, như muốn nuốt chửng cô vào trong.

Thứ còn sót lại trên đầu mũi Lý Minh Lan là mùi phô mai, bởi vì cô nhất định phải ăn bánh phô mai vào sáng sớm, anh không thể không đi làm cho cô, sau khi bị cô ép ăn nửa cái, mùi phô mai vẫn còn đọng lại giữa những kẽ răng.

Tuổi trẻ đã qua lâu rồi, đến tuổi này, việc cân nhắc về bạn đời thực tế hơn.

Người đàn ông trước mắt không có điểm nào đạt yêu cầu, chỉ riêng việc sức khỏe tâm thần không tốt đã đủ để bác bỏ ngay lập tức.

Nhưng Mạnh Trạch đẹp trai, thông minh, anh vẫn là thiên tài năm xưa.

Anh hôn cô, nồng nhiệt như xưa.

Hồi đó anh thích ôm cô đi khắp nơi.

Cô cũng thích quấn lấy anh, được anh dẫn đi.

So với anh, cô nhẹ như lông hồng, anh hôn cô, rồi lại bế cô lên, hai người từ dưới ánh nắng gay gắt, chuyển đến cạnh ghế sofa mát mẻ.

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch chống người dậy.

Cô chăm chú nhìn anh, nhìn qua khuôn mặt này để thấy tuổi mười tám của cả hai người.

Anh thường nhìn cô từ trên cao xuống, chàng trai năm ấy, ánh mắt sâu thẳm, nặng nề.

Nhưng đã mười tám năm trôi qua, anh lại trở nên trẻ con.

Lý Minh Lan chỉnh lại cổ áo cho anh: "Này."

Vẫn không gọi tên anh sao? Mạnh Trạch véo mặt cô, véo nhẹ một cái, sau đó cắn môi cô.

Chắc chắn rồi, cô sẽ lại khó chịu như xưa, gọi anh là "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch".

Cô lầm bầm, không chịu gọi tên anh.

"Lý Minh Lan, dạo này em suốt ngày mặc váy." Nếu không phải là sự kiện, trang phục của cô chủ yếu là áo sơ mi trắng, Mạnh Trạch biết, người Hoa khởi nghiệp ở nước ngoài rất khó khăn, cô xây dựng hình ảnh mạnh mẽ, gọn gàng, anh hôn cô một cái, "Có phải vì anh không?"

Lý Minh Lan vỗ mông anh: "Vì anh? Mơ đi, là vì ở đây trời quá nóng."

“Lý Minh Lan, lưỡi em không có xương.” Anh đành bịt miệng cô lại.

*

Trên mạng không có văn bản về vụ án, thời điểm đó không phải là chuyện nhỏ hay chuyện lớn cũng đều có người xem dùng điện thoại quay phim.

Lý Minh Lan hơi lo lắng: “Có nên đến công viên Nam Thành không? Hỏi ông Lưu kia?”

Lý Thâm bình tĩnh: “Mẹ liệt kê mối quan hệ của người đó xem sao.”

“Mười mấy năm trôi qua, ai biết anh ta quen bao nhiêu người.”

“Nói những gì mẹ biết.”

“Thời trung học, anh ta khá thân với một cậu bạn tên Vương Huy, sau đó không rõ, còn có một người phụ nữ để lại vài bộ quần áo ở nhà anh ta, tên là Đỗ Nặc, bây giờ cô ta là một ngôi sao lớn, đổi nghệ danh là Thịnh Hạ, hai người suýt nữa thì bị paparazzi tung tin đồn.” Lý Minh Lan nói, “Bác sĩ Cao là người biết rõ, nhưng cô ấy đã đi rồi.”

Lý Thâm chống cằm, chỉ nghe, không nói.

“Làm Sherlock Holmes thật không dễ.” Lý Minh Lan thở dài, rồi đột nhiên nhớ ra.

Hùng Duyệt Hỉ nói, Mạnh Trạch là người tốt, hơn nữa chồng Hùng Duyệt Hỉ là luật sư.

Hùng Duyệt Hỉ có biết về vụ án này không?

Lý Minh Lan dùng bút viết tên vài người: Vương Huy, Đỗ Nặc, Hùng

Duyệt Hỉ.

Lý Minh Lan suy nghĩ: "Hùng Duyệt Hỉ ở miền Bắc, mẹ phải bay đến đó một chuyến."

Mạnh Trạch như một con đỉa, cô phải nghĩ xem, làm sao để gặp riêng Hùng Duyệt Hỉ.

Đầu tháng Bảy, Thôi Bội Di gọi điện đến: "Phản hồi của tạp chí khá tốt, có nhà đầu tư muốn đàm phán hợp tác trong nước với chúng ta, tớ cử một nhóm vận hành sang đó, cậu gặp họ nhé."

Lý Minh Lan: "Được."

Nhà đầu tư này là công ty ở miền Bắc.

Hay lắm, cơ hội đến rồi.

Lý Minh Lan sắp đi miền Bắc.

Mạnh Trạch tỏ vẻ không vui.

Cô hùng hồn nói: "Em đi làm việc."

Anh vẫn nói câu đó: "Đừng làm việc nữa, anh nuôi em."

"Đợi anh ngừng thuốc đã hẵng nói."

"Đi mấy ngày?"

"Ba bốn ngày." Thấy mặt anh khó chịu, cô cười, "Em sẽ nhắc anh uống thuốc đúng giờ qua điện thoại."

"Anh đi cùng em."

"Em rất bận, tối phải họp với nhóm, ban ngày phải họp với nhà đầu

tư, em không có thời gian để ý đến anh."

"Anh đứng ở ngoài phòng họp."

"Đứng làm gì? Không được đi."

Anh vẫn lẩm bẩm: "Anh mua vé máy bay, chúng ta cùng đi."

Lý Minh Lan trừng mắt: "Anh cứ ngoan ngoãn ở đây." Cô không yên tâm để anh ra ngoài một mình, nhất là khi biết anh đã phạm tội, ai biết liệu anh có bị kích thích làm chuyện gì khác không.

Anh không thể vào tù lần nữa.

Cô dỗ anh: "Anh ngoan nào, em hát cho anh nghe."

"Anh không phải là trẻ lên ba." Không chịu nghe những bài hát thiếu nhi.

"Em đi chợ đêm với anh, rồi lại đi thử thách cờ tướng?"

"Người đó đã là kẻ bại trận của anh rồi, không có ý nghĩa gì khi thử thách nữa."

"Có muốn đi xem phim nữa không?"

"Trời nóng lắm, lười ra ngoài."

Lý Minh Lan véo mặt anh: "Vậy anh định làm gì?"

"Anh đi cùng em, năm ngoái anh cũng đi một mình đến miền Bắc."

"Năm ngoái là năm ngoái, bây giờ là bây giờ, em nói rồi." Lý Minh Lan nghiêm mặt, "Không được đi."

Đến lúc này, cô nhớ lại bản ghi chú lúc đó, lúc ấy anh cũng có nguy

cơ, có lẽ đứa con trong bụng cô đã kích thích anh, chẳng trách anh gọi đứa con trong bụng cô là "con hoang".

Cô nhìn anh.

Mặt anh khó chịu.

Mạnh Trạch trước đây không hề khó chịu như vậy, cô lại véo mặt anh: "Anh không có rạp chiếu phim gia đình sao? Ngoài trời nóng, chúng ta xem phim ở đây thôi."

Anh nắm tay cô, áp lên môi, hôn một cái: "Nghe em."

Đèn được điều chỉnh cho tối hơn, Mạnh Trạch vẫn chưa hài lòng, bèn tắt đèn luôn.

Lý Minh Lan chọn một bộ phim kinh dị cổ điển, cũng muốn tự mình tìm ra manh mối.

Tuy nhiên, dưới màn hình khổng lồ, hình ảnh tối đen, xác chết không có vẻ đẹp, cô nghe nhân vật chính suy luận, một lúc sau thì không theo kịp logic.

Cô buồn ngủ, nằm nghiêng trên ghế sofa, lúc đầu còn có thể dùng tay chống đầu, sau đó, tay buông xuống, đầu cũng cúi xuống.

Cô ngáp một cái, tiếng thét trong phim như bài hát ru ngủ.

Trong bóng tối, có thứ gì đó sờ soạng đến gần.

Cô hé mắt ra.

Còn có thể là ai? Chỉ có một người thích bám lấy cô.

Vì trò chơi Sherlock Holmes, cô cảm thấy mình đã dùng não quá sức, nghiêng đầu, nhắm mắt lại.

Nửa tỉnh nửa mơ, cô nghe thấy lời anh nói.

“Lý Minh Lan, em đúng là con heo, ăn xong thì ngủ, ngủ xong lại ăn.”

Cô không thèm để ý đến anh.

Mạnh Trạch ôm cô lại.

Cô để anh ôm ấp, thậm chí còn dựa vào lòng anh.

Anh áp vào mặt cô, cắn nhẹ vào vành tai cô.

Anh nhớ thân thể cô, anh nhớ tất cả mọi thứ về Lý Minh Lan thời trẻ.

Thân hình cô không thay đổi nhiều so với trước, chỗ nào nên mập thì mập, chỗ nào nên gầy thì gầy.

Ngoại trừ cái đầu heo, Lý Minh Lan là một mỹ nhân.

Mạnh Trạch nâng cằm cô lên, hôn thật sâu.

Không phải là cảm xúc dâng trào, anh đang thưởng thức vẻ đẹp của Lý Minh Lan.

Ngón tay trái anh nhảy nhót trên người cô, tay phải từ từ kéo khóa váy xuống.

Lý Minh Lan mơ màng biết váy mình bị kéo đến eo rồi, điều hòa trong phòng hơi lạnh, cô nói: “Đồ lưu manh.” Nhưng lại rúc vào hơi ấm của anh.

Ánh đèn màu xanh lam chiếu lên xác chết trong phim, ánh sáng u ám như vậy chiếu lên mặt Mạnh Trạch, nửa sáng nửa tối.

Anh cúi đầu, áp vào cổ cô, khẽ gọi: "Lý Minh Lan."

Chỉ có vậy thôi.

Cô không hy vọng anh có thể nói những lời đường mật, tính tình khó chịu này sẽ không thay đổi cho đến chết.

Đôi bàn tay khéo léo của Mạnh Trạch lần lượt sờ bên trái cô, rồi lại sờ bên phải cô: "Giống như hồi xưa."

Ai còn nhớ hồi xưa nữa? Chính cô cũng quên rồi: "Anh còn nhớ những người mẫu nữ mà anh đã chụp ảnh không?"

"Sao phải nhớ họ?"

"Hừ." Cô chọc mặt anh, "Còn các nữ minh tinh nữa?"

"Không nhớ."

"Hừ!" Lý Minh Lan hừ to hơn, "Không phải anh có trí nhớ siêu phàm sao? Chụp một lần là khắc sâu vào trong đầu rồi."

"Đùa gì thế, ai thèm nhớ họ chứ."

"Họ trẻ trung xinh đẹp."

"Họ trẻ hay già thì liên quan gì đến anh?"

"Em thì liên quan gì đến anh?"

"Em là Lý Minh Lan, em có liên quan đến anh." Mạnh Trạch véo eo cô, mềm mại, lại vuốt lên trên, chỗ nào cũng mềm mại.

Mềm mại đến mức có thể nhỏ nước.

Anh lại nói: "Lý Minh Lan, đồ đầu heo."

Cô suýt thì đá anh.

Anh còn nói: "Đúng là đồ ngốc."

Cô thực sự đã đá anh một cái.

"Lý Minh Lan." Người thông minh sẽ cân nhắc được mất, ví dụ như anh, tuy có núi vàng núi bạc, nhưng lại ở trong tình trạng tâm thần tồi tệ.

Người bình thường đều biết phải tránh xa anh.

Cô thì hay rồi, đến đúng giờ đúng phút chỉ để nhắc anh uống thuốc.

Lý Minh Lan ngốc nghếch nhất thế gian mới là Lý Minh Lan của anh.

Mạnh Trạch nâng mặt cô lên, hôn sâu một cái: "Anh phê duyệt cho em đi miền Bắc rồi đấy."

*

Thôi Bội Di cử hai người phụ trách thị trường và bán hàng đến.

Lý Minh Lan đi thẳng đến miền Bắc để hội hợp với đồng nghiệp, sau đó đến khách sạn năm sao của Diêu Hi Tân.

Lúc này anh ta đang xử lý công việc ở thành phố khác, nên đã tránh được việc gặp mặt.

Ba ngày sau, Lý Minh Lan hoàn thành buổi đàm phán với nhóm, gọi điện đến số điện thoại hồi trung học.

Đầu bên kia nghe máy: "A lô?"

Giọng nói vui vẻ này, vẫn là Hùng Duyệt Hỉ.

Lý Minh Lan cũng cười: "Cô Hùng, lần trước đi vội, chưa được trò chuyện tử tế với cô."

Hùng Duyệt Hỉ ngạc nhiên: "Là cô Lý Minh Lan sao?"

"Là tôi, lâu rồi không gặp."

Rõ ràng hai người chỉ gặp nhau hai lần vào năm ngoái, nhưng Lý Minh Lan hẹn gặp Hùng Duyệt Hỉ, Hùng Duyệt Hỉ lập tức đồng ý.

Lý Minh Lan đến quán cà phê trước.

Hùng Duyệt Hỉ đến muộn mười phút.

Đầu năm nay, cô ấy sinh đôi, hiện đang nghỉ phép.

Long Chính Sơ phải đi làm, lo lắng không chăm sóc được vợ, nên đưa vợ về nhà bố mẹ.

Hùng Duyệt Hỉ được bố mẹ chồng chăm sóc chu đáo, khuôn mặt vẫn tròn trịa như xưa.

Cô ấy gặp Lý Minh Lan, ngại ngùng: "Tôi vẫn chưa bắt đầu luyện tập để giảm cân."

"Cô Hùng như vậy rất đáng yêu." Hồi đó khuôn mặt Lý Minh Lan cũng tròn như cái đĩa.

Hùng Duyệt Hỉ thấy đối diện chỉ có Lý Minh Lan thì hỏi: "Mạnh Trạch không đến sao?"

"Lần này tôi đến vì công việc, nghĩ mình và cô rất có duyên, nên hẹn cô ra nói chuyện."

“Đúng rồi, chúng ta rất có duyên.” Hùng Duyệt Hỉ liên tục gật đầu, “Số phận thật kỳ diệu, chúng ta dùng cùng một số điện thoại.”

“Thực ra chúng ta đã nói chuyện điện thoại mười mấy năm trước rồi.”

“Lúc đó cả hai đều không ngờ, còn có lúc sẽ gặp nhau.”

“Lần trước tôi đi vội quá, không kịp chào tạm biệt cô.”

“Không sao, tôi biết hai người đều rất bận.” Nhưng khi nhắc đến lần trước, Hùng Duyệt Hỉ tò mò nhìn bụng Lý Minh Lan.

Phẳng lì.

“Tôi mạo muội hỏi một câu, lần trước cô nói đứa con trong bụng cô… không phải…” Hùng Duyệt Hỉ không hỏi tiếp, quả thực là quá mạo muội.

Lý Minh Lan đáp lại một nụ cười: “Con của tôi là của anh ấy.”

Mắt Hùng Duyệt Hỉ mở to, rồi cười thành một đường thẳng: “Thật tốt quá, chúc mừng hai người, cũng coi như những người yêu nhau cuối cùng cũng nên vợ thành chồng, lần đầu tiên tôi nhận được điện thoại của ajjushi, là vì anh ấy muốn gọi cho bạn gái, vô tình ngẫu nhiên, nhưng tình bạn của chúng ta vẫn kéo dài đến bây giờ.”

“Nhưng đã nhiều năm trôi qua, vật đổi sao dời.” Lý Minh Lan cúi đầu, “Anh ấy là một người kiệm lời, không chịu tâm sự với tôi.”

“Ajjushi tuy miệng không nói lời hay, nhưng con người anh ấy tốt.” Hùng Duyệt Hỉ an ủi, “Vợ chồng chính là em bao dung anh, anh bao dung em, đâu có ai hoàn hảo, tôi có rất nhiều khuyết điểm, nhưng chồng tôi đều không để ý.”

“Ngoài ra, tôi và anh ấy đã có con, nếu sau này thằng bé muốn thi

công…” Lý Minh Lan quan sát Hùng Duyệt Hỉ, “Chuyện này…”

Hùng Duyệt Hỉ chợt hiểu ra: “Cô biết rồi?”

Trước khi đến, Lý Minh Lan không chắc Hùng Duyệt Hỉ có biết nội tình không, bây giờ thấy phản ứng của Hùng Duyệt Hỉ, Lý Minh Lan hiểu ra,: “Nhưng tôi giả vờ không biết.”

Hùng Duyệt Hỉ gật đầu: “Cô đừng nói với anh ấy, chuyện đã qua rồi, hơn nữa bản án phúc thẩm đã được thay đổi, anh ấy không sao rồi.”

“Tại sao lại thay đổi phán quyết? Điều tôi biết là anh ấy đã bị kết án.”

“Bởi vì…” Hùng Duyệt Hỉ khó xử, cô ấy đã hứa với Mạnh Trạch là sẽ giữ bí mật cho anh.

Nhưng nếu không nói rõ ràng, nếu Lý Minh Lan hiểu lầm Mạnh Trạch là tội phạm, thì có phải cũng rắc rối không?

Đang suy nghĩ miên man, Hùng Duyệt Hỉ đột nhiên nảy ra một ý hay.

Lúc đó cô ấy hứa là sẽ giữ kín.

Cô ấy không nói, nhưng cô ấy có thể vẽ ra mà!

*

Lúc đi miền Nam học đại học, Hùng Duyệt Hỉ đã chọn đại một số điện thoại.

Cô ấy rất thích số điện thoại của mình, vui thầm trong bụng.

Vì số điện thoại này mà cô ấy kết duyên với Mạnh Trạch, còn biết được câu chuyện lãng mạn giữa anh và bạn gái.

Hùng Duyệt Hỉ chúc phúc cho "ajjushi" và "bạn gái của ajjushi" sống hạnh phúc đến đầu bạc răng long.

Cứ mỗi dịp lễ tết cô ấy đều nhắn tin chúc phúc cho "ajjashi".

Anh không bao giờ trả lời.

Cô ấy vẫn làm như vậy.

Năm năm trước, Hùng Duyệt Hỉ hiếm hoi gọi điện cho Mạnh Trạch.

Đầu bên kia không nghe máy.

Cô ấy suýt nữa thì tưởng số điện thoại này đã đổi chủ, gọi lại vài lần nữa, đầu bên kia cuối cùng cũng nghe máy.

Cô ấy gọi: "Ajjushi, là ajjushi đúng không?"

"Ừm." Vẫn lạnh nhạt như cũ.

Hùng Duyệt Hỉ cười: "Lâu rồi không liên lạc, suýt nữa em tưởng anh không dùng số này nữa rồi."

"Có chuyện gì?"

Anh trở nên xa lạ, không còn giống chú của cô ấy nữa, cô ấy giải thích: "Em bị mất túi, điện thoại và ví đều không còn, em không đăng ký tên, có lẽ không tìm lại được số điện thoại đó, đây là số điện thoại mới của em, ajjushi, anh ghi lại nhé."

Anh không phản ứng.

Hùng Duyệt Hỉ: "Mấy ngày nay em đến phố Túy Mỹ tìm xem sao, nếu tìm lại được điện thoại, em sẽ dùng lại số cũ."

“Ở đâu?” Đến lúc này, giọng nói trầm thấp của Mạnh Trạch đột nhiên trở nên rõ ràng.

“Gì cơ?”

“Cô gặp trộm ở đâu?”

“Phố Túy Mỹ.”

“Cô là sinh viên mỹ thuật à?”

“Đúng vậy, em đã tốt nghiệp rồi, nhưng vẫn chưa tìm được việc làm.” Hùng Duyệt Hỉ nói thêm, “Em đã rải mười mấy cái CV rồi.”

“Cô thấy mặt tên trộm không?”

“Thấy.” Hùng Duyệt Hỉ tức giận, “Mặt mũi xấc xược, hai cái chân như hai cây sào, chạy mất dạng rồi.”

Anh lại không nói gì.

Hùng Duyệt Hỉ than thở: “Trong ví của em còn có con rùa nhỏ mà bố em vẽ cho em.”

“Cô vẽ lại mặt tên trộm, chúng ta cùng tìm.”

“Ý hay đấy.”

Hùng Duyệt Hỉ vẽ lại hình ảnh tên trộm, hẹn gặp Mạnh Trạch ở ngã tư phố Túy Mỹ.

Lần đầu tiên Hùng Duyệt Hỉ nhận được điện thoại của Mạnh Trạch, anh nói anh sắp bốn mươi tuổi rồi.

Cô ấy nhẩm tính, người mình sắp gặp là một ông chú bốn sáu bốn bảy tuổi… làm tròn lên là gần năm mươi tuổi rồi.

Cô ấy và anh đã kết bạn trên QQ, cô ấy gửi một bức ảnh tự chụp: "Nhớ mặt em nhé, em là Hùng Duyệt Hỉ."

Cô ấy đeo tai nghe, vừa nghe vừa hát: "Đói bụng rồi, đói bụng rồi…" Cô ấy nhìn thấy một người đàn ông trung niên mập mạp ở phía trước, cô ấy nhìn chằm chằm.

Người kia nhìn cô ấy một cái, đi thẳng qua.

Một bài hát kết thúc, phía sau có người gọi: "Có phải Hùng Duyệt Hỉ không?"

"Là tôi." Cô quay lại, lập tức ngây người, "Anh là ai vậy?"

"Là tôi."

"Ajjushi?" Cô làm điệu bộ nâng cằm lên.

Không phải là người trung niên sao? Khác với trong truyền thuyết quá, anh có ngũ quan nổi bật, khí chất xuất chúng, cô ấy vô cùng nghi ngờ rằng anh bằng tuổi mình.

Duyên phận giữa Hùng Duyệt Hỉ và "ajjushi" năm năm trước thực sự rất ngắn ngủi.

Hôm đó, hai người đi dọc phố Túy Mỹ hỏi từng cửa hàng.

Các chủ cửa hàng nhìn bức tranh, đều nói không có ấn tượng.

Hùng Duyệt Hỉ hơi xấu hổ: "Có lẽ em vẽ không giống." Dù sao thì cô ấy cũng không phải là người vẽ tranh hiện thực, ngược lại, cô ấy vẽ tranh biếm họa.

Cô ấy từ bỏ, sau khi chia tay với Mạnh Trạch, mười mấy ngày không liên lạc, sau đó, cô ấy đến phố Túy Mỹ và nghe được một tin sốc.

Mấy ngày trước, trên phố có một tên trộm bị đánh.

Chủ cửa hàng: "Bị đánh rất thê thảm, không biết có chết không nữa."

Chủ cửa hàng nhận ra cô ấy: "Ủa, người đánh người lúc trước không phải là người đàn ông đến cùng cô à?"

Hùng Duyệt Hỉ lại gọi điện cho Mạnh Trạch.

Anh không nghe máy nữa.

Cô ấy mới nhận ra chuyện không ổn.

Cô ấy hỏi thăm một vài chủ cửa hàng, mới hiểu rõ ngọn ngành.

Tên trộm lại ra tay trộm cắp, đúng lúc bị Mạnh Trạch bắt gặp.

Mạnh Trạch lập tức đuổi theo.

Tên trộm chạy được vài bước đã bị bắt.

Hai người nói chuyện gì đấy, Mạnh Trạch bắt được người liền đánh.

Chủ cửa hàng thứ nhất nói: "Vẫn là mấy anh em chúng tôi sợ gây ra án mạng nên mới đi ngăn cản anh ta."

Chủ cửa hàng thứ hai nói: "Tên trộm này thực sự liều mạng, khi chạy trốn, hắn đã đụng phải một cụ già trên bậc thềm, nếu không phải chàng trai đuổi theo tên trộm đã đỡ cụ già lên, thì cụ già cũng đã… qua đời rồi."

Chủ cửa hàng thứ ba nói: "Đúng rồi, họ đã nói chuyện với nhau trước, tôi thấy là tên trộm ra tay trước."

Chủ cửa hàng thứ hai nói: "Chàng trai kia sức khỏe tốt, không phân biệt nặng nhẹ, hy vọng rằng sẽ được phán quyết là tự vệ chính đáng."

Vụ án này không rầm rộ, cư dân mạng thảo luận rất ít.

Có một chủ cửa hàng là nhân chứng đã đến tòa án.

Anh ta nói, phiên tòa sơ thẩm phán quyết là tự vệ quá mức.

Tim Hùng Duyệt Hỉ lạnh buốt.

Số điện thoại đó đã trở thành nỗi ám ảnh của cô ấy.

Lúc đó cô ấy đã dùng một số khác, nhưng cô ấy vẫn luôn tìm kiếm trong kho số điện thoại, nửa năm sau, số điện thoại bị tên trộm lấy đi đã quay trở lại kho số điện thoại, cô ấy đổi lại số điện thoại cũ.

Cô ấy đã đăng ký tên, cô ấy sẽ không bao giờ đổi số điện thoại nữa.

Hùng Duyệt Hỉ vẫn gửi tin nhắn cho Mạnh Trạch vào mỗi dịp lễ tết.

Cô ấy biết, anh sẽ không trả lời.

Hai năm sau, phiên tòa phúc thẩm phán quyết là tự vệ chính đáng.

Cô ấy lại gọi điện cho Mạnh Trạch.

Anh nghe máy.

Tảng đá trong lòng cô ấy cuối cùng cũng được gỡ bỏ.

Cũng chính là sau khi gặp Mạnh Trạch, Hùng Duyệt Hỉ đã gặp Long Chính Sơ, nên mới nên duyên vợ chồng.

*

Hùng Duyệt Hỉ đến cửa hàng văn phòng phẩm bên kia mua giấy và bút, quay lại quán cà phê, vẽ một khung truyện tranh bốn ô.

Cô ấy đưa bản phác thảo truyện tranh cho Lý Minh Lan: "Diễn biến vụ án tôi cũng chỉ nghe được từ người khác, nhưng các chủ cửa hàng đều nói tên trộm đáng chết, tôi nghĩ ajjushi nhất định là người tốt."

Lý Minh Lan cảm thấy lòng bàn tay lại đổ mồ hôi: "Chồng cô là luật sư đúng không?"

"Đúng vậy, chồng tôi không phụ trách vụ án của anh ấy, vụ án này không được xét xử công khai, chồng tôi cũng không tìm thấy hồ sơ." Về phần Long Chính Sơ phụ trách vụ án nào thì Hùng Duyệt Hỉ không nói.

*

Cơm ngày ba bữa của Mạnh Trạch được khách sạn giao đến đúng giờ.

Anh không thể chịu được ánh nắng gay gắt của tháng Bảy, nhìn cảnh vật trong sân vườn qua cửa kính.

Thiếu một người, căn nhà trở nên trống trải.

Không còn người phụ nữ nhảy từ vườn hoa xuống hồ, rồi từ hồ lại nhảy trở lại bên cạnh anh.

Mạnh Trạch dựa lưng vào ghế dài, nhắm mắt nghỉ ngơi, chìm vào giấc ngủ ngắn.

Mơ thấy tuổi mười tám của anh và Lý Minh Lan.

Anh đứng trong bếp.

Cô đứng ngoài vẽ một bức tranh chân dung cho anh.

Anh biết, trong tranh của cô, anh đứng sừng sững, ngạo nghễ thiên hạ.

Đáng tiếc, bức tranh của anh đã bị mất.

Có một kẻ đáng ghét, đáng khinh đã lấy cắp bức tranh của anh.

*

Năm đó Mạnh Trạch ba mươi mốt tuổi.

Anh có thể nói là sa cơ lỡ vận, cũng có thể nói là bông hoa nở rộ.

Anh mua một căn biệt thự, nhưng vẫn chưa trang trí, anh vẫn ở nhà của ông ngoại.

Thỉnh thoảng có người gọi điện cho anh.

Anh không nghe máy số lạ.

Một ngày nọ, có người kiên trì gọi cho anh bốn năm cuộc.

Anh định chặn số điện thoại này, nhưng lại có linh cảm kỳ lạ, vẫn nghe máy.

"Ajjushi, là ajjushi đúng không?"

Chỉ có một người gọi anh như vậy, anh "Ừm" một tiếng.

Người này là Hùng Duyệt Hỉ, người phụ nữ không biết mệt mỏi nhắn tin chúc mừng cho anh.

Hai người chưa từng gặp mặt.

Mạnh Trạch không để ý đến cô ấy.

Vì cô ấy đã đánh mất số điện thoại cũ của Lý Minh Lan, nên anh không cần liên lạc với Hùng Duyệt Hỉ nữa.

Hùng Duyệt Hỉ đột nhiên nhắc đến "phố Túy Mỹ".

Ba chữ này như một lệnh giết người, bắn vào đầu Mạnh Trạch.

May mắn thay, Hùng Duyệt Hỉ là sinh viên mỹ thuật.

Mạnh Trạch chỉ cần nhìn bức tranh của cô ấy là biết, tên trộm này chính là người anh muốn tìm.

Mạnh Trạch hàng ngày đến phố Túy Mỹ, anh thuê khách sạn ở ngã tư phố Túy Mỹ.

Anh hoạt động trên phố này suốt ngày.

Tên trộm chắc hẳn rất quen thuộc với con phố này, nhiều năm sau vẫn còn gây án ở đây.

Mạnh Trạch cuối cùng cũng đợi được rồi.

Anh nhìn thấy tên trộm từ xa, lập tức đuổi theo.

Tên trộm là kẻ xấu xa, thấy có một người đi khập khiễng trên bậc thềm, lập tức kéo người đó lại, dùng người đó làm vật cản đường.

Mạnh Trạch kịp thời đỡ người đó lên, rồi lại đuổi theo.

Tên trộm không chạy được, không trốn được, bị Mạnh Trạch túm lấy.

Mạnh Trạch hung hăng kéo người đến trước mặt mình, hỏi: "Sao lại

ăn cắp tranh?”

“Gì cơ?” Tên trộm thở hổn hển.

“Mày ăn cắp tranh của tao.” Mạnh Trạch thì thầm vào tai tên trộm.

“Tranh gì?” Trong áo khoác của tên trộm có giấu dao, hắn ta chậm rãi nói, thấy Mạnh Trạch dường như đang chăm chú nghe, hắn ta chỉ ra ngoài, “Tôi không ăn cắp tranh, tôi chỉ lấy ví, anh đang nói đến một con rùa nhỏ xấu xí…”.

Mạnh Trạch không cho tên trộm cơ hội nói chuyện nữa, nắm đấm đã tung ra.

Đồ khốn mà cũng dám bình luận về tranh của Lý Minh Lan?

Tên trộm đáng chết.

Tên trộm đã lấy đi bức tranh chân dung do Lý Minh Lan vẽ.

Vì anh đánh mất bức tranh, nên lại bị cô trừ điểm.

Xung quanh có tiếng nói, những tiếng nói này không truyền vào tai Mạnh Trạch, dù có truyền vào, cũng không thể thành lời.

Mạnh Trạch lạnh lùng nhìn chằm chằm tên trộm, anh biết, bức tranh đã không thể tìm lại được nữa.

Giống như Lý Minh Lan đã đi rồi.

Mạnh Trạch túm lấy cổ áo tên trộm: “Mày còn có lời trăn trối nào không? Nói ngay đi.”

Có người đến kéo anh.

Anh giật mạnh ra.

Một người không kéo được, lại thêm hai ba người, họ nhất định phải cứu kẻ gây tội - tên trộm.

Không chỉ ba người, trước mặt xuất hiện rất nhiều tay, chặn trước mặt anh.

Lại càng nhiều tay hơn nữa kéo tên trộm đi xa.

"Sắp gây ra án mạng rồi." Có người gọi.

"Gây ra án mạng sẽ phiền phức." Lại có người gọi.

Cuối cùng, những âm thanh này kết hợp lại thành lời nói giúp Mạnh Trạch bình tĩnh lại.

Không thể gây ra án mạng, nếu không Lý Minh Lan sẽ càng không thèm để ý đến anh.

Anh thả lỏng nắm đấm.

Từ xa đến gần, vài chiếc xe phát ra tiếng còi khác nhau.

Nhân viên y tế trên xe cứu thương dùng cáng khiêng tên trộm đi, vải trắng nhuốm đầy máu.

Mạnh Trạch nở một nụ cười mỉa mai, đi đến trước cáng, cúi đầu xuống: "Là Lý Minh Lan đã cứu mày."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 114

Lý Minh Lan không đi cùng mọi người trong đoàn.

Cô ngồi một mình ở sân bay, xem lại truyện tranh mà Hùng Duyệt Hỉ vẽ.

Phong cách vẽ khá quen thuộc.

Hóa ra nhân vật nam trong truyện tranh trước đây chính là lấy Mạnh Trạch làm nguyên mẫu.

Từ góc nhìn của người ngoài, khoảng thời gian hai năm giữa phiên tòa sơ thẩm và phúc thẩm có thể tóm gọn trong một câu.

Là người trong cuộc, Mạnh Trạch chắc hẳn đã trải qua những ngày tháng như năm dài đằng đẵng, nhưng anh chắc chắn đã cố gắng chịu đựng, không để lộ chút yếu đuối nào trước mặt người khác.

Anh mới là đồ đầu heo.

Lý Minh Lan gửi cho "đầu heo" một chuông báo thức nhắc nhở uống thuốc đúng giờ, đồng thời nói với anh: [Em bay chuyến trưa về.]

Cô lật ngược điện thoại lại.

Không gian sân bay rộng lớn, không ai có thể nghe được tâm sự của cô lúc này.

Cô gửi thông tin chuyến bay cho con trai: [Chiều đến sân bay đón mẹ nhé.]

*

Lý Minh Lan đến sân bay, ôm con trai đến đón.

Lên xe, cô kể với Lý Thâm về vụ án năm năm trước, cô nói: "Hồi trung học, anh ấy là người bình tĩnh và kiềm chế nhất, nếu biết…"

Nếu biết thì cô đã không lừa anh nói con mất rồi.

Trên con đường cao tốc trở về, ánh mặt trời chói chang làm cho cả thế giới sáng lên.

Đầu cô hướng ra ngoài cửa xe, nhìn về phía khu biệt thự: "Cô Tiểu Hùng nói, ajjushi là người tốt đấy."

Lý Minh Lan mười tám tuổi mắt cao hơn đầu, sao lại để tâm đến người thường, người cô để ý nhất định phải là người xuất chúng.

"Năm năm trước, phiên tòa sơ thẩm kết án, ba năm trước, anh ấy được phiên tòa phúc thẩm tha bổng, cùng năm đó, anh ấy đoạt giải thưởng nhiếp ảnh."

Lý Minh Lan cười: "Anh ấy sinh ra là để được người ta ngưỡng mộ."

"Có lẽ vì ông ấy không phải là người của công chúng, đoạt giải thưởng rồi, cũng không ai truy tìm quá khứ của ông ấy." Lý Thâm nói, "Thông tin của ông ấy trên mạng rất ít, ông ấy rất kín đáo, hầu như không tham gia bất kỳ hoạt động công khai nào."

"Hồi học lớp 12 anh ấy cũng không hòa đồng."

"Chỉ có hai người công khai kể về mối quan hệ với ông ấy, một người tên Ngô Lâm Viễn, là một nhiếp ảnh gia, mối quan hệ với ông ấy có lẽ giống như thầy trò, một người tên Quan Dục, là một họa sĩ, trong một dự án chuẩn bị triển lãm tranh đã đề cập đến việc có tình

bạn lâu năm với ông ấy. Ngô Lâm Viễn hơn sáu mươi tuổi rồi, năm nay xuất hiện rất ít, trang cá nhân của Quan Dục đã ngừng cập nhật nhiều năm."

"Ngô Lâm Viễn… Quan Dục… không quen." Lý Minh Lan suy nghĩ, "Năm đó anh ấy bị bắt vì càn quét mại dâm, người mẹ liên lạc được nghe nói là anh trai anh ấy, mẹ cũng không biết người đó là ai nữa."

"Từ năm năm trước đến nay, dấu vết cuộc sống của ông ấy đều có thể tìm ra." Lý Thâm nói, "Quan trọng là khoảng thời gian từ hai mươi tư tuổi đến ba mươi tuổi của ông ấy."

"Hiểu rồi, mẹ về sẽ hỏi anh ấy." Lý Minh Lan cười, "Thâm, con vất vả rồi."

*

Lý Minh Lan đã đánh giá quá cao, hoặc là, cô đã đánh giá thấp Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch làm sao dễ dàng bị hỏi cung được.

Cô hỏi về bạn bè của anh.

Anh nói: "Không có bạn bè, Lý Minh Lan, chỉ có em thôi, nếu em dám đi, anh sẽ không khách khí với em."

Cô lại không thể trực tiếp nói ra tên Ngô Lâm Viễn và Quan Dục, tránh đánh rắn động cỏ.

Tóm lại, cô đã hiểu rồi, cô không phải là người làm Sherlock Holmes.

Cô chỉ có thể cho rằng Mạnh Trạch là người tốt.

Nếu sau này cô lại bị anh lừa, vậy thì mẹ của cảnh sát Lưu, Hùng Duyệt Hỉ đều nằm trong đội ngũ bị lừa.

Ít nhất, Lý Minh Lan cảm thấy thoải mái hơn.

Lý Thâm nói: "Còn nhiều thời gian, cứ bình tĩnh đã."

Thời gian trôi qua đến tháng Tám.

Thấy Lý Thâm không có ý định học lại, Lý Húc Bân đầu hàng, không còn thúc giục chuyện thi đại học nữa.

Nếu thời tiết có thể mát mẻ hơn một chút, Lý Minh Lan cảm thấy cuộc sống nhàn nhã như vậy cũng không tệ.

Thôi Bội Di đột nhiên liên lạc với Lý Minh Lan.

Nhà họ Thôi xảy ra chuyện, ông nội Thôi đột ngột mắc bệnh, Thôi Bội Di phải lập tức đáp máy bay về nước.

Cô ấy không yên tâm giao quyền sinh sát của công ty cho nhóm vận hành, nên cầu cứu Lý Minh Lan: "Minh Lan, chỉ có cậu là người tớ tin tưởng nhất."

Lý Minh Lan không chút do dự: "Tớ mua vé máy bay nhanh nhất về, cậu cứ yên tâm chăm sóc ông nội cho tốt."

Cộng sự tốt nhất, không cần phải cảm ơn, Thôi Bội Di nói: "Đợi tớ quay lại sẽ lì xì cậu thật to."

Mạnh Trạch biết được tin này, không vui: "Em định ra nước ngoài à?"

"Đúng vậy." Lý Minh Lan ngồi thoải mái, "Đồng nghiệp của em có việc nhà, nhiều năm nay, em và cô ấy luôn để một người ở công ty."

Anh nhảy lên ghế sofa, đứng bên cạnh cô: "Em ra ngoài là không quay lại nữa à?"

Cô đã quen với sự bất ngờ của anh: "Xong việc thì về."

"Bao giờ xong việc?"

"Ông nội cô ấy bị bệnh." Lý Minh Lan chắp tay lại, "Chúc ông nội mau chóng bình phục."

"Anh không tin."

"Kệ anh."

Mạnh Trạch ngồi xếp bằng: "Lý Minh Lan, em ra ngoài là không quay lại nữa."

"Con trai em ở đây."

"Em là cô của nó, Lý Minh Lan lòng lang dạ sói."

Cô đạp lên đầu gối anh: "Anh đừng đổ thừa cho người khác."

"Em hứa mà không giữ lời." Mỗi lần đều là cô bỏ anh lại, chỉ còn lại anh ở nguyên một chỗ, cô luôn là người mạnh mẽ, "Lý Minh Lan, em định ở nước ngoài mãi à?"

Cô cười, tay với lên đầu anh: "Không phải em đang đàm phán công việc trong nước sao?"

Thôi Bội Di và Lý Minh Lan từng muốn thâm nhập thị trường trong nước, nhưng đều bị những lý do khác nhau làm gián đoạn.

Năm đó, cô trốn sang nước ngoài, sau đó cô trốn ở nước ngoài, dần dần, cô đã quên mất rằng ban đầu cô định học xong sẽ về nước ngay.

Cô từng ghét nhất là đất khách quê người xa lạ.

“Hay là em mua nhà ở trong nước nhỉ, như vậy em không cần ở nhà anh chị nữa, cũng có chỗ ở ổn định.” Lý Minh Lan tự vỗ tay khen mình, “Sao em không nghĩ đến việc mua nhà sớm hơn chứ? Đến giờ em vẫn không có nhà cửa xe cộ ở trong nước.”

“Lý Minh Lan, em tự mua đi, đừng nghĩ anh sẽ trả tiền cho em, em không trả tiền, em sẽ không có cảm giác thuộc về, chắc chắn lại thoải mái đi du lịch khắp nơi mà không quay lại.”

Cô giả vờ không nghe thấy.

Mạnh Trạch lại nói: “Để lại tiền ở đây, để lại cho em chút kỷ niệm.”

Cô liếc anh một cái.

Cô rõ ràng đã để lại hai kỷ niệm lớn nhất ở đây.

*

Chỉ cần để lại chút kỷ niệm, Lý Minh Lan cảm thấy mua một căn hộ nhỏ, như vậy khi cô về nước sẽ có chỗ ở là được rồi.

Mạnh Trạch hỏi: “Sao không mua căn lớn hơn?”

“Không đủ tiền!”

Anh không nói gì.

Càng nhanh càng tốt.

Hôm đó Lý Minh Lan xem một vài dự án, hôm sau đi đến văn phòng bất động sản với Mạnh Trạch.

Cô thích một căn hộ nhỏ có thiết kế đơn giản, đã hoàn thiện.

Mọi mặt đều rất phù hợp, chỉ là diện tích hơi nhỏ.

Nhân viên bán hàng giới thiệu một loại hình rộng rãi hơn.

Lý Minh Lan khéo léo nói: "Tổng giá không phù hợp."

Nhân viên bán hàng: "Chị ơi, chị muốn thanh toán một lần, nhưng với năng lực kinh tế của chị, hoàn toàn có thể vay thế chấp."

"Phiền phức." Công việc của Lý Minh Lan không ở trong nước, thời gian vay vốn dài, chi bằng thanh toán một lần tiện lợi hơn.

Nhân viên bán hàng so sánh hai loại hình: "Chị ơi, em giới thiệu không sai đâu, loại hình rộng rãi này có hiệu quả sử dụng cao hơn, không lãng phí không gian."

Vấn đề là, thẻ ngân hàng của Lý Minh Lan không có nhiều tiền mặt như vậy, cô nhướn mày nhìn Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch lạnh lùng nói: "Đừng mong anh trả tiền cho em dù chỉ một xu."

Lý Minh Lan liếc anh một cái: "Không cần."

"Đàn ông nghèo như vậy thì đừng vào văn phòng bất động sản này nữa." Không biết từ bao giờ, có một người đàn ông mặc vest kẻ sọc bước vào.

Anh ta đứng bên cạnh mô hình, liếc mắt nhìn Mạnh Trạch.

Ngoại hình đẹp trai, quần áo giày dép chắc chắn là do phụ nữ mua.

Vest kẻ sọc đánh giá Lý Minh Lan từ trên xuống dưới.

Vạt áo sơ mi trắng của cô được thắt nút, tôn lên vòng eo thon thả, dù quần jean hơi rộng, nhưng vest kẻ sọc đã nhìn thấy rất nhiều

người, có thể nhìn ra sự đầy đặn dưới vòng eo.

Phụ nữ đẹp là để được nuôi dưỡng, chứ không phải tự mình dẫn theo một tên bồ nhí.

Vest kẻ sọc: "Cô ơi, nếu người đàn ông này không mua nổi căn hộ nhỏ, cô có thể chọn một căn khác mua được chứ."

Lý Húc Bân lái xe hàng triệu tệ.

Vu Ly cảm thấy, đi làm không nên phô trương, nên mua một chiếc xe gia đình thông thường.

Vest kẻ sọc nhìn thấy Lý Minh Lan xuống từ chiếc xe đỏ bình thường đó.

Anh ta biết ngay, người phụ nữ xinh đẹp này có sự phù phiếm thích thể hiện.

Gia cảnh bình thường, mua một căn hộ nhỏ còn phải mặc cả, lại còn nuôi một tên bồ nhí ăn không ngồi rồi.

Tên bồ nhí cứ động chút là lại đào mỏ cô.

Vest kẻ sọc thương hại, thấy không đáng cho cô: "Đương nhiên, cô có khí chất tao nhã, ở căn hộ nhỏ là phí phạm rồi."

Anh ta chỉ vào một mô hình khác: "Hay là sang đây chọn một căn hộ rộng rãi hơn."

Mạnh Trạch lúc nãy lặng lẽ đi theo sau Lý Minh Lan.

Lúc này, anh khẽ cong khóe môi, đứng trước mặt Lý Minh Lan, dùng thân hình lạnh lùng của mình che đi ánh mắt của vest kẻ sọc hướng về Lý Minh Lan.

Những người tình nhỏ, vì anh không ở bên cạnh cô nên anh không so đo làm gì.

Nhưng có người dám nhảy múa trước mặt anh, thì chính là tự tìm cái chết.

Lý Minh Lan thò đầu ra từ phía sau anh.

Cô dỗ dành Mạnh Trạch, suýt nữa thì quên mất đây là một kẻ nguy hiểm.

Mạnh Trạch lạnh lùng nhìn vest kẻ sọc, từ từ vén tay áo lên.

Lý Minh Lan giữ tay anh lại, từ từ thả tay áo anh xuống.

Hồi đó, Mạnh Trạch không có tiền, quần áo hơi nghèo nàn, nhưng đó cũng là chàng trai rực rỡ nhất trong lòng cô, hơn nữa, anh bây giờ đã thành công, làm gì đến lượt loại tiểu nhân này sỉ nhục anh.

Cô cười với Mạnh Trạch: "Căn biệt thự của anh em thấy rộng quá, ba tầng lầu, đều khoảng năm sáu trăm mét vuông, hoặc là hơn nữa, chỉ có hai người chúng ta ở, nói chuyện có tiếng vang, em muốn mua một căn nhỏ nhỏ, như vậy quay người lại là có thể chạm vào người nhau."

Tóc mái của cô đã dài ra, không cắt đi, mà là chải sang hai bên, lại có xu hướng rẽ ngôi giữa.

Anh đưa tay vuốt tóc mái cô: "Em không nói sớm, anh tưởng em không có tiền mua căn lớn."

"Không đủ tiền, anh cho em vay đi, tính lãi." Cô giơ ngón út ra, "Nhất định sẽ trả."

Anh và cô móc ngoéo: "Lý Minh Lan, em nhất định phải quay lại, nếu không anh sẽ không tha cho em."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 115

Lý Minh Lan bay đi ngay ngày hôm sau.

Thôi Bội Di không liên lạc, đợi đến khi có tin tức, cô ấy gửi đến một thông báo gây sốc - cô ấy sắp kết hôn với Diêu Hi Tân.

Lý Minh Lan đột nhiên không nhận ra hai chữ "kết hôn", nhìn bên trái rồi bên phải, cô cũng không gửi dấu hỏi nữa mà trực tiếp gọi điện: "Không phải cậu nói, giữa cậu và Diêu Hi Tân là tình bạn thuần khiết vượt qua giới tính sao?"

Thôi Bội Di cười ha ha: "Người lớn chỉ cần hai nhà họ Thôi và Diêu kết hôn là được, những người phụ nữ chưa kết hôn hiện tại chỉ còn tớ và Thôi Viện, Diêu Hi Tân ghét Thôi Viện, tớ chỉ có thể hy sinh bản thân."

"Sự hy sinh của cậu quá lớn."

"Tuy Thôi Viện rất mạnh mẽ, gây áp lực lên Diêu Hi Tân, nhưng nhà họ Thôi đang xuống dốc, kết hôn với nhà họ Diêu là giúp nhà Thôi, tớ và Diêu Hi Tân hiểu nhau đủ rồi, là đối tác tốt cùng giúp đỡ lẫn nhau."

Thôi Bội Di đã có vài người bạn trai ở nước ngoài, cô ấy chỉ yêu đương, Lý Minh Lan vẫn nhớ: "Cậu không phải là người theo chủ nghĩa độc thân sao?"

"Tớ chống đối bố mẹ, nhưng từ nhỏ tớ đã lớn lên bên cạnh ông nội, tớ muốn an ủi ông nội, để ông trải qua những khoảnh khắc tuyệt vời cuối cùng, tớ và Diêu Hi Tân đã bàn bạc rồi, sau này nếu sống

không được thì ly hôn, hoặc nếu anh ấy có đối tượng kết hôn thích hợp, tớ sẽ tự nguyện rút lui." Thôi Bội Di không coi trọng hôn nhân, nhưng lại nói: "Minh Lan, việc thiết kế váy cưới tớ giao cho cậu nhé."

Hôn nhân vì lợi ích tương lai khó đoán, nhưng Lý Minh Lan nói: "Bội Di, cậu nhất định là cô dâu xinh đẹp nhất."

*

Khi thiết kế váy cưới, Lý Minh Lan nhớ đến lời hẹn ước năm xưa với Lôi Dư Âu, không biết bao nhiêu năm qua rồi, Lôi Dư Âu có tìm được đối tượng kết hôn thích hợp chưa.

Cô và Lôi Dư Âu đã rất lâu không liên lạc, Instagram của Lôi Dư Âu đã một năm không cập nhật.

Thôi Bội Di không có mặt, việc tổ chức tiệc chiêu đãi rơi vào tay Lý Minh Lan, vì vậy mới có cơ hội gặp Lôi Dư Âu.

Lý Minh Lan thấy trên ngón áp út của anh ta đeo nhẫn cưới, hơi ngạc nhiên: "Anh Lôi kết hôn khi nào vậy? Có phải vì lúc đó tôi không có mặt, nên không tìm tôi thiết kế váy cưới không?"

Lôi Dư Âu: "Đã hai năm rồi, lúc đó chỉ là hai gia đình ăn cơm với nhau."

Cô lắc chiếc đồng hồ đôi trên cổ tay: "Cái gì cần thì phải cho, giá bao nhiêu, anh nói đi."

"Chiếc đồng hồ của cô lúc đó đã thanh toán rồi."

Lý Minh Lan không hiểu: "Khi nào cơ?"

"Cô còn chưa biết sao, tôi tưởng…" Lôi Dư Âu cười, "Là sau khi nhận đủ tiền tôi mới bắt đầu làm cặp đồng hồ đôi này."

“Ai trả tiền?”

“Người đeo đồng hồ nam.” Gặp ma hả trời? “Làm sao anh Lôi biết tôi tặng đồng hồ cho ai vậy?”

Lúc đó Lôi Dư Âu tưởng đây là trò vui của các cặp đôi, đàng trai bí mật trả tiền, đàng gái công khai trả tiền, chắc hẳn hai người đã cãi nhau.

Không ngờ, đàng gái đến giờ vẫn không biết.

Đồng hồ đôi có thể đeo nhiều năm như vậy, có thể thấy tình cảm giữa hai người rất ổn định, sao đàn trai lại lúng túng, không chịu thành thật thú nhận sự hi sinh của anh ta với đàng gái? Giờ thì Lôi Dư Âu không đồng tình.

Lôi Dư Âu: “Thời điểm cô tìm tôi làm đồng hồ, tôi rất bận, thực sự không có thời gian, tình cờ, tôi kể chuyện này với một người bạn thân, không ngờ, bạn thân của người bạn này lại chính là bạn trai của cô.”

Cô nghe mà tim đập thình thịch: “Mạo muội hỏi một chút, bạn thân của anh Lôi là ai?”

Lôi Dư Âu: “Cậu ấy tên Quan Dục, bạn trai cô cũng là bạn thân của Quan Dục.”

Lý Minh Lan không biết nụ cười của mình lúc này có hơi cứng nhắc hay không.

“Bạn trai cô nghe nói cô muốn làm đồng hồ đôi, nên vội vàng trả tiền, đương nhiên, tôi không phải vì tiền.” Lôi Dư Âu dừng lại một chút, “Tôi nghe Quan Dục kể chuyện tình cảm của cô và bạn trai, mới thay đổi ý định.”

“Anh ấy nói thế nào?”

“Nói cô đang giận, nếu biết chiếc đồng hồ này là anh ấy mua cho cô thì chắc chắn cô sẽ không vui, nên tôi đã bịa đặt một lý do, để cô dùng váy cưới bù lại.” Lôi Dư Âu lại nói, “Cuối năm ngoái hoặc đầu năm nay, đồng hồ nam bị mất, tôi lại làm một chiếc, đương nhiên chỉ là vẻ ngoài giống nhau, không thể gọi là đồng hồ đôi nữa.”

Nụ cười của Lý Minh Lan duy trì đến khi tiệc tối kết thúc.

Cô về nhà, che mặt lại, đến bồn rửa mặt tẩy trang.

Tẩy sạch mọi màu sắc trang điểm, cô lộ ra khuôn mặt trắng nõn, cô nghiêng người đến trước gương, quan sát bản thân.

Không phải mười tám tuổi nữa rồi.

Lý Minh Lan cúi đầu, mở vòi nước, múc nước rửa mặt.

Nước chảy dọc theo mái tóc, khóe mắt.

Cô lại nhìn đồng hồ đôi, mắng: “Tên khốn Mạnh Trạch.”

Anh tưởng cô đã thay lòng đổi dạ sao, đặt làm đồng hồ đôi với người khác.

Khi Mạnh Trạch liên lạc với Lôi Dư Âu, nhất định đang chửi kẻ thứ ba, giống như năm xưa anh khinh thường Diêu Hi Tân.

Nhưng anh vẫn sẽ mở đường cho cô và “kẻ thứ ba”, dù anh nói đứa con trong bụng cô là “con hoang”, anh vẫn chạy ra ngoài mua bánh củ cải vào nửa đêm.

Cô vỗ những giọt nước trên mặt, chụp ảnh tự sướng trước gương, gửi cho anh: [Có phải em rất xinh đẹp không?]

Mạnh Trạch gửi biểu tượng cảm xúc con heo gật đầu: [Anh đã làm

xong bản thiết kế chỉnh sửa căn hộ cho em.] Anh vẫn giữ phong cách cá nhân của mình, gần giống với căn biệt thự của anh.

Lý Minh Lan: [Đừng mong em trả tiền dù chỉ một xu.]

Mạnh Trạch: [Anh nuôi em cả đời.]

Cô dùng tay che mặt đồng hồ lại.

Không biết chiếc đồng hồ mà Lôi Dư Âu làm mới bị Mạnh Trạch giấu ở đâu rồi.

Năm đó Mạnh Trạch nói, anh sẽ mua cho cô chiếc đồng hồ trị giá bảy con số, anh đã làm được.

Chiếc đồng hồ của cô và con trai là do Mạnh Trạch mua.

Hóa ra cả gia đình ba người họ đã liên hệ với nhau từ nhiều năm trước.

Tính toán thời gian, năm đó anh mua đồng hồ đôi cho mẹ con họ, ngay sau đó vì "tự vệ quá mức" mà vào tù.

*

Lý Thâm đã nhắc đến, trong vòng giao du của Mạnh Trạch có một người tên Quan Dục.

Lôi Dư Âu cũng nhắc đến "Quan Dục", có thể thấy Quan Dục và Mạnh Trạch có quan hệ rất thân thiết.

Trên mạng có ảnh Quan Dục để tóc dài.

Lý Minh Lan thấy quen quen, nhưng thiết kế thời trang cũng liên quan đến nghệ thuật, cô nghĩ, có lẽ đã gặp ở vài dịp nào đó, chỉ là cô không có ấn tượng sâu sắc.

Hoạt động mới nhất của Quan Dục là sắp tổ chức triển lãm tranh ở Florence, Ý.

Thôi Bội Di và Diêu Hi Tân nhanh chóng đăng ký kết hôn, nhà họ Diêu nói cần vài tháng để chuẩn bị đám cưới.

Đợi đến khi ông Thôi bình phục, Thôi Bội Di lại trở về công ty: "Suốt ngày nghe bà con họ hàng nói này nói nọ, tớ không chịu nổi nữa rồi."

Lý Minh Lan: "Cô dâu không đi hưởng tuần trăng mật với chú rể à?"

"Bọn tớ chia tay ngay khi ra khỏi Cục Dân chính." Thôi Bội Di cười sảng khoái.

Lý Minh Lan không muốn can thiệp vào chuyện hôn nhân của bạn bè: "Cậu về là tốt rồi, tuần sau tớ đi Ý."

"Đi làm gì?"

"Đi chơi trò Sherlock Holmes."

*

Năm ngoái Lý Minh Lan du lịch châu Âu đã đến Florence, lúc đó là đi chơi.

Lần này cô đi thẳng đến điểm đến - phòng trưng bày.

Tác phẩm của Quan Dục được chia thành nhiều khu vực theo năm.

Phong cách hội họa của anh ta có một giai đoạn chuyển đổi rõ ràng, thời trẻ, nét vẽ của anh ta tinh tế, đến giai đoạn sau đột nhiên chuyển sang phong cách phóng khoáng.

Lý Minh Lan xem tranh của anh ta, cảm thấy tính cách của người này có sự điên cuồng, dường như ít khi bình tĩnh, hoặc là, sự bình tĩnh thời trẻ chỉ là vẻ ngoài.

Nhưng không thể phủ nhận, kỹ thuật vẽ của anh ta là hàng đầu.

Lý Minh Lan đi từ góc đông nam tầng một đến góc tây bắc, quay người định lên lầu, đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó, cô ngước mắt nhìn lên, toàn thân cứng đờ tại chỗ.

Tác phẩm dự thi tuyển sinh đạt điểm cao của cô năm lớp 12.

Nhưng thi đại học cô bị đau bụng, điểm văn hóa không đạt yêu cầu, anh trai liên lạc với bậc thầy phác họa, muốn giám định lại.

Nhưng tranh đã bị mất.

Anh trai trách móc trường học không bảo quản tốt.

Lý Minh Lan cũng hối hận, kết cục của người trong tranh là không biết bị vứt ở đâu, Mạnh Trạch của cô cứ thế bị vứt vào thùng rác.

Thời gian trôi qua, cô dần quên đi chuyện này.

Lý Minh Lan không ngờ, quãng đời còn lại, mình lại có thể nhìn thấy Mạnh Trạch của năm đó.

Đồng phục màu xanh dương và trắng trên tranh vẫn còn mới tinh, anh hơi nhắm mắt, nhìn xuống chúng sinh.

Mạnh Trạch năm đó thực sự rất tự tin.

Nhưng tại sao bức tranh này lại ở đây?

Cô chạy đến liên lạc với nhân viên.

Nhân viên nói, họa sĩ này chỉ đến vào buổi sáng, trưa là đi rồi.

Lý Minh Lan chờ đợi.

Khi cô đi ra khỏi phòng tranh, cô đột nhiên nhớ đến Quan Dục, anh ta là người đầu tóc ngắn mà cô gặp ở kỳ thi tuyển sinh vào trường mỹ thuật.

*

Khi Quan Dục để tóc ngắn, trông anh ta khá mạnh mẽ.

Một khi để tóc dài, khí chất thay đổi, nụ cười cong môi có vẻ thâm hiểm, anh ta tùy tiện buộc tóc lại: "Chào."

Hai người gặp lại nhau dưới ánh nắng rạng rỡ.

Lý Minh Lan cười gượng: "Tôi suýt nữa thì không đợi được anh."

Cô đã đợi ba buổi sáng.

Anh ta đến muộn.

"Ý rất đẹp, tôi đi đây đi đó, tooi cũng không ngờ lại gặp cô ở đây." Quan Dục cười, "Đương nhiên, cô cũng rất đẹp, giống như hồi đó."

"Có phải anh nghĩ tác phẩm của anh không bằng tôi, nên mới lấy trộm tranh của tôi không." Lý Minh Lan đeo kính râm, che ánh nắng chiếu thẳng vào mặt, "Còn có gan treo ở triển lãm của anh nữa."

"Đừng nói lấy trộm, từ này nghe khó chịu quá." Quan Dục dựa vào cột, "Chuyện này chỉ là tình cờ, tôi cũng là tốt bụng thôi."

"Trơ trẽn."

"Tôi nói thật, tác phẩm của cô đã được chấm điểm rồi, kết quả sau

đó là chất đống trong lớp học, không có cơ hội được trưng bày nữa." Quan Dục còn có lý lẽ của riêng mình, "Là tôi đã tìm ra nó từ đống giấy chất đống."

"Anh có tư cách gì để xử lý tranh của tôi?"

"Là tôi trân trọng." Quan Dục vẫn cười, "Hơn nữa, tác phẩm của tôi không tệ hơn cô, chỉ là người mẫu không đẹp trai bằng người mẫu của cô."

"Anh quen người trong tranh?" Lý Minh Lan hỏi.

Quan Dục thở dài: "Nói ra thì dài lắm."

"Nói đi."

"Không biết cô có muốn lên lầu ngồi uống trà không?" Quan Dục thay đổi tư thế đứng, "Tôi mệt rồi."

"Tôi muốn nghe xem, anh còn muốn chối cãi thế nào nữa."

Quan Dục làm một cử chỉ lịch sự: "Mời vào trong."

Tầng ba của phòng tranh có phòng nghỉ riêng.

Đều là thiết kế kiểu châu Âu, Quan Dục ngồi ở đó không hề lạc lõng, điều bất ngờ là ấm trà tử sa được đặt ở giữa bàn.

Anh ta cầm ấm trà lên: "Tôi không quen uống cà phê nước ngoài, nên tự mang theo một hộp trà, cô Lý uống trà không?"

"Không sao, thử xem tay nghề của anh." Lý Minh Lan ngồi phịch xuống.

Quan Dục vừa cầm hộp trà lên, hỏi: "Cô kết hôn chưa?"

“Liên quan gì anh.”

“Điệu nói bốn chữ này, giống hệt Mạnh Trạch.”

“Nói chuyện chính.” Lý Minh Lan gõ bàn, “Tranh của tôi.”

“Tranh của cô à, lúc nãy đã nói rồi, vì tôi không nỡ để bức tranh này bị lãng quên, nên đã rất vất vả mới tìm ra nó.”

“Anh hại tôi không thể vào đại học.”

“Đó là sai sót của tôi.” Sai sót, không phải sai lầm, Quan Dục từ đầu đến cuối đều không cho rằng lấy trộm tranh là sai, “Số phận có sự an bài tốt hơn, dù cô bỏ lỡ trường mỹ thuật, nhưng dù có đi sai đường, rẽ ngoặt lại có thể đi con đường khác.”

Ánh mắt lạnh lùng của Lý Minh Lan nhìn chằm chằm anh ta: “Chuyện khác, nói ngắn gọn thôi.”

Quan Dục đậy nắp ấm trà lại: “Tôi từng hứa sẽ giữ bí mật cho cậu ấy, nếu không sẽ bị trời phạt.”

Cô mỉa mai: “Anh vẫn còn sống, chứng tỏ trời không có mắt.”

Quan Dục đặt ấm trà xuống: “Con người vẫn nên có điều kiêng kỵ, tôi sợ chết.”

“Anh ở Ý, ông Trời bà Chúa ở Trung Quốc không quản được anh.”

“Trời ơi, tôi thấy cô nói đúng đấy, cô và tôi gặp lại nhau ở Florence, quả là sự sắp đặt của số phận.” Quan Dục nghiêng đầu, nở một nụ cười kỳ lạ, “Nhưng bức tranh này tôi không thể trả lại cho cô.”

“Tại sao?”

“Vì chủ nhân hiện tại của bức tranh này là người trong tranh.”

“Hai người quen nhau như thế nào?”

“Nơi chúng tôi quen nhau khá đặc biệt.” Quan Dục thì thầm, “Suỵt, đừng sợ.”

Lý Minh Lan nhìn vào đôi mắt đen láy của anh ta, cũng hạ giọng xuống: “Nơi nào?”

“Trung tâm nghiên cứu người không bình thường.”

*

Quan Dục bị bố đưa vào.

Anh ta và “em trai” cùng mẹ khác cha cãi nhau, nghe nói, phản ứng của anh ta khá điên cuồng.

Quan Dục đã mất đi ký ức đó, anh ta cũng không biết điên cuồng là gì.

Người bố làm giáo sư ở trường mỹ thuật đã mời bác sĩ, ngày hôm sau gọi xe đưa anh ta đi.

Quan Dục lên xe, quay lại nhìn “em trai”.

“Em trai” đang há miệng cười với anh ta.

Anh ta cũng cười với “em trai”, không sao, bị bệnh mà, điều trị là được, anh ta sẽ sớm quay lại, anh ta còn phải tranh giành tài sản với “em trai” nữa.

Người bố không chịu nổi bộ mặt của anh ta, cứ gọi: “Đưa đi, đưa đi.”

Nói như thể ai thèm ở lại nhà họ Quan vậy.

Bác sĩ tiếp đón anh ta rất thân thiện, khi anh ta hỏi: "Đây là bệnh viện tâm thần à?"

Bác sĩ mỉm cười: "Đây là trung tâm nghiên cứu người không bình thường."

"Khác biệt, tôi thích." Quan Dục lập tức cảm thấy ở đây thoải mái hơn ở nhà.

Anh ta cảm thấy mình là người bình thường nhất trong trung tâm nghiên cứu, không có người thứ hai.

Tài năng nghệ thuật của anh ta là người thường không thể so sánh, anh ta chỉ hơi có một vài khuynh hướng không tốt.

Tính cách của người bố không tốt lắm, nhưng mạnh ở việc tiêu tiền hào phóng.

Quan Dục được bố trí ở phòng đơn cuối hành lang tầng ba, rộng rãi, ban công còn có thêm một góc so với các phòng khác.

Vừa hay, Quan Dục đặt giá vẽ, thỉnh thoảng ngồi ở góc vẽ phác họa.

Anh ta sống ở đây, cuộc sống không thay đổi, anh ta ăn uống đúng giờ, anh ta còn tập chống đẩy trong phòng bệnh.

Nếu mất cơ bắp, anh ta sẽ chê mình xấu.

Quan Dục thích cái đẹp.

Hồi lớp 12, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Lý Minh Lan là đã thấy hứng thú.

Cô không để ý đến anh ta.

Hôm đó, Quan Dục được bố dẫn đi gặp các lãnh đạo của trường mỹ thuật, anh ta không nói chuyện với Lý Minh Lan.

Anh ta biết, anh ta sẽ gặp cô ở phòng thi tuyển.

Quả nhiên, cô gái này thú vị.

Giá vẽ của anh ta ở phía sau cô, anh ta thấy bản nháp của cô.

Chủ đề "bạn học" có thể có rất nhiều sự mở rộng về ý nghĩa, nhưng cô chỉ cứng nhắc vẽ một "bạn học".

Bạn học đẹp trai vô cùng, Quan Dục cảm thấy bạn học này không phải là người thật, mà là hoàng tử trong mơ mà Lý Minh Lan tưởng tượng ra.

Cô xinh đẹp, Quan Dục cứ theo đuổi cô.

Cô không thèm để ý đến anh ta.

Người đẹp đương nhiên có vẻ kiêu ngạo, Quan Dục cũng có.

Sau đó, Quan Dục đột nhiên nhìn thấy "học sinh" trong tranh.

Thực ra người đó có thật, người thật có hoạt động, sinh động hơn trong tranh, ngũ quan anh tuấn, thân hình cao ráo, đúng là thiên sứ.

Chàng trai cõng cô gái đi ra khỏi phòng thi.

Quan Dục ôm ngực.

Việc theo đuổi cái đẹp của Quan Dục không liên quan đến giới tính, dù là đồ vật thể hiện tỷ lệ vàng, anh ta cũng thấy rung động.

Anh ta yêu cặp đôi này rồi.

Là một cặp đôi, vì khi hai người chỉ nhìn thấy đối phương, thì bức tranh còn hoàn mỹ hơn.

Lý Minh Lan có năng khiếu hội họa, cô nhất định sẽ thi vào trường mỹ thuật, trở thành bạn cùng trường với anh ta.

Bạn trai cô sẽ đến đón cô.

Hai người đẹp! Quan Dục tràn đầy sự phấn khích chưa từng có.

Dựa vào mối quan hệ của bố, Quan Dục có thể tự do ra vào trường mỹ thuật, hôm đó anh ta đi qua lớp học phát bài thi.

Kết cục của những bức tranh này đều là được chất đống ở một góc lớp học.

Bức tranh người đẹp vẽ người đẹp, bị lãng quên thì thật đáng tiếc.

Dù sao thì tác phẩm đã được chấm điểm rồi, Quan Dục lấy bức tranh của Lý Minh Lan ra như một lẽ dĩ nhiên, sau đó cuộn lại, cho vào túi rồi đi.

Anh ta nào biết, người đẹp không trở thành bạn cùng trường của anh ta.

Anh ta nào biết, bạn trai của người đẹp lại trở thành bạn cùng phòng bệnh của anh ta.

Ban công phòng Quan Dục hướng ra cửa chính.

Anh ta thấy có người vào, nhưng dường như rất ít người ra ngoài.

Hôm đó, trên trời toàn là mây đen, tầm nhìn tối tăm.

Quan Dục xé bức tranh mây đen, dựa nửa người vào lan can.

Ngoài cửa chính, có một chiếc xe cảnh sát chạy đến.

Quan Dục bắt chước tiếng còi xe cảnh sát: "Ú ú a, ú ú a."

Cảnh sát dẫn một người xuống xe.

Quan Dục lập tức ngồi thẳng dậy.

Mặt người đó bị cảnh sát che đi một nửa.

Mắt Quan Dục không thể nhầm lẫn, đó là bạn trai của người đẹp.

Mạnh Trạch ở tầng hai.

Từ ban công của Quan Dục nhìn xuống, đi qua hai ba phòng sẽ là phòng bệnh của Mạnh Trạch.

Quan Dục có sở thích mới, ngồi trên ban công quan sát phòng bệnh đó.

Hóa ra ở đó có một ông già kỳ lạ.

Ông già lúc thì nói mình có khả năng bói toán, lúc thì nói mình xuyên không từ tương lai đến, lúc thì nói mình có thể nhìn thấy xác sống đang trôi nổi trên trời, hơn nữa, ông già này còn thích kể chuyện ma cho người khác nghe.

Không biết Mạnh Trạch có chịu được không.

Quan Dục chưa từng thấy Mạnh Trạch ra ban công, anh ta không nhịn được lên tầng hai.

Cánh cửa phòng bệnh đó đóng kín, anh ta nhìn thấy bạn trai của người đẹp qua cửa sổ quan sát.

Anh ngồi trên giường, không có biểu cảm, ngẩng đầu nhìn lên đèn

trên trần nhà.

Quan Dục đẩy cửa.

Cho đến khi anh ta thấy tấm bảng treo ở đầu giường, mới biết người này tên Mạnh Trạch.

Quan Dục cười: "Chào, Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch không để ý gì cả, đầu anh ngẩng lên không hề cúi xuống.

"Tôi tên Quan Dục." Quan Dục tự mình ngồi lên giường bệnh.

Mạnh Trạch liếc nhìn: "Cho cậu ba giây để đứng dậy, nếu không tôi sẽ giết cậu."

Quan Dục cười đứng dậy: "Chúng ta đã gặp nhau rồi."

Mạnh Trạch lại nghiên cứu trần nhà.

"Sao cậu lại vào đây? Hóa ra cậu và tôi cùng loại." Quan Dục đi lại trước mặt Mạnh Trạch, "Cô gái cậu cõng đi lúc trước đâu rồi? Cô ấy thi đậu trường nào rồi?"

Chiếc cằm cao ngạo của Mạnh Trạch cúi xuống.

Có phản ứng rồi?

Quan Dục đoán ngay, Mạnh Trạch vào đây chắc chắn có vấn đề.

Người đẹp bỏ rơi bạn trai bị bệnh tâm thần, theo đuổi cuộc sống mới, là chuyện bình thường.

Quan Dục an ủi: "Thoải mái đi, đàn ông đâu phải nhất thiết cần phụ nữ."

“Ba giây rời khỏi căn phòng này, nếu không tôi sẽ giết cậu.” Mạnh Trạch chỉ cần một ánh mắt là truyền đạt một sự thật tàn khốc - anh thực sự sẽ ra tay.

Quan Dục lập tức đi ngay.

Hôm đó Quan Dục gặp ông già bói toán, anh ta hỏi: “Người mới đến ở cùng ông có lai lịch gì.”

Ông già ra vẻ thần bí: “Không phải người thường, tôi thấy vầng trán cậu ấy đầy đặn, là người xuất chúng.”

“Người xuất chúng sao lại đến đây?”

Ông già dùng ngón trỏ chỉ lên trên: “Đây là ý trời, cậu ấy là sao Văn Khúc hạ phàm trải qua kiếp nạn.”

Tóm lại, ông già không hề biết Mạnh Trạch đã vào đây như thế nào.

Quan Dục quen một cô y tá, anh ta dẻo miệng, tốn chút thời gian để hỏi thăm, mới biết được một số tin tức.

Mạnh Trạch là do chính quyền đưa đến, vì đã phạm tội ở bên ngoài, lại được chẩn đoán mắc bệnh này, nên bị điều trị bắt buộc.

Quan Dục không hề bất ngờ.

Ánh mắt Mạnh Trạch không giấu được sát khí.

Mạnh Trạch có vẻ ngoài cuốn hút, dù đây là một đóa hồng gai, Quan Dục vẫn thích kết giao.

Nhưng ông già bói toán không chịu nổi nữa, yêu cầu bác sĩ đổi phòng.

Phòng hai người của Mạnh Trạch đã trở thành phòng đơn, anh một thân một mình, không nói chuyện với ai.

Mọi người đều sợ anh, sợ ánh mắt lạnh lùng của anh.

Quan Dục thỉnh thoảng vẫn khiêu khích, nhưng anh ta đã thua.

Quan Dục ở lại bệnh viện này khoảng một năm.

Ông Quan đã nguôi giận.

Quan Dục sắp rời đi, anh ta không nỡ rời khỏi đây, anh ta cảm thấy khuôn mặt già nua của người bố còn xấu hơn năm ngoái.

Nhưng anh ta theo đuổi sự tự do, anh ta vẫn phải rời đi.

Mấy ngày trước khi rời đi, Quan Dục đến gõ cửa phòng Mạnh Trạch: "Mạnh Trạch, tôi sắp đi rồi."

Bên trong không có bất kỳ câu trả lời nào.

Ông già bói toán nói: "Thần tiên hạ phàm, khác xa với chúng ta."

Quan Dục cúi đầu cười, cúi người, hạ tay xuống, nhét một tờ giấy vào khe cửa của Mạnh Trạch.

Sau đó anh ta chỉ chờ đợi.

Khi sắp sửa phải đi, anh ta đã đợi được Mạnh Trạch đến gõ cửa.

Anh ta tỏ ra ngạc nhiên: "Khách quý."

Mạnh Trạch giơ tay lên, đầu ngón tay kẹp bức tranh của Quan Dục.

Quan Dục cười: "Hóa ra là tranh của cậu đã cảm hóa cậu."

Tranh Quan Dục vẽ là Mạnh Trạch và Lý Minh Lan.

Là năm lớp 12, Mạnh Trạch cõng Lý Minh Lan ra khỏi trường, cô gái tươi tắn rạng rỡ.

Quan Dục dùng bức tranh này để có được chút giá trị ở Mạnh Trạch.

Ngày anh ta đi, Mạnh Trạch tặng anh ta bốn chữ: "Tương lai tươi sáng."

Quan Dục: "Cậu còn bao lâu nữa mới ra ngoài?"

Mạnh Trạch: "Tôi đang ngồi tù ở đây."

Quan Dục: "Hẹn gặp lại."

Quan Dục không cắt đứt liên lạc với Mạnh Trạch, anh ta thường xuyên đến thăm Mạnh Trạch, khi đến mang theo một bức tranh của mình.

Trong tranh toàn là Lý Minh Lan.

Dù anh ta chỉ gặp cô hai lần, nhưng Quan Dục là thiên tài bẩm sinh của giới nghệ thuật, anh ta đã nắm bắt được thần thái của cô, vẽ rất sống động.

Mạnh Trạch thưởng thức tranh của Quan Dục.

Quan Dục thưởng thức Mạnh Trạch.

Coi như mỗi người cần gì thì lấy cái đó.

Tình cờ, Quan Dục chú ý đến tin tức của Lý Minh Lan.

Hóa ra cô đi nước ngoài khởi nghiệp, tin tức của cô rất ít, cả năm chỉ có vài dòng.

Quan Dục in ra, đến cuối năm gửi cho Mạnh Trạch.

Vẫn nhớ, năm Lý Minh Lan nổi tiếng, Quan Dục đã cắt ảnh cô trên thảm đỏ.

Anh ta biết, tuyệt đối không được làm Mạnh Trạch tức giận, nên đã cắt bỏ nam diễn viên bên cạnh Lý Minh Lan đi.

Anh ta cũng biết, Mạnh Trạch thích nghe những lời khen ngợi Lý Minh Lan: "Tuyệt vời, một người Hoa đã tạo ra thương hiệu của riêng mình, trở thành nhà thiết kế hàng đầu."

Mạnh Trạch kẹp bức ảnh in, xem đi xem lại.

Quan Dục nói: "Tôi cũng mừng cho cô ấy."

Mạnh Trạch "Ừm" một tiếng.

Quan Dục: "Mừng thì phải cười một chút chứ, cậu đoán sao tôi lại được lòng nhiều người trong trung tâm nghiên cứu người không bình thường thế, đó là vì cười thì không ai đánh."

Mạnh Trạch gật đầu: "Phải mừng." Anh khẽ cong khóe môi.

Quan Dục cảm thấy, nụ cười nhẹ của Mạnh Trạch hơi giống mình, anh ta thừa nhận, Mạnh Trạch cười quyến rũ hơn anh ta.

Nhưng giây tiếp theo Mạnh Trạch đã thu lại nụ cười, đến gần Quan Dục: "Bên cạnh cô ấy là ai?"

Quan Dục thầm ngạc nhiên, kỹ thuật cắt ghép ảnh của mình tệ đến mức Mạnh Trạch nhìn ra được sao? Anh ta cũng không nói dối Mạnh Trạch: "Một nam diễn viên thôi, tôi không quen."

Mạnh Trạch nhìn chằm chằm vào mắt Quan Dục.

Quan Dục khẽ cong khóe môi.

Mạnh Trạch: "Ngoài người này ra, còn có ai khác không?"

Quan Dục: "Cậu muốn nghe sự thật? Hay là lời nói dối?"

Mạnh Trạch: "Cả hai."

Quan Dục: "Một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, cậu tưởng đàn ông xung quanh bị mù à?"

Mạnh Trạch lập tức vò nát tờ giấy: "Lời cậu nói không hay chút nào."

Quan Dục nhún vai: "Cậu nhìn mình xem, bị nhốt ở chỗ quỷ quái này, còn cô ấy, thoải mái tự tại, đắc ý hả hê, cậu đó, không đáng."

Mạnh Trạch đột nhiên đứng dậy.

Quan Dục suýt nữa tưởng sát khí đột ngột bùng phát của Mạnh Trạch sắp được thực hiện.

Bác sĩ phía sau hét lớn: "Mạnh Trạch!"

Mạnh Trạch thở một hơi, thì thầm vào tai Quan Dục: "Là Lý Minh Lan đã cứu cậu."

*

Trà đã nguội rồi.

"Anh ấy ở đó bao lâu?" Cổ họng Lý Minh Lan khô khốc, gần như dùng hết sức lực mới phát ra một câu nhẹ nhàng, yếu ớt.

"Để tôi nghĩ đã nhé, một, hai, ba, bốn, cậu ấy vào lúc hai mươi tư tuổi, ra lúc ba mươi tuổi." Quan Dục mất vài giây mới tính ra, "Ồ,

sáu năm.”

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 116

Sáu năm, Lý Minh Lan và Thôi Bội Di từ hai bàn tay trắng, đã từng chịu sự khinh thường, gặp phải những cú sốc lớn, nhưng khi cắn chặt răng chịu đựng, Lý Minh Lan sẽ không bao giờ mơ tưởng đến việc Mạnh Trạch sa cơ thất thế để cân bằng số phận của mình.

Cô luôn nghĩ anh là người anh hùng hào hoa, như một con ngựa chiến ngàn dặm.

Cô hỏi: "Anh ấy phạm tội gì mà vào tù?"

Quan Dục: "Tôi và cậu ấy quen nhau ở Trung tâm Nghiên cứu Người không bình thường, chuyện trước kia của cậu ấy tôi không biết gì cả, cậu ấy không nói, tôi cũng không điều tra, tôi thích người đẹp, không liên quan đến việc cậu ấy là người tốt hay người xấu."

Lý Minh Lan quay lưng bỏ đi, đến giờ vẫn chưa uống chén trà Quan Dục pha.

Cô vừa xuống cầu thang thì lại vội vã quay lại.

Quan Dục thấy cô cúi người, bám vào cửa, hình như bị trẹo chân.

Giọng cô không hề đau đớn mà lạnh lùng: "Nếu anh ấy đã ở trong đó nhiều năm như vậy, thì tại sao lại mua được chiếc đồng hồ bảy con số?"

"Thì ra cô đã biết rồi, là thằng Lôi Dư Âu mách lẻo đúng không? Không kín miệng gì hết." Rõ ràng Quan Dục mới là người tiết lộ quá khứ của Mạnh Trạch, anh ta nhấp một ngụm trà, "Tôi sẽ ở Ý một

thời gian, tiện thể bị trời phạt, tôi sẽ đưa Phật về Tây, rồi kể cho cô một bí mật nhỏ của cậu ấy nữa."

Vừa nói xong, Quan Dục lại pha trà, thong thả, giống như cố ý trì hoãn thời gian.

Lý Minh Lan không vội, dựa vào khung cửa chờ đợi, cô xoay nhẹ mắt cá chân, mới nhận ra chân đau.

Cho đến khi Quan Dục lại rót cho mình một chén trà: "Trước đây cậu ấy đã từng mua một loại tiền điện tử nào đó, sau khi cậu ấy ra tù, loại tiền điện tử này đã tăng giá chóng mặt."

*

Miền Nam vẫn là mùa hè oi bức, miền Bắc đã vào thu.

Mạnh Trạch mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh, đợi trong bãi đỗ xe, anh đặc biệt bay đến miền Bắc để đón người cùng Long Chính Sơ.

Long Chính Sơ thăng chức làm bố, vừa lên xe đã khoe hình nền hai con trai sinh đôi: "Cậu nhìn xem, đôi mắt này, cái mũi này có phải giống hệt tôi không?"

Trên đường đi, Long Chính Sơ không ngừng kể về hai đứa bé: "Đứa lớn khóc trước, đứa nhỏ cũng khóc theo, nhà tôi nửa đêm ồn ào lắm."

Mạnh Trạch đột nhiên hỏi: "Nhà cậu có nửa đêm đi mua bánh củ cải không?"

"Bánh củ cải? Không." Long Chính Sơ nói, "Nhưng vợ tôi khi mang thai cứ uống nước ép mơ chua như nước lọc."

Xe đến trước cổng trại giam, Long Chính Sơ thu lại vẻ mặt vui vẻ,

nghiêm túc nhìn chằm chằm vào cổng trại giam.

Khoảng hai mươi phút sau, cửa mở ra.

Ông Mạnh mặc chiếc áo khoác dày hơn một chút, đây là đồ đông năm ngoái Long Chính Sơ gửi cho ông, ông nhìn thấy hai người, đôi mắt lập tức ươn ướt, ông vuốt ve mái tóc ngắn đã được cạo sạch.

Mạnh Trạch: "Bố."

Long Chính Sơ: "Chú Mạnh."

Nước mắt ông Mạnh không kìm được mà tuôn rơi: "Cuối cùng cũng ra rồi."

Long Chính Sơ từ trong xe lấy ra một bó hoa: "Chú Mạnh, cháu đã hỏi cửa hàng hoa, loại hoa này tên là hoa trứng gà, ý nghĩa là sự tái sinh."

Ông Mạnh run run nhận lấy bó hoa: "Cảm ơn cháu, vụ án năm đó đã làm phiền cháu, không ngờ chú ra ngoài còn phải làm phiền cháu nữa."

Long Chính Sơ: "Không có gì, không có gì, chú Mạnh, cháu chỉ đi một chuyến, ngang qua cửa hàng hoa, hỏi một câu trả lời một câu, thanh toán ngay lập tức, không tốn bao nhiêu thời gian."

Mấy năm qua, ông Mạnh nhìn con trai từ bên ngoài cửa kính, giờ đây đứng dưới ánh nắng mặt trời, con trai càng thêm anh tuấn, ông khẽ gọi: "Mạnh Trạch…"

"Bố, ra ngoài là tốt rồi, nhà vẫn như cũ." Mạnh Trạch mở cửa xe.

Ông Mạnh lau khóe mắt: "Chắc sắp tới, bố cũng không tìm được việc làm nữa."

Mạnh Trạch: "Bố cứ yên tâm, chuyện tiền bạc không cần bố phải lo lắng, không cần đi làm, cứ nghỉ ngơi cho thoải mái đã."

*

Ông Mạnh về nhà, điều đầu tiên không phải là nhìn về tương lai, mà là hồi tưởng lại quá khứ: "Ở trong đó, người bố nhớ nhất là con, bố không yên tâm về con, trước đây bố đã làm rất nhiều chuyện sai trái, nếu biết phải vào đây, thì bố đã không cho con chuyển trường năm lớp 12, môi trường học tập ở trường miền Bắc tốt hơn, con cũng sẽ không cáu kỉnh mà không chịu học đại học."

Ông Mạnh khóc nức nở, tự tát vào mặt mình: "Bố làm cha mà chẳng khác gì súc sinh."

Mạnh Trạch: "Trên đời này không có thuốc hối hận."

Nếu anh không học ở trường trung học Nham Nguy, anh sẽ không gặp Lý Minh Lan.

Có thể anh sẽ giống Long Chính Sơ, học đại học danh giá, vào công ty lớn, kết hôn sinh con, nhưng anh không thể tưởng tượng được, nếu không gặp Lý Minh Lan, anh sẽ kết hôn với ai và sinh con với ai.

Không ai ngốc như Lý Minh Lan, cũng không ai chịu được tính khí xấu của anh.

Khi anh nói "chia tay tại chỗ", những người phụ nữ khác đã chia tay ngay tại chỗ, chỉ có Lý Minh Lan cãi cọ, nhất định phải "quay lại tại chỗ" với anh.

Ngay cả khi anh học ở trường trung học Nham Nguy, sau khi thi đại học anh không về miền Nam, anh vẫn sẽ thăng tiến như diều gặp gió.

Nhưng anh đã gặp Lý Minh Lan, anh sẽ phát hiện ra, không ai ngốc

như cô.

Ông Mạnh lau khô nước mắt, lục lọi trong ngăn kéo, tủ này tủ nọ, ông nhìn thấy cuốn album ảnh cũ: "Bố vẫn nhớ rõ, lúc con chưa đi học mẫu giáo là một cậu bé mũm mĩm, bế con cũng nặng gần bằng một bao gạo."

Ấn tượng của Mạnh Trạch về bố mẹ hồi nhỏ rất nhạt nhòa, trong những bức ảnh ông ngoại để lại, anh đã là một cậu bé gầy gò.

Nhưng đứa con lúc Lý Minh Lan mới sinh ra là một cậu bé gầy gò hay mũm mĩm?

Mạnh Trạch: [Hồi nhỏ nó có béo không?]

*

Lý Minh Lan đi ra khỏi phòng tranh, không biết là bị trẹo chân hay chân yếu, sức lực vừa rồi gắng gượng giữ cô đứng vững đột nhiên tan biến, cô đành ngồi xuống bậc thang quảng trường trước phòng tranh.

Cô không cam tâm, sáu năm của anh, hai năm từ sơ thẩm đến phúc thẩm.

Anh là người kiêu ngạo như vậy, làm sao lại cam tâm tự mình ngã từ trên trời xuống.

Tin nhắn gần đây nhất giữa cô và anh là cả hai đều gửi cho nhau một biểu tượng cảm xúc con heo gật đầu.

Trên đời này hiếm khi tìm được hai người đều là "đầu heo" như vậy.

Quá khứ là quá khứ.

Tương lai của anh, cô sẽ giúp anh phá bỏ chông gai.

Tin nhắn của Mạnh Trạch bất ngờ xuất hiện, kéo cô ra khỏi dòng thời gian sáu năm.

Cô trả lời: [Béo! Mũm mĩm.]

[Không tin.]

Cô biết, không phải anh không tin: [Dám không tin à? Chờ em gửi ảnh cho anh xem.]

Mạnh Trạch vẫn gửi biểu tượng cảm xúc con heo gật đầu.

Trong album ảnh đám mây của Lý Minh Lan có một thư mục dành riêng cho con trai.

Từ khi con trai chào đời cho đến khi khôi ngô tuấn tú.

Nhưng tiếc là con trai lớn lên không thích chụp ảnh, chỉ khi còn mũm mĩm mới ngoan ngoãn, ngay cả quần áo kẻ sọc hổ cũng chịu mặc.

Lý Minh Lan chọn bốn năm bức ảnh mỗi giai đoạn của Lý Thâm từ lúc chào đời đến nay, lần lượt gửi qua.

Cô vẫn ngồi trên bậc thang.

Khi ra khỏi phòng tranh, toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh, cho đến khi thấy biểu tượng cảm xúc con heo, cô mới cảm thấy ấm áp.

*

Thật kỳ lạ, Mạnh Trạch nhìn thấy bản thân mũm mĩm trong album ảnh của ông Mạnh nhưng lại không có cảm giác thân thiết.

Anh không cho rằng đó là mình, vì trong những bức ảnh dán trên tường nhà ông ngoại, anh không phải trông như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy Lý Thâm nhỏ mũm mĩm, Mạnh Trạch đột nhiên biết đây là con trai anh, nét mặt giống hệt anh, cái miệng nhỏ nhắn thừa hưởng từ cô.

Thật sự là mũm mĩm, trông còn nặng hơn một bao gạo.

Con trai anh dường như thích quần áo màu đen.

Mạnh Trạch lật từng bức ảnh, cho đến khi…

Anh đột nhiên dừng lại.

Trong ảnh, khuôn mặt mũm mĩm của Lý Thâm nghiêng nghiêng về phía ống kính, vẻ mặt hờ hững, toát lên vẻ không vui.

Vì trên người nó không phải là quần áo màu đen, mà là một chiếc áo khoác nhỏ kẻ sọc hổ.

Chiếc áo khoác trẻ con như vậy, làm sao Mạnh Trạch có thể không nhớ.

Anh và đứa bé mặc áo khoác kẻ sọc hổ này, tại quán ăn nhanh nơi anh và Lý Minh Lan hẹn hò lần đầu, ở vị trí anh từng ngồi, đã áp tay vào nhau qua cửa kính.

Đứa bé là con trai anh, con trai bốn tuổi của anh.

Lúc đó tại sao anh không vào, cởi mũ len cho đứa bé này ra, nhìn khuôn mặt mũm mĩm của nó?

Ông Mạnh nhìn thấy Mạnh Trạch đứng bên cửa sổ, yên lặng hồi lâu: "Mạnh Trạch?"

Mạnh Trạch quay đầu: "Con không hối hận khi học ở trường trung học Nham Nguy."

*

Lý Minh Lan bay thẳng từ Ý về nước.

Cô không nói cho Mạnh Trạch biết, mà nhờ Lý Thâm liên lạc với cơ sở điều trị cưỡng chế năm đó.

Xuống máy bay, Lý Minh Lan lên xe, không ngừng nghỉ đi đến "Trung tâm Nghiên cứu Người không bình thường".

Người tiếp đón là một bác sĩ trợ lý, anh ta mời hai người vào phòng khách, vừa ngồi xuống, anh ta nói: "Bệnh viện chúng tôi có quy định không được tiết lộ thông tin bệnh nhân ra bên ngoài, nhưng bác sĩ điều trị nói, đây là con trai của bệnh nhân?"

Lý Minh Lan đẩy Lý Thâm ra trước: "Đúng rồi, bệnh nhân và thằng bé là quan hệ cha con."

Mạnh Trạch nhập viện lúc hai mươi tư tuổi, lớn hơn Lý Thâm hiện tại vài tuổi, nét mặt của hai người như khuôn đúc ra, không ai nghi ngờ quan hệ cha con của họ.

Bác sĩ trợ lý: "Vì bác sĩ điều trị đồng ý nên chúng tôi phá lệ một lần, đã tìm lại hồ sơ chẩn đoán năm đó."

Lý Minh Lan: "Tôi muốn tìm hiểu tình trạng điều trị của anh ấy ở đây."

"Anh ấy phù hợp với các dấu hiệu xuất viện nên được phép ra viện." Bác sĩ trợ lý xem lại hồ sơ xuất viện của Mạnh Trạch, đọc một số chỉ số, "Tình trạng khá ổn định."

Lý Minh Lan: "Anh ấy bị đưa vào đây vì chuyện gì?"

"Mười mấy năm trước, hồ sơ liên quan đều là giấy, sau đó bệnh viện

tiến hành quản lý điện tử, nhưng không bổ sung hồ sơ của những người đã xuất viện, không tìm thấy bệnh án gốc của anh ấy." Bác sĩ trợ lý xem xét một chồng hồ sơ giấy trong tay, "Chúng tôi chỉ lưu trữ bệnh án hai năm cuối của anh ấy."

Lý Minh Lan: "Thưa bác sĩ, tôi muốn nghe về cuộc sống của anh ấy ở đây, bất cứ điều gì cũng được, dù là những chuyện nhỏ nhặt."

Bác sĩ trợ lý mỉm cười: "Được rồi, tầng dưới có văn phòng sao chép hồ sơ bệnh án, các vị sao chép xong rồi mang bản gốc trả lại là được."

Lý Minh Lan: "Cảm ơn bác sĩ."

Lý Thâm và Lý Minh Lan cùng đi thang máy xuống tầng.

Lý Minh Lan hỏi: "Thâm, mẹ muốn con biết rằng, cha ruột của con là người rực rỡ nhất thế gian."

Lý Thâm im lặng.

"Chắc chắn anh ấy không muốn chúng ta thấy bộ dạng thảm hại của mình, anh ấy rất mạnh mẽ, là người rất kiêu ngạo, dù anh ấy không nói thì bây giờ mẹ cũng tin là năm đó có lý do, anh ấy không phải là người như vậy." Lý Minh Lan nói, "Mẹ không biết có nên chơi tiếp trò chơi của Sherlock Holmes hay không."

"Con sẽ chơi cùng mẹ, mẹ nói bắt đầu thì bắt đầu, mẹ nói kết thúc thì kết thúc." Lý Thâm bình tĩnh nói.

"Thâm, có thể sinh ra một đứa con ngoan ngoãn như con, là phúc phần tám đời của Lý Minh Lan mẹ." Cô bước ra khỏi thang máy, đi theo biển chỉ dẫn sao chép hồ sơ bệnh án.

Thật lâu sau đó Lý Thâm mới thốt ra ba chữ: "Con biết rồi." Cậu trả lời câu nói đầu tiên của Lý Minh Lan.

*

Trên đường về, Lý Minh Lan lật từng trang bệnh án của Mạnh Trạch, cô nhìn thấy một đoạn ghi chép của bác sĩ, hạ kính xe, thở hắt ra ngoài cửa xe.

Khi không khí cuốn theo gió thổi vào, cô lại đóng cửa xe: "Năm lớp 12, vì thích xem phim truyền hình Mỹ nên mẹ nói tiếng Anh khá trôi chảy, có lần giáo viên tiếng Anh bảo mẹ đọc thuộc lòng bài trong sách giáo khoa, làm sao mà mẹ đọc được, nên đọc thuộc lòng một bài thơ nhìn thấy trong tờ báo tiếng Anh buổi sáng."

Lý Thâm biết cô sẽ không vô cớ nói đến chuyện này, cậu không quấy rầy cô.

"Cô giáo bảo anh ấy đứng lên tóm tắt nội dung mẹ đọc, anh ấy nói anh ấy không hiểu." Lý Minh Lan cười, "Anh ấy là một kẻ nói dối đại tài, anh ấy là học sinh giỏi nhất lớp, nhưng lại giả vờ là học sinh kém trước mặt mẹ, mẹ nghĩ là anh ấy sẽ có thể đọc thuộc lòng trôi chảy, nhưng mẹ đã rất tiếc vì anh ấy không hiểu."

Cô ôm hồ sơ vào lòng: "Thì ra anh ấy hiểu."

Ký ức của anh sâu sắc đến mức ngay cả khi sống ở "Trung tâm Nghiên cứu Người không bình thường", cũng phải viết từng chữ bài thơ cô từng đọc lên tường.

Sau đó, bệnh viện sắp xếp sơn lại màu trắng.

Không lâu sau, lại bị Mạnh Trạch viết đầy.

Xe dừng lại trước đèn đỏ.

Lý Thâm quay đầu nhìn thấy ánh mắt long lanh của cô, cậu vươn tay ra, làm động tác muốn ôm cô.

Lý Minh Lan dựa đầu vào vai con trai.

Lý Thâm thản nhiên nói: "Con cho mẹ dựa vào, cho mẹ dựa vào."

"Thâm, cảm ơn con, nhưng con bẩm sinh không biết hát." Giống như bố của nó.

Lý Thâm: …

Lý Minh Lan lại nói: "Cho đến bây giờ anh ấy vẫn nhớ."

Bởi vì, cô cũng nhìn thấy những chữ cái của bài thơ này trên bức tường trắng trong căn phòng khóa cửa ở tầng ba biệt thự của Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch đã hiểu, cho đến bây giờ Mạnh Trạch vẫn nhớ.

That looks on tempests and is never shaken

Đây là Mạnh Trạch của cô.

*

Lý Minh Lan đã lưu dấu vân tay vào hệ thống an ninh, nhưng cô vẫn bấm chuông cửa.

Mạnh Trạch mở cửa, không có biểu cảm gì: "Em không nói hôm nay về."

"Đó là chủ ý của em." Cô nhìn vào trong, "Hôm nay em về kiểm tra bất ngờ, xem anh có giấu bồ nhí trong nhà không."

Anh mở cửa: "Cứ tự nhiên."

Lý Minh Lan làm bộ làm tịch, đi một vòng trong sân, cúi người quan

sát đám cỏ.

Mạnh Trạch lạnh nhạt: "Coi chừng rắn."

Cô giật mình, quay trở lại nhà, kiểm tra từng phòng một, gõ vào tủ, gõ vào ngăn kéo.

Mạnh Trạch vẫn nói những lời lạnh lùng: "Cũng không phải giấu Công chúa ngủ trên hạt đậu."

"Anh quản em à?"

Không quản cô, chỉ cần cô về nhà là được.

Lý Minh Lan lên lầu hai, lên lầu ba, nhìn căn phòng khóa cửa, cô nhướn mày nhìn Mạnh Trạch.

Anh lạnh giọng: "Trong đó có ma."

Cô "phụt" một tiếng cười: "Lừa trẻ lên ba."

Cô không ép anh mở cửa, nói: "Đói rồi, em đói rồi, đồ ăn trên máy bay không đủ no."

"Muốn ăn gì? Không phải nói em sẽ liệt kê thực đơn à?"

"Sườn chua ngọt, tôm hấp tỏi."

"Chờ đã."

Lý Minh Lan theo anh vào bếp: "Khát rồi, em muốn ăn lê trước."

"Có cần anh gọt vỏ cho em không?"

Cô ngẩng đầu: "Cho anh cơ hội hầu hạ em."

Anh bóp cằm cô, trực tiếp hôn lên.

Mạnh Trạch uống thuốc đúng giờ, bác sĩ nói, tâm trạng anh so với trước đây đã bình tĩnh hơn nhiều, theo liệu trình điều trị, anh có thể bước vào giai đoạn giảm thuốc.

Hai ngày trước anh không kiềm chế được sự dâng trào, khi anh biết anh và con trai đã gặp nhau từ lâu.

Khi hôm nay anh nhìn thấy Lý Minh Lan đứng sừng sững trước mặt, cười tươi rói, vẻ đắc ý nho nhỏ ở khóe mắt và khóe miệng cô, rất giống lúc học lớp 12.

Anh không thể bình tĩnh.

Anh đỡ lấy eo cô, bế cô ra khỏi bếp.

Cô chỉ cần hai chân rời khỏi mặt đất là sẽ ôm chặt lấy vai anh, ngẩng đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Ký ức cơ thể đáng sợ, dường như có sự ăn ý, cô quấn chân quanh eo anh, anh bế cô đi, đặt cô xuống ghế sofa.

Giữa hơi thở gấp gáp, Lý Minh Lan hỏi: "Báo cáo kiểm tra sức khỏe của anh thế nào rồi?"

"Tất cả đều bình thường."

"Có phải sau này đều không đứng lên nổi nữa không?"

Hai người mũi chạm mũi.

Anh cụp mắt, mút lấy môi dưới của cô, cắn nhẹ một cái.

Thấy anh không trả lời, cô coi như anh đã ngầm thừa nhận. Môi anh đang giữ lấy môi cô, cô khẽ mở môi định nói, lại bị anh đè lên, lưỡi

cô cũng bị cuốn vào, cô phát ra tiếng "ư ư" khe khẽ.

Tay anh vuốt dọc khóa kéo chiếc váy liền thân của cô từ trên xuống dưới.

Thật ra, anh đã đoán đúng, quần áo thường ngày của cô chủ yếu là áo sơ mi, rất ít khi mặc váy.

Bước vào tuổi trung niên, cô vẫn còn chút kiêu hãnh, nhất định phải khoe thân hình của mình trước mặt anh, giống như năm mười tám tuổi, cô đã mặc chiếc váy xanh lá cây để đi hẹn hò với anh.

Lý Minh Lan ngẩng đầu, lộ ra chiếc cổ thon dài như cổ thiên nga, bờ vai thẳng tắp, cô thường xuyên tập thể dục, khi tay anh đặt lên vai cô, đường nét mềm mại hiện rõ. Anh cởi váy cô.

Cô kéo áo anh.

Cả hai đều không chịu thua kém.

Cô áp mặt vào vai anh, nhẹ nhàng cắn một cái, nghe thấy anh khẽ xuýt xoa.

Mạnh Trạch nồng nhiệt lúc hôn không phải là đang bệnh, chỉ có trước mặt cô anh mới có thể thả lỏng và đắm chìm.

Tóc anh đã dài ra một chút, ngón tay cô đan vào mái tóc anh, vần vò rối tung, bắt chước lại động tác anh đang làm trên người cô.

Mạnh Trạch nắm lấy tay trái cô, dùng ngón cái vuốt ve.

Lý Minh Lan không biết nên dùng lực như thế nào, dùng ngón cái day day thái dương anh.

“Lý Minh Lan, nhiều năm như vậy rồi, em vẫn y như ngày xưa.”

“Ưm ưm ưm.” Cô thậm chí không nói được thành lời.

Cô lại bị anh bế lên, đặt ngồi lên sofa.

Váy bị đẩy lên tới eo, rồi lại bị đẩy lên cao hơn.

Giống như một chiếc thắt lưng màu xanh nước biển, tỏa sáng lung linh.

Lý Minh Lan định tháo cúc áo anh, nhưng toàn thân mệt nhoài, không tháo được cúc, cô dùng sức kéo.

Cởi phăng hàng cúc áo sơ mi của anh từ trên xuống dưới.

Không tháo được cúc, cô lại vén áo sơ mi anh ra phía sau.

Lồng ngực rắn chắc của anh lộ ra một nửa, cô tiện tay luồn tay vào khe hở giữa những chiếc cúc áo mắc kẹt.

Bắt chước anh, vần vò rối tung.

Anh vuốt ve bắp chân cô.

Cô duỗi thẳng chân, dựa vào vai anh, thì thầm: “Anh có yêu em không?”

Mạnh Trạch vô thức phản bác: “Đùa gì thế?”

“Hừ.” Cô đấm anh, nhìn anh bằng lỗ mũi.

Anh hỏi lại: “Em có yêu anh không?”

Lý Minh Lan bắt chước giọng điệu của anh: “Đùa gì thế?”

Anh bóp bắp chân cô.

Cô kêu "ây da" liên hồi.

Tiếng kêu của cô làm nhột lỗ tai anh, anh hôn lên trán cô, hôn lên má cô, hôn lên sống mũi xinh xắn của cô, hôn lên vành tai nhỏ nhắn của cô: "Lý Minh Lan, chúng ta yêu nhau nhé."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 117

Họ không hiểu về tình yêu, năm ấy nói đến một hình thức yêu khác.

Không còn là độ tuổi phóng túng, Lý Minh Lan cảm thấy tình yêu trong sáng cũng là một loại tuyệt vời khác.

Có thể cạy mở được miệng Mạnh Trạch, là đã có cảm giác thành tựu rồi.

Khi anh tiến lại gần cô.

Cô không quên an ủi anh: "Không dậy nổi cũng không sao, tuổi này rồi, tu thân dưỡng tính tốt hơn cho sức khỏe."

Mạnh Trạch nghe vậy thì nghiêng đầu, vén nhẹ vạt váy cô, cọ xát eo anh vào vạt váy, giấu đi.

Hành động này chẳng phải là giấu đầu lòi đuôi sao? Cô vỗ vai anh, thể hiện sự an ủi giữa hai thằng bạn thân.

Năm đó cô thích anh, không phải vì anh cương cao, cương lâu.

Cô không phải là người ham mê sắc dục, rất khoan dung đối với "Mạnh Trạch nhỏ" không thể gượng dậy.

"Không sao, ngay cả đàn ông bình thường, đến tuổi này cũng là xuống dốc rồi." Cô rất phóng khoáng, không hề để ý.

"Lý Minh Lan, năm ngoái có phải em lừa anh không?"

Nói dối quá nhiều, cô nhất thời không biết anh đang nói đến chuyện gì: "Cái gì?"

"Em nói, em có thai."

Thì ra là tính sổ chuyện cũ, cô cười hềnh hệch.

Ngày cô đến thách thức anh, Mạnh Trạch nhìn thấy eo cô thon thả, liền cảm thấy cô là kẻ dối trá.

Không, lúc Phùng Thiên Lãng nói cô đi du lịch châu Âu, Mạnh Trạch đã nghi ngờ.

Thấy mắt cô đảo nhanh, đây không phải là thói quen nói dối của Lý Minh Lan sao?

Mạnh Trạch: "Đồ dối trá."

"Thế thì sao?" Cô đoán anh cũng không làm gì được cô, cô lười biếng dựa vào ghế sofa.

Vén vạt váy lên.

Tay, eo, chân anh đều bị vạt váy rộng thùng thình của cô che khuất.

Anh hôn nhẹ cô: "Khi em mang thai con của anh, nửa đêm thèm ăn bánh củ cải, hát ru con, lại thích đồ chua."

Mật khẩu ghi chú vẫn chưa mở, nhưng những suy nghĩ nhỏ nhặt của cô đã bị anh phát hiện rồi.

Cô tưởng đó chỉ là một khúc nhạc đệm.

Ai ngờ đó lại là khúc dạo đầu.

Sự dây dưa giữa cô và anh vẫn tiếp tục.

"Năm đó." Mạnh Trạch dừng động tác, hỏi, "Có vất vả lắm không?"

"Em quên rồi." Lý Minh Lan cười, "Bà bầu nào mà không vất vả? Lý Thâm đẹp trai lại hiểu chuyện, hiếu thảo, khổ sở gì cũng đáng."

Tay Mạnh Trạch vuốt ve chiếc dây thun nhỏ xíu của quần lót, khi anh di chuyển, cô nghiêng người nằm trên ghế sofa.

Tay anh chìm vào trong váy, không nhìn thấy động tĩnh gì, chỉ có tiếng cô rên rỉ.

Trước đây anh chỉ dùng một biểu cảm lạnh lùng để gạt bỏ mọi thứ.

Ánh đèn mờ nhạt phía trên làm tan biến đi sự lạnh lẽo của anh, cô cảm thấy anh đang yêu thương cô.

Có lẽ anh thương cô.

Có lẽ anh yêu con của cô.

Khi có thứ gì đó nóng bỏng áp sát, Lý Minh Lan giật mình: "Cái gì thế?"

“Mạnh Trạch nhỏ” lại “dậy” rồi sao?

Cô đã đọc kỹ hướng dẫn sử dụng thuốc của anh, bằng cách điều chỉnh chất dẫn truyền thần kinh trong não để cân bằng cảm xúc, tác dụng phụ là giảm ham muốn tình dục.

Cô định ngồi dậy, lại bị anh đẩy xuống.

Cô kêu lên: "Không phải anh ngừng uống thuốc rồi đấy chứ?"

"Bác sĩ đã đưa ra phương án điều trị mới, giảm dần lượng thuốc." Mạnh Trạch áp sát cô, "Lý Minh Lan, hôm nay em mặc váy xanh lá

cây, giống hệt ngày xưa."

Mạnh Trạch bóp eo cô, dùng váy che khuất chỗ thân mật của hai người, đè lên.

Bệnh tình của anh tâm trạng biến động rất lớn, bác sĩ khuyên anh đừng làm những chuyện kích thích.

Nhưng anh nghĩ lại, người trước mặt là Lý Minh Lan, dây thần kinh ở xương cụt như bị điện giật, gào thét muốn nuốt chửng cô.

Lý Minh Lan nhìn thấy sự nồng nhiệt lâu ngày mới gặp lại, đặc trưng của Mạnh Trạch, nồng nhiệt trong lạnh lùng.

Sau đó, cô bị anh đè ngã.

…

*

Tối đó không nấu cơm.

Đèn thông minh bật sáng rồi lại bị Mạnh Trạch tắt đi.

Anh không sợ bóng tối.

Trước kia, ngày đêm của anh đều một màu, trong khoảng không mênh mông vô tận chỉ có một mình anh đi trong bóng tối không tìm thấy lối ra, không phân biệt được phương hướng.

Ngày này qua ngày khác, anh lang thang trong sự mông lung.

Anh không thể ra ngoài, anh có tiền án bạo lực gây hại cho người khác, lại có tiền sử bệnh tâm thần, visa bị từ chối.

Nếu lần này Lý Minh Lan lại không trở về, anh còn có cách nào để

ép buộc.

Nhưng cô đã trở về.

Ngay cả khi anh xuất hiện trước mặt cô trong tình trạng tồi tệ như vậy, cô vẫn trở về.

Có lẽ anh có thể liều một phen, liều xem cô sẽ không bao giờ rời bỏ anh nữa.

Mạnh Trạch sờ thấy người bên cạnh, áp sát vào, mùi thơm thoang thoảng của cô phả vào mũi, anh gọi: "Lý Minh Lan."

Ba chữ khắc sâu vào xương tủy, bất kể khi nào gọi, cũng đều rất tự nhiên.

Nhưng ba chữ tiếp theo, anh chưa từng bày tỏ cảm xúc, có một loại sự lúng túng không biết bắt đầu từ đâu.

Cô hỏi, anh có yêu cô không.

Đùa gì thế? Chữ "yêu" quá đơn giản.

Đầy rẫy những cặp đôi miệng nói yêu đương nhưng lại đường ai nấy đi.

Lý Minh Lan đối với anh, là sáu năm chờ đợi, là hai năm nhớ nhung, là sự quan tâm trong quãng thời gian còn lại, làm sao chỉ là một chữ "yêu" đơn giản được.

Anh hỏi, cô có yêu anh không.

Cô không để ý: "Đùa gì thế?" Bắt chước giọng điệu của anh.

Cô không biết gì cả.

May mắn là cô không biết, cô không thể thương hại anh.

"Yêu" là sự thể hiện đơn giản nhất, những năm anh không thể kể ra, đều được giấu trong chữ này.

Giọng Mạnh Trạch rất thấp rất nhẹ: "Tình yêu của anh."

Lời đã nói ra không thể thu hồi, một khi cô lại biến mất, anh sẽ không thể quay đầu lại.

Cô không hề nhúc nhích.

Cô không nghe thấy.

Coi như anh không nói gì.

*

Lý Minh Lan nằm mơ.

Kim Giác Ngân Giác Đại Vương trong Tây Du Ký cầm một cái bình lớn: "Ta gọi tên ngươi một tiếng, ngươi dám đáp lời không?"

Cô sẽ không đáp.

Lý Minh Lan giật mình tỉnh dậy, nghe thấy tiếng gọi: "Lý Minh Lan."

Giọng nói sát bên tai cô, như lông vũ quét qua.

Nếu không phải là vào đêm khuya tĩnh lặng, cô có thể bỏ lỡ ba chữ phía sau của anh.

Cô bị anh ôm vào lòng, cô mỉm cười.

Cô dám hứa.

*

Lý Minh Lan đói bụng tỉnh dậy lúc năm giờ.

Sau khi ân ái, cô mệt mỏi buồn ngủ, khi Mạnh Trạch hỏi cô có muốn ăn tối không, cô trực tiếp từ chối.

Tự chịu hậu quả.

Cô cuộn mình trong lòng Mạnh Trạch.

Họ biết cách ôm nhau như thế nào để người kia ngủ ngon, khi mở mắt ra, Lý Minh Lan suýt nữa tưởng mình quay lại năm đó.

Cô nghĩ những năm này mình đã quen ngủ một mình trên giường lớn, còn từng nói đùa với Thôi Bội Di: "Nếu có người chiếm chỗ ngủ của tớ, tớ nhất định sẽ đá anh ta xuống."

Vì người này là Mạnh Trạch, nên cô phá lệ.

Bụng cô phát ra tiếng "ọc ọc" đói meo.

Cô nghĩ hay là tự mình tìm xem ở đây có mì ăn liền không, vừa định trở mình thì lực ôm eo cô càng chặt hơn.

Người bên gối phát ra tiếng nói mơ hồ: "Lý Minh Lan."

Câu trả lời bị bỏ qua lúc nửa đêm giờ được bổ sung: "Ơi."

Mạnh Trạch mở mắt, nhìn thấy cô, nhìn chăm chú một lúc lâu.

Không phải mơ, thật sự là tỉnh dậy đã thấy cô.

Anh đỡ lấy đầu cô, chạm trán mình vào trán cô.

Lý Minh Lan cong cong khóe mắt, lắc đầu sang hai bên, nhéo mạnh

chỗ tiếp xúc của hai người.

Mạnh Trạch cong môi, giống như một nụ cười thoáng qua: "Có phải đói bụng rồi không?"

Cô gật đầu: "Đói lắm rồi."

"Muốn ăn gì?"

"Anh nấu cho em một bát mì nhé." Mạnh Trạch của cô chỉ cần nấu một bát mì đơn giản cũng là món ngon trên đời.

"Đợi đấy."

Anh định ngồi dậy.

Lý Minh Lan nâng đầu lên, vỗ vào eo anh.

Ký ức thể xác sâu sắc hơn ký ức trong đầu, tay cô như tự động vỗ anh, chân theo đó giơ lên, định đạp lên mông anh.

Mạnh Trạch ngồi dậy được một nửa, lại nằm xuống, chờ cô đạp xong, anh mới ngồi dậy.

Lý Minh Lan rửa mặt xong, ngáp dài đi xuống lầu.

Cô đã có địa vị chủ nhân, ngồi lên ghế sofa, bật tivi, chờ Mạnh Trạch cho ăn.

Cô mở trang chủ của web phim, phim đứng đầu bảng xếp hạng độ hot là phim gián điệp do Thịnh Hạ đóng chính.

Lý Minh Lan nhớ lại quần áo cũ của Dư Minh Hi mà Đỗ Nặc đã mặc, nhớ lại tiếng gọi "Đỗ Nặc" của cảnh sát trong đồn cảnh sát.

Cô không biết Thịnh Hạ nổi tiếng từ bao giờ.

Năm ấy, Lý Minh Lan về nước, phát hiện ra khắp phố lớn ngõ nhỏ đều là quảng cáo đại diện của Thịnh Hạ.

Nhưng cô vẫn chưa thực sự quan sát Thịnh Hạ.

Biết đó là người này, cô liếc mắt nhìn qua.

Hôm nay, Lý Minh Lan đã mở phim do Thịnh Hạ đóng chính.

Thịnh Hạ có ngũ quan sắc nét, khí chất dịu dàng, để mái tóc dài bay bổng, nữ minh tinh vừa xinh đẹp vừa có diễn xuất.

Chẳng trách nhận giải thưởng mỏi tay.

Mạnh Trạch từ bếp đi ra, đặt mì lên bàn ăn, liền thấy Lý Minh Lan nằm nghiêng trên ghế sofa, người co rúm lại như con tôm.

Mạnh Trạch: "Ăn mì đi."

Cô không động đậy: "Hồi hộp quá, nữ chính suýt nữa bị kẻ xấu bắt được, không biết nữ chính sẽ chạy thoát bằng cách nào."

"Nữ chính chạy lung tung cũng có thể thoát được, phim là giả, nhưng em đói bụng là thật."

Chỉ một câu đã khiến Lý Minh Lan ngồi dậy.

Cô bưng bát mì lên, ngửi trước: "Ưm, thơm quá!"

"Đừng làm văng nước súp lên mặt."

Cô đặt bát mì xuống, vùi mặt vào bát mì.

"Lý Minh Lan, em lớn tuổi như vậy rồi mà ăn mì vẫn y như ngày xưa?"

"Em chỉ lớn tuổi thôi, tâm tính mãi mãi dừng ở tuổi mười tám." Lý Minh Lan đói lắm rồi, uống hết cả nước súp, cô thỏa mãn, "No rồi."

Ăn xong rồi ngủ, ngủ xong rồi ăn là thói quen của cô: "Em lên phòng ngủ đây."

Mạnh Trạch dọn dẹp bát đũa: "Em không quan tâm đến con đường chạy trốn của nữ chính nữa à."

"Em không quan tâm nữa."

Là anh nói: "Tình yêu của anh" là Lý Minh Lan.

Cô tin anh một lần.

*

Lý Minh Lan suốt ngày ở bên ngoài, Vu Ly nhận ra điều gì đó.

Khi Lý Minh Lan về nhà lấy đồ, Vu Ly hỏi.

Lý Minh Lan: "Chị dâu, em mua một căn hộ ở bên ngoài."

Vu Ly: "Vì cảm thấy ở đây không tốt sao?"

Lý Minh Lan: "Không phải, em đi chơi khắp nơi, ba giờ sáng mới về, làm phiền anh chị lắm."

Một người phụ nữ đêm không về nhà, Vu Ly có chút suy đoán, thăm dò hỏi: "Minh Lan, em không còn nhỏ nữa, chưa gặp được người đàn ông phù hợp nào sao?"

"Có duyên không phận thôi." Chuyện của Mạnh Trạch phức tạp, lại còn đang bị bệnh, Lý Minh Lan tạm thời giấu kín.

"Húc Bân thật sự lo lắng cho em, em không cần lo lắng về thân thế của Thâm, người biết chuyện chỉ có vài người, mọi người đều không nói." Vu Ly nói, "Em phải nghĩ cho bản thân mình, đừng vì Thâm mà bỏ lỡ tình cảm của mình."

Lý Minh Lan cười: "Chị dâu, người theo đuổi em xếp hàng từ thành đông đến thành tây."

Có thể có người theo đuổi, nhưng Vu Ly chưa từng nghe em gái nói về đàn ông: "Minh Lan, những năm này ở bên ngoài chắc em đã vất vả lắm."

Vu Ly chưa về nhà họ Lý đã nghe Lý Húc Bân nói, em gái anh ấy từ nhỏ đã được cưng chiều.

Một cô gái được nuông chiều như vậy, một mình đi nước ngoài khởi nghiệp, ai cũng biết đã trải qua gian khổ thế nào.

Vu Ly hiểu rõ, em chồng lo lắng Lý Thâm không thể cân bằng mối quan hệ giữa bố mẹ nuôi và mẹ ruột, nên đã tránh xa.

Sau đó, biết được em chồng đã thú thật với Lý Thâm.

Vu Ly ngược lại thở phào nhẹ nhõm, cô đối xử với Lý Thâm như con ruột, nhưng dù sao cũng không phải là con ruột.

Nghe Lý Thâm gọi người khác là "bố mẹ", mẹ ruột nào mà chịu được? Lý Thâm đổi cách gọi là chuyện bình thường.

Em chồng không yêu cầu Lý Thâm thay đổi cách gọi, đến giờ cô vẫn làm một người cô.

Vu Ly lại càng thấy áy náy.

"Chị dâu, nếu không có chị và anh em, Thâm sẽ không ra đời, chỉ cần nghĩ đến việc em sẽ mất đi đứa con trai đáng yêu như vậy, cuộc

đời em sẽ thảm hại biết bao, em vất vả, nhưng anh chị cũng không dễ dàng gì, cảm ơn anh chị." Lý Minh Lan ôm Vu Ly, "Chị dâu, đừng nói với anh trai em là em suốt ngày chạy vạy ngoài kia, anh ấy sẽ mắng em."

Vu Ly cười: "Minh Lan, em đã lớn rồi."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 118

Tạ Sơn Hà mở cửa hàng sớm, đẩy chiếc xe nhỏ đựng hộp thuốc ra ngoài, quay đầu lại thấy người đối diện, anh gọi: "Sếp Lưu."

Lưu Thiên Cương cười: "Ông chủ Tạ, sao lại đổi cửa hàng đến đây thế?"

"Năm ngoái ngã một cái, thời gian dưỡng thương không tiện đi lên cầu thang, hợp đồng thuê bên kia hết hạn rồi, tôi đổi sang cửa hàng một tầng." Tạ Sơn Hà mời chào, "Sếp Lưu, có muốn ngồi xuống uống chén trà không?"

Cách đó mười mét là trạm xe buýt, bản đồ hiển thị xe buýt mà Lưu Thiên Cương định đi còn khoảng mười mấy phút nữa mới đến trạm.

Ông ngồi xuống trong cửa hàng của Tạ Sơn Hà.

Trong lúc trò chuyện, Lưu Thiên Cương nói: "Mấy tháng trước tôi gặp Mạnh Trạch ở công viên Nam Thành, lúc đó cậu ấy đang ở cùng với một nữ sinh cấp ba."

"Nữ sinh cấp ba?" Tạ Sơn Hà đoán, "Sếp Lưu, ông không nói gì chứ?"

"Ông chủ Tạ, nghề của chúng tôi miệng kín hơn ai hết." Lưu Thiên Cương nói, "Ngay cả mẹ tôi cũng không biết Mạnh Trạch bị bệnh, bà cụ còn muốn sắp xếp chuyện hôn nhân cho cậu ấy nữa."

"Bệnh này có kết hôn sinh con được hay không, đó là vấn đề."

"Không phải bác sĩ nói bệnh sắp khỏi rồi sao?" Lưu Thiên Cương cảm thấy bệnh của Mạnh Trạch không sao cả, mới phối hợp với sự sắp xếp của mẹ.

"Cao Sơn Điệp nói có thể từ từ giảm thuốc, thậm chí là ngừng thuốc, nhưng nếu ông ghi chú bệnh án của cậu ấy vào thông tin tìm bạn đời, ông nghĩ cô gái nào chịu? Ai cũng sợ."

"Tôi thấy mối quan hệ giữa cô nữ sinh cấp ba đó với cậu ấy không bình thường." Lưu Thiên Cương khá lạc quan, "Vì bác sĩ nói bệnh này có thể ngừng thuốc, nên đừng quá lo lắng."

Tạ Sơn Hà: "Chỉ có thể hy vọng như vậy thôi."

Ứng dụng bản đồ gửi thông báo xe buýt sắp đến trạm, Lưu Thiên Cương nói: "Ông chủ Tạ, tôi đi trước đây, hôm nay hẹn mấy người bạn chiến hữu đi câu cá."

"Sếp Lưu đi đường cẩn thận."

*

Tạ Sơn Hà cứ suy nghĩ mãi về chuyện của Mạnh Trạch.

Chắc chắn không sai, phụ nữ có liên quan đến Mạnh Trạch đếm trên đầu ngón tay, nữ sinh cấp ba chính là bạn gái cũ của Mạnh Trạch.

Anh ta hỏi Cao Sơn Điệp.

Cao Sơn Điệp trả lời: [Chính là bạn gái của Mạnh Trạch.]

Tạ Sơn Hà vỗ đùi một cái, tự đánh cho mình đau điếng: [Cô bạn gái này biết chuyện của Mạnh Trạch không?]

Cao Sơn Điệp: [Em không rõ, em cũng không tiện tiết lộ.]

Tạ Sơn Hà biết mọi người đều không tiện, anh ta cũng lo lắng quá khứ của Mạnh Trạch sẽ làm các cô gái sợ hãi.

Nhưng lời của sếp Lưu có lý, bác sĩ nói có thể ngừng thuốc, thì bệnh tình có thể chữa khỏi.

Tạ Sơn Hà nghĩ, coi như mình đã từng "trò chuyện" với bạn gái của Mạnh Trạch, không thể cứ ngồi đây thở dài than ngắn, anh ta có thể tiết lộ một chút trong trường hợp "không tiện tiết lộ".

*

Từ khi Cao Sơn Điệp đến nhà Mạnh Trạch làm bác sĩ, Tạ Sơn Hà cũng không đến nhà Mạnh Trạch nữa.

Cao Sơn Điệp từng nói: "Anh ơi, ánh mắt của anh lạ lắm."

Lạ chỗ nào?

Cao Sơn Điệp lại nói: "Mạnh Trạch không thích người khác nhìn anh ấy bằng ánh mắt thương hại."

Tạ Sơn Hà sợ mình không thể kiềm chế được biểu cảm, nên không dám gặp Mạnh Trạch nữa.

Anh ta cũng không biết làm sao để tìm cơ hội gặp riêng nữ sinh cấp ba bạn gái cũ của Mạnh Trạch.

Vợ Tạ Sơn Hà thấy anh ta suốt ngày cứ ngơ ngẩn: "Anh cứ như mất hồn mất vía vậy, có chuyện gì xảy ra thế?"

Tạ Sơn Hà suy nghĩ mãi: "Anh cảm thấy, một số chuyện do anh gây ra, muốn gỡ nút thắt thì phải tìm người thắt nút, một số lời anh không truyền đạt ra ngoài, anh có lỗi với bản thân."

Một hôm, Tạ Sơn Hà sắp xếp vợ đến biệt thự của Mạnh Trạch, anh

ta dặn đi dặn lại: "Nhớ kỹ, đừng tỏ vẻ thương hại cậu ấy."

Vợ Tạ Sơn Hà: "Biết rồi."

Vợ Tạ Sơn Hà xách một con gà sống, đi taxi thẳng đến cửa biệt thự của Mạnh Trạch.

Lý do cô ấy đến thăm rất đơn giản: "Người nhà quê lên thành phố, mang theo mấy con gà nhà nuôi, ba người chúng tôi ăn mấy ngày cũng không hết, tôi mang đến đây một con."

Cô ấy thấy người mở cửa là một người phụ nữ xinh đẹp, nghĩ thầm, có vẻ khả quan: "Tôi là vợ của anh trai Mạnh Trạch."

Lý Minh Lan nhìn thấy con gà sống đang đập cánh trong tay cô ấy, lập tức mời vào trong.

Còn có một lý do quan trọng nữa, người này là vợ của anh trai Mạnh Trạch.

Năm đó, người đàn ông gọi điện thoại cho Lý Minh Lan chính là người tự xưng là "anh Tạ".

Vợ Tạ Sơn Hà định nói chuyện với Lý Minh Lan, nhưng thấy Mạnh Trạch không biết từ lúc nào đã đứng ở phía trước hành lang.

Vợ Tạ Sơn Hà nhịn xuống.

"Cục tác." Con gà trợn mắt, dùng sức đập cánh, vài sợi lông rơi xuống, nó co chân lại, "Cục tác."

Lý Minh Lan kêu lên: "Làm sao bây giờ?"

Vợ Tạ Sơn Hà: "Ôi chao, hay là cột nó ra ngoài trước đi."

Mạnh Trạch nhận lấy con gà, giữ chặt cánh gà.

Gà: "Cục tác."

"Oa oa oa." Lý Minh Lan vẫn ở đó bắt chước tiếng gà kêu.

Trong biệt thự yên tĩnh vang lên tiếng ồn ào chưa từng có.

Mạnh Trạch xách gà ra sân.

Vợ Tạ Sơn Hà nắm lấy cơ hội, áp sát vào lưng Lý Minh Lan: "Cô gái, cô có phải bạn gái của cậu ấy hồi trung học không?"

"Đúng vậy." Lý Minh Lan hơi nghiêng đầu.

"Chồng tôi nhờ tôi nhắn lại cho cô một câu, năm đó Mạnh Trạch bị bệnh, rất phiền phức." Vợ Tạ Sơn Hà muốn nói nhanh, lại sợ Lý Minh Lan nghe không rõ, chỉ có thể nói chậm lại, rõ ràng từng chữ.

Thấy Mạnh Trạch nhìn về phía mình, vợ Tạ Sơn Hà lùi lại, đồng thời nói tiếp nửa câu sau: "Không phải cậu ấy bỏ rơi cô."

*

Tạ Sơn Hà đã bắt đầu viết bản nháp đoạn văn này từ ba ngày trước.

Nguyên nhân thì anh ta không thể nói.

Năm đó anh ta và Mạnh Trạch đã thỏa thuận là không tiết lộ ra ngoài dù chỉ nửa câu, huống chi không phải chuyện gì vẻ vang, thà rằng cô gái không biết còn hơn.

Hậu quả thì…

Tạ Sơn Hà hỏi Cao Sơn Điệp.

Cao Sơn Điệp nói: "Cô Lý đã biết Mạnh Trạch bị bệnh rồi."

Chỉ là biết thôi, nếu biết Mạnh Trạch còn ở Trung tâm Nghiên cứu Người không bình thường sáu năm, là con gái thì ai cũng sẽ sợ chạy mất dép.

Chuyện đã qua rồi, không nhất thiết phải kể hết quá khứ của cậu em mình.

Có những chuyện, không biết còn dễ chịu hơn là biết.

*

Đó là một buổi sáng, tiệm thuốc của Tạ Sơn Hà mở cửa lúc tám giờ, anh ta dậy lúc bảy giờ.

Có một cuộc gọi vang lên không lâu sau khi anh ta dậy.

Người kia tự xưng là cảnh sát, làm Tạ Sơn Hà giật mình.

Người kia hỏi: "Anh có quen một người tên là Mạnh Trạch không?"

Mạnh Trạch? Tạ Sơn Hà suy nghĩ một chút, định nói trong người thân bạn bè của mình không có người này, đột nhiên thấy một hộp thuốc nào đó trong tủ thuốc, anh ta lập tức hiểu ra, tên cậu em mình chính là Mạnh Trạch.

Cảnh sát nói, Mạnh Trạch phạm tội, sau khi thẩm vấn, Mạnh Trạch báo lại người liên lạc là Tạ Sơn Hà.

Tạ Sơn Hà run rẩy: "Đồng chí cảnh sát, xin hỏi là vụ án gì vậy?"

"Đến đồn cảnh sát rồi sẽ biết."

Tạ Sơn Hà và Mạnh Trạch không họ hàng gì, chỉ là quan hệ giữa chủ cửa hàng và khách hàng, anh ta hoàn toàn có thể từ chối cảnh sát, nhưng kiểu gì cũng không nói ra được.

Anh ta đang thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

Vợ Tạ Sơn Hà hỏi: "Một bệnh nhân liên quan gì đến anh chứ?"

Tạ Sơn Hà thở dài: "Vì cậu ấy đã báo tên anh, chứng tỏ cậu ấy không tìm được người khác."

Nếu Mạnh Trạch có người thân quen hơn, chắc chắn cũng sẽ không cần đến ông chủ tiệm thuốc chỉ có vài lần gặp mặt này.

Trên đường đi, Tạ Sơn Hà lẩm bẩm: "Lương y như từ mẫu."

Nếu không dùng câu này để trấn tĩnh bản thân, anh ta có thể quay đầu về tiệm thuốc.

Tạ Sơn Hà đến đồn cảnh sát, chân mềm nhũn, anh ta cúi người, vỗ vỗ đầu gối, mới bước vào cửa chính.

Ngẩng đầu lên, thấy Lưu Thiên Cương đi xuống cầu thang: "Sếp Lưu!”

*

Nói về duyên phận giữa Tạ Sơn Hà và Lưu Thiên Cương, thì sớm hơn duyên phận giữa Tạ Sơn Hà và Mạnh Trạch.

Thành tích học tập của Tạ Sơn Hà không cao, anh ta không làm bác sĩ, mà trực tiếp kế thừa tiệm thuốc từ tay cha mình.

Anh ta và Lưu Thiên Cương quen nhau ở gần tiệm thuốc.

Hôm đó là đêm giao thừa, Lưu Thiên Cương truy đuổi một tên tội phạm đến con ngõ này.

Trong lúc giằng co với tội phạm, ông bị đối phương cứa một nhát

dao.

Tội phạm nằm bất tỉnh trên mặt đất, vết thương của Lưu Thiên Cương cũng chảy máu rất nhiều.

Có người dân xung quanh gọi điện thoại cấp cứu.

Tệ ở chỗ đây là đêm giao thừa.

Trên cầu có sự kiện countdown lớn, bên ngoài quảng trường đen nghịt người, dòng người trên đường giống như dòng sông dưới cầu, không ngừng chảy.

Xe cứu thương bị dòng người đông đúc chặn lại, không thể đến hiện trường ngay lập tức.

Tạ Sơn Hà nghe tin, nhanh chóng lấy trong tủ thuốc gạc cầm máu và băng dán, dung dịch sát trùng, băng gạc, khi anh ta lấy bột cầm máu, vì động tác quá mạnh, toàn bộ hộp thuốc trong tủ đều rơi xuống.

Anh ta không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa, vội vàng chạy đến hiện trường la lớn: "Tôi bán thuốc, tôi bán thuốc."

Tạ Sơn Hà nhớ lại kiến thức cấp cứu trong sách, anh ta lập tức dùng gạc quấn quanh vết thương của Lưu Thiên Cương, đồng thời liên tục ấn mạnh, nâng cao người Lưu Thiên Cương lên.

Tay anh ta run lên, xịt dung dịch sát trùng, rồi dùng bột cầm máu băng bó.

Còn lại, anh ta bất lực.

Cho đến khi xe cứu thương đến, Tạ Sơn Hà mới dám thở phào, mới dám sợ hãi, sợ mình thao tác không đúng, lại hại vị cảnh sát này.

Anh ta hận mình không phải bác sĩ.

Khoảng một tháng rưỡi sau, quên mất là mùng mấy Tết Nguyên Đán, một vị cảnh sát đến nhà.

Thành thật mà nói, đêm giao thừa Tạ Sơn Hà không nhìn rõ mặt cảnh sát.

Là cảnh sát chủ động cảm ơn, Tạ Sơn Hà mới biết, mình không phải bác sĩ, cũng có thể cứu người.

Từ đó anh ta và Lưu Thiên Cương có chút giao tình.

*

Lưu Thiên Cương phụ trách thẩm vấn, chuyện sau đó ông giao cho cảnh sát khác, ông không ngờ người liên lạc mà Mạnh Trạch báo lại là Tạ Sơn Hà.

Ông tóm tắt vụ án của Mạnh Trạch.

Lúc này chân Tạ Sơn Hà thật sự mềm nhũn.

Lưu Thiên Cương: "Tôi thấy tâm trạng cậu ta có hơi không ổn."

"Đúng đúng." Tạ Sơn Hà chỉ vào đầu, "Chỗ này của cậu ta có vấn đề, cậu ta luôn mua thuốc ở chỗ tôi."

"Chỉ mua thuốc thôi à? Hai người không phải là bạn bè sao?"

"Không phải, là tôi tự xưng là anh Tạ, cậu ta tùy tiện gọi vậy thôi." Tạ Sơn Hà hỏi, "Sếp Lưu, chuyện này có nghiêm trọng không? Bệnh của cậu ta có được giảm án không?"

"Có bệnh hay không thì phải đợi giám định tâm thần, hiện tại thì chuyện này không nhỏ."

"Sếp Lưu, tôi có thể vào nói vài câu với cậu ấy không?"

Lưu Thiên Cương gật đầu: "Nếu cậu ta có vấn đề về tâm lý đúng như cậu nói, chúng tôi sẽ xem xét lại cách giam giữ."

*

Tạ Sơn Hà cũng không biết làm sao lại vướng vào chuyện này, nhưng bước chân anh ta không dừng lại mà đi đến phòng giam.

Anh ta nhìn qua song sắt.

Ghế cứng đặt ở góc, Mạnh Trạch đang ngồi, ghế cứng áp vào tường, dựa vào tường, nhắm mắt lại.

"Cậu em." Tạ Sơn Hà gọi khẽ.

Sau đó, anh ta như nhìn thấy một lưỡi dao sắc bén.

Ánh mắt Mạnh Trạch lạnh lẽo đến đáng sợ, anh dường như đang nhận diện, khi nhận ra người đứng ngoài cửa, anh mới thu lại lưỡi dao: "Anh Tạ."

Tạ Sơn Hà vịn vào song sắt: "Tôi đã nói rồi, bảo cậu đi khám bác sĩ, cậu cứ không nghe."

Mạnh Trạch đứng dậy, động tác mạnh, ghế cứng phát ra tiếng "két két" va chạm với mặt đất và tường.

Tạ Sơn Hà thấy áo sơ mi anh có máu, kinh hãi: "Cảnh sát nói chuyện này của cậu khá nghiêm trọng, bố mẹ cậu đâu? Có cần tôi liên lạc với họ không?"

"Không cần liên lạc, chuyện của tôi, hậu quả tôi tự chịu trách nhiệm."

Tạ Sơn Hà là người ngoài, chỉ biết Mạnh Trạch thỉnh thoảng lại đến mua thuốc.

Mạnh Trạch nói thuốc này để trị mất ngủ.

Tạ Sơn Hà đương nhiên không tin, anh ta đã khuyên mấy lần.

Mạnh Trạch dường như không để ý.

Tạ Sơn Hà chưa từng nghe Mạnh Trạch nói về bố mẹ, Mạnh Trạch chỉ nói đến bạn gái của anh.

Tạ Sơn Hà: "Cậu em, cậu gọi tôi đến là…"

Mạnh Trạch: "Anh Tạ, họ đã thu điện thoại của tôi rồi."

"À, những thứ này để lấy chứng cứ thôi, chờ cảnh sát điều tra xong, tôi giúp cậu lấy lại." Tạ Sơn Hà cũng không hỏi bạn bè người thân của Mạnh Trạch nữa, mà đổi cách nói, "Cậu có vướng bận ai không?"

"Bạn gái tôi."

"Muốn cho cô ấy biết cậu bị nhốt ở nơi chật hẹp này?" Tạ Sơn Hà nghĩ, khi Mạnh Trạch tự do, cô bạn gái này đã đi theo người giàu có, giờ Mạnh Trạch bị bắt, cô ta càng bỏ chạy mất dép?

Tạ Sơn Hà không tiện nói thẳng, anh ta lại đổi cách nói: "Cậu có muốn bạn gái theo cậu không?"

"Anh Tạ, tôi định xong việc sẽ bay ra nước ngoài gặp bạn gái."

Cô bạn gái này còn ở nước ngoài nữa à? "Cậu không đi được nữa rồi mà."

Đột nhiên, Mạnh Trạch lao tới nắm lấy song sắt.

Tạ Sơn Hà bắt đầu giảng đạo lý: "Em trai, tôi thấy cậu không phải là người ngốc, hiện tại cậu trong tình cảnh này, bạn gái cậu…" nhất định sẽ tránh xa.

Cơ bắp Mạnh Trạch căng cứng, cắn chặt răng, đường nét trên khuôn mặt trở nên sắc bén khác thường.

Tạ Sơn Hà lùi lại: "Em trai, tôi đã từng hỏi cậu một câu, cậu có hi vọng bạn gái mình hạnh phúc không?"

"Đương nhiên." Hai chữ như được ép ra từ kẽ răng.

"Chuyện này không đơn giản, tôi đã nói với cảnh sát tình hình của cậu, chắc chắn sẽ phải giám định tâm thần, cậu muốn đoàn tụ với bạn gái, việc cấp bách là hợp tác với cảnh sát, nếu có thể được miễn trừ trách nhiệm là tốt nhất." Tạ Sơn Hà khá bi quan, anh ta sẽ không vẽ ra cho Mạnh Trạch một giấc mơ đẹp, vì một khi bị vỡ mộng, tâm trạng Mạnh Trạch sẽ càng dao động mạnh hơn, Tạ Sơn Hà nói ra tình huống xấu nhất, "Nếu không được, cậu phải nghĩ xem, làm thế nào để bạn gái mình hạnh phúc."

"Cô ấy muốn chờ, cô ấy sẽ chờ." Mạnh Trạch bình tĩnh lại, "Nếu cô ấy không muốn chờ."

Còn lại, anh không nói tiếp.

*

Một ngày sau, Tạ Sơn Hà lấy lại điện thoại của Mạnh Trạch từ tay Lưu Thiên Cương.

Tạ Sơn Hà hỏi lại về vụ án.

Lưu Thiên Cương: "Phải chờ kết quả xử lý của pháp luật."

Tạ Sơn Hà về tiệm thuốc chờ tin tức.

Có người đến mua thuốc, Tạ Sơn Hà lúc đó nói chuyện phiếm, nói là một người cùng quê nông nổi phạm tội.

Khách hàng đều cho rằng tình hình không lạc quan.

Tạ Sơn Hà cũng biết, vụ án này chắc chắn là không thể được miễn trừ trách nhiệm.

Một khách hàng nói: "Cậu ta còn nghĩ đến bạn gái? Tôi nói cho anh biết, bạn gái theo cậu ta cũng là chịu khổ, cái này sẽ lưu hồ sơ án đấy, hình như con cháu ba đời không thể thi vào làm công chức."

Khách hàng thứ hai nói: "Bạn gái chịu, bố mẹ bạn gái thì sao? Ai lại muốn con gái mình gả cho một tên tội phạm?"

Làm sao Tạ Sơn Hà không hiểu những lý lẽ này? Tâm trạng anh ta giống như anh em mình thực sự bị bắt giam vậy.

Đang thở dài liên hồi, Tạ Sơn Hà nhận được cuộc gọi của bạn gái Mạnh Trạch.

Bạn gái hỏi: "Anh là ai?"

"Tôi họ Tạ, em trai Mạnh Trạch lịch sự gọi tôi một tiếng anh Tạ."

"Mạnh Trạch đâu?"

"Cậu ấy không tiện nghe điện thoại, cô có chuyện gì tôi có thể chuyển lời giúp."

"Anh ấy đang ở đâu?"

Tạ Sơn Hà nghe giọng điệu của cô bạn gái này rất bình tĩnh: "Cậu ấy

tạm thời… không thể nghe điện thoại."

"Khi nào anh ấy rảnh? Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy."

"Cái này thì… tôi cũng không biết." Vụ án vẫn chưa kết thúc, Tạ Sơn Hà lại không biết có nên kể lại tình hình thực sự của Mạnh Trạch cho người bạn gái này nghe không, Tạ Sơn Hà chắc đã thở dài hết cả đời trong mấy ngày này: "Cô gái, cô có thể đợi thì cứ đợi cậu ấy, nếu cô không thể đợi thì đừng đợi nữa, tôi nghe cậu ấy nói cô là một cô gái xinh đẹp, còn có thiếu gia theo đuổi, con người mà, bị tình cảm ràng buộc là điều cấm kỵ, biển rộng trời cao, cứ bay đi."

"Tại sao Mạnh Trạch không tự mình nói với tôi?"

"Cậu ấy mà nói được với cô, thì tôi đứng đây làm gì? Cô gái, nói thật với cô, tôi chỉ là người chuyển lời thôi." Tạ Sơn Hà nói, "Cậu ấy muốn cô… đừng đợi nữa."

Cô bạn gái này lại cười: "Anh Tạ, tôi sẽ không đợi anh ấy đâu."

Tạ Sơn Hà tức giận.

Cô hỏi người đâu? Ở đâu? Nói chuyện? Tại sao không tự mình nói? Biết Mạnh Trạch bảo cô đừng đợi, cũng không hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại cười nói không đợi nữa?

Thật quá tuyệt tình.

Tạ Sơn Hà muốn gọi lại, hay là vẫn nên kể chuyện của Mạnh Trạch cho cô ấy nghe?

Nhưng cô bạn gái này không đáng tin cậy, trước đây cứ qua lại giữa Mạnh Trạch và cậu ấm nhà giàu, có lẽ cô ta biết sự thật, còn chế giễu một phen, dùng vết nhơ trong cuộc đời Mạnh Trạch làm đề tài bàn tán.

Tạ Sơn Hà lại thở dài.

Tạ Sơn Hà lại đến đồn cảnh sát.

Mạnh Trạch vẫn là vẻ mặt băng giá đó.

Tạ Sơn Hà nói: "Tôi đã chuyển lời của cậu rồi."

Mắt Mạnh Trạch sáng lên: "Cô ấy nói gì?"

Tạ Sơn Hà khó mà mở lời, sau một lúc lâu, mới kể lại những lời nói của cô.

Mạnh Trạch đi tới: "Cô ấy không hỏi đã xảy ra chuyện gì?"

Tạ Sơn Hà lắc đầu.

Ngay lập tức, Tạ Sơn Hà lại nhìn thấy mắt Mạnh Trạch đột nhiên sắc bén như lưỡi dao.

Sau đó, Mạnh Trạch bị đưa đến "Trung tâm Nghiên cứu Người không bình thường" cưỡng chế điều trị.

Tạ Sơn Hà lại thở dài.

Ngay cả người bạn gái lúc đó có đợi, sau này chắc chắn cũng không thể đợi được.

Ngay từ đầu đã dập tắt ý nghĩ của cậu ấy, còn hơn là để cậu ấy ôm hy vọng, rồi lại rơi vào tuyệt vọng.

Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, tâm bệnh của cậu ấy vẫn là người đó.

Từ Lưu Thiên Cương biết được, người đó đã trở lại bên cạnh Mạnh Trạch.

Không biết là oan gia ngõ hẹp hay là duyên phận.

Tạ Sơn Hà không nói rõ nguyên nhân kết quả, chỉ nói điều quan trọng nhất - Mạnh Trạch không bỏ rơi bạn gái.

*

Vợ Tạ Sơn Hà ra về, để lại một con gà mái "cục tác".

Lý Minh Lan dựa vào khung cửa kính, nghe tiếng "cục tác" trong sân.

Đối mặt với một tương lai mất tự do, ai cũng sẽ thận trọng, anh chắc chắn đã nghĩ đến hoàn cảnh của cô.

Mạnh Trạch không phải là bỏ rơi, có lẽ là không muốn liên lụy.

Lúc đó cô đang du học, chuỗi vốn của bố cô gặp khó khăn, học phí của cô là do anh trai chi trả, nếu biết bạn trai lại bị giam giữ…

Có lẽ Lý Minh Lan hai mươi tư tuổi sẽ cảm thấy ông trời sập xuống.

Cô đã ngã một lần, cô đứng dậy, cô có sợ trời lại sập xuống lần nữa không? Lý Minh Lan không sợ những điều này.

Cô bước vào sân.

Mạnh Trạch đang quỳ xuống buộc dây cho chân gà, nghiêng đầu cúi xuống.

Gà giơ chân, đạp chân.

Dây của anh bị trượt mất.

Lý Minh Lan đứng sau lưng anh, đặt một tay lên vai anh, hơi cúi

người: "Em đi nước ngoài làm việc, anh ở đây một mình có buồn chán không?"

"Giờ em mới biết à."

"Khu biệt thự này có khá nhiều người nuôi thú cưng."

Mạnh Trạch nâng gà lên: "Buộc chân cho nó."

"Em không biết."

"Luồn dây vào, buộc vài cái."

Lý Minh Lan sợ bị chân gà đá trúng, hơi ngả người ra sau, buộc dây lại trước, rồi luồn dây vào, buộc chặt chân gà.

Mạnh Trạch cột gà ở góc vườn.

Chân gà giẫm lên cỏ, đi một nửa vòng trong phạm vi dây thừng.

Lý Minh Lan lần đầu tiên nhìn thấy con gà khoẻ mạnh: "Oa oa oa."

Gà mái "cục tác" đáp lại.

Lý Minh Lan đặt cằm lên vai Mạnh Trạch: "Chúng ta nuôi thú cưng đi?"

"Ồ, em muốn nuôi gì?" Đột nhiên, anh có linh cảm chẳng lành.

Quả nhiên, cô chỉ vào con gà mái: "Con này." Cô lại kêu ba tiếng "oa oa oa".

Gà mái càng kêu "cục tác" to hơn.

Mạnh Trạch: …

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 119

Con gà ta đập đôi cánh màu vàng nâu, đi dạo một lúc, làm quen với môi trường mới, thỉnh thoảng dùng mỏ mổ đất.

"Nuôi gà là cả một nghệ thuật." Lý Minh Lan nghiêm túc, phát huy khả năng nói nhảm, đẩy Mạnh Trạch ra trước, "Anh học thức cao, anh lên đi."

"Anh tốt nghiệp cấp ba.” Anh thờ ơ.

Cô giơ ngón cái lên: "Anh là thủ khoa thi đại học."

"Chỉ là may mắn thôi." Anh né tránh, "Em lên đi."

"Em là học sinh kém, môn toán của em chỉ được mười hai điểm."

"Lý Minh Lan, em cứ mặc cả với anh nữa, tối nay anh sẽ thịt nó nấu súp."

"Đừng, đừng." Cô lập tức ôm lấy tay anh.

"Cục tác." Con gà mái muốn chạy về phía trước, bị dây thừng hạn chế phạm vi hoạt động, bất mãn kêu to.

Mạnh Trạch liếc mắt nhìn sang.

Con gà mái kêu càng dữ dội hơn.

Mạnh Trạch: "Nhộn nhạo quá."

Lý Minh Lan dang rộng hai tay, chắn trước mặt con gà mái, cô tự biến thành "gà mái" bảo vệ con: "Căn nhà lớn này chỉ có hai chúng ta, anh lại không thích nói chuyện, chỉ có giọng nói trong trẻo của em vang vọng trong không gian rộng lớn thật lạnh lẽo, từ nay sẽ khác, chúng ta có thêm người thứ ba."

Đôi mắt sắc lạnh của Mạnh Trạch chuyển sang cô: "Đây không phải là người thứ ba, em có biết nói chuyện không vậy."

"Tiếng kêu của nó vang dội, đầy khí thế, giết nó thì quá đáng tiếc."

Mặt anh không cảm xúc nghe cô nói linh tinh.

"Anh có biết bao nhiêu năm ở nước ngoài em không được ăn…" Lý Minh Lan dừng lại, "Không phải, không được nhìn thấy gà mái."

"Đừng tưởng anh nuông chiều em là em có thể dung thứ cho con gà này cứ đi ị trong vườn của anh."

"Yên tâm." Cô vỗ ngực, "Em sẽ làm người dọn phân."

"Không tin, nhất định sẽ đẩy cho anh làm." Mạnh Trạch nói rồi định bắt gà.

Lý Minh Lan vội vàng chặn lại, vòng tay ôm anh.

Anh muốn đi sang trái.

Cô chặn sang phải.

Anh muốn đi sang phải.

Cô chặn sang trái.

Thật giống như đang diễn vở kịch "Đại bàng bắt gà con".

Mạnh Trạch nắm lấy hai tay cô, vòng quanh eo mình, thương lượng với cô: "Lý Minh Lan, tặng em một con chó cưng thật đẹp?"

"Đừng mà, đừng mà." Hai người áp sát vào nhau, Lý Minh Lan ôm chặt anh, ngẩng đầu, cọ cằm vào cằm anh.

"Mèo cưng?"

"Đừng mà, đừng mà." Cô cười, "Em chỉ muốn nuôi con gà này thôi, em và nó rất có duyên."

Kỷ niệm của hai người rất ít, không ai nói một con gà không thể coi là kỷ niệm.

"Chúng ta không có duyên, em và nó có duyên ở đâu?" Mạnh Trạch nói năng cộc cằn, "Nó chính là người thứ ba."

Cô chọc vào thắt lưng anh: "Người thứ ba không phải dùng như vậy." Tay cô sờ xuống eo anh một cách quen thuộc.

Mạnh Trạch phản ứng lại, nắm lấy cô, vỗ nhẹ eo cô.

Anh cúi xuống cắn môi dưới cô: "Tối nay sẽ hầm súp gà."

Những tiếng "đừng, đừng" của cô đều bị anh nuốt vào miệng.

Con gà mái đột nhiên im lặng, trợn mắt đứng nguyên tại chỗ, cong cong móng chân, nhìn chằm chằm hai người họ: "..."

Dù thế nào đi nữa, nó vẫn được đưa vào cảnh sắc của khu vườn này.

*

Ngôi nhà này của Mạnh Trạch chưa từng náo nhiệt như vậy, nhìn khắp nơi, trong cả khu biệt thự không tìm thấy nhà nào nuôi gà.

Tiếng gáy vang dội của con gà mái thường xuyên vang vọng trên không trung.

Khoảng cách giữa các biệt thự rất lớn, vẫn chưa có ai đến khiếu nại về việc gây ồn ào.

Mấy ngày liền Mạnh Trạch đều hầm súp gà, cố ý đối nghịch với Lý Minh Lan.

"Tuổi trung niên rồi, phải giải tỏa uất ức." Cô cười, "Muốn chọc tức em, không dễ đâu."

Cô thích nhất là bưng bát súp lên, uống từng ngụm lớn, khi cô khen súp ngon, không hề tỏ ra thương xót nguyên liệu làm súp gà.

Mạnh Trạch cười nhạt: "Con gà ta ở ngoài kia, hầm súp thì ngọt hơn."

Cô kêu lên: "Đừng mà, đừng mà."

Mạnh Trạch cảm thấy bốn chữ này giống như những tiếng "đừng mà, đừng mà" mà Lý Minh Lan nửa đẩy nửa lùi gọi khi ở trên giường, mềm mại ngọt ngào.

Dù sao, cô muốn làm người dọn phân, anh sẽ để cô làm, chờ khi cô bị hôi thối, tự nhiên sẽ quay lại cầu xin anh giết gà.

Lý Minh Lan đeo khẩu trang, đeo găng tay, vừa hát vừa đi dọn phân gà.

Mạnh Trạch nhìn chằm chằm vào bãi cỏ bị mổ trọc lóc, bãi cỏ anh đặt hàng riêng để đi chân đất bị phá hủy hoàn toàn.

Anh lạnh lùng đứng sau lưng cô: "Lý Minh Lan, một vạn con gà cũng không bù lại được mảnh đất trọc này."

Cô quay đầu ngẩng mặt lên: "Thô tục, chỉ là một bãi cỏ thôi, ở nước ngoài em không có biệt thự lớn sao?"

Mạnh Trạch không để ý đến cô, nhưng lại không muốn cách xa cô quá, ngồi ở bậc thang trước cửa kính, nhìn cô dọn dẹp sạch sẽ phân gà trên đất.

"Lý Minh Lan, trước đây em là người dọn phân à?"

"Không có." Cô đứng dậy, "Lần đầu tiên, thế nào?"

Mạnh Trạch: "Cũng được."

Lý Minh Lan mười tám tuổi, là công chúa được cưng chiều, làm sao có thể làm những việc vất vả bẩn thỉu này.

Thông tin về cô những năm trước đó không nhiều, đến khi cô xuất hiện trên mạng, cô đã khá nổi tiếng.

Cô có tham vọng đứng trên đỉnh thế giới, công chúa bước ra khỏi lâu đài, đi trên con đường gai góc đầy phiêu lưu.

Nếu sáu năm đó cô ở lại chờ anh, giống như anh bị nhốt trong Trung tâm Nghiên cứu Người không bình thường.

Cô sẽ không đạt được thành tựu ngày hôm nay.

Mạnh Trạch biết, số phận có sự sắp đặt tốt nhất của nó.

*

Thu qua đông đến.

Kế hoạch phát triển của Thôi Bội Di có tiến triển mới.

Nhà đầu tư muốn hợp tác với thương hiệu, cùng nhau phát triển thị trường trong nước.

Sau khi đăng ký kết hôn, Thôi Bội Di luôn ở nước ngoài, cô ấy vẫn cử Lý Minh Lan đi đàm phán.

Mạnh Trạch không nói muốn đi theo nữa, vì anh phải đi kiểm tra định kỳ.

Nếu không phải anh có phác đồ điều trị, uống thuốc đúng giờ, Lý Minh Lan cảm thấy anh không khác gì người bình thường.

Cô động viên anh: "Cố lên nhé, đợi cả mâm cỗ của em."

Mạnh Trạch không hề được khích lệ, ngược lại mặt hơi tái.

Lý Minh Lan nghĩ, mình cũng phải cố gắng nghiên cứu nấu ăn, mua sách về tám món ăn nổi tiếng, xem đi xem lại.

Căn hộ mà Lý Minh Lan mua vẫn đang trong tình trạng bàn giao.

Mạnh Trạch đã lập kế hoạch trang trí nhưng vẫn chưa khởi công, nói là một số vật liệu phải chờ tin tức từ nước ngoài.

Lý Minh Lan mua nhà chỉ để an ủi Mạnh Trạch.

Thỉnh thoảng cô ở nhà Mạnh Trạch, thỉnh thoảng vẫn về nhà anh trai.

Cô gõ cửa phòng con trai, chờ con trai đồng ý, cô mở cửa: "Thâm, ngày mai anh ấy đi bệnh viện khám sức khỏe cả ngày, mẹ mới nuôi một con thú cưng, mẹ lo không có người ở nhà, con nhỏ sẽ quậy phá, mai con rảnh không? Giúp mẹ chăm sóc nó nhé."

"Vâng." Lý Thâm dựa lưng vào giường đọc sách.

Lý Minh Lan tiến lại gần: "Đọc gì đấy?"

"Lập trình."

"Có chí hướng." Nếu năm đó không có biến cố, Mạnh Trạch sẽ học chuyên ngành này.

Cô không để mình chìm đắm trong quá khứ, quay người định đi: "Mai chúng ta cùng ra ngoài, mẹ sẽ ghi dấu vân tay cho con, sau này con có thể tùy ý ra vào."

Lý Thâm hỏi: "Mẹ nuôi thú cưng gì thế?"

"Mẹ nuôi một con gà."

Lý Thâm: "..." Cậu không nghe nhầm chứ?

Ngày hôm sau, Lý Thâm đứng trong vườn nhìn chằm chằm vào con gà mái, vẫn đang nghĩ: Tại sao lại nuôi gà?

"Vì nó dễ thương mà." Mẹ ruột của cậu nói vậy.

Cho dù là chuyện phi lý đến đâu, qua miệng Lý Minh Lan nói ra, đều là chuyện bình thường.

Lần trước Lý Thâm đến đây, là vài ngày trước khi thi đại học.

Cậu đã quan sát phòng làm việc kỳ lạ này.

Chủ nhân ở đây rất coi trọng thẩm mỹ, ngay cả cảnh sắc trong vườn, đều chú trọng đến sự tương phản về màu sắc, hoa đỏ lá xanh.

Dễ dàng đoán được, khu vườn này có người chuyên chăm sóc, là sự điêu khắc của nghệ thuật.

Khi có một con gà ta ở trong góc vườn, giống như đã xé rách một góc của bức tranh hoàn mỹ.

Góc đó còn để lại những mẩu giấy vụn - ví dụ như, một sợi lông gà rơi xuống khi gà mái đập cánh.

Trong phạm vi hoạt động của con gà mái, bãi cỏ trọc lóc, nó bị cột vào bệ nước, khi ngẩng đầu lên, còn nhảy lên mép hồ, mổ xuống vài cái.

Sự hỗn loạn này đột nhiên kết nối với hơi thở cuộc sống.

Giống như Lý Minh Lan chuyển đến.

Đồ đạc để lung tung.

Trên bàn nhỏ có một ly nước uống dở, chắc chắn là của Lý Minh Lan không để lại đúng chỗ.

Điều khiển từ xa đặt dưới gối ôm trên ghế sofa, Lý Thâm ngồi xuống, đè lên, bật tivi.

Kênh đang phát phim do Thịnh Hạ đóng chính.

Khi Lý Minh Lan nói với Lý Thâm rằng một người tên là "Đỗ Nặc" đổi nghệ danh thành "Thịnh Hạ", Lý Thâm đã tìm hiểu thông tin của người này trên mạng.

Là một nữ minh tinh không có scandal.

"Càn quét mại dâm" là quá khứ đen tối bị phanh phui, nhưng trên mạng không ai bàn tán.

Cô ta giấu rất kỹ.

Lý Thâm nghe thấy tiếng "cục tác" bên ngoài, nên đi cho gà ăn.

Đi qua hành lang, cậu đột nhiên dừng lại.

Không biết là do giáo dục của bố mẹ nuôi, hay là cậu có gen tách rời, nhìn thấy hành động tự làm hại bản thân một cách tàn nhẫn của Mạnh Trạch, tâm trạng Lý Thâm rất bình tĩnh.

Cậu đứng ở vị trí giống như Mạnh Trạch đứng trước đó.

Gương phản chiếu một nửa bóng dáng của Lý Thâm, tối đen một mảng.

Cậu không sánh được với vẻ đẹp rực rỡ nhất thế gian.

*

Nhà họ Diêu chuẩn bị đám cưới vài tháng, cuối cùng cũng có quyết định.

Thôi Bội Di không muốn về nước cho đến phút cuối cùng.

Vì vậy Lý Minh Lan bay sang nước ngoài, làm váy cưới cho Thôi Bội Di.

Mỗi lần cô đi, Mạnh Trạch đều hỏi: "Lý Minh Lan, có phải em không về nữa không?"

"Đùa gì thế? Em đang đảm nhiệm trọng trách mở rộng thị trường trong nước, đương nhiên em phải về rồi."

Có lời hứa về công việc, anh dường như yên tâm hơn.

Một ngày trước khi Lý Minh Lan khởi hành, Mạnh Trạch bắt chước cô, đeo khẩu trang, đeo găng tay, làm người dọn phân một lần.

Cô ở bên cạnh vỗ tay cho anh: "Em biết mà, thật ra, anh và con gà

này cũng có duyên."

Mạnh Trạch thu túi rác: "Nếu em không về, anh sẽ live stream giết gà cho em xem, để con gà ta này kết thúc duyên phận."

Không chỉ có việc này.

Đêm đó, Mạnh Trạch ôm cô, trên giường lớn, vứt quần áo cô ra xa, không cho cô đắp chăn.

Anh quan sát cô.

Lý Minh Lan bĩu môi: "Không bằng lúc mười tám tuổi."

Anh cúi xuống: "Lý Minh Lan mãi mãi tuổi mười tám."

Mạnh Trạch ấn tay cô lên đầu cô, dùng ánh mắt gần như xâm lược để nhìn cô kỹ.

Cô rên rỉ, thân thể run rẩy.

Anh dữ dội như vậy, dường như lại không tin cô, anh cắn vào dái tai cô: "Lý Minh Lan, lần nào cũng đều là em bỏ rơi anh, anh sẽ không bỏ qua cho em."

Đầu lưỡi anh đang cọ xát trên dái tai cô.

Tai cô vừa đau vừa nhột, phía dưới cũng vừa đau vừa nhột, cô cầu xin anh: "Em đâu có…" nói được một nửa, lại dừng lại.

Lý Minh Lan đột nhiên tỉnh táo lại khỏi sự say đắm.

Cô có.

Cô đã nói với anh, cô không chờ anh.

Lý Minh Lan hai mươi tư tuổi đã bỏ rơi Mạnh Trạch hai mươi tư tuổi, để anh một mình ở Trung tâm Nghiên cứu Người không bình thường suốt sáu năm dài.

"Lý Minh Lan?" Thấy cô đột nhiên không động tĩnh gì, Mạnh Trạch khẽ gọi cô.

Cô ôm lấy vai anh, bị động tác của anh bên dưới làm cho run rẩy, không nhịn được kêu lên hai tiếng.

Cô nói: "Em sai rồi, em sai rồi."

Cô ngẩng đầu lên, bắt chước anh, cắn nhẹ dái tai anh.

Anh thở nhẹ một hơi.

"Em sẽ không bao giờ bỏ rơi anh nữa." Trong lúc ân ái, lời hứa của Lý Minh Lan giống như sự giận dỗi, cô vùi mặt vào vai anh.

Một mảng trên vai anh bị ướt, có lẽ là mồ hôi của cô, hoặc là…

"Lý Minh Lan, phải làm đúng lời hứa."

Cô liên tục gật đầu.

Mạnh Trạch ấn eo cô, nhanh chóng như một vận động viên điền kinh đang chạy nước rút.

Giọng nói yếu ớt của cô bay trong không trung: "Anh phải ngoan ngoãn, chờ em làm cho anh một bữa ăn thịnh soạn."

Trong khoảnh khắc kịch liệt nhất, Mạnh Trạch nói: "Tin em một lần."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 120

Lý Minh Lan đáp chuyến bay sang nước ngoài, tâm trạng lại bay theo hướng ngược lại với máy bay.

Cô đã có bản thiết kế váy cưới từ lâu.

Thôi Bội Di nói, cô gầy đi rồi.

Vì vậy, Lý Minh Lan trở lại công ty lấy số đo của Thôi Bội Di rồi mới bắt đầu sửa đổi bản thiết kế.

Khi hai người đang uống rượu và tâm sự tại nhà Thôi Bội Di, Lý Minh Lan nói: "Bội Di, chúng ta quen biết mười sáu năm rồi đúng không?"

Thôi Bội Di: "Không nhớ rõ, chỉ cảm thấy chúng ta đã ở bên nhau cả đời." Người khác nói anh em ruột thịt cũng phải tính toán rõ ràng, hai người họ cùng nhau làm ăn, có việc gì cũng thương lượng không cãi nhau, quả là cộng sự tốt nhất.

Lý Minh Lan: "Năm nay tớ khá lười biếng, nửa đầu năm đi chơi ở châu Âu, nửa cuối năm thì nhà tớ xảy ra một số chuyện, tớ đã cân nhắc giữa công việc và cuộc sống, tớ buộc phải ở lại trong nước."

Thôi Bội Di nhìn cô.

"Năm đó tớ cũng vì nhà xảy ra chuyện, mới ở lại nước ngoài." Lý Minh Lan nói, "Tớ và cậu làm ăn cùng nhau nhiều năm, tớ sẽ không làm bà chủ bỏ mặc mọi việc, cứ thế mà bỏ đi, tớ sẽ xử lý xong hết tất cả công việc cần bàn giao."

Thôi Bội Di: "Minh Lan, từ khi cậu nói chuyện này với tớ là cậu đã quyết định rồi, đúng không?"

Lý Minh Lan gật đầu: "Tớ đã cân nhắc kỹ rồi."

"Lúc đầu khi bố tớ gửi tớ sang đây du học, tớ khó chịu vô cùng, lại không ăn quen đồ Tây, tớ suốt ngày đói bụng, cằm nhọn hoắt như muốn đâm chết người." Thôi Bội Di véo cằm mình, "Minh Lan, nếu không có cậu ở bên cạnh, tớ cũng sẽ không ở lại đây nhiều năm như vậy, tớ không biết tại sao cậu lại ép mình ở lại đây, nhưng tớ biết, cậu rất nhớ nhà, cậu nhất định phải về."

Bạn bè là gì? Thôi Bội Di chính là như vậy.

"Cậu bề ngoài dễ nói chuyện, nhưng thực ra lại rất kiên định, ngay cả khi tớ muốn ngăn cậu thì cũng không ngăn được, nhưng cậu không nhất thiết phải rút khỏi công ty, tớ muốn cử người mình tin tưởng đến thị trường trong nước, cậu thấy sao? Nhưng mà, ngay cả khi cậu thực sự không cần công ty này nữa." Thôi Bội Di cười, "Vì tình cảm mười mấy năm của chúng ta, cậu vẫn là người bạn tốt nhất của tớ trong đời này."

"Cảm ơn cậu, Bội Di." Lý Minh Lan ôm chặt bạn thân.

Cô có ông bà, bố mẹ, anh trai chị dâu yêu thương cô, cô có bạn trai thiên tài, có một đứa con trai thiên tài.

Trời đất còn cho cô kết giao được người bạn tốt cả đời không rời bỏ, Lý Minh Lan quả là người may mắn.

*

Vì đã quyết định chuyển trọng tâm công việc về trong nước, Lý Minh Lan dự định bắt tay vào xử lý tài sản của mình.

Cô không lừa Mạnh Trạch, cô ở trong một biệt thự lớn, có đầu bếp,

có người làm vườn, và vài người dọn dẹp, nhìn thoáng qua, vài người tụ họp lại làm việc khá náo nhiệt.

Nhưng đến tối, nơi đây lại vắng vẻ.

Cô vẫn sống một mình.

Cảnh xa và gần trước biệt thự đều đẹp không sao tả xiết.

Cô thường ngồi trên bậc thềm trước cửa, nhìn ngắm núi xa, ngắm bình minh, ngắm sao trời.

Nếu ví cuộc đời cô như một tờ giấy, mười tám tuổi, hai mươi tư tuổi, mỗi nếp gấp sâu sắc trên tờ giấy đều không thể tách rời khỏi một người đàn ông.

Điện thoại có tin nhắn đến.

Màn hình sáng lên giây lát, rồi lại tắt.

Lý Minh Lan cầm điện thoại lên, nhìn thấy khuôn mặt mình trong màn hình phản chiếu.

Giờ cô đã ba mươi sáu tuổi, cô lại bước vào bước ngoặt của cuộc đời, cô không hề luyến tiếc, như lời Thôi Bội Di nói, tâm cô không ở thành phố này.

Lý Minh Lan dùng tay ấn lên khóe miệng.

Cũng không phải mới phát hiện ra hôm nay, từ lâu cô đã biết, cô vừa nhìn thấy anh là cười.

Ngay cả chỉ nhận được một tin nhắn của anh.

*

Cùng lúc Lý Minh Lan quyết định, Lý Thâm cũng có một kế hoạch, cậu không tham gia kỳ thi đại học năm sau, mà đi du lịch theo kế hoạch của mình.

Người cho gà ăn là Mạnh Trạch.

Con gà ta ăn no rồi, thích nhất là nhảy nhót ở mép hồ.

Mạnh Trạch cũng không gọi Lý Minh Lan là "đầu heo" nữa, sợ cô nảy sinh ý tưởng, bắt anh xây thêm chuồng lợn bên cạnh chuồng gà trong vườn.

Không có việc gì mà Lý Minh Lan không làm được.

Ngay cả danh tiếng ở nước ngoài cô cũng có thể từ bỏ.

Ngày cô về nước, vừa khóc vừa than: "Em bị cử đến thị trường trong nước làm người tiên phong."

Cô kể lể mình tội nghiệp, nhưng cô vẫn là nhà thiết kế chính của công ty, một khi có hoạt động lớn, cô vẫn bay đi.

Cô không ở nước ngoài lâu, công việc kết thúc, cô liền về nước.

Mạnh Trạch hôn cô liên tục: "Lý Minh Lan, có phải cánh của em bị anh bẻ gãy rồi không?"

Cô lười biếng: "Tuổi này rồi, bay không nổi nữa."

Đông qua xuân đến, xuân qua lại đến hè.

Từ khi Lý Minh Lan chuyển đến, ngay cả Cao Sơn Điệp vẫn còn dấu vân tay trong biệt thự, cũng chỉ bấm chuông cửa.

Cửa mở ra, Lý Minh Lan cười tươi rói, nhưng lại đột nhiên mở to mắt, nhìn xuống: "Đây là ai thế?"

"Đây là con gái tôi, Tuyết Tịnh." Cao Sơn Điệp kéo tay cô bé mình đang dắt, "Tuyết Tịnh, chào cô đi con."

"Chào cô." Cô bé tết tóc hai bím, kiểu tóc là hai bông hướng dương, mặc váy xòe màu hồng, khoảng năm sáu tuổi, khuôn mặt tròn trịa, khuôn mặt có chút giống Cao Sơn Điệp.

Lý Minh Lan nở nụ cười thân thiện: "Ngoan quá, Tuyết Tịnh, tên hay quá, trời nóng thế này, mau vào trong đi, hôm nay chúng ta có dưa hấu."

Cao Sơn Điệp đi vào, cảm thấy có gì đó không ổn? Có phải là tiếng gà kêu không? Đi qua sân, cô nhìn ra ngoài cửa kính, sững sờ: "Đây là gà nhà ai thế?"

Lý Minh Lan: "Gà của tôi."

Cao Sơn Điệp ngạc nhiên: "Cô Lý nuôi gà trong vườn à?"

"Đúng vậy." Lý Minh Lan cười, "Nuôi được hơn nửa năm rồi, đẻ trứng giỏi lắm."

Cao Sơn Điệp: "Cô Lý, cô có biết mảnh cỏ kia…" giá bao nhiêu không?

Lý Minh Lan thẳng thắn: "Tôi không biết."

Để nuôi gà, dòng suối nhỏ đã sớm trở thành chuồng gà.

Cao Sơn Điệp nghĩ, có lẽ hệ thống lọc nước được lắp đặt năm đó đã bị hỏng rồi.

Mạnh Trạch vừa từ trên lầu hai đi xuống, cúi đầu nhìn cô bé.

Cao Sơn Điệp lại giới thiệu: "Tuyết Tịnh, chào chú Mạnh đi con."

"Chào chú Mạnh." Cô bé xinh đẹp và ngọt ngào.

Mạnh Trạch gật đầu: "Đi du học thế nào?"

"Rất vất vả, nhưng đã tìm lại được con gái."

"Chúc mừng, ngồi xuống đi." Pha trà cũng là việc của Mạnh Trạch.

Cao Sơn Điệp nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, anh cả định đóng cửa hàng về quê."

Mạnh Trạch: "Tại sao?"

Cao Sơn Điệp: "Từ khi anh ấy bị ngã gãy chân vào năm ngoái, cứ mỗi lần mưa gió, đầu gối lại đau nhức, khí hậu ở miền Nam ẩm ướt, năm nay mưa nhiều lắm, anh cả nói anh ấy đau đến nỗi cả đêm không ngủ được, không còn cách nào khác, anh ấy muốn về quê, ở đó khí hậu khô ráo, có lợi cho việc phục hồi chân."

Lúc này, ngoài sân vang lên tiếng "cục tác".

Lý Minh Lan vỗ tay khe khẽ: "Chắc là đẻ trứng rồi." Cô chạy ra sân.

Cô bé ngạc nhiên nhìn cô.

"Tuyết Tịnh, nào, chúng ta cũng đi theo cô xem gà mái." Cao Sơn Điệp dắt con gái đi ra ngoài.

Lý Minh Lan nhặt những quả trứng tươi: "Đây là trứng gà ta, ở nước ngoài không ăn được, lát nữa sẽ luộc trứng cho hai mẹ con."

Ai làm? Không cần suy nghĩ, chắc chắn là Mạnh Trạch.

Cao Sơn Điệp mỉm cười dịu dàng: "Cô Lý quả là người tuyệt vời."

"Tôi không phải." Lý Minh Lan cúi người, đặt quả trứng lớn vào lòng bàn tay cô bé, "Bác sĩ Cao mới là người tuyệt vời, tôi phải cảm ơn bác sĩ Cao."

Cao Sơn Điệp hiểu được lời cảm ơn của Lý Minh Lan: "Đúng rồi, cô Lý có gặp qua cô Thịnh Hạ chưa?"

"Không có, cô ấy là đại minh tinh, tôi gặp cô ấy làm gì." Lý Minh Lan cười cong mắt, "Bác sĩ Cao biết chuyện gì?"

Cao Sơn Điệp lắc đầu: "Tôi chỉ biết một vài điều, mạng lưới quan hệ của anh ấy rất đơn giản, tôi chỉ đoán thôi, cô Lý bây giờ đã nuôi gà ở đây rồi, chắc chắn là đã ghép nối được sự thật hoàn chỉnh."

"Không có, tôi chỉ đoán thôi." Lý Minh Lan lại cười, "Đoán không trúng cũng không sao, tôi đã nuôi gà ở đây rồi, tôi còn sợ ai nữa?"

"Mẹ ơi, quả trứng này to quá." Cô bé vừa bưng quả trứng bằng hai tay vừa cười.

Lý Minh Lan: "Cô tặng quả trứng này cho con, nếu con thích, trong tủ lạnh còn trứng mấy ngày trước nữa."

"Cảm ơn cô." Cô bé lộ ra lúm đồng tiền.

Con gà mái ngẩng đầu nhìn ba người ở đây: "Cục tác."

Cao Sơn Điệp nhìn góc vườn đổ nát, cảm thấy lúc đó cô nhét bệnh án của Mạnh Trạch vào dưới gối ôm, chính là liều thuốc tốt nhất cô đã kê cho Mạnh Trạch.

*

Tin tức nóng hổi đứng đầu bảng xếp hạng giải trí xuất hiện chữ "bạo" cỡ đại, tài khoản marketing tiết lộ đời tư của Thịnh Hạ - Thịnh Hạ kết hôn bí mật.

Tin đồn lan truyền khắp nơi.

Tin tức được đăng tải cả ngày, tài khoản chính thức của Thịnh Hạ vẫn im lặng.

Mọi người đoán, cô ấy đang chờ não cá vàng của cư dân mạng quên đi chuyện này, rồi lại xuất đầu lộ diện.

Có cư dân mạng liên tưởng đến tin tức bị phanh phui trước đó - Hình ảnh được chụp lén giống hệt Thịnh Hạ, nhưng sau đó phóng viên lại tiết lộ chuyện tình cảm của một nữ nghệ sĩ nhỏ không tên tuổi.

Lúc đó đã có người nghi ngờ, Thịnh Hạ và phóng viên đã thỏa thuận.

Giờ đây Thịnh Hạ đang nổi đình nổi đám, liên tục lên hot search vì vai diễn trong phim.

Có người đoán là đối thủ muốn hãm hại cô ấy, nên trực tiếp nêu tên mà không hề báo trước.

Chỉ là những tin đồn nhảm nhí mà thôi.

Lý Thâm đóng ứng dụng lại.

Cậu hẹn gặp một vài người bạn quen biết trên mạng, hôm nay tình cờ quay lại sân bay.

Chắc là có minh tinh xuất hiện, sảnh đón khách có rất nhiều cô gái cầm biển đứng đợi.

Tên được chiếu đèn trên biển là Thịnh Hạ.

Lý Thâm dừng bước, đứng sau đám cô gái.

Cậu cao hơn đám các cô gái một cái đầu, chen trong đám đông, hơi nổi bật.

Lý Thâm không thấy người, chỉ nghe thấy mọi người xung quanh hô to: "Thịnh Hạ, Thịnh Hạ, Thịnh Hạ đến rồi."

Người phụ nữ đi tới đội mũ, đeo kính râm, đeo khẩu trang.

Lý Thâm không nhìn rõ khuôn mặt cô ấy.

Có người hô lớn: "Thịnh Hạ, cô đã kết hôn chưa?"

Người khác: "Á á á!"

Lý Thâm bịt tai lại, lùi lại hai bước.

Mấy người phía trước, tay cầm máy quay, đi vòng quanh, quay Thịnh Hạ 360 độ.

Thịnh Hạ gật đầu chào mọi người.

Đi một đoạn đường, Lý Thâm thấy nhàm chán, vượt qua đám người này, tự mình đi về phía trước.

Lại có vài người chạy tới để quay Thịnh Hạ, Lý Thâm nghiêng người, nhường đường cho họ.

Cậu liếc mắt nhìn Thịnh Hạ.

Dường như Thịnh Hạ cũng nhìn cậu một cái.

Trò chơi Sherlock Holmes đã dừng lại từ năm ngoái rồi.

Lý Minh Lan nói, cô tin vào con mắt của mình năm mười tám tuổi.

Cô lại nói: "Nếu anh ta thực sự là một tên xấu xa, mẹ sẽ cùng diệt vong với anh ta."

*

Cửa hàng thương hiệu trong nước đã đến giai đoạn chọn địa điểm trong trung tâm thương mại, đồng thời, Lý Minh Lan đang chọn người đại diện.

Nói đến độ nổi tiếng của nữ minh tinh trong nước, nhà đầu tư đề cử Thịnh Hạ.

"Từ từ tính đã." Lý Minh Lan có vài ứng cử viên.

Nhà đầu tư nhất quyết muốn để Thịnh Hạ đến thử vai.

Lý Minh Lan vui vẻ đồng ý: "Chúng ta mời tất cả những người này đến gặp mặt, mọi người cùng nhau nói chuyện, việc lựa chọn người đại diện không chỉ xem độ nổi tiếng, mà còn phải xem khí chất của đối phương có phù hợp với triết lý thương hiệu hay không."

Đến ngày hẹn, người nổi tiếng nhất là Thịnh Hạ lại không đến. Cô ấy đã đến liên hoan phim ở nước ngoài, trợ lý cô ấy gọi điện thoại đến xin lỗi, đổi thời gian sang ba ngày sau.

Nhà đầu tư lại nói: "Vẫn cho Thịnh Hạ một cơ hội cuối cùng đi, tôi đã gặp Thịnh Hạ, cô ấy là người phụ nữ mạnh mẽ rất có khí thế."

Lý Minh Lan đồng ý: "Vì anh nhiệt tình đề cử, vậy chúng ta vẫn nên gặp xem sao."

Nếu Thịnh Hạ lại làm lơ, thì nhà đầu tư sẽ từ bỏ.

Dựa vào bức ảnh chụp lưng mà phóng viên tung ra, Lý Minh Lan biết, Mạnh Trạch và Thịnh Hạ có liên lạc với nhau.

Cô lại tìm đến quân sư, cô đi lại trong phòng con trai: "Con nói xem, cô ấy có biết đến sự tồn tại của mẹ không?"

"Con không biết, sau khi con đóng trò chơi Sherlock Holmes, con không hề mở lại."

"Có khi nào cô ấy sẽ khiêu khích mẹ không?"

Lý Thâm vẫn chưa trả lời.

Lý Minh Lan tự hỏi tự trả lời: "Thôi, bây giờ mẹ tin anh ấy, anh ấy không nói, ắt có lý do của mình."

Lý Thâm ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách lập trình: "Mẹ không định minh oan cho ông ấy về chuyện càn quét mại dâm sao?"

"Thâm, trước mặt con mẹ không giả vờ nữa." Lý Minh Lan kéo ghế ngồi xuống, "Mẹ hơi sợ, sợ lại là một sự thật tàn khốc, năm đó mẹ không đợi anh ấy, mẹ thực sự đã sai rồi, nếu anh ấy không vẽ tranh thơ của Shakespeare lên tường, mà lại vẽ tên mẹ, mẹ có thể nghi ngờ anh ấy ghét mẹ tận xương tủy, nhưng anh ấy không ghét mẹ, ngay cả khi năm đó mẹ cười nói với anh ấy rằng sẽ không chờ anh ấy."

Lý Thâm hoàn toàn đóng cuốn sách lập trình lại: "Dù tàn khốc đến đâu, đó cũng là con đường ông ấy đã đi qua."

Lý Minh Lan không nói gì, nằm sấp xuống bàn, tóc cô rơi xuống má, che khuất hết mọi biểu cảm của cô: "Thâm, con đi cùng mẹ nhé, nếu không, mẹ ngốc như vậy, làm sao có thể phá được trò chơi Sherlock Holmes chứ?"

*

Lý Minh Lan đến văn phòng, lễ tân nói Thịnh Hạ đã đến, đang nói chuyện với nhà đầu tư ở trong.

Lý Minh Lan định đi qua, thì có người trong bộ phận vận hành gọi cô lại.

Cô quay đầu lại nói: "Thâm, con cứ ngồi tùy ý, lát nữa mẹ sẽ đến."

Lý Thâm ngồi xuống trong một căn phòng có tấm biển ghi phòng nghỉ.

Một lúc sau, có người mở cửa.

Là Thịnh Hạ đang định nghe điện thoại, cô ta nhìn thấy Lý Thâm, lại không nghe điện thoại nữa.

Lý Thâm thờ ơ ngẩng mắt lên.

Thịnh Hạ đột nhiên mở miệng: "Cậu quen Mạnh Trạch à?"

"Ừ."

"Cậu và anh ấy…" không cần đoán, vì quá giống nhau.

"Tôi biết, tôi và ông ấy rất giống nhau."

Khi nhìn thấy Lý Thâm ở sân bay, Thịnh Hạ cảm thấy người này rất giống Mạnh Trạch, nhưng lúc đó cô ta tưởng là ảo giác.

Cô ta quay người đóng cửa lại, ngồi đối diện Lý Thâm: "Cậu và anh ấy thật sự rất giống nhau."

"Cô Thịnh Hạ rất thân với ông ấy à?"

"Một năm cũng không gặp được mấy lần, nhưng trước đây khi gặp nhau, cũng có hiểu anh ấy một chút." Thịnh Hạ lại hỏi, "Cậu tên gì?"

"Họ Lý."

"Quả nhiên là họ Lý."

"Cô Thịnh Hạ biết tôi?"

"Tôi đoán thôi, tôi từng nghe anh ấy nói về một cô gái họ Lý, tên Minh gì đó, tôi không ngờ con anh ấy đã lớn như vậy rồi…"

"Tôi họ Lý, không có quan hệ gì với ông ấy." Lý Thâm rất lạnh lùng.

"Xin lỗi, tôi không có ý can thiệp vào chuyện riêng tư của các người." Thịnh Hạ định đứng dậy rời đi.

Lý Thâm lại nói: "Hơn nữa, cô Thịnh Hạ, cô và ông ấy từng có tin đồn."

Thịnh Hạ ngồi xuống: "Là phóng viên bịa đặt."

"Không có lửa làm sao có khói."

Thịnh Hạ lạnh giọng: "Tôi và anh ấy trong sạch."

Lý Thâm còn lạnh hơn cô ta: "Hai người đều có kinh nghiệm vào đồn cảnh sát, làm sao có thể thoát được?"

Thịnh Hạ lại cười: "Cậu nói linh tinh gì thế? Nếu luật sư của tôi đến lấy chứng cứ, tôi có thể kiện cậu tội vu khống."

"Tôi sợ cô không kiện." Lý Thâm bình tĩnh, ung dung dựa vào ghế, "Gần đây, cô Thịnh Hạ có tin đồn về đời tư đúng không? Nếu thêm một bản án vi phạm pháp luật mười mấy năm trước nữa, không biết cô Thịnh Hạ sẽ mất bao nhiêu hợp đồng quảng cáo?"

Thịnh Hạ nhìn Lý Thâm.

Thái độ bình tĩnh và kiêu ngạo của cậu, rõ ràng chính là người năm

đó.

Cô ta mạnh dạn nói thẳng: "Thì ra là có chuẩn bị mà đến, cậu muốn gì?"

"Cô Thịnh Hạ, bình tĩnh, tôi muốn sự thật."

"Muốn sự thật thì tìm cảnh sát, nếu không được, cậu cứ hỏi anh ta."

Lý Thâm cụp mắt: "Ông ấy cả đời kiên cường, là người rất kiêu ngạo."

Cho đến khi nghe thấy câu nói này của Lý Thâm, Thịnh Hạ mới thực sự cười: "Đúng vậy, anh ta chưa từng có lúc sa cơ thất thế."

"Tin đồn giữa cô Thịnh Hạ và ông ấy có thật không?"

Thịnh Hạ lại nói: "Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, anh ấy hai mươi ba tuổi, trông như học sinh cấp ba, khi anh ấy nhìn tôi, tôi cảm thấy tôi và anh ấy có một câu chuyện."

Nhưng câu chuyện này, không phải như cô ta tưởng tượng.

*

Đỗ Nặc sau khi gặp Mạnh Trạch lần đầu, dựa vào ánh mắt nhìn cô lúc đó, cô cảm thấy người này không khác gì những người đàn ông khác, chỉ là ham muốn sắc dục mà thôi.

Anh hỏi: "Cô có thể làm gì?"

Còn có thể làm gì nữa? Vì tiền, Đỗ Nặc có thể làm bất cứ việc gì.

Ca phẫu thuật của mẹ cô cần tiền, điều trị sau phẫu thuật cũng cần tiền.

Đỗ Nặc mất cha từ nhỏ, sống nương tựa vào mẹ.

Mẹ cô bị bệnh nặng, Đỗ Nặc đi làm mấy năm, tiền tiết kiệm được gần như tiêu hết trong hai lần nhập viện, cô tính toán, mình cần phải làm thêm mười mấy hai mươi năm nữa mới có đủ tiền phẫu thuật cho mẹ.

Công việc nào kiếm tiền nhanh, Đỗ Nặc làm việc đó.

Đỗ Nặc đã cho Mạnh Trạch số điện thoại của mình.

Anh vẫn không liên lạc với cô.

Cô cảm thấy mình có thể bị lừa rồi.

Cô đồng ý với điều kiện của một ông chủ khác, đi hát ở quán bar, cô thích hát, giọng hát cũng hay, tìm một việc mình thích để làm, ít nhất cũng không quá khó chịu.

Quán bar kiểu đó thật sự khó chịu.

Những người đàn ông ở đây không thưởng thức giọng hát của cô, không ai quan tâm cô hát hay hay dở, mắt họ chỉ dán vào khuôn mặt và vóc dáng của cô.

Ít nhất kiếm được nhiều tiền hơn trước.

Đây là sự an ủi duy nhất của Đỗ Nặc khi trằn trọc không ngủ.

Cho đến một đêm, có một bàn tay của người đàn ông sờ vào ngực cô, phản ứng đầu tiên của cô là hất nó đi.

Đối phương là khách hàng, khách hàng là thượng đế, cô mới đến chưa bao lâu đã đắc tội người ta, là một đồng nghiệp kéo cô đi xin lỗi.

Đồng nghiệp này trước đây từng làm người mẫu: "Cô đúng là đạo đức giả."

Đỗ Nặc oan ức đến mức suýt chảy nước mắt: "Lúc mới đầu cô cũng làm tốt được sao?"

"Đương nhiên là không, nhưng mà phải chịu đựng, lúc đầu chính vì tính tôi quá nóng nảy, nên mới sa cơ lỡ vận đến mức này." Đồng nghiệp châm một điếu thuốc, "Nếu không tôi không đi làm người mẫu, đến đây kiếm tiền làm gì?"

Sau này Đỗ Nặc mới biết, đồng nghiệp này trước đây quay quảng cáo, bị nhiếp ảnh gia quấy rối, cô ta tức giận bỏ đi, không ngờ nhiếp ảnh gia đó là nhân vật có thế lực, đã chặn đường đi của cô ta, cô ta không bồi thường được tiền vi phạm hợp đồng, nên được quản lý giới thiệu đến đây.

Số phận của Đỗ Nặc cũng tương tự, cô bị trừ lương, lại phải đi xin lỗi đàn ông.

"Cô Đỗ." Bà chủ bên cạnh gọi, "Tôi nghe nói cô vì tiền thuốc men cho người thân mà đến, người thân của cô sẽ nằm trên giường hay nằm trong quan tài, đều tùy thuộc vào cô."

Nhớ đến người mẹ đang nằm trên giường bệnh, Đỗ Nặc không còn cách nào khác.

Bà chủ lại nói: "Đến đây thì đừng làm liệt nữ trinh tiết nữa."

Đỗ Nặc cố gắng nở nụ cười, khi đến quán bar, đột nhiên nhận được điện thoại của Mạnh Trạch.

"Cô Đỗ." Giọng điệu của anh lạnh lùng y hệt như lần đầu tiên gặp mặt.

Cô khó có thể nhận ra từ giọng điệu của anh là khinh thường hay là

gì khác: "Chào anh." Trong thời gian ngắn, cô đã học được cách khúm núm.

"Gần đây có rảnh không? Ra ngoài nói chuyện."

Lời nói này giống hệt những người đàn ông trong KTV, "nói chuyện", "hát hò", quả nhiên là đàn ông.

Vì cô muốn từ bỏ quá khứ, cô không còn kiên trì nữa, cô biết mình phải nịnh nọt đàn ông, nhưng cô không quên mục đích của mình: "Ông chủ, anh trả bao nhiêu?"

"Cung cấp cho cô một chiếc thang leo lên đỉnh cao, gặp mặt rồi bàn chi tiết."

Chỉ cần liên quan đến tiền, Đỗ Nặc đương nhiên rất động lòng. Đỗ Nặc lúc đó không nghĩ đến, tại sao anh chàng này lại trả giá cao như vậy.

Cô gọi điện thoại cho bà chủ, lấy cớ đi thăm mẹ, xin nghỉ.

Bà chủ nói chuyện như súng ống, nói rất nhanh, không có tình cảm: "Nếu đã xin nghỉ, thì tranh thủ tút tát lại bản thân đi, cứ như suốt ngày mặc đồ tang vậy, ma cũng không thèm nhìn bộ dạng đó của cô đâu."

Đỗ Nặc sợ hãi đáp lời.

Đồng nghiệp giới thiệu chợ giao dịch đồ cũ trực tuyến.

Đỗ Nặc cảm ơn, trong mục giao dịch cùng thành phố thấy có một người phụ nữ bán những chiếc váy đã từng mặc, toàn là hàng hiệu, giá cả cũng không cao.

Người này nói cô ấy sắp kết hôn, dọn dẹp quá khứ mới có thể hướng đến tương lai.

Đỗ Nặc lập tức liên lạc với người này.

Người này họ Dư, muốn giao dịch trực tiếp.

Từ khi bước vào quán bar, Đỗ Nặc cảm thấy mình không còn mặt mũi đi gặp người khác, cô cầu xin người bán họ Dư có thể giao dịch trực tuyến.

Đối phương rất hào phóng: "Được."

Đỗ Nặc đặt cọc một nửa, chờ đối phương gửi hàng đến, Đỗ Nặc trả đủ tiền.

Mạnh Trạch và Đỗ Nặc hẹn ở một quán cà phê.

Cô mặc chiếc váy đỏ tươi, đi dưới ánh nắng mặt trời, như một người đang chảy máu.

Đỗ Nặc thờ ơ: "Ông chủ, anh muốn nói gì?"

"Tôi là nhiếp ảnh gia, tìm cô chụp một bộ ảnh."

Đỗ Nặc liên tục lắc đầu: "Tôi từ chối." Chỉ cần mẹ cô phẫu thuật xong, cô sẽ đoạn tuyệt quan hệ với những người đàn ông này, tuyệt đối sẽ không để lại ảnh cho anh ta.

Ba chữ "nhiếp ảnh gia", giống như dấu hiệu sao chép lại nỗi bất hạnh của gái bán hoa.

Mạnh Trạch đưa cho cô một tờ giấy, suy nghĩ một chút.

Đây là bảng đề cử tuyển chọn người mẫu quảng cáo: "Cái này..."

"Có thành công hay không, tất cả phụ thuộc vào vận may của cô."

"Ông chủ, anh là người trong giới giải trí."

"Không phải." Anh nói, "Đây là một cơ hội, nhưng tôi không thể giúp cô, trước hết, cô cần một bộ ảnh xuất sắc để tham gia vòng tuyển chọn đầu tiên."

"Chụp ảnh gì?"

"Hai bộ ảnh biểu cảm ngoài trời và trong nhà."

"Cần…" Đỗ Nặc cắn răng, "Cởi đồ à?"

"Tôi không phải chụp ảnh khiêu dâm." Anh nhìn cô, "Bạn gái tôi còn đẹp hơn cô."

Nghe anh có bạn gái, Đỗ Nặc thở phào nhẹ nhõm, cô không có lựa chọn nào khác, dù là ở quán bar, hay là trước mặt người đàn ông này, chỉ cần cô không có tiền, cô phải khuất phục: "Chụp quảng cáo này, tôi có thể kiếm được nhiều tiền không?"

"Không chỉ có quảng cáo này, tương lai chắc chắn sẽ có cơ hội, nhưng tôi nói trước, cô phải ký hợp đồng quản lý với tôi, tỷ lệ chia sẻ lợi nhuận sẽ được bàn bạc trước."

"Ông chủ, tại sao anh lại tìm tôi?"

Anh nghiêng người: "Vì chúng ta có chung mục tiêu, tiền."

"Anh thiếu tiền à?" Như vậy thì ngại gọi anh là "ông chủ" rồi.

"Giống như cô."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 121

Địa điểm chụp ảnh trong nhà được hẹn ở một tòa chung cư cũ kỹ.

Trước khi đi, Đỗ Nặc đã gọi điện thoại cho nhóm đạo diễn của quảng cáo này, đối phương thực sự là công ty quảng cáo.

Đến quán bar là đối mặt với đàn ông, đến đó cũng là đối mặt với đàn ông, đối với cô không có gì khác biệt.

Đỗ Nặc biết, giống như cuộc thi Hoa hậu Thế giới, hay Hoa hậu Hồng Kông, đến cuối cùng cũng phải mặc bikini khoe thân hình, vì vậy, cô đã cất tất cả những chiếc váy mua được ở chợ đồ cũ vào trong túi hành lý.

Cô mặc bộ đồ áo thun quần dài mà bà chủ gọi là "đồ tang", đến tòa nhà đó.

Mạnh Trạch hỏi cô tại sao không mặc váy.

"Tôi có." Cô chọn một chiếc váy ngủ hai dây, một bên dây đã từng bị đứt, được thắt nút lại, hai bên dây không đối xứng, ngược lại lại lộ vẻ quyến rũ.

Cô đã liều rồi.

Đỗ Nặc thay đồ xong đi ra khỏi nhà vệ sinh, nghe thấy Mạnh Trạch đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Anh gọi tên Lý Minh gì đó: "Đói bụng rồi đúng không, có muốn anh gửi thịt xông khói cho em không?"

Anh lại nói: "Đúng rồi, ăn cho tròn quay luôn."

Anh cúp máy, rồi đi vào, miệng ngậm một điếu thuốc, sau đó anh châm thuốc, nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt lại lạnh lùng, lại mang theo một chút sự phóng túng mà cô không thích.

Đỗ Nặc rùng mình, cô ôm lấy hai tay, lùi lại, vô tình đụng phải thứ gì đó.

Anh đột nhiên bước tới, đưa tay ra phía sau cô.

Đỗ Nặc thấy anh đã lấy được một cái gạt tàn thuốc.

Một cái tai heo trên gạt tàn thuốc bị gãy một góc.

Anh lại ngậm điếu thuốc: "Tôi liên lạc với cô chỉ vì kiếm tiền, ngoài ra, tôi không có hứng thú gì với cô."

Đỗ Nặc muốn lùi lại, nhưng lại ép mình đứng nguyên tại chỗ.

Mạnh Trạch cúi đầu xuống: "Cô cần tiền, tôi cần tiền, chúng ta mới ở đây, gọi tắt là quan hệ lợi ích, đi thay bộ đồ khác."

Lúc này Đỗ Nặc mới kéo dây áo mình lên: "Anh nói thật chứ?"

"Không lẽ cô Đỗ muốn kiếm tiền theo cách khác?"

"Không, tôi hiểu lầm anh rồi, vậy tôi phải thay bộ đồ nào?"

"Váy đơn giản, quảng cáo dầu gội, quan trọng nhất là chất tóc."

Đỗ Nặc cầm quần áo trở lại nhà vệ sinh.

Lúc nãy cô lo lắng, không để ý.

Lúc này mới phát hiện, ở đây có đồ dùng của phụ nữ - Anh thực sự có bạn gái.

Tảng đá lớn trong lòng cô cuối cùng cũng được dỡ bỏ.

Đỗ Nặc thay đồ xong đi ra, thấy Mạnh Trạch đang nghịch máy ảnh, cô ngồi xuống, có tâm trạng trò chuyện: "Tôi vẫn chưa biết anh tên gì?"

"Mạnh Trạch."

"Tôi tên Đỗ Nặc, chữ Nặc có nghĩa "lời hứa đáng giá ngàn vàng"." Cô cười, "Anh là người tốt hiếm hoi mà tôi gặp được trong thời gian này."

Mạnh Trạch: "Quan hệ lợi ích, bớt nịnh nọt."

Đỗ Nặc nhận được điện thoại của bà chủ, vội vã rời đi, trở lại quán bar mới nhớ ra mình quên lấy quần áo.

Phía Mạnh Trạch vẫn chưa có tin tức, Đỗ Nặc không dám rời khỏi quán bar, cô buộc phải học uống rượu, say khướt bị đồng nghiệp dìu vào nhà vệ sinh, nôn mửa đến trời đất quay cuồng.

Cô muốn rút lui, nhưng vừa trở về nhà trọ, nhìn thấy người mẹ đang bị bệnh tật hành hạ, Đỗ Nặc lại cắn răng kiên trì.

Ngày đó, Đỗ Nặc đột nhiên nhận được điện thoại của Mạnh Trạch, hỏi cô đang ở đâu.

Cô ấp a ấp úng.

Anh nghe ra điều gì đó, nói: "Tin tốt, nhóm làm quảng cáo hẹn gặp cô."

"Ông chủ." Cô lại gọi anh như vậy, "Tôi sắp tan làm."

Cô không dám nói mình đang ở quán bar, nên báo tên nhà hàng đối diện quán bar: "Nửa tiếng nữa đợi ở trước cửa."

Tuy nhiên, đúng lúc cô sắp tan làm, ngoài hành lang vang lên một trận náo loạn.

Cô nghe thấy một đồng nghiệp la to: "Chạy mau, cảnh sát đến dẹp loạn rồi!"

Đỗ Nặc gặp Mạnh Trạch ở đồn cảnh sát, nhưng cô không biết tại sao anh cũng ở đồn cảnh sát.

Nhưng cô không có tâm trạng để ý đến anh, nếu cô bị giam vào tù, thì mẹ cô hoàn toàn không còn hy vọng.

May mắn là cô chỉ đi hát cùng khách, bị tạm giữ vài ngày rồi được thả ra.

*

Đỗ Nặc đương nhiên sẽ không kể lại toàn bộ câu chuyện giữa cô ta và Mạnh Trạch, cô ta chỉ tóm tắt ngắn gọn vài câu.

Đỗ Nặc: "Sau đó tôi không liên lạc được với anh ta nữa, không lâu sau, nhóm làm quảng cáo thông báo cho tôi rằng tôi được chọn, vào mùa hè."

Quảng cáo dầu gội nổi tiếng sau một đêm, mẹ Đỗ Nặc phẫu thuật thành công.

Sau đó Đỗ Nặc đổi nghệ danh, bước vào giới giải trí.

Đỗ Nặc: "Mấy năm trước, tôi nghe nói trong một buổi tiệc Mạnh Trạch đã đoạt giải thưởng nhiếp ảnh lớn, anh ấy biến mất lâu như vậy, nhưng tôi đã ký hợp đồng quản lý với anh ấy, chữ Nặc trong tên

tôi có nghĩa là "lời hứa đáng giá ngàn vàng", những gì cần trả tôi sẽ không thiếu một xu, huống chi anh ấy là ân nhân cứu mạng của tôi."

Lý Thâm: "Có phóng viên tiết lộ tin đồn giữa cô và ông ấy, sau đó bị ém xuống."

"Tôi có tiếp xúc công việc với anh ấy, thỉnh thoảng gặp mặt, bị chụp lén một hai bức ảnh cũng là điều không thể tránh khỏi." Đỗ Nặc đứng dậy, "Tôi đi thử vai đây."

Lý Thâm: "Cô yên tâm về tôi đến thế sao? Không sợ tôi tiết lộ chuyện của cô?"

Đỗ Nặc cười.

Đầu năm, cô ta gửi tin nhắn chúc mừng cho Mạnh Trạch, đồng thời giới thiệu cho anh một quảng cáo có chủ đề cha con.

Lý do anh đưa ra là, chờ khi anh trở thành một người cha xứng đáng với đứa con ngoan mới đủ tư cách quay phim.

Lúc đó cô ta cho rằng đây là lời từ chối, cho đến khi gặp Lý Thâm, cô ta mới hiểu được ý trong lời nói, Đỗ Nặc nói: "Cậu bé, không phải tôi tin cậu, mà là tin anh ấy, tôi là người lăn lộn trong giới giải trí, tự tôi biết rõ mình nên tin ai."

Cô ta định đi, lại nói: "Còn về tin đồn giữa tôi và anh ấy, cậu cũng đã nói là không có lửa làm sao có khói."

Lý Thâm hiểu rồi.

Tin đồn là sự thật - Đỗ Nặc đã kết hôn từ lâu.

*

Chờ Thịnh Hạ thử vai xong, Lý Thâm mới cùng Lý Minh Lan phân

tích trò chơi Sherlock Holmes.

Lý Thâm ngồi trên ghế xoay cạnh bàn làm việc.

Người nghe Lý Minh Lan thì nghiêng người dựa vào bàn làm việc, sau đó, cô đến trước cửa kính.

Một tấm kính lớn toàn bộ đều cố định, cô không thể mở cửa sổ, cảm thấy ngột ngạt khó thở, đột nhiên hỏi một câu: "Anh ấy có yêu mẹ không?"

Lý Thâm đứng dậy, đứng sau lưng cô: "Mãi không thay đổi."

Lý Minh Lan cười một cái, rồi cúi đầu xuống.

Người bị bắt vì dẹp loạn là Đỗ Nặc, chứ không phải Mạnh Trạch.

Lý Minh Lan hai mươi tư tuổi đã làm bao nhiêu chuyện ngu xuẩn? Cô dùng lòng bàn tay ấn lên khóe mắt.

Lý Thâm ôm cô vào lòng: "Muốn khóc thì cứ khóc đi." Năm đó cô an ủi cậu sáu chữ này, cậu trả lại nguyên văn.

Trán Lý Minh Lan áp vào vai con trai: "Anh ấy yêu con không?"

Im lặng rất lâu, Lý Thâm không trả lời.

*

Lý Minh Lan đến công ty.

Mạnh Trạch một mình đi lang thang, sắp đến giờ ăn trưa, anh vào một nhà hàng hải sản nhỏ.

Chuỗi nhà hàng này rất nổi tiếng, cứ đến giờ ăn trưa, trước cửa đều xếp hàng dài.

Mạnh Trạch đến sớm, nghe nói phòng riêng tầng hai còn chỗ, nên lên lầu.

Bàn gần cửa nhất có một người ngồi, anh ta nhìn về phía cửa, liếc mắt thấy Mạnh Trạch, anh ta giơ tay lên: "Mạnh Trạch."

Mạnh Trạch dừng lại.

Phùng Thiên Lãng cười to: "Qua đây ngồi đi."

Hai người hiện tại cũng chỉ là quan hệ chúc phúc nhau mỗi dịp lễ tết, Lý Minh Lan tạm thời chưa đến, Mạnh Trạch ngồi xuống bàn: "Lâu rồi không gặp."

"Bây giờ cậu ở miền Nam hay miền Bắc?"

"Quay lại miền Nam rồi."

"Vậy thì tốt rồi, thỉnh thoảng tụ tập với bạn học đi."

"Ừ." Hoàn toàn là lấy lệ.

Phùng Thiên Lãng vẫn còn liên lạc với bạn học cấp ba, nhưng anh ta không biết, Mạnh Trạch vẫn nhớ một vài bạn học lớp 12/7, anh ta tám chuyện: "Lớp chúng ta có vài người đi du học, Hồ Hàn Nhiên, Lý Minh Lan, còn có Lâm Uyển, nhưng tôi chỉ gặp Hồ Hàn Nhiên và Lâm Uyển, vẫn không có tin tức gì về Lý Minh Lan."

"Ừ." Mạnh Trạch chỉ nghe.

"À, Hồ Hàn Nhiên và Lý Minh Lan chia tay rồi." Phùng Thiên Lãng lắc đầu, "Thật đáng tiếc."

Đáng tiếc cái gì?

Phùng Thiên Lãng không nghe thấy tiếng Mạnh Trạch hừ ra từ lỗ mũi: "Đúng rồi, hôm nay tôi hẹn Hồ Hàn Nhiên ăn cơm."

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến liền.

Vừa dứt lời, Mạnh Trạch nghe thấy tiếng cười sảng khoái phía sau: "Phùng Thiên Lãng."

Mạnh Trạch không quay đầu lại.

Hồ Hàn Nhiên trực tiếp ngồi đối diện Mạnh Trạch, nói với Phùng Thiên Lãng trước: "Tắc đường quá, tôi đến muộn rồi."

Tiếp đó, Hồ Hàn Nhiên nhìn Mạnh Trạch, dường như muốn tìm lại một người trong ký ức, nhưng rất lâu sau anh ta vẫn không nhớ ra.

Phùng Thiên Lãng nói: "Đây là Mạnh Trạch, chuyển đến cuối học kỳ lớp 12, nhớ không?"

"Nhớ rồi." Hồ Hàn Nhiên vuốt vuốt mái tóc xoăn của mình, "Mạnh Trạch, cậu không thay đổi gì mấy nhỉ."

Mạnh Trạch và Hồ Hàn Nhiên ở lớp 12 không nói chuyện với nhau một câu nào, bây giờ cũng vậy, anh quay người lên lầu.

Hồ Hàn Nhiên và Phùng Thiên Lãng nhìn nhau.

Hồ Hàn Nhiên: "Cái vẻ kiêu ngạo này, giống hệt lúc trước."

*

Lý Minh Lan hỏi Lý Thâm có muốn ăn trưa cùng không?

Lý Thâm nói, thế giới quan cậu đang xây dựng còn cần phải hoàn thiện, nên về nhà rồi.

Lý Minh Lan đến nhà hàng hơi muộn.

Trước cửa xếp hàng dài cả chục người.

Cô nghiêng người, định đi lên cầu thang.

"Lý Minh Lan!" Mắt Phùng Thiên Lãng thực sự tinh mắt, anh ta liếc mắt đã nhận ra bạn học ngồi nghiêng phía trước mình.

Lý Minh Lan cảm thấy may mắn vì không dẫn con trai đến đây, nếu không, ai nhìn thấy khuôn mặt của Lý Thâm cũng sẽ liên tưởng đến Mạnh Trạch.

Cô cười đi chào hỏi: "Lâu rồi không gặp, bạn học cũ."

"Cậu quên tên tôi rồi à? Tôi tên là Phùng Thiên Lãng." Anh ta đếm đầu ngón tay, "Từ khi tốt nghiệp đến nay đã mười chín năm rồi, cậu đi đâu thế?"

"Tôi đi du học." Cô chỉ lên lầu hai, "Tôi có hẹn ăn cơm với người khác, đói bụng rồi, lát nữa nói chuyện tiếp."

"Ê ê ê." Phùng Thiên Lang vẫn muốn xin số liên lạc của cô, nhưng cô lại chạy vụt lên lầu.

Phùng Thiên Lãng: "Cậu thực sự chia tay với cô ấy rồi à?"

Hồ Hàn Nhiên từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, lúc này nụ cười hơi nhạt nhẽo: "Là tôi tự mình đa tình, thôi không nói nữa, tôi đã có bạn gái mới rồi."

*

Mạnh Trạch ngồi bên cửa sổ, vẻ mặt như cả thế giới nợ anh vài triệu.

"Em đến rồi." Lý Minh Lan cười mở cửa, rồi lại đóng cửa lại.

Anh liếc cô một cái, mặt không đổi sắc, lạnh như băng.

Cô ngồi xuống: "Đã gọi món chưa?"

"Hừ, em gọi đi."

Nhận thấy anh đang không vui, Lý Minh Lan chắp tay lại: "Hôm nay là em đến muộn."

Anh lại hừ một tiếng.

"Đúng rồi, em gặp bạn học cũ ở dưới lầu."

"Hừ." Mạnh Trạch càng lớn tiếng hơn.

Cô lật xem thực đơn: "Gọi cho anh một đĩa ốc biển ướp đá, đóng băng anh cho rồi."

"Hừ." Anh chỉ thở ra bằng mũi.

Liều lượng thuốc của Mạnh Trạch giảm xuống chỉ còn nửa viên một ngày, cô lo lắng bệnh tình của anh lên xuống, có vấn đề gì: "Sao thế?"

"Không có gì." Anh đã tự nhủ với bản thân, không để ý đến mấy người tình nhỏ của cô làm gì.

Hồ Hàn Nhiên có kiêu ngạo đến mấy thì cũng đã là quá khứ.

Nhưng mà, gu của Lý Minh Lan lại sa sút đến vậy sao? Hồ Hàn Nhiên từ đầu đến chân đều tầm thường.

Mạnh Trạch nghiến răng.

Cho đến chiều về nhà, khi con gà mái kêu "cục tác", Mạnh Trạch cứ "hừ hừ hừ".

Lý Minh Lan véo má trái anh: "Làm gì thế? Anh là heo à, hừ hừ hừ."

Cô càng véo càng mạnh.

Mạnh Trạch nói qua kẽ răng: "Anh cũng gặp bạn học cũ của em rồi."

"Có gì lạ đâu, chúng ta vốn là bạn học cùng lớp 12 mà." Cô véo cả má phải anh.

"Hừ." Mặt Mạnh Trạch biến dạng, "Một bạn học cũ nào đó còn có một đoạn tình cảm với em."

"Cái gì?" Lý Minh Lan ngạc nhiên, buông tay, "Hồ Hàn Nhiên?"

Mạnh Trạch xoa mặt: "Em cũng biết nữa à."

Cô cười: "Là cậu ấy nói với anh?"

Cô còn cười được nữa à? "Lười để ý đến em."

Cô đương nhiên cười được: "Ô ô ô, không phải anh đang ghen chứ?"

*

Lý Minh Lan đi du lịch châu Âu, đến Anh, cô tình cờ gặp Hồ Hàn Nhiên.

Những người đi du học sau khi thi đại học, hoặc là thành tích xuất sắc, hoặc là đi chơi, Lý Minh Lan và Hồ Hàn Nhiên đều thuộc loại sau.

Hồ Hàn Nhiên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: "Tôi nghe nói cậu đi du học lâu rồi, nhưng không có tin tức gì, cậu không liên lạc với bạn

học trong lớp."

"Thi đại học rớt, tôi ngại."

"Lý Minh Lan mặt dày lại biết ngại từ khi nào vậy?"

Cô cười: "Năm đó còn trẻ tuổi ngây thơ mới mặt dày, giờ đã lớn rồi, đừng vạch trần quá khứ đen tối của tôi nữa."

Hồ Hàn Nhiên nói đùa: "Chúc mừng Lý Minh Lan, cuối cùng cũng không còn bồng bột nữa rồi."

Hai người thời cấp ba có giao tình, lại đều là người hướng ngoại, nhanh chóng xóa bỏ khoảng cách.

Hồ Hàn Nhiên tình nguyện làm hướng dẫn viên, dẫn cô đi chơi khắp nơi.

Cô chỉ muốn thư giãn, chỗ nào vui vẻ thì đi chỗ đó.

Hồ Hàn Nhiên hỏi cô khi nào đến điểm đến tiếp theo?

"Tùy ý thôi, tôi có thể ở lại một thành phố nửa tháng, một tháng, cũng có thể hai ngày, ba ngày."

"Tự do về kinh tế rồi à?"

"Cũng được."

"Hai chúng ta thua kém bạn bè, nhưng cũng không quá sa sút."

"Nghe giọng điệu của cậu có vẻ hơi thất vọng?"

Hồ Hàn Nhiên cười lớn: "Mỗi lần tôi gặp bạn học là lại nghĩ, mình già thật rồi."

"Câu này không phải là đang nói tôi sao?"

Hồ Hàn Nhiên lập tức ngừng cười: "Cậu vẫn xinh đẹp như ngày xưa."

Lý Minh Lan ở London mười ngày, nói muốn đi đến điểm tiếp theo.

Hồ Hàn Nhiên hỏi: "Lý Minh Lan, cậu vẫn độc thân à?"

"Đúng vậy."

"Tôi cũng độc thân." Hồ Hàn Nhiên trở nên nghiêm túc.

Cô vẫn cười: "Trùng hợp thật đấy."

"Lý Minh Lan, cho tôi một cơ hội đi, gặp lại bạn cũ ở nơi đất khách quê người là duyên phận trời ban."

"Chúng ta coi như bạn du lịch thôi chứ?"

"Tôi nói thật đấy, thực ra, hồi cấp ba tôi nhìn cậu là đã thấy cậu rất xinh rồi."

"Nhưng tôi đã già rồi mà."

"Không già, tôi già hơn cậu, khóe mắt tôi có nếp nhăn rồi, tôi còn có tóc bạc nữa." Hồ Hàn Nhiên nói líu lo, "Tôi thật lòng đấy, bố mẹ tôi đều rất thoáng, cậu có thể về nước bất cứ lúc nào để gặp hai ông bà."

Đến lúc này Lý Minh Lan mới quan sát người bạn học cũ này.

Anh ta không tệ, đường nét khuôn mặt rõ ràng, anh ta thường xuyên tập thể dục, thân hình cân đối, cơ bắp của anh ta còn nhiều hơn so với hồi lớp 12.

Hồ Hàn Nhiên coi như là một anh chàng đẹp trai mạnh mẽ, đầu óc ngang ngửa với cô, hơn nữa, anh ta nói từ hồi cấp ba đã thầm thích cô, coi như là rất chung tình rồi?

Mắt Lý Minh Lan cong như vầng trăng khuyết: "Nói sau đi."

Hồ Hàn Nhiên cười theo: "Cậu đang cho tôi cơ hội à? Vậy tôi phải cố gắng thể hiện."

Ngày đó, Hồ Hàn Nhiên lái xe đến đón cô, trên đường đi, anh ta đột nhiên nhớ lại thời học sinh của hai người.

Hồ Hàn Nhiên hỏi: "Năm đó điểm toán của cậu là bao nhiêu nhỉ?"

Cô không nói cho anh ta biết.

Cô nghĩ, nếu là Mạnh Trạch, chắc chắn sẽ nhớ điểm số của cô cả đời.

Hồ Hàn Nhiên: "Tôi có một album kỷ yếu của trường trung học Nham Nguy, trong đó có ảnh của cậu."

Hồ Hàn Nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, album kỷ yếu đặt trên xe.

Lý Minh Lan lật xem ảnh hồi cấp ba của anh ta: "Cậu thay đổi khá nhiều."

"Trở nên chững chạc hơn." Hồ Hàn Nhiên liếc mắt, "Đúng rồi, lật sang trang nữa là ảnh tốt nghiệp lớp 12/7 của chúng ta."

Tay cô dừng lại giữa không trung, nhưng vẫn nhìn thấy một góc ảnh tốt nghiệp lớp 12/7.

Năm đó cô quá tàn nhẫn, đã cắt bỏ người kia trong ảnh tốt nghiệp, cắt bỏ tất cả mọi thứ của họ, ảnh kỷ niệm chia tay, ảnh kỷ niệm quay lại, và cả ảnh chụp dán.

Hồ Hàn Nhiên chú ý đến sự dừng lại của cô: "Lý Minh Lan?"

Lý Minh Lan lật đến trang đó.

Sau nhiều năm, cô lại nhìn thấy ảnh tốt nghiệp.

Cô và người đó tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

Thời gian chụp ảnh tốt nghiệp chắc hẳn là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của họ.

Ngay cả khi người đó mặt mày nghiêm túc, cô cũng cảm thấy anh có khoảnh khắc dịu dàng.

Lúc đó cô cười tươi như hoa.

Cô từng miêu tả đường nét của người đó bao nhiêu lần, vẽ xong lại vứt đi, cô muốn đẩy người này ra khỏi ký ức, cô đã vứt bỏ tất cả những bức ảnh, bản vẽ liên quan đến anh.

Thật đáng tiếc, cô và người đó không còn kỷ niệm nào, nụ cười của cô khi dựa vào lưng anh giống như một giấc mơ.

"Lý Minh Lan?" Hồ Hàn Nhiên gọi.

Lý Minh Lan lau khóe mắt, khô ráo: "Hồ Hàn Nhiên, cảm ơn cậu." Cảm ơn vì mặc dù cô đã cắt bỏ ảnh tốt nghiệp của mình, nhưng bạn học khác vẫn còn giữ lại.

Anh trai chị dâu quan tâm đến chuyện hôn nhân của cô nhưng lại không dám nói thẳng.

Lý Thâm đề nghị cô nên tìm một người bạn trai.

Vì con trai nói như vậy, nên cô đã đi tìm.

Một người phụ nữ phương Đông thành đạt, đàn ông thích cô sẽ không ít hơn hồi cấp ba, mà chỉ có nhiều hơn.

Cô so sánh từng người theo đuổi với Mạnh Trạch.

Đẹp trai hơn Mạnh Trạch? Không, bên cạnh cô chưa từng xuất hiện người nào đẹp trai hơn Mạnh Trạch.

Anh chính là gu của cô.

Thông minh hơn Mạnh Trạch? Anh là thiên tài tuyệt thế, không ai sánh bằng.

Lý Minh Lan mười tám tuổi xuất phát điểm quá cao, đến nỗi cô đối xử với mọi người bằng ánh mắt nhìn từ trên xuống.

Cô từng nghĩ, Mạnh Trạch có lẽ đã già đi rồi? Anh bước vào tuổi trung niên, thân hình phát tướng, khuôn mặt đầy nếp nhăn.

Ông trời cho họ gặp lại nhau.

Mạnh Trạch có một vẻ trẻ trung không thể tin được.

Đương nhiên, cô cũng vậy.

Cô nghi ngờ, Mạnh Trạch năm đó không phải bị bắt vì càn quét mại dâm, mà có lẽ là vụ án kinh tế?

Sau đó, phóng viên tiết lộ ảnh của Mạnh Trạch và Thịnh Hạ.

Cô tin điều đó, cho rằng Mạnh Trạch chỉ như vậy thôi, nhân phẩm thấp kém, thủ khoa đại học chỉ là ấn tượng năm đó.

Nghe Hồ Hàn Nhiên tỏ tình, cô nghĩ, hãy hạ thấp tiêu chuẩn kết bạn đi, nếu cô thực sự rung động thì sao?

Nhưng cô lại nhìn thấy Mạnh Trạch năm đó, ngay cả khi anh nhắm mắt, anh vẫn là tâm điểm trong mắt cô.

Mạnh Trạch mười tám tuổi rực rỡ, vì vậy, cô cảm thấy hạ thấp tiêu chuẩn còn khó hơn khởi nghiệp.

Cô rời khỏi xe của Hồ Hàn Nhiên, sau đó đã làm gì?

Cô không có ảnh của Mạnh Trạch, cô chỉ nghĩ đến cuốn truyện tranh mà cô bé lai đọc.

Lý Minh Lan lên mạng tìm kiếm, phát hiện bộ truyện tranh này chỉ được xuất bản trong nước.

Cô chỉ có thể tìm kiếm trên mạng, tải xuống, in ra, cô xem đi xem lại "Mạnh Trạch" phiên bản truyện tranh.

Lúc đó Lý Minh Lan đang ở trên đường phố London, không ai nhận ra cô, cô hướng về bầu trời hét thật to: "Em từng rất rất thích anh."

Mạnh Trạch là một người tàn nhẫn, với vẻ đẹp xuất chúng ở tuổi mười tám đã xâm nhập vào trái tim cô, khiến những người đàn ông khác không thể nào trú ngụ.

Cô nói với những người đàn ông đó rằng không đúng thời điểm.

Tất cả đàn ông đều không xuất hiện đúng thời điểm, vì dòng thời gian của Lý Minh Lan đã dừng lại ở Mạnh Trạch.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 122

Mạnh Trạch cứ "hừ hừ hừ" suốt đường, sắp hừ cả vào trong chăn rồi.

Lý Minh Lan ra khỏi phòng, một lúc sau lại trở về.

Anh thu mình hoàn toàn vào trong chăn.

Cô ngồi xuống mép giường, nói to: "Ê, đây không phải là anh ấy sao?"

Mạnh Trạch vén chăn lên, hơi ngẩng đầu, thấy Lý Minh Lan đang cầm một cuốn truyện tranh, anh không hứng thú với những thứ này.

Anh a nghe cô nói: "A, thì ra đây là tình yêu duy nhất của em."

Tình yêu của Lý Minh Lan, chắc chắn là thứ tầm thường, nhân vật giấy thôi mà, đẹp trai hay không là do vài nét vẽ của tác giả.

Anh lạnh lùng liếc mắt sang.

Cô quay lưng lại với anh, không nhìn thấy, cô lại nói: "Nhìn này, đây chính là anh ấy."

Mạnh Trạch quay mặt đi.

Lý Minh Lan nằm sấp xuống, đầu suýt nữa đập vào vai anh, cô chống tay lên, lật xem truyện tranh, thấy một trang nào đó: "Nhìn này."

Mạnh Trạch không để ý đến cô.

Cô nhất định phải đưa truyện tranh đến trước mặt anh.

Anh mở mắt ra.

Trang này là trang vẽ riêng một nhân vật nam.

Vẻ ngoài của người này… Mạnh Trạch chăm chú nhìn, có phải hơi giống anh không? Anh quay đầu lại: "Ai vẽ?"

Lý Minh Lan cười: "Cô Tiểu Hùng, cô ấy là họa sĩ truyện tranh."

Hùng Duyệt Hỉ từng nói với Mạnh Trạch: "Ajjushi, truyện tranh của em cần một nhân vật nam bất khả chiến bại, em vẽ anh vào."

Mạnh Trạch mặc kệ cô ấy, dù sao cũng chỉ có vài người quen biết anh mới đọc loại truyện tranh thiếu nữ này.

Mạnh Trạch đột ngột ngồi dậy: "Lý Minh Lan, lúc nãy em nói gì?"

"Cô Tiểu Hùng nhỏ, cô ấy là họa sĩ truyện tranh." Lý Minh Lan nhắc lại nguyên văn.

"Câu trước đó." Mạnh Trạch nói rất nhanh.

Lý Minh Lan giả vờ suy nghĩ, chậm rãi nói: "Ưm."

Ngón tay anh gõ lên chăn, nhanh đến mức một giây ba cái.

Cô nói: "Đây là anh ấy sao?"

Anh nói: "Câu trước nữa."

Cô cười híp mắt, đặt truyện tranh xuống, hai tay chống hai má, nghiêng đầu cười với anh.

"Lý Minh Lan." Anh làm bộ như muốn dọa cô.

Cô bật cười, tay buông lỏng, lật người, nằm ngửa trên giường.

"Em đã quyết định rồi, phải chờ anh hoàn toàn ngừng thuốc rồi em mới nói, phòng khi..." Cô giơ chân lên, "Anh sẽ nói với em, Lý Minh Lan, anh không cần em thương hại."

Ngón tay Mạnh Trạch vẫn đang gõ lên chăn: "Anh không có nhiều cảm xúc như em."

Đến lượt cô "hừ" một tiếng.

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch véo mặt cô, bắt chước lúc cô véo anh, nhẹ nhàng kéo ra ngoài, "Lý Minh Lan."

Cô bĩu môi.

Anh không nhịn được cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô.

Lý Minh Lan: "Mạnh Chạch, Mạnh Chạch."

Anh buông mặt cô ra.

Lý Minh Lan có thể nói rõ ràng từng chữ một rằng: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, mãi mãi là tình yêu duy nhất của em."

Cô đương nhiên phải nói với anh khi anh đang kiêu căng ngạo mạn.

"Lý Minh Lan, em bịa đặt ra chuyện con hoang để lừa anh, em còn bịa đặt ra chuyện cậu ấm nhà giàu nữa." Mạnh Trạch không thể nào trút hết giận, nâng mặt cô lên, cắn mạnh lên môi cô.

Anh lật người, đè cô xuống dưới, hôn cô say đắm.

Khí oxy của Lý Minh Lan hoàn toàn bị anh cướp mất.

Anh không chỉ nồng nhiệt trên miệng, động tác trên tay càng thô bạo hơn.

Anh không kịp cởi váy.

Trực tiếp vén váy lên.

Hai tay Mạnh Trạch dùng sức nắm lấy đùi cô.

Chỉ trong vài giây, anh đã bóp cô đỏ lên từng mảng.

Lý Minh Lan gọi anh bằng giọng điệu mà anh thích nhất: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Anh không nói gì, chỉ "ừ" một tiếng.

Anh thèm muốn cô đến mức đó.

Cho đến khi anh tung hoành trên thảo nguyên.

Anh mới có thời gian hỏi: "Những người tình của em đâu?"

"Không có, không có." Cô ôm lấy vai anh.

"Lý Minh Lan, có phải em yêu anh điên cuồng rồi không?"

Cô nói từng một: "Chỉ có anh, chỉ có anh thôi."

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch đột nhiên không biết niềm vui của mình lúc này là do bệnh tật, hay là do động tác bên dưới, hay là chỉ vì nghe thấy lời cô nói.

Cuộc đời anh được chiếu sáng rực rỡ vào lúc này.

...

Hai người cùng nhau thở hổn hển sau khi vận động mạnh.

Một lúc sau, Mạnh Trạch đột nhiên ngồi dậy, nhảy xuống giường: "Chúng ta đến nhà hàng trên không."

Lý Minh Lan mở hé mắt: "Đến đó làm gì?"

"Anh đặt riêng một chỗ, chúng ta đi nhảy valse."

Chỉ có những chuyện hiếm có mới khiến Lý Minh Lan há hốc mồm: "Valse?" Chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?

"Đó là ước mơ của em."

Cô cười khan hai tiếng: "Không giấu gì anh, em không biết nhảy valse."

Mạnh Trạch nhẹ nhàng nắm tay cô: "Không sao, anh dạy em."

Lý Minh Lan mở to mắt: "Anh biết nhảy?"

"Không phải em từng nói dối rằng, cậu ấm nhà giàu đặt riêng chỗ cho em, nhảy valse với em sao."

"Lúc trẻ ngây thơ, lời nói trẻ con." Huống chi anh đã biết cô đang nói dối rồi.

"Nhưng anh đã tin." Mạnh Trạch định kéo cô đi.

Cô nằm sấp xuống giường, ôm gối: "Mệt quá, chúng ta ngủ thôi."

Anh ôm lấy mắt cá chân cô: "Lý Minh Lan, đi."

Lý Minh Lan cau mày: "Em không đi."

Mạnh Trạch ôm cả hai mắt cá chân cô.

Cô la lớn: "Đừng mà, đừng mà."

Cô trần truồng nằm trong chăn, cô chỉ ôm gối, bị anh kéo một cái, gối và cô cùng nhau rơi xuống giường.

Anh không dùng sức mấy.

Lý Minh Lan đạp chân, vùng vẫy, chân đạp trúng tay anh, cô như đang leo thang, từng chút từng chút một dọc theo cổ tay anh lên trên, đến khuỷu tay, cọ vào anh: "Em không muốn đến nhà hàng trên không nhảy valse."

Mạnh Trạch nắm lấy ngón chân cô: "Vậy thì nhảy ở đây."

Cô nũng nịu với anh: "Em không muốn học valse, em không biết nhảy." Cô thích hát, nhưng cô rất tệ khoản nhịp điệu, nhảy múa giống như tập thể dục buổi sáng.

Anh gp chân cô lại, cúi người xuống: "Vậy thì nhảy trên giường."

Lý Minh Lan đá anh một cái: "Em đã nói những lời đó, sao anh không nói với em? Có phải anh đang lợi dụng em không?"

Anh nhìn cô, một lúc lâu.

Cô quay mặt đi, không nghe thấy lời anh nói, cô chống hai tay ra sau, định ngồi dậy.

Anh lại đè cô xuống, thì thầm bên tai cô, giọng nói không qua cổ họng, chỉ là một luồng khí thổi vào tai cô: "Lý Minh Lan, Lý Minh Lan, mãi mãi là tình yêu duy nhất của anh."

Xuân, hè, hoặc là ẩm ướt hoặc là mưa, việc trang trí căn hộ bị hoãn

lại đến mùa thu.

Đội thầu xây dựng là bạn học cũ của Mạnh Trạch, Vương Huy.

Mạnh Trạch nói: "Lúc đầu công trường khá lộn xộn, chờ tiến độ khá ổn rồi em qua xem."

"Em tưởng cậu ấy giống anh, yêu thích nhiếp ảnh, không phải cậu ấy đã tham gia giải thưởng nhiếp ảnh nào đó sao?"

"Đúng là đã đoạt giải, nhưng bố cậu ấy là thầu khoán, không ủng hộ cậu ấy học nhiếp ảnh, cậu ấy ra trường liền nối nghiệp bố."

"Anh và cậu ấy vẫn giữ liên lạc?"

"Gần đây thỉnh thoảng gặp nhau, căn nhà của anh cũng do người của cậu ấy phụ trách thi công."

"Anh còn quen bạn học trường trung học Nham Nguy nào nữa không?"

"Anh lười nhớ, nhưng trí nhớ tốt là thứ anh không thể điều khiển được."

Lý Minh Lan tin tưởng gu thẩm mỹ của Mạnh Trạch, nhưng cô không nhịn được sự tò mò, ngày đó đến căn hộ.

Phong cách trang trí ở đây quả nhiên giống với nhà anh.

Mạnh Trạch đến: "Bây giờ ở đây đầy bụi, em chạy đến đây làm gì?" Anh đưa cho cô một chiếc khẩu trang.

Cô đeo khẩu trang: "Về việc trang trí, em không bỏ ra một xu nào, cứ nghe anh thôi."

Lý Minh Lan không gặp Vương Huy.

Cô muốn hỏi, bức ảnh của cô và Mạnh Trạch năm đó rốt cuộc trông như thế nào?

Mạnh Trạch dặn dò công nhân vài câu, hỏi cô: "Chiều có rảnh không?"

Lý Minh Lan khoác tay anh: "Có chứ, em tự cho mình nghỉ phép rồi."

"Chúng ta đến cửa hàng chọn màu đá."

"Không phải là làm theo nhà anh sao?"

"Phong cách nhà anh không gần gũi, chỗ này vẫn muốn có tông màu ấm áp hơn."

Hai người nắm tay nhau, định đi đến bãi đỗ xe bên đường.

Mạnh Trạch cảm giác nhìn thấy một người, khi anh quay đầu lại, lại không thấy người đâu.

*

Ông Mạnh nhìn thấy Mạnh Trạch từ xa, lập tức trốn vào góc tòa nhà.

Năm này qua năm khác, tuổi càng cao, ông lại càng hoài niệm quá khứ.

Ông trở lại miền Nam, định đến nhà ông ngoại Mạnh Trạch tìm vài món đồ cũ.

Ông nói với Mạnh Trạch một tiếng: "Con cứ làm việc của con đi, không cần đến đón bố, bố chỉ đến nơi cũ đi dạo thôi."

Ông hỏi đến chuyện hôn nhân của con trai, con trai vẫn câu nói đó, không cần ông lo lắng.

Vừa rồi thực sự nhìn thấy người phụ nữ đi cùng con trai, mắt ông Mạnh lại ươn ướt. Ông càng ngày càng dễ khóc.

Ông Mạnh đi về phía nhà cũ của bố vợ.

Năm đó, căn nhà này suýt nữa bị mẹ Mạnh Trạch cầm cố.

Thời gian Mạnh Trạch thi đại học, ông Mạnh cũng rối như tơ vò, ông không có thời gian để ý đến con trai, tự mình gây ra chuyện, vội vàng thoát thân, may mắn là ông đã tránh được, nộp phạt, không bị ngồi tù.

Mùa hè năm Mạnh Trạch hai mươi tư tuổi, đột nhiên gọi điện thoại đến: "Bố, mẹ đến đây, nói muốn cầm cố căn nhà của ông ngoại, bố có cách nào khuyên mẹ không?"

Ông Mạnh: "Phải khuyên kiểu gì đây? Nhà đứng tên ông ngoại con, bà ấy là con gái của ông ngoại con, bây giờ bố đã ly hôn với bà ấy rồi, bố là người ngoài."

Mạnh Trạch: "Mẹ cần một khoản tiền, con muốn đi vay, nhưng hai người bạn làm ở ngân hàng của con gặp chút vấn đề, bố, con có thể mượn bố một khoản không? Con sẽ cho mẹ trước, sau này con kiếm được tiền, con sẽ trả lại cho bố gấp đôi."

Trong ấn tượng của ông Mạnh, con trai rất ít khi nói dài dòng như vậy.

Mạnh Trạch: "Đây là thứ duy nhất ông ngoại để lại, con muốn giữ lại nó."

Lúc đó ông Mạnh đang trên đà phát triển, ông nhìn những người cùng tuổi với mình gia đình hòa thuận, cha hiền con ngoan, quyết tâm hàn gắn mối quan hệ giữa mình và con trai, nên đã đồng ý với Mạnh Trạch.

Nhà bố vợ được giữ lại, Mạnh Trạch nhắn tin: [Bố, cảm ơn bố, sau này con nhất định sẽ báo đáp bố.]

Làm người không thể ông tâm lý ăn may, sau này ông Mạnh vướng vào vụ án hối lộ công ty, bị bắt giam vài năm.

Thời gian trong tù bị đình trệ, toàn bộ tích lũy cả đời của ông đều mất hết, đi bán hàng rong, xe ba bánh bị tịch thu.

Mạnh Trạch biết chuyện: "Bố, bố đừng đi làm nữa, cứ yên tâm hưởng tuổi già đi."

Ông Mạnh cảm ơn, con trai ông không bỏ rơi người cha bất tài như ông.

*

Trung tâm đồ gỗ treo quảng cáo lớn của Thịnh Hạ.

Lý Minh Lan thuận miệng nói: "Hôm nay em đến ký hợp đồng, tiện đường qua đây, bọn em đã quyết định người đại diện rồi, minh tinh đang nổi tiếng, tên là Thịnh Hạ." Cô tưởng Mạnh Trạch sẽ trả lời đơn giản là "ồ".

Nhưng anh gật đầu: "Anh đã từng chụp quảng cáo cho cô ấy, là người rất có khả năng trước ống kính, cô ấy diễn xuất rất tốt, em tìm cô ấy làm người đại diện là đúng rồi."

Lý Minh Lan cười, cô tưởng anh không muốn nhắc đến Đỗ Nặc.

Anh sẵn sàng kể lại mối quan hệ bề ngoài giữa anh và Đỗ Nặc, cô cứ nghe thôi.

Ngay cả khi anh không nói gì, cô cũng không để ý.

Cô không ép anh tự vạch trần vết thương, cô chỉ cần họ ở bên nhau.

Có lẽ sau này qua mười năm, hai mươi năm, vết sẹo này đã phai nhạt dần, anh sẽ kể lại sáu năm, hai năm của mình cho cô nghe như một câu chuyện.

*

Mạnh Trạch đi bệnh viện khám sức khỏe, Lý Minh Lan trưa không có cơm ăn, lại vì hôm nay là cuối tuần, nên cô về nhà anh trai.

Vu Ly làm vỡ lọ tương.

Lý Húc Bân tạm thời xuống lầu đi mua tương.

Vu Ly đang chờ, trong bếp không có ai.

Lý Minh Lan thấy vậy, háo hức: "Chị dâu, em đã nghiên cứu tám món ăn nổi tiếng, còn xem video hướng dẫn nấu ăn mỗi ngày, hôm nay em sẽ làm món rau xào."

Vu Ly tin điều đó, em chồng một mình du học nước ngoài nhiều năm, xào rau thôi mà, rất đơn giản, cứ để cô ấy tự do phát huy.

Cửa hàng tạp hóa ở đối diện khu nhà, nhưng Lý Húc Bân đi lại mất hai mươi phút.

Vu Ly hỏi: "Không phải đi mua tương à? Sao lâu thế mới về?"

"Trên đường gặp Vương Nam Nhạc." Lý Húc Bân đưa lọ tương đang cầm cho vợ, "Cậu ấy lại nghỉ việc ở công ty rồi, vẫn chưa tìm được việc làm, hai vợ chồng cậu ấy không hòa thuận, mâu thuẫn càng ngày càng lớn, gần đây cậu ấy ly hôn rồi."

Vu Ly: "Từ khi anh ấy rời khỏi công ty của anh, luôn gặp nhiều rắc rối."

Lý Húc Bân: "Không biết sao, anh cảm thấy cậu ấy khác hẳn hồi trung học, lúc đó công ty muốn tuyển luật sư, là anh giới thiệu cậu ấy, sau này anh mới biết, thủ đoạn của cậu ấy khi xử lý vụ án không đàng hoàng nên bị trả thù, không biết cậu ấy đi sai bước đầu tiên từ lúc nào, càng bước càng sai, đến giờ đã thành ra thế này."

Lý Húc Bân nghe thấy tiếng "loảng xoảng" trong bếp: "Trong đó có gì thế?"

"Minh Lan nói em ấy muốn nấu ăn."

Lý Húc Bân mặt mày biến sắc, anh nhanh chóng vào bếp, thấy em gái mình đang lắc chảo.

Ngọn lửa không biết là để đun nóng chảo hay đốt lên người cô.

Anh lập tức bước tới, nắm lấy cán chảo: "Minh Lan, để anh làm cho."

"Anh, em thấy trên mạng có một đầu bếp live stream, anh ta cứ lắc như vậy, anh thấy em học thế nào?"

Nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của em gái, Lý Húc Bân gật đầu: "Học rất tốt, nhưng cái chảo này khá nặng, tay em là tay nhà thiết kế, đừng làm bị thương, vẫn là để anh làm đi." Anh đặt chảo xuống.

"Anh, em vẫn muốn học nấu ăn, muốn tự tay nấu cho Thâm một bữa ăn."

"Thâm hiểu tấm lòng em mà."

Vì đã nhắc đến Lý Thâm, Lý Húc Bân nói: "Lát nữa anh sẽ nói chuyện với Thâm, cứ ở nhà như vậy không phải là cách."

Cũng không đợi lâu, Vu Ly nói trên bàn ăn: "Thâm, con có dự định gì

không? Nếu còn muốn học đại học thì phải hành động sớm, kéo dài quá lâu, kiến thức trung học cũng quên hết mất."

Lý Minh Lan không để ý xung quanh, cúi đầu ăn cơm.

Lý Húc Bân nói tiếp: "Chuyện năm đó đã kết thúc, bố có thể sắp xếp cho con đi học lại."

Lý Thâm thành thật nói: "Bố, con muốn tự làm một trò chơi, con chơi game quen vài người bạn, họ đều rất hứng thú, con muốn hoàn thiện thế giới quan của trò chơi trước, không vội đi thi đại học."

Lý Húc Bân năm đó lo lắng cho kỳ thi đại học của em gái, giờ lại đến lượt Lý Thâm, anh nhíu mày: "Thâm, con phải cân nhắc kỹ, thi đại học là chuyện trọng đại cả đời, game chỉ là thứ yếu."

"Bố, mẹ, con tự có quyết định." Nghe Lý Thâm nói vậy, Lý Húc Bân biết không khuyên được nữa.

Trong xương tủy Lý Thâm thừa hưởng tính khí nổi loạn của Lý Minh Lan.

Liếc mắt thấy Lý Minh Lan không nói gì, chỉ biết cắm mặt vào ăn, mày Lý Húc Bân lại nhăn lại, cô thực sự không lo lắng cho việc học của con trai.

Làm cho Lý Húc Bân trông như người cha nuôi nhiều chuyện.

Đến tháng Mười hai, Lý Thâm đột nhiên nảy ra ý tưởng, nói muốn tham gia kỳ thi đại học năm sau, khiến Lý Húc Bân bất ngờ.

Tháng Mười hai vẫn còn kịp đăng ký dự thi đại học năm sau, nhưng trong chốc lát, có thể tìm được trường nhận hay không là vấn đề.

Lý Húc Bân nuôi dạy Lý Thâm nhiều năm, Lý Thâm luôn luôn có quy tắc, có kế hoạch, có tính toán, chỉ có năm thi đại học mới không

theo kế hoạch.

Lý Húc Bân luôn coi Lý Thâm là trách nhiệm của mình, định nhờ vài người bạn đi đến trường để vận động.

Nhưng mà, Lý Minh Lan nhanh chóng nói một tin tốt - Hồ sơ học bạ của Lý Thâm đã xong xuôi.

Lý Húc Bân hỏi: "Nhờ ai làm thế?"

"Một người bạn của em." Lý Minh Lan cười.

"Bạn gì? Em suốt ngày chạy vạy ngoài kia, quên mất anh là anh trai em rồi à."

"Anh, em phải làm việc mà, cửa hàng đầu tiên của thương hiệu chúng em đã khai trương, em khá bận rộn, thỉnh thoảng lại phải đi nước ngoài."

Lý Húc Bân mắt tinh như đại bàng: "Không lừa anh chứ?"

"Em nói thật lòng." Cô không nói dối, chỉ là một nửa sự thật khác cô không nói ra.

Lý Húc Bân: "Minh Lan, vì trọng tâm công việc của em đã chuyển về trong nước rồi, em hãy cân nhắc chuyện hôn nhân, nếu không em sẽ sống một mình trong căn hộ cả đời."

"Anh, em đã lớn rồi, anh đừng lo."

"Anh lo cho em cả đời rồi, tóc bạc mọc nhanh hơn người khác, giờ anh phải dưỡng sinh, không quản em nữa."

Bác sĩ nói, loại bệnh mãn tính này, ngay cả khi bệnh nhân có tâm trạng rất ổn định do tác dụng của thuốc, cũng không thể đột ngột ngừng thuốc, cần phải quan sát bệnh tình cẩn thận, rồi mới lập kế

hoạch điều trị.

Chờ Mạnh Trạch ngừng thuốc, cô sẽ bảo anh đến nhà.

Hồ sơ học bạ đã có, nhưng Lý Thâm không đi học.

Lý Húc Bân hỏi: "Thâm, lại sao nữa?"

"Bố, chỉ là kỳ thi đại học thôi, đợi tháng Sáu con trực tiếp đến phòng thi."

"Trước đây con học giỏi, nhưng sau khi kỳ thi đại học lần trước xảy ra chuyện, không thấy con ôn lại Toán Văn Anh, học không ngừng nghỉ, biển học mênh mông."

"Bố yên tâm."

Lý Húc Bân bảo Vu Ly đi khuyên, Vu Ly không nỡ nói nặng lời, làm theo ý Lý Thâm.

Lý Húc Bân cảm thấy tóc bạc của mình như nấm mọc sau mưa.

Khi nào thì tóc bạc của anh ngừng mọc? Chính là ngày Lý Thâm thi đại học xong và có kết quả.

Dù tính tình anh có điềm tĩnh đến đâu cũng phải nhảy dựng lên: "Thâm ổn rồi!"

Lý Húc Bân nhận thức sâu sắc, một nửa gen không phải họ Lý trên người Lý Thâm là một sự tồn tại bất khả chiến bại.

Lý Húc Bân từ đầu đến cuối chưa từng gặp người đó, nhưng anh có thể tưởng tượng được vẻ ngoài của người đó, những đặc điểm trên người Lý Thâm không giống Lý Minh Lan chắc chắn là di truyền từ người đó.

Là người tài, nhưng đã làm đảo lộn nhà họ Lý.

Lý Húc Bân thở dài, giống như đã cam chịu.

*

Thị trường trong nước đang trên đà phát triển, thì phía Thôi Bội Di có tin tức đến, nhân viên cửa hàng ở châu Âu đình công.

Không phải nhắm vào thương hiệu, mà là hưởng ứng một lời kêu gọi nào đó, mọi người cùng nhau xuống đường biểu tình.

Thôi Bội Di đến châu Âu.

Lý Minh Lan bay về công ty để nắm quyền.

Lúc này đã là tháng Tám.

Lý Minh Lan nói với Lý Thâm: "Cuối tháng Tám mẹ về, đưa con đi miền Bắc học đại học."

Lý Thâm "vâng" một tiếng đơn giản.

Ngày nhận được giấy báo trúng tuyển, cậu hẹn một người bạn ở địa phương gặp mặt ở quán ăn nhanh.

Bạn chưa đến, Lý Thâm mua một ly coca, chọn một chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

*

Khi Mạnh Trạch đi ngang qua quán ăn nhanh này, sẽ không tự giác chú ý đến vị trí đó chứ?

Trùng hợp, người ngồi ở trong là Lý Thâm.

Giống như định mệnh, Lý Thâm lại ngồi ở bàn mà Mạnh Trạch và Lý Minh Lan hẹn hò lần đầu.

Mạnh Trạch đứng ở bên ngoài cửa kính, giống như trước đây

*

Lý Thâm liếc mắt thấy có người đứng ở bên ngoài, cậu quay đầu lại, thấy là Mạnh Trạch.

Khuôn mặt Lý Thâm càng thêm trầm xuống.

Đột nhiên, trong ký ức dường như có cảnh tượng quen thuộc, cậu cũng đang ở trước cửa kính, bên ngoài cửa kính có một người đang đứng, dường như cũng mặc áo sơ mi trắng.

Có phải cậu đã chạm tay vào người đó không?

Những mảnh vỡ trong ký ức của Lý Thâm giống như trò chơi ghép hình, ký ức thời thơ ấu khá mơ hồ, trò chơi ghép hình chỉ ghép được khung, không có nội dung chính.

Cha con họ cách một tấm kính lạnh lẽo, mặt không cảm xúc.

Tay trái Lý Thâm cầm bánh mì kẹp thịt, tay phải dựa vào cửa kính đút vào túi áo khoác.

Bên ngoài cửa kính, Mạnh Trạch cũng đút tay phải vào túi quần.

*

Mặc dù Lý Thâm đã lưu dấu vân tay trong biệt thự lớn của Mạnh Trạch, nhưng cậu không đến đó nữa.

Cuối tháng Tám, Lý Minh Lan bận rộn công việc, cô không thể rời khỏi công ty.

Lý Húc Bân và Vu Ly bận làm thêm giờ, phải xin nghỉ.

Lý Thâm nói: "Bố, mẹ, thời gian này con thường xuyên đi đây đi đó gặp bạn bè, hai người bận rộn, thời gian xin nghỉ ngắn, đi lại vất vả, một mình con đi học đại học, hoàn toàn không sao."

Lý Minh Lan hỏi Lý Thâm chuyến bay mấy giờ, cô vẫn muốn về kịp.

Cô vẫn không thể về kịp.

Lý Thâm một mình lên máy bay, nhưng khi máy bay hạ cánh, cậu mới phát hiện khoang hạng nhất của chuyến bay này có Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch hai tay đút túi quần, đi rất chậm.

Lý Thâm cúi đầu xuống, giả vờ không nhìn thấy, kéo vali, nhanh chóng bước tới.

Khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, Lý Thâm sắp vượt qua Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch giống như sau gáy có mắt vậy, đột nhiên hỏi một câu: "Cô ấy không về kịp."

Giữa hai người nói chuyện dường như không cần chủ ngữ.

"Ừ." Lý Thâm bước thật nhanh.

Bước chân Mạnh Trạch theo kịp: "Cô ấy có lời muốn tôi chuyển lời cho cậu."

Tại sao cô không tự nói? Lý Thâm càng đi càng nhanh.

Mạnh Trạch giữ khoảng cách nhất định: "Nghe nói cậu không đi học

một buổi nào, trực tiếp đi thi? Can đảm đáng khen, cũng được."

Những lời này không giống Lý Minh Lan nói, ngược lại giống như Mạnh Trạch sẽ nói.

Mạnh Trạch: "Đại học tập hợp những người giỏi nhất cả nước, núi cao còn có núi cao hơn, phải khiêm tốn học hỏi."

Những lời này cũng không giống Mạnh Trạch nói, Lý Thâm cảm thấy giọng điệu này rất giống cha nuôi của mình.

"Lý Minh Lan nói, sinh viên đại học ngày đầu nhập học đều có cha mẹ đi cùng, anh tình cờ có việc đến đây, nếu đi ngang qua trường học thì đưa con đi một đoạn."

"Đó là sinh viên đại học nhà người ta, tôi không cần."

"À, vậy thì tạm biệt." Bước chân Mạnh Trạch lại chậm lại, cha con họ thực sự tạm biệt nhau như vậy.

*

Lý Thâm bận rộn việc học, bận rộn lên ý tưởng cho game của mình, rất ít khi gặp Mạnh Trạch.

Mùa hè năm nhất đại học, vì lớp trên nhà không làm tốt lớp chống thấm, nước rò rỉ xuống nhà Lý Húc Bân, Lý Húc Bân phải sửa sang lại, vì vậy cả nhà dọn về nhà cũ gần trường học.

Lý Thâm và cô gái đó gặp lại nhau.

Cô gái này là người thật thà, bị ức hiếp, không phản kháng, buồn bã nói chuyện với cậu.

Cô ấy kể về người bạn cùng phòng kiêu căng của mình.

Lý Thâm an ủi: "Đối phó với loại bạn cùng phòng này, rất đơn giản."

Trong bãi đỗ xe biệt thự lớn của Mạnh Trạch có vài chiếc xe đang đậu, không biết sao, Lý Thâm đoán, trong số đó chắc chắn có kiểu xe hầm hố mà Mạnh Trạch thích.

Cậu mượn xe của Lý Minh Lan.

Cô vui vẻ đồng ý: "Để mẹ lo, không chỉ là tâm điểm trên sân khấu, đến lúc đó, con sẽ là ngọn đèn, ngọn đèn sáng nhất."

Phạm vi hoạt động của con gà mái rộng hơn, nhưng tỷ lệ đẻ trứng giảm xuống, nếu còn nuôi tiếp, sau này chỉ là thú cưng.

Mạnh Trạch rắc một nắm gạo, quay đầu lại, thấy Lý Minh Lan lao về phía anh.

Anh ôm lấy cô.

Cô thừa cơ hội bóp eo anh, vỗ mấy cái, vừa nở nang vừa rắn chắc.

Hai người nắm tay nhau đi từ vườn vào trong.

Lý Minh Lan nói: "Thâm nói muốn đến mượn một chiếc xe, là để bênh vực bạn gái nhỏ của thằng bé."

"Bạn gái nhỏ?" Chắc chắn là di truyền từ cô, năm đó nếu không phải cô đến trêu chọc anh, anh sẽ không để ý đến cô.

Sự bắt đầu của họ đều là do cô.

"Đúng vậy, bạn gái nhỏ của con trai em rất đáng yêu, tình yêu của những người trẻ tuổi tươi sáng như ánh mặt trời." Mắt Lý Minh Lan cười thành hình lưỡi liềm.

Mạnh Trạch dừng lại: "Sao anh chưa gặp bao giờ?"

"Anh là ai chứ?" Con trai đến giờ vẫn chưa nhận cha.

"Nó kiếm được khoản tiền đầu tiên, vào trường danh giá như ý nguyện, học chuyên ngành đầu tiên của anh, lẽ nào là dựa vào gen của em?"

Lý Minh Lan đấm Mạnh Trạch một cái: "Con trai em giáo dục rất tốt, không giống anh, chỉ giỏi làm việc xấu."

Mạnh Trạch: "Hừ."

"Con trai em?"

"Đúng vậy."

"Liện quan gì đến anh." Không liên quan đến anh, đó là con trai cô.

Cô coi lời anh như gió thoảng mây bay, tiếp tục nói: "Thâm có yêu cầu, nhất định phải nổi bật, em chỉ mua nhà ở trong nước, chưa mua xe, xe của anh trai em quá mức sang trọng, nếu Thâm lái xe đó đến trường, người khác chắc chắn sẽ biết đó là xe của người lớn tuổi, không có phong cách của thanh niên."

"Nói đi, muốn chiếc nào của anh?"

"Xe thể thao."

"Khi nào nó đến?"

"Ngày mai."

"Nó đang tuổi lớn, em đừng thèm trứng gà mái nữa, nhường cho nó một chút, trong tủ lạnh còn mấy quả trứng, mai nó đến, tiện thể mang về cho nó ăn thử, dù sao cũng là trứng gà ta nhà mình." Mạnh Trạch nói, "Anh không thường lái chiếc xe thể thao đó, lớp sơn bên

ngoài rất mới, chỉ là hôm kia anh đi ra ngoài bị lún vào một vũng nước, thân xe và lốp xe bị bẩn, ngày mai trước khi nó đến, chúng ta rửa xe đi."

"Chúng ta rửa xe", hẳn là chỉ "Chúng ta mang xe đến tiệm rửa xe."

Sáng sớm hôm sau, nhân viên giao hàng giao đến một kiện hàng lớn.

Lý Minh Lan hơi ngơ ngác, cô hỏi: "Đây là gì?"

Mạnh Trạch từ tốn mở kiện hàng: "Bộ dụng cụ rửa xe áp lực cao."

Vì vậy, lời anh nói hôm qua thực sự là: "Chúng ta rửa xe."

Cô nhìn anh: "Tại sao không mang xe đến tiệm rửa?"

Mạnh Trạch bình thản: "Cái này giống như làm bài tập toán vậy, đáp án rất đơn giản, anh lười giải thích với em."

"Anh giải thích chi tiết cho em, em nghe hiểu mà, điểm toán của em năm đó nhờ anh hướng dẫn cũng tiến bộ thần tốc."

Mạnh Trạch chỉ trả lời cô một chữ: "Hừ."

Mặc dù Lý Minh Lan không giải được bài toán này, nhưng cô rất vui khi được chơi nước với anh.

Một đôi nam nữ giàu có mỗi người cầm một xô nước, mỗi người cầm một chiếc khăn lau, nhúng dung dịch rửa xe, một người lau từ đuôi xe, một người lau từ đầu xe.

Lý Minh Lan la lên: "Lốp xe của anh có phải dính phân gà không?"

Mạnh Trạch cầm súng phun nước áp lực cao: "Tránh ra."

Cô nhảy phóc ra phía sau.

Anh bật súng phun nước phun về phía lốp xe “ào ào”.

Để màn ra mắt của con trai được hoàn hảo, hai người họ đã không tiếc công sức, lau chùi chiếc xe cho đến khi sáng bóng.

Nghe thấy tiếng xe ở ngoài, Mạnh Trạch đặt dụng cụ rửa xe xuống: "Mệt rồi, anh lên lầu nghỉ ngơi."

Lý Thâm chưa vào gara, đã thấy Lý Minh Lan ở sân trước đang cầm súng phun nước, cứ thế mà phun lên kính xe.

"Tự mình rửa xe à?"

"Đúng vậy, vui lắm." Cô không điều chỉnh súng phun nước, súng phun nước bắn vào tường bên cạnh, rồi lại bắn lại người cô, "A, quần ướt hết rồi."

"Chắc chắn là ý của mẹ."

Lý Minh Lan lại lắc đầu: "Con nói oan cho mẹ rồi, là anh ấy tự mình cầm xô đến."

Lý Thâm: "..." Ông ấy cũng thế à?

Cô ném chìa khóa xe sang, vỗ vai, rồi lại đỡ eo: "A, mệt chết mất, mẹ đi nghỉ ngơi đây, tự con lái đi nhé." Cô quay người lại, ngay cả vẫy tay cũng là sau khi quay người xong mới vẫy.

Mạnh Trạch đứng trên ban công, nhìn Lý Thâm lái xe đi, xe đã rẽ ngoặt, Mạnh Trạch vẫn đứng thêm một lúc, anh xuống lầu hỏi: "Nó có hài lòng với chiếc xe này không?"

Lý Minh Lan giơ tay lên, xoay xoay cánh tay: "Nó không nói, nhưng chắc là hài lòng rồi."

"Có nói chiếc xe này sạch sẽ không?"

"Không, có thể nó cho rằng chúng ta là đồ ngốc."

Mạnh Trạch "hừ" một tiếng: "Không biết điều."

*

Cho đến khi xe rẽ qua góc đường, Lý Thâm vẫn đang nghĩ, tại sao lại tự mình nuôi gà? Tại sao lại tự mình rửa xe?

Tại sao?

Thôi, cậu có một cặp cha mẹ kỳ quặc nhất trên đời.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 123

Mạnh Trạch đã ngừng thuốc được một thời gian.

Lý Minh Lan đã nghiên cứu kỹ tám món ăn nổi tiếng, kiến thức lý thuyết phong phú, đã đến giai đoạn thực hành.

Cô "leng keng loảng xoảng" trong bếp căn hộ nhỏ, trước tiên là làm cháy trứng, sau đó cà chua bị cô xào đen thui.

Cô tiếp tục nghiên cứu.

Cuối cùng, món trứng tráng cà chua cũng đạt yêu cầu về độ bão hòa màu sắc.

Cô nếm thử một miếng, vị không được đúng lắm, nhưng khẩu vị của ai đó và con trai lại đậm đà hơn.

Không biết là may hay không may, Lý Thâm và bạn gái đang nói chuyện ở cửa hàng tiện lợi, tình cờ bị Lý Minh Lan nhìn thấy.

Cậu bị cô kéo về căn hộ: "Trưa con nếm thử vài món của mẹ xem sao, góp ý xem chỗ nào cần cải thiện."

Lý Thâm tuyệt vọng.

Cậu nhìn thấy cách bày biện của Lý Minh Lan, đủ kiểu, miễn cưỡng, mỗi món ăn nếm vài miếng, rồi đưa ra một số ý kiến mà cô không nghe vào tai, sau đó cậu chỉ cần đợi đau bụng, uống thuốc đúng giờ là được.

Cậu nghe thấy giọng nói vui vẻ của cô: "Thâm, mẹ đi đây, mẹ và anh ấy hẹn đi biển chơi, có lẽ mẹ còn có thể làm một bữa tiệc hải sản nữa."

Lý Thâm: "..."

*

Mấy năm trước, Mạnh Trạch được Vương Huy giới thiệu, mua một biệt thự ven biển ở thành phố S.

Ngày đó, anh và Lý Minh Lan đến biển chơi.

Chưa đến tối, Lý Minh Lan đã háo hức: "Thâm đã nếm thử tay nghề của em rồi, không có vấn đề gì."

Bữa cơm này đã được đặt trước từ lâu, đến lúc này, không thể nào hủy bỏ được.

Quan trọng là, Lý Minh Lan từ mười tám tuổi đã thực lòng muốn nấu một bữa cơm cho anh.

Mạnh Trạch lười biếng đi chuẩn bị hải sản: "Cứ món ăn thường ngày thôi."

Lý Minh Lan búng tay một cái: "Tuân lệnh."

Anh bật ti vi lên.

Ngay cả chương trình giải trí ồn ào, cũng không thể che lấp được tiếng động trong bếp.

Anh dường như quay lại nhà ông ngoại năm đó, cô toàn tâm toàn ý nghiên cứu nấu ăn, quá trình rất đẹp.

Nhưng kết quả…

Món ăn mới của Lý Minh Lan, về mặt màu sắc thì không thể chê được.

Còn về vị… Mạnh Trạch nếm thử một miếng, mặt biến sắc.

Nếm thử một miếng nữa, anh vẫn nuốt xuống.

Lý Minh Lan chớp chớp mắt, mong anh nói một lời khen ngợi.

Mạnh Trạch nhịn rất lâu, nói ra hai chữ: "Cũng được."

Cô chắp tay lại: "Phật tổ phù hộ, cuối cùng em cũng thành công rồi." Cô ngồi xuống, cầm đũa lên.

Anh chặn lại: "Hay để anh ăn trước cho."

Xưa có, thần tử nếm thử độc cho vua.

Nay có, anh ăn trước cho cô.

Lý Minh Lan thấy mặt Mạnh Trạch xanh mét: "Anh…"

Vừa dứt lời, Mạnh Trạch ôm bụng, suýt nữa ngã vào bát súp.

Lý Minh Lan kêu lên một tiếng, lập tức đỡ anh: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, anh làm sao thế?"

"Đỡ anh đi nghỉ ngơi." Anh yếu ớt nói.

Cô đặt tay anh lên vai mình, từ từ đỡ anh: "Có cần đi bệnh viện không?"

Mặt anh từ xanh chuyển sang trắng, trán và chóp mũi túa mồ hôi lạnh, cô sờ lưng anh, ướt đẫm mồ hôi, cô kêu lên: "Đừng làm em sợ."

"Vào nhà vệ sinh..."

Mạnh Trạch nôn một hồi, nằm trên giường, không nhúc nhích.

Lý Minh Lan ngồi xuống mép giường, lau những thứ trên khóe miệng anh: "Có cần gọi xe cứu thương không?"

Đôi môi tái nhợt của anh thốt ra một chữ "không" yếu ớt.

Anh không thích bệnh viện, anh đã ở trong căn phòng trắng xóa đó quá lâu rồi.

Mỗi lần anh đi bệnh viện khám sức khỏe đều hơi khó chịu, chỉ cần mùi bệnh viện phả vào mũi anh, một số ký ức sẽ theo đó mà đến.

Anh đột ngột mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt người đẹp trước mặt.

Anh đang phán đoán, người này rốt cuộc là ảo giác do căn phòng trắng xóa tạo ra, hay là cô thực sự đã trở về?

Cô dùng trán chạm vào trán anh: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch."

Giọng gọi giống như trước đây, giống như người trong giấc mơ, nhưng lại khác, cô đã trưởng thành rồi.

Anh nắm chặt tay cô, mạnh đến nỗi gân xanh nổi lên: "Không đi bệnh viện." Anh không đi, anh sẽ không đi nữa.

"Được được được, không đi không đi."

Lý Minh Lan gọi điện cho bác sĩ gia đình.

Đối phương nói sẽ đến ngay trong đêm, kê một số thuốc trị đau bụng có thể dùng.

Lý Minh Lan lục lọi trong biệt thự, cuối cùng tìm được hộp thuốc.

Cô cho Mạnh Trạch uống thuốc.

Anh không có động tĩnh gì.

Cô ngồi ở đầu giường.

Anh lộ vẻ mệt mỏi tái nhợt, cô phát hiện anh đã kiên trì một mình rất lâu rồi.

Lý Minh Lan bưng một chậu nước nóng, lau mồ hôi cho anh.

Mạnh Trạch không biết vì sao mà tỉnh lại, nắm lấy tay cô: "Lý Minh Lan."

"Em đây." Cô ngồi xuống.

"Nếu anh không chết, anh sẽ không nói."

Lời nói không đầu không cuối, Lý Minh Lan lại hiểu ra: "Vậy thì đừng nói."

"Nếu anh chết rồi, anh mà không nói thì không còn cơ hội."

Cô nắm chặt tay anh: "Đừng nói, anh sẽ không chết."

Anh nhất định phải nói: "Lý Minh Lan, anh đã ngồi tù sáu năm, anh đã ngồi tù hai năm… Anh sắp chết rồi, anh không nỡ xa em, không nỡ xa nó."

Lý Minh Lan không biết anh có tỉnh táo không, hay là do ngừng thuốc, bệnh tình tái phát? Cô áp sát tai anh: "Anh dám chết, em sẽ đánh đập xác anh."

Mạnh Trạch nghiêng đầu, nhìn cô chằm chằm, dường như đã hiểu ra, cọ trán vào mặt cô.

Cô cắn răng: "Nói thêm chữ chết nữa, em sẽ lập tức ban chết cho anh."

Mạnh Trạch đột nhiên ngồi dậy, nhảy xuống giường, chạy vào nhà vệ sinh… sau đó, hoàn toàn không đứng dậy được nữa.

Lý Minh Lan điều chỉnh nhiệt độ điều hòa, đắp chăn cho anh.

Người kiêu ngạo, nếu không mất tỉnh táo thì tuyệt đối sẽ không mở miệng.

Anh đã ngồi tù tám năm…

Đây chính là tình cảm chân thành của anh, anh không nỡ xa cô, không nỡ xa con trai.

Con trai cũng là một người có tính cách khó chịu.

Chỉ có Lý Minh Lan lạc quan và thẳng thắn mới có thể ra mặt thôi.

*

Sáng sớm, Lý Minh Lan gọi điện thoại cho Lý Thâm: "Anh ấy không ổn rồi, tối qua nôn mửa liên tục, có lẽ phải đặt chỗ ở nghĩa trang thôi."

"À." Lý Thâm đoán được anh không ổn vì chuyện gì.

"Xe của mẹ tối qua hỏng giữa đường, xe của ông ấy vẫn ở chỗ con đúng không, con mau đến trả xe cho ông ấy đi, tách ra, phòng khi người khác vu khống con giết ông ấy."

Đến lúc này Lý Thâm mới mở mắt ra: "Nghiêm trọng đến vậy à."

"Hình như là vậy, cả đêm không tỉnh." Cô thì thầm, "Mẹ tốt bụng nấu cho ông ấy một bữa cơm."

Lý Thâm: "..." Quả nhiên là vì "món ăn".

*

Lý Thâm cũng rảnh rỗi, lái xe đến thành phố S.

Lý Minh Lan ngồi cạnh Mạnh Trạch cả đêm, đến giờ vẫn chưa nhắm mắt.

Con trai vừa đến, cô kéo cậu đi.

"Thâm." Cô vừa đi vừa nói, "Tối qua mẹ tưởng ông ấy sắp chết chứ, con đã đến rồi thì đi gặp ông ấy đi, không biết có phải là lần cuối cùng không nữa."

Lý Thâm hỏi: "Ông ấy đã uống thuốc chưa?"

"Tối qua đã uống rồi, bác sĩ nói, nếu bệnh tình không thể giảm bớt thì phải đến bệnh viện."

Lý Thâm lấy ra một hộp thuốc: "Dùng cái này đi, con uống rất hiệu quả."

Cô ngạc nhiên: "Sao con cũng phải uống?"

Lý Thâm nhìn cô một cái: "Chẳng lẽ mẹ tưởng ông ấy suýt chết là do tự ông ấy uống thuốc tự tử sao?"

"Món ăn của mẹ lại lợi hại thế à?"

Lý Thâm: "Mau cho ông ấy uống thuốc đi, nếu không người chết rồi, cảnh sát khám nghiệm tử thi sẽ phát hiện hung thủ là mẹ, hai người

sống trên đời dây dưa không dứt, âm dương cách biệt cũng oán hận khó dứt."

"Con thật tàn nhẫn." Lý Minh Lan mở tờ hướng dẫn sử dụng thuốc, đi vào phòng.

Mạnh Trạch không biết là ngủ thiếp đi, hay là đau đến mức ngất xỉu, mắt nhắm chặt, mặt không chút máu, chiếc áo sơ mi trắng mỏng manh bị mồ hôi lạnh làm ướt một nửa.

Lý Minh Lan đã lâu không thấy Mạnh Trạch yếu đuối như vậy, anh luôn luôn kiêu ngạo.

Cô đến bên giường: "Uống thuốc đi, uống vào sẽ không chết."

Mạnh Trạch mơ màng, nghe thấy chữ "chết", anh đột ngột nắm chặt nắm đấm.

Lý Minh Lan đỡ anh dậy, cầm cốc nước đưa thuốc cho anh, rồi lại đỡ anh nằm xuống, cô dùng khăn lau mồ hôi cho anh: "Thâm nói, thuốc này rất hiệu quả."

Môi Mạnh Trạch động đậy, lẩm bẩm nói gì đó, rồi mới thả lỏng nắm đấm.

Lý Minh Lan cúi xuống nghe, không nghe thấy gì, cô lại nhìn hướng dẫn sử dụng thuốc, đi ra khỏi phòng, hỏi: "Thuốc này bao lâu thì có tác dụng?"

Lý Thâm hai tay đút túi quần, dựa vào tường: "Con thì từ nửa tiếng đến một tiếng, ông ấy nặng hơn con, có lẽ thời gian hồi phục cũng lâu hơn."

Hai người vừa nói xong, bác sĩ gia đình của Mạnh Trạch cuối cùng cũng đến, hỏi: "Hiện tại tình trạng của anh Mạnh thế nào rồi?"

Lý Minh Lan đưa thuốc cho bác sĩ, nói: "Đây là đơn thuốc đã được chứng minh có hiệu quả, vừa rồi đã cho anh ấy uống, anh lên xem thử đi."

Bác sĩ lập tức lên lầu.

Lý Minh Lan nhìn biển xanh trời rộng ngoài cửa sổ: "Đi thôi, đi dạo bãi biển với mẹ."

*

Mạnh Trạch tỉnh lại, xung quanh trống trải, không có ai, anh dường như quay lại những ngày hỗn độn bừa bãi, không phân biệt được ngày đêm, vì bất kể lúc nào cũng chỉ còn một mình anh.

Nhưng lẽ ra ở đây phải có người, anh gọi: "Lý Minh Lan, Lý Minh Lan, Lý Minh Lan."

Lý Minh Lan đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên ban công, nói: "Muốn dọa chết người à."

Anh không mang giày, đi chân trần ra ngoài: "Anh chưa chết."

"Hại người cả ngàn năm."

Mạnh Trạch cười: "Lý Minh Lan, chúng ta so xem ai sống lâu hơn."

Cô không trả lời, lười biếng đu đưa trên ghế nằm.

Tinh thần Mạnh Trạch đã hồi phục, ăn xong cháo trắng, anh xuống lầu, chuẩn bị ra sân pha trà.

Bên cạnh bàn đá đã có một người.

Mạnh Trạch bưng tách trà lên hỏi: "Sao con cũng đến đây?"

Lý Thâm quay mặt ra biển: "Lý Minh Lan sợ một mình không thu dọn được xác, bảo con đến giúp."

Tay Mạnh Trạch dừng lại, ngước mắt lên: "Đáng tiếc, con đến vô ích rồi." Anh dựa vào ghế, bắt chước Lý Minh Lan, từ từ đu đưa, "Đây là lần đầu tiên cả nhà ba người chúng ta cùng ở dưới một mái nhà."

Lúc này, có người đi ngang qua.

Giọng nói non nớt của đứa trẻ vang lên: "Bố, con ngồi mỏi rồi, muốn ngồi trên vai bố."

Đứa trẻ khác cũng nói: "Bố, con cũng muốn."

"Mỗi đứa một bên." Một người đàn ông nói, "Trình Đại bên trái, Trình Nhị bên phải."

Sau đó là tiếng cười vang dội của hai đứa trẻ.

Nhưng vào tai Mạnh Trạch thì đây là sự ấm áp gây phiền toái, anh mở cửa sân ra, nhìn thấy người đàn ông đi ngang qua, anh gọi: "Ông chủ Trình, anh cũng đến nghỉ mát à."

Người đàn ông quay đầu lại, khuôn mặt làm điên đảo chúng sinh nở một nụ cười nhẹ nhàng: "Chào anh Mạnh."

Cảnh tượng gia đình bốn người làm Mạnh Trạch khó chịu, Mạnh Trạch muốn nói gì đó với Lý Thâm, lại không biết nên nói gì, ngón tay anh gõ hai cái lên nắp ấm trà, hỏi: "Đúng rồi, gần đây con có đang tìm bác sĩ không?"

Lý Thâm quay sang nhìn anh.

Mạnh Trạch bắt chéo chân: "Người vừa đi ngang qua là ông chủ một quán bar, nhiều năm trước từng trở về từ cửa tử, bác sĩ cứu anh ta cũng là chuyên gia về những bệnh nan y."

"Bác sĩ tên gì? Ở đâu?"

Mạnh Trạch đẩy một cái chén qua: "Muốn hỏi thì cùng tôi uống chén trà trước đã."

"Ồ."

Hai người im lặng uống trà.

Gió biển thổi đến, mang theo mùi hương từ xa.

*

Lý Thâm lấy được số điện thoại của bác sĩ Trịnh, đến trấn Vĩnh Cát.

Nhưng lại vướng vào làn sóng dư luận.

Ngày đó cậu thấy có người trèo tường vào trường mẫu giáo, cậu đã theo vào.

Hành động trèo tường của cậu bị người khác quay video lại.

Sau đó, trong trường mẫu giáo đã xảy ra một vụ xung đột.

Cậu bị coi là "nghi phạm".

Chuyện này ầm ĩ trên mạng.

Thông tin cá nhân của Lý Thâm bị tiết lộ, cậu đổi sim điện thoại, lần lượt báo bình an cho mọi người.

Sau khi đến đồn cảnh sát rồi quay lại khách sạn, cậu gặp một phóng viên tên là Mã Ngọc Giai, cô ta nói là muốn tìm hiểu sự thật về vụ xung đột trong trường mẫu giáo.

Lý Thâm từ chối cô ta.

Bài báo của Mã Ngọc Giai thu hút nhiều lượt xem, sau đó cảnh sát thông báo tình hình vụ án.

Lý Thâm từ "tán tận lương tâm" đảo ngược thành "dám làm việc nghĩa."

Khi cậu gặp lại Mã Ngọc Giai ở sảnh khách sạn, cậu gật đầu với cô ta, coi như là cảm ơn cô ta vì đã đưa tin khách quan.

Mã Ngọc Giai cười: "Vết thương ở chân đỡ hơn chưa?"

"Cũng ổn."

Biểu cảm của Mã Ngọc Giai lúc này hơi kỳ lạ, cô ta nhìn kỹ ngũ quan của Lý Thâm, lẩm bẩm: "Giống quá."

Lý Thâm đứng ở sảnh chờ thang máy, nhưng không lập tức nhấn nút.

Cậu không hỏi.

Là Mã Ngọc Giai hỏi trước: "Cậu có quen một người tên là Mạnh Trạch không?"

"Ai thế?"

"Anh ta là đương sự trong một vụ án tôi từng điều tra, anh ta cũng dám làm việc nghĩa giống cậu, bắt được kẻ xấu."

"Ồ."

"Nhiều năm về trước anh ta từng mất một đứa con, nên có chút vấn đề về tâm lý, đã lập mộ cho đứa bé."

Lý Thâm quay đầu: "Lập mộ cho con?"

Thấy cậu dường như hứng thú, Mã Ngọc Giai kể lại vụ án chi tiết hơn: "Năm đó tôi điều tra vụ án, tình cờ phát hiện ra hồ sơ bệnh án, ngôi mộ được chôn ở trong rừng cây của trường trung học."

Lý Thâm đột nhiên nhớ đến Lý Minh Lan từng nói, thời thơ ấu cậu từng để lại một bí mật ở khu rừng nhỏ trường trung học Nham Nguy.

Trong đầu cậu chỉ còn lại một gò đất… và cả tấm gỗ?

Mã Ngọc Giai: "Anh ta tuổi trẻ nông nổi, khi bắt kẻ xấu đã ra tay quá mạnh, phiên tòa sơ thẩm bị phán là tự vệ quá mức."

Lý Thâm không chút thay đổi: "Trên mạng có ảnh không? Thực sự giống tôi đến vậy sao?"

"Người được cứu trong vụ án đó là mẹ của một cảnh sát hình sự, xét đến những thân phận này, và vấn đề tâm lý của đương sự, tôi đã gỡ bài báo xuống." Mã Ngọc Giai cười, "Thấy cậu và anh ta giống nhau đến vậy, tôi đoán, nếu con anh ta còn sống thì sẽ có được một cái kết viên mãn là chuyện tốt, tôi đã mạo muội rồi."

Bài báo bị gỡ xuống lại tiết lộ cho Lý Thâm, Lý Thâm cảm thấy phóng viên Mã này là cố ý.

Có lẽ cô ta đang hy vọng có được một kết thúc viên mãn.

Bất kể cô ta có mục đích gì, Lý Thâm nói: "Phóng viên Mã, cha ruột của tôi là người rực rỡ nhất thế giới, ông ấy không thể là bệnh nhân tâm thần."

*

Lý Thâm trở về phòng, lập tức gọi điện cho Lý Minh Lan.

Lý Minh Lan nghe thấy giọng điệu của con trai không giống thường ngày, tưởng có chuyện gì lớn.

Cậu hỏi về bí mật của mình trong khu rừng nhỏ.

Năm đó, trường trung học Nham Nguy đang mở rộng, việc quản lý bên ngoài tòa nhà học hơi lộn xộn, vì con trai toàn tâm toàn ý học hành, cô đã dẫn cậu đến trường trung học Nham Nguy.

Lý Minh Lan: "Con một mình chạy đến khu rừng nhỏ, nói đã để lại đó một bí mật nhỏ, là bí mật giữa con và Tề Thiên Đại Thánh."

Lý Thâm: "Lúc đó con liên quan gì đến Tề Thiên Đại Thánh?"

"Con đang xem Tây Du Ký, rất thích Tề Thiên Đại Thánh." Cô suy nghĩ một chút, "Đúng rồi, con mới bốn tuổi, đã hỏi anh trai mẹ, Tề Thiên Đại Thánh đến đây viết gì? Anh trai mẹ nghiêm túc dạy con, con rất thông minh, nhanh chóng học được."

Do lời nhắc nhở của cô, ký ức của Lý Thâm giống như mở ra chiếc hộp thần kỳ, cậu ghép nối những mảnh vỡ mơ hồ.

Xung quanh xanh mướt, ngoài cây ra vẫn là cây.

Đúng vậy, trên gò đất nhỏ cắm tấm gỗ, đó là một ngôi mộ.

Lý Thâm xuất phát từ trấn Vĩnh Cát, việc đầu tiên khi trở về là đi thẳng đến trường trung học Nham Nguy.

Cậu đi trên đường trường trung học Nham Nguy, hình ảnh trong đầu là khu rừng rậm rạp che trời che đất, hiện tại trường học không còn khu rừng rậm rạp như vậy.

Cậu không biết rừng cây nhỏ năm đó ở đâu.

Cậu tìm được một cây to nhất trên đường mòn trong rừng, quỳ xuống, nhặt một viên đá, viết từng nét lên đất: [Lý Thâm đến đây dạo chơi.]

Tề Thiên Đại Thánh của cậu, là bố ruột của cậu.

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Chương 124: Hoàn

Chuyện của Lý Thâm và cô gái đó đã kết thúc tốt đẹp.

Lý Húc Bân nghĩ mãi vẫn không ra.

Lý Minh Lan lại tiết lộ một sự thật gây sốc, cô và bố đứa trẻ đã quay lại với nhau.

Lời cô nói là: "Quay lại tại chỗ."

"Minh Lan, em không đùa chứ?" Lý Húc Bân hít một hơi lạnh, hút một hơi thuốc, thấy cả lồng ngực đều lạnh toát.

"Anh, em đã trải qua hơn nửa cuộc đời rồi, em sẽ không coi chuyện trọng đại cả đời là trò đùa." Lý Minh Lan cười rất vui vẻ, "Anh, anh ấy rất nghe lời em, hơn nữa, Thâm rất thông minh, lẽ nào là do em?"

"Em…" Lý Húc Bân thở dài, "Bố mẹ biết không?"

Bố mẹ Lý hiện tại đã đến biệt thự mà Lý Minh Lan từng ở dưỡng thai để hưởng tuổi già, hai người già cũng không nhàn rỗi, đi du lịch khắp nơi, cuộc sống sung túc hơn Lý Húc Bân.

"Bố mẹ thương em, hơn nữa, họ cũng thương Thâm."

"Cả đời anh luôn bị em làm cho tức chết." Lý Húc Bân xoa rối mái tóc dài của em gái.

"Anh, anh bao nhiêu tuổi rồi."

"Anh sẽ báo cho bố mẹ trước, phòng khi họ lại bị giật mình."

Lý Minh Lan ôm chặt anh trai: "Anh, anh tốt với em quá."

Từ nhỏ đến lớn anh trai cô luôn nói sẽ bị cô làm cho tức chết, nhưng một khi cô gặp chuyện, anh ấy không do dự mà ra tay giúp đỡ.

Lý Húc Bân lại vuốt tóc cho em gái: "Biết anh tốt thì ít làm anh tức giận đi."

*

Lý Minh Lan tưởng rằng duyên phận giữa mình và trường trung học Nham Nguy rất nhạt, nhiều năm như vậy mà cô không hề gặp lại bạn học cấp ba ở trong nước.

Khi cô trở lại làm việc ở trong nước, cô phát hiện ra thế giới thật nhỏ bé.

Cô đến cửa hàng thương hiệu, dặn dò quản lý cửa hàng về kiểu dáng mới nhất, quay người lại thì thấy bạn học cũ thời trung học Lý Nghi Gia.

Điều thay đổi lớn nhất ở Lý Nghi Gia là khí chất, cô ấy cắt tóc ngắn, mặc bộ vest công sở, là nữ cường nhân dày dạn kinh nghiệm trong thương trường.

Cô ấy nhìn thấy người đang đứng trước quầy, gọi trước: "Lý Minh Lan."

Lý Minh Lan tiến đến: "Chào cậu, đã lâu không gặp."

"Khuôn mặt cậu không thay đổi gì mấy, vẫn trẻ trung và xinh đẹp." Lý Nghi Gia cười.

Hai người thời trung học không có giao tình gì, nhưng hơn hai mươi năm sau, mỗi người gọi một tách cà phê, ngồi đối diện nhau.

Là Lý Nghi Gia nói muốn nói chuyện.

Lý Minh Lan thấy một trong những phụ kiện của Lý Nghi Gia là của cửa hàng thương hiệu mình, cho rằng Lý Nghi Gia là khách hàng, liền đi đến quán cà phê ở trung tâm.

Lý Nghi Gia bưng tách cà phê lên, rồi lại đặt xuống: "Chuyện năm đó tôi vẫn luôn áy náy."

"Đã qua rồi." Lý Minh Lan thản nhiên cười.

"Lúc đó tôi không lừa cậu, sau này tôi tự kiểm điểm, nguyên nhân thực sự là tôi không phải là người mẹ đủ tư cách." Lý Nghi Gia nói, "Chồng tôi muốn có con, tôi luôn trốn tránh, sau đó mang thai ngoài ý muốn, tôi vẫn không biết phải xử lý mối quan hệ giữa tôi và con như thế nào, đồng nghiệp trong công ty đều nói tôi rất mạnh mẽ, hai chữ này lại mang nghĩa tiêu cực trong gia đình, chồng tôi là một người cha tốt, anh ấy đã bù đắp tình thương của mẹ cho con."

Lý Minh Lan nhấp một ngụm cà phê: "Ồ."

"Lúc đó tôi tưởng mục đích của mình là tốt, tôi sai ở chỗ đã phóng đại tâm trạng của mình." Lúc đó không biết tại sao, bức tranh đó rơi xuống, cô ấy xấu hổ, chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Lên đại học, cô ấy không gặp Mạnh Trạch trong trường học, cô ấy vứt bức tranh đó đi.

"Lý trong bức tranh không phải tôi, nhiều năm nay tôi đã hỏi thăm tin tức của cậu ấy và cậu, bạn học đều không rõ, Lý Minh Lan, tôi nợ cậu, xin lỗi cậu."

"Cậu đã không còn quan trọng đối với tôi nữa." Lý Minh Lan đặt tách

xuống, đứng dậy, "Tôi còn có việc, đi trước đây."

"Lý Minh Lan." Lý Nghi Gia lúc này mới bưng tách cà phê lên, nhấp một ngụm nhỏ, "Cô và cậu ấy vẫn còn ở bên nhau à?"

"Đương nhiên rồi." Lý Minh Lan cười, "Tình yêu trọn vẹn, không chỉ có cha hay mẹ mới có thể bù đắp, tôi, anh ấy, và con trai tôi, là một gia đình hạnh phúc vui vẻ."

Tay Lý Nghi Gia run lên, cà phê đổ lên áo khoác đắt tiền của cô ấy, cô ấy ngẩng đầu: "Chúc hai người răng long đầu bạc."

*

Quan Dục một năm tổ chức một triển lãm tranh, sắp khởi hành về nước, anh ta gặp phải một số chuyện.

Anh ta gọi cho Mạnh Trạch, tóm tắt lý do chuyến đi của mình bị trì hoãn.

Không ngoài dự đoán, giọng điệu của Mạnh Trạch giống như Diêm Vương: "Cậu nói gì?"

Quan Dục lại kể lại một lần nữa: "Tôi đã sắp xếp người chuyển tranh về nước trước, nhưng đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong quá trình vận chuyển xe tải bị cháy, tôi vẫn đang ở nước ngoài, tạm thời không biết tình hình thế nào."

"Quan Dục, cậu chê mình sống lâu quá hay gì."

"Không phải cậu đã ở bên cô ấy rồi sao? Không được thì bảo cô ấy vẽ lại cho cậu một bức khác."

"Cậu thực sự cho rằng tôi không dám giết cậu?" Lời đe dọa của Mạnh Trạch vừa dứt, lại thấy Lý Thâm không biết từ lúc nào đã đến cho gà ăn.

Quan Dục: "Vậy thì tôi không về nữa, hơn nữa, không chỉ bức tranh của cậu mất tích, tất cả đồ sưu tầm của tôi đều mất rồi, tài xế xe tải không có tiền, chỉ có mạng, anh ta đền không nổi."

Mạnh Trạch hạ giọng: "Ngày cậu về nước chính là ngày giỗ của cậu."

Lý Thâm "cục tác" hai tiếng, thu hút sự chú ý của gà mái, cậu nhẹ nhàng rắc một nắm gạo.

Con gà mái chạy đến trước mặt cậu.

Mạnh Trạch cất điện thoại đi: "Nghỉ hè rồi đúng không?"

"Vâng." Lý Thâm quỳ xuống, nhìn con gà mái đang mổ thóc.

"Thi học kỳ thế nào?"

"Cũng được."

"Lý Minh Lan nói, trò chơi con phát triển kiếm được nhiều tiền."

"Cũng được."

Mạnh Trạch "hừ" một tiếng, gen lanh lợi của Lý Minh Lan rốt cuộc chạy đi đâu rồi? Sao lại không di truyền được cho con trai cô gì cả.

Mặc dù đã là kỳ nghỉ hè, nhưng mấy ngày này nhiệt độ tăng lên, gần ba mươi độ.

Thấy Lý Thâm bị rám nắng một nửa mặt, Mạnh Trạch bước tới một bước.

Lý Thâm đang ngồi xổm ngẩng đầu lên, nếu cậu ở bên cạnh Mạnh Trạch từ nhỏ thì nhất định sẽ mong mỏi thân ảnh che trời che đất này từ góc độ thấp này.

Hai người không nói gì.

Trong sân vang lên tiếng kêu của gà mái.

Hai người cũng không nhúc nhích, một cao một thấp, một người đứng, một người ngồi, cho đến khi Lý Minh Lan trở về.

Cô kêu lên: "Hai người thẫn thờ ở đó làm gì thế?"

Cha con họ lại im lặng tách ra.

*

Quan Dục lại gọi đến: "Mạnh Trạch, tôi được cứu rồi, cậu nói xem có phải trùng hợp không, khi tranh được chuyển đi, có hai bức tranh bị tài xế xe tải bỏ quên, trong đó có bức tranh của cậu."

"Vậy thì cậu bảo toàn được tính mạng rồi."

Quan Dục không nhịn được nói: "Sao cậu may mắn thế chứ, lửa lớn đốt cháy tranh của tôi, lại không đốt cháy tranh của cậu."

Mạnh Trạch cười lạnh: "Người tốt sẽ được đền đáp."

"Tôi vẫn chưa về nước, cậu tự mình đi cảm ơn người tốt bụng đã nhặt được bức tranh của cậu ở trạm trung chuyển đi." Quan Dục nói vậy, nhưng anh ta thích làm việc tốt, hơn nữa, trong hai bức tranh mà người tốt bụng nhặt được, một bức là tác phẩm nổi tiếng của Quan Dục.

Quan Dục cử người đến tặng bằng khen cho người tốt bụng, còn nhờ truyền thông đưa tin.

Vì vậy, Lý Minh Lan đã nhìn thấy một góc tác phẩm của mình năm đó trên bản tin.

Người tốt bụng đó chính là bạn học trung học của cô - Đây là lần thứ hai Điêu Khôn lên báo.

Lý Minh Lan hớn hở: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, bức tranh em làm rớt lúc thi phỏng vấn năm đó đã tìm được rồi, lại là bạn học cấp ba của chúng ta nhặt được."

Cô giả vờ không biết Quan Dục, vì Quan Dục và sáu năm của Mạnh Trạch có liên quan mật thiết.

Bản tin nói, nếu hai bức tranh này không được nhặt, thì sẽ bị vứt bỏ như rác.

Cô nói: "Chúng ta phải cảm ơn Điêu Khôn." Cô cũng đi tặng bằng khen.

Không ngờ Điêu Khôn lại hoảng sợ: "Lý Minh Lan, thực ra hồi cấp ba tôi nợ cậu một lời xin lỗi, lúc đó định nói với cậu, nhưng điện thoại của cậu bị Mạnh Trạch nghe máy, sau đó mỗi người một ngả, không liên lạc được với cậu."

"Chuyện nhỏ thôi, tôi quên lâu rồi." Trí nhớ của cô lúc tốt lúc xấu, giống như Lê Cát Phổ, cô nhớ tới mười mấy năm.

Còn Điêu Khôn, năm đó cậu ta đã nhận được bài học, cô đã quên cậu ta rồi.

Điêu Khôn: "Là do trùng hợp ngẫu nhiên, lúc đó tôi tâm địa không tốt, định dạy cho cậu một bài học, không ngờ lại đắc tội với Mạnh Trạch, sau đó chợt tỉnh ngộ."

Mạnh Trạch? "Cậu đắc tội gì với anh ấy?"

"Cậuquên rồi à?" Điêu Khôn chỉ vào mặt mình, "Cậu ta đánh tôi một trận, khoảng tháng Năm lớp 12, sau đó tôi đã hiểu ra, hai người

chắc chắn rất thân nhau."

Không phải Lý Minh Lan quên, mà là cô không hề biết.

Chuyện tốt, Mạnh Trạch không nói với cô.

Chuyện xấu, anh cũng không nói.

Cô tặng bằng khen xong trở về: "Mạnh Trạch, em quyết định rồi, sau này chúng ta đừng giấu tình cảm trong lòng nữa."

"Ừ." Mạnh Trạch nói như đọc vần, "Tình yêu duy nhất của anh."

"Câu này là em nói trước." Bị anh bắt chước rồi.

*

Vương Huy và Mạnh Trạch tình cờ gặp lại nhau vài năm trước.

Vương Huy còn tưởng Mạnh Trạch sự nghiệp thành công, sẽ không để mắt đến bạn học cũ như anh ta.

Nhưng Mạnh Trạch nói, anh đã tích lũy mười mấy năm, mới đoạt được giải thưởng nhiếp ảnh.

Sau khi gặp lại, Vương Huy và Mạnh Trạch cũng không thường xuyên gặp nhau, Vương Huy cứ mỗi dịp lễ tết nhắn tin chúc mừng, anh ta đã kết hôn sinh con, có gia đình riêng, có vòng tròn xã hội mới.

Ngày bão đến, cửa sổ căn hộ không kịp đóng, một bức tường bị nước mưa bắn vào làm bẩn, Mạnh Trạch bảo Vương Huy cử người đến sơn lại.

Vương Huy dẫn người đến, gặp Lý Minh Lan đang định ra ngoài.

Vương Huy sững sờ: "Căn hộ này là của cậu à?"

"Đúng vậy, cậu là Vương Huy?" Vương Huy mập lên rồi, Lý Minh Lan hơi không nhận ra.

"Đúng rồi, lớp 12/5, không ngờ cậu còn nhớ tôi."

Lý Minh Lan không vội đi, quay lại nhà: "Nghe nói tác phẩm thi đấu cầu lông của cậu đã đoạt giải?"

Vương Huy cười lớn: "Đó đều là chuyện cũ rồi, mặc dù đã đoạt giải, nhưng tất cả ảnh chụp đều bị bố tôi tức giận đốt hết."

Lòng Lý Minh Lan nguội lạnh, cô và Mạnh Trạch bây giờ có thể chụp vô số ảnh chung, nhưng họ không lưu lại kỷ niệm tuổi mười tám.

Thật đáng tiếc.

Cô nói: "Các anh cứ từ từ làm nhé."

Vương Huy quay đầu nhìn thấy mặt Lý Minh Lan, anh ta đột nhiên vỗ đùi cái đét.

"Bộp" một tiếng, rất to, "Năm đó tôi và Mạnh Trạch xem một tạp chí, trong đó có một người mẫu mặc áo sơ mi trắng, nhìn nghiêng rất giống cậu."

Lý Minh Lan cười, dường như cô thích mặc áo sơ mi trắng từ lúc đó.

Vương Huy: "Nhưng cậu ấy không hứng thú với người mẫu trong tạp chí, tôi cũng không liên tưởng cậu và cậu ấy với nhau."

Cô ngạc nhiên, Mạnh Trạch đi quán net tìm kiếm mẫu nữ mà không có hứng thú?

Vương Huy: "Mạnh Trạch là người thanh tâm quả dục, không có sở

thích xấu, lúc đó tôi tưởng cậu ấy cả đời sẽ đi làm hòa thượng, hai người có thể đến được với nhau là phúc phần của cậu ấy."

Lý Minh Lan không chỉ ngạc nhiên, cô rất kinh ngạc.

Gặp lại Mạnh Trạch, cô trực tiếp đấm anh một cái.

Anh không hiểu: "Em làm gì thế?"

"Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, anh đúng là người giả dối."

"Chẳng lẽ hôm nay Vương Huy đến nói xấu anh?"

"Hừ." Nhưng cô không thể để Vương Huy gánh tội, "Chỉ là em thấy anh khó chịu mà thôi."

"Giờ anh đi thi đại học, cũng có thể đỗ thủ khoa, em khó chịu chỗ nào?"

"Trước đây anh là hòa thượng?" Cô liếc mắt nhìn anh.

Mạnh Trạch nhớ đến lúc mình xem phim ở nhà Vương Huy, thản nhiên: "Hòa thượng không phải là không ăn thịt, chỉ là kén ăn thôi."

Lý Minh Lan chọc chọc mặt anh: "Anh còn vênh váo nữa."

Năm đó cô hiểu lầm mình là người thay thế người mẫu.

Hóa ra là cô đã sai.

Ngoại trừ cô, những người phụ nữ khác trong mắt anh đều không phải là người.

"Sao anh không nói sớm, sao anh không nói sớm." Cô dùng sức đấm anh, "Anh còn giấu em chuyện gì hồi trung học nữa không?"

Mạnh Trạch nhìn cô, không nói gì.

Cô chỉ vào mũi anh: "Chắc chắn là có."

Vì vậy hai người đến trường trung học Nham Nguy.

*

Vừa vào trường, Lý Minh Lan khoanh tay, đi lại trước mặt anh: "Anh thành thật khai báo đi."

Mạnh Trạch nói: "Anh đã quyên góp tiền cho trường trung học Nham Nguy."

"Có gì mà không thể nói." Cô ngẩng cằm, "Em cũng quyên góp tiền, trên bia tưởng niệm của tòa nhà thí nghiệm có tên Lý Minh Lan của em."

"Thật à?"

Cô hơi lo lắng, thầy Quách đã hứa rồi, thầy sẽ không quên chứ? Nhưng thầy Quách đã già rồi…

Mạnh Trạch: "Em có đến xem chưa?"

Thực sự là chưa… cô ngước nhìn trời.

Mạnh Trạch: "Em biết tên em ở trên bia?"

"Bia tưởng niệm trường chúng ta đã dựng mười mấy năm rồi." Lý Minh Lan nắm lấy tay anh, đi về phía tòa nhà thí nghiệm.

Kích thước của bia lớn hơn trước, nhưng ý nghĩa thì giống nhau.

Lý Minh Lan tìm tên mình từng dòng trên bia, cô thấy tên Mạnh Trạch trước: "Ồ, có anh."

Ánh mắt cô dời đi, phát hiện bên cạnh tên anh chính là tên cô.

Không biết tên trên bia được sắp xếp theo thứ tự nào.

Lý Minh Lan nhìn kỹ lại.

Kỳ lạ, dưới tên cô lại là tên anh.

Cô hỏi: "Anh quyên góp bao nhiêu, có thể khắc được mấy tên?"

Mạnh Trạch đút tay vào túi quần, ngẩng đầu nhìn trời.

Lý Minh Lan cúi đầu nhìn lại.

Cô lại phát hiện, xung quanh tên cô đều là tên Mạnh Trạch.

"Cái này có phải gọi là bị bao vây không?" Đồ khốn Mạnh Trạch, còn muốn bắt nạt cô trên bia tưởng niệm, Lý Minh Lan lại đấm anh, "Anh đúng là đồ tồi."

Mạnh Trạch đặt bàn tay lên tên mình trên bia: "Em đã nhìn thấy anh năm lớp 12?"

"Đồ tồi!"

"Lý Minh Lan." Anh đỡ lấy nắm đấm của cô, "Anh quyên góp nhiều hơn em, đương nhiên tên của anh nhiều hơn tên của em."

Đủ để bao quanh cô.

*

Cửa hàng tiện lợi trong trường không phải cửa hàng tiện lợi trước kia, có lẽ là không có .

Nhưng đứng ở bên đường trường, Lý Minh Lan đương nhiên nhớ Mạnh Trạch đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, vẻ mặt lạnh lùng.

Cô trách móc anh: "Năm đó anh còn khó tính hơn Tôn Cảnh."

"Ai?" Anh vẫn chưa tính sổ chuyện này.

"Tôn Cảnh."

"Hừ." Mạnh Trạch giơ cổ tay lên, ngang trước mặt cô, vung vẩy qua lại.

"Cái gì?"

Anh xoay cổ tay.

Lý Minh Lan giơ cổ tay lên, thấy đồng hồ đôi của mình, nhớ ra rồi, cô cười.

"Lý Minh Lan, em còn cười?"

"Vì anh đã là bạn trai em rồi, em sẽ nói cho anh một bí mật." Cô cười càng lớn tiếng hơn, "Em và Tôn Cảnh là diễn trò cho cô gái nhỏ trong cửa hàng tiện lợi xem."

"Hừ."

"Em khát rồi, anh đi mua nước đi, đi lại sẽ không hừ nữa."

Mạnh Trạch đến cửa hàng tiện lợi.

Lý Minh Lan chờ dưới gốc cây.

Một giọng nữ truyền đến: "Lý Minh Lan."

Người này búi tóc, mặc váy hàng hiệu, khí chất không giảm so với

trước kia.

Thấy Lý Minh Lan không phản ứng gì, người này hỏi: "Lý Minh Lan, cậu không nhận ra tôi à?"

"Tiền Phi, tiểu công chúa hồi lớp 12."

"Mấy chục tuổi rồi, đừng gọi như vậy nữa, tôi nghe bạn học nói, sau khi tốt nghiệp là không thấy tăm hơi cậu đâu." Tiền Phi hỏi, "Đi đâu thế?"

"Ra nước ngoài chịu khổ."

Tiền Phi vừa rồi đứng ở bậc thềm trước cửa thư viện, cô ấy thấy Lý Minh Lan và Mạnh Trạch: "Cậu vẫn còn quen cậu ta à?"

"Ai?"

"Hạng nhất khối 12 của lớp 12/7 các cậu."

Tiền Phi nói là "vẫn còn quen cậu ta", chẳng lẽ Tiền Phi biết chuyện của họ trước đây?

Điều này thật kỳ lạ, Tiền Phi làm sao biết được? Ngay cả bạn học lớp 12/7 cũng không biết.

Lý Minh Lan và Tiền Phi không có giao tình sâu sắc, Tiền Phi mời Lý Minh Lan tham dự tiệc sinh nhật của mình là vì Tiền Phi thích náo nhiệt, mời nhiều người để thể hiện sự hào nhoáng.

Lý Minh Lan gật đầu: "Đúng rồi, chúng tôi ở bên nhau."

Tiền Phi vuốt ve chiếc vòng ngọc trên tay: "Đúng rồi, năm đó tôi nợ cậu một lời xin lỗi."

"Hửm?"

"Hồi lớp 12 đã xảy ra một chuyện, Tôn Cảnh đã giúp tôi giải quyết."

"Chuyện đó à." Lý Minh Lan cười, "Tôi đoán là cậu."

Tiền Phi ngạc nhiên: "Cậu biết?"

"Người có thể khiến Tôn Cảnh nợ ân tình đếm trên đầu ngón tay."

Chuyện đã qua nhiều năm, Tiền Phi khá thản nhiên: "Sau đó tôi lại đến văn phòng giáo viên, làm rõ cậu không hề gian lận."

"Tôi tưởng, hồi lớp 12 tôi không có oán hận gì với cậu." Nhưng Lý Minh Lan lại nghĩ.

Không phải là không có, cô có quan hệ tình cảm bề ngoài với Tôn Cảnh.

Chẳng trách Tiền Phi hiểu lầm.

"Ngày thi thử môn tiếng Anh, tôi không để tâm, cứ nhìn lung tung, thấy cậu chạy ra giữa chừng, Mạnh Trạch cũng ra ngoài, sau đó hai người cùng nhau quay về." Tiền Phi nói, "Tôi nghe nói về học sinh chuyển trường Mạnh Trạch, bạn học nói cậu ta là một tảng băng, nhưng khi cậu ta đi sau cậu, tôi cảm thấy cậu ta rất lo lắng cho cậu, điểm thi của cậu rất cao, hơn nữa cậu và cậu ta đã gặp nhau ở phòng thi, tôi cho rằng cậu đã gian lận."

Nhưng Lý Minh Lan không hề nghe những lời dài dòng phía sau của Tiền Phi.

Cô nghe thấy, Mạnh Trạch lo lắng cho cô.

Tiền Phi: "Lý Minh Lan, cậu có thể đoán được là tôi, chứng tỏ cậu cũng không ngốc."

Không, Lý Minh Lan cảm thấy mình là một con heo.

Cô mới hiểu ra, hộp thuốc của Mạnh Trạch là đặc biệt đi mua.

Chứ không phải anh cũng đau bụng.

Mạnh Trạch đi ra từ cửa hàng tiện lợi, thấy Lý Minh Lan đang hàn huyên với bạn học cũ nên không quấy rầy, đứng dưới gốc cây khác.

Chờ Tiền Phi rời đi.

Anh mới đi tới: "Nói chuyện lâu thế, nói gì vậy?"

Lý Minh Lan làm như không có chuyện gì: "Tiền Phi hỏi, sao anh lại trẻ như vậy?"

"Không dám già." Mặt anh không cảm xúc, dường như rất nghiêm túc, nói ra lại giống như đùa, "Anh sợ em mãi trẻ trung, anh già đi trước, thì anh không giữ được em, không phải em thích vẻ ngoài đẹp trai sao."

Cô véo mặt anh: "Chẳng lẽ anh mãi không có nếp nhăn, không già sao?"

"Hừ."

"Em thích vẻ ngoài đẹp trai, nhưng em thích ai đó hơn."

Mạnh Trạch cuối cùng cũng không hừ nữa.

Lý Minh Lan kéo tay anh: "Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, chúng ta đi dạo khu rừng nhỏ đi."

"Nơi đó còn khu rừng nhỏ nào nữa."

"Chỉ cần có cây, đó chính là khu rừng nhỏ của chúng ta."

Chỉ cần là Mạnh Trạch, cô đều thích.

*

“Trò chơi Sherlock Holmes” thiếu một mảnh ghép quan trọng.

Lý Thâm không tiếp tục suy luận, Lý Minh Lan càng thêm lười biếng.

Hôm đó, cô xuống lầu từ cửa hàng thương hiệu.

Phía trước có một người quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn sang.

Lý Minh Lan tình cờ gặp người này một lần, không, có lẽ là hai lần, đây là lần thứ ba.

"Lý Minh Lan, lại gặp nhau rồi." Trương Phi Thu bụng bia, tay còn dắt một bé gái.

Bé gái rất ngọt ngào, chưa đợi người lớn giới thiệu, đã chào hỏi trước: "Con chào cô."

Lý Minh Lan dừng lại, chào hỏi cô bé: "Chào con."

"Lý Minh Lan, không phải cậu ở nước ngoài sao?"

"Cậu biết?"

"Tôi từng thấy cậu ở sân bay, sau đó còn thấy tin tức của cậu ở nước ngoài."

"Giờ tôi về nước rồi."

Trương Phi Thu hỏi: "Cậu có liên lạc với các bạn không?"

"Không có."

"Bạn học gặp mặt đều là chuyện mười mấy năm trước rồi." Gặp bạn học cấp hai, Trương Phi Thu rất thích kể chuyện tụ họp, "Từ khi Lê Cát Phổ xảy ra chuyện, lớp chúng ta không tụ họp nữa."

"Cậu ta xảy ra chuyện gì?"

"Bị đánh tàn phế."

"Khi nào?"

"Mười mấy năm trước, bị đánh ở quán bar, các bạn khác đến thăm, nói người đánh là bệnh nhân tâm thần, không thể đưa vào tù."

Lý Minh Lan không phản ứng gì.

Trương Phi Thu thấy một người ở không xa, cô ấy nhận ra: "Người đàn ông của cậu vẫn rất đẹp trai."

Không chỉ Trương Phi Thu nhận ra Mạnh Trạch.

Mạnh Trạch cũng biết người này là bạn học cấp hai của Lý Minh Lan.

Thời lớp 12, Trương Phi Thu xuất hiện lần đầu đã mang đến một cái tên: Lê Cát Phổ.

Mạnh Trạch đã nhớ rồi.

Đây là người mà Lý Minh Lan ghét.

Mạnh Trạch nhận được điện thoại của Ngô Lâm Viễn - Đỗ Nặc đã vượt qua vòng tuyển chọn đầu tiên.

Mạnh Trạch liên lạc với Đỗ Nặc.

Cô ta chưa tan làm, bảo anh chờ ở cửa nhà hàng.

Có một nhóm người, đúng lúc này đi ngang qua Mạnh Trạch, kèm theo những lời nói tục tĩu.

Có người nói: "Anh Lê, chuyện anh nói có đáng tin không?"

"Đương nhiên rồi." Người đứng đầu có xương gò má cao hút thuốc, "Tôi đã nói rồi, độ hot trên diễn đàn đã bùng nổ, muốn giết chết một người phụ nữ không chỉ có thể hô hào, mà phải dùng kỹ thuật."

Mạnh Trạch nhìn người xương gò má cao một cái.

"Lần trước bị Lý Minh Lan làm cho vấp ngã, tôi mới bị đánh." Người xương gò má cao lớn giọng, "Không dạy cho cô ta một bài học, tôi không mang họ Lê."

"Chiêu này của anh Lê hay thật." Một người khác nịnh hót, "Dù sao thì cô ta ở nước ngoài, cô ta có thể làm gì chúng ta? Đừng nói là ngăn sông cách núi, còn cách cả dây mạng nữa."

Mấy người này vừa nói, vừa đi qua đường đối diện.

Từ khi nghe thấy ba chữ Lý Minh Lan, Mạnh Trạch đã theo dõi.

Lý Minh Lan chưa từng nhắc đến diễn đàn nào, nhưng nghe giọng điệu của người xương gò má cao thì đã xảy ra chuyện rồi.

Đám người xương gò má cao đi về phía một quán bar.

Trước cửa quán bar có một người phụ nữ mặc áo dây đang đứng, tóc dài buông xõa, cô ta như đang đợi ai đó, thỉnh thoảng lại vén tóc lên.

Mạnh Trạch liếc mắt thấy, mặt nghiêng của người phụ nữ này hơi giống Lý Minh Lan.

Là nhìn thoáng qua hơi giống, chứ không phải là xinh đẹp.

"Đến rồi à." Người xương gò má cao chào người phụ nữ.

"Anh Lê." Người phụ nữ gọi khiến người ta tê dại.

Người xương gò má cao: "Đi đi đi, vào trong."

Có người nói: "Anh Lê, anh em chúng ta cùng vào đi chứ?"

"Vào hết đi, vào hết đi, ghi sổ cho Lê Cát Phổ tôi."

Oan gia ngõ hẹp, người xương gò má cao chính là Lê Cát Phổ.

Người phụ nữ nói: "Anh Lê, sau này em có nên đổi tên thành Lý Minh Lan không?"

"Đúng rồi, lát nữa cô chính là Lý Minh Lan." Lê Cát Phổ véo cằm người phụ nữ, "Cô đóng phim với hai anh em tôi, đăng lên mạng, dựa vào khuôn mặt này của cô, cộng thêm độ phân giải thấp, ngay cả Lý Minh Lan nói không phải cô ta thì cũng không ai tin, đến lúc đó trên toàn mạng xã hội đều chia sẻ video bất nhã của Lý Minh Lan, cô ta coi như xong đời."

Lê Cát Phổ ôm người phụ nữ đi về phía phòng riêng.

Trong phòng khá ồn ào, Mạnh Trạch không nghe rõ lời nói của Lê Cát Phổ nữa, nhưng Mạnh Trạch không cần nghe rõ nữa.

Lê Cát Phổ vào phòng riêng.

Một tên đệ định đóng cửa, bị Mạnh Trạch chặn lại.

Tên đệ mặt dữ tợn: "Nhóc con, đi nhầm chỗ rồi."

Ánh mắt Mạnh Trạch lạnh lùng.

Tên đệ lấy ra một con dao từ thắt lưng, dí vào ngực Mạnh Trạch: "Biết điều thì mau cút đi."

Sự hỗn loạn của một đêm bắt đầu từ đây.

Mạnh Trạch không nghe rõ Lê Cát Phổ nói gì, xin tha thứ gì.

Anh dùng nắm đấm để trả lời.

Anh đập vỡ một chai rượu trên bàn, nắm lấy cổ chai, lật ngược lại, dùng mảnh vỡ sắc nhọn dí vào người phụ nữ đang co rúm lại ở mép ghế sofa.

Cô ta sợ đến mức không kêu được.

Mạnh Trạch cầm chai rượu đi tới, mắt cô ta to thật sự, vẫn không có tiếng động.

"Lý Minh Lan?" Mạnh Trạch giơ cao chai rượu, như muốn đập xuống, "Cô tên gì?"

Môi cô ta run bần bật, tay chân cũng run rẩy.

Mạnh Trạch: "Nói, cô tên gì?"

Người phụ nữ chỉ run rẩy.

Mạnh Trạch: "Cô là cái thá gì? Dám tự xưng là Lý Minh Lan?" Tay anh đột nhiên đập xuống.

Người phụ nữ phát ra tiếng kêu thảm thiết, ôm đầu lại.

Chai rượu đập vào tường bên phải người phụ nữ.

Mạnh Trạch để lại một câu nói trước mặt người phụ nữ run rẩy: "Là

Lý Minh Lan đã cứu cô."

Anh lấy ra một bao thuốc lá, từ tốn châm thuốc, đứng trước đống đổ nát.

Khói thuốc mù mịt, anh nói: "Còn ai nữa, lên đi?"

Năm đó, Mạnh Trạch hai mươi tư tuổi.

*

Lý Minh Lan tính toán thời gian mà Trương Phi Thu nói.

Cô đã có bí quyết chơi trò chơi Sherlock Holmes.

Cô học cách tự lần theo từng manh mối, dựng lại đầu đuôi sự việc.

Sự thật có lẽ rất tàn khốc.

Cô và Mạnh Trạch ăn tối xong, đi dạo.

Vừa về đến nhà, cô véo mặt anh, một cái bên trái, một cái bên phải: "Mạnh Trạch, anh nhất định phải sống lâu trăm tuổi, chỉ cần chúng ta sống lâu, chúng ta còn rất nhiều năm nữa."

"Được." Mặt anh bị kéo giãn ra, chỉ có thể mơ hồ đáp lại.

Lý Minh Lan buông mặt anh ra, dựa vào vai anh: "Anh không thể đi trước em."

Anh vỗ lưng cô: "Em không sợ anh kéo em xuống à."

"Anh không nỡ, anh không dám."

"Lý Minh Lan." Mạnh Trạch chạm trán vào trán cô, "Anh không cho phép em đi trước anh, chỉ cần em ở đây, cho dù đến cửa tử, anh

cũng sẽ bò lên."

"Em sẽ không đi trước anh." Cô nghiêm túc nói, "Vì em sẽ thu dọn cho anh, em không yên tâm giao anh cho người khác, anh là người tài giỏi, cả đời anh phải vinh quang, ngay cả khi em đi trước rồi, em sẽ ở dưới đó chờ anh, Mạnh Trạch, Mạnh Trạch, anh tin không? Em luôn chờ anh."

Mạnh Trạch hôn môi cô: "Anh tin."

Lý Minh Lan bắt chước anh, chạm trán vào trán anh: "Em từng tưởng anh không cần em, em mới không chờ anh."

Mắt Mạnh Trạch chớp một cái, anh hiểu ý trong lời nói của cô.

Cô cười: "Anh cần em, em sẽ chờ anh đến đầu bạc răng long."

Hai người dùng sức chạm vào trán nhau, dù không soi gương, cô cũng đoán được trán mình chắc chắn đã đỏ bừng.

Sự kích động của anh luôn thể hiện ở cử chỉ, sự nồng nhiệt ở miệng chỉ có khi môi chạm môi: "Lý Minh Lan, anh tin em."

Lý Minh Lan cong cong khóe mắt.

Cô biết, bây giờ anh đã tin vào quá khứ của cô, cũng tin vào tương lai mà cô hứa hẹn.

Anh cúi người, ôm eo cô lên.

Mạnh Trạch ôm cô đứng ở phòng khóa cửa tầng ba, đặt cô xuống.

Anh lại hôn cô một cái.

Áp sát môi cô, anh hỏi: "Lý Minh Lan, em biết anh từng nhớ em như thế nào không?"

"Giống như em nhớ anh vậy." Môi trên môi dưới cô cử động, đều chạm vào anh từng chút một.

"Không giống."

Trong đêm ở biệt thự ven biển, Mạnh Trạch không biết mình có nói thật với Lý Minh Lan không.

Anh từng hỏi: "Anh đã nói gì?"

Cô trả lời: "Anh nói, anh không nỡ xa em, anh không nỡ xa nó."

"Không có gì khác à?"

"Nói xong anh liền nôn mửa, làm sao có thời gian nói chuyện khác."

Chắc là anh không nói.

Nhưng tình trạng tinh thần trước đây của anh từ lâu đã không giấu được nữa, nói cho cô biết cũng không sao.

Mạnh Trạch mở khóa.

Hai bên bức tường lộn xộn những bài thơ của Shakespeare.

Chủ nhân ở đây đã viết rất nhiều lần.

Lần đầu tiên viết đầy tường, không lau sạch, lại viết thêm lần thứ hai, lần thứ ba.

Lý Minh Lan biết, đây cũng là cách vẽ bậy của Mạnh Trạch ở Trung tâm Nghiên cứu Người không bình thường.

Ngột ngạt và đè nén.

Bức tường phía trước thì dán đầy tranh.

Có ảnh sticker, ảnh chụp, cùng với ảnh sticker và ảnh chụp phóng to của cô và anh năm ấy.

Có ảnh kỷ niệm quay lại của hai người.

Còn có cảnh Mạnh Trạch cõng cô sau khi cô thi xong.

Ảnh kỷ niệm chia tay nhỏ hơn, ở trong góc.

Ngoài ra, Lý Minh Lan nhìn thấy một bức tranh, ở sân cầu lông, có lẽ đây chính là bức ảnh mà Vương Huy nói đã bị bố anh ta đốt.

Người vẽ những bức tranh này có kỹ thuật vẽ tuyệt vời.

Lý Minh Lan cúi đầu cười.

Những bức tranh này chắc chắn là kiệt tác của Quan Dục.

Mạnh Trạch mô tả.

Quan Dục vẽ.

Có lẽ, Mạnh Trạch còn phải uốn nắn Quan Dục, chỗ nào vẽ không đúng, thậm chí có thể Quan Dục phải vẽ lại, vẽ lại nhiều lần.

Dù thế nào đi nữa, Lý Minh Lan cũng đã nhìn thấy bức ảnh chụp chung đầu tiên của cô và Mạnh Trạch.

Rõ ràng là anh làm cô giận, cô vẫn cúi người nhìn anh.

Tóc họ bay bay.

Năm ấy họ thật sự rất đẹp.

Mạnh Trạch đứng ở cửa, không vào: "Lý Minh Lan, anh không muốn em biết."

Lý Minh Lan bịt tai lại, thả ra, rồi dùng lòng bàn tay che mắt: "Từ nhỏ trí nhớ em đã kém rồi, chỉ cần ở đây một lúc, ra ngoài em sẽ quên hết."

"Lý Minh Lan, anh tin em."

Cô nắm lấy tay anh: "Đi đi đi, chúng ta ra ngoài thôi."

Chờ đến khi Mạnh Trạch đóng cửa lại, cô lại kéo anh về phía cầu thang. Cô vừa bước xuống bậc thang đầu tiên liền nói: “Ây da, quên mất rồi.”

Mạnh Trạch đứng ở cửa cầu thang, không đi.

“Mạnh Trạch, Mạnh Trạch.” Lý Minh Lan cười dịu dàng, lại bước lên, giúp anh chỉnh lại cổ áo, “Cho dù tương lai anh phải đối mặt với biển lửa, núi đao, vực sâu, em cũng sẽ cùng anh chịu đựng, dù phải chịu kiếp nạn không thể cứu vãn.”

“Lý Minh Lan, anh tin em.”

***

Một mùa xuân nữa lại đến.

Lý Minh Lan nhìn bức tường trắng tinh: “Sao ở đây lại không có câu đối, hoành phi?”

Mạnh Trạch: “Từ trước đến nay chưa từng có.”

“Ở nước ngoài em còn dán chữ Phúc to đùng.” Cô nói một cách nghiêm túc, “Năm nay em sẽ lo liệu.”

Ngôi nhà rộng lớn, nhiều phòng, chỉ riêng việc mua chữ "Phúc", Lý Minh Lan đã mua cả chục tấm.

Dán xong cửa, cô muốn dán lên cửa sổ, cô đặc biệt gọi con trai đến, chỉ huy: "Thâm, cửa sổ kia cao quá, mẹ với không tới, con dán giúp mẹ."

Lý Thâm ngoan ngoãn đến bên cửa sổ, ngẩng đầu, giơ tay, dán chữ "Phúc" to đùng lên kính.

Mạnh Trạch ở trong phòng đi tới nói: "Lệch rồi."

Lý Thâm ở bên ngoài không nghe thấy.

Mạnh Trạch giơ tay, gõ nhẹ lên kính.

Lý Thâm nghiêng đầu nhìn thấy, trên kính một nửa là bóng phản chiếu của chính mình, một nửa là khuôn mặt của người bên trong.

Mạnh Trạch lại dùng ngón tay gạch lên kính, đánh dấu vị trí của chữ "Phúc".

Lý Thâm xoay chữ "Phúc", di chuyển xuống dưới.

Tay Mạnh Trạch vẫn đặt trên mép kính, để định vị cho người bên ngoài.

Khi tay Lý Thâm ấn xuống.

Hai người như dán tay lên nhau qua lớp kính.

Lý Thâm không nhớ rõ, hồi nhỏ nhìn thấy người đó ở bên ngoài cửa kính, bàn tay nhỏ bé của mình áp lên là lạnh hay ấm.

Lúc này, ánh nắng mùa đông chiếu vào tấm kính ấm áp.

Lý Minh Lan giơ điện thoại lên: "Phúc đến rồi, chúng ta chụp một tấm ảnh gia đình nào."

Không giống như bức ảnh dán trong nhà ông ngoại Mạnh Trạch, bố mẹ Mạnh Trạch ăn mặc chỉnh tề, trang trọng.

Ở đây rất tự nhiên.

Bức ảnh gia đình của Lý Thâm chỉ dán được một nửa, tay giữ dưới chữ "Phúc" đã dán xong, một nửa chưa dán còn lại nhìn qua tấm kính về phía ống kính.

Mạnh Trạch quay đầu lại, tay vẫn chưa rời khỏi kính, nghiêng nửa khuôn mặt.

Trong ống kính, chỉ có Lý Minh Lan cười tươi như hoa.

Hai người còn lại không đáp lại khẩu hiệu "Cười lên nào" của cô, không cười nổi.

Nhưng lại bất ngờ tạo nên một bức ảnh gia đình có bố cục tỷ lệ vàng, hơn cả tác phẩm đoạt giải nhiếp ảnh của Mạnh Trạch.

Anh nói: "Nhỉnh hơn một bậc."

Thư Ngố dịch

Nguồn: Tấn Giang

Nội dung từ **Chương 1: Cậu ngồi trên "ngai vàng", vừa khéo xóa bỏ mê tín phong kiến** đến **Chương 124: Hoàn**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh